N. CLENARDI GRÆCÆ LINGVÆ INSTITVTIONES;

CVM SCHOLIIS ET PRAXI PETRI ANtesignani Rapistagnensis:

A FRID. SYLBVRGIO denuo recognitæ; Notationibusque HENR. STEHANI, Noua Syntaxi; ad hæc Declinationum, Coniugationum, & Verborum anomalorum tabulis synopticis: tum, præter Capitum seriem, duobus Indicib. locupletissimis, Græco scilicet verborum, & Latino rerum, ab eodem Sylburgio in tironum gratiam auctæ atque illustratæ.

LONDINI,
Excudebat Johannes Winlet, pro Henrico Denham & Iana Middleton vidua.

Summa priuilegij.

S. CÆSAREÆ *Maiestatis priuilegio cautum est, ne quis Nicolai Clenardi Grammaticam Græcam cum Petri Antesignani Scholijs & Praxi a Friderico Sylburgio recognitam, notationibusq; ab eodem illustratam, & alijs accessionibus auctam, nec totam, nec partem eius, vel maiore vel minore forma, præter Andreæ Wecheli heredes, Claudium Marnium & Joannẽ Aubrium, aut eos quibus illi hoc iuris concesserint, in vllo S. Romani imperij loco per decem annos a primo editionis cuiusque die computandos, imprimat, alibivi impressam importet, aut clam palamve diuendat. Qui secus faxit, confiscatione librorum, alijsq; mulctis Cæsareo diplomate declaratis castigabitur. Datum hoc Cæsareæ Maiestatis priuilegium* XIIII *Julij, anno* MDLXXXVII, *& subscriptione hac confirmatum:*

Rudolfus.

Iacobus Curtius
a Senfrenau.

Ad mandatum S. Cæsareæ Maiestatis proprium.

ILLVSTRIS HESSORVM ACADEMIÆ MARBVRGENSIS RECTORI; EIVSdemque Doctoribus ac Magistris, *omnium facultatum professoribus*; viris amplissimis ac doctissimis, dominis atque amicis summo *studio sibi colendis.*

FRID. SYLBVRGIVS VETER. S.

SEPTIMVS hic annus est (viri amplissimi ac doctissimi) cum primum instinctu Andreæ Wecheli, viri de re litteraria præclarè meriti, maiorem Clenardi & Antesignani Grammaticã recensui, multisque locis interpolatam cum adnotationibus meis in publicum emisi. Ea opera Græcæ linguæ studiosis adeò fuit grata, vt memorabilis exemplarium numerus illo temporis spatio sit distractus. Cum verò magis in prouectiorum gratiam adornata esset ista editio, Wecheli heredes, vt sunt viri prudentes atque industrij, tironum quoque, ac potissimum tenuiorum, commodis inseruiendum esse putauerunt. Itaque aliorum exemplo minorem quoq; Clenardi & Antesignani Grammaticam, eam scilicet quæ omissis Meditationibus & Thematis inuestigandi ratione, Institutiones tantum Clenardi cum Antesignani Scholiis & Praxi continet, ex officina sua emittere sunt aggressi: præsertim cũ eam superioribus aliorum editionibus fœdè aliquoties corruptam esse didicissent. Vt ergo vbe-

riorem a studiosis gratiam inirent, sicut ante maiorem Grammaticam a me recensitam norant, ita & minorem a me nunc recenseri atq; interpolari voluerunt. Ego verò, etsi laborē illum tediosissimũ esse memineram, non potui tamen eum partim ipsorum, partim studiosorũ causa detrectare: quippe qui operam meam ipsis & reip. iampridem addixissem. Sepositis ergo paulisper aliis quæ tractanda susceperam, vt nouam editionem nouo aliquo condimento acceptiorem redderem, non tantũ paginarum & versuum indices notas, quarũ infinitus est numerus, ad hanc editionem adaptaui; sed etiã si quid a me in superiori editione præteritum animaduerterem, hac iteratione correxi. Interpretationes vocũ Græcarum diuerso a ceteris charactere, intellectus iuuandi caussa, expressi. Tum iis locis in quos aliquid a me adnotatũ esset, notationis signum * apposui. Ipsas etiam Adnotationes insigni accessione auctas in fine adiicere decreueram. Sed cum consideraremus, maiorem emptorum partem in libris comparandis non meliores, sed potius viliores editiones consectari, ne accessionum mole pretium intenderetur, Notationum libellum in præsens omittendũ esse duximus, & cum maiori tantum Grãmatica coniungendum; maxime quod is prouectiorũ gratia conscriptus esset. Ne tamen omni plane Notationum atq; accessionum comitatu hanc editionem priuaremus, saltem ea quæ a magistro meo Henrico Stephano in his duobus Grammaticis obiter notata sunt, ex eius Paralipomenis Grãmaticis hic addere libuit: quoniam & pauca sunt, & lectorem tum ad alios, tum ad hos Grammaticos cautius legendos instruunt. Si vero meas quoq; Notationes a tironib. expeti cognouero, non grauabimur & ipsas hac minori forma seorsum posthac edere. Præterea cum quidam non contenti Syntaxeos compendio a Clenardo sat belle conscripto, aliam Syntaxin e Georgij Fabricij tractatu, suppresso tamen

tamen eius nomine, addiderint, ne minutior esset nostra editio, ipse quoq; nouam Syntaxin cõscribere sum coactus. In qua etsi ab antecessoris methodo non multum discessi, pleraq; tamẽ distrinctius, luculentius, ac certius tradidi. Exempla verò non confinxi, sed e probatissimis quibusq; auctoribus desumpsi; & quidem magis e prosæ quam e ligatæ orationis scriptoribus: quippe quod Poetæ sæpius, partim metri necessitate coacti, partim sublimitatis affectatione inducti, a genuina loquendi norma in multis deflectant. Tum Declinationum & Coniugationum tabulam synopticã ita digessi, vt pro emptoris arbitrio vel in vno folio separatim explicari possit, vel in plures tabellas in calce operis appingi. Eidem etiam anomalorum verborum catalogum cum auctario aliquo in rudiorũ gratiam adieci. Præterea quoniam in hoc opere, præsertim verò in Antesignani Scholijs, ea est ἀταξία, vt sine Iudice liber paucis sit vsui, non contentus fui superiorum editionum Indice, vt in quo multa partim omissa essent, partim sinistre posita: sed nouam hac quoque in parte operam nauate volui. Immo duos pro vno Indices apposui, & quidem locupletes: alterum Græcum, verborum; alterum Latinum, rerum memorabiliorum. Denique nihil omittere studui quod ad iuuanda studiosorum commoda temporis & operis ratio postulare videretur. Hæc sunt, viri amplissimi ac doctissimi, quæ in hac editione præstiti: in superiore quam operam adhibuerim, declarat sequens ad lectores præfatio. Vestrum autem patrocinium cur operi adsciscendum existimauerim, non leues fuerunt caussæ. Primum enim, argumentum operis est scholasticum; ac scholis plerisque ita gratum, vt fere vbicunq; locorum auide, tum a discipulis, tum a præceptoribus expetatur. Deinde cum inter celeberrimas quasque Germaniæ nostræ Academias, vestræ ea sit præstantia, vt multis anteferri, ceteris

exæquari iure poſſit, de his laboribus meis rectiſſime iudicare poteritis, eoſdemque etiam contra obtrectatores, ſi opus ſit, mecum tueri. Adhæc cum patria ſchola, in qua ſub clariſſimis Heſſiæ noſtræ luminibus, Iuſto Vulteio & Ioanne Pincieto, prima rudimenta poſui, e veſtro corpore velut e μητροπόλεως deducta ſit colonia, iampridem vobis aliquod gratitudinis atq; obſeruantiæ documentum debui. Atque adeò, cum tantum mihi tribueritis, vt ante paucos annos, vacante apud vos Græcæ linguæ profeſſione, in eum me locũ ſufficere cogitaueritis, quem ante præclariſſimi viri, Ioannes Lonicerus, Bernardus Copius, & Hermannus Vulteius, ſumma cũ laude obtinuerant: omnino edendum fuit aliquod ſpecimen, quo & veſtra de me opinio, & meum erga vos ſtudium comprobaretur. Quamobrem vt nuper Ariſtotelem meum ſub illuſtriſſimorum Principum ac dominorum noſtrorũ patrocinio in publicum emiſi, ita nunc huius quadrimeſtris penſum ſcholaſticum ſub veſtra tutela in lucem edendum cenſui. Sed ne hoc quidem mihi diſſimulandum arbitror, ſi operam meam in tenui hoc argumento probatiſſimis iudicijs veſtris placere ſenſero, facilè me adduci poſſe, vt veſtro ſuffragio atq; ope ad maiorum laterum πραγματείας, rei litterariæ non inutiles, Heſſiacoq; nomine non indignas, pro mearum virium modulo me applicem. Quod reliquũ eſt, oro, viri ampliſſimi, vt hoc qualecunque mei erga vos ſtudij atq; obſeruantiæ teſtimonium æquis animis acceptetis; animumq; meum veſtri nominis & publicæ vtilitatis ſtudioſiſſimum, pro veſtra virili magis ac magis confirmetis. Simul Deum opt. max. precor, vt inter tot præclaras Academias, inſigne decus veſtrum per totum terrarum orbem ad Chriſtiani nominis gloriam & reipublicæ ſalutem longius ac latius diffundat. Francofurdi XII. Kal. Septembres, 1587.

FRID.

FRID. SYLBVRGIVS candido lectori S.

DE huius operis recensione quia procul dubio breuiter edoceri cupis, amice lector, paucis rem expediam. Correcta hîc sunt, præter typographicarum operarum vitia, nô pauca ipsorum auctorum errata, præsertim Antesignani. Eorum pars fuit in ipsis thematibus, pars in thematum interpretatione. Themata ipsa quã variè corrupta fuerint, in Notationum libello passim exponitur. Hic vero vt breuem quandam eius corruptionis synopsin habeas, eam ad certa quædam capita redigam. In quibusdam igitur vitia sunt orthographica, in quibusdam magis etymologica.

Orthographica sunt in litterarum aut prosodicorum apicum mendosa adiectione, detractione, transpositione, commutatione. Vitiosam additionem habet στυλῆσαι, pro συλῆσαι. sic ἀλλοιάω & δεικόω, pro ἀλοιάω & δικόω, vel potius δικαιόω. Item in medijs syllabis ἐσπόδει, κατεστράφθησαν, περιφρυῶσαι, pro ἐσπόδει, κατεστράφησαν, περιφυῶσαι. Syllaba vitiosa aucta sunt ἰχιαδεύς, λακοπατῆσαι, ἐγκατάναξον, ἐξωμιάσας pro χιαδεύς, λακπατῆσαι, ἐγκάναξον, ἐξωμίσας. Contra, detractionem vitiosam habet ὅσον pro πόσον: ἄλιθες & εἱρμοφύλαξ, pro ἄγλιθες & εἱργμοφύλαξ: ἅμα & ἀπολελαμέναι, pro ἅμμα & ἀπολελαμμέναι: συσώζω pro συσσώζω: κεντίζω, τέτιωε, χαραδόω, καταχοδέω, pro κεντρίζω, τέτρωε, χαραδρόω, καταχορδέω. itidemque συμπίγω pro συμπνίγω. similiter ὀδίσκω, ὑποκῶ, βιβλαστῶσθαι, pro οἰδίσκω, ὑπεικῶ, βιβλαιστῶσθαι. Syllabæ ademptione deformata sunt νεχθείς & ῥέχθεον, pro ἐνεχθείς & ὀρέχθεον. sic in medio ὕψος, ἀνεχθείς, συναβάς, ὑπερπαικώς, διαγωνῶντες, pro ὕψιος, ἀνενεχθείς, συναναβάς ὑπερπεπαικώς διαγωνιῶντες. itidemque περιασωπῆσαι & πα-

 ρεκβιβα-

παραβεβασμένος, pro περιαποιῆσαι & παραβεβιασμένος. Duabus syllabis mutilata sunt ἀοίδουσα & μεγαλοῤῥοσεῦντες, pro ἀοιδιάουσα & μεγαλοῤῥημονοῦντες. Transpositionem vitiosam habet Κάρφα pro Κάφρα, & quædam in sequentibus. Commutationem vitiosam habent ἀπαλαιώθη, ὑποπλεῖν, ἐπαλεῦντες, pro ἐπαλαιώθη, ἐπαπλεῖν, ἠπαλεῦντες: νοᾷ, pro κοᾷ. Sic in mediis syllabis, ἴωνος & ἀγκέχασι, pro ἤοιος & ἀγνόχασι, ὀλῆται, κυβηστεῖν, καθιγνίζω, συγκεφεδαίνω, ἀνατεχθείς, pro ὀλεῖται, κυβιστεῖν, καθαγνίζω, συγκεραδαίνω, ἀνεσχεθείς: καλεκείβων, pro καλαμινίβων: γεγαιρωμένος, pro γεγαυρωμένος: στβόω, pro σιμόω. Potissimum verò ea commutatio facta in affinibus literis: vt ἑρπίζω, pro ἑρπύζω: ἠλιγισμένος, pro ἐλυγισμένος; διςκίνητος, pro δυσκίνητος: περιῤῥίψαι, pro περιῤῥύψαι. sic ἠ τημένος, κικήσομαι, μηκανάασθαι, ἐγκεῖψαι, ἀμφίκαν, ἐγκατακήσετο, pro ἐθημένος, κιχήσομαι, μηχανάασθαι, ἐγχεῖψαι, ἀμφέχαν, ἐγκαταχήσατο: & διατύς, pro διαδύς. Item ἀναΐσσας & κατεύσωνται, pro ἀναΐξας & κατεύξωνται. Sic spiritus in quibusdam permutantur: vt sunt ἀπαξοί, ὠρέω, & similia, pro ἁπαξοί, ὡρέω. In quibusdam transponuntur aut transmutantur accentus: vt οἰκόνομος & βιαῖος, pro οἰκονόμος & βίαιος. In quibusdam duplicata menda: vt βένθος, ἀορτεῖς, ἀπαμφερημένοι, pro πίβεννος, ἀωτεῖς, ἀπαραιρημένοι. item ἀλοεύς & ἱμμάσαι, pro ἀλωεύς & ἑρμάσαι: ἀλιτεύω & ἰπόμαχος, pro ἀλιτεύω & ἀπόμαχος. In quibusdam triplicatus error, vt ἐννεός & συμίμενον, pro ἄνεος & συμμεμμένον. Hæc tamen orthographica & prosodica errata sunt talia, vt in etymologiam quoque peccent: quæ si probe fuisset considerata, facile illa vitari potuissent.

Sed quædam etymologiæ magis sunt propria. Vt enim de nominibus primum dicam, confusa est interdem qualitas: vt εἰλητύ, *conuolutio*; quum fit *volubilis*. Interdum genus: vt λαγών, πτύξ, πύξ, πτύξ, e fœmininis versa sunt in masculina: & contra μύρμηξ σανδίξ, ψυκτήρ, e masculino genere translata sunt in fœmininum. Similis generum depra-

uatio

uatio inuecta est nominibus in οι: vt prolixius docetur in Notat. ad 16.20. & supra 435.16. Interdum declinatio: vt ὄρχις, εος, pro ὄρχις, εως: ἀκμώδεντος, pro ἀκμῆτος. quibus addenda quidam censent αἰδὼς & σίβος, pro αἰδῶς & σίβας. Sic perittosyllaba αἰγίλωψ, κτέαρ, ἶρις, μάντις, εἰκώ, versa sunt in mendosa parisyllaba αἴγυλος, κτέατον, ἶρος, μάντης ν, εἰκὸς ῦ. itidemque ex ἀΐδης & Dorico ἀΐδας, corrupta sunt ἄΐδιος & ἀΐδιος. Duplicatus etiā hic error: vt ὁ ἀρίων, pro ὁ ἀρίων: τὸ χεῖμος, εος, pro ὁ χεῖμος ν: ἡ αὐχμή, pro ὁ αὐχμός. sic χρεῶν & χρεῶς, pro χρέως: ἀκροχορδῶν ὄνος, pro ἀκροχορδῶν ὄνος. In quibusdam deriuatio vitiata est: vt πεμπτὰς & ἑκτάς, velut ab ordinalibus: quum genuina sint a cardinalibus, πεντὰς & ἑξάς. Sic ἐλεγχολογία, μυθολογία, εὐχαριστία, & similia, deducuntur a nominib. adiectiuis in ος, cū potius a verbis circumflexis deriuanda videantur; sicut ἀτυχία, δυστυχία, εὐπραγία, δυσπραγία, & huius generis alia, sunt potius a verbis in εῖν, quā ab adiectiuis in ής. Eodem modo πρόλογος non tam compositum esse videtur, quam simpliciter a προλέγω deriuatū, vt ἐπίλογος, διάλογος, ἐπίλογος, κατάλογος, σύλλογος. Similiter ἱερινὸς, νεκρὸς, πλέσιος, & ipsa simplicem potius quam compositā habere videntur originem. Contractis quibusdam in οῦς, simplicia quæsita non necessaria; vt χρυσέος, ἀργυρέος, & similia; quum illa fiant e simplicibus in εος, sola accentus tralatione.

Verbis quoq; variæ sunt aspersæ labes. Nam in quibusdam genus cōmutatum est: vt sunt ἀσπάζω, αὐλίζω, & similia, pro ἀσπάζομαι & αὐλίζομαι. In quibusdam ad generis corruptelam, accedit & alius accidentis corruptio: vt ἀλεύαμαι, pro ἀλεύω. Sic περιπαρείς habetur pro aor. 2 actiuo, a fictitio them. περιπαρίημι: quū sit aor. 2 pass. a περιπείρω. In quibusdā confusa tempora; vt in ἔστησαν notatum, ad 359. 2. sic πεποίθεα statuerat præteritum perfectum Ionicum, quum sit plusquamperfectū. Huic confusioni occasionem interdum prębuit scriptura mendosa. sic enim mendose scripta αἰνίζονται & ἐρρίζονται, relata

relata ſunt ad præſens tempus: quum vera ἀνέωνται & ἐῤῥίζωνται, ſint præteriti perfecti. ὠρέφοντο tributum præterito imperfecto: quum verum ὠρέφοντο ſit pluſquam perfecti. contrà περιαπτερέσθαι & περιαδέσθαι in præteritis numerantur: quum vera περιαπτερεῖσθαι & περιάδεσθαι, ſint præſentis. Duplici mendo ὀπιποθανῶν præſens habetur; quum verum ἐπαποθανών ſeu ἐναποθανών, ſit aor. 2, ab ἐπαποθνήσκω & ἐναποθνήσκω. In quibuſdam confuſi numeri: vt quum αἴχαυνται, κέκρανται, λελάμπρυνται, & ſimilia, æque pluralis ac ſingularis eſſe numeri dicuntur. In quibuſdam flexio eſt vitioſa: vt in Ionicis iſtis ἐλελήθεας, ἤδεας, ὀδώδεας, οἰχώκεας: in quibus Analogia pro ας poſtulat εις: vt notatũ ad 180, 5. Quibuſdam dempta eſt reduplicatio: vt ſunt βῆμι, πλῆμι, & ſimilia: quum regularia & viſitata ſint βίβημι & πίπλημι. Contrà, quibuſdam vitioſe præmiſſum augmentum: vt ἐδνοπαλίζω ἐσκιμαλίζω, ἐφαιδρύνω quum dempto augmento vera themata ſint δνοπαλίζω, σκιμαλίζω, φαιδρύνω. ſic εἴπω & εἰλκόω, pro ἕπω & ἑλκόω: & προρεμνάομαι, pro προμνάομαι. Quædam aucta putantur, in quibus nullum eſt augmentum. ſic enim ἤμυκε & παρηγορέατο deducuntur a falſis them. ἐμύω & παρεγορέω: quum vera ſint ἠμύω & παρηγορέω. Characteriſticæ vero plurimis modis ſunt vitiatæ. In prima claſſe vitioſa ſunt θύπτω & ἀπολέπτω, pro θήπω & ἀπολέπω. duplici errore θύπτω & ἐξείρπτω, pro τύφω & ἐξέρπω. In eadem claſſe adulterinũ eſt διαμάψαι, a πτω, pro διαμάξαι a σσω: & ὀρόφομαι pro ὀρέφομαι. Monſtroſa & multiplici errore fœdata in eadẽ ſunt θυλλιάπτω, τρήπτω, βαρύοπτομαι, pro θυλλαίνω, τρυπάω, βαρυωπέω. In ſecunda vitioſam character. habent ἐρέχω pro ἔργω ſeu ῥέζω. ſic λήχω *deſino*, pro λήγω: & contra ψήγω, pro ψήχω. Suppoſititia in eadem ſunt πήγω, πλήγω, ῥήγω, pro πήσσω, πλήσσω, ῥήσσω. item κλήγω pro κλάζω: κλαίκω pro κλαίω: λάκω pro λακέω. In tertia ſuppoſititium eſt ἀποδόμενος, pro ἀποδυόμενος, a puro in ύω. In quarta corruptam characteriſticam habent οἰμώπτω pro

οἰμώζω:

οἰμώζω: & contra πήζω pro πήσσω. Duplici errore vitiatum ὀδίζω pro ὀδύσσω. Suppoſititia ſunt in eadem ὀδάσσω & σμύττω, pro ὀδάξω & σμύχω. Suppoſititia etiam ſunt κλάζω *frango*, ἐλάζω, σφράζω, χαλάζω, ἀχέζομαι, ἰδίζω, μιλιύζω, χείζω, ῥαίζω, μύζω *claudo*, πλύζω, ἀχλύζω. vera enim themata deſinunt in άω, έω, ίω, ύω. Suppoſititium etiam ςύζω, & πράττω *vendo*, pro ςυγέω & περάω ſeu πιπράσκω. Duplici mendo infecta ſunt ὀνειμίζω & κατευορκίζω, pro ὀνειμέω & κατευορκέω. ſic ἐλκίζω pro ἐλκύω: & ἐῤῥίζομαι pro ῥιζόομαι. Triplici vitio deprauata ἀκέζω & δειλοκομπάζω, pro ἀκέομαι & δειλοκομπέω. In quinta ſuppoſititium eſt ὄμνω pro ὀμνύω ſiue ὀμόω. Sic προσεικεκαλμένος, a προσεικάλλω: quum verum ſit προσεικασμένος, a προσεικάμπτω. Duplici errore γώνω pro γεγωνέω. Monſtroſum hic κωπήλαντες, velut a κωπάλλω pro κωπηλατοῦντες aut κωπηλατήσαντες, a κωπηλατέω. In ſexta non minus fœcunda eſt vitioſorum thematum ſeges; vt νέω *nuo*, pro νεύω: ἀλλοχεόουσι, pro ἀλλοχοοῦσι, ab ἀλλοχοέω ῶ. Sic in prima contractorũ ſpecie ſuppoſititia ſunt μνέω pro μνάω, ὀνέομαι pro ὀνάομαι. quibus ſimilia notata ad 377, 9: 395, 21: 396, 15, 18. In eadem ſuppoſititia ſunt ἀνδρέομαι, λφέομαι οἰνέομαι: quum vera ſint tertiæ ſpeciei, in όομαι. ſic μισέω, διογκέω, ἐναπλέω, pro μισόω, διογκόω, ἐναπλόω. Duplici mendo corrupta ſunt καταλοχέω & μετοικωνέομαι, pro καταλοχίζω & μετοικωνίζομαι. Item μέομαι & ἐμέομαι pro μήδομαι. In ſecunda ſuppoſititium eſt πηρώμενος, pro πηρόμενος aut πεπηρωμένος, a πηρόω: θοάω, pro θοάζω: ἀπολάω, pro ἀπολαμβάνω. itidemque inuſitata iſta ῥάω & γλυάομαι: quum analogia poſtulet ῥέω & γλυόομαι. In tertia ſpecie ſuppoſititia ſunt ζωογονόω, κομπολακόω, τερόω, pro veris thematibus in έω. item χονδρειόω, pro χονδρειάω: ἐνόω, pro ἐνόθω. Atque ita modò pura pro impuris, & impura pro puris; modò barytona pro circumflexis, & circumflexa pro barytonis; modò barytona pro barytonis ſubſtituta; miſeræq; claſſes nunc ſua ſobole orbatæ, nunc aliena oneratæ. In thematum etiam fictione,

nimia

nimia vſurpata libertas: vt ἴλθω, τύχω, & huiuſmodi; de quibus ad 322, 54: & ſupra 440, 19. Sic ἀγορέω, ὀρκέω, φανίζω, & ſimilia, conficta ſunt e compoſitis κατηγορέω, πολιορκέω, ἀφανίζω. Huic thematum fictioni occaſionem quandoq; dedit ſcriptura vitioſa. Sic enim mendoſe ſcriptis ἀνηνήκατος & διαπλήσαντες conficta ſunt themata ἀνενίνημι & διέπληνημι: quũ vera ſint ἀνενείκατος & διαπλύσαντες, ab ἀναφέρω & διαπλέω. ſic mendoſum ἀναδαθεῖσα, deductum ab ἀναδαίω: quum verum ſit ἀναδοθεῖσα, ab ἀναδίδωμι. ſic item coniuncte ſcriptum ὑπαιθαλιάζων, anſam ei præbuit comminiſcendi thematis αἰθαλιάζομαι: qunm prior eius compoſitionis pars ſit ὕπαιθα poſterior λιάζομαι. Etiam in ſpecie ac figura verborum commiſſa ſunt errata: vt dum διασταφέω deducitur e διασταφής, quod non extat; quum ſit compoſitum e διὰ & σταφέω. ſic ἐνόθω. ξεσμάω, ξυλιάζω. ſimplicia finguntur themata; quum vera ſint compoſita, ἐνόθω, ἐκσμάω, & ἐξηλιάζω. Contrà compoſitum fingitur πλατυάσδισαι, quũ ſimplex ſit πλατυ ἀσδισαι, vel potius πλατίασδισαι. item ἐννίω & ἐνανίω, pro ſimplici νωίω. quibus addendum videtur ἐκσκιασμένον, pro ἐσκιασμένον, a σκιάζω. In quibuſdam compoſitis ambigua ſunt errata; vt ἐωσφρείσαντο, ἐφηδιηγήσασθαι, ἐξαποινήσας, ἐσκιατροφήμενοι, & huiuſmodi; de quibus ſuo loco dictum eſt. Quædam etiam hic commentitia ſunt; vt θυμαίρω, μεσοπάλλω, μεσοπηγνύω, πολύπλημι. Quædam vitioſe coniuncta: vt αἰὲλποτᾶται, ἀλαπιπάπλω, μιγνύσας, σφιτεθλῶαι, κεκορυστήμενος, pro αἰὲλ ποτᾶται, ἄλατι πάπλω, μι γνύσας, σφι τεθλῶαι, κε κορυστήμενος. ſic in εὐαγγέλλω, εὐκρίνω, εὐκτίζω, εὐπάσχω, εὐστέλλω, & ſimilibus, εὖ a ſequentibus eſt ſeparandum. In quibuſdam ad vitioſam coniunctionem accedunt alia etiam menda: vt ἀβερδύλη & χαλκοκνημυμένος, pro ἀβερ, δύλη, & χαλκὸς κεκαυμένος. ſic κληροθεσμοθετοῦσι, pro κλήρῳ θεσμοθετοῦσι. item ὀμύκης & οἰνοσπλεύσαντες, pro ὁ μύκης & οἱ νεσπλεύσαντες. In ἀγχιχῶν, εὐπεριπαθῶν, pro ἄγχι χαὶν & εὖ περιπαθῶν, præter vitioſam coniunctio-

iunctionem accentuſq; corruptionem, confunditur etiam tempus. Eſt & aliud vitioſæ coniunctionis genus, ſyllabarum videlicet; vt in κτερεΐξαι a κτερεΐζω, pro κτερεΐξαι, a κτερεΐζω. In quibuſdam miræ contractiones & conciſiones ſunt adhibitæ: vt ſunt δῆ, δῆσι, ἐνοῦσα, ἐμπεφῦια, pro δὴν, δήεσι, ἐνοῦσα, ἐμπεφυῦια. Similis ſtatuitur ſyncope in ἀπαλλέιτης & ἐξαπήρῶθαι. Miræ etiam eliſiones, in κεκαθεῖσα, ἐπικεράθλω, κατήσχωνται, τέτλων, pro κεκρανθεῖσα, ἐπικεράνθλω, κατήισχυνται, τέτρλων. Et contra miri pleonaſmi atque epentheſes: vt ἐκνείκαι pro ἐνείκαι. ſic θηεραθτίς, θυμιαθτίς, μαστιγωθτίς, τεωθτίς, χυθτίς, vitioſam habent epentheſin τοῦ σ ante θ. In quibuſdam craſis vitioſe ſtatuitur pro ſyncope, vt adnotatum ad 402, 4.

In participiis numerantur ἀσυμβαίς, πορφυρανθείς, χροαιθείς, a fictitiis verbis ἀσυμβαίνω, πορφυραίνω, χροαίνω: quum ea verius ſint nomina, ἀσύμβατος, πορφυρανθής, χροαιθής. Sic πλαγγών eſt nomen ſubſtantiuum, non participium.

Aduerbia quoque deprauationem euitare non potuerunt: nominatim οὐρανόθεν & ἐκτάκις, pro οὐρανόθεν & ἐξάκις. De aliis adnot. ad 282. 5.

Præpoſitiones quoq; in compoſitis quibuſdam commutatæ: vt ἐκκατοικεῖ & ἐκτυχών, pro ἐγκατοικεῖ & ἐντυχών. ἐπάμμεπτο, pro ἀπάμμεπτο: περιδέομαι & περιδοκοῦμαι, pro προσδέομαι & προσδοκοῦμαι: & cōtra προσδῃκνυῶναι, pro περιδῃκνυῶναι. ſic ὑπαραιρημένος, velut ab ὑπεραιρέω, pro ὑπαραιρημένος ab Ionico ὑπαιρέω. Itā pag. 247, num. 4, in Heſiodeorum Ergωn limine pro Δία *Iouem*, legerat διὰ *per*; vt ſuperiorum editionum verſio indicat, *Adeſte, narrate per veſtrum patrem.*

In coniunctionibus quoque ſuſpectam eſſe τάρ, monui ad 227, 14.

Quinetiam in articulis & pronominibus peccatum fuiſſe, cum alibi ſparſim in Notationib. docetur, tum ad ὅ 115, 31: ad ὅσον 133, 46: ἔθεν 227, 2.

Vides ergo quàm multa & varia in hoc opere cōmiſſa ſint errata, non ab operis typographicis,

ſed

ſed ab ipſis auctoribus, præſertim ab Anteſignano. Eorum pars a me ſublata eſt in recognitione; pars in Notis meis indicata. nec enim omnia cōmode in contextu poterant emendari; in quo, ne paginarum & verſuū numeri turbarentur, tantus litterarum numerus erat reponendus, quantus fuerat ſublatus. & ſi omnibus locis qui correctione videntur indigere, adhibita fuiſſet interpolatio, eadem de hoc opere poſſet exoriri controuerſia, quæ apud iuriſconſultos agitatur de naui, quæ tota per partes eſt refecta, manente eadem carina, an eadem eſſe nauis dicenda ſit. Potiſſimum vero in correctionis licentia temperandum mihi duxi, poſtquā audiui quoſdam calumniari meam operam, quaſi mea pro alienis obtruderem. Vt igitur horū morſus, & aliorum ſuſpitiones euitarem, pleraq; textus errata (ijs exceptis quæ a typographicis operis erant profecta) intacta prætermiſi, ac quæ in tranſcurſu craſſiora fœdioraque videbantur, in notis recenſui. Non dubito tamen quin alia quā multa ſint a me in hoc animaduerſionis curſu præterita, quæ accuratiore cenſura poſſint vel ab aliis vel a me ipſo alio tempore erui. Duo ſanè talia ſunt a me deprehenſa poſtquā primæ recenſioni finem impoſui. Primum eſt pag. 181. v. 21. ibi enim Anteſignanus ἀνήνηται ſcribit eſſe præt. perf. paſſ. indicatiui modi, anomalως formatum, velut ab ἀναινόμαι: quum verius ſit aor. 1 med. ſubiunctiui modi, Attico more ab ἀναίνομαι deflexum, (53, 26.) vt cognoſcere licet non modo e cognatis ἀνήνατο, ἀνήνασθαι: ſed etiam ex Heſychio, qui hoc ipſum ἀνήνηται exponit ἀπαρνήσηται, *abnuerit*. Alterum eſt 359, 38. ibi enim πολύτλας perittoſyllabe flectit per αντος, quum in Conſtitut. Apoſtol. iſoſyllabe legamus τὸν πολυτλάνιον.

Ad interpretationem vero thematum quod attinet, ſcito eam multis in locis a me eſſe mutatā, in Clenardo pariter & Anteſignano; præſertim vbi manifeſtus eſſet error: vt p. 31, v. 6, in ſuperioribus

rioribus editionibus κίνυψ est *musca canina*: ego in hac ex historicis Cinyphem Africæ fluuium restitui. & κνὶψ siue σκνὶψ, quod errori ansam præbuit, non canina est musca, quam κυνόμυια Græci nominant; sed culex, arborarij pici rostrum habens, eoque dulces sucos vndiq; exsugens: παρὰ τὸ σκνίπτειν, τὸ νύσσειν. ac diuersa insecta esse, tum aliunde cognosci potest, tum ex Psalmo 104. ἦλθε κυνόμυια καὶ σκνῖπες ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῶν. Sic 137. 11, ὁ θύμος & τὸ θύμον in super. edit. est *animus*: in hac, *thymus seu thymum*. Similiter περισσεύω in illis est *sententiam muta*: in hac, *supersis, vel abundantior efficere*: κεκολοβωμένος in illis est *munitus*: in hac, *mutilatus*: κολοβὸς enim est *mutilus*. σαρούμενος in illis est *fluctibus tactatus*: in hac, *scopis mundatus*. λαγγαζόμενος (quod in Florentia Hesychij editione per o micron scribitur, ab incontracto λαγγάνομαι) illic est *militans*: hic, *constrictus*. διακείμενος illic *beneuolus*: hic *dispositus, affectus*. ἐρένοντο illic *impetu ferebantur*: hic, *interrogabant*, Hesychio. παραθέντες illic *omittentes*: hic, *apponentes*. παρέντες illic *dimissi, qui præsto fuerunt*: hic, *omittentes, remittentes, admittentes*. προσήλθοντο illic *simul venerunt*: hic *ante fuerunt*. περιγενέσθαι illic *obtendere, deprimere*: hic *superesse, superare*, ἐπιγινόμενος illic *qui præteriit*: hic, *qui accessit*. ἐπίεζεν illic *inscripsit, notauit*: hic *inferbuit, increuit*, ἐκόμησε illic *affectauit*: hic *comam aluit, comatus fuit*. κατεπόντωσαν illic *fabricauerunt*: hic, *demerserunt in pontum seu mare*. περιχαράκωσον illic *arripe*: hic, *vallo cinge*, a χάραξ *vallum*. ἐξέπλευσα illic *amisi*: hic, *enauigaui*. προσέφυσας illic *amplexus es*: hic, *progenerasti, vel ante genuisti*. ἐπέρυσε illic *euulsit*: hic, *attraxit*. παραχθεῖσαι illic *perturbantes*: hic, *productæ, deductæ, seductæ*. συναραχθεὶς illic *laceratus*: hic, *collisus*. κατηρτισμένα illic *condita*: hic, *absoluta*. κατησφαλισμένοι illic *compediti*: hic, *communiti, constabiliti*. καθελκυσθεὶς illic *vulneratus*: hic *detractus*. μεμολυσμένος illic *refrigeratus, induratus, lapideus*: hic, *pollutus, contaminatus, inquinatus*.

Quorum

Quorum nonnullis (vt hoc etiam obiter moneã) occasionem prębuit assimilis vocũ sonus. dũ enim σαρούμενος interpr. est *fluctibus iactatus*, decepit illũ σαλευόμενος. sic in παρεθέντες *omittentes*, decepit illum παρέντες. in παρόντες *qui præsto fuerũt*, decepit eum παρόντες: in ἐπέζεισεν *inscripsit*, decepit eum ἐπέξεσεν, ab ἐπιξέω *insculpo*. in περιέφυσας *amplexus es*, reflexit ad περιέφυσε. nã περιφυῶναι est *amplecti, adhærescere, & velut adnatũ esse*. (quo modo etiã in προσπεφυκὼς *affixus*, fefellit eum προπεφυκώς, quum προπεφυκὼς sit *ante natus*) in ταραχθεῖσαι *perturbantes*, vel potius *perturbatæ*, decepit eum ταραχθεῖσαι a ταράσσω. in κατηρτισμένα *condita*, decepit eum κατηρτυσμένα a καταρτυώ, seu κατηρτυμένα a καταρτύω. hæc enim proprie significant *condire*. in συσπαραχθεὶς *laceratus*, fefellit eum συνταραχθείς. in καθελκωθεὶς *vulneratus*, decepit eum καθηλκωθεὶς *exulceratus*, eodemq; modo dum λαγχανόμενος exposuit *militans*, decepit illum Hesychianus codex, in quo perperam στρατευόμενος scriptum est pro στραγγευόμενος. Alicubi vero etiam contrariatum præpositionum significationes fuerant commutatæ. Sic enim συνέστηκε in illis editionibus est *distat*, quum significet contrarium, *constat*. & ἐξενεγκὼν, illic, *qui intulit*: quum contra sit *qui extulit*. Dum vero ἀπέθηλε verterant *amisit*, omiserant accusatiuum *florem*. nam ἀποθάλλειν est *virorem seu florem amittere, deflorere*. In quibusdam locis pro interpretationibus minus propriis reposui magis proprias: vt quum in τριχῶσαι pro *sepelire* posui *pilosum reddere*. hæc enim significatio & propria magis est, & magis visitata: velut in Hippiatr. τοῦτο πρὸς τῷ θεραπεῦσαι καὶ τριχώσει, *hoc præter sanitatem restituet etiam pilos*. Sepeliendi tamen significationem huic verbo tribuit etiam Hesychius; respiciens fortasse ad veterem illum funerandi consuetudinem, quam Homerus indicat Il. ψ, in sepultura Patrocli, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι, *pilis totum defunctum conuestiebant, quos iniïciebant e capitibus detonsos*. vel pro τριχῶσαι legendũ est

est παρχῶσαι. Veruntamen non omnibus in locis adhibitam a me limam noueris. Sæpe enim suspectas interpretationes prætermisi intactas; quòd existimarem fieri potuisse vt in eo loco quem Antesignanus (aut vulgatorum Lexicorum consarcinatores, quorum vestigiis insistere solet Antesignanus) obuiam habuit, vocabulum quod affert, talem habuerit significationem, vel saltem habere visum sit. Nonnusquam veriori expositioni substituendæ non satis fuit spatij. ne enim versuum & paginarum initia crebrius mutarentur, tantus fere literarum numerus erat restituendus, quantus fuerat sublatus. Sæpe data opera non suspecta modò, sed etiam aperte mendosa præterij, præsertim in posterioribus tractatibus: idque eam ob caussam, quod audiuissem quosdam hanc operã meam calumniari, mea me pro alienis obtrudere dictitantes. Satis igitur fore iudicaui, si omissa interim exquisitiore interpretatione, lectorem hac de re præmonerem. Memineris ergo lector, accuratum interpretationis genus non vbique obseruatum fuisse. Vt enim a simplicibus exordiar, proprietas significationum non semper est expressa. Talia ergo sunt στρεφόμενος *supinus*, *securus*: quum στρεφόμενος proprie sit *qui vertitur*, & στρέφεσθαι interdum significet contrarium, *se torquere & huc illuc versare*; vt apud Aristoph. Nub. τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; *quid ægre fers, teque totam noctem huc illuc versas?* στρέφει Attice pro στρέφῃ, 61, 36. Sic φθονηθεὶς non est simpliciter *fraudatus*, sed *per inuidiam frustratus*. nam φθονεῖσθαι dicitur is cui inuidetur. Et σταφιδωθεὶς non est simpliciter *passus*, sed *solem passus*, *in sole tostus*, vt αἱ σταφίδες. In compositis hoc frequentissimum est. Sic enim ὡμολόγησαν interpretatur *dedicionem fecerunt*; quum verius sit *consenserunt*, vel saltem *composuerunt*, *fœdus & pactum inierunt cum*. Talia sunt ἀποκεκμηκότες: *securi*, *otiosi*, *negligentes*: quum verius sit *ignauiter fugientes*; interdum etiam *præ malis deficientes*, *malis victi*.

ἀπαρύσαντες *deliberantes*: quum verius ſit *haurientes de*: ἀφύσαι enim ſignificat *haurire*. ἐξοστεϊσμένος *luxatus*; quum verius ſit *exoſſatus*. παρεκλήθη *miſertus eſt*, quum verius ſit *exoratus eſt*. παρεξοίσω *abrogabo*; & παρεξενηνεγμένος, *abrogatus*: quum παρεισφέρειν νόμον verius ſit *legem cum lege componere, legem legi contrariam ferre, legem legi obrogare*. προαπελθὼν, *vltro ſe tradens*; & προδιελθὼν *qui præteriјt*: quum verius ſignificent *qui prior abijt*. & *qui prior tranſiit*. ἐπισυρρέοντες *retrogradientes*: quum verius ſignificet *confluentes aduerſum*; vt apud Heſychium ἐπισύστητε *coite aduerſum*. ἐπιστραφλῶσαι *adnaſci, rediuiuum fieri*: verius ſit *conuerti* vel *conuerſum eſſe*. ἐπιθεὶς *proſecutus*: quũ verius ſit *qui impoſuit*. & περιφλοιζόμενος *tunicis conuolutus*, ab alijs redditur *circumcirca delibratus*,
2 *libro ſeu cortice circumcirca nudatus*. Sæpe præpoſitionum ſignificationibus permutatis, diuerſum verbis ſenſum tribuit; interdum etiam contrarium. Sic παρασπονδημένος interpr. *per fidem violatus, fiducia fœderis violatus*: quum verius ſit *contra pactum & fœdus violatus*. συνεληλυγμένος *ingreſſus*: quũ verius ſit *congreſſus*, συνελθὼν, etiam Suidæ. ἐξοδιασθεὶς *ab eunte illatus*: quum verius ſit *expenſus*, παραθῆται *eijciat*: quum verius ſit *apponat: adijciat*. ἀπέδοτο *redemit*: quum verius ſit *vendidit*. Sæpenume-
3 ro præpoſitionis interpretationem negligit. Sic enim προέκαμε interpr. *laborauit*; quum ſit *ante laborauit*. προσαπώλεσαν *amiſerunt*; quum verius ſit *inſuper amiſerunt, perdiderunt præter ea quæ iam ante amiſerant*. προεγκεῖσθαι *incumbere*: quum ſit *prius incumbere*, vel *iam ante impoſitum eſſe, iam ante inſitum eſſe* προϋπάρχειν Heſychio. ἐπέκλωσε *fuſum voluit*, quũ ſit potius *in fatalis ſtaminis deductione attribuit vel*
4 *impoſuit*. Frequenter propriam ſignificationem minus proprijs poſtponit: vt ἐφείπετο *aſſenſus eſt, inſecutus eſt*: κατήρξατο *increpauit, caſtigauit, incepit*. περιέστη *ceſſit, euenit, circumſtitit*: ἀναστάντες *caſtra mo-*
5 *uentes, eiecti, ſurgentes*. Sæpe non contentus ſignificationibus proprijs, magnam minus propriarum turbam

turbam ſubijcit: vt quum κατειλημμένος exponit non modo *comprehenſus, interceptus*; ſed etiam *adactus, impreſſus, conſtitutus, veſtitus*. Interdum in minus 6
propriarum turba proprias omittit. ſic enim καταστὰς interpr. *regreſſus, perculſus, qui appulit, ſtans, cõmoratus, veniens*: & μεταστὰς *digreſſus, qui demigrauit, defunctus, ſemotus, tranſlatus, rebellis*: quum proprie καταστὰς ſignificet *conſtans*, vel paſſiue *conſtitutus*. & μεταστὰς *qui ſtationem mutauit*, vel paſſiue *tranſlatus e ſua ſtatione, ſtationem mutare coactus*. Ad 7
hæc verbis eiuſdem originis ſignificationes tribuit & diuerſas & minus proprias: vt ἐγκεκοισυρωμένος interpretatur *nimis accurate ornatus*: at εἰσκεκοισυρωμένος *arrogans, mollis*: quum ἐγκοισυροῦσθαι & εἰσκοισυροῦσθαι ſignificent idem, nimirum *Cæſyræ moribus imbui, Cæſyram imitari luxu*. Interdum gene- 8
ra verborum confundit. Modo enim actiua paſſiue interpretatur: vt περιέφθασαν. *circumuenti ſunt*; quum verius ſit *circumuenerunt*: συγκεχωρηκὸς *conceſſum*; quum potius ſit *quod conceſſit*: ἀντειληφὼς *contractus*; quum verius ſit *qui deprehendit ſeu comprehendit*: προδοὺς *proditus*, & προδόντες *proditi*; quum verius ſignificet *qui prodidit*, & *qui prodiderunt*. quibus adde ἀναστρεψάμενος *victus*: nam & ipſum verius actiue ſignificat eum qui retulit, vel neutraliter eum qui ad ſe redijt. Modo paſſiua vertit actiue: 9
vt ἐσεβάσθησαν *coluerunt*; quum potius ſignificet *culti ſunt*: ἠπιστήθην *diffidi*; quum potius ſit, *non eſt mihi creditum, derogata mihi fides eſt*: περαιούσθω *finem faciat*; quum verius ſit *finitus eſto, terminatus eſto*. Simili- 10
ter actiuis neutram interdum ſignificationem tribuit: vt quum ἀνέρρωσε interpretatur *conualuit*, quod verus eſt *priſtinæ valetudini reſtituit*; velut apud Suidam, ὁ Θεὸς ἀνέρρωσεν αὐτόν. ſic παλήσειε vertit *perijſſet*: at Heſych. διαφθείρῃς *corruperit*: & ἀνῶσαι interpret. *reuerti, referri*: quum verius ſit *ſurſum trudere, ſubuertere, repellere*. itidemque διώσας *emeritus, rude donatus*; quum verius ſignificet eum qui diſiecit, traiecit vel reiecit. Et viceuerſa neutris tri- 11

buit significationem actiuam. Sic enim βαρυσταθμῆσαι vertit *pondus seu grauitatem addere:* quum potius sit *esse graui pondere.* Potissimum autem hoc facit in verbo ἵστημι, simplici pariter & composito. quum enim id in præsenti, præterito imperfecto, futuro primo, & aoristo primo, significationem habeat actiuam; in reliquis vero temporibus, præterito perfecto, plusquamperfecto, & aoristo secundo, neutram, interdum etiam passiuam: discrimen istud non obseruat. sic igitur ἀνέστησαν in aoristo secundo interpretatur *expulerunt*; & ἐξέστησαν *alienarunt, ad stuporem vsque perculerunt:* quum actiuam istam significationem habeant in aoristo primo, in secundo neutraliter significent *surrexerunt, obstupuerunt:* cuius rei exempla quædam exhibebunt tibi notæ ad pagin. 359. ver. 1. sic προεξανέστη interpretatur *præoccupauit* l quum verius sit *prior exsurrexit.* sic etiam παρέστησαν in eodem aoristo sec. vertit non solum *astiterum & in deditionem venerunt,* sed etiam *statuerunt:* quum in hac posteriore signif. sit temporis aorist. 1. & ἀναστὰς non modo *surgens,* sed etiam *traducens*; quum in posteriore signif. potius vsurpetur ἀναστήσας, vel præsenti temp. ἀνιστάς. & διαστάντες *retrocedendo aditum facientes*; quũ verius sit *distantes, digressi.* Non nego tamen actiua esse quæ genere mutata, vel absolute aut elliptice posita, transcant in neutra. sic enim ἐξειλῆσαι quum proprie significet *euoluere,* (simplex enim εἰλεῖν est *uoluere*) ab Alexandrinis tamen (etymologo teste) vsurpatur pro ἐκφυγεῖν *effugere, seu elabi, euadere, se euoluere.* itidemque ἐπιθῆται significant neu modo *imposuerit,* sed etiam *inuaserit, incubuerit:* Antesignanus interpretatur etiam *incidat.* E contra inuenies neutra in significatione pariter & structura actiua; ac præsertim aorist. 1. sic enim Psalmo 137, & 142 inuenies ζήσεις με, *viuificabis me*; a ζάω *viuo.* & apud Horodot. ἄνδρας ἐπ' αὐτοῖς ἔβησε, *viros illis imposuit*; a βαίνω seu βίβημι *gradior scando.* itidemq; apud Dioscor. & ceteros medicos passim

σύζεσον

ζεῖσον & decompoſ. συναναζεῖσον *conferuefacito, fac vt ſimul ferueant ſeu bulliant.* Imo neutra paſſiuorum quoq; & ſignificationem induunt & ſtructuram, potiſſimum aoriſt. 2. Sic enim Thucyd. dicit ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες, *a Liguribus eiecti ſuis ſedibus.* Sic etiam Plutarch. μετέστησαν εἰς δουλείαν, *traducti (vel redacti) ſunt in ſeruitutem.* Itidemqne κατέστη & καθέστηκε ſignificant *conſtitutum eſt*, & καταστὰς atq; καθεστηκὼς ſiue καθεστὼς *conſtitutus.* Dixit etiam Syneſius, (vt aliornm quoq; verborum aliqua ſubiungam exempla) ἑαλώκειν τοῦ πάθους, *captus eram hoc affectu.* & Lucian. ἁλοὺς ἔρωτι, *captus amore.* eodemque modo apud eundem Luc. Proteſilaus ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, *interfectus eſt ab Hectore.* quod imitatus Ouidius dixit. *Occidit a forti (ſic dij voluiſtis) Achille.* 12
Præterea tempora quoque non raro inter ſe commutat. Sic enim ἡνῶσθαι vertit *vniri*, quum verius ſit *vnitum eſſe vel fuiſſe:* & διαλελύσθαι *decidere. tranſigere:* quum potius ſit *diremiſſe, decidiße, tranſegiſſe;* interdum etiam paſſiue *diſſolutum eße.* Potiſſimum vero hoc facit in participijs, neceſſitate tamen magis quam voluntate; quod Latinæ linguæ minor ſit horum copia quàm Græcæ. Sic enim (vt ex innumeris vnum citem) ἀφέμενος exp. *derelinquens*; quum verius ſit *qui dimiſit:* & contra πεσσόμενος *coctus*, quum verius ſignificet *qui coquitur.* 13
Denique vt ſupra oſtendi eum in expoſitione ſæpenumero deceptum fuiſſe ſimili vocum ſono, ita hic quoque idem illi accidiſſe monendus es. Dum enim τινόμενος interpretatur *percuſſus*, reſpexit ad θεινόμενος: θείνειν enim, *percutere eſt*, at τίνειν *luere ſoluere.* Sic in συνίθετο *intellexit, audiuit,* decepit eum συνέθετο: quia συνέθετο proprie eſt *compoſuit.* in μωμήσασθαι *emulari,* decepit eum μιμήσασθαι: quũ μωμήσασθαι ſit *vituperare, momico dente premere.* in προσεκλήθη *adhæſit,* fefellit eum προσεκολλήθη, a προσκολλάω *agglutino:* quum προσεκλήθη ſit *aduocatus eſt.* in μεταστώμενος *inſequens, inſectans*, reflexit ad μετασπόμενος 155, 16: quum μετασπᾶσθαι, ſicubi legitur, ſit *alio trahi, tra-*

 hendo

hendo aliorsum traduci. in νίαται *habitant*, respexit ad
ναίονται: quum illud νίαται verius significet *structi*
41 *sunt*, & ναίονται etiam passiue *habitantur*. Sic dece-
perunt eum Græcorum lexicographorum exposi-
tiones male vel lectæ vel intellectæ. pro ἐκτυφω-
θλῶσαι, quo Hesychius exponit ἐκτυφλῶσαι legit ἐκτυ-
φλωθλῶσαι ideoque interpretatur *lædi oculis*, *& tantũ*
non obcæcari: quum verius significet *fastu elatum esse*,
vel *in fumum euanuisse*. & dum ἀναλῆσαι vertit *nutri-*
re, legit apud Hesych. ἀναθρέψαι pro ἀνατρέψαι, quod
est *subuertere*. dum ἀνῶσαι interp. *reuerti*, Hesychia-
num ἀναστρέψαι accepit neutraliter; quum verius
actiue significet *subuertere* vel *repellere*. e contra dũ
συνέσκληκε vertit *impegit*. Hesychianum συμπέπηγε
intellexit actiue; quum verius sit medium præte-
ritum (169,43.) significans *concreuit*, *coaluit*, *&*
quidem firma duritie, vt diuelli nequeat: quemadmo-
dum ἀπέσκληκε & κατέσκληκε neutraliter significant
51 *exaruit*, *contabuit*. Decepit eum etiã originum am-
biguitas. dum enim ψυχοῤῥαγοῦντες interpret. *frigore*
pereuntes, vel potius *frigore dissilientes*, retulit ad ψύ-
χος *frigus*: significat tamen potius eos quibus ani-
ma velut abrumpitur, *animam agentes*, a ψυχὴ *anima*.
dum φυσιώμενος (vel potius φυσιούμενος, a them. in
όω) exp. *in naturam versus*, deriuatum putauit a φύ-
σις *natura:* est tamen verius a φύσα *flatus* aut *follis*, &
significat *inflatus*, *turgens*, vt Hesych. quoque φυσι-
ούμεθα interpretatur *extollimur*, *efferimur*, *fastu turge-*
scimus: & φυσίωσις, *inflatio*, *animi elatio*. Simili erro-
re duorum thematum, sonos assimiles habentium,
significationes discrepantes vni tribuit: vt dum
ἐνέπαιξεν interpr. non modo *illusit*, verum etiam *per-*
61 *cussit*. percutiendi enim significatio non conuenit
verbo παίζω, sed παίω, σω. in διέδεξε *indicauit*, *accepit*,
posterior interpretatio respicit verbum διαδέχεσθαι,
cuius simplex δέχεσθαι est *capere*. itidemque in τεφ-
θήσεαι *coqueris*, *occideris*, posterior expositio respicit
τεφήσεαι. Sic pag. 236. num. 44. *nota* quidem & *sig-*
num dicitur σύμβολον: at *collatio quod in commune con-*
fertur

fertur, eſt συμβολή. Itaque veriorem interpretationis viam inuenies, ſi primùm originem & reliqua vocabulorum accidentia inſpicies, deinde mentē auctoris penitius conſiderabis. Accidentia e Grāmaticis præceptis nota ſunt: origines vero & ſignificationum diſtincti gradus e lexicis peti poſſunt, Græcis pariter & Græcolatinis: in quo poſteriori genere primas ſibi vendicat Theſaurus Henrici Stephani, ſecundas Ioannis Scapulæ breuiarium.

In Clenardi quoq; textu interpretamenta Græcarum vocum, non a Clenardo ipſo, ſed ab alio quopiam adiecta videntur: quippe quæ in prioribus Clenardi editionibus non legantur. quamobrem illorum etiam nonnulla hic a me ſunt immutata. Exempli cauſſa, pagina 231, ver. 1. ἰατέον τὴν νόσον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, interpres verterat, *medendum eſt morbo, ei qui negligit cauſſam*: quum ſenſus ſit, *medendum eſt morbo, neglecta morbi cauſa*. Sic pagina præcedente, verſu 27, ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, verterat *commiſſam habeo hanc curam*; quū verius ſit, *committitur mihi hæc cura*. Huiuſmodi & aliæ forſan occurrent interpretationes: quas tuo iudicio a me relictas ſcito.

Hæc porro non eo a me dicuntur, vt Clenardo & Anteſignano ſua laus adimatur, ſed eo tantum, vt primum ſciatur quid a me in hac recognitione ſit præſtitum; deinde vt lectores huius operis cōmoneantur, qua cautione eo ſit verſandum, ne vel a themate, vel a ſignificationis veritate aberretur. Qua in re ſi quid a me delictū eſt, aut præteritum, (neque enim vnus omnia in tanta varietate perſpicere potui) æquos arbitros oro vt imbecillitati meæ ignoſcant, ac vel ipſi meas vices ſuppleant, vel me de ſupplendo defectu moneant. Interea hæc in medium collata ſunto. Deus optimus maximus ad maiora deinceps & vtiliora vires & adiumenta ſuppeditet.

NICOLAVS CLENARDVS FRANCISCO HOVERIO, LVDI literarij moderatori apud Mechlinienses, S.

CVM ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos susceperã, Græcas literas tradere vellem, congessi in eam linguam breues admodum institutiones, vt rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prelo committere studui; partim vt auditorib. nostris expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verùm nec commoditas in præsentia dabatur typographi, & otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus, temporis partem nactus, & Rescio nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocaui, iustoque auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio, Mechliniensium iuuentuti gratularer, quæ tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modò in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoq; plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit: adeò vt non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuipiam Academiæ præesse videaris; industria paratis ædibus, quæ numero nostrorum Gymnasiorum sint æmulæ. Faxit Deus, vt iste auspicatissimus cursus magis ac magis indies prosperetur; & quemadmodum Latinos discipulos optimè eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale. Louanij, decimoseptimo Calendas Aprilis, Anno MDXXX.

PETRVS ANTESIGNANVS PETRO LABADENSI,

τῷ φιλοφιλτάτῳ εὖ πράττειν. amico amicissima

HABES à nobis, mi Labadensis munus forsitan leuidense & paruum, sed tamen non indignum iudicio humanitatis & beneuolentiæ tuæ. Neq; verò, licet (vt inquit Fabius) operum fastigia spectentur, lateant autem fundamenta, minùs qui in illis fideliter iaciendis occupati sunt, videntur esse perhibendi, quàm qui in alio genere se exercuerunt. Nam, vt tute ipse optimus es testis, in omnibus artibus pertractendis ferè natura affert, vt in principijs maiores quàm in fine difficultates appareant. vnde euenit, vt qui minùs feliciter & auspicatò ad aliquam disciplinam accesserit, neq; in ijs quæ natura antecedunt, impensè fuerit versatus, sæpissimè à calce ad carceres necessitate reuocetur. Quæ non à nobis dicuntur, quò ad laborem nostrum maior cõmendationis tuæ fiat accessio: (scio enim quantum pro incredibili illa suauitate tua nobis semper tribuas) sed vt Græcarũ literarum studio flagrantes incitatione quadam in hanc partem magnitudine vtilitatis impellamus, operamq; nostram aliqua illorum gratia & erga nos voluntate solemur. Tibi verò homini & doctissimo, & mihi etiam amantissimo, multò confidentiùs nostra permittimus, quàm Lucilium poëtam sua Persio narrent concessisse: neq; enim ij sumus, vt nostra illis offeramus, qui id in quo offenderimus, reprehendere, aut quod aptè & loco dixerimus (si modo id à nobis præstitum est) laudare nequeant: sed limatulum & politulum iudicium tuum libentes expectamus. cui si probamus nostra, verendum non est ne non, tanquam aliquo securus caduceo, inter hostium tela libellus iste versari possit. Vale. Lugduni quarto Idus Aprilis, Anno M D LIIII.

Diony-

Dionysius Halicarnaseus in lib. De Demosthenis in dicendo vi admiranda.

Βουλοίμην δ' ἂν κἀνταῦθα ἐνθυμηθῆναι τοὺς ἔτι δυσπίστως ἔχοντας πρὸς τὰ εἰρημένα, ὅτι μειράκιον μὲν ἔτι ὄντα καὶ νέως τι τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν οὐκ ἄλογον ἦν καὶ ταῦτα καὶ τἄλλα πάντα διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φροντίδος ἔχειν· ἐπεὶ δ' ἡ χρόνιος ἄσκησις ἕξιν αὐτῷ ἐνεποίησε πολλήν, καὶ τύπους ἰσχυροὺς ἐνειργάσατο τῶν ἀεὶ μελετωμένων, τότε ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ τῆς ἕξεως αὐτὸ ποιεῖν. οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὴν καλουμένην γραμματικήν. ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι, φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη. ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα. ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν, καὶ δυνάμεις· ὅταν δὲ ταῦτα μάθωμεν, τότε τὰς συλλαβὰς αὐτῶν, καὶ τὰ περὶ ταύτας πάθη· κρατήσαντες δὲ τούτων, τὰ τοῦ λόγου μόρια· ὀνόματα λέγω, καὶ ῥήματα, καὶ συνδέσμους· καὶ τὰ συμβεβηκότα τούτοις, συστολάς, ἐκτάσεις· ὀξύτητας, βαρύτητας· γένη, πτώσεις, ἀριθμούς, ἐγκλίσεις, τὰ ἄλλα παραπλήσια τούτοις μυρία ὀνόματα. ὅταν δὲ τὴν τούτων ἁπάντων ἐπιστήμην περιλάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν, κατὰ συλλαβὴν μὲν καὶ βραδέως τὸ πρῶτον, ἅτε νεαρᾶς οὔσης ἔτι τῆς ἕξεως· προβαίνοντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τὸν νοῦν ἰσχυρὸν τῇ ψυχῇ περιτιθέντος ἐκ τῆς συνεχοῦς μελέτης, τότε ἀπταίστως τε καὶ κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν· καὶ πᾶν ὅ τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον, οὐδὲν ἐκείνων ἔτι τῶν πολλῶν θεωρημάτων ἀναπολοῦντες, ἅμα νοήσει διερχόμεθα. τοιοῦτον δή τι καὶ περὶ ταύτην ὑποληπτέον γενέσθαι τὴν τέχνην.

ALXAN-

animadvertere — tolerantia — caracteribus validis — habitus — coniectare propere — hic pro ostendere — elementa — potiti — partes — cognitione — legere — accedente — assiduo — certe

ALEXANDRI HEGII, MAGNI ILLIVS D. ERASMI Roterodami quondam præceptoris de vtilitate Græcæ linguæ ὁμοιοτέλευτα.

Qvisquis Grammaticam vis discere, discito Græcé.
Vt rectè scribas, non prauè, discito Græcé.
Si Græcè nescis, corrumpis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè scribis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè profers nomina rerum.
Lingua Pelasga vetat vitiosos scribere versus
Lectio quem Plinij delectat, discito Græcé.
Si libros sacros vis discere discito Græcé.
Hieronimum vt teneas, vigilans tu discito Græcé.
Ne versus scribas vitiosos, discito Græcé.
Argumentari quisquis vis, discito Græcé.
Quisquis Rhetoricen vis discere, discito Græcé.
Scire Mathematicam quisquis vis, discito Græcé.
Artibus es medicis qui captus, discito Græcè.
Morbis nã cunctis sunt indita nomina Græca
Argolicum nomen cunctis liquet esse figuris.
Artes ingenuæ Graico sermone loquuntur.
Non alio, quibus haud nomen dat lingua Latina.
Ad summã, doctis debentur singula Græcis.

ΙΩΑΝ-

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΡΔΕΓΙΟΥ·
εἰς Πέτρον τὸν Πρόμαχον ἐπίγραμμα.

Μή σε μόνον πρόμαχον ῥηξήνορα φήσειεν αὖ τις.
Εἶ γὰρ ὁμοῦ πάντων ἡγεμόνος τ᾽ ἀγαθός.

EIVSDEM ALIVD.

Ceßauit medio Cecrops garrire Lyceo,
Nec potuit solita Porticus ire via.
Nunc debellatis tibi Gallia prodit Athenis,
Et redeunt vno tot monumenta libro.
Vicimus, & patrys hostem confecimus armis,
Sic vt opes iterum sentiat ille suas.

P. ANTESIGNANVS Lectori S.

Monendus es, lector candide, in Clenardi *Institutionibus pleraq; subobscura inueniri: quæ tamen iis sunt facillima, qui fideli memoria quæ iisdē de rebus alibi dicta sunt, retinent.* Nos *verò vt rudiorum nondum satis confirmatam memoriam aliquo modo reficeremus, plerumq; ad loci vnius faciliorem intelligentiam, alium atque alium adducimus, in quo citando, paginæ, ac versus seu lineæ vocabulis, ne lectori tædium ob frequentiā parerent, ferè semper omissis, vel potius suppressis, solis arithmeticis notis vtimur. prior itaq; numerus paginam, alter paginæ versum designat.*

GRÆCORVM LITERÆ.

figura.	Nomen.		potestas.
Α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Vita	v
Γ γ Γ	γάμμα	Gamma	
Δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἐψιλὸν	Epsilon	e
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ θ ϑ	θῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	k c
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ο μικρὸν	O micron	o paruum
Π ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ Ϲ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ ˥	ταῦ	Tau	t
Υ υ	υ ψιλὸν	Y psilon	y
Φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	Psi	pſ
Ω ω	ω μέγα	O mega	o magnum.

Quo semel est imbuta recens servabit odorem testa diu

DE

DE LITERIS ET EARVM DIVISIONE.

SCHOLIA.

QVATVOR huius paginæ columnarum prima ad læuam, continet elementorum figuras, primo quidem loco maiusculas, quibus vti solent in titulis siue inscriptionibus librorum, inq; periodorum, versuum, & propriorum nominum initijs. Deinde sequuntur minusculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiusculæ locum habent, nisi in principijs orationum: ν tamen & ς in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum: secunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis, in rudiorum gratiam. Porrò quarta columna ad dexteram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variæ sunt hodie ac multiplices Grammaticorum opiniones; dum quidam † curiosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cùm tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiarint, & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi priùs priscorum aliquem ab inferis excitarint. Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cùm hæc omnia potiùs viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto. Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græca more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Cæterùm in quibus discrepent, paucis perstringam. β profertur vt u consonum: sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f. γ hodie omnino profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes, efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequentibus. δ profertur hodie à doctis blæsiùs quàm d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim

vt

Maiuscularum literarum vsus.

Literæ minusculæ.

Figurarum ν & ς sedes.

Literarum pronuntiatio unde petenda.

Potestas siue pronunciatio quarundam literarum.

β

γ

δ

ζ

η, ι, υ, ει, οι, ῃ, ῳ.

vt d Latinum pronuntiare. ζ debet ſonum literarum δσ, non σδ, retinere; vt ξ, κσ; & ψ, πσ; non autem σκ, σπ. η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & ῳ, ſonant hodie vt i vocale apud Latinos: conſonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamen vnicum ι deberet reſpondere noſtro i: η verò & ῃ magis accedere ad ſonum e: ſic υ & ῳ ad ſonum u, vt à Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. θ debet prolatione à τ & δ diſcerni: nam magis ſibilat & ſpumoſiori ſpiritu effertur. κ ante ε, η, ι, &c. ſonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt cs, non vt è noſtris quidam proferunt x in exercitus *& ſimilibus, dicentes* egzercitus *pro* ecsercitus. *ο & ω hodie prolatione non diſtinguuntur, veluti neque α breue & α longum. σ vt ſ in* ſum, *etiam inter duas vocales, non vt noſtri faciunt, qui* miſer, mizer *proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius ſonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, &c. vt ante α.*

θ

κ

ξ

ο, ω.

σ

φ

χ

Septem vocalium diuiſio.

Vocales longæ, η, ω: Breues, ε, ο: Ancipites α, ι, υ: quæ & Communes dicuntur, quòd modò ſint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI.

Propriæ.	*Impropriæ.*
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, ῳ, ωυ.
æ, av, i, ev, i, u.	a, i, o, iv, i, ov.

υ

1 *In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatur υ vt u*[1] *conſonans.*

Altera vocalium diuiſio.

Annotatio de ϊ & ϋ in diæreſi.

Annotatio de ι, ſiue puncto ſubſcripto.

υ quomodo pronuntietur in diphthongis.

Vocales præpoſitiuæ, α, ε, η ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiuæ autem, ι, υ, quòd ſubſequantur. Faciunt verò per ſe ſyllabam, quoties duobus in apice punctis notantur: *παΐς* païs, *puer vel puella,* diſyllabum; *ἄϋπνος* ayϋpnos, *inſomnis,* triſyllabum. Cæterùm in tribus, ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus[2] affigitur, ſed infrà ſubſcribitur.

2

1 [1] *Vt ſi ex dictione Latina* aue *reïjciatur e, atque in* au, *retineatur pronuntiatio quæ erat in integro* aue. *Rectiùs, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hic pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu,* audio, euge.

Porrò

Porrò diphthongus ου *non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione* dominus, *sed veluti* ou *in dictionibus Gallicis* nous, vous, *aut vt u ab Italis effertur.*

[2] *Supple, Quamuis dictum sit dici subiunctiuam quòd subsequatur.* 2

[1] Mutæ: Tenues π, κ, τ. Mediæ β, γ, δ. Aspiratæ φ, χ, θ. 1

Consonantium diuisio.

Duplices:
[2] ζ σδ. 2
[3] ξ κσ, γσ, χσ. 3
[3] ψ πσ, βσ, φσ. 3

[4] Liquidæ, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. 4

Mutæ quare dicantur Tenues, Mediæ, vel Aspiratæ: & earum affinitas.

[1] *Mutæ Appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ, quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem; sed tenuis* π, *ad mediam* β, *& aspiratam* φ. *nam hæ tres magnam habent inter se affinitatem, & facilè vna migrat in alteram; quippe quæ eodem instrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione vel remissione differant. nam in prolatione* φ, *maximam spiritus copiam, in* π *minimam, in* β *mediocrem adhibemus. Eadem est ratio secundi ordinis mutarum* κ, γ, χ, *quæ palati; ac tertij,* τ, δ, θ, *quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico, verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo,* απ, αβ, αφ *: &* ακ, αγ, αχ *: atque* ατ, αδ, αθ. 1

Annotatio de δ, ζ, *&* σδ.
Dorismus, σδ, *pro* ζ.

[2] *Hinc colligunt quidam,* δ *debere proferri blæsiùs quàm Latinum : & in prolatione* ζ, *sonum* σδ *debere aliquo modo retineri. adde quòd Dores confunderent* ζ *cum* σδ, *& verba in* ζω *per* σδω *efferrent. Verùm ego illis potiùs assentior qui per literarum metathesin id fieri asseuerant,* σδω *pro* δσω *: atque idcirco malim* ζ *valere* δσ *quàm* σδ. *Aeoles autem verba in* σσω *efferunt per* ζω *: vnde* ζ *creditur valere non solùm* σδ, *sed etiam duplex* σσ. 2

Aeolismus, ζ *pro* σσ.
ξ

[3] Ξ *magnam habet cognationem cum secundo mutarum ordine,* κ, γ, χ. *nam sæpe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in* κω, γω, χω, *quorum* 3

rum futurum habet ξω, pro κσω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κος, γος, χος, non ξος. Sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum ordine.

ψ

Liquidæ quare sic vocentur.

Immutabiles quoque cur dicantur.

4 † Appellantur Liquidæ eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ, quasi liquescentes ac euanescentes, vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. Immutabiles autem dictæ sunt, quòd non tam facilè mutentur quàm aliæ consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.

DE ORTHOGRAPHIA
& Consonantium nexu
appendix.

Consonantium mutatio vnde oriatur.

Consonantium nexus.

Quoniam ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi, & inuicem combinari, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possint inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat: vt in τύπτω, id est verbero, num π, syllabam præcedentem τύ, an sequentem τω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad veram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas, tam in nominibus quàm in verbis, varias consonantium inter se mutationes, penè necessaria videatur. Primò itaque sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, verberatus est, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφὼ, Sappho, pro Σαφφώ: & media mediam, vt ἕβδομος, septimus, non ἕπτδομος, licet veniat ab ἑπτὰ, id est septem; ὄγδοος, octauus, non ὄκδοος, ab ὀκτὼ, octo: atque aspirata aspiratam, vt ἐτύφθην, verberatus

Mutarum connectendarum ratio.

πτ pro φτ.
πφ pro φφ.
βδ pro πδ.
γδ pro κδ.
φθ pro πθ.

beratus sum, *pro* ἐτύπθην. *non tamen quæuis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam* τ, δ, θ, *nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant: vt, ex* τίκω *quidem, inserto per pleonasmum* τ *ante* κ, *& mutato* ε *in* ι, *dicam* τίκτω, *id est* pario, *vbi* τ *sequitur aliam tenuem* κ: *in* πέτω *verò, posito* π *ante* ω, *non possum dicere* πίτπω: *(nam* τ *præcederet aliam tenuem; quod fieri non potest) itaque dicendum* πίπτω, *id est* cado: *vbi* τ *secundum locum occupat. Præterea vnaquæque tenuis, vel media, potest seipsam præcedere: vt* ἵππος, equus: ἐκκλησία, ecclesia, cœtus: γλῶττα, lingua: ἄββαλεν *pro* † ἀπέβαλεν, abiecit: ἄγγελος, nuntius: ἄδδην, satis. *aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus* Σαφφώ, *sed* Σαπφώ. *Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt* ἵππος; *aut tenuis aspiratam præcedat, vt* Σαπφώ) *ambas ad sequentem syllabam pertinere, vt* τύ πτω: *præter* γδ, *vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illæ reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in* τύπτω verbero, *&* ἄστρον astrum, πτ *&* στ *pertinent ad syllabas sequentes: quia multæ dictiones Græcæ incipiunt à* πτ *&* στ: *vt* πτύω spuo, *&* στρέφω verto, *& aliæ multæ. In compositione verò, vt* ἐκρέω, effluo, *ab* ἐκ *&* ῥέω, κ *pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quamuis* κ *&* ρ *inueniantur in principio multarum dictionum, vt* κρατέω, potens sum, *&c. imò vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in* ἐξάγω, educo, ξ *pertinet ad præcedentem. nam dictio componitur ab* ἐξ *&* ἄγω. *Cæterùm nullum vocabulum Græcum incipit à* γδ: *ideo iuxta eorum sententiam,* γ *trahetur ad syllabam præcedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, &* σ. *Duplices*

τ, δ, θ, quo loco ponantur.

κτ.

πτ non τπ.

Quæ mutæ geminentur, & quæ non.

Duæ mutæ inter duas vocales ad quam trahantur.

γδ

Regula generalis de consonantium connexu.

πτ, στ.

Compositionis vis in consonantium aut consonantis distinctione, vt ἐκ-ρέω, ἐξ-άγω.

γδ *nunquam dictionis initium.*

Duplex cum alia consonante nunquam connectitur.

ces nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in ἄλξις, tractus, *&* ἕξπους, sex pedum, λξ, *&* ξπ *non possunt trahi ad syllabam sequentem: quare diuidantur necesse est,* ἄλ-ξις, ἕξ-πους. *Idem iudicato de alijs.*

Liquidæ cum alia consonante nectendæ, aut ab ea distinguendæ ratio.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, *consonantem præcedentes, vt* ἄρτος, panis, *nunquam ad syllabam sequentem pertinent, præter* μν, *vt* μνᾶ, mna, mina : ἀ-μνὸς, agnus. *Quum verò consonantem sequuntur, illæ & consona præcedens ad syllabam sequentem trahuntur, vt* πα-τρὸς, patris ; *modò non sequantur aliam liquidam : nam tum diuiduntur, præter* μν, *vt dictum est, veluti* ἅρ-μα, currus.

μν nexus.

Si verò sequantur duas consonantes quæ per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ, ad sequentem quoque omnes trahentur; vt ἄστρον. *nam* σ *&* τ *ad sequentem pertinerent, vt patet ex* στήλη, columna.

A σθλ nulla dictio incipit.

Quidam hinc excipiunt σθλ, *vt* ἐσθλὸς, bonus: *quia nullum vocabulum Græcum incipit à* σθλ: *quamuis* σθ *interdum in principio dictionis inueniantur, vt* σθένω, possum; *& ideo ad syllabam sequentem pertineant, quum inter duas vocales solæ reperiuntur, vt* ἀσθενὴς, debilis. *Idem iudicium est de* σθμ, *vt* ἆσθμα, anhelitus, anhelatio. *nulla enim dictio incipit à* σθμ.

σθμ nunquam in principio dictionis.

Regulæ de consonantium nexu, pars altera confutatur.

Tamen regula illa generalis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos qui illa nituntur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quæ in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: veruntamen regulæ conuersæ non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ. nam si hoc esset verum, (cùm θμ *nunquam in principio inueniantur)* βαθμὸς gradus, *&* ἆσθμα, *necessariò sic diuiderentur,* βαθ-μὸς, ἆσθ-μα : *quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspirata desinere.*

A θμ dictio non incipit.

Nulla syllaba in aspiratam desinit.

Quare meo quidem iudicio, γδ, σθλ, *&* σθμ, *poterunt coniungi,* ὄ-γδοος, ἐ-σθλὸς,

ἐ-σθλὸς, ἄ-σθμα. *Nunc dicendum quas consonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quas non: ac primò quidem vnaquæque liquida seipsam præcedit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine, nulla prorsus consona geminatur. Porrò λ præcedit omnes consonantes præter ζ, ρ, ψ: sequitur autem omnes mutas præter δ: sed duplices aut σ nunquam sequitur. μ præcedit tantùm tres mutas, π, β, φ; vnam duplicem ψ, & vnam liquidam ν: sequitur sex mutas, κ, γ, χ, τ, δ, θ, (sed χ non nisi rarissimè) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias consonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν præcedit tantùm tres mutas, τ, δ, θ, & σ: alias consonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nunquam. ρ præcedit omnes consonantes, præter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas; at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porrò σ tantum modò mutas & μ præcedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solum tres liquidas, λ, ν, ρ, idque rarò: cum alijs autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur, γλῶσσα,* lingua.

Liquidæ cum alijs consonantibus.

Literæ geminatæ non connectuntur.

λ, μ

ν

ρ

σ cum alijs consonantibus.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus tres: Acutus ΄, Θεός, Theós, *Deus:* λόγος, lógos, *sermo;* τύπτομεν, tý́ptomen, *verberamus.* Grauis ̀, τιμὴ, timì, *honor.* Circumflexus ῀, ποιῶ, piô, *facio:* βοᾶτε, voâte, *clamatis.* Acutus & circumflexus, attollunt syllabam quam afficiunt; grauis deprimit.

Accentus. *Acutus.* *Grauis.* *Circumflex.*

Spiritus duo: Asper siue densus ῾, ἅμα, háma, *simul:* Lenis siue tenuis ᾿, ἐγὼ egò, *ego.* Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. [1] Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhómi, *robur:* in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόῤῥω, pòrrho, *longé.* 1

Spiritus. *Asper.* *Lenis.* *Spirituum sedes vocales, diphthongi, & ρ in principio, ac ρρ geminum in medio dictionis.*

ρ initiale quando leuigetur.

1 *Ρ non semper in principio aspiratur, ut author ait. Nam † si secunda quoque syllaba incipiat à ρ in aliquo nomine, tum primum ρ leuigatur: ut* ῥαριὰς, ῥάριον, ῥάριος, ῥωρὸς, Ratias, (*Cereris epitheton, Suidæ*) puer, robustus, vehemens. *Verùm nulla præter hæc 4 inuenies.*

ρ mediæ dictionis quem spiritum habeat.

Vnicum ρ quando aspiretur in medio.

Cæterùm ρ simplex in medio dictionis (de quo author nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere tenuem: tamen apud poetas in opt. exemplaribus interdum inuenies vnicum ρ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solùm, dum poetæ metri gratia ex gemino ῤῥ primum subtrahunt, vt ἄῥικτον, *pro* ἄῤῥικτον, infectum: *& sic de alijs.*

π, κ, τ in φ, χ, θ

1 Apoſtrophos, nota eſt reiectæ vocalis, [1] α, ε, ι, ο: aut diphthongi, αι, οι: quod fit ob ſequentem vocalem: [2] quæ ſi aſpiretur, migrat præcedens tenuis in aſpiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi,* πάνθ' ἔλεγον, pandelegon: ([3] prolatio enim eſt in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ οὗ: *à quo,* ἀφ' οὗ: κατὰ οὗ, *contra quem* καθ' οὗ: νύκτα ὅλην, *noctem totam,* νύχθ' ὅλην.

Vocalium per apostrophum reiectarum quantitas.

αι & οι quando breues.

1 *Vocales quæ per apostrophum reijciuntur, aut sunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ, α, ι: aut diphthongi, αι, οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poetas sæpe corripiuntur, dum sunt finales: longa enim per apostrophum non eliditur.* 2 *[2] Si vocalis (inquit) sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas* φ, χ, θ. 3 *[3] Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Græco sint duæ: quia, inquit, in huiuscemodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicæ. imò (quod magis mirabere) consona præcedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad præcedentem, vt* ἀφ' οὗ: *neque solùm vltima, sed etiam penultima, modò possit coniungi cum vltima, vt* νύ-χθ' ὅλην. *nam* χθ *facilè (vt in superioribus dictum est) coniunguntur: sed in* πάν-τ' ἔλεγον, ν *trahitur ad præcedentem. nam* ντ *non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita*

Consonantes syllabæ apostrophum passæ, ad quam vocalem pertineant.

trahantur

trahantur, eſt, quia prima ſequentis dictionis vocalis ſuccedit in locum abiectæ. æquum eſt igitur vt conſonantes quæ ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem ſequentem trahantur, & non ad præcedentem. ex hoc enim abſurdum ſæpenumero ſequeretur, ſyllaba in aſpiratam deſinente, vt in ἀφ᾽ οὗ *&* νύχθ᾽ ὅλην*: quod nunquam in purè Græcis poteſt contingere. nam* ἰωσὴφ, ἐνὼχ, *&* ῥοὺθ, Ioſeph, Enoch & Rhuth, *Hebraica ſunt, & non Græca; pro quibus Græci dicerent* ἰώσηφος, ἔνωχος, ῥοῦθα, *& Latini* Ioſephus, Enochus, Rhutha. *Porrò in* οὐχ οὗτος; nonne ille? *& ſimilibus,* χ † *trahitur ad ſyllabam ſequentem, quamuis apoſtropho non notetur: re vera tamen apoſtrophi nota intelligitur, &* οὐχ *pro* οὐχὶ *dictum eſt. ſolet enim interdum apoſtrophi nota abijci, vt* διὸ, *pro* δι᾽ ὅ, quapropter: καθάπαν *pro* καθ᾽ ἅπαν, omnino: καθάπαξ *pro* καθ᾽ ἅπαξ, ſemel, omnino: καθάπερ *pro* καθ᾽ ἅπερ, quemadmodum: ἀνθῶν *pro* ἀνθ᾽ ὧν, eo quòd: *quæ exempla ſatis manifeſtè declarant, conſonantes ſyllabæ apoſtrophum paſſæ ad ſequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim non videt in* ἀνθῶν, θ *nectendum cum* ω, ἀν-θῶν, *& non cum* α, ἀνθ-ῶν. *Dictiones quoque monoſyllabæ, quod dicimus, neceſſariò verum eſſe, per ſe ſatis indicant, vt* σὲ, te, σ᾽ ἐγὼ, te ego: *vbi* σ *non poteſt niſi ad ſyllabam ſequentem trahi. Hæc pluribus ſum proſecutus, quòd viderem ab omnibus ferme typographis, qui orthographiæ maximè ſtudent, id aliter obſeruari. Illis verò imponit compoſitionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum eſſe, vt vltima conſonans harum præpoſitionum,* ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ, *in compoſitione ante vocalem poſitarum, non ad ſequentem, ſed ad præcedentem vocalem ratione compoſitionis trahatur, (vt* ἐν-άγω, induco: εἰς-άγω, introduco: ἐξ-άγω, educo: προσ-άγω, adduco: συν-άγω, conduco, *id eſt, ſimul duco:* ὑπερ-άγω, ſupero) *credunt eandem eſſe rationem in* παρεάγω, tranſeo: κατάγω, deduco, *& ſimilibus: & à fortiori in apoſtropho, vt* ἐπ᾽ ἐμοὶ, in me. *Verùm ratio non eſt eadem. nam in* ὑπεράγω, ρ *iungitur cum* ε*: quia*

Quæ deſinunt in aſpiratam, Græca non ſunt.

οὐχ *pro* οὐχὶ. *Apoſtrophi nota abiecta.*

Typographi orthographiæ obſeruatores.

ρ in ὑπερέχω, cum præcedenti syllaba, in παρέχω, cum sequenti nectitur.

Num accentus vocalis abiecta abijciatur.

ante compositionem cum eo iungebatur. in παρὰ verò, ρ non adhæret cum πα, sed cum α finali: quare in compositione aut apostropho, non cum πα, sed cum vocali quæ in locum τοῦ α succedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quæ per apostrophum abijcitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δεινὰ, δείν' ἔπη, grauia verba: *in alijs verò dictionibus vnà cum vocali accentus quoque abijcitur,* ἀπὸ, ἀφ' οὗ.

Diuersa quarundam literarum pronuntiandi ratio.

γ vt n
κ vt g
τ vt d
ν vt m

π vt b

1 [1] Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius*: λύγξ lynx. *singultus, vel lynx fera*: ἔγχος enchos, *hasta*. sic ante κ; † sed ipsum κ sonandum vt g. πέφαγκα pephanga, *apparui*.

Tau τ post ν, vt d: τὸν τάνταλον ton Dandalon, *Tantalum*.

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον tom vion, *vitam*; τὴν μερίδα tim merida, *particulam*: τὸν πίθον tom bithon, per b, *dolium*.

Pi π post μ, vt b Latinum: πέμπω pembo, *mitto*.

2 Itidem post ν [2] in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon, *dolium*.

γ pro ν positum, & quare.

Hebraismus.

Collaudo pro conlaudo.

ν non præcedit vllam consonantem præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur aut eliditur, aut tertia consonans inscritur. Insueta literarum pronuntiatio vbi locum habeat.

1 *Credo Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse; sed potiùs scripsisse γ pro ν ante has literas, quia ν proferrent vt γ: vel certè quòd ν natiuum sonum hic non retineret. est enim ν difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina* con *in compositione conijcere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertiùs norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in* collaudo. *imò Græci (vt antea diximus) nunquam ponunt ν ante aliam consonantem in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex* σὺν, cum, & ἐν, in, *in compositis: de quibus copiosè* CLENARDVS *in tractatu de Inuestigatione thematis in voce* συῤῥήγνυσθαι, confringi.

Interdum

Jnterdum verò aliam consonam inserunt, vt ἄνδϱες, viri, pro ἄνεϱες. [2] *Modò diuersæ illæ dictiones puncto non diuidantur. Nam si dictio periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula nō habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit. imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literarum γ, κ, τ, ν, π, pronuntiandi rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.* 2

PARTES ORATIONIS OCTO;

Annotatiunculæ in partes orationis per casus declinabiles.

[1] NOmen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque.

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo carent Græci.

Vsus numeri dualis.

Numeri tres:

Singularis, Dualis, Pluralis. [2] Vtimur Duali, 2
quum de duobus est sermo. [3] In duali vox eadem 3
nominatiui, accusatiui, & vocatiui, itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Orationis partes, & earum accidentia Græcè & Latinè.

[1] *Libuit hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subijcere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur,* ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ἄρθϱον, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: *nomen, verbum, &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt,* 1

Species. figura.

εἶδος πρωτότυπον καὶ παϱάγωγον, *species primitiua & deriuatiua:* σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παϱασύνθετον, *figura simplex, composita, & decomposita: (tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia composita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam species in articulis, nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo)* ἀϱιθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικός: *numeris singularis, dualis & pluralis:* πρόσωπον πρῶτον, δεύτεϱον, τϱίτον: *persona prima, secunda, tertia:*

Numerus.

Persona.

tia: sed persona magis pronomini & verbo quàm aliis conuenit. Porrò partibus quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt, γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον: genus masculinū fœmininum, & neutrum: (adde nomini κοινὸν καὶ ἐπίκοινον, commune & promiscuum)

Genus.

πτώσεις εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus: articuli tamen vocatiui non habent.

Casus.

Tempus.

Verbo communia cum participio sunt, χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, † ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ μέλλων: tempus præsens, imperfectum perfectum, plusquamperfectum, indefinitum, & futurum:

Genus.

γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικόν: genus actiuum, passiuum, neutrum, commune siue medium & deponens.

Modus.

Verbum verò sibi soli vindicat ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum, subiunctiuum, & infinitiuum. Sed de his hactenus.

Pluralis pro duali, non contrà.

2 [2] Possumus tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodò fiat sermo: atque non rarò inuenies Poetas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. Idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterùm confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus, habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. Si enim de pluribus verba fiant, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum.

3 [3] Assignat hic generales quasdam regulas, communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur.

Annotatiunculæ

His, si placet, adiice sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in ων: Accusatiuus pluralis in ς, nisi in neutris: Genitiuus & datiuus duales in οιν vel αιν; nisi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus postea: & in quarta declinatione, quæ mutat οιν tertiæ in ων. Datiuus pluralis fit à datiuo duali, migrante ν in ς; nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui: nisi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem

ſimilem habent, ſecundum regulam neutrorum, quam aſſignat CLENARDVS *in tertia declinatione. Item adiectiua neutra ſuis maſculinis ſunt ſimilia in genitiuis & datiuis ſingularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterùm de datiuo ſingulari finito in ι, aut in diphthongum impropriam, ᾳ, ῃ, ῳ, vide authorem in Annotationibus in declinationes ſimplices.*

Articuli præpoſitiui.

Latini inter declinandum vſurpant hic, hæc, hoc: Græci verò articulum, ὁ, ἡ τό: quem vocant Præpoſitiuum; quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem ſic: Maſcul. Sing. Nominatiuus ὁ, hic: G. τοῦ, huius: D. τῷ, huic: A. τὸν, hunc. Dual. N. & A. τὼ, hi & hos, de duobus: G. & D. τοῖν, horum & his, de duobus. Plur. N. οἱ, hi: G. τῶν, horum: D. τοῖς, his: A. τοὺς, hos.

Maſculinus.

Fœm. S. ἡ, τῆς, τῇ, τήν: D. τὰ, ταῖν: P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Fœmininus.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό: D. τὼ, τοῖν: P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Neuter.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ô.

Annotatio de ὦ.

De articulis vide plura poſt tractatum Pronominum.

DECLINATIONES NOminum quinque.

Prima nominũ pariſyllabicorum declinatio.

ας

ης

PRima eſt in ας, maſculinorum, ὁ Αἰνείας, *Aeneas*, & in ης, partim maſculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryſes*;
[1] partim comunium, ὁ καὶ ἡ λῃστής hic & hæc latro: 1
quorum genitiuus in [2] ου, datiuus in ᾳ vel ῃ diph- 2
thongum impropriam, accuſatiuus in αν vel [3] ην, 3
[4] vocatiuus in α vel η ſecundum terminationem 4
nominatiui. [5] Dualia & pluralia conueniunt cum 5
articulo fœminino, ablato τ.

Elenchus terminationum primæ.

S. { ας, ου, ᾳ, αν, α, / ης, ῃ, ην, η. } D. α, αιν. P. αι, [6] ῶν, [7] αις, [8] ας, αι. 6. 7 8

Exempla primæ.

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.

D. τὼ-

D. τὼ Αἰνείᾳ, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.
P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνεῖαι.
ὁ Χρύσης τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.
ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ: & ita deinceps.

Annotatio de dialectis.

Atticismus.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ; Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica: ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ὦ Αἰνείας.

De Dialectis appendix.

Antequam de varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, priùs videndum quid intelligant Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus CLENARDVS *in fine huius declinationis nonnihil attigit. Quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fuerunt verò & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes quæ Græco sermone vterentur; veluti Bæotica, Thessalica, Chalcidica, Macedonica, Pamphylica, Argiua, Laconica, Cypria, Crytica, Sicula, Syracusana, Rhegina, Tarentina: verùm minùs præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periissent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis comœdijs, quamuis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque Poetæ propria quædam harũ linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent, sed non vt earum quas author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus dicioni Regis subditis versantur, neque solùm ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè vt ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt*

Linguæ Græcorum præcipuæ.

Linguæ minus præcipuæ.

Gallici idiomatis exemplo Græcarum dialectorum varietas exponitur.

iudicatu difficile non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus. Sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: imò peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis non rarò sua scripta ornatiora reddunt. Eodem ferme modo in Græcia olim, omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur: sed in eis ferè semper aliquid proprij ac materni idiomatis deprehendebatur; vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus. neque enim illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ erat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismum maximè accedebat, obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasi non minùs quàm rebus addicti, (quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solùm ad vnguē communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex alijs idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus, decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem intelligo de his authoribus qui prosa oratione scripserunt. nam poetæ multo maiorem sibi licentiam permiserunt. Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorum stylus est longè dissimilis, quamuis eodem seculo floruerint, ne turberis. Nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes, genere Atticus, quamuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur; tamen certas quasdā voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibiq; familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Atheniensi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat, vt hodie Lute-

Similitudinis ἀπόδοσις.

Hippocrates.

Demosthenes. Plato. Lucianus.

Poetæ licentiosi.

Demosthenes & Aristophanes Atticè & communiter scripserunt.

Lutetiæ videre licet fabularum actores, vt risum auditorum captent, vti sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil degenerante. Nam r in s non rarò commutant, reliquasq́ literas blæsè ac compressis labijs enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quamuis purè ac propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, nonnihilq́ ex Aureliano, vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesticorum sermone depromptum: cauent tamen maximè, ne muliercularum more loqui videantur. Si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus essent, maximoq́ risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Aristophanis verò comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo sermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræsentant. Itaque, vt eò vnde digressi sumus, nostra recurrat oratio, Grammatici per Dialectos, Idiomata siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quàm sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cùm hi paulo aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo tractui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, si videas CLENARDVM, *qui de Dialectis nihil prorsus in suis Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantùm nonnullum communis linguæ vsum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias dialectos inculcare. Annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpserint ij authores qui communi lingua scripserunt: veluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes qui soluta oratione scripserunt: quamuis Atticè scripsisse dicantur, quòd*

Clenardi institutum in tractandis Dialectis.

Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, qua dialecto scripserint.

scilicet

ſcilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpſerint. Herodotus *verò &* Hippocrates *Ionicè dicuntur ſcripſiſſe, quòd plura ex* Ionica *proprietate quàm ex alia deſumpſerint. Idem iudicato de reliquis. Nos verò in his Scholijs non ſolùm quæ ab oratoribus & communi vſu ex varijs idiomatibus recepta ſunt, annotabimus, ſed etiam quæ poetæ ex illis arripuerunt, vel ſua licentia, vt ſcilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis neceſſitate coacti, ſed potiùs vt* τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου φράσιν *euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Ariſtophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Aeolica Alcæus, quamuis vernaculæ ac ſibi familiari alias quoque admiſceant. Herodotus etiam &* Hippocrates, *qui ſoluta oratione ſcripſerunt,* Ionica *vterque vernacula ſunt maximè delectati. Cæterum vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui ſchemate ſubijciam, quid vnaquæque dialectus ſibi veluti proprium vendicet.*

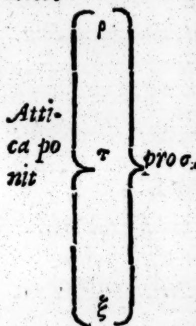
Herodotus & Hippocrates qua lingua ſcripſerint.

Poëtæ cur varijs dialectis vſi ſint.

Ariſtoph. Hom. Theocrit. Alcæus, qua quiſque lingua ſcripſerit.

Herodotus & Hippocrates.

Generalia præcepta de Dialectis.

θαῤῥεῖν, *pro* θαρσεῖν, *confidere: id fit dum* ρ *eſt ante* σ, *vt in hoc exemplo. ſic* ἄῤῥην *&* πόῤῥω *pro* ἄρσην *&* πόρσω.

γλῶττα, *pro* γλῶσσα, *lingua. hoc ſemper obſeruatur, vbi eſt duplex* σσ: *atque interdum vbi eſt ſimplex, vt* τήμερον, *pro* σήμερον, *hodie.*

ξυμφέρον, *pro* συμφέρον, *conferens, vtile. Illud habet locum in compoſitis à præpoſitione* σὺν, *cum.*

Gaudet præterea contractionibus, vt πατρῷος, *pro* πατρώϊος, *paternus. hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam poßunt contrahi.*

Coniungit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα, *pro* τὸ ὄνομα, *nomen. iſtud præcipuè fieri ſolet præcedentibus* τὸ, τὰ, καὶ, πρὸ, *& ſequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide* CLENARDVM *circa finem Annotationum in verba.*

Ionica

Ionica η, κ, π, τ pro α, π, φ, θ:

- η pro α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, dies. hoc fit ubi communiter α est longum.
- κ pro π, κῶς, pro πῶς, quomodo. hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.
- π, τ pro φ, θ, ἀπαιρεῦμαι, pro ἀφαιρεῦμαι, auferor. Hoc obseruatur in cõpositione. nam retinent tenues π, τ, ubi communiter mutarentur in φ, θ. (vide CLENARDUM, ubi agit de argumento imperfecti) Habet etiam locum aliquando in simplicibus, ut δέκομαι, pro δέχομαι, capio: τύκω, pro τύχω seu τεύχω, pario.

Ad hæc Jonica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, facio, sine crasi.

Dorica α, α, η, η, ω, ευ pro η, ω, α, ει, ου, ου:

- α pro η, ἀμέρα, pro ἡμέρα, dies. sic pro φήμη dicit φάμα, fama.
- α pro ω, μουσᾶν pro μουσῶν, Musarum. hoc fit in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis.
- η pro α, ζῆν, pro ζᾷν, uiuere. istud habet locum in contractionibus, quæ communiter ex αε & αη in α, & ex αει & αῃ in ᾳ fierent Doricè verò in η monophthongum.
- η pro ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, cepisse, sumpsisse.
- ω pro ου, μῶσα, pro μοῦσα, Musa. hoc habet locum in nominibus, & aliquando etiam in verbis, quum nulla est crasis.
- ευ pro ου, Δημοσθένευς, pro Δημοσθένους, Demosthenis. hoc obseruatur quoties ου contractum est ex εο vel εου, & quoties ου in verbis haberet accentum circumflexum, quamuis non veniat ex contractione: ut ἄλλομαι, salio, futurum

Dorica		pro	*rum medium* ἀλοῦμαι, & *Doricè* ἀλεῦμαι, *saliam.*
	οι		ȣ, τύπτοισα, *pro* τύπτουσα, *verberans. hæc mutatio fit in participijs fœmininis barytonorum. Aeoles quoq; eodem modo* ω, ευ, & οι, *pro* ȣ *ponunt.* Æolismus.
	τ		σ, τὺ *pro* σὺ *tu.*
	σ		θ, σιὸς, *pro* θεὸς, *Deus.*
	ς		ν, τύπτομες, *pro* τύπτομεν, *verberamus. hoc fit in primis personis pluralibus finitis in* μεν. *sic* ἦς *pro* ἦν, *erat.*
	α		ε, αἴκα, *pro* αἴκε, *vel* εἴκε, *si:* & † πόκα, *pro* ποτὲ, *aliquando.*
	αι		ει, αἰ, *pro* εἰ, *si. sic compos.* αἴκα & αἴκεν, *pro* εἴκα & εἴκεν, *si:* αἴθε, *pro* εἴθε, *O si, vtinam.*
	ω		οι, πωμενικὸς, *pro* ποιμενικὸς, *pastoralis.*
	τ		κ, τῆνος, *pro* κεῖνος *vel* ἐκεῖνος *ille.*
	κ		τ, † πόκα, *pro* ποτὲ, *aliquando:* ἄλλοκα, *pro* ἄλλοτε, *alias.*

Detrahit quoque ι *ex diphthongo* ει, *vt* † λάβεν, *pro* λαβεῖν, *cepisse.*

In diphthongis impropriis, ᾳ, ῃ, ῳ, *iota subscriptum negligit; vt* τῶ αἰνεία, *pro* τῷ αἰνείᾳ, *Aeneæ.*

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro singularibus fœmininis; vt καλαὶ, *pro* καλὴ, *formosa.*

Geminatis quoque σσ, ττ, ππ, *pro simplicibus vtitur; vt* ὅσσον, *pro* ὅσον, *quantum,* ὅττι, *pro* ὅτι, *quòd:* ὅππη, *pro* ὅπη, *vbi, quò.*

Æolica	α	pro	η, ἁμέρα, *pro* ἡμέρα, *dies. id fit Dorũ more: sed Doricè huiusmodi* α *producitur, Æolicè corripitur.*
	ω		ȣ, ἰδῶσα, *pro* ἰδοῦσα, *conspicata. hoc fit præcipuè in participijs fœmininis in* ȣσα, *quæ communiter circumflectunt* ȣ.

ω	ο, ὤμοιος, pro ὅμοιος similis.
ππ	μμ, ὄππατα, pro ὄμματα, oculi.
η	ει, ἐλθῆν, pro ἐλθεῖν, venisse.

Retrahit etiam accentum acutum ab ultima syllaba in penultimam in disyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: ut κάλος, pro καλὸς, pulcher: πότα μος, pro ποταμὸς, fluuius.

Addit quoque ι accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, ut καλαὶς, pro καλὰς, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit; ut βρόδον, pro ῥόδον, rosa.

Vtitur etiam præpositione κατ̀, pro μετ̀, cum.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas tenui spiritu afficit, ut ἤλιος, pro ἥλιος, sol.

Dialectorum varietati ubi sit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hîc diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum unicuique esse potest & ex ijs quæ iam hoc loco attigimus, & ex ijs quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. Vsum enim eorum quæ hîc cum unico duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. Adijciemus quoq; nonnullas alias regulas minùs generales, iuxta locorum opportunitatem.

Annotatio. Jonismus. α in η.

Dorismus, η in α.

Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Jones toto singulari & datiuo plurali primæ & secundæ declinationis mutare α longum ultimæ syllabæ in η, (exceptis quibusdam primæ, quorum Dorica declinatio est in usu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α. Atq; ita fit ut Αἰνείας declinetur Jonicè sicut Χρύσης communiter; & rursus Χρύσης Doricè sicut Αἰνείας communiter.

Datiuus plural. Ionicus. αις in ῃς.

Porrò in datiuo plurali, quum α Jonicè migrat in η, iota sequens subscribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείῃς: sic μούσῃς, pro μούσαις, Musis.

Communia in prima non inueniuntur.

1 *[1] Nullum aliud nomen primæ declinationis est communis generis præterquam λῃστὴς: atque istud dicitur*

tur commune eadem ratione qua latro & homo à Latinis; cùm tamen vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto fœminino iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicito omnia primæ esse masculina. [2] *Doricè α: Aeolicè & Bæoticè αν: Ionicè ιω, † accentu in antepenultima: Poeticè verò ω, ex Ionico per crasim.* [3] *Ionicè interdum ια.* [4] *Si plura de vocatiuo desideras, vide Annotationes in declinationes simplices, circa principiũ.* [5] *Id est, si ex articulo fœminino dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iisdem casibus & numeris: sed cùm articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab authore dictum est.* [6] *Doricè ᾶν: Æolicè & Bæoticè άων: Ionicè έων.* [7] *Datiuis pluralibus cuiuscunque declinationis in ς desinentibus additur ι, Atticè Ionicè & Æolicè.* [8] *Ionicè interdum ιας.*

Genitiuus sing. 2
Accusatiuus. 3
4
5
6 *Genitiuus plur.*
7 *Datiuus.*
8 *Accusatiuus.*

Secunda declinatio.
α
η

Secunda declinatio tantùm est fœmininorum, quæ desinunt vel in α, ἡ μοῦσα, musa: vel η, vt ἡ τιμὴ, honor genitiuus in ης, datiuus in ῃ diphthongum, accusatiuus in αν vel ην, vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Elenchus terminationum secundæ. 1

S. {α, ης, ῃ, αν, α. / η, ην, η.} D α, αιν. P. αι, [1] ῶν, αις, ας, αι.

Exempla.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
ἡ τιμὴ τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Annotatio.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuũ in ας, datiuum in ᾳ dipththongum: Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Leda:* Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha:* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies:* φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia.*

Genitiuus plur. 1

[1] *Varietatem Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his, quæ iam dicta sunt, non possis colligere. † Hoc tamen sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poëtas recipere:*

Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia & quinta.

quod dū fit, quæ desinunt in α, modò illud retinent, modò Jonico more in η mutant, ut οὐρανία, οὐρανίαφι, Vrania: βία, βίηφι, violentia. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: ut εὐνὴ, εὐνῆφι, cubile. Idem accidit quibusdam nominibus tertiæ: sed ex ος & ον, ς & ν priùs abijciuntur: ut στρατὸς, στρατόφι, exercitus: ὀστέον, ὀστέοφι, os, ossis: sic in pronomine αὐτὸς, αὐτόφι, ipse. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & fœminina in ων, idem patiuntur: sed in ος, ο priùs vertitur in ε, ut στῆθος, στήθεσφι, pectus: in fœmininis verò in ων, priùs facimus genitiuum in ονος, ac deinde migrante ς in φι, fit nomen poëticum: ut ἡ κοτυληδὼν, genit. τῆς κοτυληδόνος, unde κοτυληδόνοφι, acetabulum. Porrò huiusmodi nomina poëtica, sunt indeclinabilia.

Apocope in tribus declinationibus.

Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen: ut in secunda, † γλῆ, pro γλήνη, puella: in tertia, γλάφυ, pro γλαφυρὸν, antrum: ex κάρηνον verò Atticè fit κάρα, & Jonicè κάρη, caput: in quinta δῶ, pro δῶμα, domus. quod non solùm in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet: ut † τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ, τὸν Ἀπόλλω, pro Αἴαντος, ἱδρῶτι, Ἀπόλλωνα, id est, Aiacis, sudori, Apollinem. Huiusmodi apocope fit potiùs syllabæ quàm unius tantùm literæ. in paucis enim perditur sola litera, ut γάλα, pro γάλαξ, lac: ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, unguentum, adeps: sic γλῆ, de quo suprà.

Tertia declinatio. ος ον

1 Tertia declinatio complectitur [1] masculina, fœminina & communia in ος: ὁ λόγος, sermo; ἡ ὁδὸς, via: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, homo: & neutra in ον, τὸ ξύλον, lignū. vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus & accusatiuus, item dualia & pluralia, sequuntur articulum masculinum & neutrum.

Elenchus terminationum tertiæ.

2, 3, 4

S. { ος, [2] ου, ῳ, ον, ε. D. ω, [3] οιν. P. οι, ων, οις, [4] ους, οι.
{ ον, ον, ον. α, α, α.

Exempla.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neu-

Neutrorum tres casus similes, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in *α*.

Annotatio de nominibus neutris.

[1] *Locus hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò possis discernere fœminina aut communia in ος, à masculinis. Ac primùm generales quasdam regulas subijciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in alijs enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Cæterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. Nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hic itaque tantùm de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua, & propria quidem virorum, siue deorum, mensium & fluuiorum, sunt masculina: propria verò mulierum siue dearum, vrbium, insularum, nauium & fontium, fœminina. Appellatiua verò, quæ ad solos mares pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia: vt ὁ πατὴρ, pater: quæ scilicet munus vel officium marium significant. sic quæ ad solas fœminas pertinent, fœminina sunt, vt ἡ μήτηρ, mater: quæ verò ad vtrumque sexum referuntur, sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, virgo mas vel fœmina: ὁ καὶ ἡ θεὸς, deus vel dea: ὁ καὶ ἡ νεβρὸς, hinnulus mas vel fœmina. & sic de alijs, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrumq; sexum: quamuis in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam fœminam, vt θεὸς & θεά: per fœminam hic intelligo non solùm mulierem, sed omnium animalium fœmininum sexum. Præterea fœminina sunt arborum nomina: fructuum verò, neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. hæc enim, spreta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέκνον, filius vel filia: τὸ θυγάτριον, filiola. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas non exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda. id verò accidit aut licentia poëtica, aut propter quandam dialecti proprietatem.*

De nominum genere regulæ generales.

Genus substantiuorum hîc solùm traditur.

Masculina propria.

Fœminina propria.

Appellatiua masculina, fœminina communia.

Arbores.

Fructus.

Exceptio.

Annotatio de finitis in ον.

Aliæ exceptiones.

tem. Restat nunc vt dicamus de genere substantiuorum in ος huius declinationis tertiæ, quum significatione illud dignosci non potest. Subijciemus itaque ordine alphabetico primùm fœminina: deinde communia, quæ passim legendis authoribus occurrunt. quæ verò hîc non enumerabuntur, masculina censeantur.

FOEMININA.

† αἴγυλος, *abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum.*

ἄκατος, *nauis genus.*

ἄμαθος, *arena, puluis.*

ἄμμος, *arena, sabulum.*

ἄμφοδος, *biuiũ, circuitus.*

ἄνοδος, *ascensus, reditus.*

ἄσφαλτος, *bitumen.*

ἀτραπὸς, *siue* ἀτραπιτος, *callis, semita trita.*

αὔλειος, *vestibulum.*

βάτος, *rubus.*

βύβλος, *siue* βίβλος, *papyrus, charta, liber.*

γέρανος, *grus.*

δοκὸς *trabs, tignum.*

δόκος, *consideratio, expectatio: apparentia.*

εἴρεος, *remigatio, seruitus.*

εἴσοδος, *introitus, ingressus.*

ἐπάνοδος, *reditus.*

ἔρημος, *eremus, solitudo.*

ζυγὸς, *iugum libræ.*

ἤπειρος, *& Doricè* ἄπειρος, *continens, id est, terra firma.*

ἵππος, *equitatus, vel equa: pro equo masculinum est.*

κάρδοπος, *mactra.*

κιβωτὸς, *arca.*

λαοφόρος, *via publica, seu regia.*

λεωφόρος, *idem Atticè.*

μέθοδος, *breuis via.*

μίνθος, *stercus humanum.*

νειὸς, *nouale.*

νεὸς, *idem.*

νῆσος, *insula.*

νόσος, *& Ionicè* νοῦσος, *morbus.*

ὄαρος, *uxor: pro confabulatione masculinum est.*

ὁδὸς, *via.*

περίοδος, *circuitio.*

πρόοδος, *progressus.*

ῥάβδος, *virga.*

σήσαμος, *sesamum, frumenti species.*

σορὸς, *loculus, conditorium.*

σποδὸς, *cinis sordibus.*

στρόφος, *tormen, dolor intestinorum.*

τήβεννος, *toga.*

τρίβος, *semita.*

τρίοδος, *triuium.*

προχύ-

τροχήλατος, *locus vbi agitatur rota.*
ψάμαθος, *arena.*
ψάμμος, *arena.*
ψῆφος, *calculus.*
ψίαθος, *storea teges, & ipse scirpus è quo contexitur matta. Suidas Aristophanem & τοὺς ψιάθους masculinè dicere scribit.*

COMMVNIA, SIVE INCERTI aut dubij generis.

† ἄβυσσος, *abyssus.*
βάδος, *iter, gressus.*
βρίνθος, *anas auis.*
κάμινος, *fornax.*
κάπετος, *fossa.*
κλῆρος, *sors.*
κόπρος, *fimus.*
λιμὸς, *fames: Atticè* ὁ, *Doricè* ἡ.
μήρινθος, *funiculus.*
ῥάμνος, *rhamnus, virgultum spinosum.*
ῥάφανος, *raphanus.*
ῥινὸς, *pellis scutum.*
σορὸς, *loculus, conditorium.*
στάμνος, *vrna, calathus.*
στρατὸς, *exercitus.*
συνοδὸς, *comes.*
ὕαλος, *& Atticè* ὕελος, *vitrum.*
χηλὸς, *arca, loculus.*
χιλὸς, *pabulum.*
ψάμαθος, *arena.*

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiáue, quàm quæ hic enumerantur: sed certè paucissima, eaq; præcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt † ἡ φλόμος, *siue* ἡ φλόνος, *verbascum herba:* ἡ φόνος, *atractylis, fusus agrestis: sic* ἡ ἄμπελος, *vitis, cum suis compositis: vt* ἡ ἀγριάμπελος, *siue per syncopen* ἀγρίαμπλος, *labrusca, vitis agrestis: sic* ὁ *vel* ἡ γλάνος, *glanus fera, quæ & hyæna. quæ omnia recensere noluimus, quòd maxima ex parte nimis essent incerta, neq; illa fœmininis epithetis iuncta legissemus. Sunt enim parum vsitata. Inuenientur rursus quædam huc congesta, quæ in lexicis alterius generis esse deprehendentur. Verum illis hac in re non est omnino fides adhibenda. Nam sunt plerunq; deprauata. Idem iudicato in nominibus quintæ, quæ suo loco eodem modo enumerabimus. Porrò genere variantia quære inter Heteroclita.* [2] *Atticè, Ion. & Thessalicè* οιο: *Dor.* ω. [3] *Ion.* οιιν. [4] *Doricè* ως *&* ος.

Herbæ.

Animala.

Genitiuus sing.
2 *Genit. dual.*
3,4 *Accus. plur.*

Quarta declinatio. *ως* *ων*

1 Quarta declinatio [1] Atticorum est propria, vertentium vocales præcedentis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, fœminina & communia in ως: ὁ Μενέλεως, Menelaus: ἡ ἅλως, area: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, fertilis: & 2 neutra in ων, τὸ εὔγεων, fertile. Omnes casus [2] desinunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ῳ subscribendo iota, ου in ω abiecto υ. Neutrorum quoq; α migrat in ω: hoc modo:

Elenchus terminationum quartæ.

3 S. { ως,[3] / ων, } ω, ῳ, } ων,[4]: ως, / ων, ων, { D. ω. ῳν.

4 P. { ῳ, / ω. { ων, ῳς, { ως, ῳ. / ω, ῳ.

Exempla.

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεως.

ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ.

τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων.

Declinationes parisyllabicæ.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur Parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Atticorum declinatio in quib. nominibus recepta sit ab iis qui communi lingua scripserunt.

1 [1] *Hæc Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantùm nominibus est recepta: nempe in iis quæ hîc & in annotationibus in declinationes simplices à* CLENARDO *recensentur, atq; in his quæ sequuntur:*

† ἄνεως, ὁ, ἡ, *mutus.*

γάλως καὶ γαλόως ἡ, *glos, soror viri.*

ἵλεως, ὁ, ἡ, *propitius: vnde ἀνίλεως, ὁ, ἡ, inclemens.*

κάλως, ὁ *funis, rudens.*

ὀρφώς, ὁ, *orphus, genus piscis.*

e πλέως, ὁ, ἡ, *plenus: vnde ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, idem quod πλέως.*

† σῶς ὁ ἡ, *saluus integer.*

χρέως, τὸ, *pro* χρέος, *debitum: vnde ὁ ὑπόχρεως, debitor: & ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus.*

His adde quædam composita à γέα siue γαῖα terra: quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia; veluti

ἀνώγεων, τὸ, *cœnaculum: quasi ἄνω τῆς γῆς ὄν, supra terram*

terram existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ædium parte. in tertia dicemus ἀνώγαιον *per diphthongum* αι*: sed quarta in his magis recepta est.*

βαθύγεως, ὁ, ἡ, profundam terram habens.

λυπρόγεως, ὁ, ἡ, macram habens terram.

— *Sic quædam composita à* κρέας, caro, *&* κέρας, cornu: *vt*

ἀπόκρεως, ὁ, carnispriuium.

δίκερως, ὁ, ἡ, bicornis.

εὔκερως, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua.

πολύκερως, ὁ, ἡ, multicornis.

Sunt & alia in ως, *quæ per quartam vel quintam declinationem flectuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu: præcipuè verò quæ communiter desinerent in* αος, *vel* εος, *vt* Μενέλεως, Ἀνδρόγεως, *pro* Μενέλαος, Ἀνδρόγεος: *& monosyllaba circumflexa, vt* Κῶς, Cos *insula.* [2] *Id est, habent in vltima syllaba* ω. 2 [3] *Poeticè* ωο, *vel* ῳο, *puncto subscripto, ab Ionico tertiæ* οιο. 3 [4] *Vocatiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declinatione.* 4

Finita in ως *quartæ vel quintæ.*

αος *&* εος.

Monosyllaba circumflexa.

Genitiuus sing.

Vocat. sing.

Quinta declinatio imparisyllabica complectitur [1] omnia genera, & terminationes plurimas. 1 Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α: vocatiuus [2] sæpe idem 2 cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Quinta declinatio.

S. { Nom. varius, ος, ι, α, Voc. var. Dual. ε, οιν.
Plur. ες, ων, σι, ας, ες.
α α, α. }

Elenchus terminationum quintæ.

S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν.
D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε.
P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, Titan.

[1] *Quomodo hæc genera significatione dignoscantur, satis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ authoritate solùm vel terminatione percipi*

Genera.

percipi possunt, in sequentibus indicabimus, singulas terminationes eo ordine, quo ab Authore dispositæ sunt, discutientes, ac vnicuique illarum suum genus assignantes. Quamuis autem hæ terminationes variæ sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci; quatuor scilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, ς, ψ. nam nullum nomen Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquam mutam; exceptis Barbaris aut Hebræis, vt ἴεμψαλ, Hiempsal: ἀδὰμ, Adam, *&c. quæ tamen reduci possent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiam, & finirentur in* ος, ἱέμψαλος, (*vel* ἱέμψας, *vt* ἀννίβας, ἀσδρύβας) ἄδαμος, *&c. Porrò finita in* ν *non reperiuntur in quinta declinatione; sed omnia sunt secundæ.*

Terminationes quintæ, nouem, α, ι, υ, ω: ν, ξ, ρ, ς, ψ.

2 *[2] Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina quæ vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.*

Vocatiuus.

TERMINATIONES
quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. α, ατος.

1 *[1] Finita in* α, *formant genitiuum in* ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, altare, tribunal, suggestum.

Annotatio.

2 *[2] Nomina literarum, sunt indeclinabilia,* τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος.

3 ι, ιτος, *[3] vnum substantiuum,* τὸ μέλι, μέλιτος, mel. *Adiectiua neutra, communium legem seruant:* ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι εὐχάριτος, gratiosus, a, um: ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, patriæ studiosus, a, um. *sic etiam* τὸ τὶ, τινὸς, aliquod, vel aliquid: *vt commune* ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, aliquis, aliqua.

Adiectiua in ι.

ι, ιος.

3.4 ι, *[3]* ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, sinapi: *de quo [4] alias.*

υ, υος.

5 υ, *[5]* υος: τὸ γόνυ, γόνυος, genu, geniculum.

υ, εος.

5 υ, *[5]* εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, vrbs: τὸ πῶϋ πώεος, grex ouium, ouile. *Sic neutra masculinorum in* υς: ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος, iucundus, um, suauis & suaue.

Adiectiua neutra in υ.

ώ, όος.

6 ώ, όος: ἡ Λητώ, Λητόος, Latona, *[6] est declinationis contractorum.*

Finita in α, ι, υ, *neutra sunt, in* ω *fæmin.*

1 *[1] Finita in* α, ι, *vel* υ, *omnia sunt neutra absque vlla*
2 *exceptione. Sic finita in* ω, *omnia sunt fæminina. [2] De finitis*

finitis in α videtur author tantùm intellexisse, non autem in genere de omnibus literarum nominibus: quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen adiectiuo indicatur; nempe ε ψιλὸν, υ ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα: quæ declinantur more adiectiuorum ψιλὸν, μικρὸν, & μέγα, quod facit in genitiuo μεγάλου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum vocalium nomina erant, ε, υ, ο, ω, vt Latinarum, e, i, o: verùm postea his addita sunt epitheta ad indicandum aliquod discrimen, vt ε vocatum sit ψιλὸν, id est paruum *vel* tenue, *ad differentiam η vocalis longæ, quæ vt e ferme proferebatur: veluti diximus pag. 2, versu 37. sic υ dictum fuit ψιλὸν ad differentiam diphthongi ου. olim enim (vt loco citato attigimus) υ & ου proferebantur vt u Latinum; υ quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis: ου verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterùm ο & ω, quæ eodem ferme modo proferebantur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: ο quidem μικρὸν, id est* paruum, *dictum est, quia breuem facit syllabam: ω verò μέγα, id est* magnum, *quòd sua natura syllabam producat.*[3] Rectè *dicit,* vnum. *nam ea quæ faci-* 3 *unt ιος, vt σίνηπι, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt ιτος, vt οἰνόμελι,* vinum mulsum : ὀξύμελι , acetum mulsum : ὑδρόμελι, aqua mulsa. [4] *In secunda declina-* 4 *tione contractorum.* [5] *Proponuntur ab authore in hac de-* 5 *clinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υος vel ιος: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi noluimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minùs nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cùm omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliúmque ancipitum quantitatem, potiùs*

Nomina literarum quatuor declinabilia: & quare declinentur.

ε, η.

υ, ου.

ο, ω.

Substantiua in ι, barbara sunt, præter μέλι cum compositis.

De diuersitate terminationum genitiui certæ regulæ vbique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per minùs nota explicare.

per

per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius linguæ vsum, authorum lectione sibi compararit) quàm contrà genitiui terminationes per illa, quæ multò sunt difficiliora, censeo esse explicanda. velim tamen interdum, si commodè id fieri possit, & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem, ad designandam quandam terminationum notitiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in υ, penultimam corripientia, faciunt υος: quæ verò penultimam producunt, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hac quidem regula non poteris facilè cognoscere quare τὸ δάκρυ, id est lacryma, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρεος: cùm penultimæ quantitas non sit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ verò, id est hasta, quiuis cognoscet penultimam esse breuem, cùm sit ο μικρὸν: quare statim dicet τοῦ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus indicauerim, Finita in ας acutitona, άδος in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in ας vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogeris enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo άδος, vltimam acuunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque, velis nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. Faciliùs verò vsus te docebit quæ nomina in ας, άδος faciant, (vnde acutitona esse concludes) quàm nosse quæ in ας acutitona sint, vt inde inferas, declinari per άδος. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendi. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. [6] Vide quartam declinationem nominum contractorum.

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in ας, prorsus inutilis.

Vsu multa percipienda.

6

αν, ανος.

αν, ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis: ὁ Πὰν, Πανὸς, Pan deus pastorum: τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, atramentum.

αν, αντος.

αν, αντος, participia sunt: τὸ τύψαν, τύψαντος, verberans,

berans, vel quod verberauit. *Sic adiectiuum* τὸ πᾶν, παντὸς, omne, *more masculini* πᾶς, παντὸς, omnis.

Annotatio de finitis in αν.

Duo hîc notanda: primum, Omnia substantiua in αν, *esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicetur loco) esse neutra: deinde, Participia in* αν, *& adiectiuum* πᾶν, *facere in genitiuo* αντος: *reliqua verò omnia* ανος. *Porrò huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiuæ quorumcumque verborum; aut præsentis vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in* μι.

Participia in αν vbi inueniantur.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, tenerum.

εν, ενος.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, gratiosum, *vt masculinum* χαρίεις, gratiosus. *sic participia,* ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, verberatus, verberatum.

εν, εντος.

Obseruabis hîc, omnia in εν *esse neutra, atque adiectiua vel participia: & quæ sunt ab* ην, *facere* ενος, *reliqua* εντος. *Cæterùm hæc participia sunt vel alterius aoristi passiui; vel præsentis aut aoristi secundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in* μι.

Notio de finitis in εν.

Participia in εν, vbi inueniantur.

ην, ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, Græcus: ἡ σειρὴν σειρῆνος, siren apis seu volucris insecti genus, & Siren fabulosarum mulierum vna.

ην, ηνος.

ην, ενος: ὁ ποιμὴν ποιμένος, pastor: ἡ φρενὸς, mens: † ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, tener, tenera: *cuius neutrum* τὸ τέρεν, τέρενος, tenerum.

ην, ενος.

Regulæ de ην.

Disyllaba in μην, *& adiectiua quæcunque in* ην, *cum his substantiuis* ὁ ἀδὴν, glandula siue globosus sub cute tumor: ὁ ἀζὴν, barba: ὁ αὐχὴν, ceruix: ὁ εἴρην, adolescens: *&* ἡ φρὴν, *faciunt* ενος: *reliqua* ηνος: *atque hæc, quæ* ηνος *faciunt, fœminina sunt, præter* ὁ κηφὴν, fucus, vespa sterilis: ὁ σφὴν, cuneus: ὁ σωλὴν, canalis, tubus: *atque* ὁ καὶ ἡ χὴν anser. *nam alia masculina, significatione dignoscuntur, vt* ὁ ἕλλην, *cum compositis. Quæ autem per* ενος *flectuntur, masculina sunt, præter* ἡ φρὴν, *& adiectiua, de quibus suo loco.*

ενος.

ηνος.

Fœminina.

Masculina.

ιν, ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, delphin piscis: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, radius: *cuiusmodi nominatiuus etiam per* ις, δελφὶς, ἀκτίς.

ιν, ινος.

ιν, vel ις.

Composita, † Masculina sunt, atque hæc tria, ὁ θὶν, litus

Masculina.

litus vel aceruus: ὁ ἰκτὶν, miluus: ἴν, genus mensuræ: *quum verò significat fibram, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia, fœminina.* δελφὶν *verò quamuis ab authore veluti masculinum ponatur, ab alijs tamen commune dicitur,* ὁ καὶ ἡ δελφίν.

Fœminina.

ον, ονος.

ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, maius, *à communibus in* ων.

ον, οντος.

ον, οντος, *participia sunt:* τὸ τύπτον, τύπτοντος, verberans.

ουν, οδος.

ουν, οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, *vt commune* δίπους, bipes.

ουν, οῦντος.

ουν, οῦντος, *participia sunt:* τὸ τυποῦν, τυποῦντος, verberaturum.

ον & ουν. neutr.
οδος, ονος.
οντος, οῦντος.
Participia in ον.
Participia in οῦν.

Omnia in ον & ουν, *neutra sunt, atque vel adiectiua à communibus in* ων & ους: *vel participia. & in adiectiuis quidem,* ον *facit* ονος, & ουν, οδος: *in participijs verò,* ον, οντος, & οῦν, οῦντος. *Cæterùm participia in* ον, *sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ; aut præsentis secundiue aoristi eiusdem vocis verborum tertiæ coniugationis in* μι: *finita verò in* οῦν, *sunt & ipsa vocis actiuæ, sed vel futuri secundi in qualibet coniugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum circumflexorum. Reperiuntur etiam adiectiua neutra in* οῦν, *contracta ex puris in* όεν: *quorum masculina in* οῦς, *contracta sunt ex* όεις. *hæc eandem cum participijs flexionem habent: vt* ῥοδοῦν, μελιτοῦν.

υν, υνος.
υν, vel υς.

υν, υνος: ἡ μόσυν, μόσυνος, turris vel domus lignea: ἡ Γόρτυν, Gortyn, ciuitas Cretæ: *quorum nominatiuus etiam in* υς *desinit:* ὁ Φόρκυν, *vel* [1] Φόρκυς, Phorcys, Neptuni filius & Medusæ pater.

ύν, ύντος.

ύν, ύντος, *participia sunt:* τὸ ζευγνύν, ζευγνύντος, iungens.

υνος.
Masculina.
Participia in ύν.

Finita in υν, *omnia faciunt* υνος, *nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediat (vt in* Γόρτυν, *quia est proprium vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atque præsentis temporis vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in* μι.

[1] *Hoc etiam declinatur per* υος, τοῦ Φόρκυος. *vel Doricè* ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυς, τῷ Φόρκυ, *ablato* ς, *vt multa alia, de quibus in*

Annota-

Annotationibus in declinationes simplices.

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, ramus: ὁ αἰὼν, αἰῶνος, æuum: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, Plato: ἡ μήκων, papauer: † ἡ Σιδὼν, Sidon, vrbs Phœniciæ. ων, ωνος.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, serra: ἡ χελιδόνος, hirundo. *& communia,* ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, felix: *& ita comparatiua,* ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, melior: *quorum neutra in* ον, τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος, felix, beatum: τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, melius. ων, ονος.

ων, ῶντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, Xenophon. ῶν, ῶντος.

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, draco: *& participia,* ὁ τύπτων, τύπτοντος, verberans. ων, οντος.

Nomina in ων, *quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequentia fœminina,* *In* ων *masc.* *Fœminina.*

† ἀκροχορδὼν, verruca.	σηπεδὼν, putredo.
ἅλων, area.	σιαγὼν, maxilla.
βοὼν, custodia *apud Alexandreos.*	σινδὼν, linteum.
εἰκὼν, imago.	τηκεδὼν, tabes.
ἠϊὼν, litus.	τρήρων, columba.
ληθεδὼν obliuio.	τρυγὼν, turtur.
μελεδὼν, cura: *at pro curatore, custode seu præfecto, masculinum est vel commune.*	χελιδὼν, hirundo.
	χθὼν, terra, solum.
	χιὼν, nix.
	His adde omnia finita in ηδών.

In ηδὼν *fœm.*

Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quamuis & hoc vsu potiùs quàm preceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest precipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ωνος *per* ω μέγα *omnia ferè substantiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinunt in* ηδών. *Nam omnia finita in* ηδὼν, *atque adiectiua, & substantiua fœminina, faciunt* ονος *per* ο μικρόν. *Ex adiectiuis excipe* αἴθων, ardens: *&* εἴρων, cauillator, dissimulator, nō vera dicens: *itemq́ composita ab* αἰὼν, χιτὼν, *& similibus: ex fœmininis verò* ἅλων, βοὼν, μελεδὼν, μήκων, τρήρων: *quæ faciūt* ωνος *per* ω μέγα. *Porrò pauca sunt quæ faciant* ῶντος *per* ω μέγα: *eaq; omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorū circumflexa,*

Genitiuus. ωνος. ονος. *Exceptio.* ωνος. ῶντος.

ontis. ουλος. *circumflexa, quæ à Latinis per* ontis *declinantur: vt Xenophon, Xenophontis: sic Demophoon, &c. In* ουλος *verò per* ο μικρὸν *facientia, vix alia inuenias appellatiua quàm hæc quatuor,* δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, draco, leo, senex, famulus: *& participia actiuæ vocis in* ων *non habentia circumflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel futuri primi, vel aoristi secundi: priora duo genera barytona, posterius oxytonon. quæ verò accentu circumflexo notantur & habent neutrum in* οῦν, *(quæ enumerauimus quum de* ουν *ageremus, 36, 33,) ea* οῦντος *faciunt. de illis autem nullam mentionem fecit hoc loco* CLENARDVS. *At quorum neutrum similiter in* ῶν *per* ω μέγα *circumflexum desinit, per* ῶντος *flectuntur, &* ω μέγα *seruant: suntq́; præsentis temporis vocis actiuæ, secundæ coniugationis verborum circumflexorum. Id autem accidit propter crasim, quæ fit ex* α *&* ο *in* ω, *vt suo videbimus loco.*

Participia in ων.

ουντος. ῶντος.

ξ *in* κος. γος. χος.

ξ, *in* κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, pectus, thorax: ἡ κύλιξ, κύλικος, calix: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, rapax: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, vulpes, *mutat* η *in* ε: ἡ θρὶξ, τριχὸς, capillus, I *pro aspirata sumit tenuem,* τ *pro* θ.

ξ κτος.

ὁ ἄναξ, ἄνακτος, rex: ἡ νὺξ, νυκτὸς, nox, *interiecto* τ.

Genus finitorum in ξ

Finita in ξ, *masculina sunt, aut fœminina, aut communia; neutra verò nunquam. & fœminina quidem pauca sunt, at communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hîc enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina,*

Masculina. *Fœminina.*

ἀλώπηξ, vulpes.
ἄντυξ, γος, ambitus, orbis.
αὖλαξ, sulcus.
θρίδαξ, lactuca.
κλίμαξ, scala, seu, scalæ.
κύλιξ, calix.
κλῶμαξ, cliuus arduus.
κρὲξ, capillus, & crex auis.
λάρναξ, vrna, arca.
μάσταξ, mandibula, buccea, brucus: at μύσταξ, barba superioris labri, *mascul.*
μάστιξ, γος, flagellum.
ὁ & ἡ ὄμφαξ, vua acerba & immatura.
ὄρτυξ, γος, vrax auis.
πήληξ, galea, cassis: at

πήλυξ *Hesychio* fissura.

ὁ & ἡ πῖδαξ, fons, scaturigo.

πνὺξ, consilij locus apud Athenienses.

πτέρυξ, γος, ala.

πτὺξ, χὸς, plica.

σμώδιξ, *siue* σμώδιγξ, *vibex, liuor tumórve ex percussione.*

ὁ & ἡ στύραξ, styrax, *odoris genus: pro hastæ annulo masculinum est.*

τέτριξ, tetrix auis.

τρὺξ, γὸς fæx.

ὁ & ἡ ὕστριξ, hysthrix, *herinacij species.*

Φάλαγξ, γος, phalanx, *ordo militaris, & internodium in digitis.*

Φάραγξ, γος, vallis.

Φοῖξ, phoix auis.

χάραξ, vallus, palus: *at* ὁ χάραξ, vallum.

χοῖνιξ, chœnix, se modius.

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in αξ.

Excipiuntur tamen sequentia masculina, *Masculina.*

βλὰξ, stolidus.

δὴξ, vermis lignum corrodens.

ἶξ, vermis vitium.

πρὼξ, hinnulus, dama.

σφὴξ, vespa.

τρὼξ, γὸς, vermis leguminum.

Et sequentia communia, *Communia.*

αἶξ, αἰγὸς, capra.

βὴξ, βηχὸς, tussis.

ῥὰξ *seu* ῥὼξ, γὸς, acinus vuæ.

Præter hæc, communia sunt,

ἄμπυξ, reticulum muliebre.

ἕλιξ, vitium capreolus.

πέρδιξ, perdix auis.

σκύλαξ, catulus.

φάρυγξ, γος, guttur, faux.

Genitiuus. *Vsus te docebit, quæ declinentur per* κος, *& quæ per* γος, *aut* χος: *scito tamen multo maiorem esse numerum eorum quæ* κος *faciunt, quàm quæ* γος *aut* χος: *rursus, plura per* γος *quàm per* χος *declinari. nam paucissima sunt quæ habeant* χ *in obliquis: nempe finita in* ονυξ, ωνυξ, *&* ωρυξ, *cum quibusdam alijs.* (χος.) *In* γος *verò faciunt finita in* πληξ, *& quæ ante* ξ *habent* γ, *& superbisyllaba in* υξ. (γος.) *modò habeant* α *in penultima, & quæ habent in penultima* ο μικρὸν, *modò nõ desinãt in* ονυξ, *& quæ fiunt à verbis*

Composita.

in γω, σσω, & ζω, & fœminina in υξ, cum compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua verò, præsertim fœminina, & disyllaba communia, quæ superiùs enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ,

κος.

τέττιξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omnium exempla tibi passim legendis authoribus occurrent. [1] *Hoc*
1 *fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, ταῖς θριξί. non enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo: sic ὕσθριξ ὕστριχος: at ὕστριγγος ab ὕστριγξ, sicut ὕσπληγξ.*

αρ, αρος.

αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, beatus: ἡ δάμαρ, vxor: τὸ νέκταρ, nectar, cibus vel (vt alij volunt) potus deorum.

αρ, ατος.

αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, iecur, hepar: τὸ δέλεαρ, δελέατος, esca, ad capiendum illecebra.

ατος.

Superbisyllaba in αρ, faciunt ατος. idem accidit disyllabis quorum penultima est η aut diphthongus: quibus adde στέαρ, adeps: φρέαρ, puteus: *poëticè* στῖαρ, φρεῖαρ. *quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt* ὁ μῶμαρ, stultus: *sic* τὸ ὄναρ, somnium, *quamuis penultima sit ο μικρόν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt* αρος. *Porrò declinata per* ατος, *neutra sunt omnia: sic flexa per* αρος, *paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.*

Indeclinabilia in αρ.

αρος.

Neutra.

ειρ, ειρος.

ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, pedunculus: ἡ χεὶρ, manus: † ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, pollex.

Communia.

Multa componuntur ex χεὶρ, *quæ omnia sunt communia:* χεὶρ, *verò variat & genere, & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in* ειρ, *masculina sunt: sed pauca inueniuntur.*

Masculina.

ηρ, ηρος.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, Ser, populus, & vermis nens sericum: λυτὴρ, λυτῆρος, peluis: τὸ κῆρ, κηρος, cor.

ηρ, ερος.

ηρ, ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, æther, id est, ignis ele-
1 mentum. [1] *in multis verò syncope:* ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, pater: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, mater: *sic compositum* Δημήτηρ, Ceres: *item* θυγάτηρ, filia: γαστὴρ,
2 venter. *at* ὁ ἀνὴρ, vir, ἀνέρος, ἀνδρὸς, [2] *assumit* δ.

Fœminina.

Fœminina in ηρ, *nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, præter* γαστὴρ, κὴρ sors. *Neutra verò duo tantùm,*

Neutra. Masculina. ηρ, εος. Aeolismus. ηρ, ηρος. De syncopen passis notio.

tùm, ἦρ ver, & κῆρ cor: quæ circumflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ, & κέαρ per crasim. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per εος, nempe quæ à CLENARDO recensentur, atque ἀστὴρ, astrum: Πίηρ, Pier, gentile: & φρέατηρ, tribulis: (pro quo vsitatiùs dicimus φράτωρ, φράτορος) ὁ ἀὴρ, aër, Aeolicè inuenitur ἡ ἀήρ: sic ἡ αἰθὴρ, έρος, apud Homerum & cæteros poëtas. Cætera in ηρ, faciunt ηρος. [1] Huiusmodi syncope habet tantùm locum in ijs quæ author enumerat. Notandum autem, concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter θυγατέρα. nam θύγατρα soli vsurpant poetæ, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duob. exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. [2] Nunquam enim in eadem dictione υ ponitur ante ρ, vt diximus 8, 19; & 12, 18.

ορ, ορος.

ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, cor, animus: & inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, magnanimus.

υρ, υρος.

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, susurro: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, testis: & neutrum τὸ πῦρ, πυρὸς, ignis.

ορ neutra. υρ masculina. Finita in υρ exoleta. υρος vel υς, pro υρ.

Finita in ορ, & υρ, paucissima sunt: & illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ; quæ ponuntur in contextu. atque hæc in υρ, antiqua sunt, & penè exoleta, præter πῦρ: vtimur autem illorum loco finitis in ος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ου, & μάρτυρος, ου, quod & μάρτυς, υος.

ωρ, ωρος.

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, fur: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, aquosa humiditas, vel sanies tenuior: τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, captura, præda: τὸ τέκμωρ, τέκμωρος, signum, finis.

ωρ, ορος.

ωρ, ορος: ὁ Νέστωρ, Νέστορος, Nestor: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, Hector: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, carens patre: ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, carens matre: πανδαμάτωρ, omnia domans, vel omnidomans. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, aqua, [1] heteroclitum est.

ωρος. ορος.

Monosyllaba in ωρ, & polysyllaba in λωρ, atque ἰχὼρ & τέκμωρ, seruant ω μέγα in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Cæterùm neutra in ωρ pauca sunt: nempe quæ ab authoritate afferuntur, & τὸ ἔλδωρ, siue ἐέλδωρ, desiderium. at τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, stercus, heteroclitum, vt τὸ ὕδωρ. Communia verò sunt multa, quæ significatione

Communia.

facilè dignoſcuntur, quæ ſcilicet vtrique ſexui conueniunt : quamuis rarò fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, *maſculina ſunt: nulla verò fœminina tantùm, præter* ἡ ἄωρ, coniux, *&*

1 ἡ ἀλέκτωρ, lecti iugalis expers virgo. [1] *Vide Heteroclita.*

Maſculina.

1 ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, Aiax: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς omnis cunctus: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, cuncta: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, cunctum: *ſic* ἅπας, omnis: σύμπας, vniuerſus, omnis. *Duo in* αιος: ὁ μέλας, niger: τάλας, miſer: μέλανος, τάλανος: *quorum fœminina* ἡ μέλαινα, τάλαινα: *neutra,* τὸ μέλαν, τάλαν.

ας, αντος.

ας, ανος.

1 ὰς, άδος: *fœminina ſunt:* ἡ μονὰς, μονάδος, monas, vnitas: λαμπὰς, λαμπάδος, lampas, lucerna: *aut communia,* ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, exul, profugus.

ὰς, άδος.

1 ας, ατος, *neutrum:* τὸ γῆρας, γήρατος, ſenectus: τὸ ἅλας, ἅλατος, ſal.

ας, ατος.

2 αις, αιτος, *vnum fœmininum,* ἡ δαὶς, δαιτὸς, conuiuium: *& vnum neutrum,* τὸ σταὶς, σταιτὸς, farina aquâ ſubacta. *Commune autem,* ὁ καὶ ἡ παῖς, puer, puella, *facit* παιδὸς. *ſic compoſita eius,* ἄπαις, ſine liberis, carens filijs: εὔπαις, liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole proles.

αις, αιτος.

αις, αιδος.

2 [2] αυς, αὸς: ἡ ναῦς (*Ionicè* νηῦς) nauis, τῆς ναὸς, † (*Ionicè* νηὸς) *ſic* γραῦς, anus, vetula.

αῦς, αὸς: vel ηῦς, ηός.

3 [3] ες, εος, *neutra communium in* ης: τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, verum.

ες, εος.

1 [1] *Nihil facilius quàm noſſe quæ finita in* ας *faciant* αντος, *& quæ* αδος, *vel* ατος. *nam vel mediocris authorum lectio hæc tibi demonſtrabit. regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hîc tantùm notabis, flexa per* αντος, *eſſe maſculina; per* αδος, *fœminina: (exceptis paucis communibus, quæ ſola ſignificatione facilè cognoſcuntur) per* ατος *verò, eſſe neutra & quintæ declinationis contractorum, modò deſinant in* ρας *vel* ας *purum: vt videbis in ſequentibus. Sunt verò tria maſculina quæ non declinantur per* αντος, *nempe* μέλας, τάλας, *de quibus in contextu, atque* ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, *& craſi* λᾶος, lapis. *Porrò Aeoles maſculina in* ας *per* αις *efferunt, dicentes* μέλαις,

ας, αντος, maſcul. ας, άδος, fœmin. vel communia.

ας, ατος, neutra.

Aeoliſmus αις *pro* ας.

μίλαις, τάλαις. Idem faciunt in participijs masculinis in ας, quæ per αντος declinantur, vt τύψαις pro τύψας, qui verberauit. *Pro* Αἴας *tamen non dicunt* Αἴαις, *ne diphthongus geminetur. Cæterùm poëtæ non rarò Dorico more ex genitiuis in αντος, per apocopen reÿciunt τος, τοῦ* Αἴαν *pro* Αἴαντος. *de qua apocope nonnihil attigimus,* 25, 18. [2] *Finita in αις aut αυς non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerantur. tantùm itaque notato, finita in αυς declinari quoque per εως, εϊ, &c. & nominatiuum monosyllabum ἦυς apud poëtas diuidi in duas syllabas, ἠΰς, γρηΰς: atque † nominatiuum pluralem similem reperiri nominatiuo singul. αἱ ναῦς, ἶηυς, γραῦς, γρῆυς. De horum autem accusatiuo singul. dicetur suo loco.* [3] *Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt τὸ ἀληθὲς,* verum, vel ipsa veritas, *& sic de alijs. Sunt autem primæ declinationis contractorum, vt dicetur in sequentibus.*

Apocope poëtica.

2 *αις, αυς.*

αυς, εως.

ἠΰς, pro ἦυς.

Nominatiuus plur. similis nominatiuo sing. 3

εις, ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, pecten: *sic adiectiuum* εἷς, ἑνὸς, vnus: *fæmininum μία, μιᾶς: neutrum* ἓν, ἑνος: *& inde composita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν,* nullus, a, um.

εις, ενος.

εις, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, Simoïs, Simoëntis, nomen fluuij in Phrygia: ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, Opûs, Opuntis, ciuitas in Locris: *itidem adiectiua,* ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, gratiosus, a, um: *& participia* ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, verberatus: *at* [1] ἡ κλεὶς, clauis, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα & κλεῖν.

εις, εντος.

1 *εις, ειδος.*

εὺς, *έος communiter,* ῆος *Ionicè,* έως *Atticè:* ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, rex: *de hoc* [2] *postea.*

2 *εὺς { έος com. / ῆος Ionicè. / έως Atticè.*

Finita in εις, facientia ενος, non inueniuntur, præter κτεὶς & εἷς, cum compositis, quæ ponuntur in contextu, μηδεὶς & οὐδεὶς, quasi μηδὲ vel οὐδὲ εἷς, neque vnus, ne vnus quidem: *ideo poëtæ in neutro sæpe dicunt μηδὲεν, οὐδὲεν. † Aeoles verò ponunt θ pro δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθέν. Reliqua igitur præter κλεὶς, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorum superiùs meminimus in εν, εντος,* 35, 22. *Genus autem nominum in εις, facilè patet. adiectiua enim & participia,*

εις, ενος.

μηδὲεν.

οὐδὲεν.

Aeol. θ pro δ.

εις, εντος, propria, adiectiua, participia.

Masculina. *masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant.*

όεις, οῦς. *Notandum autem, propria & adiectiua in* όεις, *interdum contractè efferri per* οῦς, *abiecto* ι, *&* οε *contractis in* ου: *vt ex* ὀπόεις *&* πλακόεις, *dicimus* ὀποῦς, πλακοῦς, *de quibus postea in* οῦς, οῦντος.

ήεις, ῆς. *sic adiectiua in* ήεις, *interdum contrahuntur in* ῆς, *abiecto* ι, *&* ηε *in* η *contractis: vt ex* τιμήεις *&* δαφνήεις, *dicimus* τιμῆς, δαφνῆς: *itémque*

άεις, ᾶς. ἀλλᾶς *ex* ἀλλᾶεις, *teste Eustathio. de his vide in* ῆς, ῆντος.

Dorismus. 1 [1] *In accusatiuo plurali* τὰς κλεῖδας, *&* *Doricè* κλᾶδας.

2 [2] *In tertia declinatione contractorum.*

ης, ητος. ης, ητος: ὁ λέβης, λέβητος, lebes, cacabus: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, vestis. *& item substantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in* ος: κακὸς, malus, ἡ κακότης, κακότητος, malitia: *vel ab adiectiuis in* ὺς, vt δριμύτης acrimonia, à δριμὺς, acer.

ῆς, ῆντος. ης, ῆντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, honoratus: ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, laureaceus.

ης, εντος. ης, εντος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, Clemens: Οὐάλης, Οὐάλεντος, Valens.

ης, εος. ης, εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, Demosthenes: ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, Hercules: ἡ τριήρης, τριήρεος, triremis: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, verus, vera.

ης, ητος. · ης, ητος, *faciunt substantiua appellatiua: & fœminina sunt, præter sequentia masculina.*

Fœminina.

Masculina.

ἄμης, placentæ genus lacteæ.
ὀπέλης, obex, pessulus.
κέλης, equus singularis, & paruum nauigium.
λέβης, lebes, cacabus.
μύκης, fungus.
πένης, pauper.
σὴς, tinea: *quidam malunt* ἡ σὴς.
τάπης, tapes, stragulum.

ῆς, ῆντος. εις, εντος. *Per* ῆντος *&* εντος *paucissima declinantur: & illa quidem fiunt ex* ήεις, (*vt diximus in* εις, εντος) *ac masculina sunt: hæc verò sunt virorum propria, deducta à Latinis habentibus formam participiorum in* ens, entis, *vt Clemens, entis; Valens, entis.*

ης, εος. *Per* εος *verò flectuntur infinita penè masculina composita virorum propria, & adiectiua*

iectiua communia, & fœminina in ηρης, *quæ tamen re vera adiectiua quoque sunt, & cum quibus subintelligendum substantiuum* ναῦς: *ut* τριήρης, triremis, *scilicet nauis: sic* ὑνήρης, διήρης, vniremis, biremis, &c. *ηρης.*

ις, ιος: ὁ κὶς, κιὸς, vermiculus qui in ligno vel frumento nascitur: ὁ ὄφις, ὄφιος, serpens: ἡ πόλις, πόλιος, vrbs. *ις, ιος.*

ις, ιδος: ὁ Πάρις, Πάριδος, Paris: ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, crepida, basis: *& communia,* ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, extorris, exul: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, profugus. *ις, ιδος.*

ις, ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, auis, ales: ἡ μέρμις, μέρμιθος, funiculus. *ις, ιθος.*

Nomen infinitum, ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ aliquis, quidam, *facit* τινὸς: *interrogatiuum autem,* quis, quæ, quid, τίς, τί, τίνος, *acuta penultima.* *τὶς, τινός.* *τίς, τίνος.*

Finita in ις, *quorum genus significatione cognosci non potest, fœminina sunt, exceptis ijs quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde* ὁ λὶς, λιὸς, leo: *&* λὶς, λιτὸς, panneus lineus subtilis. *Hoc loco animaduertendum,* CLENARDVM *omisisse terminationem* ις, ιτος: *vt* ἡ χάρις, χάριτος, gratia: *sic eius composita,* ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, gratiosus, a: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, expers gratiæ, iniucundus, a. *omisit &* ισος: *vt* ἡ θέμις, θέμιστος, Ius: ἡ χάρις, χάριστος. *nam* χάρις *facit* ιτος *&* ιδος *&* ισος. *Cæterùm paucissima sunt desinentia in* ις, *quæ faciant* ιθος *vel* ιτος *aut* ισος: *sed penè innumera quæ faciunt* ιος *vel* ιδος: *atq; hæc varietas est authorũ lectione discernenda. Scito tamen, pleraq; nomina propria virorũ ac mulierum facere* ιδος: ιος *verò omnia verbalia in* σις, ξις, ψις: *quæ multa sunt, & omnia secundæ declinationis contractorũ.* *Fœminina.* *ις, ιτος.* *ις, ισος.* *Per ιθος, ιτος, ισος, paucissima.* *Per ιδος propria.* *Per ιος verbalia in σις, ξις, ψις.*

ος, εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, murus: *& reliqua neutra.* *ος, εος. neutra.*

ος, οτος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, quod verberauit: *participia sunt.* *ος, ότος. participia.*

Hic notandum, omnia finita in ος *quintæ declinationis, esse neutra: & nomina quidem facere* εος, *ac esse primæ declinationis contractorum: per* οτος *verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ.* *Notio.*

ους, οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, bos. *ους, οος.*

οῦς, ουῦτος.

οῦς, οῦντος: ὁ πλακοῦς, πλακουῦτος, placenta: ἡ Ὀπποῦς, Ὀπουῦτος, Opûs, Opuntis.

ους, οντος.

ους, οδος.

ους, οντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, dens: *& participia*; δοὺς, δόντος, dans, vel qui dedit. *Cæterùm* ποὺς, ποδὸς, pes: *sic composita, vt* ἄπους, ἄποδος, apes, expes, hoc est, pedibus carens.

Masculina.

ους, οος.

οῦς, ουῦτος.

ους, οντος.

Particip. in ούς.

ους, οδος.

Composita in ους.

Finita in ους, *quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt. Declinantur autem omnia per* οος, *nisi fiant per crasim ex proprijs vel adiectiuis in* όεις, *quæ per* ουῦτος *inflectuntur. per* οντος *verò flectuntur solùm* ὀδοὺς *cum compositis, & participia in* οὺς, *quæ quæ sunt præsentis vel aoristi secundi, vocis actiuæ, tertiæ coniugationis verborum in* μι. ποὺς *autem cum compositis, facit* οδος. *Illud etiam obiter monendum,* † *omnia composita in* ους *esse adiectiua communia, & habere neutrum in* ουν, *ac genitiuū facere vel in* οδος, *vel in* οντος.

υς, υος.

υς, υος: ὁ μῦς, μυὸς, mus: ὁ ἰχθῦς, ἰχθύος, piscis: ἡ χέλυς, χέλυος, chelys, lyra.

υς, εος.

υς, εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, acutus, velox: *fœmininum* ὀξεῖα: *neutrum* ὀξὺ, ὀξέος: *sic & reliqua adiectiua,* ἡδὺς, suauis: ὠκὺς velox.

υς, εως *Atticè.*

υς, εως *Atticè:* ὁ πῆχυς, πήχεως, cubitus: ὁ † πρέσβυς, senex: ὁ πέλεκυς, securis.

υς, υδος.

υς, υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, chlamys, genus vestis: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, qui nuper aduenit, aduena.

ὺς, ύντος.

ὺς, ῦντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνυῦντος, iungens: *participia sunt.*

υς, υθος.

υς, υτος.

† *Vnam hîc omisit genitiui terminationem,* υθος: *vt* ἡ κώμυς, κώμυθος, fasciculus, manipulus. *Existimo reperiri etiam* υς, υτος, *sed rarò; quemadmodum præcedentis quoque generis nomina perrara sunt. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. notato tamen, omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem, facere* υος: *adiectiua omnia* εος: *tria solùm Atticè* εως, *quæ ponuntur in contextu:* υδος *omnia finita in* ηλυς, *cum paucis alijs:* ύντος *verò sola participia præsentis & aoristi secundi, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in* μι. *Cæterùm facientia* υος, *masculina sunt;*

υς, υος, υς, εος, υς, εως, υς, υδος. ὺς, ύντος.

Participia in ύς.

Masculina.

ſunt, niſi quæ rem non ſubſiſtentem ſignificant, quæ fœminina ſunt: ut ἡ ἀγορητύς, ύος ars concionandi, eloquentia: his adde ἡ χέλυς, υος, & κόρυς υος, galea: (quia facit quoque τῆς κόρυθος) ac ἡ ὀφρῦς, ύος, ſupercilium: atque ἡ ὀσφῦς, ύος, lumbus: quod & maſculinum eſſe dicitur. Maſculina quoque ſunt facientia έος, εως, & ύντος: fœminina verò reliqua; exceptis communibus in ηλυς, & paucis alijs maſculinis, quæ vſu deprehendes. Fœminina. Maſculina. Fœminina. Communia.

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *riſus*: τὸ φῶς, φωτὸς, *lux lumen.* ως ωτος.

ὼς, όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*: ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.* ὼς όος.

ως, ωος: ὁ Τρῶς, Τρωὸς, *Tros, vel Troianus*: ὁ Μίνως, Μίνωος, *Minos*: ὁ ἥρως, [1] ἥρωος, *heros.* ως ωος. I

† *Duæ tantùm ſunt facientia* όος, *per* ο μικρὸν, *eaq́; fœminina;* αἰδὼς & ἠὼς, *quæ ſunt quartæ declinationis contractorum. Nam* χροὸς, χροΐ, χρόα, *ſunt à nominatiuo* χρὼς, *vt* βοῦς, νοῦς. ωος *verò per* ω μέγα *faciunt* Μίνως, & ἥρως, & *moniſyllaba habentia vnam harum mutarum,* τ, δ, θ, *vt* Τρὼς: δμὼς, *ſeruus:* θὼς, *lupus ceruarius:* ἡ δὼς *tamen, id eſt datio, indeclinabile eſt. Reliqua in* ως, *ſi ſint nomina, faciunt* ωτος: *participia verò perfecta vocis actiuæ & mediæ (quæ hoc loco omiſſa ſunt) faciunt* ότος, *per* ο μικρὸν: *vt* τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit: quæ verò* ῶτος *faciunt, ſyncopata ſunt vel contracta; vt* ἑστὼς, ῶτος, *qui ſtetit, pro* ἑσταὼς. *Omnia autem nomina quintæ finita in* ως, *maſculina ſunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra,* φῶς, φωτὸς, *lumen: & Doricum* ὦς, *pro communi* τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris. Porrò vnicum fœmininum,* ἡ φῴς, *id eſt, inuſtio ab igne facta in cruribus, facit* τῆς φῳδὸς. [1] *Huius accuſatiuus* τὸν ἥρωα, & *per apocopen* ἥρω, *vt* τὸν Ἀπόλλω, *pro* Ἀπόλλωνα, 25. 24. I

ὼς όος. ως, ωος. δώς. ως, ωτος. Participia in ὼς, ότος, ῶτος. Maſculina. Fœminina. Neutra. ἡ φῴς, φῳδὸς.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *mare.* λς, λος.

νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus, tinea*: Τίρυνς, Τίρυνθος, *Tiryns.* νς, νθος.

ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος: *quod &* μάκαρ, μάκαρος, *beatus.* ρς, ρτος.

Finita in ς *præcedente conſona, non reperies, niſi* ἡ δάμαρς, δάμαρτος, *quod &* δάμαρ, δάμαρος, *vxor, & quæ ponuntur in contextu.* Notio.

ψ, πος:

ψ, πος.
ψ, βος.
ψ, φος.

ψ, πος: ὤψ, ὠπὸς, *visus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*. ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*: ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena*. ψ, φος: Κίνυψ, Κίνυφος, *Cinyps*, *nomen fluuij*: ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps*.

ψ, βος.

Desinentium in ψ, octo faciunt βος, *nempe*.

Θάρυψ, *Tharybs*.
Λίψ, *Libs*, *siue Africus ventus*.
Νίψ, *Nibs*.
Φὰψ, *phabs*, *palumbes*, *auis genus*.
χάλυψ, *chalybs*, *genus ferri durissimi*.
χέρνιψ, *manuum ablutio*, & *vas ad lauandas manus*, *gutturnium*: *nec non ipsa aqua*.

ψ, φος.
ψ, πος.

atque duo posita in contextu: *quibus adde omnia finita in* τριψ, *composita à* τρίβω, *tero*: *vt* παιδοτρίψ, *pædotriba*, *præceptor puerorum in exercitio corporis*. *Tria verò tantùm faciunt* φος, *quæ ponuntur in contextu*: *è quibus* κατῆλιψ & Κίνυψ *Ionicè faciunt* πος. *Reliqua in* ψ *faciunt* πος. *Cæterùm omnia in* ψ, *quæ significatione genus non indicant*, *masculina sunt*: *præter hæc fœminina*, λαῖλαψ, *turbo*: φλὲψ, *vena*: κατῆλιψ, *columen*, *scala*. *Fœmininum est etiam* ὄψ, *non modò pro voce*, *ab* ἔπω *dico*; *sed etiam pro visu*, *facie*, *oculo*, *ab* ὄπτομαι *video*. *at composita hinc adiectiua*, *sunt omnis generis*, *vel communis*: *vt* ἄοψ, *visus expers*: αἴθοψ, *cui facies est vsta*, *niger*: οἶνοψ, *vini faciem gerens*, *niger*. πλωΐλοψ, *apud Hesych*. (*pro quo apud Aristot. est* πλωϊλὸψ) *nomen auis*, *incerti est generis*.

Masculina.
Fœminina.
Composita ab ὄψ.

Et hactenus de genitiuo.

Accusatiuus quintæ.
ις, ιν.
υς, υν.
ις, ιδα, ιν.
υς, υδα, υν.
αυς, αυν.
ους, ουν, οα.
υς, α.

Accusatiuus singularis exit in α, τὸν τιτᾶνα *Titanem*:
1 sed nomina in ις &[1] υς, quorum genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per ν: ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *ser-*
2 *pens*: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus*.[2] Barytona in ις
3 & υς declinata[3] non purè, sortiuntur vtramq; terminationem; ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν, *lis contentio*: ὁ νέηλυς, νεήλυδος, τὸν νεήλυδα & νέηλυν, *qui nuper*
4 *aduenit*. Etiam αυς, in[4] αυν: ναῦς, ναὸς, ναῦν, *nauis*: γραῦς, γραὸς, γραῦν, *anus*, *vetula*. Finita in ους, sæpius in
5 ν, ὁ βοῦς, βοὸς,[5] βοῦν: raró autem in α, τὸν βόα, *bos*.

Finita in υς *per* α *quoque faciunt accusatiuum*: *vt*

τὸν

τὸν βότρυα, *&* τὸν ὀξέα, *ab* ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus.* [2] *Baryto-* 2 *Barytona.*
na vocat, quorum vltima nullo accentu afficitur, ſed in-
telligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς *: eadem ratio-* *Grauitona.*
ne appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymo-
logia videbis plura in ſequentibus. [3] *Verùm Ionicè de-* 3 *Ioniſmus.*
clinantur purè, non aliter quàm ὄφις *aut* βότρυς. *Ita-*
que minimè mirum, ſi vtramq; terminationem recipiant
in accuſatiuo. [4] *Poëticè verò per* α *quoque faciunt ac-* 4
cuſatiuum, τὴν νέα, *vel* νῆα, *vel* νέα, *&* νῆυν. [5] *Doricè* 5
βῶν, 21, 17.

Vocatiuus idem cum nominatiuo; ὁ πιτὰν, ὦ πι- *Vocatiuus*
τάν. [1] Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος formant 1 *quintæ.*
vocatiuum: Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax:* λέων, λέοντος, ντος, ν.
λέον, *leo.* Adiectiua in ην & εις, quæ neutrum per εν, ην
ea & vocatiuum per εν: τέρην, το τέρην, ὦ τέρεν, *tener,* εις } εν
a, um: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & ὦ χαρίει, *gratio-*
ſus, um. [2] Grauitona in ηρ, habent, ερ; μήτηρ, ὦ μῆτερ, 2 ὦ χαρίει.
mater: ſic acuta quatuor, ἀνὴρ, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, *vir,* ηρ, ερ.
pater, leuir, (id eſt, mariti frater) ſeruator ὦ ἄνερ, πάτερ,
δᾶερ, σῶτερ: vbi & accentus in penultimam retra- *Accentus retra-*
hitur. diphthongi ευς & ους, deponunt ς: ὦ βασιλεῦ, *ctus.*
βοῦ, πλακοῦ, *O rex, bos, placenta:* præter ὦ πούς, & ὀ- ευς, ευ.
δούς, *O pes, dens.* [3] Grauitona quoque in ις & υς, re- 3 ους, ου.
ijciunt ς: ὦ ὄφι, βότρυ, *O ſerpens, raceme:* ſic παῖς, ὦ παῖ, ις, ι.
quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ, *puer, puella.* υς, υ.

[1] *Hæc exceptio non habet locum in contractis, vt* ὁ ποι- 1
ῶν *faciens, genit.* τοῦ ποιοῦντος, *vocat.* ὦ ποιῶν, *non* ποιοῦν. *Contractæ.*
Hîc notandum, poëtas ex huiuſmodi vocatiuis à geniti-
uis in ντος *formatis, per nouam apocopen abijcere* ν, *modò* *Apocope*
deſinant in αν. *dicunt enim* † ὦ Αἶα, *pro* Αἶαν. [2] *Excipe* ὁ 2 *poëtica.*
Πίηρ, ὦ Πίηρ, *Pier. Huiuſmodi autem grauitona, pauca*
ſunt, vt videbis in accentuum tractatu. Grauitona quoq;
in ωρ *declinata per* ορος, *habent vocatiuum per* ορ, *for-*
mando à genitiuo abiectione ος: *vt* ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέ-
στορ, *Neſtor.* [3] *Idem faciunt adiectiua acutitona in* ύς, έος: 3
vt ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξὺ *acutus: atq; apud poëtas acutitona in* ίς,
ίδος: ἡ Ἀμαρυλλὶς, ὦ Ἀμαρυλλὶ, *Amaryllis.*

Sunt præterea quædam finita in ης, ως, *&* ω *: quæ vo-* *Appendix.*
catiuum non habent ſimilem nominatiuo, vt videbis in
prima

prima & quarta declinatione contractorum.

Datiuus pluralis quintæ.
δι, σι.
θι, σι.
νι, σι.
τι, σι.
οντι, ουσι.
εντι, εισι.
αντι, ασι.
ξ, ξι.
ψ, ψι.
ευς, ευσι.
ους, ουσι.
ηρ, ερ, ρασι.

1 Datiuus pluralis fit à ſingulari, poſito σ ante ι: τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis:* & literæ δ, θ, ν, τ, ſunt reijciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ, lucernis:* ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus*: Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani, Titanibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti, lebetibus.*
2 [2] Quod ſi tum penultima corripitur, fiet diphthongus: λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*: τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti, ponentibus*: aut vocalis anceps, quę in ſingulari producebatur poſitione, hîc in plurali habetur longa: Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci, Aiacibus*: ἱστάντι, ἱστᾶσι, *ſtatuenti, ſtatuentibus.*
3 Quæ exeunt in ξ, ψ, aut [3] diphthongum, adiectione ι faciunt datiuũ pluralem: ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεύς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί: *rapax, Arabs, rex, bos*: *at* ὁ πούς, τοῖς ποσί, *pes.*

4 [4] Illa in ηρ quæ ſyncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in άσι: πατήρ, πατέρος, πατρός, τῷ πατρί, τοῖς πατράσι, *pater*: ſic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus, filiabus, viris*, & ſimilia.

Datiuus pluralis in εσσι vel εσι Ionicè & Æolicè.

1 *Poëtæ formant hunc datiuum à nominatiuo plurali, addendo σι: ſed in neutris priùs mutant α in ες: vt* οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, *Aiaces, Aiacibus*: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσσι, *tribunalia. tribunalibus. Id autem faciunt more Ionico & Æolico: atque interdum metri gratia eijciunt alterum σ,* τοῖς Αἰάντεσι.

Penultima datiui plur. quanta. Breues quomodo producendæ.

2 [2] *Penultima datiui pluralis par eſt quantitate cæterorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non eſſet verum, ſi remotis* ντ, *vnicum* σ *poneretur. Itaque aliquo modo producenda eſt. Solent autẽ breues* ε *&* ο *tribus modis in vniuerſum produci. aut enim mutantur in proprias longas,* ε *in* η, ο *in* ω: *aut aſciſcunt ſibi ſubiunctiuas,* ι, υ: ε *quidem aſciſcit* ι, *&* ο *aſciſcit ſibi* υ, *vt in hoc loco: aut conſona ſequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa poſitu. hoc interdum accidit quibuſuis datiuis pluralibus quintæ: vt* τοῖς † Τιτᾶσσι, *pro* Τιτᾶσι, *Titanibus: Ionicè* Τιτήνεσσι, *à ſing.* Τιτήν, Τιτῆνος. *Porrò ancipites* α, ι, υ, *nulla facta mutatione poſſunt productæ cenſeri, vbi hoc exiget aliqua neceſſitas.*
3 [3] *Hoc ſolùm intelligendum de ijs quæ habent diphthongum in vltima ſyllaba ſequente* ς, *vt quæ*

deſinunt

desinunt in αις, εις, αυς, ηυς, ωυς & ους: non autem quæ desinunt in ευ vel ειρ. [4] *A datiuo sing. πατρὶ, posito σ ante ι, dicendum eßet πατρσὶ: sed quia σ non potest poni post τρ, interposito α breui, dicimus πατράσι. sic ob ὁ ὑῒς, filius, cuius genit. τοῦ ὑῒος, & syncope (vel, vt alij malunt, contractione poetica) ὑἷος, & sic in alijs casibus: in datiuo plurali, cùm non possimus efferre ὑἷσι pro ὑῒσι, eò quòd υ (teste Herodiano) nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus υἱάσι.* 4

σ nunquam ponitur post duas consonantes. υ non ponitur ante consonantem. υἱάσι.

De nominibus contractis.

Atque hæ quidem declinationes appellantur simplices. Cæterùm cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciant in ος purũ, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis; vt τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per crasim τείχους: τῷ τείχεϊ, & per synæresim τείχει: & similia. ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχει, *muro*, εϊ in ει.

Crasis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscentur in vnam, vt τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, Synæresis, Crasis, siue Contractio.

Vbi fiat contractio, & quomodo.

Contractio solùm fieri solet, quum concurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eaq; correpta: vel breuis, ε, ο: vel etiam longa, sed rarò, idq; sequente ι, quod in contractione subscribitur, ηϊ, ῃ: ωϊ ῳ: vt ἡ ἡρωΐνη, ἡρῴνη, Heroina, semidia: νηρηΐδες, νηρῇδες, Nereides. Præcedente aliqua ancipiti, si crasis est facienda, ipsa anceps manet, sed iam producta, (omnis enim syllaba contracta producitur) & vocalis vel diphthongus sequens abijcitur. excipe cùm præcedente α, sequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongum: tum enim crasis fit in ω.

Præcedentibus α, ι, υ.

Præcedente autem breui ε, & sequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, si fiat crasis, fiet absorpto ε, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero

Præcedente ε.

Præcedente ο.

Accus. plur. contractus, est similis nominatiuo plurali.

Iota in contractionibus semper seruatur.

altero ι, fiet in ει, † nisi in duali nominum, vbi in η: sequente ο, fit in ου: adueniente α, fit in η Si verò sequatur ï vel ϋ, remanet vtraque vocalis: sed coalescunt in diphthongos ει, ευ. Cæterùm præcedente ο, & sequente vocali longa η, ω, vel α, crasis fit in ω: sequente vocali breui, ε, ο, vel diphthongo ου, fit in ου: aduentante ï, vel diphthongo in qua sit ι, vt ει, οι, ῃ, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ, generales sunt: & locum habent non solùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum circumflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties facienda est contractio. Notanda tamen duo: vnum, accusatiuum pluralem habere eandem contractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit ς: vt τοὺς βασιλέας, λεῖς per diphthongum ει, sicut in nominatiuo οἱ βασιλέες, λεῖς: non per η. De hac re vide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus. Alterum, iota nunquam perdi in contractionibus, sed retineri, vel saltem subscribi: vt ὄφιες, ὄφεις, serpentes: βοάεις, βοᾷς, clamas: & sic de alijs.

Prima contractorum.
ης.
ες, ες.

PRima declinatio contractorum, est nominum
1 [1] masculinorum, fœmininorum & communium in ης: neutrorum verò in ες & ος: quorum genitiuus desinit in εος: ac ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε & vocali vel diphthongo sequenti; hoc modo:

Elenchus terminationum & contractionum primæ declinationis contractorũ.

	ους, ει, η,		η, οῖν.		εις, ῶν,	εις, εις.
S.	ης, εος, εϊ, εα, ες,	D.	εε, έοιν.	P.	εες, έων, εσι,	εας, εες.
	ες,	ες, ες.			η,	η, η.
	ος,	ος, ος.			εα,	εα, εα.

εο ου.
εϊ ει.
εα η, ει.
εε η, ει.
εοι οῖ.
εω ῶ.

2 Contractio singularis genitiui est εο, [2] ου: dati-
3 ui εϊ, ει: accusatiui εα, η: dualis nominatiui εε, [3] η:
genitiui έοι, οῖ: plural. nominatiui εε, ει: genitiui έω
ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα nunc in η, nunc
4.5 in [4] ει: sic εε, & in [5] η, & in ει. Vocatiuus singularis in
ες, ὦ Δημόσθενες, *O Demosthenes*. Datiuus plur. in nulla
contrahitur declinatione.

Vocatiuus singularis in ες.
Exempla.

S, ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, σθένους: τῷ Δημοσθένεϊ, σθένει: τὸν Δημοσθένεα, σθένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε,

μοσθένει, σθένει, τοῖν Δημοσθενέοιν, σθενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, σθένεις: τῶν Δημοσθενέων, σθενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absque contractione: τοὺς Δημοσθένεας, σθένεις.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρους, τῇ τριήρεϊ, ήρει.

ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ θέος, θοῦς: τῷ θέϊ, θεῖ.

τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, τείχους: & ita deinceps.

[1] *Masculina sunt propria virorum: fœmina desinunt in ήρης; & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua à communibus in ης: in ος verò, substantiua sunt omnia.* [2] *Doricè autem & Æolicè ω, vt habes 21, 21.* [3] *Poëticè interdum ει.* [4] *In ει solùm in accusatiuis pluralibus non neutris; vt sit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus.* [5] *Crasis ει in η, tantùm fieri solet in duali nominū: quamuis alibi quoq; ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum circumflexorum. in quibusdam quoque neutris dualibus fit in ει: τὸ σκέλος, εος, crus, τὼ σκέλεε σκέλει, duo crura.* 1 2 3,4 5

Mascul. propria. Fœmin. in ήρης. Commun. adiect. ες adiectiua. ος substantiua. εε vbi in η.

Secunda declinatio est [1] masculinorum & fœmininorum in ις, & neutrorum in ι. 1

Secunda declinatio contractorum.

ι, ιες, ιες, ις.
S. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. D. ιε, ιοιν. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.
ι, ι, ι.
ι, ι, ι. ια, ια, ια.

Elenchus terminationum & contractionum secundæ.

Crasis hîc tantùm in ι longum; eaq; in paucis: singul. datiuo ιϊ, in ι: plural. nominatiuo ιες in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. reliqui casus sine cōtractione. Neutrorum plurale ια, in ι. Accusatiuus sing. semper in ιν: Vocatiuus in ι, ablato ς nominatiui.

ιϊ, ιες, ια } in ι.
Accusat. in ιν.
Vocatiuus in ι.
Exempla.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος: τῷ ὄφιϊ, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plural. οἱ & ὦ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὀφίων, τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens*. sic ἡ πόλις, πόλιος, *vrbs, ciuitas*.

Neutrum τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*: Plurale σινήπια, σινήπι. Iones hæc nomina flectunt per εος, [2] fitque crasis primæ declinationis: τῷ ὄφεϊ, ὄφει: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις. [3] alij autem casus non contrahuntur. 2 3

Ionismus εος.

Atticus

Atticismus.

Atticus genitiuus singularis, εως, ὄφεως: Dual. εῳν, ὄφεῳν: Plural. εων, ὄφεων, accentu semper in antepenultima.

Crasis Attica, non Ionica.

Genit. ηος. Accusat. ηα. ευς pro ες Dor. ab εος Ion.

1 *Pauca admodum sunt masculina huius declinationis,*
& significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Fœminina
verò infinita sunt, & omnia ferme verbalia, finita in σις,
2 *ξις, ψις: vt iam alias diximus. [2] Huiusmodi crasis fit At-*
ticè, non Ionicè. nam Iones respuunt contractionem.
Porrò poëtæ interdum flectunt hæc nomina per ηος, &c.
atque tunc accusatiuus singularis desinit in ηα, non in ιν,
3 *vt fit communiter, Ionicè, & Atticè. [3] Tamen inueni-*
mus apud poëtas τῆς πόλευς, ciuitatis: qui est genitiuus
Doricus contractus, pro πόλους, à πόλεος Ionico, non aliter
quàm in prima.

Tertia contractorum.

ευς.

Tertia est masculinorum in εύς. genitiuus com-
munis in έος: vnde in quibusdam casibus fit crasis
1 more primæ declinationis: [1] Ionicus autem in ῆος,
ex quo non fit contractio.

Elenchus terminationum & contractionum tertiæ communiter & Ionicè.

S. εὺς, έος, ῆος, { εῖ, έϊ, έα, εῦ. ῆϊ, ῆα. } D. { ῆ, έε, έοιν. ῆε, ήοιν. }

P. { εῖς, έες, έων, εῦσι, ῆες, ήων, } { εῖς, έας, ῆας, } { εῖς. έες. ῆες. }

Exemplum.

S. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. D. τὼ
2 βασιλέε, λῆ. P. [2] οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς.
3 Vocatiuus in εῦ ὦ βασιλεῦ. [3] Datiuus plural. in
εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Vocatiuus. Datiuus plur. Ionismus. Atticismus. Genit. sing. ῆος, ειος, ίος, εῦς. Nominat. plur. Atticismus.

4 Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, [4] τὴν βασιλῆα, &c, At-
5 ticus [5] genitiuus singularis in έως, τοῦ βασιλέως.
1 [1] *Iuxta Iones recentiores est quidem ῆος, sed iuxta*
veteres est ειος: Bœoticè autem est ίος, & Doricè ac Æo-
licè εῦς facta crasi ex έος in οῦς: deinde verso οῦ in εῦ vt
2 *diximus 21, 25. [2] Et secundum veteres Atticos βασιλῆς,*
per ἦτα monophthongum. quidam tamen ἰῶτα subscrip-
bunt, ducentes ex contracto βασιλεῖς, ει verso in η, quod
3 *Atticis est familiare. [3] Et Ionicè ῆσι, à datiuo singula-*
ri Ionico ῆϊ, interposito σ: τῷ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. Sic
poëtæ

Dat. plur.

poëtæ à datiuo singulari communi ἔϊ, formant ἔσι: τῷ βασιλέϊ, τοῖς βασιλέσι: *sic* ὁ υἱεύς, *filius,* τοῖς υἱέσι, *filijs,* ὁ δρομεύς, τοῖς δρομέσι *cursor. neque verò inueniuntur* τοῖς υἱεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. [4] Poëticè βασιλῆ. *perditur enim* α *per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accusatiuo communi,* τὸν βασιλέα, βασιλῆ. [5] *Hic genitiuus contrahitur in* ῶς, *si terminationem* έως *præcedat alia vocalis: vt* ὁ Στειριεύς, Στειριέως, Στειριῶς, *Stirieus: atq; huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in* ᾶ, τὸν Στειριᾶ.

4 Accusat. sing.

5 Genitiuus sing.

Accusat. sing.

Quarta est [1] fœmininorum in ώ, & ώς: ἡ Λητώ, *Latona:* ἡ αἰδώς, *pudor.* quorum [2] genitiuus in όος contrahitur in οῦς: Λητόος, τοῦς. Datiuus όϊ, οῖ: Λητόϊ, τοῖ. [3] Accusat. όα, ώ: Λητόα, τώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plural. vt in tertia simplici declinatione, τὰ Λητώ, αἱ Λητοί.

1 Quarta contractorum.
2 ώ.
3 ών.

1 Fœminina in ώ *multa sunt, & omnia fermè mulierum propria. in* ώς *verò sunt tantùm duo,* ἠώς, *aurora, &* αἰδώς. *2 Genitiuus Æolicus & Laconicus est* ῶς. *3 Accusatiuus Ionicus* οῦν, *& Æolicus* ῶν. *Cæterùm* ω *accusatiui à nominatiuo* ώ, *acuitur vt nominatiuus, cui similis est: sed à nominatiuo* ώς, *circumflectitur,* τὴν αἰδῶ.

1 ώ.
ώς.
2 3 Genit. sing.
Accusat. sing.

Quinta declinatio continet neutra in ας purũ, & in ρας. Genitiuus communis ατος, Ionicus [1] αος, ex quo fit crasis Attica.

Quinta contractorum.
1

		ως,	ᾳ,			α,	ῷν.
		αος,	αϊ,			αε,	άοιν.
S.	ας,	ατος,	αϊ,	ας,	ας.	D. ατε,	άτοιν.

	α,	ῶν,		α,	α.
	αα,	άων,		αα,	αα.
P.	ατα,	άτων,	ασι,	ατα,	ατα.

Elenchus terminationum & contractionum quintæ communiter, Ionicè & Atticè.

τὸ κρέας, *caro,* τοῦ κρέατος κρέαος, κρέως: τῷ κρέαϊ, κρέαϊ, κρέᾳ: *sic* κέρας, *cornu,* κέρατος, κέραος, κέρως: semperq; contractio est ex α.

Exempla.

Omnes huius declinationis contractiones, fiunt in ω *in genitiuis, in reliquis casibus in* α *longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione, longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus* α *correptum apud*

Apocope. *poëtas: ſed hoc fit per apocopen ſyllabæ τα, non per craſim αα in α.* 1 *'Apud Herodot.* ιος: *vnde* γέρα *pro* γέρεα, *à* γέρας, *munus.*

Et declinationes quidem ſic habent: quæ autem præterea de nominibus dicenda, pòſt trademus, vbi ſingulas orationis partes abſoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIVGATIONES verborum.

IN verborum coniugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri & præteriti perfecti;
1 'quando hinc cætera pendent tempora. Perfectum præteritum, vocatur παρακείμενος: futurum, μέλλων: quæ Grammatici notant literis π & μ.

β λείβω	ψω	λείψω	φα	λέλειφα	libo fundo,
π τέρπω		τέρψω		τέτερφα	delecto.
φ γράφω		γράψω		γέγραφα	ſcribo.
πτ τύπτω		τύψω		τέτυφα	verbero.

Secunda, in γω, κω, χω, κτω: μ in ξω, π. in χα.

γ λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα	dico.
κ πλέκω		πλέξω		πέπλεχα	plico.
χ τρέχω		τρέξω		τέτρεχα	curro.
κτ τίκτω		τέξω		τέτεχα	pario.

2 Tertia, in δω, [2] τω, θω: μ. in σω, π. in κα.

δ ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα	cano.
τ ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα	perficio.
θ πλήθω		πλήσω		πέπληκα	impleo.

Quarta, in ζω, σσω: futurum ξω & præteritum χα, vt in ſecunda coniugatione: aut σω & κα, vt in tertia.

ζ παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα	ludo.
σσ ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα	fodio.
ζ φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα	dico.
σσ πλάσσω		πλάσω		πέπλακα	fingo.

Attici

Attici pro gemino σσ vſurpant geminum ττ: ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio: πλάσσω, πλάττω, fingo: vt γλῶσσα, γλῶττα, lingua.

Atticiſmus ττ pro σσ.

Quinta, in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ: præteritum κα.

λ ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα *digitis pulſo.*
μ νέμω		νεμῶ		νενέμηκα *tribuo.*
ν φαίνω		φανῶ		πέφαγκα *oſtendo.*
ρ σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα *ſero, ſemino.*
μν τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα *ſcindo, ſeco.*

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in futuro non mutentur, ſed permaneant vt in præſenti.

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur Immutabiles.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur, penultima verò[3] corripitur, abijciendo alteram immutabilem; ψάλλω, ψαλῶ: aut vocalem ſubiunctiuam; σπείρω, σπερῶ, φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem; κρίνω, κρινῶ, *iudico.* 3

Annotatio in futurum quintæ.
λλ λ.
μν μ.
ει ε.
αι α.

Sexta, in ω, purum eſt, præcedente vocali aut diphthongo: ω. in σω, ω. in κα.

α γελάω	σω	γελάσω	κα	γεγέλακα	*rideo.*
ε τελέω		τελέσω		τετέλεκα	*finio.*
ι τίω		τίσω		τέτικα	*honoro.*
ο ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα	*iuro.*
υ δύω		δύσω		δέδυκα	*ſubeo.*
ω + ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα	*roboro.* 4
αι παίω		παίσω		πέπαικα	*ferio.*
αυ ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα	*tango.*
ει σείω		σείσω		σέσεικα	*quatio.*
ευ ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα	*equito.*
οι οἴω		οἴσω		ᾦκα	*fero.*
ου κρούω		κρούσω		κέκρουκα	*pulſo.*
ηυ ὀπύω		[5] ὀπύσω		ὤπυκα	*ineo.* 5

Literam verò per quam formamus coniugationẽ aut tempora, nominant χαρακτηριστικὸν, hoc eſt, figuratiuam literam: vt characteriſticon primæ cõiugationis eſt vna ex mutis, β, π, φ: ſecundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σσ, aut ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: ſextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, figuratiua litera.

6 propriæ, & vna impropria ϛ. [6] Sic figuratiuæ literæ futuri, sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: præteriti autem, φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

πτ π.
κτ κ.
μν μ.

7 [7] In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Quare hæ coniugationes dicantur barytonæ.
βαρύτονον quid.
Syllabicus accentus.

Atque hæ coniugationes dicuntur Barytonæ, quod verba sint βαρύτονα, h. e. graui tono pronuncietur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis; qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Noua inuestigãdi thematis, & temporum à themate deducendorum ratio.

In deducendis formandisq; temporibus CLENARDVS *alios secutus, illa veluti catena quadam connexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficilè videtur in vnoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum tradennus qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoque tempore sunt consideranda; scilicet Augmentum, Characteristica, Vocalis præcedens characteristicam, (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quæ Terminatio à nobis dicetur.*

Augmentum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique consideranda.

Augmento vbi sit locus.

α	in	η
ε		η
ο		ω
αι		ῃ
αυ		ηυ
οι		ῳ

Augmentum habet tantummodo locum in omnibus præteritis & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulopostfuturo omnium modorum & participiorum: hoc modo: Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutatur α & ε in η, ο in ω, αι in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. Quum verò incipit à consonante, præponitur vbique ε, ante quod (modò non sit longum positu) in perfectis, plusquamperfectis, & paulopostfuturis reperitur consona quæ sequitur huiusmodi ε: sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur earum tenues, π, κ, τ: plusquamperfectum autem

Augmentum syllabicum ε.

recipit

recipit aliud ε ante consonantem repetitam. & hæc de augmento.

Characteristicæ. Præsentis.

Characteristica præcipuè consideratur in præsenti, perfecto. & futuro primo indicatiuo vocis actiuæ. Characteristicæ præsentis primæ coniugationis sunt π, β, φ, πτ: secundæ, κ, γ, χ, κτ: tertiæ, τ, δ, θ: quartæ, ζ, σσ, vel ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, vocales & diphthongi.

Perfecti.

Characteristicæ perfecti primæ, φ: secundæ, χ: tertiæ quintæ & sextæ, κ.

Futuri pri.

Characteristicæ futuri primæ, ψ: secundæ, ξ: tertiæ & sextæ, σ: quintæ, λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tempora (quod ad characteristicam attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in γω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ, vt pag. 74. v. 1. sumus dicturi.

Tempora sequentia characteristicham præsentis.

Reliqua tempora consentiunt characteristica cum horum trium aliquo: nempe omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi, cum præsenti indicatiuo vocis actiuæ, absq; vlla exceptione. eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secunda omnia, & perfecta ac plusquamperfecta vocis mediæ: sed ex πτ, κτ, λλ, μν, reijcitur secunda, τ, λ, ν. De characteristica aut penultima verborum in έω, άω, όω, nihil hic expecta, sed vide verba circumflexa & in μι.

Futuri.

Porrò omnia futura prima vocis actiuæ & mediæ, & omnes aoristi primi in eisdem vocibus, sequuntur characteristicam futuri primi.

Perfecti.

Perfecti verò characteristicam imitantur perfecta & plusquamperfecta in voce actiua sine exceptione. sic perfectum, plusquamperfectum, aoristus primus, futurum primum, & paulopostfuturum vocis passiuæ. sed quia ante μ, σ, τ, (vt initio huius libri diximus) characteristicæ φ, χ, non possunt consistere, neque κ ante μ, σ, θ: varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor consonantibus, μ, σ, τ, θ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, θον, &c. ac sic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ: & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: & σ pro κσ: (euanescit enim κ ante σ) & σμ, ϛ, σθ, pro κμ κτ, κθ. Tamen in quinta coniugatione, ac plerunq; (vt alibi dicetur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ: atque etiam ante θ, nisi quum θ inuenietur in termina-

μμ, ψ, πτ, pro φμ, φσ, φτ.
γμ, ξ, κτ, pro χμ, χσ, χτ.
σμ, ϛ, σθ, pro κμ κτ, κθ. alicubi κ, decidit.

In quinta λκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μνκ, μνμ, μνσ, μντ, μνθ. γκ, μμ, νσ, ντ, νθ.

terminationibus perfecti aut plusquamperf. cuiuscunque modi, vbi κ, vt alias, migrat in σ. Notandum verò, in quinta coniug. ante κ characteristicam perfecti, retineri figuratiuas præsentis λ & ρ. idem facit μ: sed inter μ & κ interponitur ν, quia nunquam μ ponitur ante κ: ν verò non seruatur, nisi in verbis in αίνω, & polysyllabis in ύνω, vbi migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus pass. sed γ redit in suum ν, nisi ante μ vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad Penultimam.

Penultima in aor. sec. & fut. sec. η, ω, αι, αυ: ε in α: ου in ο: ει in ι: ευ in υ.

In perf. & plu. med. αι, ε, ει, in η, ο, οι.

In quinta coniug. α in η, αι in α:

ε & ει in { α, ει, ε, ο

Penultima in quatuor primis coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in aoristis secundis, & futuris sec. vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ου, perdunt subiunctiuam: ει & ευ, præpositiuam: ε quoque præsentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α: nisi in his verbis, βλέπω, ἐνέγκω, λέγω, φλέγω, id est, video, fero, dico, vro. In perf. etiam & plusquamperf. vocis med. αι mutatur in η: atque ε & ει, si verbum sit disyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniug. Penultima non mutatur, nisi sit vna harum, α, αι, ε, ει: quæ sic mutantur, α in η, sed id solùm in aorist. primis vocis act. & mediæ: αι in perf. & plusquamperf. vocis med. mutatur in η: alibi semper perdit ι, nisi in præsentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteristicam, cuiuscunque fuerint coniugationis. ε in disyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aorist. primis vocis act. & med. vbi asciscit sibi ι, vt sit ει: in futuris primis vocis etiam act. & med. vbi ε retinetur: in perf. & plusquamperf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. In polysyllabis vero ε semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiam sibi asciscit ι: & in aorist sec. & futuris sec. vbi mutatur etiam in α. ει in disyllabis eodem modo se habet, atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. in polysyllabis autem ει semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis prim. vocis act. & med. vbi retinetur ει. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue

vocali

vocali quæ præcedit Characteristicam. *Restat* TERMINATIO, *id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam; quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis barytonis, cuiuscunque sint coniugationis. De hac igitur Terminatione vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuum erit, breuibus tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hæc:*

Terminatio.

De barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præsens & imperfectum habent eandem prorsus vocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquamperfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, quum ε & ο primum locum in Terminatione occupant, asciscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt sint ει, ου; quod etiam habet locum in futuris primis actiuis & medijs quintæ coniug. vt, pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hic dicemus οῦμαι, εῖσθαι, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit θησ, futurum secundum ησ, & paulopostfuturum σ, vt ex ομαι fiat θησομαι, ησομαι, σομαι, &c.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto pass. Perfectum verò & plusquamperf. terminatione conueniunt cum perfecto & plusquamperf. act. Aoristus autem sec. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem habet terminationem cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantùm remanet aoristus primus peculiarem habens terminationem: futura enim (vt dictum est) cum præsenti terminatione conueniunt.

In voce pass. duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi vtrique communi præfigit θ. nam dicit θῶ, θῇς, &c. vbi secundus dicit ῶ, ῇς, &c. ac in secunda persona imperatiui dicit θητι, pro ηθι: vbi notandum, in primo scribi τι per ταῦ, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis & subiunctiuis futura desunt: quorum locum supplent aoristi.

Perfectum in optatiuo & subiunctiuo vocis passiuæ non inuenitur · sed circumloquimur illa tempora per participium præteritum eiusdem vocis, & per eiusdem modi præsens verbi εἰμὶ, id est sum: cuius coniugationem habes apud CLENARDVM *in tractatu Anomalorum in μι.*

Participia fœminina, sunt declinationis secundæ: masculina in μενος, & neutra in μενον, sunt tertiæ: reliqua, sunt quintæ; quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ός, dicimus ότος, non όςος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMA-

PRIMARIÆ TERMINATIONES

vniuſcuiuſque temporis.

Tempora	vocis	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subiunct.	Infin.	Participia. ὁ	ἡ	τὸ
Præſ. & futura.	*actiuæ*	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα	ον.
Imperf. & aor. 2.	*actiuæ*	2 ον							
Perfectum	*act. & mediæ*	3 α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	υῖα,	ός.
Pluſquamperfe.	*act. & mediæ*	4 ειν							
Aoriſtus primus.	*actiuæ.*	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præſ. & futura	*paſſ. & med.*	6 ομαι	14 ου	20 οίμην	23 ωμαι	εσθαι	όμενος,	ομένη,	όμενον.
Imperfect. & Aoriſtus ſec.	*paſ. & med. mediæ*	7 όμην							
Perfectum.	*paſſiuæ*	8 μαι	15 σο	μένος είην	μένος ὦ,	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Pluſquamperfe.	*paſſiuæ*	9 μην							
Aoriſt. pri. & ſec.	*paſſiuæ*	10 ην	16 ηθι	10 είην	22 ῶ	ῆναι	είς,	εῖσα,	έν.
Aoriſtus prim.	*mediæ.*	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον.

TERMI-

TERMINATIONES PERSONARVM ductarum à primariis præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arith- *meticas, 1, 2, &c.*

SINGVLARIA. DVALIA. PLVRALIA.

Personæ	1,	2,	3.	1,	2,	3.	1,	2,	3.
1	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
2	ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον.
3	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
4	ειν	εις	ει		ειτον	ειτην	ειμεν	ειτε	εισαν
5	α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.
10	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν
18	οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
19	αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
22	ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.
6	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
7	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.
8	μαι	σαι	ται	μεθον	θον	θην	μεθα	θε	νται.
9	μην	σο	το	μεθον	θον	θην	μεθα	θε	ντο.
11	άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο.
20	οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο.
21	αίμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο
23	ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

	Secunda.	*Tertia.*		*Secunda.*	*Tertia.*
12	ε	έτω.	15	σο	σθω.
13	ον	άτω.	16	ηθι	ήτω.
14	ου	έσθω.	17	αι	άσθω.

Dualis & pluralis, veluti singularis, carent prima persona: reliquæ verò fiunt à tertia sing. verso ω *in* ον, ων, *pro duali:* ε, ωσαν, *pro plurali.*

Vides

Formationes.

¶ *Vides Personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis, vbique in ς desinit. Tertia fit à secunda, remoto ς: sed ex ας fit ι. Prima dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis fit à secunda sing. verso ς in τον: sed ex εις & ῃς, quum veniunt ab ω, abijcitur ι atq; punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præsenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibusuis temporibus omnium subiunctiuorum, est similis secundæ duali: alibi fit quidē ab eadem, sed mutat ον in ην, nisi in imperatiuis, vbi in ων. Sic in genere secunda pluralis fit à secunda duali, migrante ον in ε. Prima verò pluralis, fit à secunda sing. verso ς in μεν: sed ει ab ω, atque ι, migrant in ο, & ῃ in ω. Tertia pluralis est varia: potest autem formari à prima plurali, mutando μεν nunc in σι, nunc in ν, nunc in σαν, & modò in εν, vt meliùs ex schemate quàm præceptis colligitur: ab ομεν verò prioris lineæ dicimus non οσι, sed ουσι.*

Secunda sing. act.

Tertia sing.

Prima dualis.

Secunda dualis.

Tertia dualis generatim.

Secunda plur. generatim.

Prima plur.

Tertia plur.

Octo autem posteriores lineæ, aliam seruant analogiam & formandi rationem: nisi in tertia duali & secunda plurali. ac formationem quidem secundæ & tertiæ personæ singularis, vel ex ipsa tabella tibi expiscare, vel pete ex scholijs nostris in præsens indicatiui pass. Prima verò dualis, ac prima pluralis, fiunt à prima singulari, mutando μαι aut μην in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. Secunda dualis fit à tertia sing. verso ται aut το in σθον: sed in perfecto & plusquamperf. indicatiui solùm in θον: vbi quoque characteristica, quæ præcedit ται aut το, variè mutatur, vt satis constat ex his quæ diximus, quum de Characteristica ageremus. Tertia pluralis, fit à tertia singul. posito ν ante τ, & verso ι, quod reperitur ante τ, in ο: verùm in perfecto & plusquamperf. quum literam τ præcedit alia consona, fit à prima sing. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μην in μένοι ἦσαν, facta scilicet circumlocutione per participium præteritū & verbū substantiuum.

Secunda & tertia singul. pass.

Prima dual. & prima pluralis.

Secunda dual.

Tertia plur.

Hæc Præcepta de Augmento, Characteristica, Penultima, & Terminatione, sunt ad verbum ediscenda, in praximque & vsum traducenda: vt, dum in aliquod verbum incides, in promptu possis dignoscere, cuius temporis

Vsus & exercitatio præcedentium in inuestigatione thematis

poris & personæ habeat Terminationem: deinde inspecta Characteristica, noscas quotæ sit coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia esse possit ab ea quam vides: item num thema Augmentum vocalis ε acceperit: vel num vocalis aut diphthongus mutabilis mutata sit propter Augmentum. Hac in re si paululum te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoscendis personis ac temporibus omnium verborum legendis authoribus obuiorum. Cæterùm si hæc deducendi ratio noua cuipiam videatur, atque ideo aliam malit sequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura sunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium barytonorum ediscere, ac quid commune habeant inter se tempora, vel quid vnicuique sit proprium, discernere. Adhæc, cognita semel ex CLENARDO *formatione temporum trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorum tempora, ab indicatiui eiusdem vocis temporibus homonymis, id est, idem nomen habentibus: nempe præsens aliorum modorum à præsenti indicatiui eiusdem vocis: sic perfectum à perfecto, aoristum primum ab aoristo primo, secundum à secundo, futurum pri. à futuro primo, secundum à secundo, paulopostfuturum à paulopostfuturo; hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, scilicet ω, ον, α, ειν, &c. in eas quæ in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: (sed ex aoristis abijciendum prius indicatiui augmentum, si quod habuerint) vt, si præsentia aliorum modorum voluerit formare, sumet præsens indicatiui, vtpote τύπτω, vel quoduis aliud: ex quo, mutando ω in ε, οιμι, ω, ειν, αν, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτειν, τύπτων. sic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes perfecto respondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς. Eodem modo in voce pass. & med. ex præsenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ου, οίμην, ωμαι, εσθαι, όμενος, faciet præsentia reliquorum modorum, τύπτου, τυπτοίμην,*

Vsus terminationum ad inflexionem verborum vtilissimus.

Quomodo ab indicatiuo reliqui modi formentur.

τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: *atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallet analogia, nisi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis passiuæ. nam si ibi seruaretur analogia, ex perfecto indicatiuo τέτυμμαι, dicendum esset in imperatiuo τέτυμσο, τετύμθω, & in infinitiuo τετύμθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandæ hæ tres voces, nempe secunda singularis perfecti imperatiui à secunda singulari perfecti indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia verò singularis eiusdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ personæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur à secunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accentu in penultima. Obseruandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ου, vbi præsens in terminationis initio habet ε & ο. dicimus enim τυπῶν, τυποῦμαι, τυπεῖσθαι, τυπούμενος, vbi, si analogia præsentis seruaretur, dicendum esset τυπὸν, τυπόμαι, τυπέσθαι, τυπόμενος. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales ε, ο, natura breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuis ι, & υ, vt diximus quoque 53,31.*

Perfectum imperatiui & infinitiui pass.

Nota de futuro secundo vocis act. & med.

ει, ου pro ε, ο

[2] *Τ rarò est characteristicum, & in Atticis tantùm, vt* ἀνύτω *ex* ἀνύω, perficio: *aut in poëticis, iisque paucis & ferè anomalis, vt* πέτω *pro* πίπτω, cado: λίτομαι *pro* λίσσομαι, supplico.

2 *τ rarò characteristicum.*

[3] *Si fortè quispiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, si in præsenti sit η vel ω? Non est quod hîc hæreat. nunquam enim penultima præsentis in quinta est η & ω: neque etiam diphthongus, nisi αι vel ει; neque positione est longa, nisi propter duplex λλ, aut μν.*

3 *Notio de penultima quintæ coniugationis.*

† [4] ῥώω *poëticum est verbum: thema vsitatum est* ῥωννύω *siue* ῥώννυμι, *vt dicetur suo loco in tractatu de Inuestigatione thematis: poëtica quoque sunt cætera omnia in ώω. fiunt enim à verbis in έω, άω, όω.* [5] ὀπύσω *&* ὤπυκα *non inueniuntur.* ς *enim (vt diximus 54,12)*

4 *Verba in ώω poëtica.*

5

ante

De futuri formatione & characteriſtica diſcurſus.

6 *ante conſonantem non ſcribitur.* [6] *Futurum propriè fit à præſenti, poſito σ ante ω: ſed quia σ (vt dictum eſt 8,25) nunquam ſequitur aliquam conſonantem niſi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, ídque rarò, non potuit hæc formatio eſſe vera ſine varia conſonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, poſitum fuit ψ, quod poteſtate illas conſonantes omnes complectitur. eadem omnino ratione ξ locatum fuit in ſecunda pro κσ, γσ, χσ. In tertia verò, cùm nulla duplex æqualis eſſet ſimplicibus τσ. δσ, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis neceſſaria videbatur: vel quia σ quoque poteſtate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quæ faciunt genitiuum in τος, δος, θος. In quinta verò, vtraq; erat neceſſaria & præſentis & futuri characteriſtica: illa quidem, propter naturalem quandam vim immutabilibus inſitam, vt nolint neq; in nominibus neq; in verbis perdi propter inflectionem: hæc verò, quòd eſſet futuri characteriſtica. itaque Aeoles vtramque retinuerunt, dicentes σπέρσω,* ſeminabo, *præterquam μσ, quia nunquã σ ſequitur μ. rarò etiam σ ponitur poſt aliquam conſonam, vt diximus. quare Communes & Attici, vt aſperum illum ſonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circumflectentes. † Sunt etiã qui dicant σ non retineri ne ab ipſis quidẽ Aeolijs, niſi in verbis in ρω finitis. In ſexta, nulla fuit faciẽda mutatio, quia σ vocales & diphthongos ritè ſequitur. In quarta verò deſinentia in σσω (quæ pauca ſunt) ſumunt characteriſticam verborũ in γω, idem ſignificantium, ſed iam maxima ex parte inuſitatorũ. Eodem modo finita in ζω, (quæ Doricè efferuntur per σδω) à verbis in δω characteriſticam mutuantur: Doricè tamen à verbis in γω: ſaltem in futuro & aoriſto primo vocis actiuæ & mediæ, vbi characteriſtica eſſet σ. nam Dores σ in ξ mutant, βαδίζω,* vado, *μ. βαδίσω, & Doricè βαδιξῶ. ſic in alijs coniugationibus: vt κλείω,* claudo, *μ. κλείσω, & Doricè κλαξῶ, ει verſo in α. hinc aoriſtus primus ἔκλαξα, imperatiuus κλᾶξον, cum ἀπὸ, ἀπόκλαξον,* exclude. *Cæterùm quia non rarò variant (vt ait* CLENARDVS *initio tractatus de Inueſtigatione thematis) eiuſdem verbi themata, aut à diuerſis omnino pendet formatio receptorum*

ψ pro πσ, βσ, φσ.
ξ pro κσ, γσ, χσ.
σ pro τσ, δσ, θσ.

De quintæ coniugat. futuro.

Aeoliſmus, σπέρσω pro σπερῶ.
μσ.

In ſexta.
In quarta.
σσω à γω.
ζω à δω.

Doriſmus, ξ pro σ.

torum temporum, fit ut verba in ζω *accipiant characteristicam à verbis in* γω *: & contrà, finita in* σσω, *(quæ Aeolicè per* ζω *efferuntur) ſumãt à verbis in* δω. *Rurſus quædã & à* γω, *& a* δω, *characteriſticam mutuantur. Ne autem hæreas, dubitans quæ ſint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi ſubijciam. ac primùm collocabo verba in* ζω, *quæ ſumunt characteriſticam à* γω, *& non à* δω*: ſed ſolùm recenſebo ſimplicia, vel compoſita quorum ſimplicia non ſunt in vſu. nam compoſita ſeruant normam ſimplicium. Sunt itaque hæc:*

Aeoliſmus, ζω *pro* σσω.

Finita in ζω *à deſinentib. in* γω *characteriſticam mutuantia.*

αἰάζω, eiulo.
ἀλαλάζω, iubilo.
ἀλαπάζω, populor: *unde compoſitum* ἐξαλαπάζω, *& metatheſi apud Heſych.* ἐξαπαλάζω, depopulor.
ἀτύζω, reddo attonitum, conſterno.
ἀτύζω, *idem, Heſych.*
γρύζω, grunnio, mutio.
ἐγγυαλίζω, præbeo.
θρυλλίζω, contero.
† κωνάζω, claudico, *Heſych.*
κράζω, clamo.
ἐλελίζω, torqueo, quatio.
οἰμώζω, eiulo.
ὀλολύζω, vlulo.
ῥέζω, facio, ſacrifico.
στάζω, ſtillo.
σταλάζω, *idem.*
στενάζω, ſuſpiro.
στηρίζω, firmo, ſtabilio.
στίζω, pungo.
στυφελίζω, quatio.
σφύζω, ſalio, palpito.

Hæc finita in σσω, *ſequuntur tertiam, & ſumunt characteriſticam à verbis in* δω:

σσω *à* δω.

ἐρέσσω, remigo.
ἱμάσσω, loris verbero.
† ἰνάσσω, do fortitudinem.
λεύσσω, video: *de huius tamen futuro dubitat Euſtathius.*
λίσσω, ſupplico, placo.
πάσσω, ſpargo.
πλάσσω, fingo.

Similiter ἀνύτω perficio, *&* ἀρύτω haurio: *quæ tamen etiam ſimplici* τ *ſcribuntur, imò & purè ſine* τ *deſinunt in* ύω.

Hæc finita in ζω *ſequuntur indifferenter ſecundam vel tertiam, & ſumunt characteriſticas vel à verbis in* γω, *vel in* δω:

ἁρπάζω,

ζω à γω vel δω.

ἁρπάζω, rapio.
ἀτίζω, aspernor, ignominia vel detrimento afficio.
βαστάζω, porto.
δαΐζω, diuido, discerpo.
νυστάζω, nuto, dormito.
† παίζω, ludo.
σαλπίζω, tuba cano.
τρίζω, strideo.
τρύζω, susurro, murmuro
φράζω, dico, aio.

ξω & σω à diuersis thematibus.

Sic & ἀφύζω & ἀφύσσω, reperitur in vna eadémque significatione, nimirum hauriendi: sed illud ab ἀφύσσω, hoc potiùs ab ἀφύω. Itémque ἀλύξαι & ἀλύσσαι pro Anxium nec mentis compotem esse: *sed hoc ab ἀλύω, illud ab ἀλύζω & ἀλύσσω. at ἀλύξαι* fugere, *ab ἀλύσκω:* ἐμπάσασθαι, inspergere, *ab ἐμπάσσω: quum ἐμπάζεσθαι sit* curare, reuereri.

ξω à diuers. them.

Sunt etiam quorum vnum futurum est, in ξω, at duplex præsens: vt σφάξω, iugulabo, mactabo, *& à σφάσσω & à σφάζω:* φοινίξω, rubefaciam, *& à φοινίσσω & à † φοινίζω:* μάξω, miscebo, subigam, *& à μάσσω & à μάζω. at τμήξω,* secabo, *& à τμήσσω, & à τμήγω.*

φρίσσω vel φρίττω, μ. ξω, π. κα. Notio.

Porrò † φρίσσω siue φρίττω, id est horreo, *in futuro sequitur secundam; in præterito verò tertiam: nam futurum est φρίξω, perfectum πέφρικα, propter præcedentem aspiratam. Quando hîc dico, Aliquod verbum sumere characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de characteristica præsentium vel imperfectorum, (vbi semper seruant proprias characteristicas, ζ & σσ siue ττ) sed aliorum temporum.*

E λλω alterum λ abiectum.

7 *[7] Sic in terminatione λλω per duplex λλ, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abÿcitur, extra præsens & imperfectum.*

Verbi actiui, modi indicatiui,

Paradeigma actiui barytoni. Præsens. Annotatio.

1 Præs. { S. τύπτω, [1] τύπτεις, τύπτει, verbero, as, at:
D. τύπτετον, τύπτετον, atis, ant duo:
2.3 P. [2] τύπτομεν, τύπτετε, [3] τύπτουσι, us, is, ant.

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω, verbero: τύπτεις, verberas: τύπτει, verberat.
4 *[4] Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. [5] Se-*
5 *cundæ & tertia dualis similes, quando tertia pluralis exit*
6 *in ι, aut αι: [6] alioqui dissimiles.*

[1] Dorice

[1] Doricè τύπτες, τύπτε, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 22, 15: Aeolicè verò τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει, 22, 35. [2] Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus 21, 39) semper in prima plurali in μεν, ν finale in ς mutant: quod bis admonuisse sufficiat. [3] Doricè τύπτοντι. nam tertia pluralis præsentis & futurorum indicatiui vocis actiuæ apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυψοῦντι, τυποῦντι, pro τύψουσι, τυποῦσι. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυψοῦντι, cùm datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυψοῦντι, vt in futuro secundo τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino vt futur. secund. τυψῶ, ψεῖς, ψεῖ: εῖτον, εῖτον; οῦμεν, &c. vt τυπῶ, πεῖς, &c. [4] Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis passiuis, in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe νῶ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est nos duo, *& adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt νῶ τύπτομεν,* nos duo verberamus: *& sic in alijs. [5] Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in σι, quum prima pluralis exit in μεν: & alias in τη, quum scilicet prima pluralis finitur in μεθα. [6] Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in την, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.*

Imperf.	ἔτυπτον, [1] ἔτυπτες, ἔτυπτε,	verberabam, &c.
	ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην,	tis, bant duo:
	ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον,	mus, tis, ant.

[2] Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus, additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis: τύπτουσιν αὐτὸν, verberant ipsum. *sic personis in* ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, verberabat ille.

Iones in hoc tempore, & in vtroque aoristo vocis actiuæ omnium verborum, formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmento, & addita syllaba κε; vt ab ἔτυπτες secunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. † In

G verbis

1 Doricè ε pro ει. Aeol. η pro ει.

2 Dor. μες pro μεν.

3 Dor. οντι pro ουσι: & ωντι pro ῶσι. Futurum primum Doricè terminationibus secundo simile. [4] Prima plur. vbi desinat in

4

Circumlocutio primæ dualis, νῶ τύπτομεν.

5 Secunda & tertia dualis vbi similes.

6 Quando dissimiles, secunda in ον, tertia in την.

1 Imperfectum.

2 Annotatio. ι, ε } ν

1 Tertia singularis imperfecti Ionica σκε sine augmento.

Annotatio.
ει ι.
ᾳ α.
ου ο.
η ε.
η α.
ω ο.

Poëticè σκον, σκες, σκε, in singulari; & in tertia plurali σκον.

verbis autem circumflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthongo, & longam vocalem in suam breuem mutando: vt ἐποίεις, faciebas, ποίεσκε, faciebat: ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat: *& sic de alijs. Poëtæ verò & Aeoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in* σκον, σκες, σκε, *atque primam pluralem in* σκομεν *(quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in* σκον, *similem primæ singulari, sicuti fieri solet communiter in hoc imperfecto: similiter passiuum in* σκόμην, σκου, σκετο, *& in tertia plurali* σκοντο: *vt,* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam, verberabas, verberabat: *& in tertia plurali* τύπτεσκον, verberabant. *in passiuo* τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο, verberabar, verberabaris, verberabatur: *tertia pluralis* τυπτέσκοντο, verberabantur.

2 [2] *De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodiùs tractari posse videbantur.*

1 [1] DE AVGMENTO.

Augmentum syllabicum.

Verbum à consonante inceptum, assumit ε *in principio imperfecti; quod est augmentum siue incrementum syllabicum; crescente videlicet numero syllabarum:* τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum temporale.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

2 *Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis* [2] *anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum*
3 *quædam mutabiles, quòd mutentur in præteritis:* [3] *quædam immutabiles.*

Vocales.
- Mutabiles: α, ε, ο in:
  - η ἀνύω, ἤνυον, perficio, bam.
  - η ἐθέλω, ἤθελον, volo, bam.
  - ω ὀρίζω, ὤριζον, finio, bam.
- Immutabiles.
  - η ἠχέω, ἤχεον, sono, sonabam.
  - ι ἰσχύω, ἴσχυον, valeo, bam.
  - υ ὑλίζω, ὕλιζον, defæco, bam.
  - ω ὤθω, ὦθον, impello, bam.

Diph-

Diphth. Mutabiles.

αι	in	ῃ	αἴρω, ἦρον, tollo, bam.
αυ	in	ηυ	αὐδάω, ηὔδαον, loquor, ar
οι	in	ῳ	οἰκίζω, ᾤκιζον, cōdo, bam.

Diphth. Immutabiles.

ει	εἰκάζω, εἴκαζον, aſſimilo, bam.
ευ	εὐθύνω, εὔθυνον, dirigo, bam.
ου	οὐτάζω, οὔταζον, ferio, bam.

Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus, [4] *pro-* 4
priam vocalem vltimam abÿciunt tam in præſenti &
futuro, quàm in præterito[3]*:* παρακούω, perperam au-
dio, *ex* [5] παρὰ *&* ἀκούω, audio: παρέμενον, manebam 5
apud, *à* παρὰ *& imperfecto* ἔμενον, manebam, *à* μένω
maneo.

Excipe [5] περὶ *&* [6] πρὸ: περιέχω, contineo: προάγω, 5.6
produco, vel procedo, præcedo, ab ἔχω, habeo, te-
neo, *&* ἄγω, ago, duco, ago me, ſeu eo. *Quòd ſi*
verbum incipiatur ab aſpirata vocali, præpoſitio muta-
bit ſuam [7] *tenuem in aſpiratam:* καθάπτομαι, attingo: 7
ἀφαιροῦμαι, auferor, vel aufero, *ex* ἅπτομαι tango,
αἱροῦμαι capio, *&* [5] κατὰ, [5] ἀπό. 5

Augmenta verborum compoſitorum.

Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus, quomodo ſe habeant.

Exceptio.

περὶ.

πρὸ.

Mutæ tenues in aſpiratas.

[1] *Dictum eſt 63, 30, in quibus temporibus ſit aug-* 1
mento locus. Hîc tamen notandum, poëtas & Iones in-
terdum augmentum omnino reſpuere: & rurſus poëtas
nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per redupli-
cationem ſiue repetitionem primæ conſonæ thematis, vt in
τέτυφα*) reliquis cuiuſuis modi temporibus, maximè verò*
aoriſtis ſecundis, tribuere: atque pluſquamperfecti in-
crementum imperfecto concedere. Porrò in ᾄδω, cano,
quod fit per contractionem ex ἀείδω, *diphthongus impro-*
pria ᾳ *mutatur in* ῃ, ᾖδον, *ſed Doricè* ᾆδον. *Aoriſtus pri-*
mus ᾖσα, *& Doricè* ᾆσα. [2] *Vnica anceps* α, *mutatur in* 2
longam η*: alteræ duæ,* ι *&* υ, *quæ in præſenti erant bre-*
ues, hîc propter augmentum longæ iudicantur. [3] *Quòd* 3
non mutentur propter augmentum. ob alias autem cauſas
haud rarò mutantur, præcipuè longè, η, ω, *in ſuas bre-*
ues, ε, ο. [4] *Apud poëtas tamen illam ſæpe, atque apud* 4
oratores nonnunquam ſeruant: vt ἐπιέπομαι *pro* ἐφέπο-
μαι, ſequor, *ex* ἐπὶ *&* ἕπομαι, ſequor: ἀμφιελίσσω, in
orbē verto, circumtorqueo, *ex* ἀμφὶ *&* ἑλίσσω, verto,
torqueo,

Poëtæ & Iones augmenta reſpuunt.

Poëtarum in augmentis licentia.

ᾄδω.

πρὸ ante ε & ο contractum.

περὶ & πρὸ apostrophum respuunt.

τ, π in θ, φ.

Ionismus. Mira poëtarum licentia in compositis à κατὰ, παρὰ & ἀνά.

κάτθεο. ἄντεινον. παρκύπτω.

κάσχεθω.

ἀμνάσει.

Dorismus.

torqueo. [5] *Præpositionis παρὰ & sequentium significationes varias quære in tractatu de Ratione syntaxeως.*

6 [6] *πρὸ tamen nonnunquam contractionem patitur sequente augmento ε, ut προὔδωκας,* prodidisti, *pro προέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quamuis ε non sit ex augmento, προέχω, προὔχω,* emineo: *atque etiam sequente ο, πρόοπτος, προὔπτος,* præuisus. *Illud etiam hoc loco monendum, has duas præpositiones περὶ & πρὸ in appositione per apostrophum non abijcere vltimam vocalem, quamuis aliæ omnes non rarò propriam vltimam sequente vocali reijciant. neque enim dicimus πέρ' αὐτοῦ, aut πρ' αὐτοῦ sed περὶ αὐτοῦ,* de ipso, *πρὸ αὐτοῦ,* ante ipsum. *Dicimus tamen προὔργου, pro πρὸ ἔργου,* ante opus, *scilicet aliud quodcunque, id est, operæpretium: sed per crasin.*

7 [7] *Intellige de mutis tenuibus, π, τ, quæ abiecta vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατὰ, μετὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπὶ. Si enim componantur cum dictione incepta à vocali asperum spiritum habente, non solùm abijciuntur vocales vltimæ, α, ι, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minimè obseruari diximus 20, 29. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas è præpositionibus κατὰ, ἀνὰ & παρὰ, interdum in compositione abijcere vltimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κάτθεο pro κατάθεο siue κατάθου, id est,* depone; *aoristus secundus imperatiui medij sæpe obuius, à κατατίθημι: ἀντείνω, pro ἀνατείνω* sursum tendo: *unde in aoristo primo imperatiui ἄντεινον pro ἀνάτεινον: παρκύπτω pro παρακύπτω,* transuersis seu limis oculis aspicio, vel in transitu, & quasi per transennam aspicio. *Interdum verò τ quoque & ν præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt κάσχεθω pro κατασχέθω,* detineo, inhibeo: *in imperfecto κάσχεθον, ες, ε,* detinebam, as, at, *pro κατέσχεθε, sine augmento:* † *ἀμνάσει,* suggeret, *pro ἀναμνήσει, futurum primum ab ἀναμνάω: vbi quoque α penultimæ positum est pro η, idque Doricé. in his duobus exemplis, non solùm α finale deperditum est, sed & consonantes*

ſonantes τ *&* ν : *in ſequentibus verò mutantur* ; καππείοντες, decubituri, *vel* dormituri, *non* κατκείοντες, (*nam* τ *&* κ *non cohærent*) *pro* κατακείοντες, *participium præſens à* κατακείω, *quod pro futuro vſurpatur : vel eſt ipſum futurum , abiecto* σ, *pro* καππείσοντες : ἀγκομίζω *pro* ἀνακομίζω, reporto : ἄγκειμαι *pro* ἀνάκειμαι, recumbo : ἀμπνέω *&* ἀμπνείω *pro* ἀναπνέω, reſpiro : ἄμπνυμαι *pro* ἀνάπνυμαι, reſpiro. *Interdum verò in huiuſmodi præpoſitionibus quæ ſequente augmento* ε, *ſuas vocales vltimas communiter reÿcerent , poëtæ neglecto augmento, vel vocalem præpoſitionis ſuo loco relinquunt, vel eam abÿciunt, variatis* τ *&* ν *eodem modo quo in ſuperioribus exemplis : vt* βάλλω, iacio, *aoriſtus ſecundus* ἔβαλον, *cum* κατὰ, *communiter quidem* κατέβαλον, *poëticè verò* κατάβαλον *vel* κάββαλον, deieci : πίπτω, cado, *aoriſtus ſecundus* ἔπεσον, (*vt alibi dicetur*) *vnde* κατέπεσον, κατάπεσον, *&* κάππεσον, corrui. *Sic ab* ἵστημι, ſiſto, *aoriſtus ſecundus* ἔστην, *cum* ἀνὰ, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην : *in duali* ἀνστήτην, ſurrexerunt, *ſæpe occurrit. Idem nonnunquam obſeruatur in præpoſitione* ὑπὸ, *vt* ὑββάλλειν, ſubijcere, *pro* ὑποβάλλειν. *De hac ſyncope fuſiùs infrà in tractatu de Inueſtigatione thematis, in verbo* συῤῥήγνυσθαι.

καππείοντες, τα non cohærent.

ἀγκομίζω. ἄγκειμαι. ἀμπνέω. ἀμπνείω. ἄμπνυμαι.

καταβάλον. κατάβαλον. κάββαλον. κάππεσον.

ἀνστήτην.

ὑββάλλειν.

Perf. { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, verberaui, i, it : τετύφατον, τετύφατον, is, unt duo : τετύφαμεν, τετύφατε, [1] τετύφασι, us, is, unt. 1

Perfectum.

[1] *Vltima ſyllaba præteriti quæ ſit in ſingulis coniugationibus, antè dictum eſt, pag. 60, 61, 62, 63.* 2

Quod ad primam attinet, ſi verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium [3] *perfecti & imperfecti :* 3

Augmenti, ſiue primæ ſyllabæ perfectorum, varietas.

Si verbum incipiat à vocali vel diphthongo.

{ αἰνύω, ἤνυον, ἤνυκα, perficio, bam, ci.
ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, contumelia lædo, am, ſi.
αἴρω, ἦρον, [4] ἦρκα, tollo, tollebam, ſuſtuli. 4
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, aſſimilo, labam, laui.

Idipſum fit in verbis inchoatis à conſonante, [5] *ſi modò* ε *augmentum ſyllabicum fuerit poſitione lon-* 5

Si à duabus conſonantibus,

 gum

vel à ζ, ξ, ψ.

gum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, ſemino, abam, aui.
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, ferueo, bam, büi.
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, rado, radebam, raſi.
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, dig. pulſo, bam, ui.

Si à consonante ſimplici, vel à muta cum liquida.

Nam ſi ε ſit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præſentis, hoc modo: τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, verbero, abam, aui. γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, ſcribo, bebam, pſi.

Anceps vocalis quæ dicatur.

Ancipitem hic dico ſiue Communem vocalem, quam ſequitur muta cum liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, ſcribebam, inclinabam, iudicabam.

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

Quæ ab aſpiratis incipiuntur, pro repetendis aſpiratis ſubſtituunt tenues:

θείνω, ἔθεινον, τέθεικα, ferio, iebam, ij.
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, oſtendo, debam, di.
χρίω, ἔχριον, κέχρικα, vngo, bam, xi.

Penultima perfecti.
ε in α in diſſyllabis quintæ.

Penultima perfecti & futuri eadem: τύψω, verberabo; τέτυφα, verberaui. *At diſſyllaba quintæ con-*
6 *iugationis, ε penultimam futuri mutant* [6] *in α:*

στέλλω μ. στελῶ α. ἔσταλκα, mitto, am, ſi.
σπείρω μ. σπερῶ α. ἔσπαρκα, ſero, am, ui.

λκα, ρκα.

Immutabiles λ & ρ, manent in præterito, vt in futuro:

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, digitis, pulſo, abo, aui.
σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, ſemino, abo, aui.

μηκα.

7 *My μ ſeruatur quidem,* [7] *ſed aſcito η:* νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, *pro* νένεμκα, paſco, paſcam, paui: *ſic* δέμω, βρέμω, ædifico, fremo, *& alia.*

γκα.
ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

Ny ν vertitur in γ: φαίνω, luceo, φανῶ, πέφαγκα. *ſemper enim ν ante γ κ χ ξ, migrat in γ.*

είνω, ίνω, ύνω.

8 [8] *Diſſyllaba in* είνω, ίνω, ύνω, *abijciunt ν:*
9 κτείνω, κτενῶ, [9] ἔκτακα, occido, dam, di.
κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, accuſo, abo, aui.
θύνω, θυνῶ, τέθυκα, impetu feror, &c.

Et

[1] *Et hîc & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in* 1
αντι, & Bœoticè in αν. [2] *Nempe φα in prima, χα in se-* 2
cunda & quibusdam quartæ, κα in reliquis. [3] *Imò omni-* 3
um præteritorum & aoristorum, ac paulopostfuturi: v-
bicunque scilicet augmentum habet locum. [4] *In exem-* 4
plaribus tamen correctioribus non inuenitur punctum
subscriptum in huius verbi perfecto, aut temporibus ab
eo vel à futuro deductis; sed tantùm in imperfecto &
temporibus à præsenti formatis. nam futurum est ἀρῶ,
vt φανῶ à φαίνω, 62, 8. vnde aoristus primus ἦρα per η
monophthongum: & in reliquis modis deposito augmen-
to sumit in principio α futuri, non αι præsentis; ἆρον, ἄ-
ραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, non αἶρον, αἴραιμι, &c. [5] *De hac re* 5
tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa
principium. [6] *Modò futurum non desinat in μῶ. tum e-* 6
nim ι non mutatur, sed in perfecto est antepenultima,
propter η quod interseritur: vt νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα:
sic τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per syncopen τέτμηκα, seco,
secabo, secui. [7] *Nunquam enim μ ponitur ante κ.* [8] *Fi-* 7.8
nita in είνω, & ίνω, pauca reperiuntur; atque illa sunt
disyllaba, vel à disyllabis composita. Inueniuntur tamen
etiam quædam simplicia hyperdisyllaba in είνω, vt φαεί-
νω, luceo *: sed illa vltra imperfectum non coniugantur.*
Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tan-
tùm esse species. omnia enim desinunt vel in είνω, vel
ίνω, vel αίνω, vel ύνω. [9] *Poëticè ἔκτανκα.* 9

Dor. αντι pro ασι.

Vltima perfecti φα, χα, κα.

A futuro εμῶ præteritum ήμηκα. τέτμηκα.

Notio de finitis in είνω & ίνω.

είνω, ίνω, αίνω, ύνω.

Plusq. p.	
	ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, verberaueram, &c.
	ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, atis, ant duo :
	ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, us, is, ant.

Plusquamperfectum.

A perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte su-
mitur ε, si perfectum incipitur à consonante : τέτυφα, ἐτε-
τύφειν, verberaui, verberaueram. *alioqui idem prin-*
cipium : ἤνυκα, ἠνύκειν, perfeci, perfeceram.

Plusquamperfecti formatio.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appel-
latur [1] *ἀόριστος, hoc est* indefinitum. *incerta est enim* 1
significatio, paulóne antè res præterierit, an multò:
suntq́; aoristi duo.

Ἀόριστος χρόνος, indefinitum tempus.

Aor. 1.

Indefinitum primum.

Aor. 1,
ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, verberaui, sti, it.
ἐτύψατον, ἐτυψάτην, is, unt duo.
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, us, is, unt.

Formatio aoristi primi.
Vltima.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruatur characteristicon; sed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα, verberabo, verberaui.

Augmentum.

Augmentum vtriusque aoristi idem cum imperfecto:

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα, perficio, ebam, eci.
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, verbero, abam, aui.

Penultima.

2 *Penultima eadem quæ in futuro,* [2] *ac semper natura aut positione longa:*

παίω, παίσω, ἔπαισα, ferio, feriam, ferij.
λέγω, λέξω, ἔλεξα, dico, dicam, dixi.

Penultimæ mutatio in quinta coniugatione.

3 *Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione,* [3] *producendæ erunt vocales, hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit; sed longum in aoristo, cùm breue sit in futuro:*

α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, fidibus cano.
αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα *Atticè*, polluo.
αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα communiter.

Si penultima sit ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

ει ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, semino, abo, aui.
ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, mitto, am, si.

At ι & υ breues in futuro, producuntur in hoc aoristo:

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, iudico, abo, aui.
ὀξύνω, ὀξυνῶ, ὤξυνα, instigo, abo, aui.

Ἀόριστος χρόνος.

1 *Supple* Χρόνος, *id est* tempus; *quod Græcè masculinũ est: atq; ideo dicimus,* Aoristus primus *vel* secundus, *non*

non primum, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum, tempus: contrà, dicimus indefinitum & futurum primum vel secundum, non primus, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, tempus, non Græcum, χρόνος. [2] Hanc vniuersalem regulam author retractat in Annotationibus in circumflexa. [3] Huiusmodi vocalium mutatio, habet solummodo locum in quinta coniugatione, non autem in tertia, quarta vel sexta: quamuis futuri penultima esset breuis: imò apud poëtas, si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis fiat longa, alia ratione producetur, nempe geminato σ: vt ἔφρασσα pro ἔφρασα à φράζω, dico, futurum φράσω.

[1] Aorist. 2. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε : / ἐτύπετον, ἐτυπέτην: / ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον. } 1

Indefinitum secundum.

Augmentum hic vt in aoristo primo: ἔτυψα, ἔτυπον.

Augmentum.

Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur:

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo secundo.

η, ω, αι, αυ, ι } in α { λήβω, ἔλαβον, *capio, cepi.* / τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.* / καίω, ἔκαον, *vro, vssi.* / παύω, ἔπαον, *sedo, sedaui.* / δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*

ε, ευ, ει } in { ο ἀκούω, [2] ἤκοον, *audio, audiui.* 2 / υ φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi.* / ι λείπω, [3] ἔλιπον, *linquo, liqui.* 3

In quinta

ε in { α / ο }

Disyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiunt α: σπείρω ἔσπαρον, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui.*

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον: nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

Figuratiua

πτ — π
κτ — κ
μν — μ
sic λλ — λ

In quarta verò coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *dico, dicam, dixi.*

In quarta

præs. fut. aor.

ζ, σσ } ξ γ
ζ, σσ } σ δ

[1] *Plura*

1 [1] *Plura de hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo τίκτω, pario. Cæterùm significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo. quando autem alterutro sit utendum, bonorum authorum lectio docebit.*

Significatio aoristi sec. & futuri secundi.

2 [2] *ἦκον, in usu non est. Nam in finitis in ύω, εύω & ήω, aoristus secundus, futurum secundum, & præteritum medium, desiderantur.*
3 [3] *Compositum ex κατὰ, κατέλιπον, & poëticè κάλλιπον, reliqui, vel reliquerunt.*

Futurum Græci duplex habent.

Futurum primum.

Fut. 1. { τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, bis, bit.* / τύψετον, τύψετον, *itis, unt, duo:* / τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *us, is, unt.* }

1 De hoc in singulis coniugationibus [1] dictum est priùs, pag. 60, 61, 62, & 63.

Futurum secundum.

Fut. 2. { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ: / τυπεῖτον, τυπεῖτον: / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. }

Formatio futuri secundi.

2 [2] Fit à secundo aoristo, ablato incremento, & ον vertendo in ῶ circumflexum: ἔτυπον τυπῶ.

1 [1] *Quum scilicet dixit illius characteristicam in prima coniugatione esse ψ: in secunda & quibusdam quartæ, ξ: in tertia, sexta, & quibusdam quartæ, σ: in quinta, λ, μ, ν, ρ.*
2 [2] *Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ, in rarissimo est usu; nisi in quibusdam verbis, iisq; anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt; ut ἀκουῶ, & in voce media ἀκοῦμαι, ab aoristo secundo ἤκοον verbi ἀκούω, audio: sed hæc exoleuerunt. Cæterùm Iones qui syllabas circumflexas ubiq; ferè diuidunt, hoc futurum secundum per omnes modos & participia vocis actiuæ & mediæ, atque futurum primum quintæ coniugationis, variant eodem modo quo præsens eiusdem modi, retracto accentu, & inserto ε: utpote pro terminationibus ῶ, εῖς, εῖ, εῖτον, εῖτον, οῦμεν, &c. dicentes έω, έεις, έει: έετον, έετον: έομεν, έετε, έουσι. sic in reliquis modis.*

Futurum secundum vocis actiuæ & mediæ, inusitatum.

Ionismus.

IMPE-

IMPARATIVI.

Præſ. & Imperfectum.	τύπτε, τυπτέτω, *verbera, ret.* τύπτετον, τυπτέτων *ate, ent duo:* τύπτετε, τυπτέτωσαν, *ate, ent.*	*ἀ τύπτω.*
Perf. & plusquã perf.	τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris, rite* τετύφετον, τετυφέτων, *itis, int, duo:* τετύφετε, τετυφέτωσαν, *itis, int.*	*ἀ τέτυφα.*
Aor. 1.	τύψον, τυψάτω, *verberato tu, ille:* τύψατον, τυψάτων, *atote, anto, duo:* τύψατε, τυψάτωσαν, *atote, anto.*	*ab ἔτυψα.*
Aor. 2.	[1] τύπε, τυπέτω: τύπετον, τυπέτων: τύπετε, τυπέτωσαν.	1 *ab ἔτυπον.*

Modi reliqui ab indicatiuo formati.

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox ſemper eſt eadem præſentis & imperfecti: ſic perfecti & pluſquãperfecti.

Annotatiunculæ.

Præteritum perfectum vbique ſeruat augmentum; Aoriſti verò extra indicatiuum minimè.

. Primam perſonam imperatiuus non agnoſcit.

Futurum ſubiunctiui per circumlocutionem.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in ſubiunctiuo, ſed in illius vicem [2] ſubeunt aoriſti. 2

[1] *Apud Syracuſanos* τύπον. *ſic* εἶπον *pro* εἶπε, *dicito.* 1

[2] *In ſubiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per præſens ſubiunctiui, ſiue futurum indicatiui, verbi ſubſtantiui* εἰμί, *ſum: videlicet* ὦ, ᾗς, ᾗ, *ſim, ſis, ſit, &c. &* ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσται, *ero, eris, erit, &c. vt* τετυφὼς ὦ, *vel* τετυφὼς, ἔσομαι, *verberauero. in voce paſſiua circumloquimur, vt apud Latinos, per participium perfectum paſſiuum & futurum* ἔσομαι: *vt* τετυμμένος ἔσομαι, *verberatus ero vel fuero.*

OPTATIVI.

Præſ. & imperf.	τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarem, res, ret:* τύπτοιτον, τυπτοίτην, *etis, ent, duo:* τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emus, etis, ent.*	*ἀ τύπτω.*
Perf. & pluſquãp.	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *ſem, ſes, ſet.* τετύφοιτον, τετυφοίτην, *is, ent, duo:* τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *us, is, ent.*	*ἀ τέτυφα.*

Aoriſt.

ab ἔτυψα.

Aorist. 1. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, rauerim, is, it. τύψαιτον, τυψαίτην, ritis, int, duo. τύψαιμεν, τύψαιτε τύψαιεν, imus, itis, int.

ab ἔτυπον.

Aorist. 2. τύποιμι, τύποις, τύποι: τύποιτον, τυποίτην: τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

ἀ τύψω.

Fut. 1. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, verberem, res, ret. τύψοιτον, τυψοίτην, retis, nt, duo: τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, emus, etis, ent.

ἀ τυπῶ.

Fut. 2. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ: τυποῖτον, τυποίτην: τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Annotatiunculæ.

1 Omnium optatiuorum [1] penultima est diphthongus: in actiuis primi aoristi, αι; in cæteris, οι.

2 Secundum futurum [2] circumflectitur: alioqui vox eadem cum secundo aoristo.

Aorist. prim. Atticus & Æolicus.

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Æolicus:

S. τύψεια, τύψειας, τύψειε: D. τυψείατον, τυψειάτην: P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν: *verberauerim, ris, &c.*

1 [1] *Intellige de penultima primæ personæ numeri singularis.*
2 [2] *Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest, propter duas generales regulas de circumflexo: vna est hæc, Vltima longa natura, penultima non circumflectitur: vt τυποίτην, verberent duo. Altera, Antepenultima nunquam circumflectitur: vt τυποίμεθα, non τυποῖμεθα, verberemus, in optatiuo vocis mediæ; vbi quoque locum habet* CLENARDI *regula.*

SVBIVNCTIVI.

ἀ τύπτω.

Præs. & imperf. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si verberem vel verberarem, res, &c.* D. τύπτητον, τύπτητον: P. τύπτωμεν, τύπτητε, [1] τύπτωσι.

ἀ τέτυφα.

1 Perf. & Plusquã perfectum ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel uissem:* D. τετύφητον, τετύφητον: P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aorist.

Aor. 1, ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberauero, is, it,* τύψητον, τύψητον: τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι. (*&c.* — *ab ἔτυψα.*

Aor. 2, ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ: τύπητον, τύπητον: τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι. — *ab ἔτυπον.*

Annotatiuncula.

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν: vt ἐὰν τύπτω, *si verberem.*

In secunda & tertia singulari est ῃ diphthongus impropria: in duali & plurali, vocalis tantùm η. 1

[1] *Omnia tempora subiunctiuorum, in tertia plurali, pro ωσι habent ωντι Doricè, vt in indicatiuo οντι pro ουσι, ῦντι pro ῦσι, & αντι pro ασι.*

INFINITIVI. 1

Præsens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.* — *à τύπτω.*
Perfectum & plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberauiße.* — *à τέτυφα.*
Aoristus primus, τύψαι, *verberauisse.* — *ab ἔτυψα.*
Aoristus secundus, τυπεῖν. — *ab ἔτυπον.*
Futurum primum, τύψειν, *verberaturum esse.* — *à τύψω.*
Futurum secundum, τυπεῖν. — *à τυπῶ.*
Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

[1] *Infinitiuis quibuscunque in ν vel ναι desinentibus, Attici, Dores & Jones ante ν & ναι, syllabam με inserunt, ex diphthongo (si fortè aliqua ipsum με præcedat) subiunctiuã ι vel υ subtrahendo. tum verò Jones ex ναι auferunt αι † Attici & Dores contrà αι: si fortè non adsit, ad ν adijciunt: vt ex θεῖναι, posuiße, Iones faciunt θέμεν, sicut τυπτέμεν & ἀρέμεν ex τύπτειν & ἀρεῖν: Attici verò & Dores, vt θέμεναι, sic etiam τυπτέμεναι, ἀρέμεναι. Poëtæ au-* 1

De Dialectorum varietate in Infinitiuorum terminationibus ν & ναι figura.

Communiter
ειν ——— { Doricè εν / Æol. & Dor. ην. / Ion. έειν pro εῖν.
ειναι, ῆναι } ε — { Jonicè μεν.
ηναι ——— η
αναι, ᾶν } α — { Aticè & Doricè μεναι.
ωναι ——— υ
ειν, οναι, ουναι } ο — { Poëticè μμεναι.

tem in-

tem interdum metri gratia μ geminant, vt vocalem præcedentem positu longam faciant. Cæterùm quam ναι est aoristi primi vocis actiuæ (quod tantum accidit verbis quintæ coniugat. in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in ειν ι auferentes, per εν efferunt : Æoles verò, & nonnunquam ipsi Dores, ειν mutant in ην. Iones, qui syllabas circumflexas dissoluunt, pro εῖν aoristi secundi & futuri secundi, dicunt έειν.

Notio de Gerundiis & Supinis. *Hoc quoque monendum, Græcos Gerundia & Supina ignorare. ea tamen circumloquuntur per articulum neutrũ & infinitiuum, aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt πρὸς τὸ τύπτειν, causa verberandi, ad verberandum, & verberatum: ἐν τῷ τύπτειν, verberando.*

PARTICIPII.

à τύπτω.		Præsens & imperfectum	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
à τέτυφα.	1	Perfectum & plusquamperfectum	ὁ [1] τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
ab ἔτυψα.		Aorist. 1.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
ab ἔτυπον.		Aoristus 2,	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.
à τύψω.		Futurum 1,	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
à τυπῶ.		Futurum 2,	ὁ τυπῶν, τοῦ τυπουῦντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Annotatiuncula. 2 [2] Omne tempus habet suum participium: τύπτων, *verberans, qui verberat aut verberabat:* τετυφὼς, *qui verberauit aut verberauerat.* Sic aoristi, τύψας, ac

τυπὼν

τύπων, *qui verberauit aut verberauerat:* & futura, τύψων ac τυπῶν, *verberaturus.*

Aoriſtus ſecundus acuitur, τυπὼν τυπόντος: Secundum futurum circumflectitur, τυπῶν τυπουῦτος.

Participia maſculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò, ad ſecundam.

Æoliſmus.

[1] *Æolicè* τέτύφων. *Cætera participia, cuiuſcunque ſint vocis, recipiunt varietatem dialectorum, vt nomina ſecundæ, tertiæ, vel quintæ declinationis; per quam videlicet & ipſa participia declinata fuerint.* [2] *Idq́ tam in voce actiua, quàm paſſiua aut media.* LATINI *verò, cùm participiorum penuria laborent: Græcorum participia nunquã non obuia variis modis reddere coguntur: vt præteritum atq́ aoriſtos vocis actiuæ (quæ Latini deſiderant) aut per præſens, neglecto ſcilicet tempore; (quãuis id fiat minùs propriè)* τετυφὼς, τύψας, τυπὼν, *feriens, verberans· aut per nomen, præſertim verbale, verberator, percuſſor: (hoc fit rariùs: tamen in nonnullis non omnino malè cedit;* τεκὼν, *genitor, parens: eſt autem aoriſti ſecundi à* τίκτω, *pario) aut periphraſi vtuntur, ſumentes relatiuum qui, quæ, quod, per omnes caſus, & verbum præteritum per omnes perſonas, vt locus exigit;* ὁ τετυφὼς *qui verberaui, verberauiſti, verberauit:* τοῦ τετυφότος, *mei qui verberaui, tui qui verberaſti, eius qui verberauit, & ſic in reliquis caſibus: aut mutant participium actiuum in paſſiuum illud, atque caſum quem regit, per ablatiuum conſequentiæ efferentes: vt,* τύψας λίθον, εὗρον τὸ πῦρ, *percuſſo lapide inueni ignem: aut per gerundium, percutiendo lapidem, &c. aut per particulas Quum, quando, poſtquam, poſteaquam, & ſimiles, & per ſubiunctiuum; quum vel poſtquam percuſſiſſem lapidem. Sic præſens* τύπτων, *verberans, vel cùm verberarem:* ὤν, *exiſtens, vel cùm eſſem, eſſes, eſſet. Cum verò idem verbum Græcum poteſt Latinè reddi per actiuum ſiue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune, (vt* κλέπτω, *compilo vel furor:* λαλέω, *garrio vel loquor:* καταφιλέω *baſio vel oſculor) in reddendis horũ participiis præteritis, vtuntur partici-*

Participia Græca, quomodo Latinè reddantur.

Perfectum & aoriſti vocis act.

Per præſens:

Per nomen:

Per circumlocut.

Per ablat. particip. perfecti paſſ. abſolutè poſitum.

Per gerundium:

Per particulas & ſubiunct.

Per particip. dictum à verbo depon. vel comm.

participio præterito, ducto à verbo deponenti aut communi; κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus καταφιλήσας, osculatus.

Præs. pass. per circumlocut. per particip. præter.

Porrò participium præsens passiuæ vocis (quo Latini destituuntur) circumloquuntur quoque: vt τυπτόμενος, qui cæditur vel cædebatur: aut mutato tempore, percußus, cæsus: aut per participium neutropassiuum, vapulans.

Particip. vocis med. quomodo interpretanda.

Participia verò media, quum actiuam habent significationem, actiuè; quum passiuam, passiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum est de præteritis actiuis & de præsentibus passiuis.

Deponentia Græcorum, variè à Latinis redduntur.

Cæterùm multa sunt apud Græcos verba deponentia sub voce passiua & media, quorum quædam per actiua verba redduntur: vt δέχομαι, capio quædam per neutra; vt μάχομαι, pugno: & quædam per deponentia; vt ἕπομαι, sequor. nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt. Ducunt enim Latini à deponentibus participia cuiusuis temporis: sequens, præsentis; secutus, præteriti; secuturus & sequendus, futuri: priorum verò præterita reddenda sunt vt præterita participiorum vocis actiuæ.

VERBI PASSIVI.

Paradeigma paß. barytoni. Præsens.

1 Indicatiui præs. { τύπτομαι, [1] τύπτῃ, τύπτεται, *verberor, ris, vel re:* D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, *ur, ni, ur, duo:* P. [2] τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, *mur, ini, antur.*
2

Annotatio.

3 [3] Prima pluralis non desinit in μεν; & ideo integer habetur dualis; in quo secunda & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in αι.

Imperfectum.

4 Imperfect. { [4] ἐτυπτόμην ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar:* D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην, *mur, &c.* P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, *ur, ini antur.*

Annotatio de augmento.

5 [5] Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum.

A primis personis μαι & μην secundarum & tertiarum singularium deductio.

1 *[1] In voce passiua & media barytonorum, quoties prima persona desinit in μαι aut μην, secunda propriè*

propriè desinit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, ut secunda & tertia sint similes; nisi quòd hæc habeat τ, illa σ, & formantur à prima, mutando μαι in σαι & ται: μην verò in σο & το: sed vocales præcedentes μαι aut μην interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ου in εῖ, reliquæ manent inuariatæ: vt ex terminationibus ομαι, ωμαι, ουμαι, fiunt εσαι εται, ησαι ηται, εῖσαι εῖται: ex όμην fiunt εσο ετο: ex οίμην, άμην, αίμην, fiunt οισο οιτο, ασο ατο, αισο αιτο. Verùm huiusmodi secundæ personæ exolcuerunt, nisi in paucis verbis (vt alias dicetur) & in perfecto & plusquamperfecto indicatiui passiui, vbi etiam formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porrò Iones à secundis inusitatis suas formant eiecto σ, dicentes εαι, ηαι, εῖαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hæ duæ postremæ οιο & αιο (quæ in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt: aliæ verò priores, à solis Ionibus & poëtis celebrantur. Attici autem & communes his non vtuntur, nisi priùs facta contractione, εαι in η vel ῃ, εο in ου, & Doricè in ευ: αο in ω, & Syracusanè in α: in ηαι verò & εῖαι (cùm crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & ει corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, ηαι quidem in ῃ, εῖαι verò in ῇ vel εῖ. Cæterùm communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab εαι vel εῖαι, nisi in † trib. βούλει, οἴει, ὄψει, id est, vis, putas, videbis: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibis passiuis aut medijs barytonorum, in μαι aut μην desinentibus.

Primæ		Tertiæ / Secundæ		
ο, ω, ου	μαι	η, εῖ	ται σαι αι in ῃ vel ει	Contractæ, Ionicæ, In multis exoletæ
ο, ά, οί, αί	μην	ε, α, ιο, αι	το σο ο	in ου. / in ω vel α / sine crasi / sine crasi

[2] Ionicè & Doricè τυπτόμεσθα. Idem obseruant, quoties prima pluralis desinit in μεθα, dicentes μεσθα: nempe in tota voce passiua & med. præterquam in aoristis passiuis, & in perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: ibi enim prima pluralis desinit in μεν, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque optiui & subiunctiui passiui 2

2 Ionismus & Dorismus: μεσθα pro μεθα.

Æolismus, μεθεν pro μεθα: θα pro θεν.

quum fit per circumlocutionem, habet primam pluralem in μεν. Æolicè huiusmodi persona in μεθα, desinit in μεθε vel μεθεν: vt λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, dicimur: φερόμεθεν pro φερόμεθα, ferimur: vt contrà ijdem Æoles pro ὄπιθεν dicunt ὄπιθα, id est, retro, ponè: & ἄτερθα pro ἄτερθεν, sine, seorsum. [3] *De hac re vide plura 76, 12, & 32.* [4] *Fit ab actiuo ἔτυπτον, mutando ον in όμην.* [5] *Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque vel barytona, vel circumflexa, vel in μι.*

Imperfecti formatio. 3.4 5

Perfectum.

perfectum { τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum:* D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, *ati, sumus, &c.* P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσὶ, *ati sumus.* }

Perfecti passiui formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione: φα in { μμαι, ψαι, πται: μμεθον, φθον, φθον: μμεθα, φθε. }

In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι,
1 [1] & φ aspirata in β mediam· τέτυφα, τέτυβμαι: sed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι, μ pro β.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται. nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, idq; in omni coniugatione; τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia plur.

Tertiā pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, & verbum substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ται purum; τέτυπται, [2] τετυμμένοι εἰσὶ.

2

In secunda χα in γμαι, ξαι, κται: γμεθον, χθον, χθον: γμεθα, χθε.

Secunda coniugat. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum:* λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον: λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσὶ. }

Eadem hic ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarum β, π, φ, & duplicis ψ: vt à λέγω, *dico*, præteritum actiuum λέλεχα, *dixi*; passiuum λέλεγμαι, *dictus sum*, mutando α in μαι, aspiratam χ in mediam γ.

In secunda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

Reli-

Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia coniugat.
πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *perſuaſus ſum:*
πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον:
πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

In tertia.
κα in: σμαι, σαι, σται: σμεθον, σθον, σθον: σμεθα, σθε.

Ante μαι collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *perſuadeo, perſuaſi, perſuaſus ſum.*

Secunda perſona πέπεισαι, per vnum σ tantùm, etiamſi in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

Quarta coniug.
ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *foßus ſum:*
ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον:
ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

[3] πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus ſum:* 3
πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον:
πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

In quarta nunc vt in ſecunda, nunc vt in tertia.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea ſequuntur coniugationem ſecundam; χ in γ, α in μαι: ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi foßus ſum.* Si autem actiuum in κα, formatio eſt vt in tertia, [4] aſſumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι, *dico dixi, dictus ſum.* 4

Annot [illegible]*io.*

In quinta.
λκα, in λμαι, λσαι, λται: λμεθον, λθον, λθον: λμεθα, λθε.

Quinta coniugatio etiam in paſſiuo præterito ſeruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα ἔψαλμαι, *digitis pulſo, aui, atus ſum, vel pulſatum mihi eſt:* σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *ſemino, ſeminaui, ſeminatus ſum.*

ρκα in: ρμαι, ρσαι, ρται: ρμεθον, ρθον, ρθον: ρμεθα, ρθε.

ψάλλω, *cano.*
ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται:
ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον:
ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω, *ſemino.*
ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται:
ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον:
ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

In μω & μνω finita.
ηκα in: ημαι, ησαι, ηται: ήμεθον, ησθον, ον: ήμεθα, ησθε, ηνται.

Finita in μω, aut μνω, actiuum habent in ηκα, paſſiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *paſco, paui, paſtus ſum:* τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *cædo ſeu ſeco, cecidi, cæſus ſum.* nam interponitur η.

νέμω, *paſco.*
νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται:
νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον:
νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic

Annotatiunculæ

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum; νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται: νενέμηται, νενέμηνται.

ῦνα in { μμαι, νσαι, νται: μμεθον, νθον, νθον: μμεθα, νθε.

Verba in νω actiuum faciunt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel manifestus sum.* nam in cæteris manet ν.

φαίνω, *ostendo*, { πέφαμμαι, πέφανσαι, [5] πέφανται: πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον: πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Finita in ίνω, είνω & disyllaba in ύνω:

Disyllaba in ίνω: είνω, & ύνω, [6] abijciunt ν, vt in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι:

ῦνα in { μαι, σαι, ται, μεθον, σθον, σθον: μεθα, σθε, νται.

κρίνω, *iudico.* { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται: κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον: κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω, *interficio.* { ἔκτεμαι, ἔκτεσαι, ἔκτεται: ἐκτέμεθον, ἔκτεσθον, ἔκτεσθον: ἐκτέμεθα, ἔκτεσθε, ἔκτενται.

* θυνω, *impetu feror.* { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται: τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον: τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

** Aptius exēplū est πλύνω: nam τέθυμαι potest æquè formari à θύω atque à θύνω.*

In sexta.

[7] Sexta coniugatio nunc accipit σ; ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, *audio, audiui, auditus sum:* nunc non accipit; τοξεύω, τετόξευμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.*

ἀκούω, *audio.* { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται: ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον: ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω, *sagitto.* { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται: τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον: τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plusquamperfectum.

plusquamperfectum. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram:* D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην: P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfecti

Perfecti prima persona vertit μαι in μην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secunda & tertia αι in ο, τέτυψαι, ἐτέτυψο. τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum; ἐκέκλητο, *accusatus erat*, ἐκέκληντο, *accusati erant*: alioqui circumloquimur per verbum substantiuum; ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Plusquam perfecti formatio.

Annotatio.

1 [1] *Quare fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus 5, 16.* [2] *Ionicè verò τετύφαται absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plusquamperfecti tertiam pluralem, à tertia sing. formant, ante ται vel το, α breue inserentes, & tenues π vel κ, praecedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in characteristicam aoristi secundi: praeterea vocalem longam aut diphthongum, quae ipsum α praecessit, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo. ex diphthongo verò alteram vocalem subtrahendo. Caeterùm in quinta coniugatione non inuenitur haec Ionica persona, nisi verbum desinat in λω, aut ρω; vbi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάρδαται, seminati sunt. Herodotus in plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabae δα. Neque etiam inuenitur in verbis sextae, quae ante ται habent σ. Poetae autem eodem modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: sed in optatiuo antepenultimam, vt hîc, non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est verberetur, faciunt τυπτοίατο, id est verberentur. In perfecto etiam & plusquamperfecto eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in aliis temporibus.* 2

Ionicè.

à { πται, φαται. / χται, χαται. / σται { δαται, ταται, θαται. } / ηται, έαται. / ωται, όαται. / ειται { έαται, ίαται. } / λται, λαται. / ρται, ῥαται. }

Poeticè

ab { εται, έαται. / ηται, ήαται. / ειτο, είατο. / οιτο, οίατο. / αιτο, αίατο. }

[3] *Doricè πέφραδμαι, pro σ posita aoristi secundi characteristica: quod fit & in aliis eiusdem generis.* 3 *Dorismus.* [4] *Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt † à κονίζω, in puluere exerceo, est non tantùm κεκόνισμαι, sed etiam κεκόνιμαι, vnde particip. κεκονιμένος. nisi haec à κονίω formare malis.* 4 *Atticismus.* [5] *Inuenitur etiam † πέφανται in tertia plurali praesentis, id est, occisi sunt à πέφαμαι, interfectus sum, secundae coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πέφημι, id est occido, per ε facta reduplicatione Ionicè.* 5 *πέφανται.* [6] *Idem accidere putatur quibusdam in αίνω: at κεχαρέατο, pleonasmo τοῦ α, detracto augmento,* 6 *κεχαρέατο.*

mento,

mento, pro ἐκέκραντο, est tertia singularis, non pluralis; à verbo κραίνω perficio, vt ἐπέφαντο à φαίνω. Vnde Eustath. etiam singulariter exponit ἀπήρτιστο, τετελείωτο. itemq; Hesych. [7] *Sunt qui existiment* † *hæc tantùm verba, μύω claudo, ἑλκύω traho, καίω, seco, pungo, κελεύω iubeo, ἀκούω audio, recipere σ cum verbis circumflexis in έω, άω & όω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiosè sumus dicturi in annotationibus in verba circumflexa. Porrò κλείω, laudo, celebro, facit κέκλῃμαι & κέκλεισμαι.*

Quæ verba sextæ accipiant σ, & quæ non.

Aoristus prim.

Aor. 1, { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui:* ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην: ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatio aoristi primi.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas; τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui:* λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui:* πέπεισται, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui: &c.*

Aoristus sec.

Aorist. 2, { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη: ἐτύπητον, ἐτυπήτην: ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Formatio aoristi secundi.

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.*

Annotatio.

Caret vterq; aoristus prima duali. nam inflexionem habet actiuorum; siquidem plurale in μεν.

Futurũ primum.

Fut. 1, { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται: τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον: τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatio futuri primi.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Futurum secundum.

Fut. 2, { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται: τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον: τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatio futuri secundi.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Paulopostfuturum.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulopostfuturum, [a] quoties actio iam mox adfutura signatur.

[a] *Id est, quum quid impendere videtur.*

Paulo-

Paulo-postfuturum { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται: τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον: τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Et à secunda perfecti, interposito ομ; τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor, & penè iam verberatus sum*: seruatque augmentum in omni modo. — *Paulopostfuturi formatio.*

[1] *Bœoticè & Æolicè* ἐτύφθεν. *nam Bœoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando* ην *in* εν. *At* μιάνθην αἵματι μηροί, *polluta sunt sanguine femora, Jliad. 8, non mutat* ν: *vel est syncope, pro* μιανθήτην, *reiecto augmento, à* μιαίνω, *polluo, contamino.* — 1 *Bœotismus.*

Imperatiui præs. & imperf. { [1] τύπτε, τυπτέτω, *verberare, etur*: τύπτεσθον, τυπτέσθων, *ini, ntur duo*: τύπτεσθε, [2] τυπτέσθωσαν, *ini, ntur.* — 1 *Jmperatiuus.* 2

Perf. & plusquamperfect. { τέτυψο, τετύφθω, *verberatus esto, &c.* τέτυφθον, τετύφθων: τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti; ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare*: ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere*: ἐπέπεισο, πέπεισο, *persuasus eras, persuadere*: ὤρυξο, ὄρυξο, *fossus eras, fodere.* — *Formatio perfecti.*

Tertia verò [3] à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas; ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur*: ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur*: ἐπέπειστο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur.* Quòd si το fit purum, assumitur σ: ἐκέκλητο, κεκλήσθω, *accusatus erat, accusetur.*

3
πτο φθω.
κτο χθω.
στο σθω.
λτο λθω.
ρτο ρθω.
ντο νθω.
το σθω.
ab ἐτύφθην.

Aor. 1, { τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, ille*: τύφθητον, τυφθήτων, *minor, ntor duo*: τύφθητε, τυφθήτωσαν, *minor, ntor.*

Aor. 2, { τύπηθι, τυπήτω: τύπητον, τυπήτων: τύπητε, τυπήτωσαν. — *ab* ἐτύπην.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hîc in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia — *Annotatio.* θη τι, non θηθι.

ſingularis vtriuſque, & reliquæ numeri per τ, non θ, τύπτητω τύπτητον, &c.

Formatio præſentis imperatiui, eiuſq; in dialectis varietas.

1 [1] *Fit à τύπτομαι, mutando ομαι in ου: vel à ſecunda imperfecti ἐτύπτου, cui ſimilis eſt hæc ſecunda imperatiui, reiecto augmento: ideoque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Jonicè τύπτεο, quaſi à τύπτεσο, abiecto σ: vnde facta eſt communis & Attica τύπτου per craſim εο in ου, & Dorica τύπτευ. Jdem iudicium de reliquis temporibus imperatiuorum in ου finitis.*

Atticiſmus.

2 [2] *Atticè τυπτέσθων. nam Attici in hoc præſenti, atque in vtroque aoriſto imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, ſyllaba σαν per ſyncopen detracta.*

3 [3] *Vel breuius, à ſecunda duali eiuſdem temporis indicatiui, migrante ον in ων, vt diximus 72, 19.*

Optatiuus paſſ. à τύπτομαι.

Optatiui præſens & imperfectum. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *verberarer*: D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην: P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio.

1 [1] Omnium optatiuorum penultima eſt diphthongus.

à τέτυμμαι.

Perfect. & pluſquamperfectum { τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, *verberatus eſſem*: τετυμμένω εἴητον, εἰήτην: τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Annotatio.

In verbis barytonis ſemper opus eſt periphraſi per participium & verbum ſubſtantiuum.

ab ἐτύφθην.

Aoriſtus primus, { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *verberatus ſim vel fuerim*: D. τυφθείητον, τυφθειήτην: P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

ab ἐτύπην.

Aoriſt. 2, { τυπείην, τυπείης, τυπείη: τυπείητον, τυπειήτην: τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

à τυφθήσομαι.

Futurum primum, { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *verberer*: D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην: P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

à τυπήσομαι.

Fut. 2, { τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο: τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην: τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

paulopoſt

Paulo-postfuturum. { τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, mox verberer: D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην: P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο. — ἀ τετύψομαι.

[1] *Intellige in prima persona numeri singularis, ut iam diximus in voce actiua.* 1

Subiunctiui præs. ἰαὶ & imperf. { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, si verberer vel arer: D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον: P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. — *Subiunctiuus passiuus.* ἀ τύπτομαι.

Perfect. & plusquã- ἰαὶ perfectum. { τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, si verberatus sim τετυμμένω ἦτον, ἦτον: (vel essem: τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι. — ἀ τέτυμμαι.

[1] *Et hic & in optatiuo circumloquimur hoc perfectum, ut tertiam pluralem indicatiui.* 1 — *Annotatio.*

Aoristus 1, ἰαὶ. { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, si verberatus sim vel fuerim vel fuero: D. τυφθῆτον, τυφθῆτον: P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. — ab ἐτύφθην.

Aoristus 2, ἰαὶ { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ: τυπῆτον, τυπῆτον: τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. — ab ἐτύπην.

[1] *In hoc tamen differunt, quòd tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis desinit in ται purum, 99, 8. quod accidit quibusdam verbis quintæ & sextæ: at perfectum in optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circumlocutionem, nisi in verbis in μι & quibusdam circumflexis, ductis à verbis sextæ in ιω, αω, ιω & υω, ut suo dicetur loco.* 1

Infinitiui præs. & imperf. τύπτεσθαι, verberari. — *Infinitiuus pass.* ἀ τύπτομαι.

Perfectum & plusquamperfectum, τετύφθαι, *accentu in penultima,* verberatum esse vel fuisse. — ἀ τέτυφθον, *secunda duali.*

Aorist. primus, τυφθῆναι, verberatum esse. — ab ἐτύφθην.

Aoristus secundus, τυπῆναι. — ab ἐτύπην.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, verberatum iri. — ἀ τυφθήσομαι.

Futurum secundum, τυπήσεσθαι. — ἀ τυπήσομαι.

Paulopostfuturum τετύψεσθαι, mox verberatum iri. — ἀ τετύψομαι.

Infinitiui in σθαι, fiunt [1] *à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι,* τύπτεσθε, τύπτεσθαι. 1 — *Formatio infinitiuorum.*

[1] *Vel a prima singulari, mutando ομαι in εσθαι. at perfectum infinitiui (quod tamen nõ tantùm desinit in σθαι,* 1

sed

sed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, νθαι *&* ρθαι) *commodius formatur à secunda duali, verso* ον *in* αι *: vel, vt author ait, infinitis in* σθαι, *à secunda plurali, verso* ε *in* αι.

Participia pass. à τύπτομαι.

1 Participij præsens & imperfect. { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, [1] qui verberatur : ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, quæ verberatur : τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, quod verberatur.

à τέτυμμαι.

Perfect. & plusquam perfectũ. { ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, verberatus: ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verberata: τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, verberatum.

ab ἐτύφθην.

Aorist. 1, { ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, verberatus : ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, verberata : τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, verberatum.

ab ἐτύπην.

Aorist. 2, { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος : ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης : τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

à τυφθήσομαι.

Futur. 1, { ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ndus : ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, nda : τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, ndum.

à τυπήσομαι.

Futur. 2, { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου : ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης : τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

à τετύψομαι.

Paulopost-futurum. { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, mox verberandus : ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, mox-nda : τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, mox-ndum.

Annotatiunculæ.

Accentus perfecti in penultima : reliquorum in μενος *in antepenultima : at aoristi acuuntur. Cæterùm* μενος *&* μενον *ad tertiam pertinent declinationem,* εις *&* εν *ad quintam : omnia autem fœminina ad secundam.*

1 [1] *Quomodo Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium, diximus,* 94, 11.

VERBVM MEDIVM.

Medium; & cur ita dicatur.

1 *Medium verbum siue Commune,* [1] *quod nunc actiuè capitur, nunc passiuè;* βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum : βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico : sic ἄγομαι, duco, ducor : κομίζομαι, porto, portor.

Ab

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media; quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiua.

In vocem mediam annotatiunculæ.

Præsens & præteritum imperfectum, non tantùm inflectendi ratione, verùm & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam: aoristi ac futura, passiuam.

Indicatiui perfec.	τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, verberaui vel τετύπατον, τετύπατον: (verberatus sum: τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Perfectum medium.

Medium præteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsentis pro figuratiua præteriti actiui; τέτυφα, τέτυπα, ἀ τύπτω. Nam desinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera est prior consonans; πίκτω, τέτιχα, τέτοκα, pario, peperi, peperi: τέμνω, τετίμηκα, τέτομα, incído, incídi, incídi, *vt dictum est suprà pag.* 63, 5: & 86, 26.

Formatio perfecti medij. *Annotatio.*

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteristicon facit γ: πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, percutio, percutiam, percussi vel percussus sum: *σω autem δ,* φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, dico, dicam, dixi: *vt etiam notatum est in secundo aoristo verbi actiui.*

Annotatiuncula in perfectum medium.

Trium verò temporum eadem est figuratiua, secundi aoristi, secundi futuri, & præteriti medij.

In sexta coniugatione characteristicon est [2] *vocalis aut diphthongus;* λύω, λέλυκα, λέλυα, soluo, solui, solui vel solutus sum: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, audio, audiui, audiui vel auditus sum: *quanquam hoc tempus hîc rarum.* 2

Penultima eadem quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. *Dissyllabi futuri penultima ε migrabit in* [3] ο; λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, dico, &c. *at diphthongus ει in οι;* πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, persuadeo, &c. 3

ε in ο. *ει in οι.*

Vocalis α præsentis, interdum seruatur; ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, fidibus cano, &c. [4] *interdum vertitur in η,* θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, germino, &c. *diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam;* 4

α in η. *αι in ῃ.*

φαίνω,

φαίνω, πέφηνα, ostendo, ostendi vel ostensus sum, visus sum.

Plusquamperfectum.

Plusquamperfect. { ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, verberaueram vel verberatus eram : ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην : ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Aoristus prim.

Aorist. 1, { ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο : ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην : ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Formatio aoristi primi.

Additur μην ad actiuum; ἔτυψα, verberaui, ἐτυψάμην, verberaui vel verberatus sum.

Aoristus sec.

Aorist. 2. { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο : ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην : ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Formatio aoristi secundi.

Mutatur ον *actiui in* όμην : ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum prim.

5 Futur. 1, { [5] τύψομαι, τύψῃ, τύψεται : τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatio futuri primi.

Actiuum ω *barytonorum in* ομαι, τύψω, verberabo, τύψομαι, verberabo vel verberabor.

Futurum secundum.

Futur. 2, { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται : τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον : τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Formatio futuri secundi.
Futurum primum quintæ coniugationis οῦμαι.
Annotatio.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ *circumflexum in* οῦμαι : τυπῶ, τυποῦμαι. *Ideóque in quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in* οῦμαι : *nam actiuum in* ῶ *circumflectitur : vt à* σπείρω, semino, *primum futurum actiuum* σπερῶ, *medium autem* σπεροῦμαι : *secundum*
6 *dum verò actiuum* σπαρῶ, *medium* σπαροῦμαι. [6] *Accidit igitur hîc idem esse vtrumque futurum tam actiuum quàm medium*; ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι, fidibus cano.

1 [1] *Non tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent : sed quædam actiuam tantùm, quædam passiuam, & alia vtramque. quod discrimen vsu meliùs quàm præceptionibus colligetur.*

2 [2] *Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secundi*

&

& futuri secundi; vt ipse regula praecedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hîc verò interdum longa: vt ab ἀκούω audio, non tantùm est ἤκοα, vt ἤκοον in aoristo secundo: sed etiam † ἤκουα, vnde verbale ἀκουὴ apud Homerum. δέδηα est à δαίω, & ἧα ab εἴω, teste Lascari. à παίω quoque, id est sedo, cuius aoristus secundus est ἔπαον, praeteritum medium putatur esse πέπαυα. in quibus vides diphthongos, non nudas vocales, sicut in aoristo. Verùm haec tempora (vt ipse author ait) vix inueniuntur in verbis sextae, praecipuè si desinant in ιω, αύω, ούω, & hyperdisyllaba in ύω. [3] Tamen disyllaba finita in 3
ιλω per vnicum λ, retinent hîc ι: vt † τίλω, τέτιλα, perficio, perfeci: μίλω, μίμιλα, & ectasi μέμηλα, curo, curaui. hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τελέω, μελέω. vide Annotationes in praeteritum medium. Porrò ἀνέθω per metathesim ex ἀνθέω, id est floreo, quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ἤνοθα: compositum cum ἐν, ἐνήνοθα: cum ἐπὶ ἐπενήνοθα, florui super, ἐπενήνοθα.
quidam tamen aliter deducunt. [4] Hoc fit tantùm in ver- 4
bis θάλλω, germino, & κλάζω, clango: praeteritum med. κέκληγα, vnde participium κεκληγὼς, in plur. οἱ κεκληγότες: pro quo Homerus κεκλήγοντες † Aeolicè, vt κεκλήγοντες.
εἰρήκοντες pro εἰρηκότες dici Corinthus tradit: nisi malis esse praesens, à them. κεκλήγω. [5] Notandum, Atticos saepe 5 Atticismus.
vsurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis. [6] Imò semper in hac coniugatione est idem, nisi in 6 Annotatio.
verbis quorum penultima est ι, aut in disyllabis quorum penultima est ει. tantùm in quinta coniugatione eaedem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro ἅλεται pro ἁλεῖται, saliet, ab ἅλλομαι, salio. & Ionicè (vt dictum est 87, 33) huiusmodi syllabae circumflexae dissoluuntur, ac praeposito ε, terminationes futuri secundi siue primi in quinta, sunt eaedem cum terminationibus praesentis siue futuri aliarum coniugationum. dicitur enim ἑόμαι, ἔῃ vel ἔεαι, ἔεται: ἑόμεθον, ἔεσθον, ἔεσθον: ἑόμεθα, ἔεσθε, ἔονται, pro εἶμαι, ῇ, εἶται: εἴμεθον, εἶσθον, &c. sic in infinitiuo ἔεσθαι pro εἶσθαι.

Impera-

Imperatiuus medius. ἀ τέτυπα.	Imperatiui perfect. & plusquãper.	¹ τέτυπε, τετυπέτω, verbera vel verberare: τετύπετον, τετυπέτων: τετύπετε, τετυπέτωσαν.
ab ἐτυψάμην.	Aorist. 1,	τύψαι, τυψάσθω, verberato vel verberator: τύψασθον, τυψάσθων: τύψασθε, τυψάσθωσαν.
ab ἐτυπόμην.	Aorist. 2,	τυποῦ, τυπέσθω: τύπεσθον, τυπέσθων: τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Annotatio. ¹ *Hoc Singulare in raro est usu; sed utimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiui* εἰμὶ, sum: *ut* τετυπὼς ἴσθι: *quasi* verberatus esto.

Optatiuus medius. ἀ τέτυπα.	Optatiui perfe. & plusquamperfe.	τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, verberauissem, vel atus essem: τετύποιτον, τετυποίτην: τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.
ab ἐτυψάμην.	Aoristus 1,	τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, verberauerim vel atus fuerim: τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην: τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.
ab ἐτυπόμην.	Aoristus 2,	τυποίμην, τύποιο, τύποιτο: τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην: τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.
ἀ τύψομαι.	Futur. 1,	τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, verberem vel verberer: τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην: τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.
ἀ τυποῦμαι.	Futur. 2,	τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο: τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην: τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Annotatio. *Cum aoristo secundo consentit voce, sed differt accentu.*

Subiunctiuus medius. ἀ τέτυπα.	Subiunctiui perf. & plusquamperf. ἐὰν	τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, si verberauissem vel atus essem: τετύπητον, τετύπητον: τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aor.

Aor. 1, ἐκεὶ
τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, si verberauero vel ratus fuero:
τυψαίμεθον, τύψησθον, τύψησθον:
τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 2, ἐκεὶ
τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται:
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον:
τυπώμεθα τύπησθε, τύπωνται.

ab ἐτυπόμην.

Infinitiui perfectum & plusquamperfectum, τετυπέναι, verberauisse vel verberatum esse. *Aoristus primus*, τύψασθαι, verberauisse vel verberatum fuisse. *Aoristus secundus*, τυπέσθαι. *Futurum primum*, τύψεσθαι, verberaturum vel verberandum esse. *Futurum secundum*, τυπεῖσθαι, *per* ει *circumflexum: at secundus aoristus per* ε *acutum*, τυπέσθαι.

Infinitiuus medius.
à τέτυπα.
ab ἐτυψάμην.
ab ἐτυπόμην.
à τύψομαι.
à τυποῦμαι.
Annotatio.

Participij perfect. & plusquãp.
τετυπὼς, τετυπότος, qui verberauit vel (-atus est:
τετυπυῖα, τετυπυίας:
τετυπὸς, τετυπότος.

Participia media.
à τέτυπα.

Aorist. 1,
τυψάμενος, τυψαμένου, qui verberauit vel (atus est:
τυψαμένη, τυψαμένης:
τυψάμενον, τυψαμένου.

ab ἐτυψάμην.

Aorist. 2,
τυπόμενος, τυπομένου:
τυπομένη, τυπομένης:
τυπόμενον, τυπομένου.

ab ἐτυπόμην.

Futur. 1,
τυψόμενος, τυψομένου, verberaturus vel (-andus:
τυψομένη, τυψομένης:
τυψόμενον, τυψομένου.

à τύψομαι.

Futur. 2,
τυπούμενος, τυπουμένου:
τυπουμένη, τυπουμένης:
τυπούμενον, τυπουμένου.

à τυποῦμαι.

Atque hactenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis sextæ coniugationis in εω, αω, οω, *fiunt per contractionem verba quæ vocantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant circumflexum;* ποιέω ποιῶ, facio,

Vnde & quomodò fiant verba circumflexa.

βοάω

Regula.

βοάω βοῶ, clamo: χρυσόω χρυσῶ, inauro: *έω, άω & όω coaleſcentibus in ῶ: ſiquidem ex accentu acuto & graui naſcitur circumflexus. itidem in reliquis perſonis;* ποιέεις ποιεῖς, facis: βοάεις βοᾷς, clamas: χρυσόεις χρυσοῖς, inauras: *de quibus poſtea.*

Quid habeant commune circumflexa cum barytonis, & quæ in re ab illis diſſentiant.

Neque hìc eſt quicquam peculiare, niſi quòd ex tribus illis characteriſticis, α, ε, ο, & vocali aut diphthongo ſequente, certo quodam modo fiat craſis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ, exceptis contractionibus, planè quintæ ſunt declinationis.

Quæ tempora contrahantur.

Et quemadmodum illic non in omnibus caſibus ſemper fit contractio, licet genitiuus deſinat in ος purum, ita hìc non omne tempus eſt capax contractionis, ſed tantùm præſens & imperfectum, idq; in omnibus modis ac participijs: quia, cùm illæ terminationes quæ ſequuntur π in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *in ſexta coniugatione his locis reperiantur puræ,* ποιέω, ποιέεις, ποιέει, *recepta eſt in quibuſdam contractio; nempe in ijs quæ ante ω habent vnam è figuratiuis α, ε, ο: pro quarum numero redduntur coniugationes circumflexorum, vbi craſes ex iſtis vocalibus ad hunc fiunt modum.*

Ceporino & quibuſdam alijs ου contrahitur in οι, ω & ου.

	Prima.		Secunda.		Tertia.
Figuratiua ε	ε ει	Figuratiua α	ε α	Figuratiua ο	ε ου
	ο ου		ο ω		ο ου
	η η		η α		†η ω
	ω ω		ω ω		ω ω
	ει ει		ει ᾳ		ει οι
	οι οι		οι ῳ		οι οι
	ου ου		ου ω		ου ου
	ῃ ῃ.		ῃ ᾳ.		ῃ οι.

De circumflexorum inflexione & formatione annotatio.

Inflexio verò & formatio iſtiuſmodi verborum per omnia genera, modos & participia, ſe habet vt præſcriptum eſt in barytonis. Futurum enim omnium circumflexorum deſinit in σω, præteritum in κα: à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

Paradeigma verborum circumflexorum primæ coniugationis.

Prima coniugatio circumflexorum, fit à verbis ſextæ coniugationis barytonorum in έω: ποιέω ποιῶ. *Futurum in* ήσω, *vertendo* ε *in* η, ποιήσω: *vnde præteritum in* κα, πεποίηκα.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens
- ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ :
- ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον :
- ποιέομεν ȣ̃μεν, ποιέετε εῖτε, ποιέȣσι ȣ̃σι.

Imperfectum.

Imperfe.
- ἐποίεον ȣν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει :
- ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην :
- ἐποιέομεν ȣ̃μεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ȣν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, *&c. ut* τέτυφα, τέτυφας. *Plusquamperfectum*, ἐπεποιήκειν. *Aoristus primus*, ἐποίησα. *Futurum primum*, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
- ποίεε ει, ποιεέτω είτω :
- ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων :
- ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποίηκε. *Aoristus primus*, ποίησον. *Secundus aoristus, secundum futurum, & præteritum medium quando reperiantur, dicetur* * *postea.*

* In Annotationibus in verba circumflexa.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfec.
- ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ :
- ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην :
- ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκοιμι. *Aoristus primus*, ποιήσαιμι. *Futurum primum*, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præs. ἐὰν & imperf.
- ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ :
- ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον :
- ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκω. *Aoristus primus*, ποιήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, * ποιέειν, εῖν. *Perfectum*, πεποιηκέναι. *Aoristus primus*, ποιῆσαι. *Futurum primum*, ποιήσειν.

* Et Doricè ποιεῖν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperfect.
- ποιέων ῶν, ποιέοντος ȣ̃ντος :
- ποιέȣσα ȣ̃σα, ποιεȣ́σης ȣ́σης :
- ποιέον ȣ̃ν, ποιέοντος ȣ̃ντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιηκώς. *Aoristus primus*, ποιήσας. *Futurum primum*, ποιήσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum primæ circumflexorum. Præsens.

Indicatiui præsens.
ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται:
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον:
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf.
ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο:
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην είσθην:
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum

Perfect.
πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamperfectum.

Plusquāperfectum.
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο:
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην:
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. *Futurum primum*, ποιηθήσομαι. *Paulopostfuturum*, πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω:
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων:
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfect. & plusquamperfectū.
πεποίησο, πεποιήσθω:
πεποίησθον, πεποιήσθων:
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

Opt. præs.
ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο:
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην:
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perf. & plusquāperf.
† πεποιῄμην, πεποιῇο, πεποιῇτο:
πεποιήμεθον, πεποῇσθον, πεποιῄσθην:
πεποιήμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aoristus primus, ποιηθείην. *Futurum primum*, ποιηθησοίμην. *Paulopostfuturum*, πεποιησοίμην.

Subiunctiuus.

Subiunct. præs. & imperfect. ἐὰν { ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται : ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον : ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perfectũ & plusquãperf. ἐὰν { πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται : πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον : πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfect. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. *Perfectum & plusquamperfectum*, πεποιῆσθαι, *per* η *circumflexum. Aoristus primus*, ποιηθῆναι. *Futurum primum*, ποιηθήσεσθαι. *Paulopostfuturum*, πεποιήσεσθαι.

Participia passiua.

Partic. præs. & imperf. { ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου : ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης : ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιημένος. *Aoristus primus*, ποιηθείς. *Futurum primum*, ποιηθησόμενος. *Paulopostfuturum*, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ circumflexorum.

*Præsens & imperfectum eadem cum passiuis. Perfectum, plusquamperfectum, aoristus secundus, & futurum secundum, quando reperiantur, dicemus * postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantùm tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur barytonorum; hoc pacto:*

* In Annotationib. in hæc verba circumflexa.

Aoristus primus med. per omnes modos.

Primus aoristus indicatiui, ἐποιησάμην : *Imperatiui*, ποίησαι : *Optatiui*, ποιησαίμην : *Subiunctiui*, ποιήσωμαι : *Infinitiui*, ποιήσασθαι : *Participij*, ποιησάμενος. *Primum futurum indicatiui*, ποιήσομαι : *Optatiui*, ποιησοίμην : *Infinitiui*, ποιήσεσθαι : *Participij*, ποιησόμενος. *Eadem ratio in cæteris coniugationibus.*

Futurum primum medium per omnes modos.

Paradeigma verborum circumflexorum secundæ coniugationis.

Secunda coniugatio circumflexorum, fit à verbis in άω, βοάω βοῶ. *Futurum in* ήσω, βοήσω : *Præteritum in* ηκα, βεβόηκα, *migrante* α *in* η.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens. { βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ : / βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον : / βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectum.

Imperfe. { ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α : / ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην : / ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, *ut* τέτυφα. *Plusquamperfectum*, ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, *&c. Aoristus primus*, ἐβόησα. *Futurum primum*, βοήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. { βόαε α, βοαέτω άτω : / βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων : / βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκε. *Aoristus primus*, * βόησον.

* Et contrahendo ον in ω, βῶσον, βωσάτω.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfe. { βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ : / βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην : / βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκοιμι. *Aoristus primus*, βοήσαιμι. *Futurum primum*, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunct. præs. ἐὰν & imperf. { βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ : / βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον : / βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκω. *Aoristus primus*, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάειν, βοᾶν. *Perfect. & plusquamperfectum*, βεβοηκέναι. *Aoristus primus*. βοῆσαι. *Futurum primum*, βοήσειν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperfect. { βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος : / βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης : / βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοηκώς. *Aoristus primus*, * βοήσας. *Futurum primum*, βοήσων.

* Et contractè βώσας.

Passiuum secundæ circumflexorum.

VERBI PASSIVI.

Præsens.

* Ionicè βοῆαι: *Doricè* βοᾶσαι & βοῇ.

Indicatiui præsens { βοάομαι ῶμαι, * βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται : / βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον : / βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Imper-

Imperfect.
ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο :
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην :
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Imperfectum.

Perfec.
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται :
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον :
βεβοήμεθα, βεβόησθε, * βεβόηνται.

Perfectum.
* Ionicè βεβοάαται.

Plusquã perfectum.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο :
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην :
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Plusquamperfectum.

Aoristus primus, ἐβοήθην. *Futurum primum*, βοηθήσομαι. *Paulopostfuturum*, βεβοήσομαι.

Imperat. præs. & imperf.
βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω :
βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων :
βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Imperatiuus.

Perf. & plusquã perfect.
βεβόησο, βεβοήσθω :
βεβόησθον, βεβοήσθων :
βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Optat. præs. & imperfect.
βοαοίμην βοῴμην, βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο :
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην :
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Optatiuus.

Perfect. & plusquã perfect.
βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο :
βεβωήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοῄσθην :
βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο.

Aoristus primus, βοηθείην. *Futurum primum*, βοηθησοίμην. *Paulopostfuturum*, βεβοησοίμην.

Subiũct. præsens ἐὰν
βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται :
βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον.
βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται (ῶνται.

Subiunctiuus.

Perfect. & plusquã perfectum. ἐὰν
βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται :
βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον :
βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάεσθαι βοᾶσθαι. *Perfectum & plusquamperfectum*, βεβοῆσθαι. *Aoristus primus*, βοηθῆναι. *Futurum primum*, βοηθήσεσθαι. *Paulopostfuturum*, βεβοήσεσθαι.

Participia passiua.

Partic. præs. & imperf.
- βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου :
- βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης :
- βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοημένος. *Aoristus primus*, βοηθείς. *Futurum primum*, βοηθησόμενος. *Paulopostfuturum*, βεβοησόμενος.

VERBI MEDII.

Medium secundæ circumflexorum.

Aoristus primus medius per omnes modos.

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. *Futurum primum*,* βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: *de quibus in prima coniugatione.*

Futurum primum med. per omnes modos.

* & contractione ου in ω βώσομαι.

Tertia coniugatio circumflexorum, formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. *Futurum in* ώσω, χρυσώσω. *Præteritum in* ωκα, κεχρύσωκα.

Paradeigma verborum circumflexorum tertiæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præs.
- χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις σοῖς, χρυσόει σοῖ :
- χρυσόετον σοῦτον, χρυσόετον σοῦτον :
- χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectum.

Imperfect.
- ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου :
- ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην :
- ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum κεχρύσωκα. *Plusquamperfectum*, ἐκεχρυσώκειν. *Aoristus primus*, ἐχρύσωσα. *Futurum primum*, χρυσώσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
- χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω :
- χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων :
- χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfe. κεχρύσωκε. *Aoristus primus*, χρύσωσον.

Optatiuus.

Optat. præs. & imperf.
- χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ :
- χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην :
- χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσώκοιμι. *Aoristus primus*, χρυσώσαιμι. *Futurum primum*, χρυσώσοιμι.

Sub-

Subiunctiuus.

Subiunct. præs. καὶ & imperf. { χρυσόω ῶ, † σόῃς οῖς σόῃ οῖ :
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον :
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfe. κεχρυσώκω. *Aoristus primus*, χρυσώσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, χρυσόειν σοῦν. *Perfectum & plusquamperfectum*, κεχρυσωκέναι. *Aoristus primus*, χρυσῶσαι. *Futurum primum*, χρυσώσειν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος. *Perfectum & plusquamperfectum*, κεχρυσωκώς. *Aoristus primus*, χρυσώσας. *Futurum primum*, χρυσώσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ circumflexorum.

Præsens.

Indicatiui præsens. { χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται :
χρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, όεσθον οῦσθον :
χρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperfect. { ἐχρυσοόμην ούμην, όου οῦ, όετο οῦτο :
ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, οέσθην ούσθην :
ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfect. { κεχρύσωμαι, ύσωσαι, ύσωται :
κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον :
κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Plusquamperfectum.

Plusquãperfectum. { ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο :
ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην :
ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. *Futurum primum*, χρυσωθήσομαι. *Paulopostfuturum*, κεχρυσώσομαι.

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperfe. { χρυσόε οῦ, χρυσοέσθω ούσθω :
χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων :
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfe. & plusquãperfect. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω :
κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων :
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiuus.

Opt. præs. & imperf.
χρυσοοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σόοιτο σοῖτο:
χρυσοοίμεθον οίμεθον, όοισθον οῖσθον, οοίσθην οίσθην:
χρυσοοίμεθα οίμεθα, όοισθε οῖσθε, όοιντο οῖντο.

Perfect. & plusquam perfect.
κεχρυσῴμην, υσῷο, υσῷτο:
κεχρυσῴμεθον, υσῷσθον, υσῴσθην:
κεχρυσῴμεθα, υσῷσθε, υσῷντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. *Futurum primum*, χρυσωθησοίμην. *Paulopostfuturum*, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præsens & imperfectum,

ἐὰν
χρυσόωμαι ῶμαι, † χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται:
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον:
χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perf. & plusquā- perf.
κεχρυσῶμαι, * † κεχρυσῷ, κεχρυσῆται:
κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον:
κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

* vel, vt quidam volunt, κεχρυσῇ.

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfe. χουσόεσθαι χρυσοῦσθαι: *Perfectum & plusquamperfectum*, κεχρυσῶσθαι: *Aoristus primus*, χρυσωθῆναι: *Futurum primum*, χρυσωθήσεσθαι: *Paulopostfuturum*, κεχρυσώσεσθαι.

Participia passiua.

Partic. præs.& imperf.
χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου,
χρυσοομένῳ ουμένῳ, χρυσοομένης ουμένης,
χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωμένος. *Aoristus* 1, χρυσωθείς. *Futurum primum*, χρυσωθησόμενος. *Paulopostfuturum*, κεχρυσωσόμενος.

Medium tertiæ circumflexorum.

VERBI MEDII.

Aoristus primus per omnes modos & participia.

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος. *Futurum primum*, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: *de quibus dictum est in* ποιέω.

Futurum primum per omnes modos & participia.

ANNOTATIONES IN *Circumflexa.*

De monosyllabis circumflexis notio.

Monosyllaba circumflexa, in secūda reperiuntur
1 cōiugatione; δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, tundo, frango.* ' In prima

prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia; πλέω, πλέομεν, πλέουσι, nauigo, nauigamus, nauigant: non autem πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Quædam verba in duabus coniugationibus reperiuntur eadem significatione: vt † ξυράω & ξυρέω, rado: συλάω & συλέω, spolio, compilo: γηράω & γηρέω, seneo.

Crasis α & ει in α, βοάεις βοᾷς, clamas: [2] Doricè autem in η, γελάεις, γελῆς, rides: διψάεις, διψῆς, sitis, per η 2 monophthongum, hoc est, nudam vocalem. quem morem in quibusdam Attici quoque seruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, esuris, sitis, viuis: vndè imperfectum, ἔζη, viuebat, & infinitiuus ζῆν, viuere.

Futurum in έσω vel άσω. [3] Quædam figuratiuam retinent: 3 τελέω, τελέσω, τετέλεκα, perficio, perficiam, perfeci: γελάω, γελάσω, γεγέλακα, rideo, ebo, si: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, iuro, abo, aui: [4] & hæc penultimam 4 aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, perfeci, risi: poëticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem [5] gemini σ. In nonnullis duplex 5 futurum, αἰνέω, αἰνέσω, & αἰνήσω, laudo. sic [6] καλέω, 6 καλέσω & καλήσω, voco; κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω, saturo, laboro, fero, sapio: & in secunda, ἀλοάω, ἀλοάσω & ἀλοήσω, verbero.

Secundum aoristum, secundum futurum, & præteritum medium, tertia coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectum contractione desinat in ω non purum; idq; ad hunc modum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito actiuo, elidirur penultima vocalis cum consonante sequente; δουπέω δουπῶ, sono: fututum primum, δουπήσω: secundum, δουπῶ: aoristus primus, ἐδούπησα: secundus, ἔδουπον: præteritum actiuum, δεδούπηκα: medium, † δέδουπα. sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα μέμυκα mugio, &c.

[7] Monosyllaba verò circumflexa, his temporibus 7 carent. præter σχέω σχῶ, habeo, teneo: σπάω σπῶ, vello, traho, sorbeo: vnde formantur aoristi secundi,

ἔσχον,

Ad duas coniugationes pertinentia.

Dorismus, αει in η.

πεινῆς, διψῆς. ζῆς, ἔζη, ζῆν.

In futurum primum annotatio.

Characteristicas præsentis α, ε, ο, in omnibus temporibus seruantia.

De penultima aoristi primi.

Duplex futurum έσω, ήσω, άσω, ήσω.

Quæ circumflexa habeant aoristum secundum, futurum secundum, & præteritum medium: atque eorum temporum formatio.

ἔχον & ἴασαν.

ἔχον, ἔχες, ἔχε, à primo ἔχησα: & † ἴασον, ἴασες, ἴασε, ab ἰάσασα.

Atticismus.

8 Optatiuum præsentis [8] circumflexi, solent Attici etiam per ην purum inflectere, hoc pacto:

Optatiuus Atticus { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerem:* ποιοίητον, ποιοιήτην: ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuorum vocis actiuæ contractio:
εἶν εῖ ει
άειν άει ᾶ
όειν όει οῦ
ᾶν vel ᾷν.

Infinitiui barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, primùm abijciunt ι, ac deinde fit crasis: ποιέειν ποιεῖν, βοάειν βοᾶν, χρυσόειν χρυσοῦν. Quamquam in secunda con-
9 iugatione quidam subscribunt ι, βοᾷν, πεινᾷν: [9] quidam non subscribunt, βοᾶν, πεινᾶν, *clamare*, *esurire.*

Perfecti passiui formatio.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab actiuo, mutando κα in μαι: sed asciscitur σ, si penultima sit breuis; τετέλεκα τετέλεσμαι, *perfeci, perfectus sum.* In tertia quoque plurali ac reliquis modis, vtimur periphrasi, vt in barytonis. Si autem penultima
10 sit longa, η vel ω, [10] non assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verùm quia ται tertiæ personæ singularis est purum,
11 πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται, ideo [11] locis aliquot interponitur σ, quemadmodũ scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Perfectum optatiui passiui. Perfectum subiunctiui passiui. Annotatio.

Optatiui præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrasi per diphthongum impropriam ῃ & ῳ πεποιήμην, βεβοήμην, κεχρυσώμην. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ῶ circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῇο, πεποιῇτο: καὶ πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται: & ita in cæteris coniugationibus.

1 [1] *Hoc de ipso themate debere intelligi, exempla præcedentia & sequentia satis indicant, vt sit hic sensus: In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, vt δρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè. non enim reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. sed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id est, nauigo, fluo, spiro, fundo. Sic etiam*

etiam in primæ coniugationis prima plurali ac tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta. [2] *Dores enim (vt diximus antea) ex diphthongo ᾳ primùm abijciunt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ἰῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, dicunt βοῆς, βοῆ, per η monophthongum. Nam Dores (vt diximus antea) punctum subscriptum negligunt. Cæterùm hæ voces Doricæ, quæ à* CLENARDO *hîc enumerantur, Atticis etiam, & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt vsitatæ. Inueniuntur & aliæ his similes & in poëtis & in oratoribus: vt χρῆται pro χρᾶται, vtitur: & χρῆσθαι pro χρᾶσθαι, vti, à χράομαι, vtor: κίρνη, miscebat, sine augmēto, pro ἐκίρνα, à κιρνάω, misceo: διψῆν pro διψᾶν vel διψᾷν, sitire, à διψάω: πεινῆν pro πεινᾶν vel πεινᾷν, esurire, à πεινάω. Sic ζῇ pro ζᾷ, viuit, ex ζάει: ζῆ pro ζα, ex ζάε: idq; vel in secunda singulari præsentis imperatiui, vel in tertia singulari imperfecti indicatiui, detracto Ionicè augmēto. similiter & tertia singularis præsentis imperatiui, ζήτω, viuat, pro ζάτω, ex ζαέτω cōtracta iudicatur: cuius secūda est nō solū ζῆ, (vt modo dictū est) apud Euripidem & Sophoclē; sed etiā ζῆθι, per pleonasmū syllabæ θι, qui in alios etiam imperatiuos, præsertim monosyllabos, cadit: sicut à verbo πλέω, nauigo, affertur imperatiuus πλεῖθι, pro πλέε siue πλεῖ, nauiga. Sunt tamen qui vt ἔζων ἔζης ἔζη, sic etiam ζῆθι ζήτω, malint à ζῆμι quàm à ζάω formare, sicut ἔβην ἔβης ἔβη, & βῆθι βήτω, à βίβημι, gradior: quibus Etymologus non aßentitur.*

Cur Dores non subscribunt iota.

κίρνη.

ζῆ.

ζήτω.

ζῆθι.

πλεῖθι.

[3] *Nempe illa primùm quæ per pleonasmū νυ, formant ex se verba in άννυμι & έννυμι, siue in αννύω & εννύω: quæ futurum sumunt à verbis in άω & έω. vide ἀμφιέννυμι in tractatu de Inuestigatione thematis.*

Figuratiua retinentia in prima & secunda: quæ coincidunt cum verbis in νυμι vel νύω, νω, σκω, ζω.

Retinent quoque figuratiuam ι aut α, finita in ίνω & άνω, quæ reiecto ν, formant ex se tempora: † vt φθάνω, præuenio, futurum φθάσω, à φθάω vel φθάζω. De his quære in φθίνω, corrumpo, in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiunt pleonasmum σκ: vt ἀρέω, ἀρέσκω, placeo, futurum ἀρέσω, sic γηράω γηράσκω, senesco, fut. γηράσω. quære in ἀρέσκω.

His

His adde quæ eadem significatione habent indifferenter in themate έω vel ίζω, quæ pauca sunt: & άω vel άζω, quæ plura occurrunt.

Figuratiuam retinentia in prima

Atque hæc quidem sunt in genere finita in έω & άω, quæ seruant Characteristicam inuariatam. In specie verò verba in έω, quorum antepenultima est ε vel ο, sequente consona simplici, ε quoque retinent; præterquam τορέω, ὀφελέω, id est, perforo, iuuo: mutant verò in η, quæ fiunt à masculinis in ος (à nominibus enim quibuscunque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumero verba cuiusuis coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άζω, αζω, αίνω, ύνω, ύω & εύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ. ήσω, dispenso, ab οἰκονόμος, dispensator: & quæ barytona quoque sunt; vt μολέω, ῶ, vel μόλω, venio, fut. μολήσω: tamen τελέω, ῶ, vel τέλω, perficio, retinet ε, τελέσω: sic μάχομαι, pugno, futur. med. μαχέσομαι, tanquam à μαχέομαι, οῦμαι. Retinent præterea ε, αἰέω, cubo: αἰδέω, ad venerationem induco: ἀκέω, medeor: & ἀρκέω, sufficio. Nam ab αἰέω inuenitur aoristus primus ἄεσα sine augmento pro ἤεσα, cubui: & imperatiuus medius ἄεσαι, cuba, respira, quiesce. ab αἰδέω aoristus primus passiuus ᾐδέσθην, veritus sum: imperatiuus αἰδέσθητι, reuerere: aoristus primus imperatiui medij αἴδεσαι, reuerere. Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω futurum ἀκέσομαι: aoristus primus medius ἠκεσάμην, medicinam adhibui: infinitiuus ἀκέσασθαι, & in voce actiua, ἀκέσαι mederi, curare. ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, sufficiam: aoristus primus ἤρκεσα, suffeci, cum ἐπὶ, ἐπήρκεσα, suppeditaui, item defendi, propulsaui: infinitiuus ἀρκέσαι & ἐπαρκέσαι, & poeticè geminato σ, ἐπαρκέσσαι: participium, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participium aoristi primi passiui, ἀρκεσθείς, contentus. Sunt etiam quædam disyllaba quæ faciunt futurum in εύσω: de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit futuro actiuo. Porrò quæ his regulis non continentur, mutant ε in η. Notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quæ licentia poëtica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hactenus de verbis in έω: nunc de άω videndum.

A nominib. fiunt verba in έω, άω, όω, ίζω, άζω, αζω, αίνω, ύνω, ύω & εύω.

Finita

Quæ verba secundæ figuratiuam retineant, εάω, οάω, ιάω.

Finita in εάω, οάω, ιάω, *(etiam si* ι *sit in diphthongo) seruant* α: † θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κονιάω, *id est, specto, audio, laboro, dealbo. Excipe* γοάω, μ. ήσω, *gemo:* βοάω, *clamo: &* ἀλοάω, *(poëticè metri causa* ἀλοιάω *) trituro, percutio: quod duplex habet futurum. communiter facit,* άσω, *Atticè atque Ionicè* ήσω.

Trisyllaba in ράω, λάω, *præcedente vocali.*

Retinent quoque α *trisyllaba finita in* ράω *&* λάω *modò immediatè præcedat vocalis, non consonans: vt* περάω, φυράω, *transeo, misceo:* ἐλάω, γελάω, χαλάω, *agito, rideo, laxo, &c. sed ex his multa finiuntur etiam in* άζω, *vnde diximus tempora sumenda, vt* πειράω *&* πειράζω, πελάω *&* πελάζω.

Disyllaba in λάω, πάω *&* ράω, *præcedente consona.*

Item α *seruatur in disyllabis in* λάω, πάω *&* ράω, *præcedente consona; vt* θλάω, κλάω, φλάω, σπάω, δράω, *tundo, frango, contundo, traho, facio. Hoc tamen verum non est, si faciant ex se verba in* μι, *vt* τλάω, † τλῆμι, *tolero:* χράω, κίχρημι, *vtendum do, commodo:* πράω, πίπρημι, *vro:* πλάω, πίπλημι, *impleo. nam hæc, veluti omnia verba in* μι, *mutant* α *in* η.

Exceptio. πάσομαι. πέπαμαι.

Πάομαι *quoque, id est, acquiro, facit in futuro medio* πάσομαι, *& in præterito passiuo* πέπαμαι, *ditatus sum, possideo, pro* πέπασμαι: *&* πεινάω, *esurio, facit* πεινάσω. *Sed de* άω *satis, veniamus ad* όω.

Finita in όω *à nomine facta, figuratiuam mutant in* ω, *alia seruant.*

Si verba in όω *ducantur à nomine, (vt fit ferè semper) mutant* ο *in* ω: *vt à* χρυσὸς, *aurum, fit* χρυσόω, *inauro, cuius futurum* χρυσώσω *per* ω μέγα. *Si autem à nullo nomine deriuentur, seruant* ο μικρὸν: *vt* ὀμόω, ἀρόω, † ὀνόω, βόω, *iuro, aro, vitupero, pasco: quorum futura in* όσω.

[4] *Supple, quamuis dixerimus* 84.33. *penultimam aoristi primi esse semper aut natura aut positione longam.* 4

Geminum σσ *ornatus gratia positum.* αἰνήσσεια.

[5] *Huiusmodi* σσ *geminum nonnunquam ornatus tantùm gratia ponitur, quamuis penultima sit longa natura; vt* † αἰνήσσεια, *laudauerim, optatiui aoristus prim. Æolicus & Atticus, ab* αἰνέω. 5

[6] *His adde* δέω, *ligo:* ἀλέω, *uolo:* τρέω *verò, quum significat trepido, facit* τρέσω: *quum autem sumitur pro perforo, (quod &* τράω *) facit* τρήσω. 6

[7] *Ipse tamen* CLENARDVS *in Inuestigatione* 7

thematis

thematis in verbo σβεννύω, extinguo, ait à σβέω posse deduci aoristum secundum passiuum, ἔσβην, ab actiuo ἔσβον: ac paulo post, à χέω, fundo, format aoristum secundum, ἔχεον, pro ἔχον; & futurum secundum, χεῶ: sic compositum ἐκχεῶ, effundam. In aliis autem tribus, χέω, σεύω, σβέω, futurum secundum, non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant † χεῶ & ἐκχεῶ esse futura prima Dorica, pro χεύσω & ἐκχεύσω. Affirmant enim futura secũda semper in circumflexis desiderari, veluti in verbis in μι: ac certè in barytonis rarò admodum occurrunt, nisi in his tribus, ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, edã, bibam, comedam: de quibus vide in Annotationibus in

Dorismus. χεῶ pro χεύσω. Notio.

8 *verba circa finem.* [8] *Id est, facta priùs contractione, deinde mutando μι in ην: vt in prima ποιέοιμι ποιοῖμι, ποιοίην: sic περιπατοίην, deambularem, à περιπατέω. in secunda, βοάοιμι βοῷμι, βοῴην, βοῴης, βοῴη, &c. sic ἀγαπῴην, diligerẽ, ab ἀγαπάω: ἀποδρῴην, aufugerem, ab ἀποδράω: ζῴην, viuerem, à ζάω: ὁρῴην, viderem, ab ὁράω. in tertia χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοίην, vt in prima. Dores ac Æoles idem faciunt: sed Dores in prima & tertia coniugatione priùs mutant οι in ῳ, vt terminatione à secunda nõ differant: hoc modo, ποιῴην, βοῴην, χρυσῴην. Rursus poëtæ in secunda coniugatione dicunt ῴοιμι, ῴοις, ῴοι, &c. vt βοῴοιμι, βοῴοις, βοῴοι: sic ἡβῴοιμι, quod & ἡβῴην, pu-*

Optatiuus Atticus in prima & tertia οίην: in secunda ῴην.

Doricè & Æolicè in prima & tertia ῴην. Poëticè in secunda ῴοιμι.

9 *bescerem, ab ἡβάω, pubesco.* [9] *Æoles ascribunt: dicunt e-*
10 *nim γελαῖν, pro γελᾷν, ridere, à γελάω.* [10] *Tamen à γνόω τὸ γινώσκω, cognosco, dicimus ἔγνωσμαι, assumpto σ, quamuis penultima sit ω μέγα.*

11 [11] *Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & plusquamperfecto cuiuscunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus, θον, θην, θε, θω, θαι. ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθαι.*

σ ante θ in perfectis & plusquamperf. pass.

Appendix.

Præter hæc quæ à CLENARDO *in circumflexa annotata sunt, hoc quoque scitu dignum, Iones non rarò ει factum ex contractione, in εα resoluere: ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι: & Dores contractionem ου (vt alias monuimus) in ευ conuertere, si veniat à verbis in έω, non item ab όω: vt ποιοῦμεν, ποιεῦμες: ἐξοιχνεῦσιν, exeunt, pro ἐξοιχνέουσιν ἐξοιχνοῦσιν, ab ἐξοιχνέω. ὀχλεῦνται, turbantur, pro ὀχλοῦνται*

Ionismus, ει in εα. Dorismus, εο ου } ευ.

ex

ex ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι, ἐθηεῦντο, & sine augmento Ionicè (97.21.) θηεῦντο, admirabantur seu spectabant, pro ἐθηέοντο ἐθηοῦντο, à θηέομαι, quo Iones vtuntur pro θεάομαι: (hinc apud Herodotum ἐθηεῖτο, oculis lustrabat, & sine augmento θηεῖτο, pro ἐθεᾶτο: & in aoristo primo medio ἐθηήσαντο, & sine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, inspexerunt contemplati sunt) εἰλεῦντο. pro εἰλοῦντο, voluebantur. ab εἰλέομαι: πίεζευν, premebant, pro ἐπίεζεον ἐπίεζουν, detracto incremento, à πιεζέω τὸ πιέζω: ὠρχεῦντο, pro ὠρχοῦντο, saltabant, ab ὀρχέομαι, & alia his similia. Notandum præterea, poëtas in verbis in άω, contractione facta in α, aliud α inserere, accentu retracto: vt βοάεσθαι βοᾶσθαι, βοάασθαι: ἀγοράεσθαι ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari, ab ἀγοράομαι: μνάεσθαι μνᾶσθαι, μνάασθαι, memorare, à μνάομαι: in secunda persona, μνάῃ, μνᾷ, vnde μνάα, detracto iota subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuæ βοάα, clamat, ex βοάει βοᾷ: ἐάα, sinit, ex ἐάει ἐᾷ, ab ἐάω. Quando autem contractio facta fuerit in ω, aliud ω inserunt, retracto etiam accentu: πηδάω πηδῶ, πηδώω, salio: verùm si vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα iniiciunt ο μικρὸν: ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, video: in secunda plurali præsentis optatiui, ὁράοιτε ὁρῷτε, ὁρόῳτε, videretis: ὑφάω, ῶ, texo, tertia plurali ὑφάουσι ὑφῶσι, ὑφόωσι, texunt. sic † ἐλόωσι, agitabunt, ab ἐλάω, præsens pro futuro: ἀντιόωσα, pro ἀντιῶσα occurrens seu consequens, participium præsens fœmininum ab ἀντιάω, occurro. Hoc locum habet maximè in tertia plurali imperfecti passiui, vbi όωντο pro άοντο ῶντο: vt ἠγορόωντο, concionabantur, ab ἀγοράομαι: ἐστιχόωντο, ordine ibant, à στιχάομαι: αἰτιόωντο, culpabant, ab αἰτιάομαι: vbi detractum est incrementum. sic in κερόωντο, miscebant, à κεράομαι τὸ κεράννυμι: ἐμπολόωντο, sibi comparabant, ab ἐμπολάομαι. pro δεξιόωντο verò, quod affertur à quibusdam, scribendum potiùs δεξιόοντο, à δεξιόομαι, dextra manu (seu comiter) accipio. †

α α pro α.

ω ω, vel οω, pro ω, in contractionibus secundæ circumflexorum.

DE VERBIS IN MI.

A verbis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in

Verborum in μι deductio.

in μι desinant; vt θέω, τίθημι, *pono:* στάω, ἵστημι, *statuo, sisto:* δόω, δίδωμι, *do:* ζευγνύω, ζεύγνυμι, *iungo:* ideoque desinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc est, *reduplicationem:* quarta non item. Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur ι breue; δόω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis; θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur ι; vt si verbum incipiatur à vocali; ἕω, ἵημι, *mitto:* aut à literis στ, στάω ἵστημι. Vltima verò & penultima syllaba, sic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteristicæ in proprias longas; ε & α in η, θέω, τίθημι: στάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Cæterùm υ cùm sit anceps, hîc longum censebitur; ζευγνύω ζεύγνυμι. Quæcunque igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis; reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι. Nec est reduplicatio nisi in præsenti & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

ἀναδιπλασιασμός. *Reduplicatio propria.*

Reduplicatio impropria.

Vltimæ syllabæ & penultimæ formatio.

ε, α, ο } *in* { η, η, ω

Reduplicatio in quibus temporib.

Trium quoque temporum hîc solùm habenda est ratio; præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectum & secundus aoristus reguntur legibus aoristi passiui barytonorum; excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus primus, & futurum, consueto more formantur ab ijs verbis siue circumflexis, siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μι: vt τίθημι, futurum θήσω, à θέω vel θῶ. sic ἵστημι, aoristus primus ἔστησα, à στάω: item δίδωμι, perfectum δέδωκα, plusquamperfectum ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tempora, quòd sint ad barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus; nisi quid interuenerit quo deflectant à præscrip-

Quæ tempora hîc consideranda, & alia vnde petenda.

præscriptis verbis.

Medio præterito carent verba in μι, & idem secundo futuro, perinde atq; circumflexa. *Annotatiunculæ.*

Secundum aoristum passiuū quidem ignorant; at medium ritè formant, vt & actiuum.

Verborum in μι formationes. *Verbis in μι quæ sint peculiaria.*

Vt fecimus in formandis verbis barytonis, (quibus similia sunt circumflexa, excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 54. 34,) ita nunc quoq; verborum in μι formationes volo paucis perstringere. Trium verò duntaxat temporum hîc habendus est sermo, præsentis, imperfecti, & aoristi secundi, sed hoc destituitur vox passiua. Ac tria in his consideranda, Reduplicatio, Characteristica, & Terminatio.

De reduplicatione.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsenti & imperfecto trium priorum coniugationum; sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι, themati barytono, vnde hæc verba deducuntur; ante quod ι, modò non sit longum † positu, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat; sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote π, κ, τ, pro χ, θ: vt ex θέω, στάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιθέω, ἱστάω, διδόω, ἱέω.

De Characteristica & Terminatione.

Hactenus de replicatione; nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus. sic enim fiet commodiùs ac faciliùs. Atque hæ quidem sunt primariæ Terminationes horum trium temporum,

Primariæ verborum in μι terminationes.

Tempora	vocis		Ind.	Im.	Op.	Sub.	Infi.	Partic. ὁ ἡ τὸ
Præsens / Imp. & ao.2	act.	μι / ν		θι	ην	ῶ	ναι	ς, σα, ν.
Præsens / Imp. & ao.2	pas. & med.	μαι / μην		σο	μην	ῶ-μαι	σθαι,	με- μέ- με- / νος, νη, νον.

Characteristicæ, & quomodo mutentur. *ι in η, α in η, ο in ω ante μι, ν, θι & ναι.*

Characteristicæ sunt quatuor, ι, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidem nunquam mutatur nisi quantitate: cæteræ verò, ι, α, ο, ante μι & ν mutantur in suas longas, η, η, ω: vt τίθημι ἵστημι, δίδωμι, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων: & ἔθην ἔστην, ἔδων: idem fit ante θι &

ε in ει, α in αι, ο in οι ante ην & μην optat.

Characteristicæ absorbentur ante ῶ & ῶμαι subiunctiuorum.

ναι, *sed solùm in aoristo secundo;* στῆθι, στῆναι*: ante* ην *&* μην *optatiuorum asciscunt sibi* ι, *vt fiant diphthongi* ει, αι, οι*: vt in voce act.* τιθείην, θείην: ἱσταίην, σταίην: διδοίην, δοίην: *in passiua & med.* τιθείμην, θείμην: ἱσταίμην, σταίμην: διδοίμην, δοίμην: *ante* ῶ *&* ῶμαι *prorsus depereunt: vt* τιθῶ, θῶ: ἱστῶ, στῶ: διδῶ, δῶ: *&* τιθῶμαι, θῶμαι: ἱστῶμαι, στῶμαι: διδῶμαι, δῶμαι: *ante* ς *&* σα *participiorum, duæ* ε *&* ο *aduocant sibi subiunctiuas; illa quidem* ι *hæc verò* υ*: vt* τιθεὶς τιθεῖσα, θεὶς θεῖσα: διδοὺς διδοῦσα, δοὺς δοῦσα. *Alibi verò characteristicæ* ε, α, ο, *retinentur ante terminationes, qualescunque sint.*

ε, ο in ει, ου

ante ς & σα participiorum.

Formatio personarum ductarum à primarijs in voce act.

A primariis autem personis formantur reliquæ cuiussuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia, eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis passiuis barytonorum: verùm coniugationis characteristica per omnes personas seruanda, vt in primarijs, nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porrò præsens indicatiui non omnino sequitur terminationes aoristi passiui barytonorum, sed has: Singul. μι, ς, σι*: Dual.* τον, τον*: Plural.* μεν, τε, σι. *Ac notandum, pro* εσι *&* οσι, *dicendum* εῖσι *&* οῦσι*: vt* τιθεῖσι διδοῦσι, *veluti in participijs* τιθεὶς, διδοὺς, *vt diximus.*

In voce pass.

In voce verò passiua & media, à primarijs ducuntur aliæ personæ cuiussuis numeri, sequendo analogiam similium temporum & modorum, verborum barytonorum vocis mediæ: verùm secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ *in* σ*: & secunda singularis imperatiui similis est secundæ singul. imperfecti & aoristi indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit: verùm Iones reijcientes* σ, *& in barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt; vt facilè ex* CLENARDI *contextu poteris intueri.*

Notio.

Hoc quoq; notandum, in terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco ῃ *&* ῳ, *secundam coniugationem habere* ᾳ *&* α, *tertiam verò* ῳ *&* ω.

Paradeigma verborum primæ coniugationis in μι.

Prima coniugatio in μι, fit à verbis in έω, per reduplicationem; θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circumflexorum.

VERBI

VERBI ACTIVI.

Indicatiui præs. 1 *Indicatiuus.*
τίθημι, τίθης, [1] τίθησι:
τίθετον, τίθετον:
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι: & Ionicè τιθέασι. *Ionismus.*

Imperfect.
ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη:
ἐτίθετον, ἐτιθέτην:
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, [2] ἐτίθεσαν. 2

Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur. *Bœotismus, ει pro η.*

Aoristus secundus, S. ἔθην, ἔθης, ἔθη: D. ἔθετον, ἐθέτην: P. ἔθεμεν, ἔθετε, [2] ἔθεσαν. Futur. 1. θήσω, σεις, σει, à θέω. 2

[1] Doricè τίθητι: sic ἵστητι, δίδωτι, ζεύγνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, ζεύγνυσι. [2] Doricè & Bœoticè ἐτίθεν: sic in tertia plurali aoristi sec. ἔθεν, ἔσταν, & ἔδον, formando à prima sing. longa in suam breuem versa. sic in quarta coniugatione, si hoc tempus habeat; ut ἔφυν, ultima longa, ortus sum: ultima breui, orti sunt, à φῦμι, orior: sic ἔδυν, subti & subierunt, à δῦμι, subeo. Cæterùm ex ἔθεσαν, reiecto augmento, fit compositum ἄνθεσαν, reposuerunt, ab ἀντίθημι pro ἀνατίθημι. 1 *Dorismus.* 2 *Bœotismus.*

Imperatiui præsens & imperf. *Imperatiuus.*
τίθετι, τιθέτω:
τίθετον, τιθέτων:
τίθετε, τιθέτωσαν.

Aorist. 2,
θὲς, θέτω:
θέτον, θέτων:
θέτε, θέτωσαν.

Optatiui præsens & imperf. *Optatiuus.*
τιθείην, τιθείης, τιθείη:
τιθείητον, τιθειήτην:
τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aorist. 2,
θείην, θείης, θείη:
θείητον, θειήτην:
θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunct. præs. ἐὰν & imperf. *Subiunctiuus.*
τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ:
τιθῆτον, τιθῆτον:
τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aor. 2, ἐὰν. { θῶ, θῇς, θῇ: θῆτον, θῆτον: θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens, τιθέναι. Aor. 2. θεῖναι.

Participia.

Participij præsens & imperf. { ὁ τιθεὶς, τιθέντος: ἡ τιθεῖσα, τιθείσης: τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Aorist. 2, { ὁ θεὶς, θέντος: ἡ θεῖσα, θείσης: τὸ θὲν, θέντος.

Passiuum primæ verborum in μι. Indicatiuus passiuus.

** Poeticè τιθέαται, vt de barytonis dictum est 101. 2: & 100,22.*

Verbum passiuuum fit ab actiuo, corripiendo penultimam; τίθημι, τίθεμαι.

Indic. præs. { τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται: τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον: τιθέμεθα, τίθεσθε, * τίθενται.

Imperfect. { ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο: ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην: ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Annotatio.

Perfectum, Singularit. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται: Dual. τεθείμεθον τέθεισθον, τέθεισθον: Plural. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται. per ει penultima, perinde atq; actiuum τέθεικα. Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c. Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in barytonis. Futurum primum, τεθήσομαι. Paulopostfuturum, τεθείσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum, Singul. τίθεσο, τιθέσθω: Dual. τίθεσθον, τιθέσθων: Plural. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfectum { τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην: τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfect. & plusquamperfect. { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην: τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Subiunctiuus.

Subiunct. præsens ἐὰν & imperf. { τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται: τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον: τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται:

Perfect.

Perfect. & plusquā-perfect. ἐὰν { τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον: τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Infinitiui præsens & imperfectum, τίθεσθαι, ab indicatiuo τίθεσαι. Participij præsens & imperfectum, ὁ* τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Infinitiuus.
Participium.
* *Poëtica ectasi* τιθήμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ coniugationis verborum in μι.

Præsens & imperfectum eadem sunt cum passiuis: Perfectum & plusquamperfectum, & secundum futurum, desiderantur. Reliqua sunt tria tēpora, primus aoristus, secundus aoristus, & futurum primum. Aoristus primus ἐθηκάμην: sed parum vsitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Aoristus secundus med. per omnes modos & participia.

Secundus autem aoristus inflectitur sic;

Indicatiuus { ἐθέμην, ἔθεσο, * ἔθετο, ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην: ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

* *Hinc* ἄνθετο, *reposuit, pro* ἀνέθετο, *reiecto augmento, ab* ἀντίθημι *pro* ἀνατίθημι.

Imperatiuus { θέσο, θέσθω: θέσθον, θέσθων: θέσθε, θέσθωσαν.

Optatiuus { † θείμην, θεῖο, θεῖτο: θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην: θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

† *Dicimus quoque* θοίμην, θοῖο, θοῖτο, *tanquam à* θέω, *cuius aoristus sec. med. esset* ἐθόμην, ε.

Subiunct. ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται: θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον: θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ* θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodam modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur-

* *Hinc* ἀνθέμενος, *pro* ἀναθέμενος, 80. 29.

Secunda coniugatio in μι, fit à verbis in άω: ςάω, ἵςημι: Futurum in ήσω, * ςήσω, vt in secunda coniugatione circumflexorum.

* *Cum* ἀπὸ, ἀποςήσω, *auertam.*
Paradeigma verborum secundæ coniugationis in μι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indic. præs. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι : ἵστατον, ἵστατον: ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

Imperfect. ἵστην, ἵστης, ἵστη: ἵστατον, ἱστάτην: ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

**Cum ἀπὸ ἀπέστην, destiti: cum ἀμφὶ, ἀμφέστην, circumstiti.*

Perfectum, ἕστηκα per α: plusquamperfectum, ἑστήκειν. Aoristus primus, ἔστησα.

† Compositum ex ἀνὰ, ἀνέστη, surrexit: crebrum apud Homerum.

Aoristus 2, S.* ἔστην, ἔστης, † ἔστη: D. ἔστητον, ἐστήτην: P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Futurum primum, στήσω.

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperf. ἵσταθι, ἱστάτω: ἵστατον, ἱστάτων: ἵστατε, ἱστάτωσαν.

** Doricè στᾶθι.*

Aoristus 2, * στῆθι, στήτω: στῆτον, στήτων: στῆτε, στήτωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfectum ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη: ἱσταίητον, ἱσταιήτην: ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoristus 2, σταίην, σταίης, σταίη: σταίητον, σταιήτην: σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præs. ἐὰν & imperf. ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: ἱστᾶτον, ἱστᾶτον: ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aorist. 2, ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ: στῆτον, στῆτον: στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens, ἱστάναι: Aor. 2, * στῆναι.

** Doricè στᾶναι.*

Participia.

Particip. præs. & imperfectum ὁ ἱστὰς, ἱστάντος: ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης: τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.

** ἀνστὰς, qui surrexit, pro ἀναστὰς: & ἀποστὰς, qui destitit.*

Aoristus 2, ὁ * στὰς, στάντος: ἡ στᾶσα, στάσης: τὸ στὰν, στάντος.

VERBI PASSIVI.

Passiuum secundæ coniug. verborum in μι.

Indicatiuus.

Indic. præs. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται: ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον: ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfect. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο: ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην: ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Plusquamper- ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more consueto. Aoristus primus, ἐστάθην. Futurum primum, σταθήσομαι. Paulopostfuturum, ἑστάσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ἵστασο, ἱστάσθω: D. ἵστασθον, ἱστάσθων: P. ἵστασθε, † ἱστάσθωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfectum ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην: ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

Perfect & plusquamperfect. ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην: ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Subiunctiuus.

Subiunct. præsens ἐὰν & imperf. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται: ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον: ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfect.& plusquã- ἐὰν perfect. ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον: ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

Infinitiuus. *Participium.*

Infinitiui præsens & imperfectum, ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε. Participij præsens & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

VERBI MEDII.

Medium secundæ coniug. verborum in μι.

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. Futurum primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoristus secundus.

Secundus aoristus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο: D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην: P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non est hoc tempus vsitatum.

Paradeigma verborum tertiæ coniug. in μι.

Tertia coniugatio in μι, fit à verbis in όω: δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, [1] δώσω, perinde vt in tertia circumflexorum. Præteritum, δέδωκα.

[1] *Poetice seruata reduplicatione,* διδώσω: *prima pluralis* διδώσομεν, dabimus: *infinitiuus* διδώσειν, daturum esse.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens: δίδωμι, δίδως, δίδωσι: δίδοτον, δίδοτον: δίδομεν δίδοτε, διδοῦσι: *Ionic.* διδόασι.

Ionismus.

** Poëticè* δίδοσκον, ες, ε, 77, 27.

Imperfe.: * ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω: ἐδίδοτον, ἐδιδότην: ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα: Plusquamperfect. ἐδεδώκειν. Aor. prim. ἔδωκα, per κ. Aorist. sec. S. ἔδων, ἔδως, ἔδω: D. ἔδοτον, ἐδότην: P. ἔδομεν, ἔδοτε, * ἔδοσαν. Futurum primum, δώσω.

** Reiecto augmento* δόσαν dederunt.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.: δίδοθι, διδότω: δίδοτον, διδότων: δίδοτε, διδότωσαν.

** Cum* ἀπό, ἀπόδος, redde: *cum* διά διάδος, distribue.

Aoristus 2,: * δός, δότω: δότον, δότων: δότε, δότωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præsens & imperfect.: διδοίην, διδοίης, διδοίη: διδοίητον, διδοιήτην: διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aoristus 2,: δοίην, δοίης, δοίη: δοίητον, δοιήτην: δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præs. ἐὰν & imperf.: διδῶ, διδῷς, διδῷ: διδῶτον, διδῶτον: διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aor. 2, ἐὰν: δῶ, δῷς, [1] δῷ: δῶτον, δῶτον: δῶμεν, δῶτε, [2] δῶσι.

[1] *Ionice*

¹ *Ionice δῷσι. Iones enim tertijs personis sing. subiunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt σι, vel σιν sequente vocali. quidam scribunt δῶσι, absque puncto subscripto.* ² *Poëticè δώωσι. sic γνώωσι,* nouerint, *à γνῶμι,* nosco: *vt pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur δώω, δώῃς, δώῃ, & Ionicè δώῃσι.* 1 *Ionismus.* 2 γνώωσι.

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόναι. Aoristus secundus, * δοῦναι. *Infinitiuus.* * *Doricè δόμεναι. Ionicè δόμεν,* 91, 18.

Participia.

Participij præs. & imperfectum.
- ὁ διδούς, διδόντος:
- ἡ διδοῦσα, διδούσης:
- τὸ διδόν, διδόντος.

Aoristus 2,
- ὁ δούς, δόντος:
- ἡ δοῦσα, δούσης:
- τὸ δόν, δόντος.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι.

Indicatiuus.

Indic. præs.
- δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται:
- διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον:
- διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfect.
- ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο:
- ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην:
- ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Plusquamperfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulopostfuturum, δεδόσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperfect.
- δίδοσο, διδόσθω:
- δίδοσθον, διδόσθων:
- δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum & plusquāperfect.
- δέδοσο, δεδόσθω:
- δέδοσθον, δεδόσθων:
- δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Optatiui præsens & imperfectum, S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο: D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην: P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectum & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο: vt præsens. *Optatiuus.*

Subiunctiui præsens & imperfect. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον: P. διδώμεθα, *Subiunctiuus.*

διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι δεδῷ, δεδῶται: vt præsens.

Infinitiuus.
Participium.

Infinitiui præsens & imperfectum, δίδοσθαι, ab indicatiuo δίδοσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Medium tertiæ coniug. verborum in μι.
Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus vero secundus sic inflectitur.

ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο:
ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην:
ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

δόσο, δόσθω:
δόσθον, δόσθων.
δόσθε, δόσθωσαν.

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus,
δοίμην, δοῖο, δοῖτο:
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην:
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunct. ἐὰν
δῶμαι, δῷ, δῶται:
δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον:
δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradigma verborum quartæ coniug. in μι.

Quarta coniugatio in μι, fit à verbis in ύω: ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indic. præs.
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι:
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον:
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfect.
ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ:
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην:
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω: Dual. ζεύγνυτον, ζευγνύτων: P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiuus.
Participium.

† Infinitiui præsens & imperfectũ, ζευγνύναι. Participij

ticipij præsens & imperfectum, ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος: ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

VERBI PASSIVI.

Passiuum quartæ coniug. verborum in μι.
Indicatiuus.

Indicatiui præsens { ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται: ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον: ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfe. { ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο: ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην: ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. S. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω: D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων: P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθων. Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι, ab indicatiuo ζεύγνυσθε. Participij præsens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Infinitiuus.
Participium.

ANNOTATIONES IN verba in μι.

Iota ante σ aspiratur.

Reduplicatio in ἵστημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante σ.

Quarta coniugatio [1] reduplicationem ignorat; ζεύγνυμι, *iungo*: ὀμόργνυμι, *abstergo*: ὀρέγνυμι, *extendo*: κεράννυμι, *misceo*: πετάννυμι, *pando*: δῦμι, *ingredior*: φῦμι, *nascor*: id quod in alijs quoque accidit; δίζημι, *quæro*: ὄνημι, *iuuo*: [2] φίλημι, *amo*: ἵλημι, *propitius sum*: φημὶ, *dico*: γνῶμι, *nosco*. [3] & multis alijs apud poëtas. 1 2 3

1 *Reduplicatio in quarta semper, in alijs sæpe desideratur.*

[1] *Inuenitur tamen* † *κέκλυθι pro κλῦθι*, audi: *&* κέκλυτε *pro* κλῦτε, audite, *à* κλῦμι, *facta per* ε *reduplicatione: quæ & in quibusuis barytonorum temporibus, nedum verborum in* μι, *locum habet.* [2] *Bæoticè dicitur* πεφίλειμι, *facta per* ε *reduplicatione, & penultima* η *in* ει *mutata, ut in* τίθεικα *pro* τέθηκα, 138, 8. *sic à* νοέω, νόημι, νενόειμι, cogito: *imperatiuus* νενόηθι: τελέω, τέλημι, τετέλειμι, finio, perficio. *Aeoles verò mutant* η *penultimam in* ε, *geminato* μ, τίθημι, τίθεμμι, pono: φίλημι, φίλεμμι, amo: πόθημι, πόθεμμι, desidero, *cuius infinitiuus* ποθέναι, *Doricè* ποθέμεναι, 91, 18: *ectasi poëtica* ποθήμεναι,

1 *Reduplicatio per* ε *etiam in quarta coniug.*

2 *Bæoticè* ει *pro* η.

Aeolicè εμμι *pro* ημι.

Aeolicè accentus retractus.

Reduplicationem ignorantia.

Mira poëtarum in reduplicationis varietate licentia.

ποθήμεναι, desiderare : *potest tamen etiam esse aoristi secundi pro* ποθῆναι. *sic à* κάλημι, καλήμεναι, vocare, *&* *à* φίλημι, φιλήμεναι, dilexisse, *cuius participium est* φιλεὶς, ἔντος, *&* *Aeolicè retracto accentu* φίλεις φίλεντος, amans, *sic* νόεις, νόεντος, cogitans, *à* νόημι.[3] *Vt in prima* αἴνημι, laudo, δείπνημι, cœno, *à* δειπνέω, *vel quasi à* δειπνάω *secundæ. vnde infinitiuus* δειπνάναι : *quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione,* δεδειπνάναι : *atque prima pluralis præsentis,* † δεδείπναμεν. *Exempla secundæ,* γήρημι, senesco, *vnde participium* † γήρας, αντος, senescens, *datiuus pluralis poëticus* γηράντεσσι : *vel* γήρας, *est syncope pro* γηράσας, *à* γηράω. κίδναμαι, dispergor, *in imperfecto* ἐκίδνατο, dispergebatur, κρέμαμαι, pendeo. γέλημι, rideo. νίκημι, vinco. ἀρίστημι, prandeo : *in imperfecto* ἠρίσταμεν, prandebamus, *infinitiuus* ἀριστάναι. κτῆμι, interficio, *infinitiuus* κτάναι, *Ionicè* κτάμεν, *Doricè* κτάμεναι, *cum* κατὰ, κατακτάμεν *&* κατακτάμεναι, interficere, *participium aoristi secundi* κτὰς, *vnde* κατακτὰς, qui interfecit, *&* *in indicatiuo* ἔκτην, ης, η, *Doricè* ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, *cum* κατὰ, κατέκταν, interfeci, *in voce media* ἐκτάμην : *participium* κτάμενος, interemptus, interfectus. οὔτημι, vulnero, *infinitiuus* οὐτάναι, *Ionicè* οὐτάμεν, *Doricè* οὐτάμεναι, vulnerare, *participium passiuum* οὐτάμενος, vulneratus. *Exempla tertiæ sine reduplicatione,* δοκίμωμι, probo, ἐλευθέρωμι, libero. *Nam poetæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abijciunt. Interdum huiusmodi reduplicatio, quæ sua natura est breuis, siue fiat per* ι, *siue per* ε, *positione producitur, inserto* μ : *vt* πρήθω, πρῆμι *&* πίμπρημι, comburo, *futurum* πιμπρήσω, incendam, *seruat reduplicationem, vt* διδώσω, 144, 1 : *præsens passiuum* πίμπραμαι, ardeo. πλάω, πλῆμι *&* πίμπλημι, impleo, *tertia persona* πίμπλησι, implet, *participium* πιμπλὰς, implens, *fœmininum* πιμπλᾶσα, *nominatiuus pluralis* πιμπλᾶσαι, implentes. *Interdum etiam à vocali incœpta, reduplicationem habent in secunda syllaba : vt* † ὀνέω, *seu* ὀνάω, ὄνημι *&* ὀνίνημι, iuuo, *tertia persona* ὀνίνησι, prodest, *passiuum* ὀνίναμαι, *tertia pluralis* ὀνίνανται, iuuantur, *&* *in imperfecto*

ὀνίναντο,

ὀνίναντο, iuuabantur, *sine augmento. Interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: ut* ἀλάω, ἄλημι *&* ἀλάλημι, erro, ἀλυκτέω, ἀλύκτημι *&* ἀλαλύκτημι, in angustias redigo, ἀχέω, ἄχημι *&* ἀκάχημι, ango, *ubi tenuis κ repetitur pro aspirata χ, ut dictum est de augmento perfecti, 82, 25; & de reduplicatione propria, 134, 19. hæc in voce pass. characteristicam longam habent;* ἀλάλημαι, *(quod &* ἀλήλημαι, *verso α in η)* ἀλαλύκτημαι, ἀκάχημαι, *quæ sunt in crebro usu apud poëtas. atque ab* ἀλάλημαι, *fit infinit.* ἀλάλησθαι, errare: *participium* ἀλαλήμενος, errans, *in infinitiuo vocis actiuæ sine reduplicatione, sed seruata longa,* ἀλῆναι, *& Doricè* ἀλήμεναι, vagari, *aoristus primus pass.* ἠλάθην, *& participium* ἀλαθείς, vagatus, *tamquam ab* ἀλάω. *ab* ἀκάχημαι *in tertia plurali imperfecti* ἀκήχηντο, *& Ionicè* ἀκηχέατο, 100, 21, & 101, 1, *augetur in medio: sine augmento* ἀκαχέατο, *& addito ι ad ε,* ἀκαχείατο, tristabantur. *Sunt & quædam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant; quod Aeolico, Attico & Ionico more fieri dicitur: ut* ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται, *ab* ὁράω ὄρημι, video: *cum præpositione Dorica* ποτὶ, *id est* πρὸς, ποθόρημαι, *à* ποθοράω, *infinitiuus actiuus* ποθορῆν *pro* ποθορᾶν *siue* προσορᾶν *Doricè, ut* ζῆν, *pro* ζᾶν, 126, 16. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, *pro* ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται, fructum capio. φίλημαι *pro* φίλαμαι, *unde imperfectũ* ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, *pro* ἐφίλατο, *(quod & ipsum in usu habetur) & sine augmento* φίλατο, diligebat, *à* φίλημι, amo; *quod & in duali & plurali seruat longam Aeolicè,* φίλητον, φίλημεν. κάλημαι *pro* κάλεμαι, *imperfect.* ἐκαλήμην, ἐκάλησο, ἐκάλητο, *à* καλέω, κάλημι, *voco.* δίζημαι, δίζηαι, δίζηται, *pro* δίζεμαι, εσαι, εται, quæro: *unde participium* διζήμενος, quærens: *sic* βλήμενος, percussus, *pro* βλέμενος, *à* βλέω βλῆμι, *id est,* βάλλω, percutio. ἄημι *verò, quod fit ab* ἀέω *primæ, id est,* spiro, *ubique longam seruat tam in voce actiua quàm passiua: unde in tertia duali* ἄητον, spirant, *in infinitiuo* ἀῆναι, *& Doricè* ἀήμεναι, spirare, *in imperfecto passiuo* ἄητο, spirabat, *sine augmento. At ex* ἄημι, *quod fit ex* ἀάω *secundæ, fit passiuum* ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, *id est,* expletur, satiatur, *cæterùm ab* ἄημι *primæ, fit* ἄησι, flat,

Passiua characteristicam producentia.

spirat: *tertia pluralis* ἄεισι, flant: *pro* ἀεῖσι: *imperf.* ἄη, flabat, *sine incremento: magis vsitatum est* ἄει, *à circumflexo* ἀέω ἀῶ, ἄεον, ἄεε, *crasi* ἄει: *participium*, ἀεὶς,

Notio.

ἀέντος, flans, spirans. *Illud quoque scias velim, verba in* μι *quartæ coniugationis esse multa, tot fermè quot verba barytona in* ύω: *aliarum verò trium coniugationũ paucissima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel à* CLENARDO *vel à nobis. Proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.*

Figuratiuæ coniugationum ε, α, ο, υ, vbi seruentur: ac vbi, & quomodo producantur.

Præsentis & imperfecti singularia actiua, penultimam producunt η, ω, υ: τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι: ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia autem & pluralia, corripiunt; τίθετον, τίθεμεν: ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis.

Notio.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. semper enim in præsenti & futuro
1 omnium verborum, similis est [1] datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι, sic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσταμεν,
2 ἱστᾶσι. In quarta autem receptum est [2] non ζευγνῦσι, sed ζευγνύουσι, à barytono ζευγνύω. Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitẽ breuiant, & interponunt α:
2 τιθεῖσι, τιθέασι: διδοῦσι, διδόασι: ζευγνῦσι, [2] ζευγνύασι: at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

ύασι pro ῦσι.
Ionismus:
εῖσι, έασι:
οῦσι, όασι:
ῦσι, ύασι.

Imperfectum.
Circumflexa pro verbis in μι.

Imperfectum singulare trium coniugationum
3 raro est in vsu, sed [3] vtimur personis circumflexorum: à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ,
4 ἵστων, ἵστας, [4] ἵστα: à διδόω διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Perfectum.
Bœotismus, ει pro η.
α pro η.
ε aspiratum.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more, pro τέθηκα,
5 à futuro θήσω. [5] mutant enim Bœoti η in ει. At perfectum ἕστακα per α, pro ἕστηκα, à futuro στήσω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medij ab ἑστήκω, *permaneo*: seruátq; ε spiritum præsentis ἵστημι.

Aoristi

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristus 1. κα pro σα.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmento: θήσω, ἔθην: στήσω, ἔστην: δώσω, ἔδων. At quarta coniugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in verbis dissyllabis, *κλῦμι, audio: δῦμι, ingredior:* futurum κλύσω, δύσω: aoristus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἔστην, *steti*, ἔστητον, ἔστημεν: ἔγνων, *noui*, ἔγνωτον, ἔγνωμεν.

Aoristi secundi formatio.
ἔκλυν, υς, υ.
ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, subij, subijsti, subijt.
ἔγνων, à γνῶμι.

Imperatiuus desinit in θι, στῆθι *sta*, γνῶθι *nosce*, per vocalem indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι, *sed* ἔθην & ἔδων, in duali & plurali vocalem corripiunt; ἔθετον, ἔθεμεν, ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorũ præterea vltima est ς, [6] θές, δός: Infinitiuorum autẽ penultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι.

Aoristi secundi imperatiuus & infinitiuus.
γνῶθι, γνῶναι.
ἔθετον, &c.
6 *ἔδοτον, &c.*
θὲς, δός.
7 *θεῖναι, δοῦναι.*

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι, [7] à prima plurali, μεν verso in θι: ἵσταμεν, ἵσταθι: sed τίθετι per τι, non θι: de quo vide * aoristum passiuum barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis; τίθει, ἵστα, * δίδου, à τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ.

Imperatiui formatio.
τι pro θι.
Circumflexa pro verbis in μι.
** Doricè δίδοι, da.*

Optatiui præsens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: & secũdus aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum, quæ continet figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι.

Optatiuus: είην, αίην, οίην.

Subiunctiui præsens, [8] τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. Secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam ῃ primæ coniugationis, ᾳ secundæ, ῳ tertiæ. Secundus autẽ aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis & cõiugationibus, & per ῳ in tertia.

8 *Subiunctiuus.*
ῃ, ᾳ.
ῳ.
ῃ.
ῳ.

Quarta coniugatio caret † optatiuo & subiunctiuo.

Notia.

Infinitiui præsens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι, per [9] figuratiuam coniugationis ante ναι.

Infinitiuus.

Participium præteriti perfecti, ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκός: & Ionicè ἑστεὼς, ἑστεότος. siquidẽ Iones è præteritis

9 *Participium perfectum.*
Ionismus.

Jonismus.
10 teritis ſubtrahunt κ, [10] & penultimam corripiunt:
μέμηκα, μέμαα, paratus ſum: ſic ἕστακα, ἕσταα: & par-
ὁ & τὸ ἑστώς.
11 ticipium ἑσταώς: [11] deinde per craſim, ἑστὼς, ἑστῶτος:
δι εστῶσα à διΐστημι.
12 ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ ἑστὼς, ἑστῶτος: [12] à quo compoſitum
διεστῶσα, *diſſita, diſcreta:* vtrumque verò, & maſcu-
γεγώς.
linum & neutrum, habet accentum acutum, &
μεμώς.
per ω μέγα ſcribitur. Itidem dicendum in γεγὼς, *na-*
βεβώς.
tus: μεμὼς, *paratus, cupiens:* βεβὼς, *greſſus vel nixus:*
13 à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, quorum [13] themata ſunt,
γάω, *naſcor:* μάω, *quæro, cupio:* βάω, *gradior:* vnde γή-
14 σω, γέγηκα, [14] γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέβη-
15 κα, [15] βέβαα.
Doriſmus.
1 [1] *Doricè verò datiuo ſingulari, (vt dictum eſt antea)*
Æoliſmus,
τιθέντι, ἱστάντι, διδόντι: *at Æolicè accentus in antepenulti-*
mam retrahitur, τίθεντι, ἵσταντι, *cum ſpiritu tenui,* δίδον-
τι. *ſic* οἴκεντι, *habitant, ab* οἴκημι: φίλεντι, *amant, à* φίλη-
μι: ἵεντι, *mittunt, cum tenui ſpiritu, Doricè* ἱέντι, *ab* ἵημι.
ἀποδεικνῦσι.
2 [2] *Herodotus tamen Ionicus ſcriptor dixit* ἀποδεικνῦσι, *de-*
3 *monſtrant, pro Jonico* ἀποδεικνύασι, *ab* ἀποδείκνυμι. [3] *V-*
timis perſonis circumflexorum etiam in præſenti: vnde
παρτιθεῖ.
παρατιθεῖ, *& poëticè (80. 29. 35)* παρτιθεῖ, *apponit,*
διδοῖ.
tanquam à παρτιθέω: διδοῖ, *dat, pro* δίδωσι, *à* διδόω ῶ, όεις
ἐπίμπρεν.
4 οῖς, όει οῖ. [4] *Sic* ἐπίμπρεν, *vrebat, pro* ἐπίμπρη, *non à* πίμ-
5 πρημι, *ſed à* πιμπρέω ῶ. [5] *Hoc faciunt Bœoti vbi Dores*
Bœoti vbi mu-
ſeruant η: *vbi verò Dores mutant* η *in* α, *illic Bœoti ſer-*
tent η *in* ει.
6 *uant* η. [6] Pro θέτι, δόθι. *horum formam ſequuntur* ἐνί-
ἐνίσπες, ἔνισπες.
σπες, *dicito, refer, ab* ἐνίσπω, *ſed tanquam ab* ἐνίσπημι:
(at ἔνισπες, *dixiſti, &* ἔνισπε, *dixit, ſunt aoriſti ſecundi,*
χὲς, φρὲς, ἕς.
ab eodem ἐνίσπω, *ſiue ab* ἐνισπέω ῶ) χὲς, *habeto, ab* χῆμι:
φρὲς, *ferto, à* φρῆμι: ἕς, *mittito, ab* ἵημι. *ſed de his aliás.*
Æoliſmus.
7 à θὲς *cum* ἐν *fit* ἔνθες, *impone.* [7] *Æoles & poëtæ metri*
gratia retinent vocalem longam in præſenti imperatiui:
vt in prima φίληθι, *ama:* νόηθι, *cogita: in ſecunda,* ἵληθι,
Jonismus.
8 *propitius eſto:* πίμπληθι, *imple: in tertia,* δίδωθι, *da.* [8] *Jo-*
nicè τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃσι: *&* ἱστέω, ἱστέῃς, ἱστέῃσι. *Vide*
87, 33: *&* 92, 4: *&* 111, 21: *&* 145, 1. *ſic in aoriſto*
ſecundo θέω, θέῃς, θέῃσι: θέητον, ον: θέωμεν, *&c. pro* θῶ
θῇς, θῇ, *&c. Poetæ ad* ε *apponunt* ι, θείω, θείῃς, θείῃ *&*
θείῃσι: *prima plural.* θείωμεν, *& ſyſtole* θείομεν. *ponamus.*
ſic

sic βείομεν, eamus *vel* iuerimus, *pro* βείωμεν, *&* *hoc pro* βῶμεν, *à* βίβημι. *&* *in secunda coniugatione* στείομεν *&* στίομεν, steterimus, *pro* στῶμεν, *à* στῶ, στῇς, στῇ: *Ionicè* στέω, στῇης, στῄησι, *poëticè* στείω, στείῃς, στείησι: *tertia plural.* στείωσι, *cum* περὶ, περιστείωσι, circumstent: *&* *rursus verso* ει *in* η, στήω, στήῃς, στήῃ *vel* στήη, steterit: *tertia plural.* στήωσι, steterint. *Idem interdum obseruatur in aoristis subiunctiui passiui barytonorum*, 105. 24. *nam pro terminationibus* ῶ, ῇς, ῇ, *&c. Iones dicunt* έω, έῃς, έῃσι, *&c. &* *poëtæ* είω, είῃς, είῃσι: *atque in prima plurali* είομεν. *hinc* τραπείομεν, vertamur, *pro* τραπῶμεν, Ιλ. γ', *à* τρέπω, *cuius aoristus sec.* ἔτραπον. *&* *rursus* ήω, ήῃς, ήῃ, *pro* είω. *hinc* φανήῃ, *siue* φανήῃ, videatur, *pro* φανῇ *à* φαίνω, *aoristus secund.* ἔφανον. [9] *Poëticè, ut sæpe iam dictum est, interdum metri gratia seruatur longa, ut* τιθήμεναι, *pro* τιθέναι. *&* *Doricè* τιθήμεναι. [10] *Aliquando tamen longam seruant, ut* κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηα, *participium* ὁ κεκοτηώς, iratus: χαίρω τὸ χαίρω, gaudeo, *perfectum* κεχάρηκα, κεχάρηα, *unde* ὁ κεχαρηώς, gauisus: *sic* ἑστηώς *ex* ἑστηκώς, stans, perstans. *nam ab* ἵστημι *præteritum propriè est* ἕστηκα: ἕστακα *verò Doricum est, verso* η *in* α. *his simile est* ὑποπεπληώς, ῶτος, *pro* ὑποπεπληκώς, attonitus, perculsus: *in plurali* οἱ ὑποπεπληῶτες, *à* πλάω πλῆμι, μ. ήσω, π. πέπληκα ηα, ηκὼς ηώς: *deinde cum* ὑπὸ, ὑποπεπληώς. [11] *Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesim vocalis* α *vel* ε, *&* *nihilominus contractè efferuntur: ut* ὁ γεγαώς, τοῦ γεγαῶτος, *per* ῶ: ἑστεώς, ῶτος *&* ότος, stans: *accusatiuus*, ἑστεότα, *apud Homerum: atque etiã in indicatiuo* ἑστέατε *&* ἑστέασι *apud Herodotũ. Quadruplex itaque hic erit participium: communiter* ὁ γεγηκὼς ότος: ἡ γεγηκυῖα, ας: τὸ γεγηκός, ότος: *Ionicè* ὁ γεγαώς, ότος: ἡ γεγαυῖα, ας: τὸ γεγαός, ότος: *contractè* ὁ γεγώς, ῶτος: ἡ γεγῶσα, ώσης: τὸ γεγώς, ῶτος, *ubiq; etiam per* ω μέγα: *contractè verò ac simul per epenthesim* τοῦ α, ὁ γεγαώς, ῶτος: ἡ γεγαῶσα, ώσης: τὸ γεγαώς, ῶτος, *ubique etiam per* ω μέγα, *&* *fæmininum habet* α *finale impurum*, γεγαῶσα, *non* γεγαυῖα. [12] *Hinc quoque cum* ἐν, ἐνεστώς, ῶτος, instans: *cum* κατὰ, καθεστὼς, constitutus. [13] *Hæc themata in vsu non sunt*: βάω *refertur ad* βαίνω *seu ad* βίβημι:

Notio.
ὁ κεκοτηώς.

κεχαρηώς.
ἑστηώς.

ὑποπεπληῶτες.

Epenthesis α *&* ε
γεγαώς, ῶτος.
Quadruplex participium:
ηκὼς } ότος.
αὼς }
ὼς } ῶτος.
αὼς }

γάω ad γίνομαι siue γίγνομαι : & μάω ad μαιμάω.
14 [14] Hinc cum ἐν, ἐγγέγαα, innatus sum. [15] *Tertia pluralis*
15 βεβάασι, iuerunt.

Annotationes in vocem pass.
Præsens.

Passiui præsentis secunda persona, τίθεσαι, ἵστασαι: & Atticè τίθῃ, [1] ἵστῃ, vt barytonum τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfectum.

Imperfecti [2] similiter secundæ personæ, ἐτίθεσο, ἵστασο, ἐδίδοσο, reijciunt σ, ac deinde crasim patiuntur: ἐτίθεο [3] ἐτίθου, [4] ἵσταο ἵστω, ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectum.
Bœotismus. τέθειμαι.

Perfectum passiuum verborum in μι, corripit penultimam: actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἕστακα, ἕσταμαι, α breui. qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita & in passiuo scribitur per ει Bœoticam, τέθεικα, τέθειμαι.

Aoristus primus. ἐτέθην.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην, penultima breui, à tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. sic à τέθεται, correpta penultima dicendum erat ἐθέθην: sed prius θ vertitur in tenue τ, † ἐτέθην.

Imperatiuus Comm. Io. Att.
εσο, εο, ου.
ασο, αο, ω.
οσο, οο, ου.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο: & abiecto σ, per crasim Atticam dicitur τίθεο [3] τίθου, ἵσταο [5] ἵστω, δίδοο δίδου, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiuus.
είμην, εῖο, εῖτο: αίμην, αῖο, αῖτο: οίμην, οῖο, οῖτο.
Notio de optatiuorum accentu.

Optatiui præsens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectum verò τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι, vt & in actiuo. Duæ autem personæ circumflectuntur, si optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima: δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, *possem, posses, posset*: δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

Subiunctiuus.
ῶμαι { ῇ, ῆται. ᾷ, ᾶται. ῷ, ῶται.
Notio de subiunctiuorum accentu.

Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per ῆ: ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per ᾶ: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ, quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δύνωμαι, *si possim*, acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modò dictum est in optatiuo. Alij, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: & actiuum, ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται,

per ᾳ. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται: prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῇ, ᾷ, ῷ.

Perfectum.

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μην: ἔθην, ἐθέμην: ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἔστην, ἐστάμην non est in vsu. Secunda persona ἔθεσο, ἔδοσο, & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam[3] ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο,[6] θέο,[3] θοῦ: δόσο, δόο,[7] δοῦ.

Annotationes in vocem mediam.
Aoristi secundi formatio.
3 *Jonismus.*
6.3 *Atticismus.*
7 *Imperatiuus.*

Et hæc quidem de verborum coniugationibus præcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus cæteras partes orationis.

[1] *Dorice* ἵστα, *reiecto* ι *subscripto*, 21, 3: *&* 22, 17. [2] *Supple, more secundarum personarum præsentis,* τίθεσαι, ἵστασαι: quæ Ionicè abijciunt σ, τίθεαι, ἵστααι: *ac deinde Atticè contrahuntur,* τίθῃ, ἵστῃ. [3] *Doricè* ἐτίθευ, 21, 20. *sic in imperatiuo,* τίθευ *pro* τίθου: *&* *in aoristo secundo medio* ἔθευ *pro* ἔθου: *atque in imperatiuo* θεῦ *pro* θοῦ. [4] *Sic à* κρέμαμαι, pendeo, *imperfectum* ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω, pendebas, *tertia persona* ἐκρέματο, pendebat: ἐπίμπλω, implebaris, *à* πίμπλαμαι: ἵπτω, volabas, *ab* ἵπταμαι. [5] *Hinc cum* ἀνά, ἀνίστω, surge. [6] *Cum* κατά, κατάθεο, *&* *poëticè* κάτθεο, 80, 29, *&* 31: *cum* σύν, σύνθεο, *&* *contractè* σύνθου, compone. [7] *Cum* ἀνά, ἀνάδου, redde: *cum* περί, περίδου, depone, *seu deposito pignore certa, tonum retrahunt.*

1 ἵστα *pro* ἵστη.
2
3 *Doricè* ευ *pro* ου.
4 ἐκρέμω. ἐπίμπλω. ἵπτω.
5
6
7

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primæ personæ, Sing. ἐγὼ *ego*, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ: & per aphæresim μοῦ, μοί, μέ: D. νῶϊ, νῷϊν: P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ personæ, S. σύ, *tu*, σοῦ, σοί, σέ: D. σφῶϊ σφῷϊν: P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic η.

Tertiæ personæ, Sing. ὅς, οὗ, *sui*, οἷ, ἕ: D. σφωὲ, σφωΐν: P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Pronomina primitiua.
ἐγώ.
σύ.
ὅς, οὗ.

[1] Possessiua octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, *meus, mea, meum*: σός, σή, σόν, *tuus, tua, tuum*: ὅς, ἥ, ὅν, *suus, sua, suum*: νωΐτερος, *noster duorum*: σφωΐτερος, *vester duorum.* at

1 *Possessiua.*

de pluribus, ἡμέτερος, *noster* : ὑμέτερος, *vester* : σφέτερος, *suus*. Quorum omnium masculina declinantur vt λόγος, *sermo* : neutra, vt ξύλον, *lignum* : fœminina trium in η, vt τιμή, *honor* : reliquorum quinque in α, inflectenda vt ἡμέρα, *dies* : ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, & ita de reliquis.

Demonstratiua.

Demonstratiua duo, οὗτος, *hic* : ἐκεῖνος, *ille*.

** ὦ οὗτος, heus tu : secundæ est personæ, veluti & omnes vocatiui.*

Mascul. S. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, * ὦ οὗτος : D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω : P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Fœm. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη : D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα : P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται.

Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο : D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω : P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Mascul. ἐκεῖνος : Fœmin. ἐκείνη : Neut. ἐκεῖνο, sine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Atticismus. 2

[2] Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτῳί, τουτονί : ἐκεινοσί, ἐκεινουί, &c. In neutro autem singulari, τουτοΐ, & sæpius τουτί : in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum αὐτός.

Relatiuum vnum, αὐτός, *ipse*, omnium personarum, αὐτὸς ἐγὼ *ipse ego* : αὐτὸς σύ, *ipse tu* : αὐτὸς ἐκεῖνος, *ipse ille*. Masc. αὐτός : Fœm. αὐτή : Neut. αὐτό : vt ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον. Neut. αὐτό sine ν, vt τοῦτο & ἐκεῖνο.

Composita.

Composita tria, ἐμαυτοῦ, *mei ipsius*. σεαυτοῦ, *tui ipsius* : ἑαυτοῦ, *sui ipsius*. carent autem nominatiuo. Primæ personæ mascul. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν : Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν : Neutrum, ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν : σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν : σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό : & per crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, &c. Tertiæ personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν : ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν : ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cúmque duo præcedentia tantùm habeant singularem, hoc declinatur etiam pluraliter, & cõiunctim & [3] diuisim ; ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν : ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς : ἑαυτούς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς : ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidem plurale in omnes quoque personas quadrat ; ἑαυτῶν, *nostrum, vestrũ, sui ipsorum* : ἑαυτούς, *nos, vos, se ipsos*. Sic

Notio. 3

Notio.

&

& interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tui ipsius*, ἑαυτὸν, *teipsum*. Quum reperiuntur aspirata, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, & similia, crasis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum pronomen vocant ὁ δεῖνα, *quidam*: & sic declinatur:

Infinitum δεῖνα.

Mascul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poëtas.

[1] *Pronomina possessiua deriuantur à trib. primitiuis: nempe* ἐμὸς, σὸς, ὃς, *à genitiuis* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: *νωΐτερος verò & σφωΐτερος, à genitiuis dualibus poëticis* νῶϊν *&* σφῶϊν: *de quibus postea. Tria postrema,* ἡμέτερος, ὑμέτερος, *&* σφέτερος, *ducuntur a genitiuis pluralibus* ἡμῶν, ὑμῶν *&* σφῶν. *Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro proprijs & à se ductis possessiuis: nempe* μοῦ *pro* ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, *&c. per omnia genera, casus & numeros: ita* σοῦ *pro* σὸς, σὴ, σὸν, *&c. & sic de alijs: vt* λόγος μου, *pro* ἐμὸς, sermo meus, μήτηρ μου, *pro* ἐμὴ, mater mea, ξύλον μου, *pro* ἐμὸν, lignum meum, ξύλα μου, *pro* ἐμά, ligna mea. *sic* τὸ ὄνομά σου, *pro* σὸν, nomen tuum, *&* ὁ πατὴρ ἡμῶν, *pro* ἡμέτερος, pater noster. *nam à primitiuo* ἡμῶν *ducitur possessiuum* ἡμέτερος. *sic in vocatiuo,* πάτερ ἡμῶν, *pro* ἡμέτερε, pater noster. *idem iudicato de alijs.* [2] *Eodem modo additur* ί *nominibus infinitis siue relatiuis:* τοιοῦτος, τοιουτοσί, talis: τοσοῦτος, τοσουτοσί, tantus: τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, tam grandis natu. *componuntur enim hæc tria ex* τοῖος, talis: τόσος, tantus: τηλίκος, tantus, *& ex* οὗτος: *declinanturque eodem modo quo* οὗτος, *sed non assumunt* τ. *non enim dicitur* τοιοτοῦτο, *aut* τοσοτοῦτο, *sed* τοιοῦτο, τοσοῦτο, τηλικοῦτο, *& in genitiuo* τοιούτου, τοιαύτης, τοιούτου, τοσούτου, τοσαύτης: τηλικούτου, τηλικαύτης, *&c. in nominatiuo plurali* τοιοῦτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα: τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα: τηλικοῦτοι, τηλικαῦται, τηλικαῦτα. *genitiuus per omnia genera* τοιούτων, τοσούτων, τηλικούτων, *& adiecto* ί, τοιουτωνί. *& ita in reliquis omnibus. additur autem* ί *ad vim significationis* inten-

1 *Possessiua à trium primitiuorum genitiuis deriuata. Genitiui trium primitiuorum pro proprijs possessiuis.*

2 *Iota acutum infinitis & relatiuis additum.*

intendendam, vt res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, *ad significationem intendendam:* egomet, tute, meapte, huiusce. *Componuntur etiam hæc tria cum particula* δὲ, τοιόσδε (*quod & Atticè* τοιοσδί) talis: τοσόσδε, tam multus: τηλικόσδε, tantus. *itidẽ in reliquis casibus*, τοιοῦδε, τοιᾶσδε: *in plurali* τοιοίδε, tales: τοιάδε, *& Atticè* τοιαδί, talia, huiusmodi. *Idem indicium de reliquis duobus.*

Appendix de pronominibus secundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Atticismi.
ἔγωγε, ἔμοιγε.
ἐμέοθεν, σέοθεν,
ἕοθεν: ἐμέθεν,
σέθεν, ἕθεν.
Fίο. Γίο.

Attici nominatiuo & datiuo singulari primæ personæ addunt γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, *retracto accentu in antepenultimam. Genitiuis verò sing. Ionicis addunt* θεν: *vt* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, *communiter; Ionicè verò* ἐμέο, σέο, ἕο, *& Atticè* † ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: *ac per syncopen vocalis* ο, *ipsi quoq; Attici dicũt* ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν: *pro* οὗ *Cyprij dicũt* Fίο, *per digamma Aeolicum. quidã scribunt* γίο *per vnicũ* Γ.

Ionismi.
ἐμέο, σέο, ἕο.
ἐμεῖο, σεῖο, εἷο.
ἡμέες, σφέες.
ὑμέων, σφέων
ἡμείων, σφείων.
ἡμέας, σφέας,
ἕοι, ἕε, ἕθεν.
σφὶ, σφίν.

Iones suo more syllabas circumflexas diuidunt, nempe οῦ *in* έο, εῖς *in* έες, ῶν *in* έων, ᾶς *in* έας: *poëtæ verò vocali* ε *addunt* ι, *quum fuerit ante* ο *vel* ω. *Itaque pro genitiuis* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, *Iones dicunt* ἐμέο, σέο, ἕο: *& poëtæ* ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. *sic in nominatiuis pluralib. pro* ἡμεῖς, ὑμεῖς σφεῖς, *Iones dicunt* ἡμέες, ὑμέες, σφέες: *in genitiuis pro* ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, *dicunt* ἡμέων, ὑμέων, σφέων, *& poëtæ* ἡμείων, ὑμείων, σφείων: *in accusatiuis pro* ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, *dicunt* ἡμέας, ὑμέας, † σφέας. *Illa quoque Ionica videntur,* ἕοι *pro* οἷ, sibi; *&* ἕε *pro* ἕ, se: *poëticè quoque* ἕθεν. *Est etiam Ionum* σφὶ *vel* σφὶν, *pro* σφίσι, sibi, *in datiuo plurali.*

Dorismi & Aeolismi.
ἐμεῦ, σεῦ,
τεῦ, εὗ.

ἄμμες, ὕμμες,
σφές.
ἄμμες, ὕμμες
ἄμμες, ὕμμες.

Dores genitiuos in οῦ, *per* εῦ *suo more efferunt, quod etiam faciunt Aeoles, pro* ἐμοῦ *vel* μοῦ, σοῦ *vel* τοῦ οὗ, *dicentes,* ἐμεῦ μεῦ, σεῦ τεῦ, εὗ. *Nominatiui plurales in* ες *desinunt Doricè & Aeolicè, more nominum quintæ declinationis; atquè* η *initiale mutatur in* α, *quod Aeolicè notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato* μ *sequente: eodem modo* υ *& leuigatur & producitur: vt* ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, *Dores dicunt* ἄμες, ὕμες, σφὲς, *geminato* μ, ἄμμες, ὕμμες: *& Aeoles* ἄμμες, ὕμμες, σφές.

quod

quod verò hic diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt, ἄμες, ἁμῶν, vel ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς: Aeoles verò ἄμμες, ἄμμων vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto ν, ἄμμας: sic in secunda persona Aeolicè ὔμμες, ὔμμων vel ὐμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι ὔμμας. Porrò in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, & Dores & Aeoles dicunt ἄμμι, ὔμμι & σφὲ, à nominatiuis plur. Aeolicis ἄμμες, ὔμμες, σφὲς, reiecto ς: poëtæ verò vtuntur interdum his dualibus pro accusatiuis plur. atq; σφὲ pro ἓ accusatiuo sing. id est, se, vel ipsum. Præterea Dores in sing. secundæ personæ, τ pro σ ponunt, pro σὺ, σοῦ siue σεῦ, σοὶ, σὲ, dicentes τὺ, τοῦ siue τεῦ, τοὶ, τὲ atque τὺ vt in nominatiuo: & in accusatiuo quidem est è numero dictionum encliticarum, in nominatiuo verò non item. Addunt etiam Dores nominatiuo sing. primæ & secundæ personæ per paragogen syllabam νη, ἐγώνη, τύνη: & ἐγὼν pro ἐγώνη, (Aeolicè ἐγῶν:) addunt etiam particulam expletiuam γα, vt Attici γε, ἔγωγα, τύγα: Bœoticè ἰώγα & ἰώνγα, pro ἐγώνγα. Dicunt quoque Dores ἐμὶν pro ἐμοὶ: & μὶν siue νὶν, pro ἓ, ducentes à nominatiuo inusitato † ἳ pro ὃς, cuius accusatiuus est ἵν: vnde præpositis μ & ν fiunt μὶν & νὶν in maximo vsu apud poëtas: atque non solùm sunt numeri singularis, sed etiam pluralis, & omnis generis: tamen habent alium accusatiuum plur. nempe ψὲ pro σφᾶς. Poëtæ quoque dicunt τὶν & τεῒν pro σοί. & pro ἡμῖν & ὑμῖν correpto ι, dicunt ἡμίν & ὑμίν, vltimam acuentes: Atticè verò retrahitur accentus, ἧμιν. Vsurpant quoque poëtæ casus duales incontractos, à quibus facti sunt communes: vt poëticè νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν: & communiter νὼ, νῷν: σφὼ, σφῷν: vbi notandum νὼ & σφὼ neq; circumflecti, neque habere ἰῶτα subscriptum. Porrò σφὲ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poëticis σφεὲ (quod & σφὸ & σφὼ) σφωῒν, acuta vltima. Pro datiuo plur. σφίσι, poetæ vsurpant dualem σφὶν, & per apocopen σφὶ, & per aphæresim φὶν. Hoc quoq; notandum, primitiuum tertiæ personæ ὃς, quocunq; modo varietur, siue per casus, siue per dialectos, sæpenumero habere significationem relatiui αὐτὸς, id est ipse, & possessiuum ab eo deductum σφέτερος

ἁμῶν, ἁμέων.
ἁμῖν, ἁμᾶς.
ἄμμων, ἀμμέων.
ἄμμιν, ἄμμι.
ἄμμας.
ἄμμι, ὔμμι.
σφέ. σφὲ pro ἕ.

τὺ, τοῦ τεῦ,
τοὶ, τὲ τύ.

ἐγώνη, ἐγὼν, ἐγῶν, ἔγωνγα.
ἰώγα, ἰώνγα.
τύνη, τύγα.
ἐμὶν. μὶν, νίν.

ψέ. τὶν, τεΐν.
ἡμὶν, ὑμίν.
ἧμιν.

νῶϊ, νῶϊν:
σφῶϊ, σφῶϊν.

σφεὲ, σφωΐν.

σφὶν, σφὶ,
φὶν, pro σφίσι.

sumi

ſumi pro ὑμέτερος, *atq; datiuũ* οἷ *vſurpari pro genitiuo* οὗ.

De alijs pronominibus.
ἐμοῖο, &c.
τεὸς, τεὰ, τεόν.
ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.
ὅσος, ἥση, τόσον.
ἁμὸς, ἡ, όν.
ὑμὸς, ἡ, όν.
σφὸς, σφὴ, σφόν.
ἡμὸς, ἡ, όν.
κεῖνος, κείνη, κεῖνο. τῆνος, τήνα, τῆνο:
τῆνος.
ἐκείνινος.
ὑμετέρειον.
Ioniſmus.

Attici & Iones genitiuos in ου *per* οιο, *& Dores per* ω *efferunt, non aliter quàm in nominibus tertiæ declinationis: vt* ἐμοῖο, *pro* ἐμοῦ, mei, σοῖο *pro* σου, tui, οἷο *pro* οὗ, *&* ἑοῖο *pro* ἑοῦ, ſui. *Dores autem & poëtæ in poſſeſſiuo* σὸς (*vt diximus de primitiuo* σὺ) *mutant* σ *in* τ, *& interſerunt* ε, *quod etiam faciunt in* ὅς, *dicentes* τεὸς, τεὰ, τεόν: τεῶ, τεᾶς, τεῶ, *&c. pro* σὸς, σὴ, σόν: *ſic* ἑὸς, ἑὴ, ἑόν, *pro* ὃς, ἣ, ὅν. *Aeoles articulum cũ pronomine miſcent,* ὁ σὸς, ὅσος, tuus, ἡ σὴ, ἥση, tua: τὸ σὸν, † τόσον, tuum, *cum ſpiritu tenui, & retracto tono. Ducunt quoque Dores alia poſſeſſiua à nominatiuis pluralib. proprijs; nempe* ἁμὸς, ἁμὴ, *&* ἁμὰ, ἁμόν: ὑμὸς, ὑμὴ *&* ὑμά, ὑμόν: σφὸς, σφὴ *&* σφὰ, σφὸν, *à nominatiuis plur. Doricis* ἄμες, ὔμες, σφές: *his vtuntur pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος *&* σφέτερος. *Dicunt etiam* ἡμὸς *pro* ἁμὸς *vel* ἡμέτερος, *ab* ἡμεῖς. *Ab* ἐκεῖνος, *poëtæ & Aeoles auferunt* ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο: *Dores verò, vertentes* κ *in* τ, *&* ει *in* ῃ *diphthongum impropriam, dicunt* τῆνος, τήνα, τῆνο: *tamen quidam per* η *monophthongum malunt ſcribere* τῆνος, *&c. Ab* ἐκεῖνος *fit apud Ariſtotelem* ἐκείνινος, *ſicut Cicero Epiſtolarum fam. lib. 3. ex Lentulo formauit* Lentulitatem, *& ex Appio* Appietatem. *ſic ab* ὑμέτερος *fit* ὑμετέρειον, *apud Anacreontem. In demonſtratiuo* οὗτος, *& relatiuo* αὐτὸς, *& ab eo compoſitis, Iones ante diphthongos & vocales vltimæ ſyllabæ longas (præterquam in duali & nominatiuo plurali) præponunt* ε, *dicentes* έῃ *&* έῃς *pro* ῃ, ῃς: έου *&* έους *pro* ου, ους: έῳ *&* έων *pro* ῳ, ων: έας *pro* ας: έοις, έαις, (*& addito* ι, έοισι, έῃσι, *vbi quoque* ᾳ *in* ῃ. 23, 30. *&* 24, 12) *pro* οις, αις: *hoc modo;* οὗτος, *gen.* τουτέου, *dat.* τουτέῳ: *gen. plur.* τουτέων, *dat.* τουτέοισιν, *accuſ.* τουτέους. *ſic fœm.* αὕτη, ταυτέης, ταυτέῃ, ταυτέην: *in plur.* τουτέων, *dat.* ταυτέῃσι, *acc.* ταυτέας. *Idem iudicium de* αὐτὸς, *genitiuus* αὐτέου, *dat.* αὐτέῳ: *genit. plur.* αὐτέων, *dat.* αὐτέοισιν, *acc.* αὐτέους. *fœm.* αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην: *gen. plur.* αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας. *ſic & eius compoſita* ἐμεαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, *& craſi Attica* ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, αὑτοῦ: *Ionicè abſq; craſi, & verſo* αυ *in* ωυ, ἐμεωυτέου, σεωυτέου, ἑωυτέου, *dat.* ἐμεωυτέῳ, σεωυτέῳ, ἑωυτέῳ. *in plur. tertiæ perſonæ gen.* ἑωυτέων,

dat.

dat. ἑωυτέοισι. *Idem ferme sentiendum de relatiuo αὐτὸς dum componitur cũ articulo compositiuo, qui efficit vt significet Idẽ, eadem, idem;* ὁ αὐτὸς *Ionicè* ὡὐτὸς: *in genitiuo & datiuo pro masc. & neutr.* τοῦ αὐτοῦ, *& cōtractè* ταυτοῦ, *& Ionicè* τωὐτοῦ, *eiusdem:* τῷ αὐτῷ *&* ταυτῷ, *Ion:* τωὐτῷ, *eidem. neutrũ in nominatiuo & accus.* τὸ αὐτό, ταυτόν, *aßumpto* ν: *Ion.* τωὐτό, *idem. in plur.* τὰ αὐτά, ταυτά, *eadem.* [3] *Declinatur etiam in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum,* ἑο αὐτοῦ, *sui ipsius:* ἑοῖ αὐτῷ, *sibi ipsi:* ἓ αὐτόν, *se ipsum.*

ARTICVLVS DVPLEX.

Articuli.

Præpositiuus, ὁ, ἡ, τό, quem antea declinauimus: [1] Subiunctiuus, ὅς, ἥ, ὅ, valens relatiuum, *qui, quæ, quod.* 1

Præpositiuus. Subiunctiuus.

Masc. S. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν: D. ὥ, οἷν: P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœm. S. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν: D. ἅ, αἷν: P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neutr. S. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ: D. ὥ, οἷν: P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbium autem vocandi ὦ, lenem habet spiritum, nec ι subscriptum.

ᾧ. ὦ.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, [2] τῷ pro τίνι, *cui?* & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι, *si cui.* [3] Capiuntur & pro demonstratiuis pronominibus, τὸν pro τοῦτον, *hunc:* τὴν pro ταύτην, *hanc.* id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δὲ & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. [4] Itidem in reliquis casibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὁδί & τοδί. 2 3 4

Articuli præpositiui sumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pronominibus demonstratiuis.

Atticismus.

Subiunctiui articuli componuntur cum nomine infinito, τίς, τινός: Masc. ὅστις, [5] οὕτινος, ᾧτινι, ὅντινα: Fœm. ἥτις, ἧστινος: Neut. ὅ, τι, οὕτινος. scribitur autem ὅ, τι per distinctiunculam, vt differat à coniunctione ὅτι, *quod.* Additur & [6] περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, *qui, quæ quod.* 5 6

Artic. subiunctiui compositi cum τίς *&* περ. *Notio de* ὅ, τι *&* ὅτι.

Præpositiui articuli officium est rem certam significare; ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum,* nempe istum certum, de quo inter nos constat.

Officium articuli præpositiui.

quanquam

Atticismus. *Aliud eiusdem officium.*

quanquam Attici † ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locum in diuisionibus, adiuncta coniunctione
7 μὲν & δὲ: vt [7] ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic quidem, ille autem:* τὸν μὲν,
τὸν δὲ, *hunc quidem, illum verò.*

Articulorum subiunctiuorum formatio. *ὃ pro ὅς.* *τοὶ, ταὶ, pro οἱ, αἱ.* *Varietas dialectorum in articulis.* *αἱ, τᾶς, τᾶ, τάν.* *τᾶν & τάων.* *τῇς, τῇσι, τῇσιν.* *τοῖσι, τοῖσιν.* *τοῖο, τῶ, τώς.*

1 [1] *Articuli subiunctiui fiunt à præpositiuis, abiecto τ: vbi verò in præpositiuis deest τ, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὁ subnectitur ς, ὅς. Apud Poëtas tamen interdum inuenitur sine ς ὃ pro ὅς. Præterea præpositiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Doricè & poëticè cum τ & accentu, τοὶ, ταί. Cæterùm articuli & præpositiui & subiunctiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam masculinus & neuter variantur: vt Doricè αἱ μῦσαι, τᾶς μώσας, τᾶ μώσᾳ, τὰν μῶσαν, 23,27. τᾶν & Æolicè τάων, pro τῶν, genitiuo plurali fœminino, 24, 10,33. τῇς, τῇσι, siue τῇσιν, pro ταῖς, Ionicè, 23,30: & 24,11: & 77.14. sic τοῖσι siue τοῖσιν pro τοῖς. In genitiuo singulari masculino & neutro τοῖο Ionicè, & τῶ Doricè pro τοῦ, & τὼς pro τοὺς, 29, 14. tamen non rarò inuenies apud poëtas articulum iuxta dialectũ communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τοῖς λογίοισιν, & ταῖς οἰκίαισιν, apud A-*
2 *ristophanem. Idem indicato de reliquis.* [2] *Sic τοῦ & poeti-*
3 *cè τέο atq; τεῦ, pro τίνος, cuius.* [3] *Idẽ nonnunquã faciunt articuli postpositiui, vt ὃς pro οὗτος. Articulus autẽ fœmininus datiui singularis tam præpositiuus quàm subiunctiuus, aduerbiascit, τῇ, ᾗ, eà, quà: & τῇδε, huc, hîc, hac. idem facit τῷ apud poëtas. Ponuntur etiam interdũ apud poetas articuli præpositiui pro subiunctiuis; vt ὁ pro ὅς,*

Articuli subiunctiui pro pronominibus demonstratiuis. *τῇ, τῇδε & τῷ aduerbiascunt.* *Articuli præpositiui pro subiunctiuis.* *τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι.*

4 *&c.* [4] Datiuus pluralis *τοῖσδε, recipit appositionem syllabæ σι, τοῖσδεσι, vel poeticè τοῖσδεσσι, sequente vocali τοῖσ-*
5 *δεσιν & τοῖσδεσσιν.* [5] *Attici pro οὗτινος & ᾧτινι dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta solutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali † ὁτέων, in datiuo ὁτέοισι: Dores verò ὅτευ pro ὅτου: & Æoles ac poetæ ὅττεο pro ὅτεο. Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. o initiale non variatur: at in ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, &c. vtraque pars compositionis declinatur, ὅς, οὗ, ᾧ, &c. ac τὶς, τινὸς, τινὶ, &c. sed accentus manet tantùm in prima parte*

ὅτου, ὅτῳ, Att. *ὅτεο, ὅτεῳ, Ion.* *ὅτευ Doricè.*

compo-

compositionis. nam τὶς, τινὸς, eſt dictio enclitica, ut dice-
tur in Accentuum tractatu. [6] *In ὅνπερ, ἥνπερ, οἷνπερ & ὧν-* 6
περ, conſonans ν manet ante π contra regulas Grammati-
corum, iuxta quas debet mutari μ: verùm retinetur ν,
quia re vera ſunt duæ dictiones. περ enim eſt coniunctio
expletiua & enclitica: quapropter accentu deſtituitur.
quò fit ut pro unica dictione habeantur. [7] *ὁ μὲν cum ſi-* 7
milibus, refertur ad propinquius: ὁ δὲ, ad remotius. in-
terdum tamen contrario modo ſe habent; idq́ non ſolùm
apud poëtas, ſed & apud oratores, ſicut apud Latinos
hic & ille.

Notio de ν ante π.

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac ſimilibus notio.

Tres reliquas orationis partes, Aduerbium,
Coniunctionem, & Præpoſitionem, breuiter per-
ſtringemus: nam authorum lectione præſtat eas
diſcere, quàm præceptionibus grammaticis.

De partibus indeclinabilibus.

Aduerbiorum ſignificationes ſunt variæ. Tem-
poris, *νῦν, nunc: τότε, tunc.* [1] Loci, *ἐνταῦθα, hîc: ἐκεῖ-* 1
θεν, illinc: δεῦρο, huc. Qualitatis, *εὖ, benè: κακῶς, malè:*
Quantitatis, *ἅπαξ, ſemel: δὶς, bis:* & cætera omnia,
quemadmodum apud Latinos.

Aduerbia.

Qualitatis aduarbia plurima fiunt à genitiuo
plurali, *τῶν σοφῶν, ſapientum, σοφῶς, ſapienter: καλῶν,*
pulchrorum, καλῶς, pulchrè. [2] Alia in *δὸν* exeunt, *κυ-* 2
νηδὸν, caninè: βοτρυδὸν, racematim. Quædam in *στὶ*, *ἑλ-*
ληνιστὶ, Græcè: ῥωμαϊστὶ, Romanè.

Formatio & varia terminatio aduerbiorum qualitatis.

Cum aduerbijs numerantur quas vocamus
INTERIECTIONES, *ἰοὺ, hei: οἴμοι, hei mihi: βα-*
βαὶ, papæ.

Interiectiones.

[1] *Localia finita in σι, θι, χοῦ & χῆ, ſignificant in loco:* 1
ut οὐρανόθι, in cælo: Ἀθήνησι, Athenis: πάντοθι, πανστα-
χοῦ & πανταχῆ, ubique, ubiuis. Finita in θεν ſiue θε. ſig-
nificant de loco: ut οὐρανόθεν, οὐρανόθε, è cælo. Sunt etiam
in σθεν ſiue σθε: ut πρόσθε, à priore ſiue anteriore parte:
deriuatum à πρὸ, pro, ante. In δε, σε, ζε, ad locum: ut
οὐρανόνδε & οὐρανόσε, in cælum: Ἀθήναζε, Athenas.
[2] *Alia in δην, συλλήβδην, comprehenſim. Alia in ην:* 2
ἀντιβίην, contrà, ex oppoſito. Alia in ὶ, πανοικὶ, cum
tota domo, nullo relicto: πανστρατὶ & πανστρατιᾷ (Ioni-
cè πανστρατιῇ) cum toto exercitu: nam multa formam
datiui

Localia.
θι, σι, χοῦ, χῆ, in loco.
θεν, θε, σθεν, σθε, è loco.
δε, σε, ζε, ad locum.
δην ην.
ὶ ᾳ ῃ ει.

datiui singularis secundæ declinationis habent. Alia in εἰ, ἀθεεὶ, sine deo, sine deorum numine: ἀσπονδὶ, sine fœdere aut libatione: αὐτοβοεὶ, cum ipso clamore, primo impetu.

Notio Adiectiua neutra pro aduerbijs sumpta.

Præterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri, sæpe pro aduerbiis sumuntur: vt ὀξὺ pro ὀξέως, acutè: τὰ πρῶτα (vbi etiam præponitur articulus) pro πρώτως, primùm. sic τὰ πολλὰ pro πολλάκις, sæpe: ἄλλα pro ἄλλως, aliter.

άκις άκι.

Quædam etiam exeunt in άκις, quæ quantitatis dicuntur: vt τετράκις, πεντάκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, quater, quinquies, sexies, septies, octies. sic ὀλιγάκις, paucies, rarò: πολλάκις, multoties, sæpe. Poëtæ hîc per Æolicam apocopen τοῦ ς, dicunt πολλάκι.

δις.

Nonnulla quoque poëticè in δις, ἀμοιβαδὶς, vicissim, alternatim.

Coniunctiones.

Coniunctiones sunt, Copulatiuæ, *μὲν, quidem: δὲ verò: τὲ que: καὶ &.* Disiunctiuæ, *ἢ, vel: ἤτοι, siue.* Continuatiuæ, *εἰ, si: εἴπερ, siquidem.* Subcontinuatiuæ, *ἐπειδὴ, postquam: ἐπειδήπερ, simulatque.* Causales, *ἵνα, vt: ὅπως, quò: γὰρ, enim: ὅτι, quòd: διότι, propterea quòd.* Dubitatiuæ, *ἆρα, an: μῶν, num: μὴ, numquid.* & quæcunque præterea de significationibus coniunctionum dici solent.

Præpositiones. Monosyllabæ.

1 Præpositiones monosyllabæ sunt sex,[1] ἐν, εἰς vel
2 ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, [2] πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in
compositis.

Disyllabæ.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ,
3 ἐπὶ,[3] ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

ἐκ & ἐξ quomodo differant.

4 Consonantem præcedit ἐκ,[4] vocalem ἐξ: ἐκ γῆς,
è terra: ἐξ αὐτοῦ, ex ipso.

Præpositionum varia significata quære in fine Syn-
1 *taxeos.* [1] *Poëtæ pro ἐν dicunt ἐνὶ, & mutato accentu ἔνι:*
sed tum vel postponitur suo casui, vel sumitur pro com-
posito ἔνεστι, licet. sic μέτα, pro μέτεστιν, est copia vel par-
ticipatio: πάρα, pro πάρεστιν, adest, licet: ἔπι pro ἔπεστιν,
inest, adest, potestas & arbitrium est: πέρι, pro περίεστι,
superest: sed sumitur πέρι etiam aduerbialiter, pro vl-
trà, supra modum: ἄπο pro ἄπεστιν, abest, deest: & ad-
2 *uerbialiter procul: ὕπο pro ὕπεστι, subest.* [2] *Pro πρὸς*
Dores ποτὶ dicunt: ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα pro πρὸς τὴν
Ἀμαρυλλίδα

ἔνι, μέτα, πάρα. ἔπι, πέρι, ἄπο, ὕπο.

ποτὶ pro πρὸς Doricè.

ἀμαρυλλίδα, ad Amaryllidem. sic in compositione πότταγε pro πρόσταγε, admone: ποτάϊσχωμεν, appropinquamus, pro προσαΐσχωμεν ἢ προσαΐσχωμαι: πότιχε, adhibe, pro πρόσιχε: ποτόσδω, oleo, pro προσόζω, 4, 30: ποτιίδω, aspicio, pro προσιίδω: ποτιμάττω, pro προσμάττω, admisceo, attingo: ποθορέω, aspicio, pro προσορέω: ubi τ mutatum fuit in θ, quòd ο in simplici ὁρέω notetur spiritu aspero, 79, 14
[3] *Æolicè ἀμπὶ: hinc ἀμπέχω, induo: ἀμπέχομαι, & ἀμ-* 3
πίχομαι, induor, pro ἀμφέχω, ἀμφέχομαι, ex ἀμφὶ, & ἔχω,
& ἔχομαι, habeo. [4] *Tamen in fine versus ponitur ἐξ eti-* 4
am sequente consona in principio sequentis versus, ut apud Theocritum Idyllio 27,

———————— ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον, ———————— *utrisque ex parietibus viri gradiebantur. forsan quia coniungenda est cum verbo, ut sit pro ἐξέβαινον.*

ἀμπὶ pro ἀμφὶ Æolicè.

ἐξ ante consonantem.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus, omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitioné frustra legendis authoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN nomina adiectiua.

TErtiæ declinationis masculini in ος purum aut
ρος, fœmininum est [1] α: non puri, η: neutrum 1
semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um.* Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η, *octauus, a.*

ος, α, ον.

ος, η, ον.

Exceptio.

Attici ος communiter accipiunt, [2] maximè in 2
compositis & deriuatis; ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *sapientiæ studiosus, a*: πάμφιλος, *omnibus amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *moderatus, a, um.*

Atticismus.

ος, ον.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile.*

ως, ων.

Quintæ

ην, εν.
3 Quintæ commune ην, τὸ εν: ὁ καὶ [3] ἡ τέρην, τὸ τέρεν,
tener, a, um.

ων, ον.
Commune ων, neutrum ον: ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔ-
δαιμον, *felix.* ſic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον,
maior, maius.

ας, αινα, αν.
Maſculinum ας, fœmininum αινα, neutrum αν: ὁ
μέλας, *niger*: τάλας, *miſer*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τά-

Exceptio.
λαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis, omne*: ſic com-
poſita, ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuerſus.*

εις, εσσα, εν.
Maſcul. εις, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χα-
ρίεν, *gratioſus, a, um.*

ης, ες.
Commune ης, τὸ ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς. *verus.*

ις, ι.
Commune ις, τὸ ι, compoſitũ: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gra-
tioſus*: φιλόπατρις, *ſtudioſus patriæ*: τὸ εὔχαρι, φιλόπατρι.

ύς, εῖα, ύ.
Maſcul. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυ-
κὺ. *dulcis.*

υς, υ.
Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non la-
crymans.* ſic ὁ καὶ ἡ φιλόγλυκυς, *amans dulcia.*

ους, ουν.
Commune ους, τὸ ουν: ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν,
multipes.

Adiectiua trium generum.
4 [4] Pauca trium generum ſub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρ-
παξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um.*

Subſtantiua fœmininum habentia.
Fœmininum habent & ſubſtantiua, ὁ λέων, *leo*:
5 δράκων, *draco*: [5] θεράπων, *famulus*: ἡ λέαινα, *leæna*: δρά-
καινα, *dracæna*: θεράπαινα, *famula*: ὁ βασιλεὺς, *rex*: ἄναξ,
6 *rex*: [6] ἡ βασίλισσα, *regina*: ἄνασσα, *regina*. ὁ ψάλτης, *can-*
7.8 *tor*: [7] ἡ ψάλτρια, *pſaltria*. [8] ὁ παρακοίτης, *maritus*: ἡ πα-
ράκοιτις, *vxor*: ὁ δεσπότης, *dominus*: ἡ δεσπότις & δέσποι-
να, *domina.*

Ioniſmus.
Doriſmus.
Notio de adiectiuis communibus.
1 [1] *Ionicè tamen vbiq; η*: ἡ ἁγίη, ἡ ἀνθηρὴ, *veluti ἡ κα-*
λὴ: & Doricè vbique α: ἁ καλὰ, ἁ ὀγδόα, *veluti ἡ ἁγία, ἡ*
2 ἀνθηρά. *Vide 20. 23. & 21. 3. atq; 23, 21.* [2] *Dixit maxi-*
mè in compoſitis & deriuatis: nam ſimplicia & primiti-
ua, rarò admodum in proſa oratione communis generis in-
ueniuntur: apud poetas verò non rarò: neque ſolùm ad-
iectiua in ος, *ſed & quæuis participia tertiæ vel quintæ*
declinationis, atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ
communiter ſunt tantùm maſculina. φιλόσοφος *autem*
componitur ex φίλος, *amicus, &* σοφὸς *ſapiens*: πάμφιλος
verò

verò ex πᾶν, *omne*, & φίλος. *Porrò* κόσμιος *deriuatur ab*
ὁ κόσμος, *ornatus*, *mũdus*. [3] *Dicitur etiam* ἡ τέρεινα, & *Jo-* 3
nicè τερείνη. *hinc apud Euripidem* τερείνην ὄψιν, *tenerum*
oculum. [4] *Vel potius* † *nulla, non enim inuenitur* τὸ ἅρ- 4
παξ, *ſed dicendum* ἁρπακτικόν. *Heſiodus quidem dixit* ἅρ-
παξ *in fœminino*, Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, *datio bona,*
rapina autem mala: ſed ibi ἅρπαξ *pro* ἁρπαγή. *neque eti-*
am legitur ἡ *aut* τὸ μάκαρ: *ſed* ἡ μάκαιρα, *beata:* τὸ εὐδαί-
μον, *beatum:* [5] *Legitur* ὁ θεράψ, απος, *pro* θεράπων, & ἡ 5
θεραπαινὶς, ίδος, *pro* θεράπαινα. *Fœmininum etiam in* αινα
facit Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacon*, *Lacæna:* & *apud poëtas*
γείτων, γείταινα, *vicinus, vicina:* γνάθων, γνάθαινα, *para-*
ſitus, paraſita: θέων, θέαινα, *deus, dea:* ἰχθυοπώλης, ἰχθυο-
πώλαινα, *ichthyopola, qui aut quæ vendit piſces:* λύκος, λύ-
καινα, *lupus, lupa:* μάγειρος, μαγείραινα, *coquus, coqua:*
μύρος, μύραινα, *murus, muræna, nomen piſcis:* σκορπίος,
σκόρπαινα, (*quæ* & σκορπὶς) *ſcorpius piſcis mas, ſcorpio*
fœmina: τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabricatrix.* [6] *Vel* 6
ἡ βασίλιννα, *atque* βασίλεια, *accentu in antepenultima: at*
ἡ βασιλεία *acuta penultima, eſt regnum. Faciunt quoque*
fœmininum in σσα, πένης, ἡ πένησσα, *pauper:* πρόφρων, ἡ
πρόφρασσα, *promptus, beneuolus, at.* φάψ, φάσσα, *palum-*
bus mas & fœmina: & pleraque gentilia, ut ὁ Θρᾷξ, ἡ
Θρᾷσσα & *Atticè* Θρᾶττα, *Thrax, Thraßa vel Threſſa:*
(*pro quibus Jonicè & poëticè dicitur* Θρήϊξ, Θρήϊσσα)
Κρὴς, Κρῆσσα, *Cretenſis:* Λίβυς, Λίβυσσα, *Libys, Libyſſa, qui*
vel quæ eſt ex Libya: φοῖνιξ, Φοίνισσα, *Phœnix, Phœ-*
nißa: at ὁ Κὰρ, ἡ Καρίνη & Κάειρα, *qui aut quæ eſt è Ca-*
ria. & ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθὶς, *Scytha.* [7] *Sic* ἡ ποιήτρια, *poë-* 7
tria, ab ὁ ποιητὴς, οῦ, *poëta. Sunt & finita in* τρὶς, *ut* ὁ αὐ-
λητὴς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, *tibicen, tibicina.* [8] Sic ὁ ἐργάτης, 8
οῦ, *operarius*, ἡ ἐργάτις, ιδος, *operaria, operatrix:* ὁ προστά-
της, οῦ, *præſes, præfectus*, ἡ προστάτις, ιδος, *mulier quæ rei*
alicui præſidet, tutatrix: ὁ προφήτης, οῦ, *propheta*, ἡ προ-
φῆτις, ιδος *prophetißa. at hæc poëtica ſunt:* ὁ δότης,
οῦ, ἡ δότειρα, *dator, datrix: dicitur*
pro eodem ὁ δοτὴρ & δωτὴρ,
ῆρος, & δώτωρ,
ἡ δώτειρα.

NVME-

τέρεινα.

Nullum adiecti-uum trium generum ſub una voce.

Fœminina in αινα.

Fœmin. in σσα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singularia.

1 S. Masc. [1] εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus, vnius, vni, vnum.* Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

2 Dual. δύο, *duo:* & δύω Atticè: [2] δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino.

Pluralia.

P. communia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres, trium, tribus.*

Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria, trium, tribus.*

3 Sic οἱ αἱ [3] τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, *quatuor:* τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα. Atticè οἱ τέτταρες, τὰ τέτταρα, & sic deinceps.

Indeclinabilia.

4 A quatuor vsque ad centum sunt [4] indeclina-
5 bilia; πέντε, *quinque:* [5] ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decem:*
6 ἕνδεκα, [6] δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκα-
7 έξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, [7] εἴκοσι, *viginti:* εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα,
8 ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, [8] ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, *centum.* hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti, tæ, ta:* τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννακόσιοι, χίλιοι, *mille:* δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille:* δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Declinabilia.

Ordinalia.

Ordinalia, πρῶτος, *primus:* δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, *decimus:* ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρεισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vicesimus:* εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus:* διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *millesimus:* δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies millesimus:* δισμυριοστὸς: & sic deinceps.

οὐδένες. μηδένες.
δυοῖν, δυεῖν.

1 ΟΥ'ΔΕΙ'Σ *&* μηδεὶς *ex* εἷς *composita declinatur etiam in plurali,* οὐδένες, μηδένες, *nulli:* οὐδένας, μηδένας,
2 *nullos.* [2] Δυοῖν *est omniis generis:* δυεῖν *verò plerunque fœmininum, & Atticum. at* δύο *vt omnium generum, sic etiam omnium est casuum; in prosa quoque. Sed reperitur*

peritur etiã genitiuus pluralis δυῶν, *&* *datiuus* δυσί. *Ac* δύο. δυσί.
notandum hoc nomen re vera duale, iungi substantiuis
& articulis ac verbis non solùm dualibus, sed etiam plu-
ralibus. [3] *Ionicè* τέσσερες: *Doricè* τοὶ ταὶ τέτορες, τετό- 3 τέσσερες.
ρων, τετόρεσσι, (53, 18) τέτορας: τὰ τέτορα. *poëticè* οἱ αἱ πί- τέτορες.
συρες, τὰ πίσυρα, τῶν πισύρων, τοῖς ταῖς τοῖς πισύρεσσι, τοὺς πίσυρες.
τὰς πίσυρας: τὰ πίσυρα: *Æolicè* οἱ αἱ πίσυρες, *&c.* [4] *In-* 4 πέσυρες.
uenitur tamen δυοκαίδεκον *pro* δώδεκα *vel* δυοκαίδεκα. *&* δυοκαίδεκα.
τριηκόντων *pro* τριάκοντα, *quod Ionicè dicitur* τριήκοντα τριηκόντων.
verso α in η: sic τεσσερήκοντα *pro* τεσσαράκοντα: *&* διηκόσιοι
pro διακόσιοι. [5] ἐξ *in compositione præpositum consonanti,* 5 ἐξ & ἐκ.
fit ἐκ, *vt* ἑκκαίδεκα, *sedecim.* [6] *Vel* δυοκαίδεκα, *inserta cõ-* 6 *Annotatio.*
iunctione copulatiua καὶ, *& præposito minori numero: sic*
τρεισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, *&c. vt vna di-*
ctio composita: vel etiam vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα,
τρεῖς καὶ δέκα. [7] *Doricè* εἴκατι. [8] *Ionicè* ὀγδώκοντα. 7. 8

Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus, *Numeratiua in*
finita in πλοῦς, πλάσιος, *&* ας: *vt* διπλοῦς, τριπλοῦς, τετρα- πλοῦς, πλάσιος
πλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς, *&* ας.
δεκαπλοῦς, *&c. id est, duplus, triplus, &c.* διπλάσιος, τριπλά-
σιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλάσιος,
ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, *&c. id est, duplex,*
triplex, &c. Finita in ας *fœminina sunt,* ἡ μονὰς, δυὰς,
τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, ἑκα-
τοντὰς, χιλιὰς, μυριὰς, *vnitas, duitas, trinitas, quaterni-*
tas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, noue-
narius, denarius, centenarius, millenarius, decies mille-
narius. Et illa quæ dierum spacium significant, τριταῖος, *Dialia in* ταῖος.
τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐνναταῖος,
δεκαταῖος, δωδεκαταῖος, *tertianus, quartanus, quintanus,*
&c. id est, erumpens, aut aliquid agens die tertio, quar-
to, quinto, sexto, &c.

GRADVS COMPARATIONIS.

COmparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. τερος, τατος.
Quæ verò terminationes adiectiuorũ admittant comparationem, & qua ratione aut litera tollatur

latur aut vocalis permutetur, planum est ex sequentibus exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

ος { ότερος. ώτερος.

ος { ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *gloriosus*. πρᾶος, πραότερος, πραότατος, *mitis*. σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens*.

ονέστερος.
1 ων σώφρων, [1] σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus*.

ας άντερος.
2 ας μέλας, [2] μελάντερος, μελάντατος, *niger*.

εις έστερος.
εις χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus*.

ης έστερος.
ης εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius*.

ους ούστερος.
ους ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex*.

υς ύτερος.
υς εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus*.

Annotatio.
3 Ex ος, [3] præcedente vocali longa vel natura vel positione, fit ότερος & ότατος per ο μικρὸν: vt ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui si præit breuis, per ώτερος & ώτατος, vt σοφός. At κενὸς, † κενότερος, κενότατος, *vacuus*: στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus*.

Comparationes irregulares.
Irregulariter comparantur ἀγαθὸς, *bonus*: comparatiuus,
4 ἀμείνων, ἀρείων, [4] βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior*: superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus*.

5. 6. Κακὸς, *malus*: comparatiuus, [5] κακίων, χείρων, [6] χερείων, *peior*: superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *pessimus*.

7 καλὸς, [7] καλλίων, κάλλιστος, *pulcher*.

αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis*.

ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus*.

ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis*.

8 λάλος, [8] λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*.

9 φίλος, [9] φίλτερος, [10] φίλτατος, per syncopen pro φιλώ-
10 τερος, φιλώτατος, *amicus*.

11 μέγας, [11] μείζων, μέγιστος, *magnus*.

12 πολὺς, [12] πλείων, πλεῖστος, *multus*.

υς { ύτερος. ύτατος: ίων, ιστος.
13 Hæc [13] βαθὺς, *profundus*: βραδὺς, *tardus*: γλυκὺς, *dulcis*: ἡδὺς, *suauis*: παχὺς, *crassus*: ταχὺς, *celer*: ὠκὺς, *velox*, habent υτερος & ύτατος, vt εὐρύς: vel ίων & ιστος, βα-
14 θίων, βάθιστος. cæterùm ταχὺς facit etiam [14] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *paruus*: vel compa-
15 ratiuus, [15] ἐλάττων, ἥττων, μείων: superlatiuus ἐλάχιστος.

Compa-

Comparatio etiam ex [16] ſubſtantiuo, κέρδος, *lucrum:* κερδίων, *lucroſior:* κέρδιστος, *lucroſiſſimus.* 16

Comparatio in ſubſtantiuis.

Sed & in verbis locum habet, [17] βάλλω, *mitto,* βέλτερος *ſeu* βελτίων, βέλτιστος, *melior optimus:* φέρω, *fero,* φέρτερος, *præſtantior,* φέρτατος, φέρτιστος, & φέριστος, *præſtantiſſimus.* 17

In verbis.

In aduerbijs; ἄνω, *ſuprà,* ἀνώτερος, ἀνώτατος, *ſuperior, ſupremus:* κάτω, *infrà,* κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus:* μάλα, *valde,* μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maximè:* πόῤῥω, *longè,* ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *remotior, remotiſſimus:* [18] πέρα, *vltrà,* περαιτέρω, περαίτατον, *vlterius, vltimum.* ἐγγὺς, *propè,* ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus:* ἔξω, *extrà,* ἐξώτερος, ἐξώτατος, *exterior, extimus* [19]. 19

In aduerbijs.

In participio; ἐῤῥωμένος, *validus,* ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, *validior, validiſſimus.*

In participijs.

In præſitionibus, ὑπέρ, *ſupra,* ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *ſuperior, ſupremus:* πρὸ, *ante,* πρότερος, *prior,* πρότατος, & eliſo τ factaq; craſi, πρόατος, πρῶτος, *primus.*

In præpoſitionibus.

[1] *Tamen* ὁ καὶ ἡ πέπων, ονος, *maturus, mollis, facit* πεπαίτερος, *maturior, mollior.* [2] *Sic à* τάλας, *miſer,* (43, 20: & 170, 24.) *fit* ταλαίτερος, ταλαίτατος, *miſerior, miſerrimus. His duobus ſimilia non inueniuntur.* [3] *Tamen ex* κακόξεινος, *id eſt, qui malè aut neminem hoſpitio excipit, Homerus dixit* κακοξεινώτερος. *nam ſimplex eſt,* ξένος, *hoſpes: pro quo poëtæ* ξεῖνος. [4] Ἀρείων & λωΐων *poetica ſunt. ſic* λῷστος & ἀγαθώτατος. *à communi* ὁ ἡ λωΐων, *neutrũ* τὸ λωΐον, & *craſi, Attica* λῷον, 20, 15: & 55, 2. *Pro* βελτίων *poëtæ dicunt* βέλτερος: *quod* CLENARDVS *format à verbo* βάλλω. *Pro* κρείττων *Attico, commune eſt* κρείσσων, *Doricè* κρέσσων & κάῤῥων. [5] *Poeticè* κακώτερος. [6] χερείων *poëticum eſt. datiuus* χερείονι, *verſo* ει *in* η, & *ſyncope literarum* ον, χέρηϊ. *ſic in accuſatiuo* χέρηα *pro* χερείονα: & *in nominatiuo plurali* χέρηες *pro* χερείονες. [7] κάλλιων & κάλλιστος *videntur formati à ſubſtantiuo* τὸ κάλλος, εος, *pulchritudo.* [8] λαλίστερος, & λαλίστατος, *Attica ſunt. Attici enim non rarò à poſitiuis in* ος *formant cõparatiua in* ίστερος, & *ſuperlatiua in* ίστατος: *unde ſunt illa,*

κακοξεινώτερος.
βέλτερος.
κρείσσων.
κάῤῥων.
κακώτερος.
χέρηϊ, χέρηα, χέρηες.
Atticiſmus: ος, ίστερος, ίστατος.

ὀλίγιστος.

ὀλίγος, paucus, ὀλιγίστατος atque ὀλίγιστος, paucissimus: λάγνος, libidinosus, λαγνίστερος, λαγνίστατος, libidinosissimus: ὀψοφάγος, obsonator, ὀψοφαγίστατος, obsoniis deditissimus. Atq; horũ formam sequuntur ὁ ἡ ἀλαζών, όνος, ostentator, ἀλαζονίστατος, maximus ostent. ὁ ἅρπαξ, αγος, rapax, ἁρπαγίστατος, rapaciß. ὁ βλὰξ, βλακὸς, mollis, βλακίστατος, mollissimus, ὁ κλέπτης, ου, fur, item callidus, taciturnus, κλεπτίστατος, furaciss. callidiß. & maximè taciturnus: ὁ πλήκτης, ου, percussor, πληκτίστατος, proniß. ad verberandum: ὁ πότης, ου, potor, bibulus, ποτίστατος, potor maximus: ὁ ἡ ψευδὴς, έος, mendax, ψευδίστατος, mendacissimus. Jones autem pro Atticis ιστερος & ιστατος dicunt έστερος & έστατος: quibus tamen Attici quoque interdum vtuntur: vnde illa, αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, venerabilis, lior: ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, & Jonicè ἀκρητέστατος, merus, purus, rior, rissimus: ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, deformis, ior: issimus: ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέστατος, neceßarius, maximè neceßarius: ἀνιηρὸς, ἀνιηρέστερος, molestus, molestior: ἄπονος, ἀπονέστερος, labore carens, facilis, ior: ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος, antiquus, ior: ἄσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, lubens, lubentior, issimus: hinc ἀσμενέστατα, lubentissimè: ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, abundans, tior, tissimus: ἀφνειὸς, ἀφνειέστερος, ἀφνειέστατος, locuples, etior, etissimus: γενναῖος, γενναιέστατος, generosus, sissimus: δίκαιος, δικαιέστερος, iustus, iustior: ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέστατος, commodus, dissimus: ὄψιος, ὀψιέστερος, atque ὀψίτερος, serus, serò veniens: σπάνιος, σπανιέστερος, rarus, rarior: σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, studiosus, ior, issimus: πτωχὸς, πτωχέστερος & πτωχίστερος, pauper, rior: ῥᾴδιος, ῥᾳδιέστερος, facilis, lior: ὑπέρθυμος, ὑπερθυμέστατος, animo elatus, issimus: ὡραῖος, ὡραιέστατος, pulcher, errimus. [9] Et

9 Atticè φιλαίτερος & φιλαίτατος. Nam Attici à positiuis in ος, sæpe formant comparatiua in αίτερος, & superlatiua in αίτατος. vnde illa, ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, quietus, ior: ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, peculiaris, magis pecul. maximè peculiaris: ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, æqualis, ior, issimus: μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, medius, magis, medius, maximè medius: μοιχὸς, μοιχαίτατος, & μοιχοίτατος, adulter, maximus

Jonismus: ος, έστερος, έστατος.

ἀσμενέστατα.

ὀψίτερος.

πτωχίστερος.

Atticismus: ος, αίτερος, αίτατος.

maximus adulter siue mœchus: μυχὸς, *secessus*, μυχαίτα-
τος, & μυχοίτατος, *atq;* μύχατος, *penitiss.* πλησίος, πλησι-
αίτερος, & *Ionicè* πλησιέστερος, *propinquus, ior*: πρώϊος,
πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, *maturè veniens, maturior, ri-
mus*: ὄψιος, ὀψιαίτερος, ὀψιαίτατος, *serus, ior, iss.* [10] *Poe- 10
ticè* φίλιστος. [11] *Et poeticè* μάσσων: *quo vsus est Xeno- 11
phon.* [12] *Poeticè* πλέαν; *neutrū* πλέον, *plus*; & *Atticè* πλεῖν, 12
Ionicè πλεῦν, πλεῦνος. [13] *His adde* βραχὺς, *breuis*, βρα- 13
χύτερος, βραχύτατος, *vel* βραχίων, βράχιστος, *ior, issimus.*
[14] *Sic* βαθὺς, † βάσσων: βραδὺς, βράσσων, βραδίων, βράδι- 14
στος, & βραδύτερος, βραδύτατος: γλυκὺς, γλύσσων, γλυκίων,
γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυκύτατος: παχὺς, πάσσων, πα-
χίων, πάχιστος, & παχύτερος, παχύτατος. [15] Ἐλάττων & 15
ἥττων *Attica sunt, communiter* ἐλάσσων & ἥσσων: *atque vt*
βάσσων *formatur à* βαθὺς, & *reliqua in* σσων, *de quibus
numero præcedente, ab* υς, *sic* ἐλάσσων *ab* ἐλαχὺς, *paruus,
vilis: quod etiam vt præcedentia format ex se* ἐλαχύτερος,
ἐλαχύτατος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: *vnde* ἐλάχιστα, *mini-
mè: hinc etiam aliud comparatiuum* ἐλαχιστότερος, *infi-
mior. nam apud poetas non rarò cōparatiua & superlati-
ua nunc à comparatiuis, nunc à superlatiuis ducuntur*: ἆ-
σσον, *propius*, ἀσσοτέρω, *proximius*, ἀσσοτάτω, *proximè: est
autem* ἆσσον, *comparatiuum pro* ἔσσον, *verso* ε *in* α *longū,
à positiuo* ἐγγὺς, *prope. nam vt à* βαθὺς *est* βαθύτερος βα-
θίων βάσσων, *sic ab* ἐγγὺς, ἐγγύτερος ἐγγύων ἔσσων, *neutrum* ἔ-
σσον, *vnde* ἆσσον. ἔσχατος, *extremus, superlatiuum sine po-
sitiuo: hinc* ἐσχατώτατος, *omnium extremus.* κακὸς, *malus,*
χερείων, *peior: hinc* χερειότερος, *multò peior: superlatiuum*
χείριστος, *pessimus: vnde* χειριστότερος, *multò peior.* κυδρὸς,
clarus, gloriosus, κύδιστος, *clarissimus: hinc* κυδίστατος, *om-
nium clarissimus.* ἀγαθὸς, *bonus,* λωΐων, *melior: hinc* λωΐ-
τερον, *multò melius.* πρὸ, πρότερος, *ante, anterior,* προτε-
ραίτερος, *multò anterior, multò prior.* ῥᾴδιος, *facilis,* ῥᾴων,
facilior: hinc ῥᾳότερον, & *Ionicè* ῥηΐτερον, *facilius,* & ῥηΐ-
τερος, *facilior. dicunt Iones etiam* ῥηΐδιος, & *poetæ* ῥήϊος,
pro ῥᾴδιος, *dissoluta diphthongo,* & *verso* α *in* η: *hinc* ῥηϊ-
δίως *pro* ῥᾳδίως, *facile*: & ῥήϊστος, *pro* ῥᾷστος, *facillimus:
vnde* ῥήϊστα *pro* ῥᾷστα, *facillimè.* [16] *Sic* ὁ βασιλεὺς, *rex,*
βασιλεύτερος *pro* βασιλικώτερος, *id est, qui maiori est*

μοιχοίτατος, μυχοίτατος: μύχατος.

φίλιστος.

μάσσων.

πλέαν, τὸ πλέον, πλεῖν, πλεῦν.

σσων *ab* υς.

ἐλάσσων.

ἐλάχιστα.

Comparatiua & superlatiua à comparatiuis & superlatiuis.

Aduerbia ducta à nominibus comparatiuis & superlatiuis.

regno præditus; βασιλεύτατος, inter reges primus, regno
dignissimus. θεός, deus, θεώτερος, diuinior. τὸ μῆκος, εος,
longitudo, μήκιστος, longissimus; unde μήκιστα, longissimè:
sunt qui malint referre ad ὁ μηκὺς, έος, prolixus: alij ad
μακρὸς, ὰ, longus. τὸ πῖος, πίεος, pingue, πιότατος, pinguis-
simus. τὸ ὕψος, εος, altitudo, ὑψίτερος, altior, ὕψιστος, al-
17 tißimus: vel ab aduerbio ὕψι, altè. [17]Sunt qui malint βέλ-
τερος & βέλτιστος, ducere à βέλομαι, volo, cupio, ut ab opto,
optimus. sic à δέω, siue poëtico δεύω, indigeo, δεύτερος, in-
ferior, posterior, secundus: δεύτατος, infimus, postremus,
18 ultimus. [18] πέρα ante consonantes, & πέραν ante voca-
les. Porrò περαιτέρω, & περαίτατον aduerbia à nominibus
περαίτερος & περαίτατος facta esse, haud inconuenienter
dicere poterimus. Nam sæpenumero aduerbia ducuntur
à nominibus comparatiuis & superlatiis: ac modò qui-
dem similia sunt neutro vel singulari vel plurali: modò
formantur à genitiuo plurali in ων, abiecto ν, vel in ς mu-
tato: ut πρῶτον, πρῶτα, vel cum articulis τὸ πρῶτον, τὰ
πρῶτα, & πρώτως, primùm, à πρῶτος, primus. sic ἀλη-
θέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθεστέρως. veriùs, ab ὁ ἡ ἀληθὴς ἀλη-
θέστερος, verus, verior: atque sine ς, ἐγγυτέρω, propiùs ἐγ-
γυτάτω, proximè, ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, propè, pro-
pior, proximus: ἐνδοτέρω, interiùs, ἐνδοτάτω, intimè, ab ἔν-
δον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, intus, interior, intimus, seu pe-
nitißimus: ἑκαστέρω, longius, ulteriùs, ἑκαστάτω, longis-
simè, ab ἑκὰς, seu ἑκὰς, de longè, procul à: ἐξωτάτω, ex-
timè, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, extrà, exterior, exti-
mus: κατωτέρω, inferiùs, κατωτάτω, infimè, à κάτω, κατώ-
τερος, κατώτατος, infrà, inferior, infimus: μακροτέρω &
μακρότερον, longiùs, ulteriùs, à μακρὸς, longus, μακρότερος,
longior, quod & μακρίων & μάσσων, longior: sed μάσσων
significat etiam maior, ac tum refertur ad μέγας. παροιτέ-
ρω & παροίτερον, priùs, ulteriùs, à πάρος, παροίτερος, παροί-
τατος, antea, prior, primus. ποῤῥωτέρω & ποῤῥώτερον, lon-
giùs, ποῤῥωτάτω & ποῤῥώτατα, longißimè, à πόῤῥω, ποῤῥώ-
τερος, ποῤῥώτατος, longè, longior, longißimè situs. προσω-
τέρω, ulteriùs, (unde τὰ προσωτέρω, ulteriora.) προσωτάτω
& προσώτατα, longißimè, à πρόσω, προσώτερος, προσώτα-
τος, ultrà, ulterior, ultimus seu longißimè remotus. sic

περαίτερω & περαίτατα, à nominib. περαίτερος, περαίτατος,
ulterior & ultimus: hæc verò fiunt à poſitiuo περαῖος, id
eſt, qui eſt ultrà, ulterior. Attici enim à quibuſdam po-
ſitiuis in αιος formant comparatiua in αίτερος, & ſuperla-
tiua in αίτατος, pro αιότερος, & αιότατος, ſyncopato vide-
licet ο: unde ſunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, ſenex
ſeu antiquus, ior, iſſimus: παλαιὸς, vetus, ſenex, παλαίτε-
ρος, antiquior (hinc παλαίτερον, iampridem, antea) πα-
λαίτατος, antiquiſſimus, παλαίτατοι, qui ſunt ætate pro-
uectiſſima: σχολαῖος, σχολαίτερος, tardus, tardior. [19] His, 19
atque illis quæ præcedenti ſcholio enumerata ſunt, adde
ἄφαρ ſtatim, continuò, ἀφάρτερος, celerior: ὄπισθεν, retrò,
ponè, ὀπίστερος, poſterior, qui magis eſt à tergo, ὀπίστατος,
poſtremus, ultimus,

Atticiſmus: αιος, αίτερος, αίτατος.

VERBALIA.

Verbalia proficiſcuntur à [1] perſonis perfecti 1
paſſiui, ablato augmento.
[2] A prima perſona fiunt finita in μα & μος; [3] πέ- 2.3
πραγμαι, egi, rem geſſi: τὸ πρᾶγμα, factum, negotium,
res. [4] ἔψαλμαι, cantatus ſum: ὁ ψαλμὸς, cantus, pſal- 4
mus.
A ſecunda, ις: [5] λέλεξαι, dictus es: ἡ λέξις, dictio: & 5
ια, ſed ferè cum [6] α, ευ, δυς; [7] κέκρισαι, iudicatus es: ἀ- 6.7
κρισία, indiſcretio, nullus delectus. [8] τέταξαι, ordinatus 8
es: εὐταξία, bonus ordo. [3] πέπραξαι, egiſti, rem geſſiſti: 3
δυσπραξία, infelicitas in rebus gerendis.
[9] A tertia, της, τος, τηρ, τήριον τρον: [10] πεποίηται, factus 9
eſt: ὁ ποιητὴς, factor, poëta. [11] ἤκουσται, auditus eſt: ὁ ἀ- 10
κουστὸς, auditus, vel audibilis. [12] κεχάρακται, ſignatus 11
eſt: ὁ χαρακτὴρ, ſignum. [13] πέποται, potus eſt: τὸ ποτή- 12
ριον, poculum. [14] δεδίδακται, doctus eſt: τὸ δίδακτρον, pre- 13
tium docendi. 14
Ab hac perſona formantur & illa in τέον, quæ
tanquam Gerundia ſunt: [15] γέγραπται, ſcriptum eſt: 15
γραπτέον, ſcribendum eſt. Quòd ſi tribus generibus va-
rientur, veluti Gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γρα-
πτέα, τὸ γραπτέον, ſcribendus, da, dum.

Formatio verbalium in μα. μος. ις. ια. της. τος. τηρ. τήριον. τρον. τέον.

Annotatio.

Annotatio.

1 [1] *Hæ personæ (ut antea dictum est) desinunt, prima quidem in* μαι, *secunda verò in* σαι, ψαι, ξαι, *& tertia in* ται. *Litera verò quæ in verbis has terminationes præcedit, in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel omnino deperditur : ut* φαίνω, *appareo,* πέφασμαι, φάσμα, *visio, non* φάμμα: *idem accidit plerisq; aliis factis à verbis* αίνω, *vel à polysyllabis in* ύνω: ξηραίνω, *sicco,* ἐξήρανσαι, *unde* ἡ ξήρανσις *&* ξηρασία, *siccitas, pro* ξηρανσία: *sic à* θερμαίνω, *calefacio,* θέρμανσις *&* θερμασία, *calor:* ἰσχναίνω, *attenuo,* ἴσχνανσις *&* ἰσχνασία, *attenuatio:* ὑγραίνω, *humecto,* ὕγρανσις *&* ὑγρασία, *humectatio, humiditas:* φλεγμαίνω, *inflammor, æstuo,* φλέγμανσις *&* φλεγμασία, *inflammatio.*

Margin: αίνω, αμμαι: ασμα, pro αμμα. αίνω, ανσαι, ασία pro ανσία.

2 [2] *Atq; finita in* μων: μνάομαι, *reminiscor:* μέμνημαι, *memini; unde* ὁ ἡ μνήμων, ονος, *memor. hinc etiam ducitur* μνήμη, *memoria: sic* γνώμη, *sententia, ab* ἔγνωσμαι, 132, 33, *abiecto* σ.

Margin: μων. μη.

3 [3] *A themate* πράττομαι *vel* πράττω, μ. ξω, *ago, rem gero.*

Margin: πέπραγμαι.

4.5 [4] *Vide* 98, 20. [5] *Vide* 97, 14.

6 [6] α *in compositione varia significat : tamen ferè semper primandi vim habet, ut hoc loco.* εὖ *in compositis significat facile, procliuè, pronum, bonum, scitè, appositè : eius contrariũ est* δυς, *quod significat in compositione difficultatẽ, impossibilitatẽ, malũ & perniciosum.*

Margin: Quid significent in compositione α, εὖ *&* δυς.

7 [7] *Vide* 99, 21.

8.9 [8] *A themate* τάττω, μ. ξω, *ordino, dispono.* [9] *Atque* τωρ: κτάομαι, *possideo,* κέκτημαι: *unde* ὁ κτήτωρ, ορος, *possessor. &* τρα: φλογίζω, *exuro,* πεφλόγισμαι, φλογίστρα, *fossa in qua mactabantur sues, eorumq; setæ, flammis, absumebantur : vocabatur etiam* εὔστρα: *quod & ipsum verbale est, ab* εὖσται, *verbi* εὔω *idem quod* φλογίζω. *Huc quoque formantur quædam poëtica in* τύς: κιθαρίζω, *cithara, ludo,* κεκιθάρισται, ἡ κιθαριστὺς, ύος, *ars cithara ludendi: unde & ὁ* κιθαριστής, οῦ, *citharista, citharœdus: à quo rursus,* ἡ κιθαρίστρια, ίδος, *citharistria. nã à verbalibus nõ rarò ducuntur alia nomina: ut a* πρᾶγμα, ὁ πραγματεὺς, έως, *negotiator:* πραγματικὸς, *ad res gerendas pertinens:* πραγμάτιον, *negotiolũ :* πραγματώδης, εος, *difficilis, intricatus. à* σώζω, *seruo,* σέσωσται : *hinc abiecto* σ, ὁ σωτὴρ, ῆρος, *seruator: unde* ἡ σώτειρα, *seruatrix & ὁ* σωτήριος, *salutaris: unde rursus* ἡ σωτηρία, ας, *salus, &* σωτηριώδης, *saluber, atq;* σωτηριακὸν, *pretium quod pro funeris elatione datur.*

Margin: τέταξαι. τωρ. τρα. τύς.

[10] Αχα-

[10] Α χαράττω, μ. ξω, sculpo, signo, imprimo. [11] πέποται non est in vsu, ac regulariter dicendum est πέπωται per ω μέγα, à πίνω, bibo, *fut.* πώσω, *praeteritum* πέπωκα, *tanquam à* πόω, μ. ώσω, *vt dicetur in* Inuestigatione *thematis, in verbo* πίνω: *tamen* ποτήριον *scribitur per* ο μικρόν. *nam, vt superiùs diximus, litera quae praecedit terminationes* μαι, σαι, ται, *interdum mutatur in aliam in verbalibus, praecipuè verò à verbis in* έω, άω, όω *disyllabis: sed in huiusmodi (vt postea dicetur) si penultima verbalis sit longa, ducetur tanquam à verbo circumflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in* μι. *Vide Inuestigationem thematis in verbo* ἔχω. [12] *Vide Inuestigationem thematis in verbo* διδάσκω. [13] Α γράφω, scribo.

10 κεχάρακται.
11 πέποται.
Annotatio.
12 γέγραπται.
13 *Appendix.*

Verbalia in ος *& η ducta à praeterito med.*

Deducuntur praeterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verso α *in* ος *aut in* η: *vt à* λέγω, dico, *perfectum medium* λέλογα, *vnde* ὁ λόγος, sermo: *sic ab* ἐπιστέλλω, mitto, *perfectum medium* ἐπέστολα, *vnde* ἡ ἐπιστολή, epistola. *Porrò quae fiunt à* βάλλω, iacio, *& compositis, penultimam per* ο *efferunt;* ὁ βόλος *&* ἡ βολή, iactus.

βόλος *&* βολὴ *à* βάλλω.

εια *ab* εύω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, *migrante* εύω *in* εία: βασιλεύω, regno, ἡ βασιλεία, regnum: δουλεύω, seruio, δουλεία seruitus.

Appendix de quatuor residuis nominum deriuatorum formis: *nempe Patronymicorum, Possessiuorum, Diminutiuorum & Denominatiuorum.*

Cum è septem nominum deriuatorum formis, tres tantùm CLENARDVS *attigerit, nempe nomina comparatiua, superlatiua, & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de alijs quoque aliquid dicamus: ac primùm quidem de Patronymicis, deinde verò de Possessiuis, Diminutiuis ac Denominatiuis. Patronymicum igitur nomen est, quod deducitur à patris nomine, & filium significat: vt à* Κρόνος, Κρονίδης, Saturnus, Saturnides *vel* Saturnius, *id est, Saturni filius. Interdum etiam, sed rarò ab aui nomine formatur, praecipuè si à* Ioue *originem traxerit;*

Patronymicum quid, & vnde ducatur.
A patre:
Ab auo:

A matre.

Patronymicorum masculinorum formatio.

Annotatio.

Ab εὺς, ῆος, fit ηΐδης & ηϊάδης.

Epenthesis τοῦ α.

Syncope.

Ionismus: ίων pro ίδης.

Ἰαπετιονίδης.

Patronymicorum fœmininorum formatio.

άς : ίς.

ίνη : ώνη.

Ἰκαριώνη.

traxerit; vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, Æacus, Æacides, *id est, Aeaci nepos. Aliquando etiam, sed rariùs, à matris nomine: vt* ἡ Λητὼ, τῆς Λητόος, ὁ Λητοΐδης, Latona, Latonides, *nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur verò patronymica masculina à tribus declinationibus: à prima quidem, verso* ας *vel* ης *in* άδης: Αἰνείας, Αἰνειάδης, Æneas, Æneades: Ἱππότης, Ἱπποτάδης, Hippotes, Hippotades. *à tertia verò, verso* ος *in* ίδης: Πρίαμος, Πριαμίδης, Priamus, Priamides: *vel etiam in* άδης, *quum scilicet terminationem* ος *præcedit* ι, Ἥλιος, Ἡλιάδης, Sol, Solis filius. *à quinta autem, mutando* ος *genitiui in* ίδης: ὁ Πηλεὺς, τοῦ Πηλέος, ὁ Πηλεΐδης, *& crasi* Πηλείδης. *quum enim terminationem* ίδης, *præcedit* ε *vel* ο, *vocales* εϊ *&* οϊ *coalescunt in diphthongos* ει, οι. *Ceterùm in* Πηλεὺς, *& reliquis in* εὺς, *genitiuus Ionicus est* ῆος, *à quo itidem formatur patronymicum,* τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηληΐδης, *& epenthesi* τοῦ α *poetis in patronymicis familiari,* ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηληϊάδου, *& Ionicè* Πηληϊάδεω, *apud Homerum primo versu Iliados. Vtuntur etiam interdum poetæ in patronymicis syncope, epenthesi contraria: vt* ὁ Ἠετίων, τοῦ Ἠετίωνος, ὁ Ἠετιωνίδης, *& syncope* Ἠετίδης, Eetides, Eetionis filius. *Iones autem patronymica in* ίδης, *formant in* ίων: Κρονίδης, Κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων. *sic ab* Ἰαπετὸς, Ἰαπετίδης: *Ionicè* ὁ Ἰαπετίων, τοῦ Ἰαπετίωνος, *systole* Ἰαπετίονος: *à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur,* ὁ Ἰαπετιονίδης, Iapeti filius, *nempe Prometheus, apud Hesiodum. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in* άδης *aut* ίδης, *fœminina reiecto* δη, *desinunt in* άς, *aut* ίς: *vt* ὁ Ἥλιος, ὁ Ἡλιάδης, ἡ Ἡλιάς: ὁ Κάδμος, Cadmus, ὁ Καδμίδης, ἡ Καδμίς: *& poeticè inserto* η, *(vt sæpe aliàs fit)* ἡ Καδμηΐς. *Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in* ίνη: *vt* ὁ Ἄδραστος, ἡ Ἀδραστίνη, Adrastus, Adrasti filia: *at præcedente altero* ι, *desinunt in* ώνη: ὁ Ἠετίων, ἡ Ἠετιώνη, Eetion, Eetione, Eetionis filia. *Porrò ab* ὁ Ἰκάριος *fit* Ἰκαριώνη, Penelope Icarij filia. *Et hactenus de patronymicis.*

Possessiuorum terminationes: κὸς, ειος, ινος, ιος:

Possessiua verò quæ tam à proprijs quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κὸς, ειος, ινος, ιος: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπειος,

ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, humanus, *ab* ἄνθρωπος, homo: ἡ θάλασσα, mare, ὁ θαλάσσιος, marinus. *His addunt in* ώδης *&* εις *exeuntia; quæ interdum materiam, interdum similitudinem, interdum plenitudinem significant: vt* ὁ λίθος, lapis, ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, lapidosus: ἡ χάρις, gratia, ὁ χαρίεις, εντος, gratiosus: ἡ ἄμαθος, arena, ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης, εος, *&* ὁ ἀμαθόεις, εντος, arenosus. *Et hæc de possessiuis.*

ώδης, εις.

† *Diminutiua etiam & à proprijs & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent,* ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς: *fœminina tres,* ων, ις, σκη: *neutra verò vnicam,* ιον. *Exempla masculinorum,* Βακχυλίδης, Βάκχων, Bacchylides, Bacchulus: μωρὸς, μωρίων, stultus, morio: (*hic notandum, duas syllabas excedentia, habere semper* ι *ante* ων) Ῥόδιος, Ῥόδαξ, Rhodius, Rhodiolus: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, Zenodorus, Zenodorulus: ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, homo, homunculus: ναύτης, ναυτίλος, nauta, nautulus: Διονύσιος, Διονῦς, Bacchus, Bacchulus: *siue* Dionysius, Dionysiunculus. *Exempla fœmininorum;* Ὑψιπύλη, Ὑψῶν, Hypsipyla, Hypsipylula: κρήνη, fons, ἡ κρηνὶς, ίδος, fonticulus: *vnde* Κρηνίδες *&* Κρηνιάδες, deæ fontiũ: ὁ καὶ ἡ παῖς, puer vel puella, ἡ παιδίσκη, puellula. *Neutrorũ,* τὸ εἶδος, εἰδύλλιον, forma, formula: *vel* cantio, cantiuncula: *siue* Oda, Odula. *Hinc Pindarus suas Odas* Εἴδη *appellauit, & Theocritus suas Eclogas* Εἰδύλλια, *quasi Odulas vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidem sic habẽt.*

Diminutiua: masc. ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς. Fœm. ων, ις, σκη. Neutra ιον. Notio.

Pindari Εἴδη: Theocriti Εἰδύλλια.

Denominatiuorum autem, quæ ab alijs nominibus proficiscuntur, variæ sunt species: ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων; *fœminina in* της, ία, ύνη; *& neutra in* ιον: *vt à* φίλος, amicus, ὁ Φίλων, Philo: ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, amicitia: τὸ φίλιον, amicum. *ab* ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, *id est* temperans, *fit* σωφροσύνη, temperantia, *non autem* σωφρονοσύνη. *nam in huiusmodi syncopatur* νο. *Formantur quoque fœminina in* ια *à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in* ουσι: *vt ab* εἰμὶ, sum, *participium* ὤν, ὄντος, existens, *datiuus pluralis* οὖσι, *vnde* οὐσία, essentia: *sic ab* ὁ γέρων,

Denominatiuorum deductio. Masc. in ων. Fœminina in της, ία, ύνη. Neutra in ιον.

ὁ γέρων, οντος, senex, *datiuus pluralis* γέρουσι, *unde* ἡ γερουσία, senatus, senum conuentus. *Fiunt præterea ab adiectiuis in* ος *alia adiectiua in* έσιος *&* ιμος: *vt ab* ἀπείρων *fit* ἀπειρέσιος, infinitus: (*pro quo Homerus dixit* ἀπερείσιος, *longam corripiens & breuem producens*) *à* φαιδρὸς *fit* φαίδρειμος, *& abiecto* ρ φαίδιμος, clarus, purus, fulgidus. *Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in* εια: *vt ab* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, verus, a, *fit* ἡ ἀλήθεια, veritas. *Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in* αῖος, αλέος, *&* ιος: *vt ab* ὁ δρόμος, cursus, ὁ καὶ ἡ δρομαῖος, celer, velox, cursu valens: *à* τὸ ἄλγος, dolor, tristitia, *fit* ἀργαλέος *pro* ἀλγαλέος, λ *in* ρ *Atticè mutato*, molestus, tristificus: *ab* ἡ ἐπιοῦσα, ης, proximè sequens dies, *fit* ὁ καὶ ἡ ἐπιούσιος, crastinus, quotidianus: *sic ab* ὁ αἰὼν, αἰῶνος, æuum, æternitas, *fit* ὁ καὶ ἡ αἰώνιος, æternus, perpetuus. *atque non pauca primæ in* της, *quæ velut adiectiua sunt: vt à* δῆμος, populus, ὁ δημότης, ου, plebeius, popularis: *ab* οἶκος, domus, ὁ οἰκέτης, ου, domesticus.

Notio. ἔσιος, ιμος. ἀπειρέσιος. φαίδιμος. εια. αῖος. αλέος. ιος. ἀργαλέος. της.

IN DECLINATIONES simplices.

Annotationes in primam declinationem simplicium.

1 Primæ declinationis nomina in ας quædam [1] recepto more genitiuum faciunt in α: Θωμᾶς, Θωμᾶ, *Thomas*: sic Ἀννίβας, *Annibal*: Πυθαγόρας, *Pythagoras*: Ἀρχύτας, *Archytas*: πατραλοίας, *parricida*: & item alia consimiliter.

Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

2 [2] Vocatiuus nominum in της, exit in α breue: τοξότης, *sagittarius*: ἱππηλάτης, *equitator*: προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha*: & poëtica in της, κυνώπης, *impudens*, ὦ κυνῶπα: & composita ex verbis μετρῶ, *metior*: πωλῶ, *vendo*: τρίβω, *tero*: γεωμέτρης, *geometra*: βιβλιοπώλης, *bibliopola*: παιδοτρίβης, *pædotriba*: ὦ γεωμέτρα, &c.

In secundam.

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas*: Ναυσικᾶ, *Nausicaa*: & μνᾶ, *mina*, seruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purũ, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

Tertiæ

Tertiæ declinationis neutra in ον, abijciunt ν
more Attico, ἄλλο, *aliud* : τηλικοῦτο, *tantum*, *tam
grande natu* : τοιοῦτο, *tale* : τοσοῦτο, *tantum*. ſic pro-
nomina τοῦτο, *hoc* : ἐκεῖνο, *illud* : αὐτό, *ipſum. interdum
tamen habent* ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

In tertiam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος,
tertiæ, mutant α penultimam [3] longam in ε : ναός, 3
νεώς, *templum* : λαός, λεώς, *populus*.

In quartam.

[4] Quinq, etiam accuſatiuū faciunt ſine ν, Ἄθως, 4
Ἄθω, *Athos ſiue Athon, mons Græciæ* : ἕως, ἕω, *aurora* :
Κέως, Κέω, *Ceos ſiue Cea inſula* : Κῶς, Κῶ, *Cos inſula* : λα-
γώς, λαγώ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrum eſt,
τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*.

[5] Datiuus ſingularis declinationum ſimplici- 5
um, ſemper eſt diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

Jn quatuor declinationes ſimplices.

[6] Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, *pater*, 6
τοῦ πατέρος & πατρός, τὴν πατέρα tantùm : ἡ μήτηρ, *mater*,
τῆς μητέρος & μητρός, τὴν μητέρα tantùm : ad differen-
tiam nominum ἡ πάτρα, *patria* : ἡ μήτρα, *matrix*.

Jn quintam.

Compoſita quædam polyſyllaba in ων, faciunt
vocatiuum per ον [7] accentu retracto in antepenul- 7
timam : ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monoſyllaba circumflexa in ης, genitiuum for-
mant ablato ς : ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres* : ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ,
Tres : ſic † Ποδῆς, Ποδῆ, *Podes*, *ſolea*.

Idem faciūt diminutiua circumflexa in ῦς : ὁ Κα-
μῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus* : ὁ Διονῦς, *Bac-
chulus* : ὁ Κλαυσῦς, *Clauſylus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Ieſus*.

[1] *Hæc ſunt Dorica; ſed eorum declinatio eſt in com-* 1
*muni vſu. Porrò huiuſmodi nomina, magna ex parte
ſunt propria, eáque innumera. nam huic regulæ ſubijci-
untur primùm propria monoſyllaba*, Γρᾶς, Gras : Θᾶς,
Thas : *ſic* πᾶς, πᾶ, pater, *diminutiuum ex* πάππας : *&*
polyſyllaba, quæ ante ας *habent aliquam conſonantem* ;
Θωμᾶς, ᾶ, Thomas : Κηφᾶς, ᾶ, Cephas : Κοσμᾶς, ᾶ,
Coſmas : Λουκᾶς, ᾶ, Lucas : Μηνᾶς, ᾶ, Menas : Χρυσο-
λωρᾶς, ᾶ, Chryſoloras : † Ἄβας, α, *gentile nomen* :
πάππας, α, pater. *Præterea tam propria quàm appella-
tiua*

Quæ nomina Doricam declinationem receperint.

tiua finita in ας purum, modo deriuentur aut à verbis circumflexis, aut à nominibus fœmininis: vt πατραλοίας, parricida, *ab* ἀλοιάω, percutio: Παυσανίας, Pausanias, *ab* ἡ ἀνία, tristitia. *Dorica quoque sunt* ὁ Ἀλεύας,
2 τῦ Ἀλεύα, Aleuas: ὁ λάας, τῦ λάα *&* λᾶς, lapis. [2] *Huiusmodi vocatiuus à poetis pro nominatiuo vsurpatur: cui & præponitur nominatiui articulus* ὁ. *Latinique ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt,* Scytha, propheta, geometra, bibliopola, pædotriba, *&c. Hæc quoque vocatiuum per* α *faciunt;* ὁ λάγνης, lasciuus: ὁ Πυραίχμης, Pyræchmes: ὦ λάγνα, Πυραίχμα. *Contrà sequentia in* της, *per* η, *non per* α *faciunt;* ὁ Αἰήτης, Æta: Αἰναρέτης, Ænareta: Καλλιπέτης, Callipeta: Φιλοθερσίτης, Philothersites: ὦ Αἰήτη, Αἰναρέτη, *&c.*

Vocatiuus pro nominatiuo.
Annotatio.
Vocatiuus α, *à nominatiuo* ης.
Vocatiuus in τη.
Notio.

3 [3] *Non abs re dicit* longam. *Si enim penultima tertiæ* α *sit breuis, non mutatur in quarta: vt ex* Οἰνόμαος, OEnomaus, *non dicitur* Οἰνόμεως, *sed* Οἰνόμαος. *Illud quoque notandum,* CLENARDI *regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in* αος. *nam ex* κάλος *non dicimus* κέλως, *sed* κάλως, funis, rudens.

Annotatio.

4 [4] *Hoc fit imitatione Atticorum antiquorum, qui* ν *in omnibus huius declinationis accusatiuis reijciebant. Inuenitur tamen &* τὸν λαγών.

Atticismus.

5 [5] *Hinc excipiuntur ea quæ ablato* ς *formant genitiuum; de quib. in fine huius capitis verba facit* CLENARDVS. *Præterea Aeoles datiuis in* ω *non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt, 22, 17. In quinta quoque declinatione non subscribitur* ι. *Quare vel legendum* parisyllabicarum, *vbi habetur* simplicium: *vel supplendum, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium, communiter nunquam est* α, η, ω, *per nudas vocales; sed semper est diphthongus impropria,* ᾳ, ῃ, *vel* ῳ.

Exceptio.
Aeolismus.
Dorismus.

6 [6] *In horum etiam duali & plurali, syncope locum non habet;* οἱ πατέρες, *non* πάτρες. *Idem omnino iudicium de* γαστήρ, τῆς γαστέρος, γαστρὸς, τὴν γαστέρα *tantum. sic in duali & plurali.*

Exceptio.

7 [7] *Non retrahunt tamen* ἡ Λακεδαίμων, Lacedæmon: ὁ Παλαίμων, Palæmon deus maris; *quamuis habeant vocatiuum per* ον, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον: *neque etiam composita*

composita à φρὴν, *id est* mens, *vt* ὁ δαΐφρων, ὦ δαΐφρον, prudens, bellicosus: *neque etiam Aeoles vnquam retrahunt, quamuis omnium finitorum in* ων *vocatiuos per* ον *efferant.*

Aeolismus.

IN CONTRACTIONES.

Primæ declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η. sed quorum nominatiuus definit in ης purum, etiam contrahuntur in α: εὐφυὴς, εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, *ingeniosus*: ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ. *sanus*

Annotationes in nomina contracta. εα *in* η *vel* ᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in οος in omnibus casibus:

Nomina ὁλοπαθῆ, *quæ per omnes casus contrahuntur, finita in* οος.

Singul. ὁ νόος νοῦς, *mens*, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ: D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν: P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *simplex*: διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

Fœm. ἡ ἁπλόη † ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in masculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neura verò in εον, sic inflectuntur per crasim:

εον.

Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, *os, ossis*, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ: D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accentu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν: P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ: Genit. & datiuus vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *æreus*; à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ: Neut. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

εος.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, [1] nusquam tamen contrahuntur. 1

Nomina ὀλιγοπαθῆ, *quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in* υ, εος.

Acuta in ύς, τοῦ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari; nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ ἡδὺς, *suauis*: τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ: οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

ύς, έος.

Sed υς υος, contrahitur in nominatiuo, accus. & vocati-

υς, υος.

vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic στάχυς, *spica*: νέκυς, *mortuus*.

ους, οος. Imparisyllaba in ους, similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis: ὁ βοῦς, *bos*, τοῦ βοός, οἱ & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. accusatiuus quoque singularis reperitur τὸν βοῦν, vt τὴν νοῦν ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τῷ νοῦ, *mens*.

Comparatiua in ων. Comparatiua in ων, contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis: tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo: priùs autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους (non μείζως, vt τοὺς βόας, βοῦς, non [2] βῶς: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus: (τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

ονα, οα, ω.
ονες, οες } ους
ονας, οας }
Notio.[1]

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ; ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις, πλακόεντος, *placenta*. sic [3] ὁ Σιμοῦς, *Simois fluuius*: ἡ Ὀποῦς, *Opûs, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathûs, ciuitas Cypri. Et* [4] ὁ τιμῆς, τιμῆντος, ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ηρ circumflexa facta ex εαρ: τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ στῆρ, † στῆρος, *adeps, sebum, fermentum*: [5] à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῖς, παιδὸς, à πάϊς πάϊδος, *puer*.

οεις ους. ηεις ης. εαρ ηρ. αϊς αις.

1 [1] *Præterquam in datiuo singulari, τῷ ἄστεϊ ἄστει, τῷ*
2 *πόσεϊ πόσει.* [2] *Inuenitur quidem τοὺς βῶς apud poetas: & in accusatiuo singulari τὸν βῶν, & in datiuo plurali τοῖς*
3 *βωσί: sed Doricè.* [3] *Idem faciunt reliqua finita in όεις,*
4 *45, 25.* [4] *Huiusmodi crasis habet locum in adiectiuis finitis in ήεις, 45, 29.* [5] *Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, quod & poëticè εἶαρ, εἴαρος,* ver.

οεις ους. ηεις ης. ἦρ, ἦρος.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Duplex cōtractio in eodē nomine.

Inueniuntur & multa alia nomina apud poëtas contracta: ex quibus quædam duplici contractione afficiuntur:

tur: vna quidem, per omnes casus, vt de ιδος & similibus dictum est, 190, 30. altera verò, per eos tantùm casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ ὄϊς, ouis, τῆς ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, &c. ο & ι per omnes casus facta synæresi coalescunt in diphthongum οι, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν, &c. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ες & ας contrahuntur in ις, vt in secunda declinatione contractorum, αἱ ὦ ὄϊες καὶ τὰς ὄϊας, & crasi ὄϊς, & per priorem synæresim οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς, aries. Eodem modo declinatur ἡ φθόϊς, placenta. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde sunt illa, τὴν ὄϊδα, αἱ ὦ ὄϊδες, τὰς ὄϊδας, trisyllabè. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κλέης, composita ex τὸ κλέος, τοῦ κλέεος, gloria; idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλέης, Hercules, τοῦ Ἡρακλέεος, si εος species contrahes in ους, Ἡρακλέους: & rursus εου in οῦ contractis, † Ἡρακλοῦς: quo modo etiam in nominatiuo εη contrahitur in ῆ, ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς: si verò aduertas ad duplex εε, constringes in ῆ, τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλῆος: hoc modo à τὸ σπέος, τοῦ σπέεος, τῷ σπέεϊ dicimus σπῆϊ, id est speluncæ. à genitiuo Ἡρακλῆος, Iones suum formant, ex ῆ circumflexo, εῖ in barytonωε facientes, τοῦ Ἡρακλέηος. Eadem varietas seruatur in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις: vel alterum ε per syncopen abiicit, ὦ Ἡράκλεες Ἥρακλες: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum; vt † τῷ Ἡρακλέεϊ, Ἡρακλεῖ, τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα. Sic in quibusdam aliis nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur; vt τὰ κλέεα κλέα, à τὸ κλέος, gloria: τὴν δυσκλέεα δυσκλέα, ab ὁ καὶ ἡ δυσκλεής, ignobilis, infamis: τὰ χρέεα, χρέα, à τὸ χρέος, debitum: τὼ ὄσσεε ὄσσε, oculi, à τὸ ὄσσος: quamuis quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὄσσος, ου, & ὄσσε dictũ pro ὄσσω, per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τοῖς ὄσσοις. Cæterùm Ἡρακλέης, facit quoq; Atticè in accusatiuo τὸν Ἡρακλέην, vt ὁ Χρύσης τὸν Χρύσην, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, εος, τὸν Ἀριστοφάνην, de quo postea, in sequẽti Heterocli. tractatu.

ὄϊς.

φθόϊς.

Propria finita in κλέης.

σπῆϊ.

Ionismus ει pro ῆ.

Syncope.

τὰ κλέα.

τὸν δυσκλέα.

τὰ χρέα.

τὼ ὄσσε.

Atticismus.

HETEROCLITA.

Nomina hetero-clita in genere.

SIngulariter masculina sunt, δεσμὸς, *vinculum:*
ἐρετμὸς, *remus:* ζυγὸς, *iugum:* κύκλος, *circulus:*
λύχνος, *lucerna:* μοχλὸς, *vectis:* νῶτος, *dorsum:* σταθμὸς,
1 *statio, statera:* τράχηλος, *collum:* pluraliter [1] neutra,
δεσμὰ, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.
2 Sic fœminina [2] † δίφρος, *biga:* κέλευθος, *via:* &
commune ὁ ἡ τάρταρος, *tartarus:* pluralia, δίφρα, κέ-
λευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυναὶξ, *mulier:* ὁδὸς, *via:* πόλις,
ciuitas: χεὶρ, *manus:* in nominatiuo & accusatiuo
dualis numeri, sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε,
ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione variantia.

Declinatione [3] variant, Δάρης, *Dares:* κόμης, *Co-*
3 *mes, Princeps:* μύκης, *fungus:* τοῦ Δάρου & Δάρητος,
&c. Ἄρης, τοῦ Ἄρου, Ἄρητος vel + Ἄρεος, *Mars.*
4
5 Propria nomina primæ contractorum [5] habent
interdum casus parisyllabicos: ὁ Ἀριστοφάνης, εος, *A-*
ristophanes, τὸν Ἀριστοφάνην: & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀρι-
στοφάνας. Sic † composita ab ἔτος, *annus:* ὁ ἑπταέτης,
εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis.*

Composita à τὸ ἔτος, εος.

Quædam in ως, quartæ vel quintæ: ἥρως *heros,*
6 Μίνως *Minos,* [6] τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus:* ἔρως,
amor; τοῦ ωτος, vel τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ: vel ὁ νοῦς, τοῦ νοὸς, *mens:* vt βοῦς
βοὸς, *bos.*

Composita ab ὁ πούς.

Composita à πούς, habent οδος vel ου: δίπους, δίπο-
δος, δίπου, *bipes:* sic τρίπους, *tripes:* ἑπτάπους, *septipes;*
Οἰδίπους, *OEdipus,* quod & Οἰδιπόδης, Αἰδιπόδου.

Annotatio.

7 [7] Sæpe namque à genitiuo imparisyllabico for-
matur nominatiuus qui declinatur parisyllabicè:
ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος: vnde ὁ ἑπταπόδης, ἑπταπόδου:
8 ὁ μάρτυρ μάρτυρος, [8] & ὁ μάρτυρος μαρτύρου, *testis:* ὁ ψίθυρ
ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιθύρου, *susurro.*

Nominatiui diuersitas.

9 [9] Et alioqui diuersus est nominatiuus; ὁ μάκαρ,
μάκαρος: vel μάκαρς, μάκαρτος: vel μακάριος, μακα-
ρίου, *beatus.* & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος: & τὸ
δάκρυον,

δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ : vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέως : quod
etiam per ϋ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς.

τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός : & τὸ γόνας,
γόνατος, *genu* : [10] τὸ δόρυ, δόρυος & δουρός : & [11] τὸ δόραξ, 10
δόρατος : vel δοῦραξ, δούρατος : etiam δορός, δόρεος, & 11
crasi δόρους, *hasta*.

Genitiui varietas.

Genitiuus quoque interdum varius est eius-
dem nominatiui ; ἡ χείρ, τῆς [12] χειρὸς, & poëticè χε- 12
ρὸς, *manus*, vnde receptus datiuus pluralis ταῖς
χερσὶ, & genitiuus dualis ταῖν χεροῖν. λὺγξ, λυγγὸς, *sin-
gultus* : λὺγξ, λυγκὸς, *lynx*.

ταῖς χερσί.
ταῖν χεροῖν.

Eiusdem rei casus à diuersis.

[13] Quandoque diuersa nomina eiusdem rei ; 13
sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio :
ἡ γύναιξ inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ, *mulier*, τῆς γυναι-
κὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν [14] γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ : vt 14
quandoque ὦ ἄνα ab ἄναξ, *rex*. τὸ γάλα, *lac*, τοῦ γάλακ-
τος, ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γάλαξ,
genitiuum faciunt in κτος, [15] pleonasmo literæ τ, 15
ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

ὦ γύναι.
ὦ ἄνα.
γάλα, γάλακτος.

[16] Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Iupiter*. 16

Ζεύς.

τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας : etiam τὸ ὕδος, ὕδεος, *a-
qua*.

ὕδωρ.

[17] ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολὺ : 17
reliquos omnes casus in quouis genere ac nume-
ro sumit ab [18] inusitato nominatiuo πολλὸς, τοῦ πολ- 18
λοῦ, τῷ πολλῷ : ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ : & sic dein-
ceps.

πολύς :
πολλή :
πολύ.

ὁ μέγας, *magnus*, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα :
cætera omnia per tria genera & totidem nu-
meros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος,
τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ : ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης : & re-
liqua.

μέγας :
μεγάλη :
μέγα.

Neutra quædam in αρ, genitiuum habent in α-
τος, ab inusitatis nominibus in ας : τὸ ἧπαρ, ἥπατος,
hepar, iecur, ab ἧπας : sic [19] ἠμαρ, *dies* : εἶδαρ, *esca* : 19
φρέαρ, *puteus* στέαρ, *adeps* : δέλεαρ, *esca, illecebra* : ὄνειαρ,
vtilitas.

αρ, ατος.

Et hactenus de nomine : pergamus ad verba.

1 [1] *A Nominatiuis singularibus neutris in* ον, *qui iam*
exoleuerunt. inuenitur tamen τὸ νῶτον *&* τὸ ζυγὸν, *Eu-*
stath. Α δεσμὸς *inuenitur* τοὺς δεσμοὺς, *vt* κύκλους, λύχνους:
at νώτους *rariùs.* [2] *Reperitur* δίφρος *masculini generis in*
2 *singulari: Plutarh.* δίφρος ἡγεμονικὸς, sella curulis: *nec*
mirum. † *nam sæpe genus dialecto variatur, vt* ὁ ἄσβο-
λος, ὁ βῶλος, ὁ θόλος, *& Atticè* ἡ ἄσβολος, fuligo: ἡ βῶ-
λος, gleba: ἡ θόλος, testudo templi: ὁ κίων, *& Ionicè*
ἡ κίων, columna. *Atque Attici dualibus quæ commu-*
niter fœminina sunt, tamquam masculinis vtuntur; τὼ
κεφαλὰ, duo capita: τὼ ἡμέρα, duo dies: *ab* ἡ κεφαλὴ,
ἡ ἡμέρα. CLENARDVS *quatuor tantùm enumerat:*
quæ ij authores vsurpant qui communi lingua scripse-
runt. [3] *Hæc varietas præcipuè locum habet in genitiuo*
3 *& accusatiuo singulari;* ὁ Δάρης, τοῦ Δάρου *&* Δάρητος,
τὸν Δάρητα *&* Δάρην: *sic* † γύης, dentale, pars aratri:
Μέγης, Meges: Πύδης, Pydes: † Θαλῆς, Thales: Φα-
λῆς, Phales. [4] *Et crasi* Ἄρης, *Doricè verò* Ἄρευς. *facit*
4 *etiam* τοῦ Ἄρηος καὶ Ἄρεως καὶ Ἄρεος. [5] *Id est, declinantur per*
5 *primam declinationem simplicium: sed tantùm in vsu*
habentur nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in
6 *singulari & plurali.* [6] *Atque* ὁ κάλως, funis, rudens, τοῦ
κάλω *&* κάλωος. ἔρως *verò facit etiam Aeolicè* τοῦ ἔρου *per*
tertiam. [7] *Sic ab* ὁ δμῶς, τοῦ δμωὸς, *est* ὁ δμωὸς, οῦ, seruus:
7 *vnde* ἡ δμωὴ, ῆς, *Ionice, pro* δμωὰ, ᾶς, serua: ὁ ἡγεμὼν, όνος,
ὁ ἡγεμονὸς, οῦ, dux, princeps: *&* ἡ ἡγεμονὴ, ῆς, impe-
rium. ὁ Τρῶς, τοῦ Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, οῦ, Troianus: ὁ φύλαξ,
τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος, ου, custos. *Item fœminina,* ἡ κά-
λυξ κάλυκος, ἡ καλύκη, ης, calyx, folliculus: ὁ χιτὼν ῶ-
8.9 νος, ἡ χιτώνη, ης, tunica. [8] *Et* μάρτυς, μάρτυος. [9] *Sic* λᾶας,
lapis, τοῦ λάαος *& crasi* λᾶος: *vel* † ὁ λᾶος, τοῦ λᾶου, τὸν
λᾶον: *& Doricè* ὁ λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ *per primam. item*
τὸ λᾶος, τοῦ λάεος: *&* ὁ λᾶϊς λάϊος, *& per synæresim*
λᾶος: *atque* ὁ λᾶς, τοῦ λαὸς *per quintam. Eius synonymum*
est ἡ λιθὰς, τῆς λιθάδος, *vel* ὁ λίθος, ου. *Variant quoque*
ὁ ἀσπασμὸς, οῦ, *&* τὸ ἄσπασμα, ατος, salutatio: ἡ βλάβη,
ης, *&* τὸ βλάβος, εος, nocumentum: ὁ βρεχμὸς, οῦ, *&* τὸ
βρέχμα *siue* βρέγμα, ατος, caluaria, os capitis: ὁ γάρος,
ου, *&* τὸ γάρον, garum, liquamen ex pisce: ἡ δίψα, ης,
&

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

& τὸ δίψος, εος, sitis: τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, domus, &
per apocopen τὸ δῶ, *indeclinabile*; & ὁ δόμος, του, δόμου:
ὁ ἔλεος, ου, & τὸ ἔλεος, ἐλέεος, misericordia, commisera-
tio: ἡ ἐνέδρα, ας, & τὸ ἔνεδρον, ου, insidiæ: ὁ ἐχμὸς, οῦ, &
τὸ ἔχμα, ατος, retinaculum, impedimentũ: ὁ θρῆνος,
ου, & τὸ θρῆνος, εος, lamentatio: ὁ θύμβος, ου, & τὸ θύμβον,
ου, thymus: ἡ κέλευθος, ου, & τὸ κέλευθον, ου, via: ἡ νάπη
ης, & τὸ νάπος, εος, saltus, locus syluosus: ἡ νείκη, ης,
& τὸ νεῖκος, εος, rixa, iurgium: ἡ νίκη, ης, & τὸ νῖκος, εος,
victoria: ὁ ὄνειδος, ου, & τὸ ὄνειδος, εος, probrum: ὁ *vel*
ἡ ὀρίγανος, ου, & τὸ ὀρίγανον, ου, origanum herba: ὁ ὄχος,
ου, & τὸ ὄχος, εος, vehiculum: ἡ σκάφη, ης, & τὸ σκάφος,
εος, scapha, nauis: ὁ σκότος, ου, & τὸ σκότος, εος, tene-
bræ: ὁ *vel* ἡ σπάρτος, & τὸ σπάρτον, ου, spartum. *Sic a-
pud poëtas* ὁ αἰγόκερως, τοῦ αἰγοκέρωτος καὶ αἰγόκερω, & ὁ
αἰγοκερεὺς, έος & ῆος, capricornus: ὁ Βορέας, ου, & Βο-
ρεὺς, Boreas, Aquilo: † ὁ Γηρυὼν, όνος, & Γηρυονεὺς,
Geryon: ὁ ἡνίοχος, ου, & ἡνιοχεὺς, auriga: ὁ πατροφόνος,
ου, & πατροφονεὺς, parricida: (*dicitur* & ὁ πατροφόντης,
ου, & πατροκτόνος, ου, *atque* ὁ πατραλοίας, α, *pro eodem*) ὁ
ὑδροχόος, ου, & ὁ ὑδροχοεὺς, aquarius, sidus Zodiaci:
ὁ υἱὸς, οῦ, & υἱοὺς filius. [10] *Datiuus* τῷ δόρυϊ, & *meta-* 10
thesi δουρὶ, & *poëticè* δορὶ, *subtracto* υ *ex diphthongo* ου.
[11] *Sic* τὸ † γῆρας, γήρατος, & τὸ γῆρος, γήρεος, senectus: 11
τὸ οὖδας, ατος, & τὸ οὖδος, εος, pauimentum. [12] *Aeolicè* 12
χέῤῥος: *pro subiunctiua vocali geminatur consona sequẽs.*
[13] *Poëtæ tale quiddam sibi permittunt in multis nomini-* 13
*bus, præcipuè in datiuo singulari secundæ & tertiæ decli-
nationis, in accusatiuo singulari & datiuo plurali tertiæ.
nam eos sumunt tamquam nominatiuus singularis esset
quintæ: vt in datiuo;* τῇ ἀλκὶ, † τῇ κλαδὶ, τῷ διχόμηνι,
τῷ λιτὶ, τῷ μελίκρατι, τῇ παρθένι, τῷ πολυπάταγι, τῇ ὑσ-
μῖνι: *pro* τῇ ἀλκῇ, τῷ κλάδῳ, τῷ διχομήνῳ, τῷ λιτῷ, τῷ
μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τῷ πολυπατάγῳ, τῇ ὑσμίνῃ: *ab* ἡ
ἀλκὴ, ῆς, robur: ὁ κλάδος, ου, ramus: ὁ διχόμηνος, ου, in
duas partes mensem secans: τὸ λιτὸν, οῦ, pannus li-
neus: τὸ μελίκρατον, ου, mulsum: ἡ παρθένος, ου, virgo: ὁ
πολυπάταγος, ου, multistrepus: ὑσμίνη, ης, prœlium: *sed
tamquam ab* ἡ ἀλξ, ἀλκὸς: ἡ κλὰς, κλαδὸς: ὁ διχόμην, ηνος:

Aeolismus.

Poëtarum licentia in declinandis nominibus.

Datiui quintæ à nominatiuis tertiæ vsitatis.

Accusatiui à nominatiuis inusitatis. *Datiui plurales quintæ in σι, pro οις tertiæ.*

† τὸ λῖ, λιτὸς: τὸ μέλιχρας, ατος: ἡ παρθένω, ένος: ὁ πελυπάταξ, αγος: ἡ ὑσμὶν, ῖνος. *In accusatiuo* τὸν ἰκτῖνα, *tamquam ab* ἰκτὶν, *pro quo vsurpatur* ὁ ἰκτῖνος, ου, miluus. *at* λῖτα *pluralem accus. esse, ostendit apud Homer.* καλὰ λῖτα, *& in Epigr.* δύω λῖτα, lintea. *In dat. plurali,* τοῖς ἀνδραπόδεσι, τοῖς δένδρεσι, τοῖς ἔγκασι, ταῖς κλάδεσι, τοῖς κρίνεσι, τοῖς πέταλσι, τοῖς πρόβασι, τοῖς προσώπασι, τοῖς σάββασι: *à* τὸ ἀνδράποδον, ου, mancipium: τὸ δένδρον, ου, arbor: τὸ ἔγκατον, ου, viscus, eris: ὁ κλάδος, ου, ramus: τὸ κρίνον, ου, lilium: τὸ πέταλον, ου, folium: τὸ πρόβατον, ου, ouis: τὸ πρόσωπον, ου, facies: τὸ σάββατον, ου, sabbatum, requies: *sed quasi à* τὸ ἀνδράποδος, εος: τὸ δένδρος, εος: τὸ ἔγκας, ατος: ἡ κλὰς, κλαδὸς (*vide* 53, 18, 23) τὸ κρίνος, εος: τὸ πέταλς, αλος: τὸ πρόβας, ατος: τὸ πρόσωπας, ατος: τὸ σάββας, ατος. *at* κτεάτεσι *est à* τὸ κτέαρ, ατος, *vt in Epigr.* εὗρε χρυσοῦ κτέαρ. *Reperitur quoque* τὰ κρίνεα, lilia: τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, facies: *sic* τῶν μηλάτων, pecorum, *pro* μήλων *à* τὸ μῆλον, ου, ouis, pecus: *sed tamquam à* τὸ μῆλας, ατος.

Datiui plurales in τοις *pro* σι *apud Aetolos.*

Contrà Aetoli pro datiuis quintæ vsurpant datiuos tertiæ finitos in τοις: *vt* τοῖς γερόντοις *pro* γέρουσι, *ab* ὁ γέρων, οντος, senex: *sed quasi ab* ὁ γέροντος, ου. *sic* τοῖς † διλημμάτοις, τοῖς παθημάτοις, *pro* τοῖς διλήμμασι, παθήμασι, *à* τὸ δίλημμα, ατος, dilemma, syllogismus vtrinque vinciens & constringens: τὸ πάθημα, ατος, affectus, passio: *sed quasi à* τὸ διλήμματον, ου, τὸ παθήματον, ου. *Reperitur etiam nom. plur.* αἱ Κλῶθες, Parcæ, *pro* Κλωθοὶ, *ab* ἡ Κλωθὼ, όος, *quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam.*

14 [14] *Et* γυνλὼ *apud veteres.*

Syncope.

15 [15] *Contrà verò* ὁ καὶ ἡ κύων, canis; *&* † ἡ ἄρνω, agna, *syncopen patiuntur in obliquis,* κυνὸς, ἀρνὸς, *pro* κύονος, ἄρνωος.

Nominis Ζεὺς *decem nominatiui.*

16 [16] *Declinatur etiam* ὁ Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα: *imò decem huius inueniuntur nominatiui,* Ζὴν, Ζὰν, Δὴν, Δὰν, Ζὴς, Ζὰς, Ζεὺς, Δεὺς, † Βδεὺς, *&* Δὶς, *à quo sunt obl.* Διὸς, Διῒ, Δία.

17 [17] *Apud poëtas regulariter declinatum inuenitur,* ὁ πολὺς, τοῦ πολέος, *&c.*

πολὺς, έος. πολλόν.

18 [18] *A poëtis tamen vsurpatur: sic neutrum* πολλὸν *pro* πολὺ, *siue sit nomen,* multum; *siue aduerbium*, valde, multùm, multò. [19] *His adde* τὸ κέρμαρ, ατος, caput.

ANNO-

ANNOTATIONES in verba.

Cognata tempora.

COgnita tempora sunt, quorum eadem est figuratiua: Præsens & imperfectum, [1] τύπτω, ἔτυπτον: Perfectum & plusquamperfectum [2], τέτυφα, ἐτετύφειν: Aoristus primus & futurum primum, [3], ἔτυψα, τύψω. sic Aoristus secundus, futurum secundum [4], & præteritum medium, cognationem inter se habent; ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα. 1 2 3 4

Atticismus.

Attici tertijs personis in ι vel ε addunt literam ν, [5] etiam ante consonantem; τύπτουσιν vel ἔτυψεν τοῦτον, *verberant vel verberauit hunc.* 5

Notio.

[1] *Supple, idque non solùm in voce actiua, sed & in passiua & med.* τύπτομαι, ἐτυπτόμην: *atque non tantùm in indicatiuo, sed etiam in reliquis omnibus modis & participijs. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteristicam habent diuersam ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo.* 1

Cum perfecto passiuo cognationem habentia.

[2] *Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce passiua perfectum quoque & plusquamperfectum inter se cognationem habent,* τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: *& paulopostfuturum cum secunda perfecti,* τέτυψαι, τετύψομαι: *sic secunda singul. perfecti imperatiui* τέτυψο. *Aoristus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aspiratas,* τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. *sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui,* τετύφθω, τετύφθαι. *sed si in tertia perfecti* ται *sit purum, hic interseritur* σ: κέκριται, iudicatus est; κεκρίσθω, iudicatus esto; κεκρίσθαι, iudicatum esse, *à themate* κρίνω, iudico. [3] *Supple, In voce actiua, & med.* ἐτυψάμην, τύψομαι. [4] *Supple, Per omnes voces; vt in pass.* ἐτύπην, τυπήσομαι: *in media,* ἐτυπόμην, τυποῦμαι. [5] *Addit* etiam; *quia* 77, 14, *dixit id fieri sequente vocali.* 2 3 4 5

Ionismus.

Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidũt ι *&* ε, τύπτουσ' αὐτὸν, *pro* τύπτουσιν αὐτὸν, verberãt ipsum: *&* ἔτυπτ' ἐκεῖνος *pro* ἔτυπτεν ἐκεῖνος, verberabat ille.

De augmento. ρ geminatum.

[1] Litera ρ propter syllabicum augmentũ geminatur, ῥίπτω, *proijcio,* ἔῤῥιπτον: *&* ρ posterius aspiratur, 1

Regula.

prius lenem habet ſpiritum. ſiquidem nulla ſylla-
ba deſinit in aſpiratam : ſed ſi litera geminetur,
prior eſt tenuis ; vt Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βάκχος, *Attica,*
Sappho, Bacchus.

γν, γρη.

2 [2] Quorum principium eſt γν aut γρη, non repe-
tunt primam conſonantem : γνόω, ἔγνωκα, *noſco:*
γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, *vigilo.*

μν. κτ. πτ.

Hæc verò repetunt ; μνάομαι, μέμνημαι, *memini:*
κτάομαι, κέκτημαι, *poſſideo :* † πτάομαι, πέπταμαι, *volo,*
as : πτόω, πέπτωκα, *cado.* Nam apud poëtas κτ, μν, &
πτ, communem faciunt ſyllabam.

α immutatum.

In incremento temporali quatuor α ſeruant ;
† ἄω, ἄον, *ſpiro :* ἀΐω, ἄϊον, *audio :* ἀηθέσσω, † ἀήθεσσον, *in-*
ſuetus ſum: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior, faſtidio.*

ε auctum addito ι.

3 Vocalem ε quædam non in η mutant, ſed [3] au-
4 gent addito ι: [4] ἔχω, *habeo :* ἔπω, *dico :* [4] ἕλω, *capio:*
5.6 [5] ἕλκω, [6] ἑλκύω ſiue [7] ἑλκύζω, *traho :* [8] ἕρπω, [9] ἑρπύζω,
7.8 *ſerpo :* ἑστήκω, *ſto, permaneo :* [10] ἕπομαι, *ſequor :* [4] ἐρέω, *di-*
9 *co, interrogo :* [11] ἑστιάω, *conuiuio excipio :* [12] ἐάω, *ſino:*
10 [4] ἕω, *induo, mitto, pono :* [13] ἑρύω, *traho :* ἔθω, *conſueſco :*
11 [14] ἐθίζω, *conſuefacio :* [15] ἐργάζομαι, *operor :* ἔχω, [16] εἶχον,
12 *non* ἦχον : & ita in reliquis : quibus ex Herodiano
13 adde ἕζω, *ſedeo vel pono.*

εἶπον, εἰπὲ, εἰπών. εἱστήκειν. ἕστηκα. ἕστακα. εἷμαι. ἐρρήθην.

14 ἔπω, εἶπον, *dixi ;* εἰπὲ, *dic ;* εἰπὼν, *qui dixit ;* in o-
15 mnibus [17] modis ſeruat augmentum. ἑστήκω, *ſto,*
16 [18] εἱστήκειν, *ſteteram,* pluſquamperfectum medium;
17 nam perfectum, ἕστηκα, ſine augmento : licet id ve-
18 riùs ſit actiuum ab ἵστημι : *&* ἕστακα dictum per α
more Dorico. ἕω, *induo vel pono,* εἷμαι præteritum
paſſiuum. ἐρέω, *dico,* εἴρηκα, *dixi ;* εἴρημαι, *dictus ſum:*
vnde εἰρήθην, & eliſo ι, ἐρρήθην, *dictus ſum :* ἔθω, *conſue-*
19 *ſco,* [19] εἴωθα, *conſueui,* præteritum medium per pleo-
naſmum ω.

ευ in ηυ.

Diphthongus ευ in ηυ Atticè ; εὔχομαι, ηὐχόμην,
præcor : εὕδω, ηὗδον, *cubo, dormio.*

οι immutatum. οἰώθην, aoriſti primi.

Diphthongum οι hæc non mutant ; οἰόομαι, οἰώ-
20 θην, *ſolus ago :* † οἰμάω, *impetu ruo :* [20] οἰνόω, *vino impleo:*
† οἰνίζομαι, *vinum emo :* οἰστρόω ſiue οἰστρέω, *œſtro exerceo :*
οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror :* οἰακίζω,
οἰακοστ-

οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, guberno, gubernaculum rego: οἰδαίνω, tumesco: οἰκουρέω, domum custodio.

[1] Poëtæ tamen id non semper obseruant: ῥάπτω, ἔραπτον, suo, suebam. ῥίπτω, ῥέῤῥιφα pro ἔῤῥιφα: passiuum ῥεῤῥιμ- 1
μαι pro ἔῤῥιμμαι, proiectus sum: plusquamperfectum ἐῤῥε-
ῤίμμην, ἐῤῥέῤῥιψο, ἐῤῥέῤῥιπτο, pro ἔῤῥιπτο, proiectus erat. ῥέζω,
facio: imperfectum ἔῤῥεζον: aoristus primus ἔῤῥεξα, cum κατὰ,
κατέῤῥεξα, peregi, à futuro ῥέξω: & transpositis literis ἔρξω,
ἔρξεις, faciam, es: unde in aoristo primo ἔρξαν, fecerunt,
sine augmento: imperatiuus ἔρξον: subiunctiuus ἔρξω, ἔρ-
ξῃς: infinitiuus ἔρξαι: participium ἔρξας, αντος: at in præ-
senti pro ῥέζω per metathesim dicimus non ἔρζω (nam ρ
nunquam ponitur ante ζ, 8, 22) sed ἔρδω: sunt enim ζ &
δ permutabiles, quòd ζ valcat δσ. [2] Nam ι in huiusmo- 2
di locis non anceps, sed productum solùm censetur. [3] Jo- 3
nes idem & in quibusdam alijs verbis obseruant: ut ab
ἐρωτάω, interrogo, imperfectum εἰρώτεον εἰρώτων, ας, α, pro
ἠρώτων, ἠρώτας, ἠρώτα. At Dores veteres hæc quæ author
hîc enumerat, per η efferebant; ἦχον pro εἶχον: ἧλκον pro
εἷλκον; † ἠργαζόμην pro εἰργαζόμην. [4] Vide inuestigatio- 4
nem thematis in verbis Ἔχω, Αἱρέω, Ἀγορεύω, & Ἀμφιέν-
νυμι. [5] Ab ἕλκω futurum ἕλξω: perfectum εἷλχα: imper- 5
fectum & aoristus secundus εἷλκον, εἷλκες, εἷλκε: imper-
fectum passiuum & aoristus secundus medius εἱλκόμην,
εἵλκου, εἵλκετο: sine augmento ἕλκετο, Ἰλιάδ. ά. imperati-
uus ἕλκου, & Jonicè ἕλκεο, 104, 6. [6] Jmperfectum εἷλ- 6
κυον: futurum ἑλκύσω: perfectum εἵλκυκα, passiuum εἵλ-
κυσμαι, εἵλκυσαι, εἵλκυσται, 101, 24. aoristus primus εἱλ-
κύσθην: infinitiuus ἑλκυσθῆναι. [7] ἑλκύω agnoscit Herodi- 7
anus: ἑλκύζω autem est ut ἑρπύζω. Sed & ἑλκέω legitur
apud Homerum: fut. ἑλκήσω: unde ἑλκηθμὸς, tractio vi-
olenta, Eustath. & Herodianus. [8] Jmperfect. εἷρπον: fu- 8
turum ἕρψω: aorist. prim. εἷρψα: perfectum εἷρφα. [9] ἑρ- 9
πύζω scribitur per υ apud Herodianum quoque, Hesych.
& alios. fut. ἑρπύσω: perfect. εἵρπυκα. [10] Jmperfectum 10
& aoristus secundus medius εἱπόμην: futurum medium
ἕψομαι: perfect. passiuum εἷμμαι. [11] Jmperfectum εἱστία- 11
ον, εἱστίων: futurum ἑστιάσω, seruat α, 131, 3: aoristus pri-
mus

ρ non geminatum propter incrementum.

Jonismus: ει pro η.

Dorismus, η pro ει.

Tempora quædam ab ἕλκω.

ἑλκύω.

ἑλκύζω.

ἑλκέω.

ἕρπω.

ἑρπύζω.

ἕπομαι.

ἑστιάω.

mus εἰςίασα: infinitiuus ἑςιάσαι: perfectum εἰςίακα.

ἰάω, quod & εἰάω poët.

1 [12] Imperfect. εἴαον, εἴαες, εἴαε: crasi εἶων, εἶας, εἶα: & sine
augmento ἴων, ἴας, ἴα, & Ionicè ἴασκε, 77, 23. futurum
ἰάσω, 131, 3. aoristus primus εἴασα: imperatiuus ἴασον,
& Laconicè interposito β, ἴβασον· perfectum εἴακα, &
reiecto augmento ἴακα. reperitur etiam in præsenti εἰάω

ἐρύω.

13 pro ἰάω, poëticè· [13] Imperfectum εἴρυον: fut. ἐρύσω: aor.
prim. εἴρυσα: perfect. εἴρυκα: paß. εἴρυμαι: plusquamper-
fect. εἰρύμην, υσο, υτο, tertia plur. εἴρυντο, & Ionicè εἰ-

ἐθίζω, quod & εἰθίζω poet.

14 ρύατο, 100, 21. [+] Imperfect. εἴθιζον: fut. ἐθίσω: aorist. prim.
εἴθισα, εἴθισας, εἴθισε: participium ἐθίσας, αντος: perfectū
εἴθικα: partic. εἰθικώς, ότος: perfectum passiuum εἴθισμαι,
εἴθισαι, εἴθισται: participium εἰθισμένος: aorist. primus εἰθί-
σθην, εἰθίσθης: partic. ἐθισθείς. dicitur & εἰθίζομαι pro ἐθί-
ζομαι, poëticè. imperat. εἴθιζε, & Ionicè εἰθίζεο, assuesce.

ἐργάζομαι.

Bœotismus, ᾷ pro ῃ.

15 104, 6. [15] Imperfectum εἰργαζόμην, εἰργάζου, εἰργάζετο:
tertia pluralis εἰργάζοντο: futurum medium ἐργάσομαι,
ἐργάσῃ, & sublato σ ἐργάῃ, vnde per crasim ἐργᾷ, opera-
beris, facies, dialecto Bœotica: (sic σκεδᾷ, dissipabis,
pro σκεδάσῃ, à σκεδάομαι τὸ σκεδάννυμαι) aoristus pri-
mus medius εἰργασάμην: optat. ἐργασαίμην, ἐργάσαιο: per-
fectum passiuum εἴργασμαι, εἴργασαι, εἴργασται: participi-
um εἰργασμένος: aoristus primus εἰργάσθην, εἰργάσθης, εἰργά-

ὑπείρεχον.

ἔπω, quod & εἴπω poët.

16 σθη. [16] Hinc cum ὑπὲρ, ὑπερεῖχον, ες, ε, & mutato loco aug-
menti ὑπείρεχον, ὑπείρεχες, ὑπείρεχε, supereminebat præ-
17 stabat: & tertia pluralis ὑπείρεχον, superabant. [17] Opta-
tiuus εἴποιμι, εἴποις: subiunctiuus εἴπω, εἴπῃς, & Æoli-
cè εἴπῃσθα: infinitiuus εἰπεῖν. Ab εἶπον, εἶπες, fit tertia
Ionica εἴπεσκε, dixit 77, 19. ex εἶπε cum ἀνὰ, fit ἀνεῖπε,
& cum altero augmento ἠνεῖπε, edixit: pro quo etiam

ἑςήκω.

18 ἀνείπαπε, per pleonasmum syllabæ πα. [18] Cum κατὰ καθε-
στήκειν, constitutus eram: perfectum καθέστηκω, consti-
tutus sum: & participium, καθεστηκώς, ότος, constitutus;

ἤθω.

19 passiuam habent significationem. [19] Pro εἴωθα, siue εἴ-

οἰνοποτάζω.

οἰμώζω.

20 θα, verso ει in η Atticè, reperitur ἤθαι. [20] His annume-
ratur οἰνοποτάζω, vinum poto, at οἰμώζω, eiulo, facit οἴ-
μωζον & ᾤμωζον: futurum οἰμώξω, medium οἰμώξομαι,
οἰμώξῃ, οἰμώξεται: aoristus primus passiuus ᾤμωξα, ᾤμω-
ξας, ᾤμωξε.

† [1] Com-

Augmentum in in compositis.

†[1] Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum: ἔπω, ἐνέπω, ἐνέπον, *dico*: εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδεν, *cubor, dormio*. 1

Atticè aucta initio.

Quædam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in vsu: ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, *dubito*: ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico*.

Aucta in medio.

Alia in medio: [2] ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, *fruor*. [3] ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior*: [4] ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον, *celebro, laudo*. sic quædam [5] composita ex δυς & ευ: δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, *morosius sum*: δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, *difficulter adducor vt non credam*. sic [6] εὐορκῶ, *sanctè iuro, vel, iuramentum religiosè obseruo*: [7] εὐεργετῶ, *beneficio afficio*: [8] εὐαγγελίζομαι, *bonum nuntium affero*[9]. 2 3.4 5 6 7 8 9

Aucta vtrinque.

Sunt quæ vtrique augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo, molesto*: ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*: ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, & aor. 2. ἠνεσχόμην, *sustineo*.

ε augmentum versum in η. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ᾔδειν: à μέλλω, βούλομαι, δύναμαι, εἴδω.

[10] Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale: ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*. sic εἴδειν, ᾔδειν, *noueram*, plusquamperfectum ab εἴδω, *video, scio*. nam ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η. 10

καθίζω.

[1] *Sic* ἵζω *vel* ἱζέω ἱζῶ, *cum* κατὰ, καθίζω, *&* καθιζῶ, *sedeo & sedere facio: imperfectum* ἐκάθιζον, *primæ sing. & tertiæ plur. Jonicè detracto augmento* κάθιζον, *sedebant: fut.* καθίσω *&* καθιζήσω: *aor. prim.* ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: *prima plur.* ἐκαθίσαμεν: *imperat.* κάθισον: *part.* καθίσας: *perfect.* κεκάθικα. *Tamen* διεγγυάομαι *augetur in medio*, διηγγυώμην: *quamuis nihil aliud significet quàm simplex* ἐγγυάομαι, *despondeo. Sunt præterea non pauca, quæ præcipuè apud poëtas augentur initio, quamuis præpositio aliquid addat ad significatum: vt* βάλλω, *iacio*, ἀμφιβάλλω, *dubito: imperfectum* ἠμφίβαλλον. *Hoc loco illud monendum,* CLENARDVM *hîc verba facere de augmento verborum compositorum, quæ componuntur è præpositione, vel ex* δυς *&* ευ *& alio verbo, etiã non vsitato. at quæ componuntur ex* α *priuatiuo & ex nomine aut verbo, vel quæ ducuntur à nomine composito, (quæ* 1

διεγγυάομαι.

ἀμφιβάλλω.

Notio. Composita ex α, aut ex nomine, & decomposita, initio augentur.

Decompo-

Decompoſita appellantur) in principio incrementum ſuſcipiunt: vt ἀγνοέω ῶ, ignoro: fut. ἀγνοήσω: aoriſt. prim. ἠγνόησα, ἠγνόησας, ἠγνόησε (Homer. ιλ. β', aduocato ι ad ο, dixit ἠγνοίησε, ignorauit: tum ex ἠγνόησα, craſi οη in ω fit ἤγνωσα, ας: vnde tertia Ionica ἀγνώσασκε, 77, 19,) perfect. ἠγνόηκα: paß. ἠγνόημαι: part. ἠγνοημένος. fit autem ἀγνοέω ex α priuatino & νοέω, intelligo, cum pleonaſmo literæ γ. ex eodem νοέω cum ἀμφὶ, fit ἀμφιγνοέω, dubito; quod etiam augetur initio: imperfect. ἠμφιγνόουν ἠμφιγνόουν: aor. prim. ἠμφιγνόησα. Ab ὁ ἡ ἀκριβὴς, έος, diligens, fit ἀκριβόω, diligenter perquiro: fut. ἀκριβώσω, aoriſt. prim. ἠκρίβωσα, ας, ε: perfect. ἠκρίβωκα: paſſ. ἠκρίβωμαι: part. ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, accuratus, a. Ab ὁ ἡ ἀμελὴς, έος, negligens, ſocors, fit ἀμελέω, negligo: futur. ήσω: perfect. ἠμέληκα: infin. ἠμεληκέναι; perf. paſſ. ἠμέλημαι, ησαι, ηται. part. ἠμελημένος, neglectus: hinc aduerb. ἠμελημένως, negligenter, citra curam: reperitur hoc part. & ſine augmento, ἀμελημένος. Ab ὁ ἀντίδικος, ου, aduerſarius cauſæ ſiue litis, fit ἀντιδικέω, ad cauſam occurro, liti me offero: imperf. ἠντιδίκεον, ἠντιδίκουν. ὁ ἡ ἀσελγὴς, έος, petulans: hinc ἀσελγαίνω, laſciuio: futur. ἀσελγανῶ: aoriſt. prim. ἠσέλγηνα, 85, 7. ab eodem quoque fit ἀσελγέω, petulanter ago: fut. ἀσελγήσω: perfect. ἠσέλγηκα: paß. ἠσέλγημαι: part. ἠσελγημένος, η, ον: hinc τὰ ἠσελγημένα, iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ. Ab ὁ ἡ ἀσθενὴς, έος, infirmus, debilis, fit ἀσθενέω, imbecillis ſum, langueo: imperf. ἠσθένεον ἠσθένουν: fut. ἀσθενήσω: perf. ἠσθένηκα. ὁ ἡ ἄσιτος, ου, à cibo abſtinens: hinc ἀσιτέω, inedia premor: imperfect. ἠσίτουν. ὁ καὶ ἡ ἄστατος, ου, inſtabilis. hinc ἀστατέω, inſtabilis ſum: imperf. ἠστάτουν. ὁ ἡ ἄσχολος, ου, negotioſus, occupatus: hinc ἀσχολέομαι, occupor negotiis: perf. ἠσχόλημαι, ησαι, ηται: aoriſt. prim. ἠσχολήθην, tertia plural. ἠσχολήθησαν, operam & ſtudium dederunt: partic. ἀσχοληθεὶς, έντος, rei cuipiam deditus. ὁ ἐναντίος, ου, contrarius: hinc ἐναντιόομαι οῦμαι, aduerſor: imperfect. ἠναντιούμην, όου, όετο, craſi ἠναντιούμην, ἠναντιοῦ, ἠναντιοῦτο: perf. ἠναντίωμαι, ωσαι, ωται: aoriſt. prim. ἠναντιώθην, ης, η: hinc infin. ἐναντιωθῆναι, & part. ἐναντιωθεὶς, έντος. τὸ καινουργὸν, οῦ, recens factum: unde καινουργέω, nouum aliquid molior aut deſigno:

ἀγνοέω. ἠγνοίησε. ἀγνώσασκε. ἀμφιγνοέω. ἀκριβόω. ἀμελέω. ἀντιδικέω. ἀσελγαίνω. ἀσελγέω. ἀσθενέω. ἀσιτέω. ἀστατέω. ἀσχολέομαι. ἐναντιόομαι. καινουργέω.

ſigno: imperf. ἐκαρπούργουν. ὁ καλλιγράφος, ου, qui mundè & pulchrè ſcribit: unde καλλιγραφέω, pulchrè ſcribo: imperf. ἐκαλλιγράφουν. ſic ab ὁ ὁ καλλιεπής, έος, elegans & ſplendidus in verbis, fit καλλιεπέω, ornatè & eleganter dico: futur. ήσω: perfect. κεκαλλιέπηκα: paſſ. ημαι: part. κεκαλλιεπημένος, ornatè dictus: unde aduerb. κεκαλλιεπημένως, diſertè & ornatè. ſic etiam καλλιερέω, ſecunda ſacra facio, læta exta habeo: futur. ήσω: aoriſt. prim. ἐκαλλιέρησα, ας, ε: imperfect. paß. ἐκαλλιερεόμην, ἐκαλλιερέου, ἐκαλλιερέετο, craſi ἐκαλλιερεῖτο. ὁ παιδαγωγός, οῦ, pædagogus, inſtitutor pueri. unde παιδαγωγέω, ſum pædagogus, pueros inſtituo ſeu erudio: fut. παιδαγωγήσω: perfect. πεπαιδαγώγηκα: paſſ. πεπαιδαγώγημαι, πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγηται. ὁ πανοῦργος, ου, verſutus, qui omnib. in rebus verſatus eſt: ab hoc πανουργέω, callidè ago, vafer ſum & aſtutus: fut. πανουργήσω: perfect. πεπανούργηκα, πεπανούργηκας: part. ὁ πεπανουργηκώς, ότος, τὸ πεπανουργηκός τι. ὁ πολλαπλάσιος, ου, multiplex: à quo πολλαπλασιάζω, multiplico: imperfect. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, philoſophus, ſapientiæ ſtudioſus: hinc φιλοσοφέω, philoſophiæ ſtudio incumbo: fut. ήσω: perf. πεφιλοσόφηκα: paſſ. πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσόφησαι· imperf. πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, diſputatum ſit. φιλότιμος, ου, ambitioſus: ab hoc φιλοτιμέω, ambitioſè quippiam conor: fut. ήσω: perf. πεφιλοτίμηκα, paß. ημαι, ησαι, ηται: aoriſt. prim. ἐφιλοτιμήθην, ης. prima plural. ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, in vos contulimus. ὁ ἡ χειραγωγός, οῦ, qui manu ducit: unde χειραγωγέω, manu duco: imperf. ἐχειραγώγουν. Hæc tam multa exempla in medium attulimus, vt ex his diſcant pueri ſimilia formare, atque vt in thematis inueſtigatione eſſe poſſint multò promptiores. Idem & in ſequentibus factitabimus, ijs qui in hac exercitatione tyrones ſunt, obſecuti. qui à nobis efflagitarunt, vt ſibi hac in re operam daremus. [2] Huius fut. ἀπολαύσω: aoriſt. prim. ἀπέλαυσα, ἀπέλαυσας, ἀπέλαυσε, tertia plural. ἀπέλαυσαν: dicitur & ἀπήλαυσα vt ἀπήλαυον, Atticè augmento ſyllabico ε in temporale η mutato: perfect. ἀπολέλαυκα: infin. ἀπολελαυκέναι. [3] Futur. ἐπιχειρήσω: aoriſt. prim. ἐπεχείρησα: perfect. ἐπικεχείρηκα: paß. ημαι, ησαι, ηται: aoriſt. prim.

καλλιγραφέω.
καλλιεπέω.
καλλιερέω.
παιδαγωγέω.
πανουργέω.
πολλαπλασιάζω.
φιλοσοφέω.
φιλοτιμέω.
χειραγωγέω.
2 ἀπολαύω.
3 ἐπιχειρέω.

ἐγκωμιάζω.

4 prim. ἐπεχειρήθην, ης, η: part. ἐπιχειρηθεὶς, εῖσα, ἐν. [4] Fut. ἐγκωμιάσω: perfect. ἐγκεκωμίακα: paſs. ασμαι, ασαι, ασται: aoriſt. prim. ἐνεκωμιάσθην. part. ἐγκωμιασθεὶς, έντος, laudatus. ſunt qui ſcribant imperfect. ἐνεγκωμίαζον pro ἐνεκω-

5 μίαζον, per pleonaſmum literæ γ. [5] Sic δυσφημέω, maledico, infamo, irreligiosè loquor: fut. δυσφημήσω: aoriſt. prim. ἐδυσφήμησα, ἐδυσφήμησας, ἐδυσφήμησε. δυσχεραίνω, indignor, ægrè fero: imperfect. ἐδυσχέραινον, ες, ε: futur. δυσχερανῶ: aor. prim. ἐδυσχέρανα: & in optat. Æolico δυσχεράνεια, ας, ε: atque in ſubiunct. δυσχεράνω, μὴ δυσχερά-

δυσφημέω.

δυσχεραίνω.

6 νητε, ne grauiter feratis. [6] Imperfect. εὐώρκεον, εὐώρκουν. huic opponitur ἐπιορκέω, ῶ, peiero, falsò deiero: futur.

εὐορκέω.

ἐπιορκέω.

7 ἐπιορκήσω: perfect. ἐπιώρκηκα. [7] Futurum εὐεργετήσω: aoriſt. primus εὐηργέτησα. reperitur tamen perfectum ſine augmento. εὐεργέτηκα, ας, ε: paſs. εὐεργέτημαι: participi-

εὐεργετέω.

8 um εὐεργετημένος, beneficijs affectus. [8] Imperfectum εὐηγγελιζόμην: fut. med. εὐαγγελίσομαι & Atticè εὐαγγελιοῦμαι: part. εὐαγγελιούμενος, nuntiaturus, forma futuri ſecundi. ſic actiuum εὐαγγελίζω: futur. εὐαγγελίσω & Atticè εὐαγγελιῶ: aoriſt. prim. εὐηγγέλισα, εὐηγγέλισας, εὐηγγέλισε: med. εὐηγγελισάμην, εὐηγγελίσω, εὐηγγελίσατο: perfect. paſſ. εὐηγγέλισμαι, ισαι, ισται: part. εὐηγγελισμένος: aoriſt. primus, εὐηγγελίσθην: imperat. εὐαγγελίσθητι, εὐαγγελισθήτω. dicitur & εὐαγγέλλω: aoriſt. ſec. εὐήγγελον: paſſ. εὐηγγέλην, bonus

εὐαγγελίζομαι.

εὐαγγελίζω.

εὐαγγέλλω.

Aucta in medio.

9 nuntius mihi allatus eſt. [9] His adde ex Budæo, ἀπηνιόω, obſtupefacio: futur. ώσω: aoriſt. prim. paſſ. ἀπηνιώθην: obſtupui. ἀποδιοπομπέομαι, amando, ablego: ἀπολογέομαι, rationem reddo, pro me reſpondeo: ἐμβατεύω, incedo: ἐνδοιάζω, dubito: ἐπιπολάζω, in ſuperficie ſum, per ſumma feror, innato: κάθημαι, ſedeo: (interdum tamen augetur etiam initio: unde ἐκάθητο vel καθῆτο, ſedebant) παρανομέω, iniquè & contra leges ago: προπηλακίζω, probro afficio: προφασίζομαι, capio occaſionem, prætexo: imperfectum προεφασιζόμην, & craſi προυφασιζόμην. (verùm de huiuſmodi contractione plura circa finē Annot. in verba) καταγλωττίζω, ſuauior, item lingua vinco, vel deblatero: cuius particip. perfect. paſs. eſt κατεγλωττισμένος, pro καταγεγλωττισμένος: non enim reperitur prima conſona thematis ſimplicis, quamuis ι ſit anceps.

προυφασιζόμην.

κατεγλωττισμένος.

† ἀφανιάζω

ἀφηνιάζω autem, frenum non admitto, caret augmento, propter η immutabilem.

Multa alia quæ hîc non enumerauimus hoc aut illo modo facientia, recensentur à CLENARDO *in Inuestig. them. in verbo ἀλίσκομαι, & illius composito ἀναλίσκω. Cæterùm hæc augmenti varietas Attica, non solùm habet locum in compositis quorum simplicia non sunt in vsu, sed etiam aliquando in ijs quorum simplicia sunt vsitatissima: vt ποιέομαι, facio: compositum παιδοποιέομαι, id est, filios procreo, augetur initio, πεπαιδοποίημαι: quòd componatur ex nomine παῖς, παιδὸς, puer, filius. Ad ἵημι, mitto, compositum ἀφίημι, dimitto, nunc augetur initio, ἠφίει, dimittebat, (imperfect. tanquam ab ἀφιέω, vt habes, 151, 29) nunc in medio, ἀφεῖμαι, dimissus sum, perfect. paß. nunc vtrinque, ἠφείθη, dimißus est, aorist. prim. paß. pro ἀφέθη. Verùm huiusmodi varietas rarò inuenitur in compositis e præpositionibus & verbis simplicibus vsitatis. nam hæc ferè semper augentur in medio.*

Appendix.

Augmenti varietas vbi habeat locum.

πεπαιδοποίημαι.

ἠφίει.

ἀφεῖμαι.

ἠφείθη.

[10] *Poetæ verò nonnunquam augmentum syllabicum causa metri positione producunt, geminata videlicet consona sequente, vel aßumpta externa consonante: vt à λήγω, ceßo. futurum λήξω: aorist. prim. ἔληξα, & geminato λ, ἔλληξα. à δουπέω, sonitum do, aorist. prim. ἐδούπησα, & poeticè ἐγδούπησα, aduocato externo γ.* 10

Augmentum à poëtis positione productum.

ἔλληξα.

ἐγδούπησα.

Perfecto Attici penultimam ε disyllabi primæ & secundæ coniugationis vertunt in ο: *πέμπω, mitto, πέπεμφα* communiter, *πέπομφα* Atticè: *βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, irrigo.*

De perfecto.

ε in ο.

πέπομφα.

βέβροχα.

Verbum *μένω* [1] facit *μεμένηκα*, tanquam à *μενέω*, 1
maneo.

μεμένηκα.

[2] Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præ- 2
terito communi præfigunt duas priores literas
præsentis: *ἐρίζω, contendo, ἤρικα, ἐρήρικα*, passiuum
ἐρήρισμαι: ἀγείρω, congrego, ἤγερκα, ἀγήγερκα, [3] *ἀγήγερ-* 3
μαι: ὄλλω, perdo, ὦλα, ὄλωλα, præteritum medium
est.

Reduplicatio Attica in præterito inceptorum ab ε, ο, α.

ἐρήρικα.

ἐρήρισμαι.

ἀγήγερκα.

ἀγήγερμαι.

ὄλωλα.

[4] Corripitur autẽ prẹteriti Attici tertia syllaba, si 4
trium syllabarũ numerum excesserit: hoc modo;
vertitur η in ε, ω in ο, ι & ευ abijciunt ε, οι & υ subiunctiuam:

Atticismus.

ἀλήλεκα.
ἐρηρώτηκα.
ἀλήλιφα.
ἐλήλυθα.
ἐτητοίμακα.
ἀκήκοα.
ἐρήρεικα.
ἐρήρεισμαι,
ἐρήρειδα.
ἐδήδοκα.
ἐδήδομαι.
ἀγήοχα.
ε ante { ω, ῳ, οι
ἑώρακα.
ἔῳγα, ἀνέῳγα.
ἔωσμαι, ἐώνημαι.
ἑώρων, ἐωνούμην.
ἔοικα.
ἕηκα, ξυνέηκα, ab ἵημι, ξυνίημι.
ἔειπα, προσέειπα, ab ἔπω, προσέπω.
ἐωσάμην, ab ὤθω.
Spiritus ε augmenti Attici.
Atticismus, ει *pro* { λε, με.

5 ctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, [5] ἀλήλεκα, *molo*: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα,
6 ἐρηρώτηκα, *interrogo*: ἀλείφω, [6] ἤλειφα, ἀλήλιφα, *ungo*:
7 ἐλεύθω, ἤλευθα, [7] ἐλήλυθα, *venio*: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτη-
τόμακα, *paro*: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.

8, 9 At ἐρείδω, *firmo, fulcio*, [8] ἤρεικα, ἐρήρεικα, [9] ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα: ut differat ab ἐρήρικα verbi ἐρίζω, *contendo*.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα· passiuum ἐδήδομαι. Sic ἄγω, *duco*: assumit
10 γο, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα: sed euphonia tollit γ, [10] ἀγήοχα.

Inceptis ab ο vel ω, praeteritum Atticum praefi-
11 git ε: ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα: οἴγω, *aperio*, ᾦγα, [11] ἔῳ-
12 γα: unde fit [12] ἀνέῳγα, *aperui seu apertus sum*: ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idem
13 fit in praeterito imperfecto, ἑώρων, *videbam*: [13] ἐωνού-
14 μην, *emebam*, [14] & consimilibus.

Sic εἴκω, *assimilo, item similis sum*: medium prae-
15 teritum facit οἶκα, unde [15] ἔοικα, *similis sum, congruo*. Accidit hoc & in aoristis aliorum quoque verborum; ἧκα, ἕηκα, *misi*: unde ξυνέηκα, *commisi*: *item, in-*
16 *tellexi*: εἶπα, [16] ἔειπα, *dixi*: προσέειπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*: sed huiusmodi magis poëtarum sunt.

17 [17] Caeterùm ε augmentum Atticum spiritum sortitur praesentis: ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι, *emi*.

Attici praeterea pro incremento λε & με, ponunt ει diphthongum: λήβω, *sumo*, λέληφα, εἴληφα: μείρομαι,
18 *partior, sortior*, μέμαρμαι, [18] εἵμαρμαι.

Attica reduplicatio etiam in praesentibus.
ἀγηγέραται.
Dorismus.
Notio.
ἀληλεσμένος.

1 [1] *Futurum tamen* μενῶ *regulare est*, 61, 25: *& aori-*
2 *stus primus* ἔμεινα, 85, 14: *particip.* μείνας, αντος. [2] *Huiusmodi reduplicatio non solùm habet locum in praeteritis, sed etiam interdum in praesentibus; praecipuè verbo-*
3 *rum in* μι. [3] *Hinc tertia pluralis Ionica* ἀγηγέραται, *con-*
4 *gregati sunt*, 100, 21. 29. [4] *Doricè verò nonnunquam manet longa: atque sola positione producitur, ne Atticè quidem aut communiter corripitur, ut patet ex* ἀγήγερκα.
5 [5] *Passiuum* ἀλήλεσμαι: *particip.* ἀληλεσμένος, *molitus*.

[6] *Pass.*

[6] *pass.* ἤλειμμαι, *Atticè* ἀλήλημμαι, ἀλήλιψαι, ἀλήλιπται, 6 ἀλήλιπται.
non ἤλειπται: *part.* ἀληλιμμένος: *aor. sec. est* ἤλιφον, 86, εἰλήλυθα.
21. [7] *Et poëticè* εἰλήλυθα, *veni: vbi* ι *producitur aduo-* 7
cato ι. *& tertia syllaba Doricè manet longa: prima plu-* εἰλήλυθμεν.
ral. εἰληλύθαμεν, *& syncope* εἰλήλυθμεν. [8] *Hinc particip.* 8
ἠρεικὼς, ότος, *qui fixit.* [9] *A tertia sing.* ἐρήρεισται *fit tertia* 9
plur. Ionico ἐρηρέδαται, *nixi sunt*, 100, 21, 24. *plusquã-* ἐρηρέδαται.
perfect. sumit aliud incrementum, ἠρηρείσμην, *inhæseram.* 10 ἠρηρείσμην.
[10] *Bœoticè* ἀγείοχα, η *in* ει *mutato*, 152, 1. [11] *Præteritum* 11 ἀγείοχα.
est medium: participium ὁ ἑαγὼς, ἡ ἑαγυῖα, *apertus aper-* 12
ta. [12] *Et rursus aucta præpositione*, ἠνέαγα. [13] *Tertia plu-* 13 ἑαγυῖα.
ral, ἐωνέοντο ἐωνοῦντο, *emebant, ab* ὠνέομαι. [14] *Vt ab* οἰνο- 14 ἠνέαγα.
χοέω ῶ, *vinum fundo, imperfectum* ᾠνοχόουν, ᾠνοχόεις, ᾠ-
νοχόει *&* ἐῳνοχόει. Ἰλ. γʹ. *Cæterùm his quæ hoc loco à* ἐῳνοχόει.
CLENARDO *recensentur, non vtuntur doctiores qui* Notio.
prosa oratione scripserunt, nisi cum appositione huius
augmenti ι. *at poëtæ illud non rarò detrahunt: vnde* ὥρα ὥρεα, ἑώρεα.
pro ἑώρεα, *intuebatur, tertia imperfecti ab* ὁρέω. *sic ab* ᾦξα, ἔῳξα.
οἴγω, οἴξω: *aoristus primus* ᾦξα *pro* ἔῳξα, *& soluta diph-* ὤϊξα, ας, ε.
thongo ὤϊξα, ὤϊξας, ὤϊξε: *perfect.* ᾦχα: *pass.* ᾦγμαι: *plus-*
quamperfect. ᾤγμην, ᾦξο, ᾦκτο. *vnde tertia plur. Joni-*
ca (100, 21) ᾠχατο, *cum* ἐπὶ, ἐπῴχατο, *clausi erant*, Ἰλ. ἐπῴχατο.
μʹ. [15] *Atque hinc vsitatissimum illud participium* ὁ ἐοικὼς, 15
ότος, *similis. at* ὁ εἰκὼς, ότος, *similis, conueniens; & neutrũ*
τὸ εἰκὸς, ότος, *par, consentaneum, vero proximum, signum* ἐοικὼς, ότος.
necessariũ, ducuntur ab εἶκα *pro* ἔοικα, *quod formam ha-* εἰκὼς, ότος.
bet præteriti medij ab εἴκω, *retento* ει, *non in* η *mutato:* εἰκὸς, ότος.
sunt qui velint, Bœoticum esse pro aoristo primo εἶξα, *si-* εἶκα.
milis sum; in cuius tertia plur. reperitur εἴξασι *pro* εἶξαν, εἶξα.
ab εἴκω: *cuius futur.* εἴξω: *perfect.* εἶκα: *pass.* εἶγμαι, εἶξαι,
& soluta diphthongo, versoque ε *in* η, ἤϊξαι, *similis es: sic* ἤϊξαι.
in plusquamperfecto ἠΐγμην, ἤϊξο, ἤϊκτο, *similis erat. ter-* ἤϊκτο.
tia perfecti εἶκται, *cum augmento* ε, ἔϊκται, *similis est. Hæc* Annotatio.
præterita præsentis significationem habent, & plusquam-
perfectum imperfecti. [16] *Sic in aoristo sec.* εἶπον, ἔειπον *ab* 16 ἔειπον.
ἔπω *dico, quod per* ει *augetur.* [17] *Hoc fit contra regulam* 17 Regula.
generalem, quæ vult ε *augmentum syllabicum notari*
semper spiritu tenui. [18] *Tertia persona* εἵμαρται, *fatum* 18 εἵμαρται.
est: tertia plusquamperfecti εἵμαρτο, *fato decretum erat:* εἵμαρτο.

εἱμαρμένος. ἔμβραμαι. ἐμβραμένη. εἱμαρμένη.

particip. εἱμαρμένος, *fatalis. Pro* εἵμαρμαι *reiecto* ι, *& metathesi, dicitur* ἔμβραμαι, *fatatus sum: inseritur* β, *quòd* μ *ante* ρ *non ponatur*, 8, 15. *hinc* ἡ ἐμβραμένη, *vt ab* εἵμαρμαι ἡ εἱμαρμένη, *id est, fatum, sors, fatalis cursus. sunt qui scribant cum spiritu aspero* εἵμαρμαι, εἱμαρμένη. *Ab eodem* μείρομαι *præteritum med. est* μέμορα, *sortitus sum, & poëticè* ἔμμορα *facta metathesi: quæ etiam in quibusdã alijs præteritis vtuntur: vt* ἔσσυμαι, *motus sum, pro* σέσυμαι, *à* σεύω, *moueo: part.* ἐσσυμένος, *properans: hinc aduerb.* ἐσσυμένως, *studiosè, certatim, properè: tertia perfecti* ἔσσυται, *cum* ἐπὶ, ἐπέσσυται, *impetum fecit: plusquãperfect.* ἐσσύμην, ἔσσυσο, ἔσσυτο, *ruebat, cum* διά, διέσσυτο, *peruadebat: potest tamen etiam censeri imperfectum à* σύομαι: *aorist. prim.* ἐσσύθην, *tertia plur.* ἐσσύθησαν, *& Bœoticè* ἔσσυθεν, *ruerunt*, 102, 31.

ἔμμορα. ἔσσυμαι. ἐσσυμένος. ἐπέσσυται. διέσσυτο. ἔσσυθεν.

De plusquamperfecto actiuo & medio. Atticismus. ἐκεχήνη. ᾔδη.

1 [1]Plusquamperfecti & prima & tertia singularis
Atticè per η sine ν: ἐτετύφη ἐγώ, *verberaueram ego*: ἐτε-
2 τύφη ἐκεῖνος, *verberauerat ille*: [2] vnde ἐκεχήνη plusquã-
3 perfectum medium à χαίνω, *dehisco*: & ᾔδη pro [3] ᾔδειν
ab εἴδω, *video, scio.*

ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν, à τύπτω, εἴδω, ἀκούω. τεθεμελίωτο.

4 [4]Tertiam pluralem εισαν Atticus effert per εσαν
5 elidendo subiunctiuam: [5] ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν,
verberauerant, nouerant, audiuerant.
6 [6]Est quandoq; hoc tempus contentum incremento perfecti: τεθεμελίωτο, *fundatus erat*: plusquãperfectum passiuum à θεμελιόομαι, *fundor, aris.*

Plusquamperfectum cum triplici augmento: ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ἠκηκόειν, ab ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω. ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν: ab ἔλπω, ἔργω, εἴκω.

Atticum plusquamperfectum temporaliter ini-
7 tio augetur: ἀγήγερκα, [7] ἠγηγέρκειν, *congregaui, congre-*
8 *gaueram*: ὀρώρυχα, [8] ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκήκοα,
9 ἠκηκόειν, *audiui, audiueram.* Excipe ἐληλύκειν & [9] ἐληλύ-
θειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *venio.*
10 At ἔολπα, *speraui*, ἐώλπειν, ἔοργα, *feci, patraui*, ἐώργειν:
11 ἔοικα, *similis sum*: [10] ἐῴκειν, [11] augentur secunda sylla-
ba, pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

Ionismus. ὀδώδη. ὀδωδέναι.

1 [1] *Id fit arrepta ab Ionibus occasione, qui primam personam plusquamperfecti actiui & medij per* εα, *& tertiam per* εε *efferunt; quæ Attici & Dores in* η *contrahunt.*
2 [2] *Sic* ὀδώδη, *olueat, ab* ὄζω: *præteritum med.* ὄδα, 108, 23: *Atticè* ὄδωδα, δ *pro* ζ *repetito (hinc infin.* ὀδωδέναι, *& part.*

part. ὀδωδὼς, ότος) *plusquamperf.* ὠδώδειν, ὠδώδεις, ὠδώδει,
& Ionicè detracto priori augmento ὀδώδεα, ὀδώδεας, ὀ-
δώδεε, *& crasi Attica*, ὀδώδη. [3] *Vide Inuestigationem* 3
thematis in verbo εἴδω. *Reperitur & Ionicũ* ᾔδεα, ᾔδεας,
ᾔδεε, *noueram, as, at: unde factum est Atticum* ᾔδη, *no-
ueram & nouerat.* [4] *Idẽ & Dores obseruant. His simi-* 4
lia sunt ἐλελοίπεσαν, *reliquerant, à* λείπω: *præt. med.* λέλοι-
πα, 109, 7. ἐπεπρήγεσαν, *egerant, à* πρήττω: *præt. med.* πέ-
πρηγα, 108, 20. ἐκεχωρήκεσαν, *cesserant, & detracto* ε *Io-
nicè*, κεχωρήκεσαν, *à* χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. [5] *Ionicè sine* ε, 5
τετύφεσαν. [6] *Iones & poetæ id in multis obseruant: imò* 9
*non raro perfecti quoque augmentum plusquamperfecto
pass. detrahunt; atq; nonnunquam imperfecti augmentũ
tantummodo illi concedunt: vt* δέδεκτο, δέκτο *&* ἔδεκτο,
atque ectasi poetica δειδέκτο, *pro* ἐδέδεκτο, *susceperat:
& prima persona* ἐδέγμην *pro* ἐδεδέγμην, *à* δέχομαι. *ex*
δειδέκτο *fit tertia plur. Ionica* (100, 21) δειδέχατο: *sic
in tertia plurali perfecti*, δειδέχαται, *susceperunt.* ἔλεκτο
pro ἐλέλεκτο, *cubuerat, à* λέχομαι *seu (vt Eustath.)* λέ-
γομαι. ἐλέλικτο, *conuolutus erat, pro* ἠλήλικτο, *ab* ἑλίσσω:
fut. ἑλίξω: *præt.* ἧλιχα: *paß.* ἧλιγμαι, *& per reduplicatio-
nem Atticam* ἐλήλιγμαι: *unde plusq.* ἠληλέγμην, ἠλήλι-
ξο, ἠλήλικτο, *& sublato utroq; augmento, remanente ta-
men reduplicatione*, ἐλέλικτο, † ἔπλητο *pro* ἐπέπλητο, *im-
pletus erat, vel implebatur: & in tertia plurali* ἔπληντο
pro ἐπέπληντο, *à* πλάω τῷ πλήθω. *nisi malis eße imperfe-
ctum à* πλῆμι, *penultima remanente longa in voce paß.*
πλῆμαι, ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο. κεκάρκειν, κεκάρκεις, κεκάρ-
κει, *totonderam, as, at: pro* ἐκεκάρκειν, *à* κείρω, *fut.* κε-
ρῶ, 62, 7. *perfect.* κέκαρκα, 83, 1: *paß.* κέκαρμαι. κέκλα-
στο, *pro* ἐκέκλαστο, *fractus erat, à* κλάω: *fut.* κλάσω: *perf.*
κέκλακα: *paß.* κέκλασμαι. πάλτο, *vibratus fuerat, pro*
ἐπέπαλτο, *à* πάλλομαι, *vibror.* παραπελελαύκειν *pro* πα-
ραπελελαύκειν, *vel pro* παρηπολαύκειν, *obiter fructum
ceperam, à* παραπολαύω, *quod componitur ex* παρὰ *&*
ἀπολαύω, *atque* ἀπολαύω *ex* ἀπὸ *& inusitato* λαύω. πε-
φόβητο, *territ as erat: unde tertia pl ur. Ionica* (100, 21:
& I○I, 7) πεφοβήατο *pro* ἐπεφόβηντο, *à* φοβέω μ. ήσω. χύτο,
fusus erat, pro ἐκέχυτο: *in tertia plur.* χύντο *pro* ἐκέχυντο:

ὀδωδώς.
ᾔδεα, ας, ε.
Dorismus.
ἐλελοίπεσαν.
ἐπεπρήγεσαν.
κεχωρήκεσαν.
τετύφεσαν.
Augmentum plusquamperfecti apud Iones & poëtas.
δέδεκτο, δέκτο.
ἔδεκτο, δειδέκτο.
δειδέχατο.
ἔλεκτο.
ἐλέλικτο.
ἔπλητο.
ἔπληντο.
κεκάρκειν.
κέκλαστο.
πάλτο.
παραπελελαύκειν.
πεφόβητο.
χύτο.

ἀμφέχυτο.

cum solo imperfecti augmento ἔχυτο, cum ἀμφὶ, ἀμφέχυ-
7 *το, circumfusus erat, vel circumfundebatur.* [7] *Potest*
duci ἠγηγέρκειν ab ἀγείρω, de quo suprà, 210, 12: vel ab
ἐγείρω, excito: quorum perfectum ἤγερκα, colligi vel exci-
taui: paß. ἤγερμαι, collectus sum vel excitatus sum: At-

ἤγερκα, ἤγερμαι. ἀγήγερκα. ἐγήγερκα. ἠγηγέρκειν. ὠρωρέχειν. ὀρωρέχατο. ἐληλύθεσαν. ἐοίκεσαν. ἑώρταζον.

ticè ab ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερκα, ἐ-
γήγερμαι: plusquamperfectum ab vtroque ἠγηγέρκειν, con-
8 *gregaram vel excitaram.* [8] *At ὠρωρέχειν, porrexeram, ab*
ὀρέγω: paß. ὠρώρεγμαι, ὠρώρεξαι, ὠρώρεκται: hinc detracto
priori augmento fit tertia plur. Ionica (100, 21) ὀρωρέ-
9 *χατο, porrecti erant.* [9] *Tertia plur. ἐληλύθεισαν, & Atti-*
10 *cè ἐληλύθεσαν.* [10] *Et sine augmento, ἐοίκειν: in tertia plu-*
11 *rat. ἐοίκεισαν, & Atticè ἐοίκεσαν, similes erant.* [11] *Sic*
ἑορτάζω, festum diem ago: imperfect. ἑώρταζον pro ἠόρταζον.

De aorist. prim.
εἶπα. ἤνεγκα. ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico*: ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero*: τίθημι, ἔθηκα, *pono*: δίδωμι, ἔδωκα, *do*: ἵημι, ἧκα, *mitto*:
1 [1] duo primi, etiam in reliquis modis vsurpantur; tres vltimi, minimè.

ἔχεα, ἔχευα. ἔσευα, ἤλευα. ἔκηα.

Quatuor scribuntur purè: χέω, ἔχεα vel ἔχευα, *fundo*: σεύω, ἔσευα, *moueo*: ἀλεύω, ἤλευα, *vito*: καίω, vel κάω, ἔκηα, *accendo*: sublata futuri consonante.

Ducta ab εἶπα & ἤνεγκα.

1 [1] *Ab εἶπα imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι:*
particip. εἴπας, αντος. Ab ἤνεγκα imperat. ἔνεγκον, ἐνεγκάτω:
optat. ἐνέγκαιμι: infin. ἐνέγκαι: particip. ἐνέγκας, αντος. in
voce med. ἠνεγκάμην, tertia plural. ἠνέγκαντο, & Ionicè
reiecto augmento ἐνέγκαντο, tulerunt: infin. ἐνέγκασθαι:
2 *particip. ἐνεγκάμενος.* [2] Dicitur & ἔχευσα, *à fut. χεύσω:*
hinc infin. χεῦσαι, cum κατὰ, καταχεῦσαι, & poeticè καγχεῦ-

καγχεῦσαι.

3 *σαι, effudiße, 80, 22 & 29.* [3] Καίω *siue κάω facit in fu-*
turo καύσω, pro καίσω vel κήσω: hinc alius aoristus ἔκαυ-

ἔκαυσα: ἐκαύθην. κῆαι, κήας, κήαντο.

σα: & in aor. primo paß. ἐκαύθην, succensus sum. at ἔκηα
fit à κήσω. sublata futuri consonante; non autem à καύσω:
hinc infin. κῆαι: part. κήας: aorist. prim. med. ἐκηάμην:
tertia plur. reiecto augmento κήαντο, accenderunt: parti-
cip. κηάμενος, qui accendit vel vßit.

De aorist. sec.

1 Aoristus secundus disyllabus [1] in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmentum:

mentum: ᾄδω, ᾖδον, *cano*: ἕλκω, εἷλκον, *traho*: ἕλω, εἷλον, *capio*: ἕπω, εἶπον, *dico*: ἔχω, εἶχον, *habeo*: ἥκω, [2] ἧκον, *venio*: ἄγω, ἦγον, *ago*, & Atticè ἤγαγον, interpoſito γα: εἴδω, εἶδον, *video*: nam ἴδον poëticum eſt: ἐλεύθω, ἦλθον, *venio*: ſed eſt ſyncope ab ἤλυθον. 2

ἤγαγον. ἴδον. ἦλθον.

Etiam triſyllabus [3] penultima longa: ἐνείκω, ἤνεγκον, *fero*: πέρθω, ἔπαρθον, *deuaſto*: δέρκω, ἔδαρκον, *video*: & [4] metatheſi poëtica, ἔπραθον, [5] ἔδρακον, πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculſi*, ad animum. 3 4,5

ἤνεικον. ἐπράθον. ἔδρακον. ἔπληγον. ἔπλαγον.

In ſextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur: σχέω, ἔσχον, *habeo*: εὑρέω, εὗρον, *inuenio*: βλαστέω, ἔβλαστον, *germino*: δουπέω, ἔδουπον, *ſono*: ὀλισθέω, ὤλισθον, *labor*.

Notio.

[6] Tria, λέγω, *dico*: φλέγω, *vro*: βλέπω, *video*, non mutant ε in α: ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, *ſeco*. 6

ἔλεγον. ἔφλεγον. ἔβλεπον. ἔταμον. ἔτεμον.

Tertia pluralis, par primæ ſingulari, ἔτυπον: ſed [7] Bœoti in imperfecto & vtroque aoriſto hanc perſonam faciunt ſyllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: vnde ſunt illa, [8] εἴδοσαν, *viderunt, nouerunt*: ἐμάθοσαν, *didicerunt*: [9] ἤλθοσαν, *venerunt*, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον. 7 8 9

εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, *ab* εἴδω, μανθάνω, (*ſed quaſi à* μαθέω) ἐλεύθω.

[1] POTES *Delere in multis. nunquam enim corripitur niſi licentia poëtica, vt* ἴδον, *& alia quæ ſine augmento efferuntur, vt* ἕλον *pro* εἷλον. [2] *In* ἧκον *re vera non cadit augmentum: neque tamen* η *mutatur. Idem iudicato de ſimilibus.* [3] *Hoc non habet locum niſi in* ἔπληγον, *de quo hîc ſermo habetur, aut quum penultima eſt longa poſitu. neque enim debet corripi, ſi ſola poſitione producatur; niſi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in* πω, κω, λλω, μνω. [4] *Hæc literarum tranſpoſitio fit, vt penultima corripiatur. Contrà à* τρέφω, *nutrio, aoriſt. ſec.* ἔτραφον, *paſſ.* ἐτράφην: *prima plural.* ἐτράφημεν, *reiecto augmento & facta metatheſi vt* α *producatur,* τάρφημεν, *& Ionice aſpirata in tenuem mutata (20,35)* τάρπημεν, *nutriti ſumus. niſi malis hoc deducere à* τέρπω, *oblecto.* 1 2 3 4

ἕλον.

Penultima aoriſti diſſyllabi quando longa.

τάρπημεν.

5 *oblecto.* [5] *Sic ab eodem* δέρκω, *in præt. medio* δέδορκα, *&*
6 *metathesi* δέδρακα, *vidi.* [6] *His adde* ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero.*
Neq; etiam aliàs ε *mutatur in* α, *nisi illud* ε *præcedat vel*
7 *sequatur aliqua immutabilium* λ, μ, ν, ρ. [7] *Nam pro litera*
8 ν *ponunt syllabam* σαν. [8] *Sic imperfect.* ἐδολιοῦσαν, *&*
crasi ἐδολιοῦσαν, *pro* ἐδολίοον ἐδολίουν, *à* δολιόω, *dolosè ago.*
Inuenitur hæc vox Psalmo quinto, ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad*
9 *dolum vtebantur.* [9] *Sine augmento* ἐλθοσαν: *& absque*
syncope ἠλύθοσαν, *pro* ἤλυθον. *Sic in tertia plur. opt.* ἐλθοισαν *pro* ἔλθοιεν, *venissent.*

1 [1] Futura tria sunt quæ spiritum præsentis non
seruant: τρέφω, θρέψω, *nutrio:* τρέχω, θρέξω, *curro:*
2 ἔχω, [2] ἕξω, *habeo,* ad differentiam aduerbij ἔξω, *extra.*

Quartæ coniugationis polysyllabum futurum
3 in ίσω [3] circumflectunt Attici, tollendo σ: νομίζω,
νομίσω, νομιῶ, *puto:* & medium βαδίζομαι, βαδίσομαι,
βαδιοῦμαι, *vado:* ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι, *certo.*
4 [4] Barytona quædam habent futurum à circumflexis inusitatis: θέλω, *volo:* ὀφείλω, *debeo:* μέλω, *curo:*
αὔξω, *augeo:* ἕψω, *coquo:* ἀλέξω, *arceo, auxilior:* in ήσω,
θελήσω, ὀφειλήσω, ab inusitatis, θελέω θελῶ, &c. Sic etiam βούλομαι βουλήσομαι, tamquam à βουλέομαι βουλοῦμαι, *volo.* Atticorum enim est è circumflexis facere
barytona.

Sic πλέω, *nauigo:* ῥέω, *fluo:* χέω, *fundo:* πνέω, *spiro:* in
5 [5] εύσω, πλεύσω, &c. Itidem κλαίω, κλαύσω, *fleo:* καίω
vel κάω, καύσω, *vro.*

1 [1] *In aoristis secundis & præterito medio seruatur* τ
vt in præsentibus: in reliquis temporibus retinetur θ *futuri: aoristus igitur secundus est* ἔτραφον, ες, ε, *& poëticè* τέτραφον, ες, ε, 79, 22: *vnde infinitiuus Ionicus* τετραφέμεν, 91, 18, *passiuam habet significationem, nutritum esse: præteritum med.* τέτροφα, *nutriui: at præterit. act.*
τέτροφα: *pass.* τέθρεμμαι, ψαι, πται, *& Atticè* τέθραμμαι:
aorist. prim. ἐθρέφθην: *actiuus* ἔθρεψα: *imperat.* θρέψον: *med.* ἐθρεψάμην: *part.* θρεψάμενος, *qui educauit.* à
τρέφω *optatiuus* τρέφοιμι, *&* μι *in* ην *verso Atticè vt in*
circum-

Margin notes:
δέδορκα.
Notio.
ἐδολιοῦσαν.
ἔλθοσαν, ἠλύθοσαν: ἔλθοισαν.
De futuro primo.
θρέψω.
θρέξω.
ἕξω.
ίζω, ίσω, ιῶ: ίσομαι, ιοῦμαι.
Futurum barytonorum à circumflexis.
βουλήσομαι. *Atticismus.*
έω, εύσω.
αίω, αύσω.
τετραφέμεν.
τέθραμμαι.

circumflexis, 127, 20, τρεφοίην, syncope τρέφοιν, alerem. 2 [2] *Hinc in compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντέχομαι, futurum medium ἀνθέξομαι, mihi vindicabo. ἀπέχω, abstineo: fut. ἀφέξω: medium ἀφέξομαι. ἐπέχω, inhibeo: fut. ἐφέξω: infin. ἐφέξειν, κατέχω, obtineo: fut. καθέξω: εὖ † καθέξει, bene habebit, bene succedet. μετέχω, cum aliquo habeo, particeps sum: fut. μεθέξω: med. μεθέξομαι, partem capiam. ὑπέχω, sustineo, submitto: fut. ὑφέξω.* 3 [3] *Huiusmodi futur. circumflexa terminationibus conueniunt cum fut. secund. eiusdem vocis ac modi, atque in maximo sunt usu apud quosuis oratores: unde ἀκουτιῶ, ἀκουτιεῖς, ab ἀκουτίζω, audire facio: ἀναθεματιῶ ab ἀναθεματίζω, deuoueo: βαδιῶ, à βαδίζω:* 2 *γνωριῶ, à γνωρίζω, notum facio: ἐγγιῶ ab ἐγγίζω, appropinquo: ἐλπιῶ, ab ἐλπίζω, spero: καθιῶ, & medium καθιοῦμαι, sedebo, à καθίζω, sedeo: κομιῶ à κομίζω, porto: μακαριῶ à μακαρίζω, beatum dico: οἰκτιῶ ab οἰκτίζω, misereor: ὀνειδιῶ ab ὀνειδίζω, exprobro: ὀρθριῶ ab ὀρθρίζω, mane surgo: ὁριῶ ab ὁρίζω, definio: ποδιῶ à ποδίζω, compede vincio: σαφηνιῶ à σαφηνίζω, notum facio. Dores in horum terminationibus ponunt ευ pro ου suo more, 21, 20: ut ἀγωνιεῦμαι, decertabo, pro ἀγωνιοῦμαι, ab ἀγωνίζομαι. ἀνδραποδίζομαι, in seruitutem rapio: futurum medium ἀνδραποδίσομαι, Atticè ἀνδραποδιοῦμαι, Doricè ἀνδραποδιεῦμαι, & tertia plur. ἀνδραποδιεῦνται, pro ἀνδραποδιοῦνται, in seruitutem rapient. communis esset ἀνδραποδίσονται.*

τρέφοιν.
ἀνθέξομαι.
ἀφέξω.
ἐφέξω.
καθέξω.
μεθέξομαι.
ὑφέξω.
Futura actiua in ιῶ, & media in ιοῦμαι, ab ίζω, & eorum terminationes.
Dorismus. ευ pro ου.
ἀγωνιεῦμαι.
ἀνδραποδιεῦμαι.

[4] *Vide Inuestigationem thematis in verbo αὔξω.* 4

[5] *Hæc futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiunt ab Æolicis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. sic θέω, curro, θεύσω, & medium θεύσομαι, à θεύω: & † νέω, νεύσω, à νεύω, nuo. quum autem significat neo, nato, vado, facit in futuro νήσω. Cæterùm κλαύσω & καύσω fiunt ab Æolicis κλαύω, καύω, quæ ab Atticis κλάω, κάω, addito υ sunt facta: Attica verò à communibus κλαίω, καίω, subtracto ι.* 5

Futura in εύσω à disyllabis in έω.
νέω, νεύσω, & νήσω.
Æolismus.
Atticismus.

[1] Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis: τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν. 1

De imperatiuo.
τυπτόντων.
τυψάντων.

ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπὲ, λαβὲ, ἰδὲ.

Secundus aoristus vltimam grauat, τύπε: sed a-
2 3 cuuntur tres, [2] ἐλθέ, *venito*: [3] εὑρέ. *inuenito:* [4] εἰπέ, *di-*
4 *cito*: sic Atticè [5] λαβέ, *accipito:* [6] ἰδέ, *videto*: cùm com-
5 6 muniter dicant λάβε, ἴδε.

μελόντων. ποιεύντων. ἀγγελλόντων.

1 *[1] Hinc μελόντων, curæ sint, pro μελέτωσαν, à μέλω, curo, ποιούντων, faciant, pro ποιείτωσαν, 116, 3. ἀγγελλόντων,*
2 *nuntient, pro ἀγγελλέτωσαν, ab ἀγγέλλω, nuntio. [2] Ab ἐλεύθω. Vide 216, 24, & Inuestigationem thematis in*
3 *verbo ἔρχομαι. [3] Vide 216, 34, & Inuestigationem the-*
4 5 *matis in verbo εὑρίσκω. [4] Vide 201, 33. [5] Vide Inuestig. thematis in verbis λαγχάνω, λαμβάνω, &c. & 86, 14.*
6 *[6] Vide 216, 23, & Inuestig. thematis in verbo εἴδω.*

De optatiuo.

1 [1] Optatiuo Æolico non vtuntur Attici nisi in secunda & tertia singulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

1 *[1] Dixerat 90. 1, visitatissimum esse apud Atticos optatiui primum aoristum Æolicum.*

De subiunctiuo.

1 Subiunctiui secunda & [1] tertia persona tam barytonorum quàm circumflexorum & verborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

Notio.

δείμομεν.

1 *[1] Pro τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, Iones dicunt τύπτῃσι, ποιῇσι, τιθῇσι. Illud etiam hoc loco monendum, poetas primam personam pluralem subiunctiuorum in ωμεν efferre per ομεν: vt à δέμω, ædifico, futur. δεμῶ: aor. prim. ἔδειμα, 85, 14. hinc in subiunctiuo, δείμω, prima plur. δείμωμεν, & poëticè δείμομεν, ædificemus.*

De indicatiuo vocis passiuæ.

εσαι, pro ῃ.

φάγεσαι.

καυχάεσαι.

καυχᾶσαι.

ῃ pro ησαι vel ασαι.

κάθῃ.

ἐπίστῃ.

δύνῃ.

μέμνῃ.

Atticismus.

βούλει.

1 [1] Passiui secunda persona præsentis & futuri in ῃ: τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & præsentium à verbis in μι, τίθημαι, τίθεσαι: [1] quem morem & in barytonis quibusdã cernimus, φάγομαι, edo, φάγεσαι, pro φάγῃ: & in circumflexis, καυχάομαι, ῶμαι, glorior, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. Et contrà quædam à verbis in μι desinunt in ῃ more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, *sedeo*: ἐπίσταμαι, ἐπίστῃ, *scio*: δύναμαι, δύνῃ, *possum*, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. sic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, *memini*.

2 [2] Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, *volo*:

οἴομαι.

οἴμαι, [3] οἴει, *puto:* [4] ὄψομαι, ὄψει, *videbo:* ἔσομαι, ἔει, & facta crasi, † εἶ, *sum, es.* 3.4 οἴει, ὄψει, εἶ.

[1] *Vide quæ de hac re copiosè diximus* 95, 14. [2] *Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obseruant in omnibus ferè præsentibus & futuris vocis passiuæ & mediæ: quod non negat* CLENARDVS. [3] *Et Ionicè* οἴεαι, 95, 11, 32. [4] *Futurum primum indicatiui medij ab* ὄπτομαι, video & videor. 1.2 — 3.4 οἴεαι.

[1] Perfectum passiuum à verbis in νω, per σμαι faciunt Attici: μιαίνω, μεμίασμαι, *fœdo:* μολύνω, μεμόλυσμαι, *inquino.* 1 *De perfecto passiuo. Atticismus:* μεμίασμαι. μεμόλυσμαι.

Verbum μένω, μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μενέω, *maneo.* μεμένηκα.

Disyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant [2] ε in ο, hîc repetunt ε; λέγω, *dico,* [3] λέλοχα, λέλεγμαι: κλέπτω, *furor,* κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur verò & κέκλαμμαι, *furto sublatus sum.* 2 μεμένημαι. 3 κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, vertunt ε in α: στρέφω, [4] ἔστροφα, ἔστραμμαι, *verto:* sed βρέχω, βέβροχα, [5] βέβρεγμαι, *irrigo.* 4 ἔστραμμαι. 5 βέβρεγμαι.

[1] *Hoc tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plusquamperfecti, & in participio perfecto,* μεμίασμαι, μεμιάσμεθον, μεμιάσμεθα: ἐμεμιάσμην, σμεθον, σμεθα: *particip.* μεμιασμένος: *non autem* μεμίασαι, μεμίασται, *sed* μεμίανσαι, μεμίανται. *quidam tamen ab* ὑφαίνω, subtexo, *dicunt* ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασται, *& reduplicatione poëtica* † ὑφήφασται, subtextus est: *ego malim deducere ab* ὑφάζω, *quod est idem atque* ὑφαίνω, *eadem tamen formandi ratione. in secunda syllaba substitutum fuit* η *pro* υ. *sic in* ἐτήτυμος, verus, (*quod fit ex* ἔτυμος *per poëticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet*) *substituitur* η *pro* ε. [2] *Vt dictum est* 210, 3. [3] *Atticis receptiora sunt* εἴλοχα, εἴλεγμαι, 211, 16. [4] *Atticè* ἔστροφα. *vt perfectum pass.* ἔστραμμαι, *mutat* ε *in* α, *ita & plusquamperfectum,* ἐστράμμην, ἔστραψο, ἔστραπτο: *hinc tertia pluralis Ionica* (100, 21) ἐστράφατο, versi erant. [5] *Hinc participium* βεβρεγμένος, *s.* οἴνῳ, vino madidus, non plenè ebrius, 210, 6.

1 *Notio.* — ὑφήφασται. — 2 — 3.4 εἴλοχα, εἴλεγμαι. — ἐστράφατο. — 5 βεβρεγμένος.

Aoristi

De aorist. 1. pass.
ἐῤῥώσθην ἀ ῥώω: ἐμνήσθην ἀ μνάομαι.
ἐσώθην.
ἐγνώσθην.
ἐδυνάσθην:
ἠδυνάσθην:
ἐδυνήθην.
εὑρέθην, *ab* εὑρίσκω, *quasi ab* εὑρέω.
ἐπῃνέθην, *ab* ἐπαινέω.
καθῃρέθην.
ἀφῃρέθην.
ᾑρέθην.
ἐῤῥέθην, ἀ ῥέω ῥῶ.
ῥηθείς.

Aoristi primi passiui ἐῤῥώσθην, *valeo*, & ἐμνήσθην,
1 *memini*, [1] assumpserunt σ, cùm non insit præteri-
to, ἔῤῥωται, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdidit σ. nam
præteritum σέσωσται à σώζω, *seruo*.

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit à barytono
2 γνόω, *nosco*, μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde [2] ἐγνώ-
σθην. Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην, à δυνάζω,
valeo, *possum*: sed ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, à
3 δυνάω, μ. [3] δυνήσω, *possum*.

Penultima huius temporis eadem cum per-
fecto: at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per systolen, ab εὕρημαι,
inuentus sum, & ἐπῄνημαι *laudatus sum*.

4 Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, *capio*, [4] καθῃρέθην *de-
structus sum*: ἀφῃρέθην, *ablatus sum*: & simplex ᾑρέθην,
à præteritis ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐῤῥέθην ab εἴῤῥημαι, quod & ἐῤῥήθην, *dictus sum*;
vnde ῥηθεὶς, *dictus*.

Illa quæ verterant præterito ε in α, hîc rursus per
ε scribuntur: στρέφω, *verto*: ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Notio.
ἐκλίνθην.
ἐκρίνθην.
διακρινθέντες.
ἐπνύνθην:
ἐπνύθην.
ἀμπνύνθη.
ἐπνύθη.
ἐμπνύθη.

1 [1] *Sic apud poëtas verba in* νω, *quæ in præterito per-
debant* ν, *illud interdum in hoc aoristo recipiunt: vt* ἐ-
κλίνθην *&* ἐκρίνθην, *à* κλίνω, inclino, *&* κρίνω, iudico:
in quorum tertia persona perfecti passiui non erat ν, κέ-
κλιται, κέκριται, *vt habes* 99, 21. *ab* ἐκρίνθην, *part.* κριν-
θεὶς, έντος: *in plurali* οἱ κρινθέντες, *cum* διὰ, διακρινθέντες, dis-
creti. *Sic à* πνύω, spiro, *aor. prim.* ἐπνύνθην *assumit* ν,
quamuis non desinat in νω: *sine augmento* πνύνθην, πνύν-
θης, πνύνθη, *cum* ἀνὰ, ἀναπνύνθη, *&* *poeticè* ἀμπνύνθη, re-
spirauit, *refertur ad* ἄμπνυμαι, *dicitur etiam* ἐπνύθην,
ἐπνύθης, ἐπνύθη, *sine* ν: *hinc cum* ἐν, ἐμπνύθη *sine augmento*,
2 *pro* ἐνεπνύθη, respirauit. [2] *Hinc part.* γνωσθεὶς, έντος,
3 cognitus. *sic ab* ἐσώθην, σωθεὶς, seruatus. [3] *Medium
fut.* δυνήσομαι, potero: perf. pass. δεδύνημαι, potui.
4 [4] *A thematibus* καθαιρέω, destruo: ἀφαιρέω, aufero.
quæ componuntur ex præpositionibus κατὰ *&* ἀπὸ: *sed
vltimæ vocales perduntur, & tenues* τ *&* π *migrant in
suas aspiratas* θ, φ. *quare id fiat.*

De opt. pass.
τυφθεῖμεν.

Optatiuorum prima pluralis in είημεν, patitur
syncopen in omnibus verbis; τυφθείημεν, τυφθεῖμεν:
vnde

vnde formatur [1] tertia τυφθεῖεν. consimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν. sic εἶεν, *essent*, pro εἴησαν, ab [2] εἴημεν. 1 2

[1] *Atque secunda* τυφθεῖτε. [2] *Et syncope* εἶμεν, essemus: *secunda* εἴητε, εἶτε, essetis. *thema est* εἰμί, sum: *cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in* μι. 1.2

τυφθεῖεν. τιθεῖμεν, τιθεῖεν. εἶεν, *ab* εἰμί, sum. τυφθεῖτε. εἶμεν, εἶτε.

Subiunctiui secunda persona singularis, diphthongus est impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ actiuorum.

De subiunctiuo passiuo.

Quæ in subiunctiuum annotauimus, vide 145, 1: *&* 154, 28.

[1] Medium præteritum à βλάπτω, *lædo*: καλύπτω, *tego*: κρύπτω, *abscondo*, desinit in βα, βέβλαβα, &c. [1] ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c. 1 1

De præterito medio.

Sic à βάπτω, *tingo*: θάπτω, *sepelio*: σκάπτω, *fodio*, præteritum in φα, βέβαφα, [1] ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus & futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ. 1

βέβαφα. τέταφα. ἔσκαφα. ἔβλαβον. ἔβαφον.

Verbum μίμνω, *maneo*, facit μέμονα, à μένω: [2] fit enim μίμνω per pleonasmum à μένω: & solent huiusmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπτω, *cado*: τέκω, τίκτω, *pario*: ῥέπω, ῥίπτω, *proÿcio*: ἔπω, † ἴσπω, *dico*. 2

ε *in* ι *propter pleonasmum.*

Duo illa, τέτηλα & μέμηλα, vnde [3] μέμηλα, fiunt à τηλέω, τηλῶ: μελέω, μηλῶ, quæ † Atticè grauantur, τέλω, *perficio*: μέλω, *curo*. 3

τέτηλα. μέμηλα. μέμηλα.

Illa, [4] δέδηα & κέκηα, à δαίω, *diuido, epulum præbeo, comburo*: & καίω, *adoleo, vro*: vt φαίνω, [5] πέφηνα, *appareo*. 4 5

δέδηα. κέκηα.

Futura secunda media sunt, [6] ἔδομαι, *edam*: [7] πίομαι, *bibam*: [8] φάγομαι, *edam*, præter morem: circumflecti enim deberent, vt τυποῦμαι. 6 7.8

De futuro secundo medio. ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *non* ῦμαι.

[1] *Ab his quæ hîc antiqua siue inusitata appellantur, per interpositionem literæ* τ *facta sunt vsitata in* πτω, β *&* φ *ante* τ *in* π *mutatis. nam ante* τ *illæ consistere non possunt, vt dictum est*, 5, 34. *Cæterùm deperdito* τ, *(quod in solis præsentibus & imperfectis seruatur) non* π, *sed germanæ characteristicæ ponuntur,* τ *illas non impediente. Itaque è* βλάπτω, *quod fit à* † βλάβω, *præteritum medium erit* βέβλαβα, *non* βέβλαπα: *aoristus sec.* 1

β *&* φ *in* π.

Tempora à βλάπτω *tanquam à* βλάβω.

ἔβλαβον,

ἔβλαβον, *non* ἔβλαπον: *passiuus* ἐβλάβην, detrimentum accepi: *vnde infinitiuus* βλαβῆναι, læsum esse: *&* *part.* βλαβεὶς, βλαβεῖσα, βλαβὲν, læsus, a, um: *atque futur. sec.* βλαβήσομαι, βλαβήσῃ, βλαβήσεται. *futur. actiuum est* βλάψω: *perfect.* βέβλαφα: *pass.* βέβλαμμαι, ψαι, πται: *aorist. primus* ἐβλάφθην: *infin.* βλαφθῆναι. *Sic à* καλύπτω, *quod fit à* καλύβω, *præt. medium est* κεκάλυβα, abscondi: *perfectum passiu.* κεκάλυμμαι, tectus sum: *part.* κεκαλυμμένος, tectus.

καλύπτω à καλύβω.

κρύπτω à κρύβω.

E κρύπτω, *quod fit à* κρύβω, *præt. med.* κέκρυβα, occultaui: *aor. secund.* ἔκρυβον: *passiuus* ἐκρύβην, ἐκρύβης: *vnde infin.* κρυβῆναι, occultatum esse: *&* *part.* κρυβεὶς, absconditus: *atque futur. sec.* κρυβήσομαι, tegar. *in perfecto actiuo dicitur* ἔκρυφα, *sine repetitione consonantis* κ, *pro* κέκρυφα.

ἔκρυφα.

θάπτω à τάφω.

E θάπτω, *quod fit à* τάφω *per* τ, *perfect. med.* τέταφα, sepeliui: *aor. sec.* ἔταφον: *passiuus* ἐτάφην: *part.* ταφεὶς, ταφέντος, sepultus: *futurum actiuum* θάψω *per* θ, *&* *aor. prim.* ἔθαψα: *vt à* τρέφω, θρέψω: τρέχω, θρέξω: ἔχω, ἕξω, *de quibus* 218, 6: *quæ semper vnam syllabam aspiratam habent, duas nunquam. sic à* † θήπω, obstupeo, *aor. sec.* ἔταφον, *part.* ταφὼν, obstupefactus: *tamen præt. med. est* τέθηπα, obstupui.

σκάπτω à σκάφω.

E σκάπτω, *quod fit à* σκάφω. *præt. med.* ἔσκαφα, fodi: *idem est &* *actiuum vnde pass.* ἔσκαμμαι, ψαι, πται: *aorist. prim.* ἐσκάφθην: *infin.* σκαφθῆναι: *aorist. sec.* ἔσκαφον: *pass.* ἐσκάφην, fossus sum. *Sunt & pauca alia quæ non seruant in aoristo sec. præsentis characteristicam: vt* δρύπτω, lacero vnguibus præ dolore animi: *aor. sec.* ἔδρυφον: *passiuus* ἐδρύφην, *tamquam à* δρύφω. ῥάπτω, suo, ἔῤῥαφον, ἐῤῥάφην, *quasi à* ῥάφω. ῥίπτω, proijcio, ἔῤῥιφον, ἐῤῥίφην, *quasi à* ῥίφω. σμύχω, comburo, ἔσμυγον, ἐσμύγην: *part.* σμυγεὶς, combustus, *à* σμύγω. ψύχω, refrigero, ἔψυγον, ἐψύγην: *part.* ψυγεὶς, ψυγεῖσα, τῇ ψυγείσῃ, refrigeratæ, *Aristoph. Hi aor. sec. in voce pass. sunt vsitati, in actiua exoleuerunt.*

δρύπτω à δρύφω.

ῥάπτω à ῥάφω.

ῥίπτω à ῥίφω.

σμύχω à σμύγω.

ψύχω à ψύγω.

Annotatio.

2 [2] *Litera quæ in huiusmodi verbis per pleonasmum adijcitur, propriè collocanda erat ante* ω, *vt fit in* τέκω, τίκτω: *verùm in* μίμνω, πίπτω, ἴσπω, *hoc non obseruatur: quia pugnat consonantium structura, de qua pag. 5. non enim dici potest* μίνμω, πίτπω, *aut* ἴπσω, *vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metathesis,*

ac præcessit litera quæ per pleonasmum addita fuerat, cùm non posset sequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonasmus; εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio : *aut, vt quibusdam placet, talia fiunt à futuris in* σω, *per pleonasmum* κ : *sic* γηράω, μ. γηράσω : *vnde* γηράσκω, senesco, *& similia. tamen in* ἀρέω, ἀρέσκω, placeo, ι *non mutatur, veluti neque in* ἕπομαι, ἕσπομαι, sequor : *at in hoc nonnunquam* ι *amittitur : imperat.* σπεῦ, *Ionicè* σπέο, 104, 6 *: ectasi poëtica* σπεῖο, *pro* ἕσπου, sequere : *infin.* σπέσθαι *pro* ἑσπέσθαι, sequi : *part.* σπόμενος *pro* ἑσπόμενος, sequens. *In* γίνομαι *autem, & per pleonasmum* γίγνομαι, fio, *quamuis* γ *interdum abijciatur, tamen retinetur* ι, γίνομαι, *non aliter quàm si adesset pleonasmus.*

Duarum literarum pleonasmus. εὑρίσκω.
ἕσπομαι.
σπεῖο, σπέσθαι, σπόμενος.
γίγνομαι. γίνομαι.

[3] *Verso scilicet* ε *in* η *per extensionem poëticam. tertia* 3
persona μέμηλε, curæ est, *sumitur impersonaliter.*
Plusquamperf. ἐμεμήλειν, *& sine* ε, μεμήλειν, 213, 27.
[4] *Plusquamperf. cum simplici augmento,* δεδήειν, com- 4
bustus eram. [5] *Secunda persona* εἴδη, *& Atticè* εἴδει, *à* 5
themate εἴδω. [6] *A* πίνω *: vide Inuestig. thematis in ver-* 6
bo πίνω. [7] *A* φήγω, *quod in aor. sec. & futuro sec. mutat* 7
η *in* α, *vt habes.*

Contractiones verborum suprà commemora-
uimus : verùm & aliter quoque fit [1] contractio; 1
προέδωκας, προὔδωκας, *prodidisti :* προετίθει, προὐτίθει *proponebat :* πρόοπτον, προὖπτον, *præuisum, manifestum :* πρὸ ἔργου, προὔργου, *operæpretium.* Sic & τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum :* καὶ ἐγὼ, † κἀγὼ, *& ego :* τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον, *contrarium :* τὸ ὄνομα, τοὔνομα, *nomen :* τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, *vestis :* cuiusmodi crasis † apostrophi nota signari solet.

Notanda de contractionibus Atticorum. προὔδωκας à προδίδωμι. προὐτίθει à προτίθημι.

[2] Perfecti passiui penultima breuis, non semper 2
ascisscit σ : δέω, *ligo,* δέδεκα, δέδεμαι : vnde ἐδέθην, *ligatus sum :* δράω, *facio,* δέδρακα, † δέδραμαι : vnde δρᾶμα, *repræsentatio, actus comœdiarum :* ἀρόω, ἤρομαι, *aro :* vnde ἀροτήρ, *arator :* tamen ὁ δεσμὸς, *vinculum,* tamquam à δέδεσμαι.

Notio. ἐδέθην. δρᾶμα. ἀροτήρ. δεσμός.

[1] *Huiusmodi Crasis habet ferè tantummodo locum in* 1
præpositione πρὸ; *in articulo † neutro* τὸ *&* τὰ, *& in coniunctione* καὶ. *atque* πρὸ *quidem, sequente solummodo*

προ contractum ante ο & ε.

vel

vel altero ο μικρὸ *vel* ε, *eóque præcipuè in augmento; sed interdum etiam citra augmentum, vt dictum est* 80, 6. *ante* ο, *vt* πρὸ ὀλίγου προὐλίγου, *paulò antè*. προοφείλω, προὐφείλω, prædebeo, debeo: *hinc tertia persona* προὐφείλει, prædebet: *imperfect. sine augmento Ionicè* προόφειλες, προὔφειλες, debebas: *genitiuus fœmininus participij passiui*, προὐφειλομένης εὐεργεσίας, intercedente beneficio. *ante* ε *quod non sit ex augmento*; προεκλαμβάνω, † προὐκλαμβάνω, priùs existimo: *componitur ex* πρὸ *&* ἐν *atque* λαμβάνω: προεννέπω, προὐννέπω, prædico, denuntio: προέχω, προὔχω, emineo: *hinc etiam* προέχει, προὔχει, eminet: *imperfectum pass.* προειχόμην, *&* *sine augmento* προεχόμην, προὐχόμην, prætendebam: *tertia plur.* προέχοντο, προὔχοντο: *particip. act.* προέχων, προὔχων, prominens: *accusatiuus* τὸν προὔχοντα, τὴν προὔχουσαν. *ante* ε *quod sit ex augmento, sæpissimè contractio hæc inuenitur: vt* προβαίνω, procedo: *imperf.* προέβαινον, προέβαινες, προέβαινε, προὔβαινε, procedebat: *aorist. secun. à* προβίβημι *est* προέβην, προέβης, προέβη, προὔβη, processit: *tertia plural.* προέβησαν, προὔβησαν. προβάλλω, propono: *in aor. sec.* προέβαλε, προὔβαλε, proposuit. προδίδωμι, prodo: *in imperfecto* προεδίδων, ως, ω: *tertia plur.* προεδίδοσαν, προὐδίδοσαν, 144, 10. *in aorist. sec.* προέδων, ως, ω: προέδοσαν, προὔδοσαν, 144, 14. *in primo* προέδωκα: προέδωκας, προὔδωκας: προέδωκε, προὔδωκε, 152, 7. προθυμέομαι, sum promptus, propero: *in imperfecto* προεθυμέετο, προὐθυμέετο properabat. προκάθημαι, præsideo, antè sedeo: *in imperf.* προεκάθητο, προὐκάθητο, præsidebat. προπέμπω, præmitto, deduco honoris gratia: *in imperfecto* προέπεμπε, προὔπεμπε, deducebat: *in aorist. prim.* προέπεμψαν, προὔπεμψαν, deduxerunt. προπίνω, propino, priùs bibo, *sumit aoristum secundum à* προπίω, προέπιον: *tertia* προέπιε, προὔπιε, propinauit. προΐστημι, præficio: *in tertia duali aoristi secundi* προεστήτην, προὐστήτην, præsides fuerunt. προτενθεύω, præligurio, præoccupo: *in aor. primo* προετένθευσαν, προὐτένθευσαν, præoccuparunt. προτρέπω, hortor: *in aor. secund.* προέτραπε, προὔτραπεν, hortatus est, 86, 18: προφαίνω, præmon-

προὐλίγου.
προὐφείλω.
προὐννέπω.
προὔχω.
προὔβαινε.
προὔβη.
προὔβησαν.
προὔβαλε.
προὐδίδοσαν.
προὔδοσαν.
προὔδωκε.
προὐθυμέετο.
προὐκάθητο.
προὔπεμπε.
προὔπεμψαν.
προὔπιε.
προὐτένθουσαν.
προὔτραπε.
προὔφαινε.

præmonſtro: *in imperfecto* προὔφαινε, πρὔφαινε, præmonſtrabat. προχόω. μ. ώσω, aggere præmunio: *in aor. prim.* προέχωσε, προὔχωσε, aggeſſit. *Inuenitur etiam* τὸ † προὔφασμα, ατος, prætextus, us, *pro* προΰφασμα ὕφασμα, textura, *verbale eſt ab* ὑφαίνω, texto, *cuius perfect. paſſ. Atticè eſt* ὕφασμαι, 221, 25. *Et hæc de* πρό. τὸ *verò ſequente breui* ε *vel* ο, *contrahitur in* ου: *ante* ο *rarò*, τὸ ὀπίσω, τοὐπίσω, poſthac. *ante* ε *ſæpe: vt* τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, ſaltem, minimum: τὸ ἐμόν, τοὐμόν, meum: τὸ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν & τοὔμπαλι, contrà: τὸ ἔμπροσθεν, τοὔμπροσθεν, antè, anterior pars: τὸ ἐντοῦθεν, τοὐντοῦθεν, inde: τὸ ἐπίπαν, τοὐπίπαν, omnino: τὸ ἐπίπεμπτον, τοὐπίπεμπτον, ſeſquiquinta pars: τὸ ἔπος, τοὔπος, verbum: τὸ ἔργον, τοὔργον, opus: τὸ ἔσχατον, τοὔσχατον, extremum. *ante* α *inuenitur contractum nunc in* ου, τὸ ἄλλο, † τοὔλλο, aliud: *nunc in* ω, τὸ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, vetuſtum: *nunc in* α, τὸ ἀγαθόν, τἀγαθόν, bonum. *ſequente* η, *craſis ſit in* ω: τὸ ἥμισυ, θὤμισυ, dimidium. *ſequente* ι, *coaleſcunt* ο & ι *in diphthongum* οι: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον. τὰ *ante* α & ε *contrahitur in* α: τὰ ἀγαθά, τἀγαθά, bona: τὰ ἄλλα, τἄλλα, alioqui: τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, loca illa: τὰ ἐμά, τἀμά, mea, res meæ: τὰ ἐναντία, τἀναντία, contraria: τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι, in formis. *Adiectiuum vnum* ἕτερος, alter, *in maſcul. & neutro contrahitur in* α, *cum articulis* ὁ, τό, τοῦ, τῷ: οἱ, τά: ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ, ἅτεροι, *pro* ὁ ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, οἱ ἕτεροι. *in neutro* θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θάτερον, θάτερα, *pro* τὸ ἕτερον, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα: *ſic in nominatiuo plurali fœm.* θάτεραι, *Doricè, pro* ταὶ ἕτεραι. *Inueniuntur etiam contractiones ex* τοῦ & τῷ: τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ, boni: τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθῷ, bono: τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος, τῷ ἀγάλματι, τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι, ſtatua: τοῦ ἀνδρός, τἀνδρός, viri: τῷ ἀνδρί, τἀνδρί, viro: τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου, hominis: τῷ ἀνθρώπῳ, τἀνθρώπῳ, homini: τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα (*vbi* τοῦ *pro* τούτου) huius gratia, propterea: *ſic* τοὔνεκεν *pro* τοῦ ἕνεκεν, quapropter: τοῦ ἐπιόντος, τοὐπιόντος, futuri. τοῦ εὐβούλοιο, † τὠυβούλοιο, prudentis,

ab

προὔχωσε. προὔφασμα.

τὸ *ante* ε, ο, *in* ου.

ante α *in* ου, ω, & α.

ante η *in* ω.
ante ι *in* οι.
τὰ *ante* α & ε *in* α.

ἕτερος *contractum cum articulis* ὁ, τό, τοῦ, τῷ: οἱ, τά: ταί.

Craſis cum τοῦ & τῷ.

Contractio ex ο ante ι in ου.

ab εὔζυλος, ου καὶ οιο. τοῦ ἡμετέρου, θὑμετέρου, nostri. † *Reperitur & ὁ cum ι contractum in ου, ὁ ἐπίτριπτος, οὑπίτριπτος,* dignus qui conteratur ac perdatur. ὁ ἐμός, οὑμός, meus. *Et hactenus de contractione articulorum. de his verò sumus & alia quædam dicturi in Inuestigatione thematis circa finem in voce τοῦτον. Ex καὶ sequente α vel ε, crasis fit in α,* καὶ ἄν, κἄν, etsi: καὶ ἐκ, κἀκ, & ex: (*Doricè* κηκ: *sic* κῆκα *pro* καὶ εἶλα, & si) καὶ ἐκεῖ, κἀκεῖ, & illic: καὶ ἐκεῖθεν, κἀκεῖθεν, & inde: καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, & ille, καὶ ἐμοὶ, κἀμοὶ, & mihi: καὶ ἐμὲ, κἀμὲ, & me: καὶ ἔνθεν, κἄνθεν, & inde: καὶ εἶτα, κᾆτα, & deinde: καὶ ἔπειτα, κἄπειτα, & deinde: καὶ ἔτι, κἄτι, & etiam, κἄτι μάλιστα, atque adeó. *sequente articulo* ὁ, *contractio fit in* ω, καὶ ὁ μάντις, ψ χ' ὡμάντις, & vates: *sic in fœminino* χ' ἁ σύριγξ, *pro* καὶ ἁ σύριγξ, & fistula: *vbi* ἁ *pro* ἡ *Doricum est*, 166, 9. *sed hæc in poëtis solùm occurrunt.*

κεκονιαμένος. κεκονισμένος.

2 [2] *Sic* κονιάω, dealbo, opere tectorio induco, κεκονίακα, κεκονίαμαι, *participium* κεκονιαμένος: *poëtæ tamen huic tribuunt* σ, *sed* α *priùs per syncopen abiecto*, † κεκονισμένος.

ANOMALA IN MI.

De εἰμὶ, quod est sum.

1 Plurima fiunt ab ἔω: [1] quod vario spiritu varia
2 significant. Verbum substantiuum εἰμὶ fit ab ἔω,
3.4 pro ὑπάρχω, hoc est, *sum*: reduplicationem non
5.6 habet: penultima non η ex ε, ne idem sit cum ἠμὶ,
7.8 *dico*: sed additur ι, vt penultima sit longa; & [2] a-
9 cuitur vltima, cùm dicendum foret εἶμι. nam di-
10 syllaba penultimam circumflectunt; vt γνῶμι,
11 *nosco*: δεῖμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*.

Annotatio.

Indicatiuus.

12 Indicatiui præsens; S. [3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐστί: D. ἐστὸν,
13 ἐστόν: P. [6] ἐσμὲν, [7] ἐστὲ, [8] εἰσί.
14 Imperfectum; S. [9] ἦν, ἦς, [10] ἦν: D. [11] ἦτον, ἤτην:
15 P. [12] ἦμεν, ἦτε, [13] ἦσαν.

θα Additio Aeolica.

16 [14] Personis in ς, Æoles addunt θα: ἦσθα, *eras*:
17 [15] ἔφησθα, *dicebas*, *vel dixisti*: [16] εἴπησθα, *dixeris*.
18 [17] Plusquamperfectũ passiuum, ἤμην, ἦσο ἦτο, &c.
19 Futurum, [18] ἔσομαι, (vt τύψομαι) [19] ἔσῃ, ἔσει: &
20 syncope [20] ἔσαι.

Impera-

Imperatiui præsens; Singul. ἴσθι vel [19] ἴσο, ἴστω: 19 *Imperatiuus.*
Dual. ἴστον, ἴστων: Plural. ἴστε, ἴστωσαν. Inuenitur e-
tiam ἤτω pro ἴστω, à barytono ἔω, [21] ἔς, ἔτω, & crasi 21
duorum εε in η, ἤτω.
Optatiui præsens; Sing. [22] εἴην, εἴης, εἴη: Dual. 22 *Optatiuus.*
εἴητον, εἰήτην: Plural. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de
qua syncope suprà dictum est.
Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.
Subiunctiui præsens; S. ἐῶ [23] ὦ, [24] ᾖς, [23] ᾖ: 23 *Subiunctiuus.*
Dual. ἦτον, ἦτον: Plural. ὦμεν, ἦτε, [25] ὦσι. 24
Infinitiui præsens, [26] εἶναι: Futurum, ἔσεσθαι. 25 *Infinitiuus.*
Participij præsens, [27] ὁ ὤν ὄντος, ἡ οὖσα οὔσης, τὸ 26 *Participia.*
ὂν ὄντος: Futurum, [19] ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον. 27
[1] *Spiritu tenui, est* sum, *&* vado: *spiritu autem* 19 ἴω.
aspero, est mitto, concupisco, sedeo, *&* induo. [2] *Id* 1 ἵω.
factum est vt accentu saltem differret ab εἶμι, eo. *præ-* 2 *Notio de en-*
terea, quia est è dictionum encliticarum numero, quæ in *cliticis.*
vltima habent accentum: sic φημὶ *siue* ἠμὶ, dico. [3] *Do-* 3 ἐμμὶ, ἦμι.
ricè ἐμμὶ, *& Aeolicè* ἦμι. [4] Εἶ *fit ab* ἔομαι, 221, 16. 4 εἶ, εἷς, ἐσσί.
dicitur & εἷς, *accentu acuto; quod aliquando encliti-*
cum est; εἶ *verò minimé. Poëtæ pro* εἶ *dicunt* ἐσσί. [5] *Do-* 5
ricè ἐντί. [6] *Poëticè* ἐμὲν *&* εἰμὲν, *Doricè* εἰμὲς, 21, 39. 6 ἐντί.
[7] *Poeticè* ἐστὲ, *vt in prima* ἐμέν. [8] *Ionicè* ἔασι, *poeticè* 7.8 ἐμὲν, εἰμὲν,
ἔασσι, *Doricè* ἐντὶ, *qua voce vtuntur etiam pro* ἐστί. *Aeo-* εἰμὲς.
licè εὖντι. *Ab* εἰσὶ *cum* ἐν, *fit* ἔνεισιν, insunt. [9] *Ionicè* ἔα, 9 ἐστέ.
ectasi poetica ἦα, *vnde & in tertia* ἦε: *cum* ἐν, ἐνῆεν, ine- ἔασι, ἐντὶ, εὖντι.
rat. *Atticè verò* ἦ, *per crasim ex Ionico* ἔα. *Rursus poe-* ἔα, ἦα: ἦεν, ἦ:
ticè ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, 77, 28: *atque* † εἶεν *&* ἔον, ἔες, *crasi* ἔσκον, ἔσκες,
εἶς, *& Ionica dialysi* ἔεις, eras. *dissoluunt quoque* ἦν *pri-* ἔσκε.
mæ & tertiæ, dicentes ἔην, *& rursus Attico more produ-* εἶν, ἔον, ἔες εἶς
cto ε, ἤην, 205, 21. *ex* ἦν *cum* ἀπὸ, *fit* ἀπῆν, aberam. ἔεις.
[10] *Doricè* ἦς. *vide præcedentem numerum* 9. [11] *Et per* 10 ἔην, ἤην.
pleonasmum τοῦ σ, ἦστον, ἤστην: *reperitur etiam* ἦτον *atque* 11 ἦστον, ἤστην.
ἔστον. [12] *Doricè* ἦμες, 21, 39. [13] *Et per systolen* ἔσαν, *& rur-* 12 ἔτον, ἔστον.
sus geminato σ, ἔσσαν. *ex* ἦσαν *cum* ἐν, *fit* ἐνῆσαν, inerant: 13 ἦμες.
cum ἐπὶ ἐπῆσαν, insuper erant. [14] *Vide Inuestigationem* 14 ἔσαν, ἔσσαν.
thematis in verbo οἶσθα. *pro* ἦσθα *poetæ dicunt* ἔησθα. ἔησθα.
[15] *Et sine augmento* φῆσθα, *pro* ἔφης: *est imperfectum vel* 15 φῆσθα.
aoristus sec. à φημὶ, dico: *vt paulò pòst dicetur in hoc ipso*

16 tractatu, in verbo φημί. [16] Vide 204,21. sunt qui scribant εἴπῃσθα per diphthongum impropriam ῃ: alij punctum subscriptum negligunt, εἴπησθα.

εἴπῃσθα, vel εἴπησθα.

17 [17] Quibusdam magis placet vt sit imperfectum medium, vt ἥμην ab ἧμαι, sedeo: de quo infrà in hoc ipso tractatu.

ἔασομαι, ἰσεῦμαι, ἰσοῦμαι. ἰσῇ, ἰσεῖται, ἰασεῖται. ἔσσῃ, ἔσει, ἔσεαι, ἔσσεαι. σ geminatum Aeolicè.

18 [18] Poëticè ἔασομαι: Doricè ἰσεῦμαι & ἰσοῦμαι: & in Inuestigatione thematis in πίπτω ἰσῇ, ἰσεῖται, & poëticè geminato σ, ἰσσεῖται, ex ἴσομαι cum ἀπὸ, fit ἀπίσομαι, abero.

19 [19] Poëticè ἔσσῃ: Atticè ἔσει: Ionicè ἔσεαι & apud poëtas ἔσσεαι. sic in tertia ἔσσεται pro ἔσεται: & in imperatiuo ἔσσο pro ἔσο: & in participio futuro ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, η, ον. id fieri dicitur Aeolica dialectico.

εἶ, πάρει. ἔοιμι, ἔοις, ἔοι. ἔω, ἔῃς, ἔῃ. εἴω, εἴομεν. ᾖσιν, ἔῃσιν. ἦσθα. ἦμεν, ἦμες: ἔμμεναι, ἔμμεναι, εἴμεναι, ἔμεν. ἐὼν, ἐοῦσα, ἔασσα, ἐόν. εἷς, εἶσα, ἕν.

20 [20] Hinc enim ἐν, ἐνέσται, inerit. [21] Et crasi εἶ,

21 cum παρὰ, πάρει, ades. [22] Poëticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, sim,

22 sis, sit, a barytono ἔω. [23] Et Ionicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, &c. poë-

23 ticè εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plur. εἴωμεν & systole εἴομεν. Pro tertia persona ᾖ vel ἔῃ ipsi Iones dicunt ᾖσι vel ἔῃσι. Quidam huic subiunctiuo tribuunt aoristum prim.

24 med. ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, &c. [24] Aeolicè ἦσθα, sis.

25 [25] Cum ἐν, ἐνῶσι, insint. [26] Doricè ἦμεν & ἦμες. Re-

26 cipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum est in infin. actiuo barytonorum: nempe ἔμμεναι vel ἔμμεναι, vel εἴμεναι aduocato ι ad ε, & ἔμεν, ex quo per ectasim fa-

27 ctum est Doricum ἦμεν. [27] Ionicè ὁ ἐὼν, ἐόντος: ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, & Doricè ἔασσα, ἐάσσας: τὸ ἐὸν, ἐόντος, &c. Aeolicè εἷς, ἔντος: εἶσα, εἴσης: ἒν, ἔντος: hinc παρεὶς, παρέντος, qui adest, præsens: τῶν παρέντων pro παρόντων. Ex Ionico ἐὼν, cum ἀπὸ, fit ἀπεὼν pro ἀπὼν, absens.

De εἶμι, quod est eo. ἄπει, ab ἄπειμι. προσίασι a πρόσειμι. εἰσίασι ab εἴσειμι. ᾔκειν. ᾖα.

1 Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἴω, [1] εἴω, deinde εἶμι, hoc

2 est, eo vel ibo: [2] nam futurum εἴσω, non est in vsu.

3 Indicatiui præsens; S. εἶμι, [3] εἶς, vel εἶ, (vnde

4 [4] ἄπει abis vel abibis) εἶσι: D. ἴτον, ἴτον: P. ἴμεν ἴτε, εἶσι, & Ionicè ἴασι: προσίασι, adeunt: εἰσίασι, ingrediuntur.

Imperfect. S. εἶν, εἶς, εἶ: D. ἴτον, ἴτην: P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plusquamper-

5 fectum εἴκειν, & [5] Atticè ᾔκειν.

A perfecto medio εἶα, fit ᾖα, & solutione ἤια, ἤιας,

6 [6] ἤιε.

Plus-

Plusquamperfectum, [7] ᾔειν: tertia pluralis, ᾔει- 7
σαν, & [8] ᾔεσαν: ἀνῄεσαν, *redierant*: ἐξῄεσαν, *exiuerant*. 8 ᾔεσαν.
Ab aor. pr. εἶσα, [9] εἶσαν, & [5] inde ᾖσαν & ἤισαν. 9 ἀνῄεσαν *ab* ἄνειμι.
Aoristus 2, [10] ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἴω. 10 ἐξῄεσαν *ab* ἔξειμι.
Participium, [11] ἰών. alij tria dicunt præsentia a- 11 εἶσαν, ᾖσαν,
cuta, ἰών, *iens*: κιών, *vadens*: & ἐών, *existens*, pro ὤν ab ἤισαν.
εἰμὶ, *sum*. ἰών.
Imperatiuus; S. [12] ἴθι, ἴτω: D. ἴτον, ἴτων: P. ἴτε, 12 κιών, *a* κίω.
ἴτωσαν. Pro ἴθι dicitur etiam εἶ, ab ἴω. Imperatiuus, ἐών.
ἴε, crasi [13] εἶ, ἔξει, *exi*: δίει, *percurre*. Infinitiuus [14] ἰέ- 13 ἔξει *ab* ἔξειμι.
ναι: etiam εἶν, vnde ἀπεῖναι, *abire*: παρεῖναι, *accedere*: 14 δίει, *a* δίειμι.
per metathesim ab [15] ἴεναι, recepto infinitiuo, vnde 15 ἀπιέναι, *ab*
ἀπιέναι, *abire*: μετιέναι, *persequi*: προσιέναι, *adire*: ab ἄπειμι.
ἴημι, quod fit ab ἴω, *eo*. παρεῖναι *a*
[1] *Et subtracto* ι, ἴω, ἶμι. *Dicitur etiam per reduplica-* 1 πάρειμι.
tionem ἴημι: *vnde tertia singularis* ἴησι, vadit: *& im-* ἀπιέναι.
perfectum, vel potiùs aoristus secundus ἦν, *atque huius* μετιέναι.
compositum sæpe obuiam παρῆν, aduenicbam, præter- προσιέναι.
ibam: *hinc etiam infinitiuus* ἰέναι, *atque præsens me-* ἶμι, ἴημι.
dium, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται: *imperfectum* ἱέμην, ἴεσο, ἴετο: ἦν.
imperatiuus ἴεσο, ἰέσθω: *secunda pluralis* ἴεσθε, ite: *parti-* παρῆν.
cipium ἱέμενος. *cætera vsus neglexit*. [2] *Inuenitur tamen* 2 ἰέναι.
εἴσω, ibo, *ab* ἴω: *atque medium* εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, ve- ἴεμαι.
niam, es, et, *ab actiuo exoleto* εἴσω. *at* εἴσομαι, condam, ἱέμην, ἴεσο. ἱέ-
cum spiritu aspero, vnde & καθείσομαι, statuam, *fit ab* μενος.
inusitato † εἴω. [3] *Aeolicè* εἶσθα. [4] *Sic* ἔξει, ἔξεισι, pro- 3.4 εἴσω.
dis, prodit. *Cæterùm* ἄπει *est etiam imperatiuus pro* εἴσεται. εἴσομαι:
ἄπιθι, abi, *vt simplex* ἴθι, εἶ: *atque secunda persona præ-* καθείσομαι.
sentis indicat. verbi ἄπειμι, ἄπει, absum, abes: *quod* ἔξει, ἔξεισι.
componitur ex ἀπὸ *&* εἰμὶ, sum. [5] *Vide* 205, 19. [6] *Cum* 5.6 ἄπει.
ἀνὰ, ἀνήιει, ascendit. [7] *Ionicè* ᾔεα, 214, 6. [8] *Vide* 213, 7.8 ἀνήιει. ᾔεα.
24. [9] *Atque tertia dualis* εἰσάτην, *& cum Attico aug-* 9 ἐεισάτην.
mento (211, 9) ἐεισάτην, *& in voce med.* ἐεισάσθην, ἐεισάσθην.
iuerunt duo. *ex* εἶσαν, *cum* ἀνὰ, *fit* ἀνεῖσαν, ascende- ἴε.
runt. [10] *Vt* ἔλιπον *a* λείπω, 86, 21. *ex* ἴε *cum* ἐν, *fit* ἔνιε, 10 ἔξιε. ἴοιμι.
inijt. *Ab* ἴον *imperatiuus* ἴε, vade: *cum* ἐξ, ἔξιε, exi: ἴω.
optatiuus ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, venirem, tenderem: *subiuncti-*
uus ἴω, ἴῃς, ἴῃ, *& Ionicè* ἴῃσι, venero, is, it: *vnde* ἐπε-
ξίω, ἐπεξίῃς, *& Aeolicè* ἐπεξίῃσθα, eruperis, *ab* ἐπέξειμι, ἐπεξίῃσθα.

erumpo, exeo aduersus: *componitur ex* ἐπὶ, ἐξ, *&* εἶμι. *Est etiam huius aoristus secundus* ἦν: *vnde* ἄπῃν, abij: *atque* εἶον, εἶες, εἶε, *& Attico more* ει *in* η *mutato,*
ἦει: ἄπηιν.
ᾖον, ᾖος, ᾖε: *subiunctiuus* ἴω, ἴῃς: *prima plur.* ἴωμεν, *&*
ἴομεν, ἀνιών. 11 *systole* ἴομεν, eamus. [11] *Cum* ἀνὰ, ἀνιὼν, ascendens, o-
12 riens. [12] *Cum* ἐπὶ, ἔπιθι, inuade: *cum* ἐπὶ *&* ἐξ, ἐπέξιθι,
ἔπιθι: ἐπέξιθι. 13 persequere. [3] *Tertia persona* ἴτω εἴτω, eat. *ex* εἶ *cum*
εἴτω, μέτει. 14 μετὰ *fit* μέτει, transi. [14] *Atticè & Dor.* ἴμεναι, (*cum* ἐξ,
ἴμεναι, ἴμεν, 15 ἐξίμεναι, exire) *Ionicè* ἴμεν. [15] *Atticè & Dor.* ἰέμεναι,
ἰέμεναι, ἰίμεν. *Ionicè* ἰίμεν.

De ἵημι, *quod est* mitto.

Ἵημι τὸ πέμπω, hoc est, *mitto*, fit ab ἕω per reduplicationem impropriam: coniugandum vt τίθημι. Futurum, ἥσω. Actiui indicatiui præsens: S. ἵημι, ἵης, ἵησι: Du. ἵετον, ἵετον: P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Io-
ἱέασι, ἱᾶσι. 1 nicè ἱέασι, [1] vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, &c. Im-
ἐνιᾶσι *ab* ἐνίημι. 2 perfectum, ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum, [2] εἷκα, (Bœotorum more pro ἧκα, à futuro ἥσω) vnde εἱκώς, *qui misit*: ἀφεικώς, *qui dimisit*: ἀφεικέναι, *dimisisse*.
εἷκα. ἀφεικὼς *&* ἀφεικέναι, *ab* ἀφίημι.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c. pro ἧσα, fu-
3 turi consonantem non seruat: sic [3] ἀφῆκα, *dimisi*: παρῆκα, *reliqui*: & ἀνηκάμην aoristus medius, *remisi*, *vel dicaui*.
ἧκα. ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην.

Aoristus secundus, S. ἣν, ἧς, ἧ: D. ἕτον, † ἕτην:
4.5 P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν: [4] vnde προέσαν, *præmiserunt*: [5] mutat penultimam, vt ἔθην & ἔδων.
προέσαν à προΐημι.

6 Imperatiui præsens, [6] ἵεθι, ἱέτω, &c. Aor. secundus, ἕς, ἕτω, vt θές: vnde composita, πρόες, *præmitte*:
7 [7] ἄφες, *dimitte*: κάθες, *demitte*.
πρόες. ἄφες. κάθες.

8 Optatiui præsens, [8] ἱείην: Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ:
9 [9] Infinitiui, ἱέναι: Participij, [10] ἱείς: omnia vt τίθημι.

Aoristus secund. optatiui. εἵην: Subiunctiui,
10 ἐὰν ὦ, ᾗς, ᾗ: & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ: [11] deinde εἵω, εἵῃς,
11 εἵῃ: vnde ἀφείω, *dimisero*: [12] Infinitiui, εἶναι, penulti-
12 ma diphthongo, vt θεῖναι: [13] vnde composita ἀφεῖναι, *dimittere*: καθεῖναι, *demittere*.
ἀφείω. ἀφεῖναι. καθεῖναι.

13 Participium εἷς ἕντος: [14] ἀφείς, *qui dimisit*: καθείς,
14 *qui submisit*, &c.
ἀφείς. καθείς.

15 Passiui præsens, [15] ἵεμαι: Imperfectum ἱέμην: omnia

omnia vt τίθεμαι. Perfectum, [16] εἷμαι per ει, vt τί- 16
θειμαι: tertia pluralis, [17] εἶνται, *missi sunt*: ἀφεῖνται, 17
dimissi sunt: ἀνεῖνται, *remissi sunt*: pro quibus Attici ἀφέωνται.
ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo sub- ἀνέωνται.
iunctiuam, & interponendo ω. ἀφέωκα.

Aoristus primus, † εἵθην, à tertia perfecti εἷται,
corripiendo penultimam, vt ἐτέθην: dicimus ta-
men etiam εἵθην, & [18] ἀφείθην pro ἀφέθην, *dimissus* 18 ἀφείθην, ἀφέθην.
sum. Medius aoristus ἡκάμην: ἀνηκάμην, *re-* ἀνηκάμην.
misi: [19] προσηκάμην, *admisi*, &c. Aoristi secundi in- 19 προσηκάμην.
dicatiuus, ἕμην, [20] ἕσο & ἕο & οὗ, ἕτο. Imperatiuus, 20
[20] ἕσο & ἕο & οὗ: vnde κάθου, *submittito*, *demittito*: 20 κάθε.
πρόσου, *admittito*: πρόου, *præmittito*, *emittito*. Opta- πρόσου, πρόου.
tiuus, εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunctiuus, [21] ἐαὶ ὦμαι. Infi- 21
nitiuus, ἕσθαι. Participium ἕμενος.

[1] *Hoc fit per crasim Atticam. at* ἴασιν *ab* εἶμι, *sic com-* 1 *ἴασιν & ἰᾶσιν,*
posita, ἀνίασιν, ascendunt, *ab* ἄνειμι: ἀνιᾶσι, sursum *atque ex eis*
mittunt, *ab* ἀνίημι. διίασι, percurrunt: διιᾶσι, trans- *composita.*
mittunt. κατίασι, descendunt: καθιᾶσι, demittunt.
μετίασιν, indagant: μεθιᾶσιν, omittunt. † προσία-
σιν, accedunt, *non* προσιᾶσι: *sed cum* πρό, προϊᾶσι, *non*
προΐασι. συνίασι, concurrunt: συνιᾶσιν, intelligunt.
ἀφιᾶσιν *&* *Ionicè* ἀπιᾶσι, dimittunt. *Sumitur quoque*
tertia pluralis à circumflexo ἱέω, ἱῶ, ἱέουσιν, ἱοῦσι: *cum*
σύν συνιοῦσιν, intelligunt: *sic in part.* τοῖς συνιοῦσιν, συνιοῦσι.
intelligentibus, *à* συνιῶσιν, συνιῶντος, intelligens: *at*
συνιών, όντος, conueniens, *à* σύνειμι. *Eodem modo*
imperfectum singulare, & illius tertia pluralis, capi-
untur ab ἱῶ: ἵουν, ἵεις, ἵει, mittebam, as, at: *cum* ἵουν, ἵεις, ἵει.
ἀπό, ἀφίει, dimittebat: *cum* πρό, προΐει, præmitte-
bat *&* præmittit: (*nam capitur etiam pro præsenti*)
cum σύν συνίει, intelligebat, *& Atticè* ξυνίει, *tertia*
plur. ἵουν, *similis primæ sing. cum* σύν, συνίουν, *Atticè*
ξυνίουν, *pro* συνίεσαν, intelligebant. *rursus pro tertia*
plur. ἵεσαν, *dicitur Bœoticè* ἵεν: *cum* μετά, μεθίεν, ἵεν.
præmittebant. *Dicunt quoque poetæ in hoc imper-*
fecto εἷον, εἷες, εἷε, *&c. secunda plur.* εἵετε: *cum* κα- εἷον, εἷες, εἷε.
τά, καθεῖτε, demittebatis. [2] *Vide* 152, 1. *ex* εἷκα 2
cum παρά, παρεῖκα, dimisi: *cum* ἀνά, ἀνεῖκα, remisi:
tertia

tertia plur. εἵκασι, miserunt : ἀνείκασι, remiserunt:
3 *part.* ἀνεικὼς, ἀνεικότος, qui remisit. [3] *Jonicè* (20,28)
ἀπῆκα, ἀπῆκας, ἀπῆκε. *ex eodem* ἧκα *cum* ἀνὰ, ἀνῆκα, ἀ-
νῆκας, ἀνῆκε : *cum Attico incremento* (211,8) ἀνέηκα,
ἀνέηκας, ἀνέηκε, remisi, isti, it: *cum* περὶ, περιέηκε, præ-
misit: *cum* μετὰ, μεθῆκα, dimisi: *cum* ἐν, ἐνῆκα, ας, ε,
immisi, isti, it. *huius futurum* ἐνήσω, *infinit.* ἐνήσειν, *im-*
4 missurum esse. [4] *Prima sing.* πρόηκα, præmisi. *vt*
πρόεσαν, *sic cum* ἐν *&* διὰ, † ἐνδίεσαν, incitarunt : *cum*
5 ἀνὰ, ἄνεσαν, remiserunt, aperuerunt. [5] *Reperitur ta-*
men prima pluralis † ἀνῆμεν, *longa penultima, pro* ἀ-
νεῖμεν, remisimus. *sic* ἀφεῖμεν *pro* ἄφειμεν, omisimus.

ἀνῆμεν.

6 [6] *Cum* ἐν, ἔνιεθι, ἐνιέτω : *in secunda plurali* ἔνιετε, im-
mittite: *cum* σὺν, συνίετε, intelligite. *Pro* ἵεθι *dici-*
tur etiam ἵει *à circumflexo* ἱέω ἱῶ, *imperat.* ἵεε ἵει, *cum*
7 σὺν, συνίει, *Atticè* (168,34.) ξυνίει, intellige. [7] *Io-*
nicè ἄπες, 20,28 : *componitur ex* ἀπὸ : *cum* ἀνὰ, ἄνες,
8 omitte. [8] *Poeticè* ἕοιμι, ἕοις, ἕοι, *&c. a barytono* ἕω.
9 [9] *Atticè & Doricè* (91,18) ἵμεναι: *Jonicè* ἵεμεν, *vn-*
de cum πρὸ, προΐεμεν, præmittere. *A communi* ἱέναι
cum ἀνὰ, ἀνιέναι, cessare, omittere : *cum* σὺν, συνιέ-
ναι, intelligere. *est etiam* συνιέναι, *& Ionicè* συνιέμεν,
10 vna ire, congredi, *à* σύνειμι, 233,18. [10] *Sic compo-*
sita, ἀνεὶς, ἕντος, remittens: ἐνεὶς, immittens : συνει-
11 εὶς, intelligens. [11] *Hoc fit per pleonasmum* τοῦ ε, *vt*
ε *producatur. Nam Jones syllabas circumflexas dis-*
soluunt, præposito ε, ῶ, ῇς, ῇ : έω, έῃς, έῃ : *secunda plur.*
ἕητε, miseritis : *deinde poetæ arrepta occasione, suo*
more ε *producunt aduocato* ι, είω, είῃς, είῃ. *Præterea non*
rarò Attico more ει *in* η *mutant,* ήω, ήῃς, ήῃ. *è posteriori*
η *tollitur punctum subscriptum. hinc* ἀνήη *pro* ἀνῇ, di-
miserit. *in præsenti reperitur* ἀνιῇ, cesset, *ab* ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ,
de quo paulò ante. ἐφείω, immisero, *vt* ἀφείω, *quod com-*
muniter ἀφῶ: *& rursus cum* ἐπὶ, ἐπαφῶ, immisero:
12 *tertia plur.* ὦσιν, ἀφῶσιν, ἐπαφῶσιν. [12] *Atticè & Dor.*
ἕμεναι: *Jonicè* ἕμεν: *vnde cum* μετὰ, μεθέμεν, dimisisse,
prætermisisse: ἐξέμεν, emisisse: προέμεν, præmisisse.
13 [13] *Sic* ἀνεῖναι, omittere *vel* omisisse. [14] *Fœmininum*
14 ἡ ἀφεῖσα, derelinquens, *vel* quæ dimisit. *sic & alia*
compo-

ἵει.
ξυνίει.
ἄπες.
ἕοιμι.
Jonismus.
ἀνήη.

composita : cum ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνέντος, qui omisit : *in plu-*
rali ἀνέντες, remittentes, indulgentes : cum διὰ,
διεὶς, malefaciens : *cum* ἐν, ἐνεὶς, qui immisit; *cum*
ἐξ, ἐξεὶς, qui emisit : *cum* ὑπὸ, ὑφεὶς, submittens, *vel*
qui submisit. [15] Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται : *cum* ἀνὰ, ἀνίεται, 15
euanescit : *tertia plural.* ἵενται, *cum* ἀπὸ, ἀφίενται, *&*
Ionicè (20, 28) ἀπίενται, dimittunt. *part.* ἱέμενος, ἀπίενται.
cum ἀνὰ, ἀνιέμενος, licenter agens & vagabundus.
[16] εἷμαι, εἷσαι, εἷται, *sine augmento* ἕται : *vnde cum* ἀπὸ 16
verbale ἀφετέον, dimittendum, 182, 11. *infin.* εἷσθαι,
missum esse : ἀνεῖσθαι solutum esse : *part.* ἀνειμένος,
dissolutus, venereus: *hinc aduerb.* ἀνειμένως, remis-
sè. *Ex* εἷμαι *& alia multa componuntur, cum* ἀπὸ, ἀ-
φεῖμαι, dimissus sum : *part.* ἀφειμένος, dimissus:
cum διὰ, διεῖμαι : *infin.* διεῖσθαι, transmissum esse:
part. διειμένος, *& poëticè* διαειμένος, traiectus, dilu- διαειμένος.
tus, 80, 1. *cum* κατὰ, καθεῖμαι, demissus sum : *part.*
καθειμένος, demissus : *cum* ὑπὸ, ὑφεῖμαι, *part.* ὑφειμέ-
νος, submissus. [17] *Sic tertia plural. plusquamperfecti* 17
εἷντο, *cum* ἐπὶ, ἐφεῖντο, irruerant. [18] *Sic* παρείθην, di- 18
missus sum. *ab* ἕθην, subiunctiuus ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ, *tertia*
plural. ἑθῶσι, mittantur : ἀνεθῶσι, remittantur : *infi-*
nitiuus ἑθῆναι *&* εἱθῆναι : (*hinc* ἐνεθῆναι *&* ἐνειθῆναι, im- εἱθῆναι.
missum esse) *part.* ἑθεὶς, ἑθέντος, missus : *vnde* ἀνεθεὶς,
absolutus, venia donatus : ἀφεθεὶς, dimissus, διεθεὶς,
dilutus : ἐνεθεὶς, immissus, infusus : παρεθεὶς, labe-
factatus. [19] *Tertia persona* προσήκατο, admisit. 19
[20] *Communiter quidem* ἕσο, *Ionicè verò* ἕο : *& con-* 20
tractione Attica οὗ. *Idem iudicium de imperatiuo* ἕσο,
ἕο, οὗ. [21] *Hinc* προήσομαι, deseram, remittam : *prima* 21
plur. προησόμεθα.

ἵμαι, τὸ ἐπιθυμῶ, *concupisco*, vsitatum est in passi-
uo præsenti : [1] ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι : & imperfecto, 1 *De* ἵημι, *quod est* concupisco.
ἱέμην : à quo compositum ἐφίεμαι, *desidero* : *&* ἐφιέ- ἐφίεμαι.
μην, *desiderabam.* ἐφιέμην.

[1] *Voce non differt à passiuo superioris* ἵημι, *quod est,* 1 ἵεμαι concupisco, *qui differat ab* ἵεμαι mittor.
mitto : *sed significatione ab eo discernitur, atque constru-*
ctione : nam hoc, infinitiuum vel genitiuum postulat ;

illud verò verborum passiuorum constructionem recipit,
nempe genitiuum cum præpositione ἀπὸ vel ὑπό.

De ἧμαι quod est sedeo.

1.2 Ἧμαι & κάθημαι, *sedeo,* fiunt ab ἕω, [1] ἑέω, ἕημι, [2] ἕε-
μαι, crasi ἧμαι, ἧσαι, ἧται: Dual. ἥμεθον, ἧσθον: Plural.
3.4 ἥμεθα, ἧσθε, [3] ἧνται. sic κάθημαι, [4] κάθησαι, &c.

κάθημαι.

5 [5] Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο.
Imperat. ἧσο, ἥσθω: κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου, *sede,*
à κάθησο, Ionicè κάθηο, & systole κάθεο, crasi κάθου.

κάθου.

Ionica reduplicatio per ε.

1 [1] *Pro ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, per reduplicationem Ionicam:*
Iones enim per ε, non per ι, reduplicant. Porrò in ἕεμαι,
crasi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ει, ne con-
cidat cum εἷμαι, missus sum, *perfecto passiuo verbi*
2 ἵημι. [2] *Hinc imperfect. ἑέμην sine augmento: tertia*
plur. ἕεντο & crasi εἷντο, sedebant. *Potest tamen cen-*
seri plusquamperfect. ab ἕω, perfect. pass. εἷμαι: plus-
3 *quamperfect. εἵμην, εἷσο, εἷτο: εἷντο.* [3] *Ionicè ἕαται, &*
ectasi poetica εἵαται: sic tertia plur. imperfecti ἧντο: Io-
nicè ἕατο, & poeticè εἵατο vel ἥατο: vnde καθήατο, se-
4 debant. [4] *Pro κάθησαι, dicitur etiam κάθῃ, vt habes.*
5 [5] *Tertiam personam ἐκάθητο Demosthenes sæpenumero*
effert sine augmento, καθῆτο, sedebat, *penultima cir-*
cumflexa. & pro ἧτο poetæ dicunt ἧστο, compositum
καθῆστο, sedebat. *potest tamen censeri plusquamperfect.*
ab ἕζω: μ. ἕσω: α. ἧκα: pass. ἧσμαι: plusquamperfect.
ἥσμην, ἧσο, ἧστο. sic † καθῆστο à καθέζω: sed in eo desi-
derabitur augmentum Ionicé. Infinit. ἧσθαι, καθῆσθαι:
participium, ἥμενος, καθήμενος. futurum, medium. ἥσομαι,
καθήσομαι.

εἷντο.

ἕαται.
εἵαται.
ἕατο, εἵατο.
ἥατο: καθήατο.

καθῆτο.

καθῆστο.

Appendix.

De κεῖμαι quod est iaceo.

1 Κεῖμαι, *iaceo,* à κέω, [1] κεέω, κέημι, κέεμαι, & crasi
2 κεῖμαι, κεῖσαι, [2] κεῖται. Imperfectum, ἐκείμην, ἔκεισο,
3 ἔκειτο. Futurum medium, [3] κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.
Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι:
recumbo, adiaceo, dispositus sum.

ἀνάκειμαι.
ἐπίκειμαι.
διάκειμαι.

1 [1] *In κέω siue κέημι à κέω, ε reduplicatio Ionica non*
ponitur in principio, sed in medio, nempe post primam
consonantem κ. sic ὀνίνημι in secunda syllaba reduplicatio-
2 *nem habere diximus.* [2] *Hinc tertia plur. κεῖνται, & Io-*
nicè κέαται, poeticè κείαται. Dicitur quoque κέονται, &
in imperfecto κέοντο, iacebant, *pro ἐκέοντο, detracto*
augmento,

κέαται, κείαται.
κέονται, κέοντο.

augmento, à barytono κίομαι: *vnde & subiunctiuus* κίωμαι.
κίωμαι. [3] *Doricè* κιξεῦμαι, *&* κιξοῦμαι. 3

[1] ἴσημι, *cognosco, scio,* ab ἰσάω: ἴσημι, ἴσης, ἴσησι: ter- 1 *De* ἴσημι, *quod*
tia pluralis, ἴσασι, [2] accentu in antepenultima, vt 2 *est cognosco.*
participium ἴσας, ἴσαντος, τοῖς ἴσασι, non ἰσάς, ἰσάντος, ἴσασι.
ἰσᾶσι: non enim seruat legem verborum in μι, quæ ἴσας.
exigit ἰσάς, acutum.

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση: tertia pluralis, ἴσα-
σαν, syncope [3] ἴσαν. 3 ἴσαν.
Imperatiuus Sing. ἴσαθι, ἰσάτω: D. ἴσατον, ἰσάτων:
P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Syncope [4] ἴσθι, ἴστω: [5] ἴστον, ἴστων: ἴστε, 4.5 ἴσθι, &c.
ἴστωσαν vel [6] ἴστων. sic in præsenti, ἴσαμεν, ἴσμεν: ἴσα- 6
τε, ἴστε. ἴσμεν, ἴστε.

Passiuum, ἴσαμαι, [7] vnde ἵσταμαι: compositum, 7
ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται, *scio.* Imperfectum, ἐπι- ἐπίσταμαι.
στάμην, ἐπίστασο, (Ionicè ἐπίστεο, crasi ἐπίστω) † ἐπί- ἐπίστω.
στατο. Futurum, [8] ἐπιστήσομαι. 8

[1] *Doricè* ἴσαμι, *213, sic in imperfecto* ἴσαν *pro* ἴσην. 1 ἴσαμι.
cum † augmento Attico ἴισαν: *& rursus verso augmento*
syllabico ε *in temporale* η, ᾔισαν, *intelligebam.* [2] *Sic* ἄεισι, 2 ᾔισαν.
flant, pro ἀεῖσι, *ab* ἄημι, *spiro, 150, 35. Ex* ἴσασι *cum* ἄεισι.
σὺν *fit* συνίσασιν, *vnde sciunt, sunt conscij.* [3] *Sumitur eti-* 3
am ἴσαν *pro* ἐπορεύοντο, *ibant, ab* εἶμι, *de quo suprà 232,*
37. [4] *Cum* σὺν, σύνισθι, *sis conscius.* [5] *Et per pleonasmum* 4.5 ἰστέον.
τοῦ ε, † ἰστέον, *scitote vos duo.* [6] *Capitur Atticè pro tertia* 6
plur. ἴστωσαν, *104, 10.* [7] *Per pleonasmum scilicet literæ* 7
τ. *sic* ἵστασαι, ἵσταται, *&c. pro* ἴσασαι, ἴσαται, *scis scit. Pro*
secunda persona ἴσασαι, *dicitur etiam* ἴσῃ: *sic compositum* ἴσῃ.
ἐπίστῃ *pro* ἐπίστασαι, *221, 10.* [8] *Coincidit cum futuro* 8
medio verbi ἐφίστημι, *quod componitur ex* ἐπὶ *&* ἵστημι:
huius futurum actiuum στήσω, *medium* στήσομαι, *com-*
positum ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, *præficiam, es: vel sciam,* ἐπιστήσομαι.
scies.

Φημὶ, dico, à φάω. S. [1] φημὶ, φῂς, (per ῃ diphthon- 1 *De* φημὶ, *quod est*
gum) φησί: D. φατὸν, φατόν: P. φαμὲν, φατὲ, [2] φασὶ, a- 2 *dico.*
cuta vltima, [3] licet participium sit φὰς, φάντος, τοῖς 3 φασί.
φᾶσι, per ᾶ circumflexum. φᾶσι.

Imperfectum [4] ἔφην, vt ἵστην. Aoristus primus ἔ- 4
φησα, ex futuro [5] φήσω. Aoristus secundus, [4] ἔφην, 5.4

in

Annotatio.

in singulari similis est imperfecto: quod fit quoties
non est reduplicatio; τλῆμι, ἔτλην, *tolero*: γνῶμι, ἔ-
γνων, *nosco*. In duali autem, ἔφητον, ἐφήτην: & plurali,
6 ἔφημεν, ἔφητε, [6] ἔφησαν, seruatur longa penultima: at
imperfectum eam corripit, ἔφατον, ἐφάτην: ἔφαμεν,
6 ἔφατε, [6] ἔφασαν.

φάναι.
φᾶναι.

7 Infinitiuus [7] φάναι acutum ά, vt ἱστάναι. nam φᾶναι,
apparuisse, per ᾶ circumflexum, est aoristus primus
à φαίνω, *appareo*.
8 Medius aoristus secundus [8] ἐφάμην, ἔφασο, &c.

φαμί. φατί. φῄς.
φῆς. φαντί. φῆν.
ἦν, ἠμί.
φασῶ, εῖς, εῖ.
ἔφαν: φάν.
φάναι, φᾶναι, φῆναι.

1 [1] *Doricè* φαμί, φῄς, φατί. φῄς *accentu acuto, & per* ῃ
diphthongum, vt differat à φῆς *pro* ἔφης, *aoristi secundi.*
2.3 [2] *Doricè* φαντί. [3] *Vide* 151, 15. [4] *Et sine augmento* φῆν,
4 φῆς, φῆ: *& per aphæresim* ἦν, ἦς, ἦ. *sic in præsenti* ἠμί, ᾐς,
5 ἠσὶ *&* ἠτί, *pro* φημί, φῄς, φησί. [5] *Doricè* φασῶ, φασεῖς,
6 φασεῖ, 21, 3: *&* 76, 28. [6] *Et syncope* ἔφαν, *& rursus re-*
7 *iecto augmento* φάν, *dicebant vel dixerunt.* [7] Φάναι *præ-*
sentis est temporis: in aoristo secundo dicimus φῆναι, *dix-*
isse. est etiam Atticè φῆναι, *apparuisse, pro* φᾶναι, 85, 7.
8 [8] *Hinc infinitiuus* φάσθαι, *dixisse: participium* φάμενος:
cum παρὰ, παραφάμενος, *& poëticè* (80, 29) παρφάμε-
νος, *malè suadens.*

παρφάμενος.

Annotatiunculæ in verba in μι.
ἵστη.
πίμπλη à πίμπλημι.

ἵστη pro ἵσταθι, *siste*, quandoque imperatiuus ver-
borum in μι, fit à tertia imperfecti; ἐπίμπλη, *imple-*
1 *bat*: [1] μίμπλη, *imple*.

Ionica reduplicatio.
τέθνημι.
τεθνᾶσι.
τίτλημι.
τλῆμι.
ἵστημι pro ἵστημι.
ἀφισταίην.
ἀφιστάναι.
ἐμπίπλη.
δαίνυ.

τέθνημι, *morior*, reduplicatur per ε more Ionico.
à θνάω, τέθνημι, : tertia pluralis τεθνᾶσι, vt ἱστᾶσι. Im-
peratiuus est † τέθναθι: Optatiuus, τεθναίην: Infini-
2 tiuus, τεθνάναι. Sic τέτλημι, *tolero*: [2] τέτλαθι, *tolera*: τε-
τλαίην, *tolerarem*: quod & τλῆμι, à τλάω.
3 ἵστημι quoque per ε reduplicatum: [3] vnde ἵστα-
μεν, ἱστᾶσι: & optatiuus ἱσταίην, ἀφισταίην, *desisterem*:
4 Infinitiuus, † [4] ἱστάναι, ἀφιστάναι, *desistere vel deficere*:
penultima per ά acutum.
1 [1] *Absque* μ, πίπλη: *dicimus enim* πίμπλημι *&* πίπλη-
μι, 149, 19, 24. *hinc cum* ἐν, ἐμπίπλη, *imple*, pro ἐμπί-
πλαθι. *sic à* δαίνυμι, *conuiuium præbeo*, imperfectum
2 ἐδαίνυν, ἐδαίνυς, ἐδαίνυ: vnde δαίνυ pro δαίνυθι. [2] *Et apo-*
cope

cope τέτλα. *huius infinit.* τετλάναι, *Doricè* τετλάμεναι, & τέτλα.
Ionicè τετλάμεν, 91, 18. *Aor. sec.* ἔτλην, *à futuro* τλή-
σω: ² *imperat.* τλῆθι, & *Dor.* τλᾶθι: *opt.* τλαίην: *infiniti-*
uus τλῆναι: *participium* τλάς, τλάντος. ³ *Sic in tertia plu-* 3 ἔστασαν.
rali imperfecti ἔστασαν *pro* ἵστασαν, *stabant, sistebant: im-* ἔσταθι.
perat. ἔσταθι, *sta: in plurali* ἔστατε, *state.* ⁴ *Dor.* ἑστάμεναι, 4
& *Ion.* ἑστάμεν, *cum* ἀπὸ, ἀφεστάμεν, *desistere,* Ὀδυσσ. δ. ἀφεστάμεν.

INVESTIGATIO THEMATIS.

¹ VLtra imperfectum non coniugantur finita 1.2 *Verba quæ vltra*
in ² αίω, ³ είνω, ⁴ είω, ⁵ άθω, ίθω, ύθω, ⁶ ξω, ⁷ σκω, 3.4 *imperfectum non*
χθω, λθω, νθω: & alia item plurima vel hoc vel illo 5.6 *coniugantur.*
tempore carent. Sed quia variant crebrò eiusdem 7
verbi themata, vt κύω, κυέω, *concipio:* ⁸ οἴομαι, οἴομαι, 8
puto: ⁸ θνήσκω, θνείνω, θνέω, τέθνημι, *morior:* aut à di-
uersis omnino pendet formatio receptorum tem-
porum, vt ⁸ φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero:* ideo hu- 8
iusmodi tempora referemus ad thema proprium,
licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant.
φέρω in vsu habetur, non tria reliqua: tamen fu-
turum οἴσω ab οἴω, aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω: οἴσω.
perfectum Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæte- ἤνεγκα: ἤνεγκον.
ris. quæ verò themata versentur in vsu, docebit ἐνήνοχα.
lectio.

¹ *Rarum apud Græcos verbum est, quod omnibus su-* 1 *Notio.*
is temporibus absolutum, non indigeat aliquo tempore ab
alio themate mutuando. ² *Vnde verò finita in* αίνω *mu-* 2 αίνω.
tuentur tempora, videbis in sequentibus in verbo αἰσθά-
νομαι & *in* λαγχάνω. ³ *Hoc quidem verum est in hyper-* 3
disyllabis in είνω, *vt* φαείνω, *luceo, quæ deriuata sunt &* είνω.
poëtica. at disyllaborum, quæ septem tantùm apud
Græcos inueniuntur, tria quidem, βείνω, *per vim ineo:*
εἴνω, *tego, vestigo. (deriu. ab* ἴω, *teste Eust.)* & σείνομαι.
lædo, vltra imperfectum non coniugantur; reliqua verò
quatuor, θείνω, *percutio:* κτείνω, *occido:* στείνω, *arcto:* τείνω,
tendo, formant futurum in ενῶ, *aoristum primum in* εινα,
secundum in ανον: & *perfectum in* ακα, *passiuum in* αμαι;
medium

Tempora à κτείνω.
medium in ονα. ut, à κτείνω, futurum κτενῶ, occidam, ao-
ristus primus ἔκτεινα: secundus ἔκτανον: futurum secun-
dum κτανῶ, medium κτανοῦμαι: infinitiuus κτανεῖσθαι, &
dialysi κτανέεσθαι. perfectum ἔκτακα, poëticè ἐκτάγκα, 84,
10. passiuum † ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: & ἔκταμμαι,
ἔκτανσαι, ἔκτανται: infinitiuus ἐκτάνθαι: participium ἐκταμ-
μένος, & ἐκταμένος, (poëticè † κτάμενος) interemptus.
aoristus primus ἐκτάθην, & ἐκτάνθην: ab ἐκτάθην, ter-
tia pluralis ἐκτάθησαν, & Bœoticè ἔκταθεν, occisi sunt,
102, 31. perfectum medium ἔκτονα, pro quo sublato τ &
κέκονα. præposito κ, poëtæ usurpant κέκονα, occidi. plusquamper-
à τείνω. fectum passiuum ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο. Sic à τείνω fu-
turum τενῶ, aorist. prim. ἔτεινα: perfectum τέτακα: passi-
uum τέταμαι, τέτασαι, τέταται: tertia pluralis τέτανται: ao-
ristus primus ἐτάθην. perfectum medium τέτονα: unde
τόνος, tonus, tenor, contentio.

είω. 4 [4] Verba in είω ferè omnia ducuntur vel à præsenti
vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo
γαμείω: atque hæc quidem ultra imperfectum non coniu-
gantur, sed sua tempora à primitiuis mutuantur. quæ
autem ab alijs verbis non deriuantur, ea in alijs quoque
temporibus coniugantur, ut κλείω, celebro laudo, μ. κλεί-
5 σω, π. κέκλεικα: sic σείω, quatio, μ. σείσω, π. σέσεικα. [5] Fi-
άθω, έθω, ύθω. nita in άθω, έθω, ύθω, deriuata sunt omnia. à suis igitur
primitiuis tempora mutuantur. Finita in άθω, ducun-
άθω. tur à verbis barytonis quæ penultimam habent longam:
ut ἀμυνάθω ab ἀμύνω, defendo, ulciscor: διωκάθω à διώ-
κω, persequor: εἰργάθω ab εἴργω, arceo: κιάθω à κίω, vado,
έθω. accedo. Finita in έθω, ducuntur ab ijs quorum penultima
est breuis: ut νεμέθω à νέμω, pasco, depascor: σχέθω à σχέω,
habeo, teneo: imperatiuus σχέθε, habe: φλεγέθω à φλέγω,
comburo. ἠγερέθω, congrego, & ἠερέθω, attollo, suspendo,
ύθω. ab ἀγείρω & ἀείρω: sed detracto ι, corripitur prius penul-
tima, atque α mutatur in η. Finita in ύθω, fiunt à verbis
sextæ in ύω, interposito θ: ut μινύθω à μινύω, minuo: φθι-
ξω. 6 νύθω à φθινύω, corrumpo. [6] Finita in ξω barytona facta
sunt Atticè à circumflectis. Vide 218, 15, & 19. atque
hunc tractatum in verbo αὔξω. Idem indicato de finitis
ψω. in ψω, ac breuiter de omnibus barytonis quæ à circum-
flexis

flexis facta sunt, de quibus in locis citatis. Ea enim vltra imperfectum non coniugantur, sed sumunt reliqua tempora à circumflexis vnde ducta sunt. [7] *De finitis in* σκω, *vide in verbo* ἀρέσκω. 7

Barytona facta à circumflexis.

σκω.

Appendix de quibusdam alijs verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO *enumeratis adde finita in* ίζω, μζω, ρζω, ύω, άω *desideratiua (vt* μαθητιάω ῶ, *discere cupio)* λω *per simplex* λ, *atque polysyllaba in* ύω, *quæ forment ex se verba in* μι: *de quibus vide in verbis* ἄγνυμι, ἀμφιέννυμι, δεικνύω, ὀμνύω, μηγνύω, ῥωννύω, σβεννύω. *Adde quoque verba quintæ coniugationis habentia primam syllabam ex reduplicatione desinentem in liquidam: vt* μαρμαίρω, *mico: atque alia quæcunque reduplicationem habent, de quibus in verbo* πιτρώσκω: *& quæ ante* ω *habent mutam cum liquida; vt* δάκνω, *mordeo: de quo suo loco. & grauitona quæ à futuro fiunt: de quibus in verbo* ἄγω. *& quæ fiunt à præteritis: vt* φρίσσω, *horreo,* π. πέφρικα, *inde* πεφρίκω, ες, ει, *horresco: de his videbis nonnihil in verbo* κέκραγα. *& quæ per pleonasmum sunt facta, præcipuè quæ mutarunt* ε *in* ι, *vt* τίκω, τίκτω, *pario: de quibus 226, 8. (hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt* τίκτω *à* τέκω, μ. τέξω, *&c.) & complura in* ίνω, *de quibus in verbo* φθίνω. [1] *Vide in verbis* οἴομαι, θνήσκω, φέρω.

ίζω, μζω, ρζω, ύω, λω, ύω.

μαρμαίρω & δάκνω cum similibus.

A futuris & præteritis ducta.

Mutantia ε in ι ob pleonasmum.

Multa in ίνω.

[1] Ἄγω, *duco*: Futurum ἄξω: Præteritum [2] ἦχα, 1.2
[3] Atticè ἀγήοχα, & pleonasmo, τοῦ ο, ἀγήοχα. Aoristus 3
secundus ἦγον, & [4] pleonasmo syllabæ γα, ἤγαγον: vn- 4
de [5] ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, participium 5
[6] ἀγαγών. Imperatiuus autem ἄξε, ἄξετε, *duc, ducite,* 6
præsentis est temporis. [7] Nam quorundam futu- 7
ra pro præsenti vsurpantur; vt ab ἄγω, *duco*: δύω,
ingredior: οἴω, *fero*: ὄρω, *concito*: futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [8] Æolicè pro ὄρσω: [9] & vsque ad imperfe- 8.9
ctum solùm coniugantur. itaq; δύσω, imperfectum
ἔδυσον, medium [10] ἐδυσόμην, οἴσω, imperfectum 10
[11] οἶσον.

A

ἄγω.

ἀγήοχα.

ἤγαγον.

ἄξε, ἄξετε.

Futurum pro præsenti.

ἄξω. δύσω.

οἴσω. ὄρσω.

ἐδυσόμην.

οἶσε, οἰσέτω. 11 [11] οἶσον. Imperatiuus οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, passiuum ὄρ-
Ionismus. 12 σομαι: Imperfectum, [12] ὠρσόμην, ὤρσου, & [13] Ionicè
ὤρσεο. ὄρσεο. 13 ὤρσεο: Imperatiuus, ὄρσεο. Sic ἄξω: Imperatiuus, ἄξε, ἀξέτω.

διάγον. ἄγισκε. ἄγες. ἀγέμεν. ἄγευ. ἄγεο. ἀγεόμενος. ἦγμαι. ἤχθην.

1 [1] *Ab ἄγω, imperfect. & aorist. sec. ἦγον, (Dor. ἆγον: cum διά, δι᾽ ἆγον, ες, ε, degi, isti, it) ἦγες: hinc tertia persona Ion. ἄγασκε, ducebat, 77, 19. præsens imperat. ἄγε, & poeticè ἄγες, age: infin. ἄγειν, Ionice ἀγέμεν, Doricè ἄγεν, 91, 18: & 92, 2. præsens paß. ἄγομαι: imperat. ἄγου, Ionicè ἄγεο, duc: 104, 6. part. ἀγόμενος, pro quo inuenitur ἀγεόμενος pleonasmo τοῦ ε: οἱ ἀγεόμενοι, qui ducuntur &*
2 *admirantur.* [2] *Passiuum ἦγμαι, ξαι, κται, actus sum: part. ἠγμένος, actus, aorist. prim. ἤχθην: part. ὁ ἀχθείς, έντος: ἡ ἀχθεῖσα, είσης.*
3.4 [3] *Vide 210, 9, 27.* [4] *Medius ἠγαγόμην. sic ab ἄχω, mœrore afficio, aorist. sec. ἦχον, & pleonasmo*

ἤκαχον. 5 *syllabæ κα, ἤκαχον. vide quoque 216, 23.* [5] *Et apud poë-*
6 *tas Syracusano more ἄγαγον, duc, 88, 31.* [6] *Pro ἀγαγὼν*
7 *inuenitur Ionicè ἀγάγας, qui duxit.* [7] *Sic à βάω, eo, μ. βήσω: unde præsens βήσω: paß. βήσομαι: imperfectum, ἐβησόμην, ἐβήσου, ἐβήσετο: compositum ex ἀπὸ, ἀπεβήσετο,*

ἀπεβήσετο. *abijt, Iliad. α. Item δυάζω vel δοιάζω, delibero, μ. δοάσω: præsens δοάσω: paß. δοάσομαι: imperfectum, ἐδοασόμην, ἐδοάσου, ἐδοάσετο, & poëticè δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ. λέγω, dico, fut λέξω: unde præsens paß.*

λέξεο. *λέξομαι, imperatiuus λέξου, & Ionicè λέξεο. τείρω, attero, infesto: fut. τερῶ, Æolice τέρσω: unde præsens paß. τέρσομαι: imperfect. ἐτερσόμην, ου, ετο, detracto augmento τέρσε-*

τέρσετο. Æolismus. 8 *το, siccabatur. lege scholion sequens.* [8] *Nam Æoles futurum primum quintæ coniugationis verborum in ρω, per σω efferunt, seruata præsentis characteristica, & retracto accentu, 73, 30 & 36. Ab ὄρω, μ. ὀρῶ, π. ὦρκα, paß. ὦρμαι, plusquamperfect. ὠρμην, ὦρσο, ὦρτο, cum ἐν, ἐνῶρτο,*

ἐνῶρτο. ὦρσα. 9 *irruerat.* [9] *Dicimus tamen in aoristo primo ὦρσα, concitaui: non quidem à præsenti ὄρσω, sed habentes ratio-*
10 *nem futuri Æolici ὄρσω.* [10] *Tertia persona ἐδύσετο, sublato augmento δύσετο: & rursus poëticè geminato σ, δύ-*

δύσετο. δύσσετο. οἶσον. 11 *σσετο, subibat.* [11] *Pro ᾧσον: nam augmento destituitur. Inuenitur quoque hæc vox in aoristo primo imperatiui,*
12 *οἶσον, οἰσέτω, fer, ferat: sed ab οἴω.* [12] *Et imperfectum*

actiuum

actiuum ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε, *concitabam, as, at.*

ὦρσον, ες, ε.

Ἄγνυμι, *frango:* Præteritum medium ἦγα sumit ab
ἄγω, & [1] ἔαγα pro ἦγα, [2] solutione η in εα. Aoristus pri- 1.2
mus, [3] ἦξα & ἔαξα. Aoristus sec. pass. ἤγην & ἐάγην. 3
[4] Sic in composito, κατέαγα, *fractus sum:* κατέαξα, *fre-* 4
gi: κατεάγην, *fractus sum.*

ἄγνυμι ab ἄγω. Augmentum η resoluitur in εα.

Desinentium in γνύω aut γνυμι, tempora forma-
bis à finitis in γω: ἄγνυμι tamquam ab ἄγω: sic [5] ζεύ- 5
γνυμι, *iungo:* [6] μιγνύω, *misceo:* [7] μοργνύω, *abstergo:* [8] πη- 6.7
γνύω, *figo:* [9] ῥηγνύω, *rumpo.* 8.9

Annotatio de finitis in γνύω & γνυμι.

† Ἅδω, *placeo:* Præteritum med. ἧδα, [10] & soluti- 10
one ἔαδα. Participium, ἑαδώς, [11] vt ἐάγην pro ἤγην, 11
fractus sum: [12] ἑάλων pro ἥλων, *captus sum,* & similia. 12

ἅδω. Solutio η in εα.

[1] Hinc participium ἐαγώς, cum κατ, κατεαγώς, fractus. 1
[2] Nam poëtæ unicam vocalem longam aut diphthon- 2
gum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento. sic ἄτω, noceo, lædo: aoristus primus ἆσα per α longum Doricè, pro ἦσα, & solutione α longi in duplex breue, ἄασα: in aoristo primo medio ἀασάμην, iacturam feci: in passiuo ἀάσθην, læsus sum. sunt qui interpretentur siccatus sum, ab ἄζω, sicco: tamen eadem semper erit ratio solutionis. pro ἀάσθην, remoto augmento poëtæ dicunt ἄσθην, ἄσθης, ἄσθη. In eodem aoristo † ἀάσθην pro ἤσθην, deceptus fui, ab ἄω siue ἄημι, vt ἐστάθην, ab ἵστημι, 143, 1: & 156, 14. ἑάνδανον, ες, ε, & ἑήνδανον, ες, ε, pro ἥνδανον, ες, ε, placebam, as, at, imperfectum ab ἁνδάνω. ἐάφθην, accensus sum: item connexus sum: ἐάφθη, connexum est, pro ἥφθην, ἥφθη, aoristus prim. paß. verbi ἅπτω, accendo, connecto. ἔα, eram, Ionicè pro ἦν reiecto ν, ab εἰμί, 231, 19. ἕαται, sedent, quod & ἕαται Ionicè, pro ἧνται, ab ἧμαι, de quo 239, 1, 17. ἔερτο, nexus seu consertus erat, plusquamperfectum paß. pro εἶρτο, ab εἴρω: sic & perfectum paß. ἔερμαι pro εἶρμαι: unde participium ἐερμένος. sunt qui dicta putent per syncopen pro ἔεργμαι & ἐεργμένος ab ἔεργω sine augmento: vel ab εἴργω, dißoluta diphthongo ει in εε. † ἔελμαι verò alij ex ἔεργμαι factum volunt, ab εἴργω includo: alij ab εἰλέω voluo, siue inuoluo: alij ab ἐλαύνω siue ἐλάω, pello, compello. hinc

Solutio diphthongi aut vocalis longæ in duas breues.
ἄασα, ἀασάμην.
ἀάσθην, ἄσθην.
ἀάσθην.
ἑάνδανον.
ἑήνδανον.
ἐάφθην.
ἔα.
ἕαται.
ἔερτο.
ἐερμένος.
ἔεργμαι.
ἔελμαι.

ἐελμένος. hinc partic. ἐελμένος, compulsus, conclusus. (tamen &
ἐέλσαι. aorist. prim. act. κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, intra muros po-
pulum claudere.) In aliis quoque ει dissoluitur in εε: vt
ἐέργαθον. ἐργάθω, εἴργαθον, ἐέργαθον, arcebam: ἕεστο, indutus erat, plus-
ἕεστο. quamperfectum pass. pro εἷστο, ab ἕω, quod augetur per ει
201, 33: 202, 11. hinc & in aorist. prim. med. ἐεσσάμην,
ἐεσσάμην. indui, pro εἰσάμην, σ Æolicè geminato. His similia & a-
3 lia quædam apud poëtas inuenies. [3] Hinc imperatiuus
ἆξον, frange: optat. ἄξαιμι, ἄξαις, fregerim, is: cum κατὰ,
καυάξαις. κατάξαις: pro quo Hesiodus dixit καυάξαις, sublato τ, &
inserto υ Æolicè, vt in αὐὴρ pro ἀὴρ, aër: sic in infin. ἄξαι,
καυάξαι. κατάξαι, καυάξαι, fregisse. sunt tamen qui fingant thema
καυάζω, μ. ἄξω, contero, frango.

ξυνέαξα. 4 [4] Sic etiam συνέαξα, Atticè ξυνέαξα, confregi, 163, 34.
Notandum. aorist. sec. κατεάγην, seruare εα in reliquis
etiam modis: vnde in tertia plur. subiunctiui, κατεαγῶ-
κατεαγῶσι. σι pro καταγῶσι, fracti fuerint. inuenitur etiam cap. xij.
κατεάξει. Euang. Matth. futurum κατεάξει, confringet, pro κατά-
ξει. nam simplicis ἄγνυμι futurum est ἄξω, ξεις, ξει. perfect.
ἦχα, ἔαχα: pass. ἔαγμαι, ξαι, κται. vnde aoristus primus
ἐάχθην, ἐάχθης, ἐάχθη: cum κατὰ, κατεάχθη, fractus est.
κατεάχθη. 5 [5] Tanquam à ζεύγω, futurum ζεύξω: aorist. prim. ἔζευξα:
ζεῦξον. imperatiuus ζεῦξον, ζευξάτω. perfect. ἔζευχα: pass. ἔζευγ-
ζεῦγμα. μαι (hinc verbale τὸ ζεῦγμα, ατος, iunctura, & figura
zeugma, quæ Latinò ligatio vel adnexio dicitur, 181, 31)
ζευχθείς. ἔζευξαι, κται: aorist. prim. ἐζεύχθην: hinc part. ζευχθείς,
ἐζύγην. iunctus, copulatus. Aoristus secundus ἔζυγον, 86, 20.
ζυγείς. 6 pass. ἐζύγην, iunctus sum: part. ζυγείς, έντος. [6] Tanquam
ἔμιξα. à μίγω: fut. μίξω: aorist. prim. ἔμιξα, ας, ε, tertia plur.
ἔμιξαν. perfect. μέμιχα: pass. μέμιγμαι, ξαι, κται: infin.
μεμίχθαι. μεμίχθαι: part. μεμιγμένος: plusquamperfect. ἐμεμίγμην,
ἔμικτο. ἐμέμιξο, ἐμέμικτο, poëticè ἔμικτο, 214, 24. aorist. prim.
ἐμίχθην: tertia plur. ἐμίχθησαν, & Bæoticè (102, 31) ἔ-
ἔμιχθεν. μιχθεν: particip. μιχθείς, commixtus. Aoristus secundus
μιχθείς. ἔμιγον: pass. ἐμίγην, & Ionicè detracto augmento μίγην,
μίγην. μίγης: (hinc fut. sec. μιγήσομαι) optatiuus μιγείην: sub-
iunctiuus μιγῶ, ῇς, ῇ: tertia plur. μιγῶσι, & Ionicè μι-
μιγέωσι. γέωσι, 155, 2. infin. μιγῆναι, & Atticè (91, 18) μιγή-
μιγήμεναι. 7 μεναι, misceri, rem habere: part. μιγείς. [7] Quasi à
μόργω,

μόργω, futur. μόρξω. [8] A † πήσσω, cuius futur. πήξω, fi- 8
gam: aorist. prim. ἔπηξα, ας, ε, compegi: νῆας ἔπηξε, naues
coagmentauit: part. πήξας: aor. prim. med. ἐπηξάμην: sub-
iunct. πήξωμαι: prima plur. πηξώμεθα: particip. πηξάμε-
νος, qui compegit. Perfect. actiuum πέπηχα: paß. πέπηγ-
μαι, ξαι, κται: aorist. prim. ἐπήχθην: tertia plur. Bœotica
detracto augmento πῆχθεν pro ἐπήχθησαν, fixi sunt. Per- πῆχθεν.
fect. med. πέπηγα, concreui: in plusquamperfecto ἐπεπή-
γει, defixum erat: particip. πεπηγὼς, infixus, coagulatus,
congelatus. Aorist. sec. actiuus ἔπαγον: paß. ἐπάγην, con- ἐπάγην.
cretus sum: subiunct. παγῶ, ῇς, ῇ, prima plural. παγῶμεν,
defigamur: part. παγεὶς, concretus. [9] De ῥηγνύω, vide 9
hunc tractatum de Inuestigatione thematis suo loco inter
verba quæ à ρ incipiunt. Sunt & alia quædam in γνύω
aut γνυμι finita: sed omnia à desinentibus in γω tempora
mutuantur: vt ὀμόργνυμι, abstergo, ab ὀμόργω: fut. ὀμόρ- ὀμόργνυμι.
ξω: aorist. prim. ὤμορξα: medium ὠμορξάμην: part. ὀμόρ-
ξάμενος: in duali ὀμορξαμένω, detergentes. sic ὀρέγνυμι, ὀρέγνυμι.
ab ὀρέγω, porrigo, præbeo: futur. ὀρέξω: aorist. prim. ὤρεξα,
infin. ὀρέξαι: aorist. prim. med. ὠρεξάμην, ὠρέξω, ὠρέξατο,
deposito augmento ὀρέξατο, porrectis manibus cepit vel
captauit: tertia plur. ὠρέξαντο, apprehenderunt: imperat.
ὄρεξαι, ὀρεξάσθω, prehende, prehendat: fut. med. ὀρέξομαι:
particip. ὀρεξόμενος, appetiturus. Perfect. med. ὤρογα ver-
so ε in ο: part. ὠρογὼς, ἡ ὠρογυῖα, & detracto augmento
† ὀρογυῖα, quæ porrexit. huc etiam referuntur ὀρωρέχαται & ὀρογυῖα.
ὀρωρέχατο, de quibus 215, 25. [10] Sic in aorist. prim ἴασα, 10
ἴασας, exhilaraui, isti, pro ἧσα, ἧσας. & in imperfect. & ἴασας.
& aorist. secund. ἕαδον, Æolicè εὔαδον, pro ἧδον: quod & ἕαδον.
detracto augmento dicitur ἅδον, ἅδες, ἅδε, placebam, as, εὔαδον.
at, seu placui, isti, it. est & ἅδον tertiæ plur. placuerunt: ἅδον, ες, ε.
hinc infin. ἁδεῖν, placuisse: partic. ἁδὼν, gratus. Alij hæc ἁδεῖν.
ad ἁνδάνω, referre malunt, quod mutuatur tempora ab ἁδών.
ἁδέω, vt reliqua in άνω ab έω: vnde & fut. ἁδήσω, ἁδή- ἁδήσεις.
σεις, gratificabor, gratificaberis. sunt qui in ἕαδα, ἑαδὼς,
ἕασα, & ἕαδον, spiritu aspero notent ε, vt α in themate ἅ-
δω: alij per lenem efferre malunt, vt ε in augmentis. [11] De 11
hoc paulò suprà, in ἄγνυμι, 247, 11. [12] De hoc infrà, in 12
ἁλίσκομαι, 252, 13.

[1] Αἰσθάνομαι, *sentio* : Fut. med. [2] αἰσθήσομαι : Præ-
1.2 teritum pass. [3] ᾔσθημαι : Infinitiuus, ᾐσθῆσθαι : Aori-
3 stus secundus medius, [4] ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι.

4 [5] Ex άνω & άνομαι deduces tempora, vt ex έω &
5 έομαι : [6] ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω, *pecco*. sic [7] ἀπεχθάνομαι,
6.7 *sum odio* : [8] αὐξάνω, *cresco* : [9] βλαστάνω, *germino* : [10] κα-
8.9 ταδαρθάνω, *dormio* : vt ἀπεχθέομαι, αὐξέω, &c.

Annotatio de finitis in άνω & άνομαι.

10 [1] *Imperfectum* ᾐσθανόμην, ᾐσθάνου, ᾐσθάνετο, *&c.*
1 [2] *Ab* αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ : *participium* αἰσθησόμενος, sen-
2 surus : *aor. prim.* ᾐσθησάμην, sensi. [3] *Hinc plusquam-*
3 *perfect.* ᾐσθήμην, ᾔσθησο, ᾔσθητο : *part.* ᾐσθημένος, qui sen-
4 sit. [4] *Ab* ᾐσθόμην, ᾔσθου : *opt.* αἰσθοίμην, αἴσθοιο, αἴσθοι-
το : *subiunct.* αἴσθωμαι, αἴσθῃ, αἴσθηται : *tertia plural.*
5 αἴσθωνται : *infin.* αἰσθέσθαι : *part.* αἰσθόμενος. [5] *Finita in*
άνω *&* άνομαι, *deriuata sunt omnia. ex his quædam for-
mantur à verbis circumflexis obsoletis in* έω ῶ, έομαι οῦ-
μαι, *ε in α mutato, & interposito ν post α : vt* κιχέω ῶ,
κιχάνω, inuenio, consequor : οἰδέω ῶ, οἰδάνομαι, tu-
mesco, turgesco, inflor. *atque in huiusmodi verbis lo-
cum habet* CLENARDI *regula:* κιχάνω, *futur.* κιχήσω,
med. κιχήσομαι : *aorist. sec.* ἔκιχον : ἔκιχε, nactus est : *in-
fin.* κιχεῖν, *Doricè* κιχέμεναι, *& ectasi poëtica* κιχήμεναι,
deprehendere. *Sunt & alia in* άνω *quæ fiunt à baryto-
nis disyllabis, verso* ω *in* άνω, *correpta penultima, & ν post
eam assumpto : vt* λείπω, λίμπω, λιμπάνω, linquo : λήβω,
† λαμβάνω, sumo, capio : λήθω, λανθάνω, lateo, fallor,
& imprudens aliquid facio : λήχω, λαγχάνω, sortior,
adipiscor : μήθω, μανθάνω, disco : πεύθομαι, πυνθάνομαι,
19 audio, sciscitor, interrogo : τεύχω, τυγχάνω, fio com-
pos, sortior : φεύγω, φυγγάνω, fugio, vito : *sic compositum*
καταφεύγω, καταφυγγάνω, refugio. *in his exemplis ν ante
γ & χ mutatum fuit in γ, ante β & π in μ, ob orthogra-
phiam. Hæc autem atque cætera id genus in* άνω, *à suis pri-
mitiuis tempora mutuantur :* μανθάνω *tamen sumit futu-
rum med.* μαθήσομαι *à* μαθέω : *sic aor. prim.* ἐμάθησα : *&
perfect.* μεμάθηκα : *sed aor. sec. à* μήθω, *vel etiam ab eo-
dem* μαθέω. *nam ab vtrouis erit semper* ἔμαθον, *vide hunc
tractatum in verbis* λαγχάνω, πυνθάνομαι, *&* τυγχάνω.
6 [6] *Fut.* ἁμαρτήσω : *perf.* ἡμάρτηκα : *infin.* ἡμαρτηκέναι :
per-

Finita in άνω vnde deriuentur.

κιχάνω. οἰδάνομαι. ἔκιχε. κιχήμεναι.

λιμπάνω. λαμβάνω. λανθάνω. λαγχάνω. μανθάνω. πυνθάνομαι. τυγχάνω. φυγγάνω.

μανθάνω à μαθέω & μήθω.

perfect. pass. ἡμάρτημαι: *part.* ἡμαρτημένος, delictus:
τὰ ἡμαρτημένα, errata, peccata: *Aor. sec.* ἥμαρτον, ες, ε,
& sine augmento Ionice ἅμαρτον, ες, ε: *poëticè* ἤμβροτον,
ες, ε, *tamquam ab* ἀμβροτέω: *vel pro* ἥμαρτον, *traiectione*
literæ & mutatione α *in* ο, ἤμροτον: *sed quia* μ *non habet*
locum ante ρ, *inseritur* β, *& mutatur spiritus*, ἤμβροτον.
[7] *Imperf.* ἠπεχθανόμην, *pro* ἀπηχθανόμην, *augetur initio:* 7
tertia plur. ἠπεχθάνοντο, inuisi erant: *fut. med.* ἀπεχ-
θήσομαι, ἀπεχθήσῃ. *aor. sec. med.* ἀπηχθόμην, ἀπήχθου, ἀ-
πήχθετο, *augetur in medio: & sine augmento* ἀπεχθό-
μην: *infin.* ἀπεχθέσθαι: *part.* ἀπεχθόμενος. *perf. pass.* ἀ-
πήχθημαι, odio fui. *Sic simplex* ἐχθάνομαι *ab inusitato*
ἐχθέομαι: *futur. med.* ἐχθήσομαι, inuisus ero: *perfect.*
pass. ἤχθημαι, exosus fui: *aorist. secun. med.* ἠχθόμην,
odio fui. [8] *Vide infrà in verbo* αὔξω. *nam vtrunque* 8
idem significat, & ab αὐξέω *tempora mutuatur.* [9] *Futur.* 9
βλαστήσω: *perfect.* βεβλάστηκα: *in plusquamperfecto* ἐβε-
βλαστήκει pullulauerat: *aorist. sec.* ἔβλαστον, ἔβλαστες, ἔ-
βλαστε: *particip.* βλαστών, ortus, natus. [10] *Aorist. sec.* 10
κατέδαρθον: *infin.* καταδαρθεῖν, † *Atticè* καταδάρθειν, *a-*
cuta penultima: aor. sec. pass. κατεδάρθην, *vnde part.*
καταδαρθείς, έντος, consopitus, dormiens. *Sic simplex*
δαρθάνω, dormio, *à* δαρθέω: *fut. med.* δαρθήσομαι, dor-
miam: *aorist. sec. actiuus* ἔδαρθον, *& metathesi poëtica*
ἔδραθον: *infin.* δαρθεῖν *&* δραθεῖν.

Ἁλίσκομαι, *capior*: Futur. [1] ἁλώσομαι: Præter. ἥ- 1
λωκα & ἑάλωκα: passiuum ἑάλωμαι: vnde verbalia,
ἅλωσις, *captiuitas*: ἁλωτός, *captiuus*; ab ἁλόω. Aori-
stus secund. ἥλων, ἑάλων: [2] Infinit. ἁλῶναι: Partic. 2
ἁλούς, ἁλόντος, ab ἅλωμι: quæ sunt omnia vocis acti-
uæ, sed significationis passiuæ: id quod frequen-
tissimum est in † compositis verbi ἵστημι, vt [3] κα- 3
θεστῶτα, *constituta*.

Compositum ἀναλίσκω, *consumo*, [4] valde variat 4
in augmento præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, *con-*
sumpsi, sine augmento; & ἀνάλωται, *consumptus est*:
etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἀνήλωται, ἠνάλωται. Atque
hæc incrementorum diuersitas in multis præ-
terea contingit. ἐγγυάομαι, *despondeo*, *promitto*:

Tempora ab ἁμαρτάνω.
τὰ ἡμαρτημένα.
ἅμαρτον, ες, ε.
ἤμβροτον.
ἀπεχθάνομαι.
ἠπεχθάνοντο.
ἀπηχθόμην.
ἀπεχθόμην.
ἐχθάνομαι.
βλαστάνω *à* βλαστέω.
καταδαρθάνω *à* καταδαρθέω.
δαρθάνω.
ἔδραθον.
δραθεῖν.
ἁλίσκομαι *ab* ἁλόω *&* ἅλωμι.
Vox actiua significationis passiuæ.
καθεστῶτα.
ἀναλίσκω.
Augmentorum in quibusdam compositis varietas.
ἐγγυάομαι.

5.6 Imperfectum, [5] ἠγγυᾶτο: Perfect. act. [6] ἐγγεγύηκε, ἐγχυ-
ἐγχυράζομαι. 7 ράζομαι, *oppignero:* Perfectum, [7] ἐνκεχυρασμένον & ἐν-
8 εχυρασμένον: quod tamen fieri poßit ab ἐνεχυράζο-
ἐνεχυράζομαι. 9 μαι: vtrumque enim inuenitur. ἐγγυάω, *do fidem,* [8] ἐν-
ἐγγυάω. 10 εγγύησε, ἐνεγγυησάμην, & ἠγγύησε: sed [9] ἐγγυᾶτο & [10] πα-
παρεγγύησε. ρεγγύησε, *fideiußit, spopondit,* sine augmento. Βλα-
βλακεύομαι. 11 κεύομαι *torpeo:* [11] ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι, *torpore*
Composita à λέγω. 12 *dißolutus sum.* Et composita à λέγω, [12] per λε aut
συλλέγω. 13 ει: συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι, *collecti.* Διαιτέω, *in-*
διαιτέω. 14 *dico vt arbiter,* [13] δεδιῃτημένος, vt [14] ἠνώχλησε, *turba-*
ἀμπέχομαι. 15 *uit,* per duplex augmentum. Ἀμπέχομαι, [15] ἠμπε-
ἀνέχομαι. 16 χόμην, *induor, circumdo.* [16] Ἠνέσχετο, *sustinuit;* & ἠνεί-
παροινέω. 17 χετο, *sustinebat.* Παροινέω, *debacchor:* [17] πεπαρῴνηται,
ἐπιδημέω. 18 *debacchatum est.* [18] Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα, *peregre*
ἐπιορκέω. *dego.* Ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα, *peiero.* Ἐπιστατῶ, ἐπεστάτη-
ἐπιστατέω. κα, *præsum.* Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα, & ἠμπόλησα, *emo,*
ἐμπολάω. 11 *lucror.* [1] κτάομαι, κέκτημαι, & ἔκτημαι, *possideo:* &
κτάομαι. plurima item alia generales canones augmenti
non exactè seruauerunt: de quibus copiosè Bu-
ἀμφιέννυμι & ἀμ- dæus in Commentarijs linguæ Græcæ. Ἀμφιέννυ-
φίεμαι ab ἀμφιέω. 19 μι & † ἀμφίεμαι, *induo:* Futurum, [19] ἀμφιέσω: Præ-
Annotatio de fi- 20 teritum passiuum ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιέω. siquidem ννύω
nitis in ννύω & 21 & ννυμι habenda sunt vt ω, [20] quæcunq; præcedat
ννυμι. 20 vocalis: [21] ζωννύω, *cingo:* [20] κεραννύω, *misceo:* [20] κορεν-
20 νύω, *saturo:* [20] πεταννύω, *expando:* [22] ῥώννυμι, *valeo:* [23] στρών-
22 νυμι, *sterno:* [20] στορεννύω, *sterno, sopio:* [24] χωννύω, *aggere*
23 *munio:* tamquam ζώω, &c.
20

ληφθήσομαι. 24 [1] *Pro* ἁλώσομαι *doctores vsurpant* ληφθήσομαι, *futu-*
1 *rum primum passiuum verbi obsoleti* λήβω: *à quo etiam*
2 λαμβάνω, *sua capit tempora.* [2] *Imperatiuus* ἅλωθι, *capta-*
ἅλωθι. *ris, vt* γνῶθι, *152, 21. optat.* ἁλοίην, *captus sum, caperer,*
ἁλοίην. *vt* δοίην, *144, 24: & Doricè* ἁλῴην, ης, η, *vt* χρυσῴην *pro*
καθεστῶτα. 3 χρυσοίην, *132, 24.* [3] *Est participium perfectum. vide 153,*
4 *20 & 25.* [4] *De huiusmodi augmentorum varietate in*
verbis compositis, vide quoq; 204, 34: & 205, 29. Hæc
autem in quadruplici sunt differentia. nam aut augmen-
ἀνάλωκα. *to prorsus destituuntur, vt perfectum actiuum* ἀνάλωκα,
ἀνάλωται. *& tertia persona perfecti paß.* ἀνάλωται: *vel augentur*
solùm

ſolùm in medio, id eſt, in principio verbi ſimplicis, & non initio compoſiti; vt ἀνήλωκα: *vel tantùm initio, id eſt, in principio verbi compoſiti, & non ſimplicis; vt* ἠνάλωκα, *paſſ.* ἠνάλωμαι, ἠνάλωσαι, ἠνάλωται: *vel vtrinque, id eſt, & initio compoſiti, & initio ſimplicis; vt* ἠνήλωμαι, ἠνήλωσαι, ἠνήλωται. *hinc in aoriſto primo actiuo* ἀνάλωσα, ἀνήλωσα, & ἠνάλωσα, *inſumpſi, conſumpſi: vnde infinit.* ἀναλῶσαι, *à futur.* ἀναλώσω: *in aoriſt. primo paſſ.* ἀνηλώθη *abſumptus eſt. ſic* μεμελοπεποίηται, *in tertia perfecti paſſiui, à* μελοποιέω ῶ, *carmina modulor & pango: quod componitur è* τὸ μέλος, εος, *cantus, modulatio, carmen; &* ποιέω, *facio. ſic etiam* ὠνοματοπεποίηται, *ab* ὀνοματοποιέω ῶ, *vocabula facio ſeu fingo: è nomine* τὸ ὄνομα ατος, *nomen.* † *at* ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ, *grauati ſunt & caligarunt oculi. non eſt aoriſt. ſec. paſſ. verbi* βαρυώπομαι, *quod non reperitur; ſed aoriſt. prim. actiuus verbi* βαρυωπέω, *vt* ὀξυωπέω, ἀμβλυωπέω, *& ſimilia.* [5] *Eſt tertiæ perſonæ ſing. per craſim ab* ἠγγυάετο *augetur initio.* [6] *Tertia perfecti ſingularis: in medio augetur.* [7] *Sunt participia neutra perfecti paſſiui. Atque* ἐγκεχυρασμένον *quidem augetur in medio, repetita tenui* κ *pro aſpirata* χ: *vt habes* 82, 25. ἠνεχυρασμένον *verò, ſi ducatur ab* ἐγχυράζομαι, *augebitur vtrinque. vbi notandum,* γ, *quod in themate* ἐγχυράζομαι *ponebatur pro* ν *præpoſitionis* ἐν *propter* χ *ſequens, in* ἠνεχυρασμένον *rediſſe in* ν, *cùm iam non ſequatur* χ *neque* κ, *ſed* ε. *Vide* 8, 19: & 12, 7: *atque hunc tractatum in verbo* συῤῥήγνυσθαι. *Aduertendum quoque hoc loco, in* ἠνεχυρασμένον *augmentum medium factum eſſe abſque reduplicatione, quamuis ſit breue, pro* ἐγκεχυρασμένον. *ſic à* προσπατταλεύω, *affigo, appingo: perfectum paſſ.* προσπεπατάλευμαι, *pro* προσπεπαττάλευμαι. *atque à ſimplici* χαλκεύω, *fabrico ſeu fabricor, fit* ἐχάλκευμαι *pro* κεχάλκευμαι. & *à* νεωγαλίζω, *delicior,* ἐνεωγάλισμαι *pro* νενεωγάλισμαι. *Sed quia hoc rarum eſt, malim dicere* ἠνεχυρασμένον *fieri ab* ἐνεχυράζομαι, *cùm id & inueniatur, & ſignificet idem quod* ἐγχυράζομαι. *atque hoc modo* ἠνεχυρασμένον *augetur tantùm initio. ſic ab actiuo* ἐνεχυράζω, *pignora capio: (cuius futurum* ἐνεχυράσω, ἐνεχυράζοις*) fit aoriſtus prim.* ἠνεχύρασα, ας, ε, *& ſine* augmento

ἠνήλωκα. ἠνάλωκα. ἠνήλωται. ἀνηλώθη. μεμελοπεποίηται. ὠνοματοπεποίηται. ἐβαρυώπησαν. ἠγγυᾶτο. ἐγγεγύηκα. ἐγκεχυρασμένον. ἠνεχυρασμένον. προσπεπατάλευμαι. ἐχάλκευμαι. ἐνωτάλισμαι.

8 *augmento* ἐνεχύρασα, ας, ε. [8] ἐνεγγύησεν *augetur in medio:* ἠγγύησε, *verò initio. vtrunque est tertiæ personæ singul. aoristi primi actiui.* ἐνεγγυησάμην, *est aoristi primi medij, & augetur in medio, vt* ἐνεγγύησεν. *vbi notandum* γ *ob euphoniam geminatum esse, pro* ἐνεγύησεν, ἐνεγυησάμην. *sic* ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, *pro* ἐνεκωμίαζον: *de quo* 208, 14. *malim tamen scribere* ἐνεκωμίαζον, *sine* γ: *ac dicere* † ἐνεγγύησεν & ἐνεγγυησάμην *esse composita ex* ἐν, & ἐγγύησεν, ἐγγυησάμην, *quæ augmento destituuntur, pro* ἐνηγγύησεν, ἐνηγγυησάμην, *vt* παρεγγύησε, *pro* παρηγγύησε. *verum thema* ἐνεγγυάω *videbitur compositum è geminata præpositione* ἐν ἐν & *inusitato* γυάω: *quod Græcis non omnino nouum: dicunt enim* περιπροκυλινδόμενος, supplex ad pedes deuolutus. ἐγγυάω *simplex videri potest quibusdam: sed perfectum* ἐγγεγύηκα, ας, εν, *arguit esse compositum.*

Marg.: ἐνεγγύησε. ἠγγύησε. ἐνεγγυησάμην. *Annotatio.* ἐνεγκωμίαζον. *Eadem præpositio in compositione geminata.* ἐν ἐν, περὶ περί.

9 [9] *Per crasim pro* ἐγγυάετο, *tertia imperfecti pass. Dicitur &* ἠγγυᾶτο, *vt iam dictum est. ex* ἐγγυᾶτο *cum* ἐν, *fit* ἐνεγγυᾶτο. *lege præcedens scholium.*

Marg.: ἐγγυᾶτο.

10 [10] *Tertia singularis aoristi primi à* παρεγγυάω, *quod componitur ex* παρὰ & ἐγγυάω, μ. ήσω.

Marg.: παρεγγύησε.

11 [11] *Duo tantùm verba simplicia hoc loco à* CLENARDO *enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti composita; nempe* βλακεύομαι, & κτάομαι, *in quorum perfecto prima thematis nunc ante* ε *anceps reduplicatur,* βεβλάκευμαι, κέκτημαι: *nunc non reduplicatur,* ἐβλάκευμαι, ἔκτημαι. *Sic à* βλάπτω, lædo, noceo, *perfectum pass.* βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, damno affectus sum. *à* διαγλύφω, insculpo, *tertia perfecti pass.* διαγέγλυπται & διέγλυπται, insculptum est. *à* θλάω, frango, tundo, μ. θλάσω: *perfect. pass.* τέθλασμαι & ἔθλασμαι, fractus sum. *à* τέθλασμαι, *partic.* τεθλασμένος, fractus, *aorist. prim.* ἐθλάσθην, *in tertia plur.* ἐθλάσθησαν, sunt castrati aut elisi: *infinitiuus* θλασθῆναι, collisum esse.

Marg.: βεβλάκευμαι. κέκτημαι. ἐβλάκευμαι. ἔκτημαι. ἔβλαμμαι. διέγλυπται. ἔθλασμαι.

12 [12] *Per* λε *quidem communiter: per* ει *verò Atticè,* συνειλεγμένοι *autem &* συλλελεγμένοι, *sunt nominatiui plurales participij perfecti passiui, à* συλλέγω *siue* συλλέγομαι, colligo. *componitur ex* σὺν *mutato* ν *in* λ (*vt dicetur in verbo* συῤῥήγνυσθαι) & λέγω, lego: *vnde perfectum* λέλεχα & *Atticè* εἴλοχα: *infinit.* εἰλοχέναι: *cum* σὺν.

Marg.: συνειλεγμένοι. συλλελεγμένοι.

συνειλε-

συνειλοχέναι, collegisse: *particip.* εἰλοχὼς, συνειλοχὼς, συνειλοχέναι,
qui collegit. *perfect. pass.* λέλεγμαι *&* εἴλεγμαι: *vnde* συνειλοχώς.
εἰλεγμένοι, lecti, *id est* delecti, &c. *In aoristo secundo*
pass. ἐλέγησαν: *cum* ξὺν *Atticè pro* σὺν, ξυνελέγησαν, col- ξυνελέγησαν.
lecti sunt. [13] *Est participium perfecti passiui. perfectum* 13
act. est δεδιῄτηκα, vt arbiter iudicaui: *aorist. prim.* ἐ- δεδιῄτηκα.
διῄτισα, *&* *deperdito priori augmento,* διῄτησα: *infinit.* διῄτισα.
διαιτῆσαι: *aorist prim. pass.* ἐδιῃτήθην: *vnde partic.* διαι-
τηθεὶς, έντος: τὰ διαιτηθέντα, ea quæ arbitri statuerunt. διαιτηθέντα.
Legitur apud Lucianum δίαιταν διαιτέοντο, vitam dege- διαιτέοντο.
bant: *quod est imperfectum pass. Ionicum sine augmento,*
& *habet significationem verbi* διαιτάω, viuo. *veluti &*
† διαιτάω *nonnunquã sumitur pro* διαιτέω, vt arbiter iu-
dico. διαιτάω *augetur in medio: imperfect. pass.* διῃτώ-
μην, διῃτῶ, διῃτᾶτο, viuebam, as, at. *in aoristo primo* διῃτώμην.
pass. διῃτήθη, diuersatus est. [14] Ἠνώχλησα, ας, εν, *est ao-* 14 διῃτήθη.
rist. prim. act. ab ἐνοχλέω ῶ, μ. ήσω. *augetur in principio* ἠνώχλησα.
& *medio, vt imperfect.* ἠνώχλουν, ἠνώχλεις, ἠνώχλει, tur-
babam, as, at. *de quo 205, 12. reperitur tamen aorist.*
prim. pass. cum vno tantùm incremento, ἐνωχλήθην, mo-
lestia sum affectus. [15] *Imperfectum passiuum: augetur* 15 ἐνωχλήθην.
initio. vtrinq; etiam auctum inuenitur, ἠμπειχόμην, in- ἠμπειχόμην.
duebar. *componitur autem* ἀμπέχομαι *ex præpositione*
Aeolica ἀμπὶ *pro* ἀμφὶ *&* ἔχομαι, *quod augetur per* ει, *vt*
dictum est. [16] Ἠνέσχετο *est tertiæ personæ sing. aoristi se-* 16 ἠνέσχετο.
cundi med. augetur vtrinque, à themate ἀνέχομαι, susti-
neo, *sed formantur tamquam ab* ἀνασχέομαι. *nam simplex*
ἔχω *sumit aoristum secundum à* σχέω, *vt paulò pòst dice-*
tur in verbo ἔχω. ἠνείχετο *autem est imperfecti pass. ab* ἠνείχετο.
eodem ἀνέχομαι: *augetur & ipsum vtrinque: in prin-*
cipio quidem, migrante α *præpositionis* ἀνὰ *in* η: *in me-*
dio verò, ἔχομαι *augetur per* ει, *vt habes 201, 29, in*
actiuo ἔχω. † [17] *Vtrinque augetur: est verò tertiæ per-* 17
sonæ sing. perfecti pass. sic imperfectum ἐπαρῴνουν. [18] *Quæ* 18 πεπαρῴνηται.
sequuntur composita, sunt perfecta primæ coniugatio-
nis circumflexorum, (præterquam ἐμπολάω ῶ, *quod est*
secundæ) & augentur in medio, quamuis eorum simpli-
cia non sint in vsu: sed ἠμπόλησε *tertia persona aor. pri-* ἠμπόλησε.
mi act. augetur initio. sic & perfectum apud Sophoclem,

ἠμπόλησας.

ἠμπόλησας, *lucratus, es, per antiphrasin, pro exitium tibi accersisti. Notandum in* ἐπιορκῶ *non elidi* ι *præpositionis* ἐπὶ, *ante vocalem. vide 80, 1.*

De verbis ex duplici præpositione compositis appendix.
ἐνδεδιῃτημένος.
ἐμπεπαρῴνηται.
ἐμπεπαρῳνημένος.
ἀπηνηνάμην.

Huiusmodi verbis compositis aliquando altera præfigitur præpositio, quæ licet augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit, vt δεδιῃτημένος, *compositum* ἐνδεδιῃτημένος, *à solita diæta digreßus:* πεπαρῴνηται, *compositum* ἐμπεπαρῴνηται, *id est, per vinum & petulantiam iniuria & probro affectus est: vnde & particip.* ἐμπεπαρῳνημένος, *talem iniuriam passus. ducitur hoc verbum ab* ὁ οἶνος, ου, *vinum. sic ab* ἀπαναίνομαι, *renuo, quod componitur ex* ἀπὸ, ἀνὰ, & αἴνομαι, *aorist. prim. med.* ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήνατο, *renui, isti, it, cum duplici augmento in medio. quia tamen alterum seruatur in infinitiuo* ἀπανήνασθαι, *recusare: dicere poterimus* ἀναίνομαι *haberi pro simplici, atque in eo mutatum fuiße* αι *in* η *Atticè, vt in* ἐμίηνα *siue* ἐμίανα, *de quo 85, 12. In huiusmodi enim penultima, quidam subscribunt* ι, *habentes rationem præsentis, in quo est* αι: *alij non subscribunt, quòd futurum habeat* α *nudam vocalem. Ab* ἀνορθόω, ώσω, *corrigo, emendo: cum* ἐπὶ, ἐπανορθόω, *id est, quod lapsum est corrigo: aoristus primus* ἠνώρθωσα, ἐπηνώρθωσα: *tertia persona perfecti paß.* ἠνώρθωται, ἐπηνώρθωται, *correctum & instauratum est.*

ἐπηνώρθωσα.
ἐπηνώρθωται.
Tempora verbi ἀμφιέννυμι tamquam ab ἀμφιέω: atque simplicis ἕννυμι quasi ab ἕω.

19 [19] *Poëticè* ἀμφιέσω, *induam: aor. prim.* ἠμφίεσα: *simplex tamen* εἷσα, εἷσας, εἷσε, *& poeticè detracto augmento & geminato* σ, ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε: *quod etiam est collocare. hinc imperat.* ἕσον, & ἕσσον, *indue: partic.* ἕσας & ἕσσας: *infinit.* ἕσαι & ἕσσαι: *cum* ἐπὶ, ἐφέσσαι, *sedere in: at* ἔφεσσαι, *imperatiuus est medius. Nam indicatiuus est* ἑσσάμην, ἕσσω, ἕσσατο, *pro* εἱσσάμην, *quod &* ἐεσσάμην, 211, 8: *& detracto omni augmento* ἑσάμην: *tertia pluralis* ἕσσαντο, *induti sunt: part.* ἑσάμενος & ἑσσάμενος: *cum* ἀμφὶ, ἀμφιεσάμενος, *indutus. Redeamus igitur ad* ἀμφιέννυμι: *imperfectum passiuum* ἠμφιεννύμην, *induebar. Perfectum passiuum est etiam* ἠμφίεσμαι: *vnde partic.* ἠμφιεσμένος, *indutus: at* ἠμφιεσμένος, *ab* ἠμφίεσμαι, *quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam* ἠμφιεσμένος, *pro eodem: in quo duplex est augmentum, veluti &*

in

in ἠμφιεσμένος: sed in altero præpositio perdit ι finale, quod in aliis retinet. Est præterea & aliud huius participium ἀμφιειμένος cum augmento in medio, veluti & simplex εἱμένος, per ει facto augmento pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, induo, pono*: quod augetur per ει, unde perfect. pass. εἷμαι, εἷσαι, & ἕσαι poëticè, εἷται & †* ἕσται, sedi, isti, it, *seu* indutus sum, es, est*: tertia plur. εἷνται,* Ionicè *ἕαται, & ectasi poëtica εἵαται,* sederunt *vel* sedent. *sic in tertia plur. plusquamperfecti, εἷντο, ἕατο & εἵατο,* sederant *vel* sedebant*: cum παρὰ, παρείατο,* assederant *seu* assidebant. *nam huius perfectum, præsentis etiam significationem habet; & plusquamperfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli εἷμαι præsens esse verborum in μι, ex ἕεμαι, crasi εἷμαι, quod & ἧμαι. Pro perfecto εἷμαι, reiecto augmento & assumpto σ, dicitur ἕσμαι, (unde ἀμφίεσμαι) & plusquamperf. ἕσμην: tertia persona ἕσο,* induerat *seu* sederat. [20] *Si huiusmodi vocalis fuerit α vel ε, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, ut in verbis circumflexis, sed retinebitur ut in præsenti: κεράννυμι seu κεραννύω, κεράω, ῶ, μ. κεράσω: aorist. prim. ἐκέρασα, ἐκέρασας, ἐκέρασε:* de*tracto augmento κέρασε: partic. κεράσας,* qui temperauit*: ἡ κεράσασα, cum ἐν, ἐγκεράσασα,* quæ infudit. *Aoristus primus med. ἐκερασάμην, ἐκεράσω, ἐκεράσατο, reiecto augmento & geminato σ, κεράσσατο,* fudit*: particip. κερασάμενος & κερασσάμενος,* qui fudit. *A futuro κεράσω per syncopen dicitur κράσω: unde perfect. κέκρακα: passiuum κέκραμαι sine σ: at si non fiat syncope, dicimus κεκέρασμαι: unde partic. κεκερασμένος,* mixtus*: sed κεκραμένος est magis receptum, à κέκραμαι, κέκρασαι, ex quo verbale ἡ κρᾶσις,* crasis, temperies, commixtio*: tertia perfecti plur. κέκρανται,* temperati sunt*: infinit. κεκρᾶσθαι,* temperatum esse*: aorist. prim. ἐκράθην: unde particip. κραθεὶς, έντος,* mixtus. Πετάννυμι *siue πεταννύω, πετάω, ῶ. πετάσω: aorist. prim. ἐπέτασα, ας, ε: geminato σ, ἐπέτασσε,* aperuit*: tertia plur. ἐπέτασσαν, & reiecto augmento πέτασσαν,* panderunt, explicarunt*: particip. πετάσας: cum ἐκ, ἐκπετάσας,* qui extendit. *perfect. πεπέτακα: pass. πεπέτασμαι, ασαι, ασται: unde*

εἷμαι.

ἕσμαι.

20 *In άω & ίω ab αννύω & εννύω, α & ε non mutantur.*

κεράννυμι à κεράω.

πετάννυμι à πετάω.

vnde aorist. prim. ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, expansus fui, isti, it. *reperitur tamen fut. medium* πετάσομαι, volabo: *atque perfect. pass.* πεπέτημαι, πεπέτασαι, volaui, isti: *quæ verterunt* α *in* η. *sed id fit licentia* † *poëtica: vel habita ratione thematis vsitati* πετάομαι, πετῶμαι, alas pando: *vnde particip.* πεταόμενος, πετώμενος, volans. Κορέννυμι *siue* κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: *perfect.* κεκόρηκα: *pass.* κεκόρεσμαι: *part.* κεκορεσμένος, satiatus: κεκορεσμέναι αἶγες, saturatæ capræ: (*poëtica etiam licentia reperitur* κεκορημένος, saturatus) *aoristus prim.* ἐκορέσθην: *vnde infin.* κορεσθῆναι, satiatum esse: *particip.* κορεσθεὶς, saturatus. Στορέννυμι *siue* στορεννύω, *& sincope* στόρνυμι, στορέω, μ. στορέσω: *aor. prim.* ἐστόρεσα, ἐστόρεσας, ἐστόρεσε: *tertia plur.* ἐστόρεσαν, *sine augmento* στόρεσαν: *subiunct.* στορέσω, ῃς, ῃ: στορέσωμεν, strauerimus: *infin.* στορέσαι, sternere: *participium* στορέσας, qui strauit. *aoristus primus med.* ἐστορεσάμην: *tertia pluralis deposito augmento* στορέσαντο, strauerunt. *In tertia singulari perfecti passiui Dores dicunt* ἐστόρεται *pro* † ἐστόρεσται, stra-

κορέννυμι à κορέω.

στορέννυμι à στορέω.

ζώννυμι à ζώω.

21 tus est. [21] Ζωννύω *siue* ζώννυμι, † ζώω, μ. ζώσω, *aorist. prim.* ἔζωσα: *med.* ἐζωσάμην, *detracto Ionicè augmento* ζωσάμην, cinxi: *tertia plural.* ζώσαντο, se cingunt & cunctantur, *apud Hesiodum. Perfect.* ἔζωκα: *pass.* ἔζωσμαι, cinctus sum, *assumit* σ: (*vnde verbale* τὸ ζῶσμα, ατος: *& Atticè abiecto* σ, ζῶμα, cingulum, succincta tunica) *part.* ἐζωσμένος, cinctus: ἐζωσμένοι, cincti. *aorist. prim.* ἐζώσθην: *infinit.* ζωσθῆναι, cinctum esse: *particip.* ὁ ζωσθεὶς, έντος: ἡ ζωσθεῖσα, είσης,

στρώννυμι à στρώω.

22 cinctus, cincta. [22] *Vide infrà, in verbo* ῥωννύω. [23] Στρών-

23 νυμι *siue* † στρόννυμι *aut* στρωννύω, στρώω, μ. στρώσω: *aorist. prim.* ἔστρωσα: *perfect.* ἔστρωκα: *pass.* ἔστρωμαι, ωσαι, ωται, stratus sum, es, est: *partic.* ἐστρωμένος: στιβάδες ἐστρωμέναι, tori strati siue confecti. *aorist. prim.*

χώννυμι à χώω.

24 ἐστρώθην: *vnde particip.* στρωθεὶς, έντος, stratus. [24] Χωννύω *siue* χώννυμι, χώω, μ. χώσω: *aoristus primus* ἔχωσα: *infinit.* χῶσαι, aggessisse: χῶσαι τάφον, excitare sepulchrum: *partic.* χώσας, αντος, qui aggessit. *aoristus primus med.* ἐχωσάμην, exaggeraui terram, tumulum feci. (*coincidit cum* ἐχωσάμην, *verbi* χόομαι, irascor: *vnde*

unde ἐχώσατο, *& detracto augmento* χώσατο, iratus est, succensuit: *& participium* χωσάμενος, χωσαμένη, iratus, irata) *Perfectum passiuum* κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται, *assumit* σ. *hinc verbalia* ἡ χῶσις, εως, aggestio: *&* ὁ χωστὸς, οῦ: χωστὸς τάφος, aggestus tumulus. *Aoristus primus* ἐχώσθην, aggestus fui: *infinitiuus* χωσθῆναι, aggeri: *participium* χωσθεὶς, έντος, aggestus. *Præcedentibus adde* χρώννυμι *siue* χρωννύω, χρώω coloro: *μ.* χρώσω: *perfect.* κέχρωκα: *paß.* κέχρωσμαι, ωσαι, ωσται, *assumit* σ: *unde verbalia* ἡ χρῶσις, εως, coloratio: *&* ὁ χρωστὴρ, ῆρος, qui colorat, infector. *tamen* τὸ χρῶμα, χρώματος, color, *amittit* σ.

χρώννυμι à χρώω.

Ἀνοίγω, *aperio*: Futurum ἀνοίξω: Aorist. primus Atticè [1] ἀνέῳξα. Præteritum med. [2] ἀνέῳγα. Præterit. passiuum, [3] ἀνέῳγμαι: Particip. [4] ἀνεῳγμένος. Aorist. prim. pass. ἀνεῴχθην.

Ἀνοίγω. 1.2 3.4

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, *pereo, perdo, destruo*: Futur. ἀπολῶ: Præt. med. Atticum, [5] ἀπόλωλα, ab [6] ἀπόλω. Fut. ἀπολέσω: Præt. ἀπώλεκα, Att. ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, ab ἀπόλλω & ἀπολέω. 5.6

[7] Ἀπέσκληκα, *indurui*: ἀπεσκληκὼς, *tabidus*: ἀπεσκληκέναι, *obriguisse*: perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλέω, *tabesco, induresco*. Optatiuus, ἀποσκλαίη, *obriguisset*, ab ἀπόσκλημι.

7 ἀπέσκληκα ab ἀποσκλέω. ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

Ἀρέσκω, *placeo*: Futurum ἀρέσω, ab ἀρέω. [8] nam σκω & σκομαι tamquã ω & ομαι: [9] βρώσκω, *comedo*: [8] γηράσκω, *senesco*: [8] ἱλάσκομαι, *placo*: vt βρόω, γηράω, ἱλάομαι.

8 9.8 ἀρέσκω ab ἀρέω. *Annotatio de finitis in* σκω *&* σκομαι.

[1] *Et rursus aucta præpositione* ἠνέῳξα, aperui. [2] *Atque* ἀνέῳγα, *cum vno duntaxat augmento: & cum triplici incremento* ἠνέῳγα: *unde participium* ἠνεῳγὼς, ότος, patulus, apertus. [3] *Sic simplex* ἔῳγμαι, patefactus sum: *& part.* ἐῳγμένος, patefactus, apertus; *ab* οἴγω, *cuius imperfectum* ᾦγον, aperiebam. [4] *Et augmentum sumente præpositione*, ἠνεῳγμένος, apertus. *sic in aorist. primo* ἠνεῴχθην *pro* ἀνεῴχθην: *tertia plural.* ἠνεῴχθησαν, aperti sunt. *Dicitur etiam* ἀνῴχθην, *cum simplici augmento: & poeticè resoluta diphthongo* ῳ *in* ωϊ, ἀνωΐχθην. *Reperitur etiam aorist. secund. passiuus* ἠνοίγην, ἠνοίγης, ἠνοίγη, apertus sum, es, est: *vbi sola præpositio augetur. hinc fut. sec.* ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοιγήσε-

1.2 ἠνέῳξα. 3 ἀνέῳγα. ἠνεῳγώς. 4 ἔῳγμαι. ᾦγον. ἠνεῳγμένος. ἠνεῴχθησαν. ἀνωΐχθην. ἠνοίγη.

ἀνοιγήσεται, aperiar, eris, etur: *ab aor. primo* ἀνεῴχθην,
ducitur part. ἀνοιχθείς, apertus. [5] *Hinc participiũ* ἀπολω-
λώς, qui perijt: ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, veneno ſublatus.
Pluſquamperfect. ἀπωλώλειν, perieram: *aliud augmentũ*
6 *ſuſcipit.* [6] *Ab* ἀπόλλω, *ſiue ab* ἀπολέω, *aor. ſec.* ἀπῶλον, *med.*
ἀπωλόμην: *hinc optat.* ἀπολοίμην, ἀπόλοιο, ἀπόλοιτο: ἀπο-
λοίμην κάκιστα, peream peſſimè, *genus eſt iuſiurandi:*
ſubiunctiuus ἀπόλωμαι, peream. [7] *Sic ſimplex* ἔσκληκα,
7 *Ion.* ἔσκλη, obdurui, arui: *part.* ἐσκληκώς, ότος, *quod*
& ἐσκληώς, aridus, *à* σκλάω. *Aor. ſecund.* ἔσκλην, ης, η,
exarui: *infin.* σκλῆναι, tabeſcere, (*cum* ἀπὸ, ἀπο-
σκλῆναι, emori) *à* σκλῆμι. *thema vſitatum eſt* σκέλλω,
quod & σκάλλω, *μ.* σκαλῶ: *aor. prim.* ἔσκαλα, *& Atticè*
ἔσκηλα: *hinc optatiuus Aeolicus,* σκήλεια, σκήλειας, σκή-
λειε: *ſubiunctiuus* σκήλω, σκήλῃς, σκήλῃ, arefecerim,
is, it: *infinit.* σκῆλαι, arefeciſſe. [8] *Hinc tamen excipe*
9 ἀλύσκω, fugio; *fut.* ἀλύξω: *quod eſt etiam ab* ἀλύσσω
vel ἀλύζω, in anguſtijs verſor. διδάσκω, doceo, *fut.*
διδάξω, *ab inuſitato* διδάχω: *de quo infrà.* θνήσκω, mo-
rior, *fut.* θνήξω, *& medium* θνήξομαι, *& cum poëtica re-
duplicatione* τεθνήξομαι, τεθνήξῃ, *& Atticè* τεθνήξει, mo-
rieris: *infin.* τεθνήξεσθαι, moriturum eſſe: (*poteſt ta-
men & paulopoſtfuturum cenſeri*) *quaſi à* θνήκω. *Excipe
quoque* ἁλίσκομαι, *de quo ac* γινώσκω *&* χάσκω, *de qui-
bus infrà. Illud etiam hîc notandum, finita in* άω *&* ίω
ab άσκω *&* ίσκω, *non mutare in futuro aut præterito cha-
racteriſticam breuem in longam* η, *more circumflexorum:
vt* γηράσκω, γηράω, *μ.* γηράσω: *perfect.* γεγήρακα: *parti-
cip.* γεγηρακώς, ſenio confectus. *huius imperfect.* ἐγή-
ραον, αες, αε: *& craſi* ἐγήρων, ἐγήρας, ἐγήρα. Ἀρέσκω, ἀ-
ρέω, *μ.* ἀρέσω: *aoriſt. prim.* ἤρεσα, ἤρεσας, ἤρεσε, placui,
iſti, it: *futurum medium* ἀρέσομαι: *vnde in prima plur.*
ἀρεσόμεθα, placebimus. Ἱλάσκομαι, ἱλάομαι, *futurum
med.* ἱλάσομαι, placabo: *aor. prim.* ἱλασάμην: *partic.*
ἱλασάμενος, qui placauit. *perfect. paſſ.* ἵλασμαι, ἵλασαι,
ἵλασται: *imperat.* ἵλασο, placa: *particip.* ἱλασμένος, ob-
latus placandi numinis cauſa. *aor. prim.* ἱλάσθην, ης,
η: *imperatiuus* ἱλάσθητι, propitius eſto: *ſyncope* ἵλαθι,
& poëtica ectaſi ἵληθι. *in* ἱλάσθητι *vltima ſyllaba ſcribi-*

ἀπολοίμην.
ἀπόλωμαι.
ἐσκληκώς.
ἔσκλη.
σκλῆναι.
ἀποσκλῆναι.
σκήλεια, ας, ε.
σκήλῃ:
σκῆλαι.
ἀλύξω.
διδάξω.
θνήξω.
τεθνήξει.
τεθνήξεσθαι.
ἄω & ίω ab άσκω & ίσκω non mutant α ante ι.
γεγηρακώς.
ἐγήρα.
ἤρεσε.

tur

tur per τ pro θ, ob aliud θ præcedens, at ἵλαθι habet θ. Possumus etiam dicere, ἵλαθι esse præsens actiuum ab ἵλημι, ut ἵσταθι ab ἵστημι, ἵληθι verò vel esse aoristi secundi, in quo seruatur penultima longa: vel dictum esse pro ἵλαθι per ectasim poëticam. ἵλασο quoque potest censeri præsentis temporis vocis passiuæ seu mediæ ab eodem ἵλημι, pass. ἵλαμαι: veluti ἵστασο ab ἵστημι, ἵσταμαι. Notandum præterea, verba in σκω & σκομαι, esse omnia deriuata; & formari à primitiuorum vel præsenti, insertis ante ω literis σκ; vel à futuro, inserto σ. hæ literæ in deducendis postea temporibus sunt abijciendæ, ut ritè docet CLENARDVS: *verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio. addendum igitur, penultimam deriuati in σκω, haud rarò diuersam esse à primitiui penultima: præcipuè in finitis έω, ex quibus ferè fit ίσκω, ut εὑρέω, εὑρίσκω,* inuenio: *& ex όω, ώσκω, ut βιόω, βιώσκω,* viuo: *βρόω siue βρώω, βρώσκω, & cum reduplicatione βιβρώσκω,* comedo. *cùm igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere, non solùm literæ σκ sunt reijciendæ, sed & penultimæ vocalis atque reduplicationis (quæ in multis locum habet, ut pleniùs dicetur in verbo πιπράσκω) erit habenda ratio. nam penultima se habebit ut in primitiuo: & reduplicatio ultra præsens & imperfectum non seruatur. vel, ut breuiùs dicam, hæc à suis primitiuis mutuantur tempora: ut τελίσκω,* perficio, absoluo: *futurum non τελίσω, sed τελέσω, à τελέω. βιβρώσκω,* comedo, *futurum non βιβρώσω, sed βρώσω, à primitiuo βρόω siue βρώω. sed eadem est ratio. nam ab όω fit ώσω, mutata breui in longam, ut in circumflexis: βιόω, βιώσκω,* viuo: *futur. βιώσω. quod etiam in nonnullis ab άω & έω factis obseruatur: βάσκω à βάω,* vado, *μ. βήσω: βάσκ' ἴθι,* vade, accelera: *imperatiuus pro βάσκε. ἡβάσκω ab ἡβάω,* pubesco, *μ. ἡβήσω. φάσκω & (per reduplicationem, & assumpto υ) πιφαύσκω, à φάω,* dico, nuntio, *μ. φήσω. à φάσκω est imperat. φάσκε, φασκέτω,* dic, dicat: *imperfectum à πιφαύσκω, ἐπίφαυσκον, & sine augmento πίφαυσκον,* loquebar *vel* loquebantur: *in præsenti pass. πιφαύσκομαι, πιφαύσκῃ & Ionicè πιφαύσκεαι,* loqueris, *θορίσκω, metathesi θροΐσκω, & verso οϊ*

in

ἵλαθι.

ἵληθι.

Notio.

De penultima & reduplicatione verborum deriuatorum in σκω.

εὑρίσκω.

βιώσκω.

βρώσκω.

βιβρώσκω.

τελίσκω.

βιβρώσκω.

όω, ώσκω, ώσω.

άω, άσκω, ήσω.

έω, ίσκω, ήσω.

βάσκω.

ἡβάσκω.

φάσκω.

πιφαύσκω.

πίφαυσκον.

πιφαύσκεαι.

θρώσκω. κυΐσκω. βλώσκω. βλώξας. οἰδίσκω. ᾤδεε. στερηθέμεν. γαμίσκω. γαμέσσεται. ἀλδήσκω. κικλήσκω. μιμνήσκω. μνησαίατο. ἐμνώοντο. μνωόμενος.

in ω θρώσκω, à θορέω, salio, curro, *futur.* θορήσω. κυΐσκω à κυέω, concipio, μ. κυήσω. μολίσκω, *metathesi, versóq; οι in ω, & μ in β mutato, quòd μ ante λ locum non habeat,* (8, 15) βλώσκω, à μολέω, eo, proficiscor, μ. μολήσω, 130, 13. *reperitur tamen participium aoristi primi* † βλώξας, profectus, *tamquam à futuro* βλώξω: *sed receptum non est.* οἰδίσκω *ab* οἰδέω, tumeo, turgeo: μ. οἰδήσω. *ab* οἰδέω *imperfect.* ᾤδεον, ες, ε· ᾤδεε χρόα, tumidum habebat corpus. στερίσκω à στερέω, priuo, μ. στερήσω: *unde in medio* στερήσομαι, στερήσῃ, στερήσεται, priuabor, beris, bitur: *partic.* στερησόμενος, priuandus. *aoristus primus pass.* ἐστερήθην, *tertia plural.* ἐστερήθησαν, priuati sunt: *infin.* στερηθῆναι: *Atticè & Doricè* στερηθήμεναι, *& systole* στερηθέμεναι, *& Ionicè* στερηθέμεν, priuari. *at* γαμίσκω à γαμέω, nuptum do, eloco, vxorem do, *facit in futuro* γαμήσω *&* γαμέσω: *unde medium* γαμέσομαι, γαμέσῃ, γαμέσεται, *& poëticè geminato* σ, γαμέσσεται, vxorem dabit. *Sunt quædam finita in* ήσκω *ab* έω *&* άω: *hæc futurum habent in* ήσω: ἀλδήσκω *ab* ἀλδέω, cresco, μ. ἀλδήσω. καλήσκω *& syncope* κλήσκω, *& per reduplicationem* κικλήσκω, à καλέω, voco: *futur.* κλήσω: *perfect.* κέκληκα: *pass.* κέκλημαι. *at primitiuum* καλέω, *facit* καλέσω, *&* καλήσω: *de quo infrà in appendice eorum quæ à* κ *incipiunt.* μνήσκω, *cum reduplicatione* μιμνήσκω, à μνάω, reminisci facio, suggero & in memoriam reuoco, *futur.* μνήσω: *aorist. prim.* ἔμνησα: *particip.* μνήσας, μνήσασα: *aorist. prim. med.* ἐμνησάμην: *tertia plural. detracto augmento* μνήσαντο: *opt.* μνησαίμην, αιο, αιτο: *tertia plural.* μνήσαιντο, *& Ionicè* μνησαίατο, memorarint 101, 4. *infin.* μνήσασθαι, mentionem facere: *particip.* μνησάμενος, μνησαμένη. *futur. med.* μνήσομαι, mentionem faciam. *perfect. pass.* μέμνημαι, μέμνῃ, μέμνηται: *hinc aorist. prim.* ἐμνήσθην, *aßumpto* σ, *unde imperat.* μνήσθητι: *subiunct.* μνησθῶ: *infinit.* μνησθῆναι: *partic.* μνησθεὶς, έντος, memor factus *seu* recordatus: *futur. prim.* μνησθήσομαι, meminero. *à themate* μνάομαι *tertia pluralis imperfecti* ἐμνάοντο ἐμνῶντο, *& poëticè* ἐμνώοντο, memores erant. *vide* 133, 22 *&* 37. *partic.* μναόμενος μνώμενος, *& Ionicè* μνωόμενος.

μενος: *Herodotus*, *μνεώμενος ἀρχὴν*, ambiens seu affe-
ctans imperium. *Sed redeamus ad verba in σκω: Fi-*
nita in ίσκω ex ίω, seruant omnia ι in fut. vt ἀρίσκω ab
ἀρέω, placeo, *μ.* ἀρέσω: *κίσκω à κίω* (*vnde & κεῖμαι*) κίσκω.
iaceo, *μ. κίσω. Quædam desinunt in ύσκω, ab ύω: hæc*
in penultima nihil mutant: μεθύσκομαι à μεθύομαι, e- μεθύσκομαι.
brior, ebrius sum: *futurum med. μεθύσομαι: pass. με-*
θυσθήσομαι, μεθυσθήσῃ, inebriabor, beris. ῥύσκομαι, *à* ῥύσκομαι.
ῥύομαι, traho, *vel* tueor: *futur. med.* ῥύσομαι: ῥυσό-
μεθα, defendemus: *aorist. prim.* ἐῤῥυσάμην, ἐῤῥύσω, ἐῤ-
ῥύσατο, eripui, isti, it: *imperat.* ῥῦσαι, libera: ῥύσασθε,
liberate. *perfect. pass.* ἔῤῥυμαι, liberaui: *sine augmen-*
to ῥῦμαι: *vnde infin.* ῥῦσθαι, *& tertia plusquamperfecti* ῥῦμαι. ῥῦσθαι.
Ionica ῥύατο *pro* ἔῤῥυντο, *sic tertia pluralis imperfecti* ῥύατο.
ῥύοντο, *pro* ἐῤῥύοντο, *Ionicè deposito augmento. huius im-*
perat ῥύου *& Ionice* ῥύεο, libera. *Verbum* βόσκω, *à* βόω, ῥύεο. βόσκω.
pasco, pabulum præbeo, *facit in futur.* βοσκήσω,
tamquam à βοσκέω: *cùm dicendum esset* βώσω: *tamen*
à βώσω *ducitur perfectum* βέβωκα, paui. [9] *Futur.* βρώ- 9 βρώσκω.
σω: *perfect.* βέβρωκα: *plusquamperfect.* ἐβεβρώκειν, ἐβε- βεβρώκει.
βρώκεις, ἐβεβρώκει, *& abiecto* ε, βεβρώκει, comederat:
opt. βεβρώκοιμι, βεβρώκοις: *pro quo, κ in θ mutato, Ho-*
merus dixit βεβρώθοις, comedisses: *vel est optatiui me-* βεβρώθοις.
dij ab inusitato βρώθω. A βέβρωκα *fit passiuum* βέβρωμαι,
βέβρωσαι, βέβρωται, voratum est: *infin.* βεβρῶσθαι,
erosum esse: *particip.* βεβρωμένος, exesus: τὰ βεβρω-
μένα, comesa, *aorist. prim.* ἐβρώθην: *participium*, βρω-
θεὶς, εῖσα, έν: τὰ βρωθέντα, comesta. *Aoristus secundus*
actiuus, ἔβρων, ἔβρως, ἔβρω, *quasi à* βρῶμι. 1.2
[1] Αὔξω, *augeo*: Futurum, αὐξήσω, ab αὐξέω. [2] In- 3 αὔξω ab αὐξέω.
numera barytona facta sunt à circumflexis, [3] tem- 4 *Barytona à cir-*
poráque sumunt à circumflexis; [4] ἀλέξω, *arceo*, 5.6 *cumflexis.*
iuuo: [5] ἄχθομαι, *grauor, grauatè fero, succenseo*: [6] βού- 7.8
λομαι, *volo*: [7] θέλω, *volo*: [8] μάχομαι, *pugno*: [9] μέλομαι, 9
curo: [10] μένω, *maneo*: [11] οἴχομαι, *abeo, pereo*: [12] οἴομαι, 10
puto: [11] ὀφείλω, *debeo*: tamquam ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέο- 11
μαι ἀχθοῦμαι, &c. 12
[1] *A futuro* αὐξήσω, *aoristus primus* ηὔξησα, auxi: *per-* 11
fectum pass. ηὔξημαι, ηὔξησαι, ηὔξηται, *& Ionicè deposito* 1
augmento

αὔξηται. αὔξητο. αὐξάνω ab αὐξέω. ἀέξω ab ἀεξέω. ἄεξε. ἀέξετο. Circumflexa a barytonis. γραφέω. δαίω. Notio. διδασκέω. ἰδέω. κλαέω & κλαυέω. ῥιπτέω. στιχάω. τυπτέω. φιδέω a φείδω. πεφιδήσεται. πεφίδοιτο. χαρέω & χαιρέω. φιλέω a φίλω.

augmento αὔξηται, creui, isti, it: *sic in imperfecto* αὔξετο *pro* ηὔξετο, augebatur: *aor. prim.* ηὐξήθην, auctus sum: *particip.* αὐξηθεὶς, adultus. *Possunt hæc tempora ad* αὐξάνω *referri: significat enim idem quod* αὔξω, *atque eodem modo ab* αὐξέω *tempora mutuatur, ut dictum est. Pro* αὔξω *poëtæ dicunt* ἀέξω: *unde in imperfecto* ἄεξε, augebat, *sine augmento: sic* ἀέξετο, augebatur, *à passiuo* ἀέξομαι, augesco, cresco. *futurum act.* ἀεξήσω, *quasi ab* ἀεξέω: *hinc participium aoristi primi pass.* ἀεξη-
2 θεὶς, adultus, auctus. [2] *Et contrà, multa circumflexa à barytonis formantur: ut à* γράφω, *fit* γραφέω, scribo: *unde fut.* γραφήσω: *perfect.* γεγράφηκα: *plusquamperfect.* ἐγεγραφήκειν, scripseram. *à* δαίω, diuido, epulum præbeo, scio, *fit* δαέω, *correpta penultima. nam huiusmodi circumflexa penultimam barytonorum diphthongo productam ferè corripiunt, ex* αι *subiunctiuam, & ex* ει *præpositiuam abiiciendo. de* δαίω *&* δαέω *vide infra in appendice eorum quæ à* δ *incipiunt. à* διδάσκω, doceo, *fit* διδασκέω, *μ.* διδασκήσω: *aorist. prim.* ἐδιδάσκησα: *infinit.* διδασκῆσαι, docuisse. *ab* εἴδω, ἰδέω, scio: *de quib. infrà in verbo* εἴδω. *à* κλαίω, κλαέω *&* κλαυέω *seruata diphthongo, id est,* fleo; *futur.* κλαήσω, κλαήσεις, κλαήσει *&* κλαυήσει, flebit. *à* ῥίπτω, ῥιπτέω, proijcio, *μ.* ῥιπτήσω. *à* στείχω, στιχάω, ordine eo, procedo, *μ.* στιχήσω. *a* τύπτω, τυπτέω, verbero, *μ.* τυπτήσω, τυπτήσεις: *infinit.* τυπτήσειν: *futurum med.* τυπτήσομαι, vapulabo. *a* φείδω, φιδέω, parco, *id est,* abstineo, parcè vtor, *μ.* φιδήσω: *perfect.* πεφίδηκα: *pass.* πεφίδημαι, πεφίδησαι: *unde paulopostfuturum* πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ, *& Ionicè* πεφιδήσεαι, πεφιδήσεται; parcam, es, et. *Aoristus secund. a* φείδω *siue a* φιδέω, *est* ἐφιδον, *poëticè* πέφιδον, *medium* πεφιδόμην: *optat.* πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, parcat. *a* χαίρω, χαρέω *&* χαιρέω, gaudeo: *unde a* χαιρέω, *μ.* χαιρήσω, χαιρήσεις: *& a* χαρέω, *futurum medium* χαρήσομαι, *ut dicetur infrà in verbo* χαίρω. [3] *Quandoque verò in ipsis circumflexis, nedum in bary-*
3 *tonis, tempora fiunt a barytonis: ut* φιλέω, φίλω, diligo: *aoristus primus* ἔφιλα: *medius,* ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, *deposito augmento* φίλατο, amauit: *imperatiuus* φίλαι, diligito:

diligito : *particip.* φιλάμενος, qui dilexit : *potest ta-*
men censeri imperfect. pass. à φίλημι : *vel per syncopen*
factum à regulari aoristo primo med. ἐφιλησάμην : *sic*
φίλαι *pro* φίλησαι, *&* φιλάμενος *pro* φιλησάμενος. *A* φιλέω
tertia imperfecti ἐφίλεε ἐφίλει, *sine augmento* φίλει, *&* φίλει.
Ionicè φιλέεσκε, diligebat : *tertia pluralis præsentis pas-* φιλέεσκε.
siui φιλέονται φιλοῦνται, *& Doricè* φιλεῦνται, diligunt, φιλεῦνται.
actiua significatione. Aorist. prim. pass. ἐφιλήθην, *vnde*
tertia plur. Bœotica ἐφίληθεν, amati erant. Δοκέω, ap- ἐφίληθεν.
pareo, videor, *sumit etiam tempora à barytono* δόκω, Δοκέω a δόκω.
μ. δόξω : (*poëticè tamen* δοκήσω : εὐφρονεῖν δοκήσετε, sa- δοκήσετε.
pere videbimini : *at part. perf. pass.* δεδοκημένος, ob- δεδοκημένος.
seruans, expectans, *est à* δοκέω) δόξω *aorist. prim.*
ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, visus sum, es, est : ἔδοξαν, visi sunt :
subiunct. δόξω, δόξῃς, δόξῃ, visus sim, sis, sit : *partic.*
δόξας, δόξασα, δόξαν : δόξασα ζημία, mulcta arbitraria :
δόξαν *sumitur absolutè, pro,* cùm visum esset. *Per-* δόξαν.
fectum δέδοχα : *passiuum* δέδογμαι : *tertia persona* δέ-
δοκται, decretum est, stat sententia : *partic.* δεδογμέ- δέδοκται.
νος, η, ον : κατὰ τὰ δεδογμένα, ex conuento, iuxta visa δεδογμένα.
& conuenta. *Sic* γαμέω, vxorem duco, *sumit aoristum* γαμέω a
primum ἔγημα, *à barytono* γάμω. *sed de hoc infrà.* [4] *Fut.* 4 γάμω.
ἀλεξήσω, arcebo : *aorist. prim.* ἠλέξησα : *vnde in optat.*
Aeolico ἀλεξήσεια, ἀλεξήσειας, ἀλεξήσειε, prohibeam, as, ἀλεξήσειε.
at, *seu* auertam, as, at : *in infinit. vocis mediæ* ἀλεξή-
σασθαι, *syncope* ἀλέξασθαι, arcere. *Præsens infinitiui* ἀλέξασθαι.
actiui ἀλέξειν, *Atticè & Dor.* ἀλεξέμεναι, auxiliari, suc- ἀλεξέμεναι.
currere. [5] *Fut. med.* ἀχθήσομαι *&* ἀχθέσομαι, *vnde* 5 ἄχθομαι ab
ἀχθέσει, molestè feres, *Atticè pro* ἀχθέσῃ. *Aorist. prim.* ἀχθέομαι.
pass. ἠχθέσθην, ægrè tuli. *At* ἠχθόμην, ἤχθου, ἤχθετο, in- ἀχθέσει.
uisus eram, as, at, *est à themate* ἐχθάνομαι *siue* ἔχθομαι,
de quo. [6] *Futur. medium* βουλήσομαι, volam. *Perfectum* 6 βούλομαι a
pass. βεβούλημαι, volui : *aorist. prim.* ἐβουλήθην, *& At-* βουλέομαι.
ticè ἠβουλήθην, volui, *partic.* βουληθείς, έντος, cupiens, vo-
lens. *Præterit. med.* βέβουλα, volui. [7] *De hoc infrà, in-* 7
ter verba quæ à θ *incipiunt.* [8] *Futur. med.* μαχέσομαι 8
& μαχήσομαι : *vnde in tertia plur.* μαχέσονται *&* μαχή- μάχομαι a
σονται, dimicabunt : *futur. secund. med.* μαχοῦμαι, μαχέομαι.
μαχῇ, μαχεῖται, pugnabo, is, it : *aorist. prim. med.* ἐ- μαχοῦμαι.

μαχεσάμην, tertia plural. ἐμαχέσαντο, pugnauerunt. Perfect. pass. μεμάχημαι: unde particip. μεμαχημένος,

μέλομαι à μελέομαι.

9 depugnatus. [9] Fut. med. μελήσομαι, μελήσῃ, μελήσεται, curæ erit: perfect. pass. μεμέλημαι: particip. μεμελημένος: aorist. prim. ἐμελήθην: particip. μεληθεὶς, curatus. sic actiuum μέλω, curo, μ. μελήσω, curabo. sed vsitatius est impersonale μέλει, curæ est, μ. μελήσει, curæ erit: aorist. prim. ἐμέλησε, curæ fuit: imperfectum ἔμελε, curæ erat. De μέμηλα & μέμηλα præterito medio,

μέλω à μελέω. sic μέλλω à μελλέω.

10 vide 224, 24. [10] Vide 210, 7: & 211, 20: 221, 27:

οἴχομαι ab οἰχέομαι. ᾤχωκα. οἰχώκεα.

11 & 224, 19. [11] Futurum med. οἰχήσομαι, abibo: Perfect. act. ᾤχηκα, abij, & Atticè verso η in ω, ᾤχωκα, & Ionicè detracto augmento οἴχωκα: plusquamperf. Ion. οἰχώκεα, † οἰχώκεας, οἰχώκει, abierat. perfect. pass. ᾤχημαι: aor. sec. med. ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο: in prima plurali ᾠχόμεθα, in tertia ᾤχοντο, & Ionicè sine augmento οἴχοντο, abierunt: optat. οἰχοίμην: tertia plur. οἰχοῖντο,

οἰχοίατο. ἕψω ab ἑψέω.

12 & Ionicè οἰχοίατο. [12] De οἴομαι & ὀφείλω, vide infrà inter verba quorum initium est ο. Præcedentibus adde ἕψω, elixo, coquo, ab ἑψέω, μ. ἑψήσω: aor. prim. ἥψησα, ας, ε, coxi, isti, it. futur. med. ἑψήσομαι: tertia plur. ἑψήσονται, coquent. perfect. pass. ἥψημαι, & Ionicè detracto augmẽto ἕψημαι: unde partic. ἑψημένος, coctus: aorist. prim. ἡψήθην, ἡψήθης, ἡψήθη, coctus sum, es, est: infinit. ἑψηθῆναι, decoctum esse: particip. ἑψηθεὶς, ἑφθός, decoctus.

ἀπόχρη ab ἀποχράω. ἀφίει.

1 [1] Ἀπόχρη, sufficit: Imperf. ἀπέχρη, satis erat. Futur.
2 [2] ἀποχρήσει: Aorist. prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχράω. vide χρή.

Ἀφίει, dimittebat, imperfectum à circumflexo, pro ἀφίειν, ab ἀφίημι, dimitto: vt ἐτίθει pro ἐτίθειν, pag.

ἠφίει. ἠφείθη. ἄφυκτος.

3 151, versu 31. [3] Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφείθη pro ἀφείθη dimissus est.

Ἄφυκτος, ineuitabilis, à φεύγω, fugio: tertia persona perfecti passiui, πέφευκται: verbale φευκτὸς, vnde

τέτυκται.

4 ἄφευκτος, & ablata præpositiua ἄφυκτος, sicut [4] τέτυκται, paratus seu structus est, pro τέτευκται, à τεύχω, paro, fabrico.

ἀπόχρη. ἀποχρήσουσι.

[1] Ab inusitato ἀπόχρημι, ἀπόχρης, ἀπόχρησι, apocope
1 ἀπόχρη. [2] Et in tertia plural. ἀποχρήσουσι, sufficient. in-
2 fin. ἀποχρήσειν, satis fore, suffecturum esse: in præsenti

ἀπο-

ἀποχρῆν, satis esse, *Doricum est* (126,11: *&* 128,29) *pro* ἀποχρᾶν *quod & ipsum reperitur, ab* ἀποχρέω, *unde & tertia plural.* ἀποχρέωσιν ἀποχρέωσι, sufficiunt, & sufficiant: *nam etiam subiunctiuus est. particip.* ὁ ἀποχρέων, ὤντος: ἡ ἀποχρέωσα, ώσης: τὸ ἀποχρέων, ὤντος, sufficiens: *à genitiuo plural.* ἀποχρεόντων, *fit aduerbium* ἀποχρεόντως, sufficienter, satis, abunde. [3] *Vide* 209, 28, 30: *&* 235, 29. *sic ab* ἀφίω, *aorist. secund.* ἄφιον, ες, εν: *& Atticè* † ἤφιε, dimisit. [4] *De hoc infra in verbo* τυγχάνω.

ἀποχρῆν.
ἀποχρᾶν.
ἀποχρέων, έωσα, έων.
3
4
ἤφιε.

Grammatici vulgò enumerant nonnulla verba anomala ab alijs thematib. hoc aut illud tempus accipientia, præter hæc quæ à CLENARDO *recensentur, & hic ab* α *& postea ab alijs literis incæpta: quæ si his annecteremus, non abs re nos facturos sumus arbitrati.*

Appendix.

Ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, admiror, suspicio: *secundæ coniugationis verborum in* μι *ab inusitato* ἄγημι. *imperf. regulare* ἠγάμην: *at fut. med.* ἀγάσομαι: *aorist. prim. med.* ἠγασάμην, ἠγάσω, ἠγάσατο, admiratus sum, es, est: *tertia plural.* ἠγάσαντο, *& deposito augmento* ἀγάσαντο: *optat.* ἀγασαίμην, ἀγάσαιο, ἀγάσαιτο: *infin.* ἀγάσασθαι, admirari, inuidere: *part.* ἀγασάμενος, *& geminato* σ, ἀγασσάμενος, indignatus. *Aorist. prim. pass.* ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη: *tertia plural.* ἠγάσθησαν, sunt admirati: *optat.* ἀγασθείην, ἀγασθείης, ἀγασθείη, admirer, eris, etur: *particip.* ἀγασθείς, έντος, admiratus, oblectatus: *ab* ἀγάομαι *vel* ἀγάζομαι.

ἄγαμαι *ab* ἀγάζομαι *vel* ἀγάομαι.

Ἀγορεύω, dico, loquor, orationem habeo: *imperfectum regulare* ἠγόρευον, ες, ε: *sine augmento* ἀγόρευον, dicebam, & dicebant. *futur.* ἀγορεύσω: *aorist. prim.* ἠγόρευσα, ας, ε, orationem habui, isti, it. *Aliud futurum* ἐρῶ, εῖς, εῖ, dicam, es, et: *tertia plur.* ἐροῦσι, dicent: *partic.* ἐρῶν, οῦντος, dicturus: *Ionica dialysi* ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει: *& particip.* ἐρέων, *ab* εἴρω, *vt* σπείρω, σπερῶ. *Perfect.* εἴρηκα, dixi: *pass.* εἴρημαι, εἴρησαι, εἴρηται, dictus sum, es, est: *tertia plur.* εἰρηνται, *& Ionicè* (100,21) εἰρέαται. *imperat.* εἴρησο: *hinc tertia* εἰρήσθω, dictum sit: *particip.* εἰρημένος, η, ον: τὰ εἰρημένα, dicta: *aorist. prim.* εἰρήθην, *& sine augmento* ἐρήθην, *ab* ἐρέω, *quod augetur per* ει. 201,32. *Facit & in perfecto passi.* ἔῤῥημαι, ἔῤῥησαι, ἔῤῥηται:

ἀγορεύω *ab* εἴρω, ἐρέω, *&* ῥέω.

ῥήτωρ, ῥητὸς. ἄῤῥητος.

ἐῤῥήται: *unde* ῥήτωρ, rhetor : *&* ῥητὸς, dictus, dicendus, celebris : *compositum cum* α *priuata particula* ἄῤῥητος, non dictus vel dicendus, ignobilis. *vide infrà in verbo* ῥέω. *Ab eodem* ἔῤῥημαι, σαι, ται, *ducitur aoristus primus* ἐῤῥήθην, ἐῤῥήθης, ἐῤῥήθη, dictus sum, es, est, (*quod &* ἐῤῥέθην *per systolen*) *& partic.* ῥηθεὶς, dictus: *de quibus* 223, 7. τὸ ῥηθὲν, dictum, responsum : τὰ ῥηθέντα, pronuntiata: *& infinit.* ῥηθῆναι, dici: *atque futurum primum passiuum* ῥηθήσομαι, ήσῃ, ήσεται, dicar, eris, etur, *ab inusitato* ῥέω, μ. ῥήσω: *aorist. prim.* ἔῤῥησα : *medius* ἐῤῥησάμην : *hinc tertia plur. deposito augmento* ῥήσαντο, dixerunt, decreuerunt : *& particip.* ῥησάμενος, confessus.

ἀναίνομαι ab ἀναινέω.

Ἀναίνομαι, renuo, recuso: *secunda persona* ἀναίνῃ *& Jonicè* (ἀναίνεαι : *perf. pass.* ἀνήνημαι : *tertia persona* † ἀνήνηται, obstricto animo repudiauit, *quasi ab* ἀναινέω, *quod sit compositum ex* ἀνὰ *&* αἰνέω. *Huius aorist. prim. med.* ἠνηνάμην *cum duplici augmento, infin.* ἀνήνασθαι *alterum videtur seruare; sed part.* ἀνηνάμενος, ἀνηναμένη, *neutrum.*

αἱρέω ab ἕλω.

Αἱρέω, capio, conuinco. *Imperfectum* ᾕρεον, ᾕρευν, *& Doricè* (21, 20) ᾕρευν, capiebam & capiebant: *in tertia persona pro* ᾕρεε, ᾕρει, *Herodotus deposito augmento & ex* αι *subiunctiua dempta dixit* † ἄρεε. *futur.* αἱρήσω, αἱρήσεις, *& medium* αἱρήσομαι. *Perfect.* ᾕρηκα, ας, ε. *pro* ᾕρηκε *Herodotus dixit* † ἡρήκεε, subegit: *nisi potiùs sit plusquamperfect. Jonicum pro* ᾑρήκει, subegerat, 214, 7. *part.* ᾑρηκὼς, *cum* ἀνὰ, ἀνῃρηκὼς, qui sustulit. *Et hæc quidem tempora à se ipso sumit: at aoristum secundum ab* ἕλω : *quod per* ει *augetur,* εἷλον, εἷλες, εἷλε, *& sine augmento* ἕλον, ἕλες, ἕλε, cepi, conuici, isti, it: *hinc cum* ἀνὰ, ἀνεῖλον, ες, εν, occidi, isti, it: *cum* ἐξ, ἐξεῖλον, euerti *&* euerterunt. *imperat.* ἕλε (*vnde* ἔξελε, erue) *&* ἑλὸν, *unde* ἄνελον, tolle; *optat.* ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι: *tertia plural.* ἕλοιεν: *cum* ἐξ, ἐξέλοιεν, exemissent: *subiunct.* ἕλω, capiam: *infinit.* ἑλεῖν (*vnde* ἀνελεῖν, interimere) *& Jonicè* (92,5) ἑλέειν, cepisse: *particip.* ἑλὼν, conuincens: ἐξελὼν, eripiens, eximens: ἀνελὼν, interimens, qui occidit. *Ab aorist. secundo* εἷλον fit *fut. sec.* ἑλῶ, capiam: *vnde* ἐξελῶ, eximam. *at* ἐξελῶσι, expellent.

ἄρεε. ἡρήκεε. ἄνελον. ἐξελῶσι.

expellent. *est futurum Atticum pro* ἐξελάσουσι, *à themate* ἐξελαύνω, expello, *extrito primùm* σ, *deinde facta contractione. Sic* αἱρέομαι, eligo, instituo: *aoristus secund. med.* εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο: *sine augmento* ἑλόμην, ἕλου, ἕλετο: *tertia plur.* εἵλοντο *&* ἕλοντο, acceperunt, elegerunt: *hinc* ἐξειλόμην, ἐξείλου, ετο, exemi, isti, it: ἀνειλόμην, sustuli: ἀφειλόμην, abstuli. *imperat.* ἑλοῦ, cape: *optat.* ἑλοίμην: *subiunct.* ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, eximam, deligam: *infinit.* ἑλέσθαι, instituisse: ἀνελέσθαι, sustulisse: ἀπελέσθαι, abstulisse, *pro* ἀφελέσθαι, *Ionice*, 20,28. *part.* ἑλόμενος, qui instituit. *Ab* αἱρέομαι, *futur. med.* αἱρήσομαι: *perfect. pass.* ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται: *particip.* ᾑρημένος, *sublato augmento & cum Attica reduplicatione* ἀραιρημένος, captus: *pro* αι *reperitur* α, *quòd repetita vocalis sit semper corripienda. sic in tertia plusquamperfecti* ἀραίρητο, delectus erat, *pro* ᾕρητο: *atque perfectum cum* ἀπὸ, ἀπαραίρημαι *pro* ἀφῄρημαι, abstuli & ablatus sum: *atque participium actiuum cum* ἀνὰ, ἀναραιρηκὼς, qui sustulit. *aorist. prim. pass.* ᾑρέθην, (*vnde* καθῃρέθην, ἀφῃρέθην,) *sine augmento* αἱρέθην, θης, θη, captus sum, es, est: *subiunct.* αἱρεθῶ, ῇς, ῇ: *tertia plural.* αἱρεθῶσιν, *& Ionica solutione* αἱρεθέωσι, *participium* αἱρεθεὶς, captus: *futur. prim. pass.* αἱρεθήσομαι, capiar: ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρεθήσῃ, ἐξαιρεθήσεται, eruar, eris, etur.

Αἴρω, tollo, eleuo: *fut.* ἀρῶ, *vt à* φαίνω, φανῶ, 62,8. *aorist. prim.* ἦρα *per* η *monophthongum: multi* ι *subscribunt: tamen in reliquis modis seruatur* α *futuri, non* αι *præsentis: imperat.* ἆρον: *optat.* ἄραιμι: *subiunct.* ἄρω, ἄρῃς: *infinit.* ἆραι: *partic.* ἄρας, *cum* ἀπὸ, ἀπάρας, profectus. *Aorist. prim. med.* ἠράμην, *vel* (*vt alij volunt*) ᾐράμην: ἤρατο, attulit: ἤραντο, susceperunt: *infinit.* ἄρασθαι, suscepisse: *particip.* ἀράμενος, ἀραμένη, ον, qui sustulit vel suscepit. *Aorist. sec.* ἦρον, *deposito augmento* ἄρον: *at* ἄραρον, ες, ε, aptaui, accommodaui, *est aorist. sec. per reduplicatiouem factus à verbo* ἄρω, *quod est* apto, accommodo: *hinc* ἀραρὼν, qui accommodauit. *in opt. medio* ἀραροίμην: *tertia plur. Ionica* ἀραροίατο, accommodauerint, *pro* ἀράροιντο. *Ab* ἦρον, *aorist. med.* ἠρόμην: *optat.* ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο,

ἀπελέσθαι.
ἀραιρημένος.
ἀραίρητο.
ἀπαραίρημαι.
ἀναραιρηκὼς.
αἱρεθέωσι.
αἴρω.
ἄραρε.
ἀραρών.
ἀραροίατο.

reportem, es, et : *subiunct.* ἄρωμαι, ἄρῃ & *Ionicè* ἄρηαι. (95,33) ἄρηαι, auferas : *tertia plur.* ἄρωνται : *infinit.* ἀρέσθαι, se subducere. *Perfectum act.* ἦρκα : *pass.* ἦρμαι : *plusquamperf.* ἤρμην, ἦρσο, ἦρτο, *reiecto augmento & pleonasmo* τοῦ α, ἄωρτο. † ἄωρτο, pepéderat. *Aorist. prim.* ἤρθην, sublatus sum : *sine augmento* ἄρθην, ἄρθης, ἄρθη, euasi, isti, it : *imperat.* ἄρθητι, attollere, erigere : *infinit.* ἀρθῆναι, sublatũ esse : *particip.* ἀρθεὶς, sublatus. *futur. prim.* ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσεται, tollar, êris, etur. *Præterit. med.* ἦρα, & *repetitis duabus primis futuri* ἀρῶ *literis*, ἄρηρα. ἄρηρα, abstuli.

ἀπαυράω *ab* ἀπαύρω. Ἀπαυράω, aufero, eripio : *imperfect.* ἀπηύραον *cum* ἀπαύρω. *augmento in medio, & crasi* ἀπηύρων, auferebam & au- Notio. ferebant *siue* abstulerunt : (*nam non rarò imperfect. sumitur pro aoristo*) *tertia persona* ἀπηύραε ἀπηύρα, abstulit. *Aorist. prim.* ἀπηῦρα, & *sine augmento Ionicè* ἀπαῦρα, priuaui : *eum capit ab* ἀπαύρω.

B 1.2 [1] Βαίνω, *vado* : Fut. [2] βήσομαι, à βάω. Aorist. sec.
βαίνω à βάω 3 [3] ἔβην, à † βίβημι. sic καταβαίνω, κατέβην, *descendo* :
& βίβημι. 4 Imperatiuus, κατάβαθι, vt [4] ἀνάβαθι, *ascende* : per α
κατέβην. 5.6 Atticè, [5] pro κατάβηθι, ἀνάβηθι, vt etiam [6] φάθι, *dic*,
κατάβαθι. 7 & σύμφαθι, *confitere* : per apocopen autem [7] κατάβα,
ἀνάβαθι. 8 ἀνάβα, vt [8] ἀνάστα pro ἀνάστηθι, *exurge*.
φάθι, σύμφαθι. 1 [1] *Imperfectum* ἔβαινον, ἔβαινες, ἔβαινε, & *sine augmen-*
κατάβα, ἀνάβα. 2 *to* βαῖνε, gradiebatur. [2] *Doricè* βάσομαι, βάσῃ : *cum* ἀνὰ,
ἀνάστα. ἀναβάσῃ, & *poëticè* (80, 29, 37) ἀμβάσῃ, ascendes. *sic*
βαῖνε. ἀμβαίνων *pro* ἀναβαίνων, ascendens. *Dicitur etiam Do-*
ἀμβάσῃ. *ricè* βασοῦμαι & βασεῦμαι : *tertia plur.* βασοῦνται & βα-
ἀμβαίνων. σεῦνται, gradientur. *Fut. actiuum est* βήσω : *vnde aorist.*
βασοῦνται : *prim.* ἔβησα, ἔβησας, ἔβησεν, ascendere iussi, isti, it : &
βασεῦνται. *aorist. prim. med.* ἐβησάμην : *partic.* βησάμενος, qui ascẽdit aut ascẽdere fecit. *Perfec. act.* βέβηκα, iui : *plusquãperfec.* ἐβεβήκειν : ἐβεβήκει, iuerat, insistebat : *part.* ὁ βεβηκὼς, ingressus, *itẽ* nixus, fultus : ἡ βεβηκυῖα, gressa, *vel* fulta : τὸ βεβηκὸς, *substantiuè*, securitas, firmitas. *Pro perfecto* βέβηκα *Iones dicunt* βέβαα, *hinc plusquamperf.* ἐβεβάειν : *tertia plur.* ἐβεβάεσαν, *syncope & detracto augmẽ-*
βέβασαν. 3 *to* βέβασαν, ingressi erant. [3] *Vt* ἔστην *ab* ἵστημι, *sine augmento* βῆν, βῆς, βῆ, iui, iuisti, iuit : *tertia dualis* βήτην,

&

& Doricè βάτην, iuerunt duo: *tertia plur.* ἔβησαν, βῆσαν, *& syncope* βάν, iuerunt: *imperat.* βῆθι, vade: *subiunct.* βῶ, βῇς, βῇ, *& Ionicè* βέω, βέῃς, βέῃ, *& poëticè* βείω, βείῃς, βείῃ, iuero, is, it: *à* βῶ *prima plur.* βῶμεν, *& Dor.* βᾶμες, eamus, *vt* πρᾶτος *pro* πρῶτος, 21, 5. *infin.* βῆναι, *Atticè & Dor.* βήμεναι, iuisse: *particip.* βάς, βᾶσα, ingressus, ingressa. [4] *Ab* ἀναβαίνω, ascendo. [5] *Communiter enim (vt habes* 152, 21*) aor. sec. imperatiui verborum in* μι, *vocalem indicatiui seruat, vt* στῆθι: *sed Doricè atq; in his Atticè ponitur* α *pro* η *in secunda coniugatione.* [6] *Pro* φῆθι, σύμφηθι, *à* φημὶ, dico, σύμφημι, confiteor. [7] *Sic* ἔμβα, ingredere, *pro* ἔμβηθι. *& in indicatiuo* ἔμβην, ἔμβης, ἔμβη, ingressus sum, es, est, *detracto augmento, pro* ἐνέβην, ης, η: (*at* ἀπέβα, euênit, *pro* ἀπέβη *dictum est. Doricè* α *pro* η, *in aor. sec. ab* ἀποβαίνω) *atque simplex* βᾶ, βάτω, incede, incedat: *& in plurali* βᾶτε, incedite, *pro* βῆθι, βήτω, βῆτε. [8] *Et rursus per apocopen* ἄνα: *& in plur.* ἄνστε *pro* ἀνάστητε, exurgite, *ab* ἀνίστημι, excito, suscito: *quod componitur ex* ἀνὰ *&* ἵστημι. *sic* ἀπόστα, absiste, *pro* ἀπόστηθι, *ab* ἀφίστημι: *atque etiam præsens* ἵστα *pro* ἵσταθι: *cum* κατὰ, κάθιστα, constitue.

βάτην. βάν. βῶ, βέω, βείω. βᾶμες. βήμεναι. 4.5 6 7 ἔμβα. ἔμβην. ἀπέβα. βᾶ. βᾶτε. 8 ἄνα. ἄνστε. ἀπόστα. ἵστα. κάθιστα.

[1] βάλλω, *mitto*: Perf. [2] βέβληκα à [3] βλέω: vt [4] ἀπέσκληκα, *obrigui*, non à simplici σκάλλω, *sicco*, sed à σκλέω. 1.2 βάλλω à βλέω. 3.4

[1] *Imperfectum* ἔβαλλον, ες, ε: *sine augmento* βάλλε, iaciebat: *est &* βάλλε *præsens imperatiui*: βάλλ' ἐς κόρακας, mitte te ad coruos, *id est*, abi in malam rem. *imperfect. pass.* ἐβαλλόμην: *tertia plural.* ἐβάλλοντο, *sine augmento* βάλλοντο, mittebant: *imperat.* βάλλου, *& Ionicè* βάλλεο, immitte. *Verbi* βάλλω *futurum regulare est* βαλῶ, εῖς, εῖ: *vnde in secunda plural.* βαλεῖτε, iacietis, iactabitis. *Poëtæ pro* βαλῶ *dicunt* † βαλλήσω, iaciam: *vnde aorist. prim.* ἐβάλλησα, *& sine augmento* βάλλησα, proieci, *quasi à* βαλλέω. *Aorist. secund.* ἔβαλον, ες, ε: *sine augmento* βάλον, βάλες, βάλε, ieci, isti, it: *hinc imperat.* βάλε, iace. (*est & indignationis aduerbium: vel cum* α σχετλιαστικῷ, αἴβαλε, vtinam) *infinit.* βαλεῖν, *& Ionicè* βαλέειν, iecisse, 92, 5. *partic.* βαλὼν, qui iecit, iaculatus. *Aorist. secund. med.* ἐβαλόμην, ἐβάλου, ἐβάλετο: *imperat.* βαλοῦ, *& Doricè* (21, 20) βαλεῦ:

1 βάλλε. βάλλεο. βαλλήσω. βάλε. αἴβαλε. βαλέειν.

ἀμϐάλευ. — *cum* ἀνὰ, ἀναϐάλλευ, *& poëticè* † ἀμϐάλλευ, prælude, *ab*
ἀμϐαλλώμεθα. — ἀμϐάλλω *pro* ἀναϐάλλω *: vnde in ſubiunctiuo paſſiuo*
ἀμβαλλώμεθα, differamus. *ſubiunctiuus* βάλωμαι, βά-
2 λῃ, βάληται, iaciam, as, at : *infin.* βαλέσθαι. [2] *Perfect.*
paſſ. βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται : *vnde tertia plur. Io-*
βεβλήαται. — *nica & poëtica :* βεβλήαται *pro* βέβληνται : *infinitiuus*
βεβλῆσθαι, paſſim & vulgò iacere : *part.* βεβλημένος,
iactus. *pluſquamperfect.* ἐβεβλήμην : *tertia perſona* ἐ-
ἔβλητο. — βέβλητο *: cum augmento imperfecti* ἔβλητο, *& depoſito*
βλῆτο. — *omni augmento* βλῆτο, ictus erat ; *tertia plural. Ionica*
βεβλήατο. — βεβλήατο icti fuerant, *& addito per pleonaſmum* ο, βε-
βεβολήατο. — βολήατο *&* βεβολέατο. *ſic in part.* βεβολημένος *pro* βεβλη-
βεβολημένος. — μένος, ictus. *quamquam hæc à* βολέω *deduci poſſunt. A*
perfecto βέβλημαι, ησαι, ηται, *aoriſt. prim.* ἐβλήθην *: ſub-*
iunctiuus βληθῶ, iaciar : *infin.* βληθῆναι, ictum eſſe :
βλείς. — *part.* βληθεὶς, ictus *: ſyncope* βλεὶς , percuſſus : *poteſt*
tamen etiam cenſeri aoriſt. ſecun. à βλῆμι (*vt* θεὶς, 139,
14) *vnde & paſſiuum* βλῆμαι *penultima longa, è quo*
βλεῖο. — *part.* βλήμενος, *& opt.* βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, percute-
3 rer, ereris, tur. [3] *Vnde & fut.* βλήσω, mittam, per-
4 cutiam. [4] *De hoc 261, 9 : & 262, 6.*
βιόω à βίωμι. — 1.2 [1] Βιόω, *viuo :* Fut. [2] βιώσομαι : tertia præteriti paſſ.
βεβίωται, *victum eſt, vita peracta eſt,* tamquam im-
perſonale : & participium, τὰ βεβιωμένα, *quæ in vita*
3.3 *peracta ſunt.* Aoriſt. ſec. [3] ἐβίων : Imperat. [3] βίωθι,
βιῴην. — 4.5 βιώτω : Optat. βιοίην, [4] vt δοίην : (vnde [5] βιῴην, vt
3.3 δῴην) Infinit. [3] βιῶναι: Particip. [3] βιοὺς, βιόντος, à βίωμι.
1 [1] *Paſſiuum* βιόομαι *: vnde in tertia* βιόεται, *& craſi*
βιοῦται. — 2 βιοῦται, viuit. [2] *Per ſyncopen* βώσομαι *: ſecunda plural.*
βώσομαι. — † βώσεσθε, viuetis. *alias* βώσομαι *contractum eſt ex*
βοήσομαι. *Eſt & aliud verbi* βιόω *futurũ poëticum, nempe*
βείομαι. — βείομαι *pro* βεΐσομαι, *a* βείω, *reiecto* σ *: nam apud poëtas*
δήω, δήεις. — *haud raro verba ſextæ coniugationis abijciunt* σ *in futu-*
δήομεν. — *ro primo, vt* δήω, δήεις, inueniam, es : δήομεν, inue-
ἔδηα. — niemus *: pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν *: vnde & aoriſt. prim.*
κλείω. — ἔδηα, inueni, *a* † δέω inuenio. κλείω, laudabo, *pro* κλεί-
κέω, κείω. — σω, *a* κλείω, laudo. κέω *& poëtica ectaſi* κείω, cubabo :
κέων, κείων. — *particip.* κέων *&* κείων, cubiturus, dormiturus, *pro* κέ-
κατακείετε. — σω, κείσων, *a* κέω *: hinc* κατακείετε, cubitum ibitis : *&*

κακκείοντες

κοιμησείοντες, dormituri: *de quo* 81, 9. χεύω, fundam, *pro*
χεύσω, à χέω, 218, 21. *A βιόω, μ. ώσω, π. βεβίωκα, fit parti-*
cipium βεβιωκὼς, qui vixit. [3] *Ἐβίων ut ἴδων & ἔγνων*: 3
βίωθι ut γνῶθι: βιῶναι ut γνῶναι, 152, 21: *βιὺς ut δὺς*,
145, 12. [4] *Vide* 144, 18: & 152, 21. [5] *Hoc fit more At-* 4.5
tico, Aeolico ac Dorico, veluti dictum est in optatiuo ver-
borum circumflexorum, 132, 24. *Nam interdum verba*
tertiæ coniugationis in μι, illum circumflexorum opta-
tiuum imitantur, idque tam in præsenti quàm in aoristo
secundo. dicunt enim in præsenti διδῴην, διδῴης, διδῴη.
&c. & in aoristo secundo δῴην, δῴης, &c, quidam ι non
subscribunt, Dorum more, qui illud vbique ferè negli-
gunt, 22, 17.

Γαμέω, *duco vxorem*: Futurum, γαμήσω. [1] Aori- 1
stus primus, ἔγημα, à γάμω. Præsens, γαμησείω, *nup-*
turio. nam quædam in † είω appetentiam actus sig-
nificant, [2] ac partim fiunt à futuro; [3] πολεμήσω, *bel-* 2.3
lum geram; πολεμησείω, *bellaturio*: [4] ὄψω, *cernam*; ὀψείω, 4
cernere cupio: [5] βρώσω, *edam*; βρωσείω, *esurio*: par- 5
tim à præsenti; [6] κρατῶ, κρατείω, *teneo, vinco*: χρηστῶ, 6
† χρηστείω, *commodo*: τελῶ: τελείω, *perficio*, & alia con-
simili ratione.

Γίνομαι & γίγνομαι, *fio, sum*. Futurum γενήσομαι:
Præteritum, [7] γεγένημαι: Aoristus primus medius, 7
ἐγενησάμην: secundus, [8] ἐγενόμην, à † γενέομαι. Præ- 8
teritum medium, [9] γέγονα, à γείνω. Aoristus primus 9
medius, [10] ἐγεινάμην: Futurum primũ med. γενοῦμαι, 10
à γίνομαι. Dicitur etiam γεννάω per geminum νν,
vnde aoristus primus, ἐγέννησα, medius, ἐγεννησάμην:
tertia persona, ἐγεννήσατο, syncope ἐγέννατο: pro qua,
† γέννατο, more Ionum, qui augmenta respuunt: vt
etiam γείνατο, pro ἐγείνατο, ab [10] ἐγεινάμην. 10

[11] Γινώσκω, *cognosco*. Futurum, γνώσομαι: Præteri- 11
tum, [12] ἔγνωκα, à γνόω. Aorist. secund. [13] ἔγνων: Impe- 12
ratiuus, γνῶθι: Infinitiuus, γνῶναι: Participium: γνούς, 13
à γνῶμι. [14] sic ἀναγινώσκω, *lego*: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c. 14

[1] *Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημεν, infin.* γῆμαι, duxisse vxo- 1
rem: *& part.* γήμας, qui duxit vxorem. *Pro ἔγημα, di-*
citur etiam ἐγάμησα: & part. γαμήσας, à fut. γαμήσω:
vnde

χεύω.
ἐβίων.
βίωθι.
βιῶναι.
βιὺς.
βιοίην,
βιῴην.
δῴην.
Notio.
διδῴην.
Dorismus.

Γ

γαμέω à γάμω.
In είω facta à præsenti & futuro, appetentiam actus significant.

γίνομαι & γίγνομαι, à γείνομαι & γενέομαι.

γεννάω.

Ionismus.
γέννατο.
γείνατο.
γινώσκω à γνόω.

ἔγημα.
ἐγάμησα.

unde & perfect. γεγάμηκα : *plusquamperfect.* ἐγεγαμήκειν,
εις, ει : *infin.* γεγαμηκέναι : *part.* γεγαμηκώς : *perf. paß.* γεγάμη-
μαι, ησαι, ηται : *part.* ἡ γεγαμημένη, nupta : *aor. pr.* ἐγαμή-
θην : *unde part. fœm.* ἡ γαμηθεῖσα, nupta, vxor : *in † præ-*
senti γαμουμένη *per crasim ex* γαμεομένη, noua nupta.
2 [2] *Quæ à futuro ducuntur, † vltra præsens non cõiugan-*
ὄψειον. *tur, præter* ὀψείω, *quod habet imperfectum* ὤψειον : *quæ*
verò à præsenti deriuantur, ea etiam imperfectum ha-
bent; sed alijs temporibus destituuntur, vt dictũ est, 244,
Annotatio. 11. *A futuro autem facta, magis apperentiam actus signi-*
ficant, quàm quæ à præsenti. nam hæc ferè semper ean-
dem significationem habent quam primitiua, ac pro illis
sæpenumero à poëtis vsurpantur : immo passim verba
είω pro έω. *primæ coniugationis circumflexorum in* έω, *poëtæ effe-*
runt per είω, *vt* ἐρείω *pro* ἐρέω, interrogo : *unde* ἐρειόμεθα
3 *pro* ἐρεόμεθα, interrogamus. [3] *Fut. à* πολεμέω, bellũ ge-
βεβρώσω. 4.5 ro. [4] *Fut. ab* ὀπτέω, video, cerno. [5] *Futur. à* βεβρώσκω, co-
6 medo : *de quo suprà in* ἀρέσκω, 261, 15. [6] Κρατῶ, νικχρῶ,
7 τελῶ, *sunt primæ coniugationis circumflexorum.* [7] *Cum*
ἐν, ἐγγεγένημαι : *part.* γεγενημένος, qui fuit, qui factus est.
at infinitiuus γεγεννῆσθαι, genitum esse, *per geminum* νν,
ἔγεντο, γέντο. 8 *à* γεννάω. [8] *Tertia persona* ἐγένετο *syncope* ἔγεντο, *& sine*
augmento γέντο, fuit : *item* cepit : *sumitur enim Doricè*
pro εἵλετο *siue* ἔλαβε. *Pro* ἐγενόμην, *reiecto augmento di-*
γείνομαι. *citur* γενόμην, *& ectasi poëtica †* γείνομαι, natus sum.
Optatiuus, γενοίμην, γένοιο, γένοιτο : *tertia plur.* γένοιντο,
γενοίατο. *& Ionicè* (101, 4) γενοίατο. *Dicunt quoque Iones &*
γεγενοίμεθα. *poëtæ* γεγενοίμην *pro* γενοίμην : *prima plur.* γεγενοίμεθα,
79, 22. *Subiunctiuus*, γένωμαι, γένῃ, γένηται : *infin.* γενέ-
9 σθαι : *part.* γενόμενος, qui fuit. [9] *A* γέγονα, ας, ε, natus, sum,
es, est, *plusquamperf.* ἐγεγόνειν, εις, ει : *tertia plur. Atticè*
ἐγεγόνεισαν. ἐγεγόνεσαν *pro* ἐγεγόνεισαν, 213, 23. *infin.* γεγονέναι : *part.*
γεγονώς, ότος, natus, genitus, qui fuit : *in duali* γεγονότε,
10 qui fuerunt. [10] *Sine augmento* γεινάμην : *part.* γεινάμε-
νος : ἡ γειναμένη, mater, quæ peperit : οἱ γειναμένοι, pa-
γιγνώσκω. 11 rentes. [11] *Recentiores addunt* γ, γιγνώσκω, *vt in* γίνομαι
γίγνομαι, *deducunt enim à* γνόω, γνώσκω, *& cum redupli-*
catione γιγνώσκω, *vt à* βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, 263, 20.
Sunt qui forment à νοέω, cogito, intelligo : *cuius fut.*

νοήσω

νοήσω *&* *crasi* νώσω : (*vnde & in aoristo primo infin.* νῶ- νώσω.
σαι *pro* νοῆσαι : *in part. cum* ἐν, ἐννώσας, *pro* ἐννοήσας, qui νῶσαι.
secum reputauit : *& in aoristo medio* ἐννωσάμην *pro* ἐννώσας.
ἐννοησάμην, cogitaui : *tertia persona* νώσατο *sine augmen-* ἐννωσάμην.
to pro ἐνοήσατο, intellexit) *igitur à futuro* νώσω *cum* νώσατο.
prosthesi τοῦ γ (*vt Latinè* natus, gnatus) *fit* γνώσκω, *&*
facta reduplicatione γινώσκω. *Infin.* γινώσκειν, *& Do-*
ricè γινώσκεν, 62, 2. [12] *Participium* ἐγνωκώς, ότος, qui 12 γινώσκεν.
cognouit : *perfect. pass.* ἔγνωσμαι, 132, 13. *vnde particip.*
ἐγνωσμένος : *aor. pr.* ἐγνώσθην : *infin.* γνωσθῆναι, cognosci,
innotescere, illustrem esse : *partic.* γνωσθείς, cogni-
tus : *fut. prim.* γνωσθήσομαι, innotescam. [13] *Sine aug-* 13
mento γνῶν, γνῶς, γνῶ, noui, isti, it : *tertia plur.* ἔγνωσαν: γνῶ.
quæ etiam referri potest ad aorist. prim. ἔγνωσα: *vnde &*
partic. γνώσας, qui cognouit. [14] *Ab* ἀνέγνωκα, *pass.* ἀνέγ- 14 ἀναγινώσκω.
νωσμαι, σαι, σται : *part.* ἀνεγνωσμένος, lectus, *item* persua-
sus : *aor. prim.* ἀνεγνώσθην, ης, η, *& partic.* ἀναγνωσθείς.
aorist. prim. actiuus ἀνέγνωσα, ας, ε, persuasi, isti, it. *Ab*
ἀνέγνων, *infin.* ἀναγνῶναι. *Sic à* καταγινώσκω, cognosco, καταγινώσκω.
arguo : *futur. med.* καταγνώσομαι : *in prima plur.* κατα-
γνωσόμεθα. *aorist. prim. actiuus* κατέγνωσα, damnaui :
perfect. κατέγνωκα, κατέγνωκας, cognoui, sensi, isti : *par-*
ticip. κατεγνωκώς, ότος : *perfect. pass.* κατέγνωσμαι, σαι, σται :
aorist. prim. κατεγνώσθην : *subiunctiuus* καταγνωσθῶ, ῇς,
ῇ : *prima plur.* καταγνωσθῶμεν, damnemur. *Aorist. sec.*
actiuus κατέγνων : *imperat.* κατάγνωθι, καταγνώτω, im-
proba, improbet : *opt.* καταγνοίην, *infin.* καταγνῶναι, *&*
particip. καταγνούς, όντος.

Δάκνω, *mordeo* : Futurum [1] δήξω : Aoristus secun- 1 Δ
dus [2] ἔδακον, à [3] δήκω. 2.3 δάκνω à δήκω.

Δεικνύω *&* [4] δείκνυμι, *ostendo* : Futur. [5] δείξω : Aor. 4.5 δεικνύω *&*
ἔδειξα, à [6] δείκω. sic [7] ἀποδείκνυμι, *demonstro* : [8] ἐπιδεί- 6.7 δείκνυμι à
κνυμι, *monstro, demonstro* : [9] ὑποδείκνυμι, *submonstro, sug-* 8.9 δείκω.
gero, submoneo.

Δέω, *ligo* : Fut. δέσω & [10] δήσω : Præteritum passi- 10 δέω.
uum, [11] δέδεμαι : Aorist. prim. ἐδέθην. 11

Δέομαι, *indigeo, rogo.* Futurum, [12] δεήσομαι : Præt. 12 δέομαι à δε-
δεήμαι : Aoristus primus, [13] ἐδεήθην, à δέομαι. 13 ομαι.

[14] Δεῖ, *oportet* : Infinitiuus, δεῖν, vtrunque à δέω. 14 δεῖ, δεῖν, à δέω.

Fut.

δήξει, ἔδηξε, à δήκω.

15 Fut. [15] δήξει: Aoristus prim. [16] ἔδηξε, à δήκω. Sunt
16 autem impersonalia vocis actiuæ, tertiæ personæ.
1 [1] *Hinc perfect.* δέδηχα, momordi: *paß.* δέδηγμαι, ξαι,
κται: *unde aor. prim.* ἐδήχθην, punctus sum: *partic.* δη-
2 χθεὶς, remorsus, ægrè ferens. [2] *Sine augmento* δάκον,
δάκες, δάκε, erosi, isti, it: *infinit.* δακεῖν: *part.* δακών,

δάκνω à δήκω.

3 [3] *Deriuatur enim* δάκνω à δήκω, *inserto* ν *& correpta pe-*
4 *nultima mutatione* η *in* α. [4] *A* δείκνυμι, δείκνυς, *tertia per-*
sona δείκνυσι, *& apocope* δείκνυ, monstrat, ostendit:

δείκνυ.

5 *particip.* δεικνὺς, monstrans. [5] *Hinc aorist. prim.* ἔδειξα:
infinit. δεῖξαι, ostendisse: *perfect.* δέδειχα, ostendi: *paß.*
δέδειγμαι: *plusquam perfect.* ἐδεδείγμην, ἐδέδειξο, ἐδέδεικτο,
& sublato vtroque augmento δεῖκτο: *cum* ἐν, ἔνδεικτο *pro*

ἔνδεικτο.

ἐνεδέδεικτο, ostensus erat. [6] *Fit enim* δεικνύω *à* δείκω:
6 *atque vt in genere dicam, verba quartæ coniugationis*
in μι, *fiunt vel à verbis in* γω, κω, χω, *secundæ baryto-*
norum, † *& in* ρω *quintæ, mutando* ω *in* νυμι: *vel à*
verbis sextæ in έω *& άω, verso* ω *in* ννυμι: *vel à disyl-*
labis in ύω, *migrante* ω *in* μι: *vt ab* ἄγω, ἄγνυμι: *(de*
hoc & similibus, 247, 14) à δείκω, δείκνυμι: *ab* ἄχω,
ἄχνυμι, *passiuum* ἄχνυμαι, mœreo, tristor: *ab* ὄρω, ὄρ-
νυμι, incito, concito: *vnde cum* ἀπὸ, ἀπόρνυμι, conci-
to alicunde: *ab* αἴρω, ἄρνυμαι, capio: *vbi è diphthon-*
go αι *detracta est subiunctiua. ab* ἀμφιέω, ἀμφιέννυμι:
ζώω, ζώννυμι: *(de his & similibus, 253, 22) à* δύω, δῦμι,
subeo: κλύω, κλῦμι, *audio:* φύω, φῦμι, nascor: *vnde*
7 *infin.* φῦναι, natum esse, *penultima breui.* [7] *Futurum*

ἀποδείκνυμι.

ἀποδείξω: *infin.* ἀποδείξειν, ostensurum esse: *particip.*
ἀποδείξων, repræsentaturus. *aorist. prim.* ἀπέδειξα, ἀ-
πέδειξας, ἀπέδειξε, exposui, designaui, isti, it: *tertia*
plural. ἀπέδειξαν, repræsentarunt. *Perfect.* ἀποδέδειχα:
paß. ἀποδέδειγμαι, ξαι, κται: *particip.* ἀποδεδειγμένος, de-
signatus, certus: *aorist. prim.* ἀπεδείχθην: *vnde part.*
ἀποδειχθεὶς, manifestus: *& futur. prim. indicatiui* ἀπο-
δειχθήσομαι, *è quo infin.* ἀποδειχθήσεσθαι, creatum vel

ἐπιδείκνυμι.

8 designatum iri. [8] *Futur.* ἐπιδείξω, ἐπιδείξεις, osten-
dam, es: *aorist. prim.* ἐπέδειξα: *vnde imperat.* ἐπίδειξον,
commonstra: *infin.* ἐπιδεῖξαι: ἐπιδεῖξαι βοήθειαν, opem
afferre: *at* ἐπίδειξαι, ostende, *est imperatiuus aoristi*
primi

primi medij. [9] *Futur.* ὑποδείξω, *aorist. prim.* ὑπέδειξα 9 ὑποδείκνυμι.
ὑπέδειξας, ὑπέδειξε, subindicaui, isti, it : *part.* ὑποδείξας
qui probauit. [10] *Hinc aorist. prim.* ἔδησα, ἔδησας, ἔδη- 10 δέω.
σεν, obstrinxi, isti, it : *tertia plural.* ἔδησαν : *infinit.* δῆ-
σαι : *particip.* δήσας, αντος, vinciens. *fut. med.* δήσομαι,
ligabo : *at* δεδήσομαι *est potiùs paulopost futurum*, vin- δεδήσομαι.
ciar. *nam* δέω *fut. act. non modò* δήσω *facit, sed etiam*
δέσω : *itémque à perfecto paß.* δέδημαι *est verbale comp.*
διάδημα. [11] *Tertia plur.* δέδενται, *Ionicè* (100,21) δε- 11
δέαται, *&* *detracto augmento* δέαται, ligati sunt : *infin.* δέαται.
δεδέσθαι, vinctum esse : *part.* δεδεμένος, ligatus : *plus-*
quamperfect. ἐδεδέμην, *&* *abiecto* ε, δεδέμην, ligatus δεδέμην.
eram. *Imperfect. paß.* ἐδεόμην : *tertia plur.* ἐδέοντο, &
sine augmento δέοντο, ligabantur, *vel* ligabant. [12] *A-* 12 δέοντο.
ctiuum δεήσω : *vnde part.* δεήσων, δεήσουσα, *neutrum* τὸ
δεῆσον, quod opus erit. *aor. pr.* ἐδέησα, absfui : *part.* δεή-
σας, qui absfuit. *Pro* δέομαι *poëtæ dicunt* δευόμαι. *vnde* δευόμαι.
infin. δεύεσθαι, *pro* δέεσθαι δεῖσθαι : *&* *part.* δευόμενος *pro*
δεόμενος. *fut. med. capit à* δευέομαι, *vt* δέομαι *à* δεέομαι :
nam facit δευήσομαι, δευήσῃ, *&* *Ion.* (95,33) δευήσεαι, δευήσεαι.
carebo, is. [13] *Infin.* δεηθῆναι, rogasse : *part.* δεηθεὶς, 13
qui petijt. [14] *Imperf.* ἔδει, oportebat : *item* ligabat, 14 ἔδει.
à δέω. *subiunct.* δέῃ, *&* *crasi* † δῇ, oporteat, necesse sit. δέῃ.
[15] *Fut.* δεήσει, necesse futurum. *Pro* δεήσει *dicitur etiã* 15
† δήσει, oportebit, *à* δέω. [16] *Optat. Aeolicus & Attic.* 16
δεήσειεν, opus esset, necesse fuerit : *infin.* δεῆσαι, opor-
tuisse : *part.* δεήσας, δεήσασα, *&* *neutrum* τὸ δεῆσαν, par,
operæpretium; cùm oportuerit, *impersonaliter*.

Δείδω, *timeo*, [1] Præterit. δέδεικα : medium, δέδοικα, 1 δείδω à δεδίττο-
timeo, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia : at Ionicè [2] δέ- 2 μαι & δειδίττο-
δια, tollendo consonantem, & corripiendo penul- μαι.
timam. Imperatiuus, δέδιθι, *time*. nam à δεδίττομαι, δέδια, Ionicè.
territo siue territor, attonitus sum, Fut. δεδίξομαι : Ao- δέδιθι.
ristus secundus pass. ἐδεδίγην : Imperatiuus, δεδί-
γηθι. syncope δέδιθι: pro quo etiam δείδιθι, à δειδίττο- δείδιθι.
μαι, *timeo*. crebrò enim additur subiunctiua, vt fi- *Annotatio.*
at diphthongus : vt contrà altera è diphthongo
nonnunquam tollitur; εἷμα, ατος, *vestis* : ἱμάτιον, *pal-*
lium. Syncope verò in multis locũ habet : δεδίγηθι, *Syncope.*
ἄνωχθι,

3.4 αἴαχθι, iube, ab [3] αἰάγημι, iubeo; [4] & migrat γ in χ
5 propter θ sequens, vt [5] νύχθ᾽ ἔλλω, pro νύκτα ἔλλω. sic
6.7 [6] κικέραγηθι, κίκραχθι, clama, à κικέραγμαι, clamo: [7] ὠνη-
σάμην, ὠνάμην, emolumentum accepi, adiutus sum. nam
aoristus prim. medius facilè admittit hanc figurã
per omnes modos & participia, [7] ὀνησαίμην, ὀναίμην,
8 adiutus fuerim: [8] εὑρησάμην, εὑράμην, inueni: εὑρά-
9 μενος, inueniens, vel qui inuenit: [9] ἐπριασάμην, ἐπριά-
μην, emi, vel emebam: secunda persona, ἐπρίασο,
Ionicè, ἐπρίαο, & crasi ἐπρίω: & imperat. πρίω, eme,
10 vt ἵστω pro ἵστασο, stabas vel sta. [10] γεννήσατο, † γείνατο,
Ionicum pro ἐγείνατο, natus est, & optatiui plurales
11 in ημεν, [11] φαίημεν, φαῖμεν, dixerimus; φαῖεν, dixerint:
12 (de quibus pag. 223, 34) [12] vt δοίημεν, δοῖμεν, dederi-
mus; δοῖεν, dederint. & tertia pluralis in aoristis passi-
13 uis, [13] ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, congregati sunt: vel excitati
14 sunt: [14] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, ornati sunt. iam illa, [15]
15 δεδόμηκα, δέδμηκα, ædificaui: [16] τετέμηκα, τέτμηκα, scidi:
16 [17] κεκάμηκα, κέκμηκα, laboraui, & consimilia: præter
17 hæc, [19] ᾔειμεν, ᾖμεν, iueramus: ἐπεξῇμεν, eruperamus: προσ-
18 ῇμεν, accesseramus: ᾔειτε, ᾖτε, iueratis: ἐξῇτε, exieratis:
19 ἤαμεν, ἦμεν, iuimus: ἀπῇμεν, abiimus: [9] ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν,
20 remisimus: etiam ista, [20] ᾔδειμεν, ᾖσμεν, videramus,
21 noueramus: ᾔδειτε, ᾖστε, videratis: ᾔδεισαν, ᾖσαν, vide-
22 rant, eliso ει, [21] & mutato δ in σ: vt contrà ἴδμεν, pro
23 [22] ἴσμεν, scimus: [23] ἑστήκεσαν, ἕστασαν, steterunt: ἕστασαν, per
24 ἑ, ab ἑστήκεσαν, steterant: (at ἔστασαν, per ἐ, pro ἔστησαν,
25 steterunt: vt [24] ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, ascende. α pro η) [25]
26 ἑστήκατε, ἕστατε, permansistis: ἀφίστατε, discessistis: [26] ἐλού-
27 μεν, ἐλοῦμεν, lauabamus: [27] ἐοίκαμεν, ἔοιγμεν, videmur:
28 [28] δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν, timemus. [29] sed de syncope sa-
29 tis multa sunt enumerata.

1 [1] *Et Futurum* δείσω: *unde aoristus primus* ἔδεισα, *&* *poeticè geminato* δ (209, 35) ἔδδεισα, ἔδδεισας, ἔδδεισεν: *& reiecto augmento* δεῖσα, veritus sum: *cum Ionica reduplicatione* (79, 22) δέδεισα: *unde infin.* δεδεῖσαι *pro* δεῖσαι, timuisse. *Ab* ἔδεισα *particip.* δείσας, timens.

2 [2] *In plurali* δεδίαμεν, δεδίατε, *& syncope*, δέδιμεν, δέδιτε, veremur, veremini. *plusquamperf.* ἐδεδίειν, εις, ει, timebam,

αἴαχθι. γ in χ.
Aor. pr. med. facilè syncopen admittit.
ὀναίμην.
εὑράμην.
ἐπριάμην.
πρίω. ἵστω.
γείνατο.
αἶμεν pro αἴημεν
εἶμεν pro εἴημεν
οἶμεν pro οἴημεν:
φαῖμεν, φαῖεν.
δοῖμεν, δοῖεν.
ἤγερθεν.
ἐκόσμηθεν.
δέδμηκα.
τέτμηκα.
κέκμηκα. ᾖμεν.
ἐπεξῇμεν.
προσῇμεν.
ᾖτε, ἐξῇτε.
ᾖμεν, ἀπῇμεν.
ἀνῆμεν. ᾖσμεν.
ᾖστε, ᾖσαν.
ἴδμεν.
ἕστασαν *spiritu aspero:*
ἔστασαν *spiritu tenui.*
α pro η Doricè & Atticè.
ἕστατε: ἀφίστατε. ἐλοῦμεν.
ἔοιγμεν.
δέδοιγμεν.
ἔδεισα, ας, ε.
δεῖσα.
δεδεῖσαι.
δέδιμεν, δέδιτε.

mebam, as, at: *tertia plural.* ἐδεδίεσαν, *&* *producta se-*
cunda syllaba, ac facta syncope, ἐδείδισαν, timuerãt, *vel*
timebant. *nam imperfecti etiam significationem habet,*
& *perfectum præsentis. Pro* δέδια *poetæ dicunt* δείδια, *ad* δείδια.
ε *aduocato* ι, *vt diphthongo producatur.* 53, 30: *vt* δείδιθι
pro δέδιθι, *cuius hic* CLENARDVS *meminit. sic* δεί- δείδοικα.
δοικα *pro* δέδοικα, timui: *atque* δείδιμεν *pro* δέδιμεν, ti- δείδιμεν.
muimus: *quod ex* δεδίαμεν *fieri modò diximus. sic in pri-* ἐδείδιμεν.
ma plurali plusquamperfecti ἐδείδιμεν *pro* ἐδεδίειμεν, ti-
mebamus: *vbi itidem facta est syncope: infin.* δεδιέ-
ναι, *Ionicè* δειδιέμεν, (91, 18) *&* *syncope* δειδίμεν, *pro* δειδίμεν.
δεδιέναι, timere: *particip.* δειδιώς, ότος, *pro* δεδιώς, me-
tuens. [3] Ἀνώγημι *est primæ coniugationis verborum* 3
in μι, *ab* ἀνωγέω, ῶ: *vnde &* *imperfect.* ἠνώγεον ἠνώγουν,
& *sine augmento* ἀνώγουν, ἀνώγεις, ἀνώγει, iubebam,
as, at: *aoristus secund.* ἤνωγον, *sine augmento* ἄνωγον,
iussi: *præteritum med.* ἤνωγα, mandaui. *at aoristus*
primus actiuus est ἤνωξα, iussi, *à barytono* ἀνώγω, ἀνώ- γ *in* χ:
γεις, ἀνώγει, *quod Atticè factum est à circumflexo* ἀνωγέω, ἀνώχθητι, ἄνω-
ῶ, 266, 2. *Cæterùm ab* ἀνώγημι *imperatiuus regularis* χθι.
esset ἀνώγεθι, *vt* τίθετι, 152, 28. *sed Aeolicè seruatur*
longa vocalis thematis ἀνώγημι, 154, 24. [4] *Nam media* 4
tantùm mediam, non autem aspiratam potest præcedere:
vt diximus 6, 1. *atque ideo aduentante* ϑ *aspirato*, γ
mutatum fuit in propriam aspiratam χ. [5] *Hîc* κ *mu-* 5
ta tenuis, mutata fuit in propriam aspiratam χ, *adue-*
niente propter apostrophum aspirata θ, 9, 27: *&* 10, 3. κ *in* χ:
Nam muta tenuis non præcedit mutam, nisi alteram te- νύκτα ὅλην.
nuem vel propriam aspiratam, 5, 34. [6] *Est secundæ per-* 6 νύχθ' ὅλην.
sonæ singularis aoristi secundi imperatiui pass. vt τύπη- κεκράγηθι.
θι, 103, 23. *sic* φθάρθι, pereas, *pro* φθάρηθι, *eiusdem tem-* φθάρθι.
poris, à φθείρω, corrumpo, *aorist. secund.* ἐφθάρην, 86, 23.
[7] *Vt* ἐτυψάμην, 109, 19. *à themate* ὀνάω *seu* ὄνημι, iuuo, 7
vtilitatem affero: *futur. med.* ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, *&* *Ioni-*
cè (95, 33) ὀνήσεαι, iuuaberis. *perfectum paß.* ὤνημαι,
plusquamperfect. ὠνήμην. *sunt qui dicant* ὠνήμην, *idem*
esse quod ὠνάμην. ὀνησαίμην *est optat. modi, vt* τυψαίμην, ὀνησαίμην.
112, 9. *infinit.* ὀνήσασθαι, *&* *syncope* † ὄνασθαι, frui: *par-* ὄνασθαι.
ticip. ὀνησάμενος *&* ὀνάμενος, qui fructum percepit. ὀνάμενος.

[8] *Vt*

εὑρησάμην. εὑράμην. ἐπριάμην. πρίαμαι ab ὠνοῦμαι. ἐγεινήσατο. φαίημεν. σταῖμεν. δοίημεν. κιχεῖμεν. ζαῖεν. ἠγέρθησαν. ἄγερθεν. ἀγέροντο.

8 [8] *Vt* ἐτυψάμην,109,19: & εὑράμενος *pro* εὑρησάμενος, *vt* τυψάμενος, 113,15: *ab* εὑρίσκω, *quasi ab* εὑρέω, *vt postea dicetur in verbo* εὑρίσκω. *Pro* εὑράμην, ω, ατο, *Attici dicunt* † ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, inueni, isti, it: 202,16. *Aeolica dialecto lenem obtinuit spiritum*, 23,5.

9 [9] *Malim* ἐπριάμην *absque vlla syncope, esse imperfectum secundæ coniugationis verborum in* μι, *à* πρίαμαι: *quod in solo præsenti & imperfecto vsitatum esse quidam asserunt, reliqua verò tempora ab* ὠνέομαι *mutuari*. Hoc *ipsum videtur ipse* CLENARDVS *affirmare sequentibus verbis*, Secunda persona ἐπρίασο, *&c. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto pass. verborum in* μι: *quod ipse comprobat dum ait*, Vt ἵσω pro ἵστασο: *quæ est secunda persona imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes* 156,6,21.

10 [10] *Vide in verbo* γίνομαι, 277,11.

11 [11] *A* φημὶ, 241,9: *cuius præsens & aoristus secundus optatiui est* φαίην, φαίης, φαίη, *vt* ἱσταίην & σταίην, 142,4,7. *ab* σταίην, *plurale* σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, *syncope* σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν. *Quia* φημὶ *caret reduplicatione, præsens à secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in subiunctiuo*, φῶ, φῇς, φῇ.

12 [12] *A* δίδωμι, 144,26. *Sic in prima coniugatione verborum in* μι, *à* κίχημι, inuenio: *opt.* κιχείην, *in plurali* κιχείημεν, κιχείητε, κιχείησαν: *vnde* κιχεῖμεν, κιχεῖτε, κιχεῖεν, inueniremus, etis, ent. & *à* ζῆμι *secundæ*, ζαῖεν, vixissent, *pro* ζαίησαν, *vt à* φημὶ, φαῖεν.

13 [13] *Ab* ἀγείρω, congrego: *vel ab* ἐγείρω, excito: *fut.* ἀγερῶ & ἐγερῶ, *vt* σπερῶ, 62,7. *ab vtroque perfectum* ἤγερκα: *pass.* ἤγερμαι, ρσαι, ρται: *aorist. prim.* ἠγέρθην: *vnde* ἠγέρθησαν, *&c.* ἠγέρθην *remoto augmento, ab* ἐγείρω *quidem* ἐγέρθην, sum excitatus vel experrectus: *ab* ἀγείρω *verò*, ἀγέρθην, ης, η, congregatus sum, es, est: *tertia pluralis* ἄγερθεν *pro* ἤγερθεν *vel* ἠγέρθησαν: *hinc particip.* ἀγερθεὶς, collectus: & *futur. prim.* ἀγερθήσομαι, congregabor. *Huius aoristus secund. act.* ἤγερον, *vt* ὤφελον, 86,24: & *sine augmento* ἄγερον, congregaui: *med.* ἀγερόμην: *tertia pluralis* ἀγέροντο, congregati sunt. *Hoc loco aduertenda* CLENARDI *breuiloquentia. nam* ἤγερθεν *pro* ἠγέρθησαν, *non ab ipso* ἠγέρθησαν, *sed à prima plurali* ἠγέρθημεν *per*

syncopen

ſyncopen deducere voluit; veluti φαῖεν *à* φαίημεν, *non à*
tertia φαίησαν. *Atque hanc fuiſſe illius mentem, ipſe con-*
textus & locus ab eo citatus ſatis indicat. In aoriſtis paſſ.
huiuſmodi tertiam plural. à prima ſing formari diximus
Bœoticè & Aeol. mutando ην *in* εν. *ſed nihil refert Bœo-*
tiſmúmne an ſyncopen agnoſcas, modò tertiam perſonam
in εν *pro* ησαν *poſitam intelligas. quæ ſanè apud poëtas*
ſæpenumero eſt obuia: unde illa: ἤερθεν, *& reiecto aug-*
mento ἄερθεν, *pro* ἠέρθησαν, ſublati ſunt, *vel* euecti ſunt, ἄερθεν.
ab ἀείρω, attollo, euheo: *cuius aor. prim. paſſ.* ἠέρθην,
& ſine augmento ἀέρθην: *unde & ſubiunct.* ἀερθῶ, eue- αἴδεσθεν.
ctus fuero: *& partic.* ἀερθεὶς, έντος, eleuatus. αἴδεσθεν,
veriti ſunt, *pro* ᾐδέσθησαν, *depoſito augmento, ab* αἰδέο-
μαι, reuereor, *de quo* 130, 21. ἔκταθεν, occiſi ſunt, *à* ἔκταθεν.
κτείνω, occido, *μ.* κτενῶ: *π.* ἔκτακα *& poeticè* ἔκταγκα, 84,
10. *unde perfect. paſſ.* ἔκταμμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται: *aor.*
prim. ἐκτάθην, *&c.* ἔκφανεν, apparuerunt, viſi ſunt, ἔκφανεν.
pro ἐξεφάνησαν, *ſublato augmento: eſt aoriſti ſecundi paſſ.*
ab ἐκφαίνομαι, eluceo. *tamen à ſimplici* φαίνομαι, con-
ſpicuus ſum appareo, *Pindarus dixit in eodem aoriſto*
ſecundo paſſ. ἔφαναν, apparuerunt. *pro* ἔφανεν *vel* ἐφάνη- ἔφανεν.
σαν, *à prima ſingul.* ἐφάνην, emerſi, apparui. ἔλιφθεν, ἔλιφθεν.
relicti ſunt, *pro* ἐλείφθησαν, *detracto* ε *ex diphthongo* ει,
à λείπω, relinquo. ἐμήνυθεν, indicati ſunt, *pro* ἐμηνύ- ἐμήνυθεν.
θησαν, *à* μηνύω. ἔσταθεν *pro* ἐστάθησαν, ſteterunt, *ab* ἵστη- ἔσταθεν,
μι, 43, 1. [14] *Depoſito augmento* κοσμήθησαν, κόσμηθεν, 14 ἐκοσμήθησαν.
à κοσμέω, orno, *μ.* ήσω. [15] *A* δέμω, ædifico, 83. 9. *Signi-* 15
ficat δέδμηκα *etiam* domui & ſubiugaui: *ſed tum du-*
citur à δμάω, domo: *fut.* δμήσω: *perfect.* δέδμηκα: *paſſ.* δέδμηκα.
δέδμημαι, domitus ſum: *vel* extructus ſum, *à* δέμω: δέδμηκα *à*
pluſquamperfect. ἐδεδμήμην, ἐδέδμησο, ἐδέδμητο, *&* δμάω *&* δέμω.
detracto augmento δέδμητο, extructus erat, *à* δέμω, δέδμητο.
vel domitus erat, *à* δμάω: *tertia plur. Ionica* (100, 21: δεδμήατο.
& 101, 7(δεδμήατο, domiti erant, *à* δμάω, *aor. pri.* ἐδμή-
θην: *imperat.* δμήθητι, δμηθήτω, domare, dometur: *part.*
δμηθεὶς: ἡ δμηθεῖσα, ſubacta, compreſſa. [16] *A* τέμνω, 16 τετέμηκα.
61, 31. [17] *A* κάμνω, laboro, fabrico, operor: *fut.* κα- 17
μῶ, *medium* καμοῦμαι, καμῇ, καμεῖται, 100, 8. *perfect.* κε-
κάμηκα, 83, 9: *ſyncope* κέκμηκα, *Doricè* (21, 3) κέκμακα: κεκάμηκα.

κεκμακὼς. *unde & part.* κεκμακὼς *pro* κεκμηκὼς, defessus: *Joni-*
κεκμηῶτι. *cè* κέκμηκα: *unde part.* κεκμηκὼς, τοῦ κεκμηῶτος, τῷ κεκμηῶ-
τι, lasso, defesso: *penultima per* ω *circumflexum, ut*
ὑποπεπτηὼς, ῶτος, 155,18, *idque per poeticam epenthe-*
sim. nam regulariter dicendum esset κεκμηκότος, ότι: *ut*
à κεκοτηὼς (155,13) *dicitur* κεκοτηότος: *unde* κεκο-
κεκοτηότα. τηότα, iratum: *& in duali* κεκοτηότε, irati. *A* κάμνω (*ut*
κεκοτηότε. *hoc obiter dicatur) aorist secund.* ἔκαμον, ες, ε, 86, 26:
sine augmento, κάμον, κάμες, κάμε, *& Homericè* κάμμε,
κάμε. fecit. *subiunct.* κάμω, κάμῃς, κάμῃ, *& Jon.* (145,1)
κάμμε. κάμῃσι, *cum poetica reduplicatione* (79,22) κεκάμω, ῃς,
κάμῃσι. ῃ, laborauerim,is,it: *infinit.* καμεῖν, laborasse, defe-
κεκάμω. cisse: *part.* καμὼν, όντος, mortuus: καμόντες, mortui.
aor. sec. med. ἐκαμόμην: *tertia plur.* ἐκάμοντο, struxerunt.
ᾔειμεν. 18 [18] *Plusquamperfect. ab* εἶμι, 233,5. *sic* ἐπεξῄειμεν *ab* ἐ-
ἐπεξῄειμεν. πέξειμι, erumpo, irruo: *quod componitur è præpositioni-*
bus ἐπὶ, ἐξ, *& verbo* εἶμι: *sic à* διὰ *&* ἐξ, διέξειμι, enar-
διεξῄειμεν. ro: *unde etiam in plusquamperfecto* διεξῄειμεν, *& syn-*
προσῇμεν. *cope* διεξῇμεν, enarrabamus. *eodem modo* προσῇμεν, *quod*
ἐξῇτε. *ponitur in contextu, à* πρόσειμι, accedo: *atque* ἐξῇτε *ab*
ᾔαμεν. ἔξειμι, exeo. ᾔαμεν *verò est perfecti med. ab eodem* εἶμι,
ἀπῇμεν. 19 233,3. *sic* ἀπῇμεν *ab* ἄπειμι, *abeo, proficiscor.* [19] *Est ao-*
ἀνήκαμεν. *risti primi ab* ἀνίημι, remitto, *quod componitur ex* ἀνὰ,
re, *&* ἵημι, mitto: *cuius aorist. prim.* ἧκα, 215,34: *&*
ᾔδειμεν. 20 234,35. [20] *Plusquamperfect. Atticum ab* εἴδω, *ut suo*
ᾖσμεν. 21 *loco dicetur.* [21] *In* ᾖσμεν *&* ᾖστε, δ *mutatum fuit in* σ, *sed*
ἴσμεν. 22 *in* ᾖσαν *syncopatur.* [22] *Pro* ἴσαμεν, *ab* ἴσημι, 240,10.
ἔστησαν. 23 [23] *Vide* 141,27: *&* 138,17. *hinc cum* ἀνὰ, ἀνέστησαν, sur-
ἀνέστησαν. rexerunt. *Sic à †* κτῆμι, τὸ κτάομαι, possideo, *aor. sec.*
ἔκταν. ἔκτην: *tertia plur.* ἔκτησαν, *syncope* ἔκταν, *& rursus depo-*
κτάν. *sito augmento per aphæresim* κτάν, possederunt. *sic* ἔ-
βαν *&* βάν, *de quibus* 274,7. *Ab* ἔκτην, *cuius hîc memi-*
nimus, subiunctiuus κτῶ, *& Jonicè* (154,30) κτέω: *un-*
κτέωμεν. *de prima plural.* κτέωμεν, possideamus. ἑστήκεσαν *autem*
ἑστήκεσαν. *spiritu aspero, est plusquamperfectum act. ab* ἵστημι, 141,
26: ἔστασαν *verò siue* ἔστησαν, *spiritu tenui, est aoristi se-*
Augmenti *cund. Augmentum quippe* ε *consonantibus præpositum*
spiritus. 24 *semper leuigatur, nisi in perfecto & plusquamperfecto*
ἀδέβαδα. 25 *verbi* ἵστημι. [24] *De hoc vide in* βαίνω, 273,20. [25] Per-
fect.

fect. med. ab ἑστήκω, 152,4: vel actiuum ab ἵστημι, 202,8. ἑστήκατε.
sic ἀφέστατε pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι, amoueo. [26] Im- 26
perfectum à λούω, lauo. videtur tamen fieri à λοέω verbo ἐλούομεν.
poetico: imperfect. ἐλόεον ἐλόουν, & Doricè (133,3) ἐ-
λόευν, lauabam: prima plur. ἐλοέομεν ἐλοοῦμεν, & rur- ἐλόευν.
sus οῦ in ῦ contractis † ἐλοῦμεν. eodem modo in præsenti
pass. λοέομαι λοοῦμαι, & rursus altera facta contractione
λοῦμαι, lauor. infinitiuus verò est λοῦσθαι pro λοέεσθαι per λοῦμαι.
syncopen. Ab hoc eodem poëtico λοέω, fit participium λοῦσθαι.
aoristi primi medij λοεσσάμενος, geminato σ, id est, lo-
tus. [27] Præteritum medium Atticum habens signifi- 27 ἐοίκαμεν.
cationem præsentis, ab εἴκω. Vide 211,6: & 212,32.
[28] Vide in δείδω, 281,32. Hoc quoque vt ἔοικα habet 28 δεδοίκαμεν.
significationem præsentis, quamuis voce sit præteriti Præteritum
temporis, quod & multis alijs præteritis medijs accidit. med. pro præ-
Hic notandum, in ἔοιγμεν & δέδιγμεν poni γ pro κ pro- senti.
pter μ sequens. nam μ non facilè ponitur post κ. [29] Po- 29 γ pro κ ante μ.
tes tamen & his adijcere sequentia: † ἀγνώκαμες, igno- De syncope ap-
rauimus, pro ἠγνοήκαμεν: vbi non solùm facta est syn- pendix.
cope, sed & augmentum quoque reiectum est; & ν fi- ἀγνώκαμες.
nale Doricè (21,39) mutatum est in ς. ducitur ab ἀγνο-
έω: futurum ἀγνοήσω: perfect. ἠγνόηκα: prima pluralis
ἠγνοήκαμεν, pro qua ἀγνώκαμες. ἀγρόμενος, congregatus, ἀγρόμενος.
collectus, pro ἀγειρόμενος: participium præsens pass. ab
ἀγείρω, congrego. ἀδηκότες, & poëticè geminato δ, ἀδ- ἀδηκότες.
δηκότες, labore confecti, pro ἀνδηκότες: atque ἀνδηκότες ἀδδηκότες.
pro ἠνδηκότες, reiecto augmento: est participium perfe-
ctum actiuum ab ἀνδέω, μ. ήσω, fastidio, ægrè fero.
ἀκάχμενος, anxius, † acuta antepenultima, pro ἀκα- ἀκάχμενος.
χήμενος, participium præsens passiuum ab ἀκάχημαι, ἀκαχήμενος.
tristor: de hoc 149,35. ἀκαχμένος verò penacutè, est a-
cutus, per syncopen quoque pro ἀκαχημένος, partici-
pium perfecti paßiui sine augmento, ab ἀκαχέω, acuo.
ἄλμενος pro ἁλλόμενος, saliens: participium præsens ab ἄλμενος.
ἅλλομαι, salio: compositum cum ἐπὶ, ἐπάλμενος, insi- ἐπάλμενος.
liens, pro ἐφαλλόμενος, Ionicè posito π pro φ, 20,28. rur- ἀναπάλμενος.
sus cum ἀνὰ, ἀναπάλμενος, exiliens. Ab ἅλλομαι aori-
stus secund. medius ἡλόμην, ἧλου, ἧλετο, & syncope, ac
Aeolico more (23,5) aspero in tenuem, & η in α verso,

 ἆλτο,

ἄλτο, ut etiam nonnunquam ἄλμενος. Quibusdam magis placet ut ἄλτο sit plusquamperfectū passiuum, ab eodem ἅλλομαι: cuius perfectum ἧλμαι: plusquamperfect. ἥλμην, ἧλσο, ἧλτο, & Doricè mutato η in α longum, & Aeolicè mutato spiritu, ἄλμην, ἆλσο, ἆλτο, salieram, as, at. hinc cum ἐπὶ, † ἔπαλτο, insiliebat: & rursus cum ἀνὰ, ἀνέπαλτο, exiliebat. Similiter cum ἐς, ἐσᾶλτο, pro ἐσήλατο, insilijt, vel ἐσῆλτο, insilierat, ἀΐων pro ἀΐοντα, expediens: participium præsens verbi ἀΐω. ἀπειλήτην, minati sunt illi duo, pro ἠπειλησάτην, detracto quoque augmento, ab ἠπείλησα, ας, ε, aoristo primo verbi ἀπειλέω, minor, μ. ήσω, sic στεῦτο, firmabat, dicebat, pro ἐστεύετο, & præsens στεῦται, firmat, asseuerat, pro στεύεται, à στεύομαι. ἀπουράμενος, ablatus, priuatus, pro ἀπουρισάμενος: participium aoristi primi medij ab ἀπουρίζω pro ἀφορίζω, quod est extermino, alieno: vel π pro φ Ionicè positum est, 20, 28: & ad ο aduocatum est υ, ut fieret ου, ut νοῦσος, pro νόσος, morbus, 28, 7, sic participium actiuum eiusdem temporis ἀπούρας pro ἀπουρίσας, auferens, præripiens, priuans. ἄρμενος pro ἀρόμενος, congruus: participium præsens passiuum ab ἄρω, apto, congruo. ἄρχμενος, subditus. pro ἀρχόμενος, ab ἄρχομαι, sub imperio sum: item incipio: unde ὤρχμενος pro ὁ ἀρχόμενος, incipiens, facta contractione ο & α in ω: at † ὤρχμενος, mutatione τοῦ α in ω, ut ὥριστος pro ἄριστος, optimus: ἑωυτὸν pro ἑαυτὸν, seipsum: quod Ionum est proprium. βαίνω, eo: perfect. βέβηκα, à βίβημι siue βάω, 273, 18: Ionice βέβαα, 154, 3: prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν. iuimus: antepenultimam acuit. perfectum infinitiui βεβαέναι Atticè & Doricè βεβαέμεναι, Ionicè βεβαέμεν, 91, 18: & syncope βεβάμεν, iuisse: acuta penultima. δέγμενος pro δεχόμενος, accipiens, à δέχομαι, accipio: ubi χ migrat in γ propter μ sequens. nam μ non facilè sequitur mutam χ. è δέγμενος cum præpositione Dorica ποτὶ pro πρὸς (169, 14) ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, expectans. ἔγρετο, excitabatur: est imperfectum passiuum sine augmento ab ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἔγρομαι, excitor: unde & particip. ἐγρόμενος pro ἐγειρόμενος, excitatus. ab ἔγρετο, cum

ἄλτο.
ἔπαλτο.
ἀνέπαλτο.
ἐσᾶλτο.
ἀΐων.
ἀπειλήτην.
στεῦτο.
ἀπουράμενος.
ἀπούρας.
ἄρμενος.
ἄρχμενος.
ὤρχμενος.
ὥριστος.
βέβαμεν.
βεβάμεν.
δέγμενος.
ποτιδέγμενος.
ἔγρετο.
ἔγρομαι.
ἐγρόμενος.

cum δὴ, ἠγείρετο, expergefiebat. † ἐγρήγορθαι, suscitatum esse, *pro* ἐγρηγορέναι, *pleonasmo* τοῦ θ: *est perfectum infinitiui medij; cuius indic.* ἐγρήγορα, 201,18: *&* 127,10: *ab act.* γρηγορέω, vigilo. *Ab* εἴκω, *id est* assimilor, similis sum, *imperfectum* εἶκον: *tertia persona dualis* εἰκέτην, *syncope* εἴκτην, *&* *soluta dighthongo* ἐΐκτην, similes erant. *sic* ἔικτο, videbatur, *&* similis erat, *pro* εἴκετο, *in imperfecto passiuo: nisi malis esse plusquamperfect. pass.* ἔπλε, erat, *pro* ἔπελε: *est imperfectum à* πέλω, sum, fio: *pro* ἔπελε *remoto augmento dicitur* πέλεν, *&* *Ionicè* (77,19) πέλεσκεν, erat. *imperfectum passiuum* ἐπελόμην, ἐπέλου, *&* *Jonicè*(95,32) ἐπέλεο, *syncope* ἔπλου *&* ἔπλεο, *ac Doricè* (21,20) ἔπλευ, eras: *tertia persona* ἐπέλετο, *syncope* ἔπλετο, *&* *detracto augmento* πλέτο, erat, fiebat, *à* πέλομαι, πέλῃ, πέλεται. ἔδοντες, edentes, *pro* ἐδίοντες, *participium præsens ab* ἐδίω, edo. ἦνον, perficiebam, *pro* ἤνυον: *imperfectum est ab* ἀνύω. θῆσαι, lactasse, *pro* θηλάσαι: *est aoristus primus infinitiui actiui à* θηλάζω, *μ.* άσω. κένσαι, stimulare, *pro* † κεντῆσαι, *aoristus primus actiuus infinitiui modi, à* κεντέω *siue* κεντάω: *vel pro* κεντίσαι *à* κεντίζω, *μ.* σω. κιχήτην, ceperunt illi duo, *pro* ἐκιχησάτην: *aoristus est primus act. à* κιχέω, *μ.* ήσω, inuenio, consequor. † κεκορυθμένος *pro* κεκορυθημένος, armatus: *est participium perfecti pass. à* κορυθέω, *μ.* ήσω, armo. † λελακώς, λελακυῖα, vociferans, *pro* λελαληκώς, υῖα: *est particip. perfectum actiuum à* λαλέω, loquor, garrio. *dicitur etiam* λεληκώς *pro eodem, & præteritum* λέληκα, locutus sum. *potest tamen* λελακώς *censeri participium medium à* λάκω, resono, clamo, do oraculum: *vnde perfectum medium* λέλακα, λέλακας, *&* *aoristus secundus* ἔλακον, ἔλακες, ἔλακε, *Sic* † νένοται, cogitatus est, *vel* cogitauit, *pro* νενόηται, *tertia perfecti passiui, à* νοέω, cogito. *&* *tertia singul. plusquamperfecti* † ἐνένωτο *pro* ἐνενόητο, cogitarat: *at tertia plural.* ἐνένωντο, cogitauerant, *Jonicè contracta est ex* ἐνενόηντο, *vt* ἔνωσαν *ex* ἐνόησαν, cogitarunt. † ὁμωθῆναι, similem factum fuisse, *pro* ὁμοιωθῆναι: *est aoristus prim. infinitiui pass. ab* ὁμοιόομαι, *μ.* ώσομαι, similis fio. ὀσφρόμενος, qui odoratur,

ἠγείρετο.
ἐγρήγορθαι.
εἴκτην.
ἔικτο.
ἔπλε.
πέλε, πέλεσκεν.
ἔπλου, ἔπλεο,
ἔπλευ.
ἔπλετο, πλέτο.
ἔδοντες.
ἦνον.
θῆσαι.
κένσαι.
κιχήτην.
κεκορυθμένος.
λελακώς, υῖα.
λεληκώς.
νένοται.
ἐνένωτο.
ἐνένωντο.
ὁμωθῆναι.

pro ὀσφραινόμενος : *participium est præsens pass. ab* ὀσφραίνομαι : *est etiam aoristi secundi medij ab* ὀσφρέω ῶ : *aoristus secund.* ὠσφρόν : *med.* ὠσφρόμην : *unde participium* ὀσφρόμενος. *inuenitur enim* ὀσφρέω, *unde fut. med.* ὀσφρήσομαι, ὀσφρήσῃ, ὀσφρήσεται, sentiam, es, et.

παρθρισαν.

παρίθρισαν, præciderunt, *pro* παρεθρίσαν : *aor. pr. indicatiui à* παραθρίζω, *μ.* ίσω. *A* περατόω, termino, definio, *μ.* ώσω : *π.* ωκα : *pass.* πεπεράτωμαι, πεπεράτωσαι, πεπεράτωται, *syncope* πέπρωται, fatatum est, fato decretum est : part.

πέπρωται.
πεπρωμένος.

πεπρωμένος *pro* πεπερατωμένος, fato destinatus : ἡ πεπρωμένη *&* τὸ πεπρωμένον, fatum.

περιπλόμενος.

περιπλόμενος, perfectus, reuolutus, qui fit circulo, *pro* περιπελόμενος : *participium est præsens pass. à* περιπέλομαι.

πέφνε.

πέφνε, intermit, *pro* πέφονε, *detracto augmento, aoristus secund. reduplicatus, à* φονέω : *hinc participium* πεφνών, πεφνοῦσα, πεφνὸν, *pro* πεφονών, πεφονοῦσα, πεφονόν, *retracto scilicet accentu ob syncopen : nisi malis esse particip. præsens à verbo poëtico* πέφνω, occido.

πεφνών.

πεφυζότες.

† πεφυζότες, fugientes cum metu, *pro* πεφυζηκότες, *particip. perfectum à* φυζέω, *inusitato.*

τετιμένος.

τετιμένος, honoratus, *pro* τετιμημένος : *particip. perfect. pass. à* τιμάω, *μ.* ήσω : *vel à* τίω *regulariter, μ.* τίσω, honoro.

τέτρηχα;

τέτρηχα, turbatus sum, *pro* τέτραχα, *Ionicè verso* α *in* η, 20, 23 : *est perfectum medium à* ταράττω, *μ.* ξω, 108, 23. *a* τέτρηχα, *plusquamperfect.* ἐτετρήχειν, *&* *detracto* ε, τετρήχειν, turbatus eram.

τετρήχειν.

In participio quoque perfecto actiuo fœminino dicitur eodem modo τετρηχυῖα, turbata, exasperata, *pro* τεταραχυῖα.

τετρηχυῖα.
ἄρμενος.

† ἄρμενος, concitatus, *pro* ἀρμημένος : *participium perfect. pass. retracto accentu ob syncopen, ab* ἐρμάομαι.

διδάσκω à διδάχω.
διδράσκω à διδράω & δρῆμι.
δίδραν & ἀπέδραν primæ personæ singul. & tertiæ plur.

1. 2 [1] Διδάσκω, doceo : Futurum, [2] διδάξω : Aoristus ἐδίδαξα, à διδάχω.

3 [3] Διδράσκω, fugio : Futur. διδράσω, à διδράω. sic ἀποδιδράσκω, aufugio : διαδιδράσκω, diffugio, dilabor. aorist.

4 secund. ἔδραν, [4] ἀπέδραν, fugi, pro ἔδρην, ἀπέδρην, ab † ἀπόδρημι, aufugio ; διάδρημι, diffugio : sed α pro η, vt

5.6 [5] ἔστασαν, pro ἔστησαν. Participium, [6] ἀποδράς, ἀποδράντος : at [7] ἀπέδραν, ἔδραν, fugerunt, syncope, pro ἀπέ-

7 δρασαν, ἔδρασαν. Infinitiuus, [8] δρᾶναι præsens.

8

[1] ΔΙΔΑ'ΣΚΩ,

¹ ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, *Veluti & reliqua in* σκω, (263,10) 1
deriuatum est: ducitur autem non à διδάξω, *sed à* διδάω *siue* δάω, *vnde interpositis literis* σκ *fit* δάσκω, *& cum reduplicatione* διδάσκω. ² *Hinc medium* διδάξομαι, do- 2
cebo : *& aorist. prim. medius* ἐδιδαξάμην, docui : *in optat.* διδαξαίμην, docuerim.

³ Διδράσκω *fit à* δράω *cum reduplicatione; quam in fu-* 3
turo contra aliorum analogiam seruat, διδράσω: *vnde* ἀποδιδράσω, aufugiam : *tamen tamquam à* δράσω *dicimus in aoristo primo* ἔδρασα, *& syncope* ἔδρα, fugi : *cum* ἀπὸ, ἀπέδρα, aufugi. *sic ab Jonico* δρήσω, *à primitiuo* δράω, *cum* διὰ, *dicitur in futuro medio* διαδρήσομαι : *tertia plur.* διαδρήσονται, diffugient, dilabentur. *hinc etiam aoristus prim. medius,* διεδρησάμην, *vnde subiunctiuus* διαδρήσωμαι, διαδρήσῃ, διαδρήσηται, aufugero, is, it. ἔδρασα. ἔδρα. ἀπέδρα. διαδρήσονται. διαδρήσηται.
⁴ *Hinc in prima plur.* ἀπέδραμεν, aufugimus. ⁵ *De* 4.5 ἀπέδραμεν.
hoc paulò antè, 283,4. ⁶ *Sic* διαδρὰς, qui perfugit, di- 6
lapsus. ⁷ *Sic simplex* ἔδραν, fugerunt, *pro* ἔδρησαν *vel* 7 ἔδραν.
ἔδρασαν, *à* δρῆμι : *aorist. secun.* ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα : ἔδραμεν, ἔδρατε, ἔδραν, *pro* ἔδρην, ης, η, *& c. optat.* δραίην, *vt* σταίην, 142,6. ⁸ *Cum* διὰ, διαδρᾶναι, *diffugere.* 8

ΔΑΙΩ *Trisyllabum, vel* δαίω *disyllabum,* conuiuor, diuido, scio, comburo : *fut.* δαίσω *à* δαίω, *&* δαήσω *quasi à* † δαέω. *à* δαίσω, *aoristus prim.* ἔδαισα : *medius* ἐδαισάμην : *subiunct.* δαίσωμαι, δαίσῃ, comedam, as : *infin.* δαίσασθαι, epulari : *part.* δαισάμενος, epulatus, *à* δαήσω *verò fit perfect.* δεδάηκα, noui : *vnde part.* δεδαηκὼς, doctus, *& Jonicè detracto* κ, *& correpta penultima* (153,22) † δέδαα : *tertia plur.* δεδάασι norunt · *part.* δεδαὼς, ότος, *& poëtica productione* ῶτος, doctus: in duali δεδαῶτε, docti. *Perf. pass.* δεδάημαι, doctus sum, scio: *infin.* δεδαῆσθαι, nosse : *& part.* δεδαημένος, doctus. *Dicitur etiam in perfecto pass.* δέδαιμαι, *à* δαίω: *vnde tertia plur. Ionica* (100,22 : & 101,6) δεδαίαται *pro* δέδαινται, diuisi sunt. *atq; etiam* δέδασμαι, diuisus sum, *ab inusitato* δάζω : *hinc in tertia persona* δέδασται, distributum est. *ab eodem* δάζω, *aorist. prim. medius* ἐδασάμην : ἐδάσατο, *& poeticè* (77,28 : & 78,1) δασάσκετο, diuisit : *tertia plur. sine augmento & geminato* σ, δάσσαντο,

Appendix. δαίω vel δαίω à δαίω, δαίζω, & δάημι. δεδάασι. δεδαῶτε. δεδαίαται. δασάσκετο. δάσσαντο.

partiti sunt: *in subiunct.* δάσηται, discerpserit: *infinit.* δάσασθαι, diuisisse: *particip.* δασάμενος, partitus.

δαήμεναι. *Aoristus sec.* † ἐδάην, didici, cognoui: *infin.* δαῆναι, *&*

δίδαον. *Doricè* (91,16) δαήμεναι, didicisse, *à* δάημι. *est & alius aor. secund. poëticus siue Ionicus* (79,22) δέδαον *pro* ἔδαον, *à* δαίω. *Huius perfectũ med.* (224,27) δέδηα, δέδηας, δέδηε, arsi, isti, it: *plusquam perfect.* ἐδεδήειν: *& sine* ε, δεδήειν, δεδήεις, δεδήει, imflammabar, aris, atur: *hinc*

ἀμφιδεδήει. *cum* ἀμφὶ, ἀμφιδεδήει, circumardebat. *A* δαίω, αι *in* η *conuerso, sunt qui putent fieri* δήω, inuenio: *vnde* δήομεν, δήετε, inuenimus, itis. *alij non subscribunt* ι, *& malunt esse futurum à* δέω. 276,12.

E. 1 Ἐγῷδα, pro ἐγὼ οἶδα, *ego noui*: vt ἐγῷμαι, pro ἐγὼ

ἐγῷδα. 2 [2] οἶμαι, *ego puto*, per crasim.

ἐγῷμαι. 3 [3] Ἔδω, *edo.* [4] Præt. Atticum ἐδήκα, & pleonasmo,

ἐδήδοκα. 4.5 ἐδήδοκα: Præt. med. [5] ἐδηδα: Futur. secund. med.

ἔδηδα. 6.6 [6] ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι, vt [6] φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam.*

ἔδομαι. 7.8 Εἴδω, *scio.* Futurum, [7] εἴσομαι, vel [8] ἴσομαι, remo-

εἰδῶ *ab* εἰδέω 9 to ε: Præterit. med. [9] οἶδα. Sed futurum εἰδήσω, ab

& εἴδημι. εἰδέω: Præterit. εἴδηκα: Plusquamperfectum, εἰδή-

εἶδα *syncope.* κειν: syncope εἶδα, εἴδειν: Infinitiuus, εἰδέναι: Parti-

ᾔδειν. 11 cipium, εἰδώς. Plusquamperfect. εἴδειν, [10] Atticè ᾔ-

ει *in* η. 10 δειν, ει in η. [11] Aorist. secund. εἶδον, *vidi, noui*; poëti-

ἴδον. 12 cè ἴδον, sine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴ-

13 δοιμι, ἐὰν ἴδω, [12] ἰδεῖν: Participium, ἰδών. Optatiui

εἰδείην. 14 præsens [13] εἰδείην, ab εἴδημι.

εἰπόν. 15 [14] Εἰπὸν pro εἰπέ, *dic*, aorist. sec. [15] Syracusio mo-

ον *pro* ε *Syrac.* 16 re, ον pro ε: At [16] εἶπον, εἴπαντο, primus, vt τύψον.

οἶδα. 1.2 [1] *Vide in* εἴδω. [2] *Quære in* οἴομαι. [3] *Huius infini-*

οἶμαι. 3 *tiuus* ἔδειν, *Doricè & Atticè* (91,18) ἐδέμεναι, *& syncope*

ἔδμεναι. 4.5 ἔδμεναι, comedere. [4] *Vide* 210.9 *&* 26. [5] *Ab* ἐδήδοκα,

6 *part.* ἐδηδοκώς: *& ab* ἔδηδα, ἐδηδώς, qui comedit. [6] *Vide*

εἴσεαι. 7 224,30. [7] *Secunda persona* εἴσῃ *& Ionicè* (95,33) εἴσεαι.

Huius futur. actiuum est εἴσω *vel* ἴσω, sciam: *vnde præ-*

ἴσκω. *sens* (263,13) † εἴσκω *&* ἴσκω: *imperfect.* ἴσκον, ἴσκες,

ἴσκε, sciebam, as, at. *A futuro* εἴσω, *aorist. prim.* εἶσα: *me-*

ἐείσάμην. *dius* εἰσάμην, *& poeticè* (211,9) ἐεισάμην, visus sum, *vel* similis sum: *optat.* εἰσαίμην: *tertia persona* εἴσατο: *partic.* εἰσάμενος, *& poëticè* ἐεισάμενος, visus, assimilatus.

[8] *Hinc*

[8] *Hinc participium* ἰσόμενος, sciturus. [9] *Augmentum* 8.9 ἰσόμενος.
non recipit, sed ει mutatum fuit in οι, vt in πέποιθα à πεί-
θω. *Ab* οἶδα, εἶδας, οἶδε, *pluralis* οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι,
nouimus, noſtis, norunt. [10] *Sumitur* ᾔδειν *etiam pro* 10
ᾔδεισαν *siue* ᾔδεσαν, ſciebant. *sic* ἦν *pro* ἦσαν, erant. *Se-*
cunda persona ᾔδεις, *Aeolicè* ᾔδεισθα, *& syncope* ᾔδησθα, ᾔδησθα.
noueras. *Pro tertia persona* ᾔδει *siue* ᾔδη *Nonnus dixit* ἤειδε, ἠείδει.
† ἤειδε, ſciebat, nouerat: *& Homerus* ἠείδει. *In tertia* ᾔστην.
duali ᾐδείτην, *syncope* ᾔστην, nouerant illi duo: *vbi* δ
mutatum est in σ, *vt in plurali* ᾔδειμεν, ᾖσμεν, ᾔδειτε,
ᾖστε, 283, 1. [11] *Vide* 216, 23. *Poëtæ quoque in futuro* 11
primo pro εἰδήσω, *dicunt* ἰδήσω *sine* ε, *& Doricè* ἰδησῶ, *vl-* ἰδησῶ.
tima circumflexa: de huiusmodi Dorismo vide infrà in
πίπτω. *Atque Plutarchus dixit in tertia plurali præsen-*
tis pass. ἴδονται, videntur, *per* ι: *modò codex mendo ca-* ἴδονται.
reat. Ab ἴδον, ἴδε, *fit tertia Ionica* ἴδεσκε *pro* ἴδε, vidit. ἴδεσκε.
Huius aoristus sec. med. ἰδόμην, ου, ετο: *imperat.* ἰδοῦ: *at* ἰδοῦ.
ἰδού, ecce, *aduerbium: opt.* ἰδοίμην, οιο, οιτο: *tertia plu-* ἰδοῦ, ἰδοίατο.
ral. ἴδοιντο, *& Ionicè* ἰδοίατο, vidiſſent: *infin.* ἰδέσθαι.
[12] Ἰδεῖν, *dialectis valde variat: Doricè* ἰδεῖν: *Aeolicè &* 12 ἰδεῖν.
Doricè ἰδῆν: *Ionicè* ἰδέειν: *rursus Doricè & Atticè* ἰ- ἰδῆν, ἰδέειν.
δέμεναι, *Ionicè* ἰδέμεν: *& syncope* ἴδμεναι, ἴδμεν, vidiſſe, ἴδμεναι, ἴδμεν.
ſcire. *Ab* ἰδεῖν *cum* σύν, συνιδεῖν, cognoſcere, videre:
& particip. συνιδών, contuitus, qui vidit ac cogno-
uit: *atque opt.* συνίδοιμι, συνίδοις, συνίδοι, intelligam,
as, at. [13] *Vt* τιθείην, *& subiunctiuus* εἰδῶ, videam, 13 εἰδῶ.
cognoſcam, *vt* τιθῶ, *at* εἴδω, εἴδῃς, (*vnde & in prima*
plur. εἴδομεν, *pro* εἰδῶμεν, ſciamus, *est aoristus secundus* εἰδῶ, εἴδομεν.
ab εἴδον. [14] *Ab inusitato* ἔπω, *quod sumit augmentum* 14 εἰπόν.
per ει, *atque illud seruat in vtroque aoristo per omnes*
modos. [15] *Nam Syracusani, qui & Dores, aoristum se-* 15 Syracusiasmus
cundum imperatiui actiui, primo aoristo eiusdem modi siue Dorismus.
similem terminatione faciunt: vt θίγον, *pro* θίγε, tange, θίγον.
à θίγω, tango: *sic* τύπον *pro* τύπε. [16] *Cæterùm* εἰπὲ *&* 16
εἰπὸν *habent accentum in vltima, cùm* τύπε *&* τύπον *ha-*
beant in penultima: de qua re habes.

Ἐκέκραξα, *clamaui*, aoriſtus primus à κεκράγω, *cla-* ἐκέκραξα.
mo. quandoque [1] præteritum fit præſens: à [2] κρά- 1.2 *A præterito*
ζω, *vociferor*, præteritum medium κέκραγα: inde κε- *fit præsens.*
κράγω:

3 κράγω: Futur. ³ κεκράξω: Aoristus, ἐκέκραξα. A πεί-
4 θω, *persuadeo*, præteritum med. ⁴ πέποιθα: vnde
5 ⁵ circumflexum πεποιθέω ῶ, *confido*: à quo verbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia*. Γρηγορέω, *vigilo*: Præte-
6 ritum med. ⁶ ἐγρήγορα: vnde præsens ἐγρηγορῶ, *vigilo*.

πεποιθῶ. πεποίθησις. ἐγρηγορῶ.

Ἔρομαι, *interrogo*: Futurum, ἐρήσομαι ab ἐρέομαι: Aoristus secundus medius, ἠρόμην. nam εἰρόμην fit
7 ab ⁷ εἴρομαι, *interrogo*.

ἔρομαι ab ἐρέομαι.

8 ⁸ Εὑρίσκω, *inuenio*: Futurum, εὑρήσω ab εὑρέω: Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

εὑρίσκω ab εὑρέω.

1 ¹ *Id est, à præterito medio formatur præsens, significans idem quod primitiuum. Sic ab* ἄρω, apto, congruo, *præteritum medium* ἦρα, *& Atticè duabus prioribus præsentis literis præfixis (vt dictum est* 210, 9) ἄρηρα, ἄρηρας, ἄρηρε: *vnde præsens* † ἀρήρομαι, *idem quod* ἄρω. *A perfecto medio* ἄρηρα, *ducitur plusquamperfect.* ἀρήρειν, ἀρήρεις, ἀρήρει, *& cum altero augmento* ἠρήρειν, εις, ει, compegeram, adaptaueram, as, at: *part.* ἀρηρὼς, ότος, *& sine augmento, seruata tamen reduplicatione,* ἀραρὼς, ότος, compactus, aptatus: *sic & in subiunctiuo* † ἀράρω, ἀράρῃς. ἀράρῃ, congruero, is, it, *pro* ἀρήρω, ῃς, ῃ: *atque in indicatiuo* ἄραρα, ας, ε, *pro* ἄρηρα, me accommodaui, placui, isti, it. *A* θάλλω, vireo, germino, *præteritum medium* τέθηλα, 109, 11. *dicitur &* τέθαλα, *vnde partic.* τεθαλὼς, τεθαλυῖα, virens, germinans. *Ceterùm è* τέθηλα, *& transpositis literis* τήλεθα, *fit præsens* τηλεθάω, τηλεθάεις, τηλεθάει, *idem quod* θάλλω: *hinc partic.* τηλεθάων, οντος, ἡ τηλεθάουσα, *crasi* τηλεθῶσα *& poeticè* τηλεθόωσα, *vt* αἰπόωσα, 133, 34. *Rursus è* τηλεθάω *fit barytonum* τηλέθω, τὸ θάλλω. *A* ῥιγέω ῶ, rigeo, algeo, exhorreo, *futur.* ῥιγήσω: *aorist. prim.* ἐρρίγησα, ἐρρίγησας, ἐρρίγησε, *sine augmento* ῥίγησεν, obstupuit. *perfect.* ἐρρίγηκα: *vnde medium* (127, 10) ἔρριγα, rigui: *à quo præsens* ἐρρίγω, τὸ ῥιγέω: *subiunctiuus* ἐρρίγω, ἐρρίγῃς, ἐρρίγῃ, *& Ionicè* (220, 29) ἐρρίγῃσι, timeat: *particip.* ἐρρίγων, οντος,
2 οντι. ² *Huius fut.* κράξω, 74, 27: *aorist. prim.* ἔκραξα. *In præterito medio reperitur etiam* ἔκραγα *pro* κέκραγα, clamaui, *vt* ἐβλάκευμαι *pro* βεβλάκευμαι, 253, 4. *Cur præteriti medij characteristica sit* γ, *habes* 108, 20. *sic*

ἄρηρα. ἀρήρομαι. ἠρήρειν. ἄραρα. τεθαλυῖα. τηλεθάω. τηλεθόωσα. ἐρρίγῃσι. ἔκραγα.

aorist.

aorist. secund. ἔκραγον. [3] *Medium* κεκράξομαι, clamabo: *tertia plural.* κεκράξονται, clamabunt. *potest tamen censeri paulopostfuturum à* κράζω, μ. ξω. 3 κεκράξονται.
[4] *Plusquamperfect.* ἐπεποίθειν, (*Ionicè* πεποίθεα) ἐπεποίθεις. *ab huius prima plurali* ἐπεποίθειμεν, *sunt qui per syncopen ducant* † ἐπέπιθμεν, *Iliados* β. *sed penultima esset* ει. *alij ab aoristo secundo* ἔπιθον, (86, 21) *quod Ionica reduplicatione* (79, 23) *est* πέπιθον, *cui præponunt aliud augmentum. sed hoc fieri non solet: quare malim compositum dicere ex* ἐπί, *&* *prima plurali secundi* ἐπίθομεν, *per syncopen* τοῦ ο. *inuenitur enim compositum* ἐπιπείθω: *unde de in imperatiuo passiuo* ἐπιπείθεο, parc. (104, 6) *pro* ἐπιπείθου, *vel pro simplici* πείθου: *& in subiunctiuo* ἐπιπείθηται *pro* πείθηται, pareat, audiens sit. *Dicitur tamen in aoristo secundo* πέπιθον *Ionicè pro* ἔπιθον: *unde optat.* πεπίθοιμι, οις, οι: *prima pluralis* πεπίθοιμεν, suasissemus. *Hinc aliud quoque verbum, utpote* πεπιθέω, *cuius futurum* πεπιθήσω, persuadebo. *Ab aoristo secundo* ἔπιθον, *medius* ἐπιθόμην: optat. πιθοίμην, οιο, οιτο: *tertia pluralis Ionica* (101, 6) πιθοίατο, credant, *pro* πίθοιντο: *subiunctiuus*, πίθωμαι, πίθῃ *& Ionicè* (65, 33) πίθηαι, persuasus sis. [5] *Atque barytonum* πεποίθω: *prima pluralis* πεποίθομεν, confidimus. [6] *Plusquamperfectum* ἐγρηγόρειν, *aliud augmentum non accipit*, 84, 17. *Participium* ἐγρηγορώς, ότος: *& deposito augmento* γρηγορώς, vigilans. [7] *Huius secunda persona* εἴρῃ, *& Ionicè* (95, 33) εἴρεαι, interrogas: *in imperfecto* εἰρόμην, εἴρου, *Ionicè* εἴρεο, interrogabas: *&* interroga, *in imperatiuo*, 104, 6. *sic ab* ἔρομαι *imperatiuus Ionicus* ἔρεο, *& producta penultima* εἴρεο, interroga, 278, 4. [8] *A futur.* εὑρήσω *perfectum* εὕρηκα *& Atticè* ηὕρηκα. *aoristus secundus* εὗρον, *infinit.* εὑρεῖν, *Doricè & Atticè* εὑρέμεναι, inuenisse. *aorist. secund. med.* εὑρόμην, nactus sum: *optat.* εὑροίμην, οιο, οιτο: *subiunct.* εὕρωμαι, ῃ, ηται: *infinit.* εὑρέσθαι: *part.* εὑρόμενος, nactus, assecutus, qui reperit.

Marginalia: 4 πεποίθεα. ἐπέπιθμεν. — ἐπιπείθευ. — πέπιθον. πεπίθοιμεν. — πιθοίατο. πίθηαι. — 5 — 6 ἐγρηγόρειν. γρηγορώς. — 7 εἴρεαι. — εἴρεο. — ἔρεο. — 8 ηὕρηκα. εὑρέμεναι.

[1] Ἔχω, *habeo*: Futurum, [2] ἕξω, per ἑ aspiratum. 1.2 ἕξω à σχέω,
Præteritum, ἔσχηκα: [3] Aoristus secundus ἔσχον, à σχέω: 3 σχῆμι & ἴσχω.

Impera-

ἐπίσχες, προ- 4.5 Imperatiuus, σχὲς, [4] ἐπίσχες, *inhibe, differ* : [5] πρόσχες,
σχες, ab ἐπέχω, *intende, præoccupa*, à σχῆμι, vt σπές, *dic* vel *sequere*, à
προσέχω & 6.7 σπῆμι : [6] φρὲς, *fer*, à φρῆμι, ad morem [7] θὲς à τίθημι.
προέχω. σπές, 8.9 Aoriſtus ſecundus medius, [8] ἐσχόμην, [9] ἀνεσχόμην, *to-*
φρές. 10 *leraui*. Imperatiuus, [10] σχοῦ, [11] ἀπόσχου, *abstine* : at
ἀπόσχου. 11 [12] ἰσχόμην, *me reprimebam* ſeu *repreſſi*, *ab* ἴσχω, *habeo*, *te-*
ἄσχετος. 12 *neo*. Verbale, ἄσχετος, *intolerabilis*, a σχῆμι Præteritum
paſſiuum, ἔσχεμαι, tertia perſona ἔσχεται, σχετὸς, ἄσχε-
σχέσις. τος : ſic [13] verbale σχέσις, *habitus*, ab eodem. Aoriſtus
13 14 primus paſſiuus, [14] ἐσχέθην, ſimiliter ab ἔσχεται. ſic illi
aoriſti quos notauimus. εὑρέθην, ἠρέθην, ἐπῃνέθην, ἐῤῥέ-
θην, regulariter deduci poſſunt à paſſiuo perfecto
Annotatio. verborum in μι. In ſumma, verbalia quæ longam
habent vocalem, proficiſcuntur à circumflexorum
præterito : contrà quæ breuem, à verbo in μι. nam
huius præteritum paſſiuum penultimam breuiat:
σχῆμα. σχέσις. vt σχῆμα, *figura forma*, ab ἔσχημαι : σχέσις, *habitus*, ab ἔ-
15 σχεμαι : [15] ἅλωσις, *captiuitas*, ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἥλω-
16 μαι, *captus ſum* : δόσις, *datio*, à [16] δέδομαι, *datus ſum* :
& ita in reliquis.

ἕω. 17 [17] Ἕω, *induo* vel *colloco*, augetur per ει. Præteri-
tum paſſiuum, εἷμαι : Pluſquamperfectum, εἵμην :
Participium, εἱμένος. Aoriſtus primus, εἷσα : Parti-
εἷμα. cipium ἕσας. Verbale, εἷμα εἵματος, *vestis*, augmen-
ἱμάτιον. tum ſeruat : vnde ἱμάτιον, *vestimentum*, ablato ε :
ἰστέον. ἰτέον. 18 [18] ſic ἰστέον, *ſciendum*, ab εἴδω, *ſcio* : [18] ἰτέον, *eundum*, ab
18 εἶμι, *eo*.

1 [1] *Huius Infinitiuus* ἔχειν, *Atticè & Doricè* ἐχέμε-
ἐχέμεν. ναι, *Ionicè* ἐχέμεν, habere, tenere. *Imperfect.* εἶχον :
ἔχον. *augetur enim per* ει, *ſine augmento* ἔχον, ες, ε, habebam
2 *vel* habebant as, at. [2] *Et medium* ἕξομαι, adhærebo.
σχέ. ἐπίσχε. 3 [3] *Hinc imperatiuus* σχὲ, habe : ἐπίσχε, mane, ſubſiſte :
κατάσχωμεν. *ſubiunct.* σχῶ : *prima pluralis* σχῶμεν : *cum* κατὰ, κατάσχω-
μεν, contineamus : *infinit.* σχεῖν, *Ionice* (91, 18) σχέ-
σχέμεν. μεν, obtinuiſſe : *cum præpoſitione Aeolica* ἀμπὶ ἀμπι-
σχεῖν, induere : *particip.* σχὼν σχόντος, occupans, poti-
tus : σχόντες, tenentes. *A* σχέω, *optatiuus præſens* σχέοιμι
σχοίην. σχοῖμι, & *Atticè* σχοίην, σχοίης, σχοίη, haberem, es, et. *A*
σχέω *quoque ducitur futurum* σχήσω : *vnde medium* σχήσο-
μαι ;

σχεῖν: *infinit.* σχήσεσθαι, assecuturum esse. *sic & compo-*
sita, vt ἀνασχέω, τὸ ἀνέχω, μ. ἀνασχήσω, ἀνασχήσεις, ἀνασχή-
σει, tollam, es, et: ἀποσχέω, μ. ἀποσχήσω, εις, ει, abstine-
bo, is, it: ἐπισχέω, μ. ἐπισχήσω, εις, ει, inhibebo, is, it:
infinit. ἐπισχήσειν, repressurum esse. [4] *Referendum ad* 4
ἐπέχω *siue ad* ἐπισχέω: *hinc etiam infinitiuus* ἐπισχεῖν, ex-
pectare: *& partic.* ἐπισχών, expectans: ἐπισχόντες, dif-
ferentes. *ab* ἐπισχέω, *in tertia singulari subiunctiui paſ-*
siui ἐπισχέηται ἐπισχῆται, inhibeat. [5] *Thema est* προέχω, 5
vnde aoristus secundus προέσχον, *quasi à* προσχέω: *medius*
προεσχόμην: *tertia pluralis* προέσχοντο, prætendebant:
participium actiuum προσχών, prætendens *vel* præe- προσχών.
minens: *at* προσσχὼν *per duplex σ*, appellens, *à* προ- προσσχών.
σίχω: *vnde aoristus secundus* προσέσχον, προσέσχες, προ-
σέσχεν, appuli, isti, it, *quasi à* προσσχέω, *quod componatur*
è πρὸς *&* σχέω: *tamen hæc differentia paſſim confundi-*
tur, dum concurrit duplex σ ante χ. nam alterum abijci-
tur: vt incertum fiat ad προέχω *ne, an ad* προσέχω *hu-*
iusmodi tempus sit referendum. [6] *Quære in* φέρω. [7] *Vi-* 6.7
de 152, 26: *&* 154, 18. [8] *Optatiuus* σχοίμην, σχοῖο, σχοῖ- 8
το, continerem, es, et: *tertia pluralis* σχοῖντο, *& Io-*
nicè σχοίατο, continerent: *particip.* σχόμενος, qui tenuit. σχοίατο.
[9] *Et cum altero augmento* ἐπεσχόμην. *Imperatiuus* ἀνά- 9
σχου. *& Ionicè* ἀνάσχεο, fer patienter, patere: *optat.* ἀνάσχεο.
ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο, ἀνάσχοιτο, *& poëticè* ἄνσχοιτο, tole-
raret: *particip.* ἀνασχόμενος, tolerans, attollens. *Ao-*
ristus secundus act. ἀνέσχον, extuli *vel* extulerunt: *part.*
ἀνασχών, όντος, sustinens. *Hæc sunt referenda ad* ἀνέχω *&*
ἀνέχομαι, *vel ad* ἀνασχέω. *reperitur etiam* ἀνίσχω, attollo,
orior: *vnde in subiunctiuo* ἀνίσχωσι, eleuent: *& par-*
ticip. ἀνίσχων, οντος: ἀνίσχοντες, eleuantes. *Imperatiuus*
paſſiuus ἀνίσχου, *& Ionicè* ἀνίσχεο, te contine. [10] *Ionicè* 10 ἀνίσχεο.
σχέο, tene. [11] *In indicatiuo* ἀπεσχόμην, me continui: 11 σχέο.
subiunctiuus ἀπόσχωμαι, abstinuerim: *particip.* ἀποσχό-
μενος, abstinens: *& aoristus actiuus* ἀπέσχον, ες, εν, ab-
stinui, isti, it: *infinitiuus* ἀποσχεῖν: *participium* ἀποσχών,
ab ἀπέχω *siue* ἀποσχέω, *quod &* ἀπίσχω, abstineo. [12] *Est* 12
imperfectum vel aoristus secundus vocis mediæ: hinc ἠμπισχόμην.
cum præpositione Aeolica ἀμπὶ, ἠμπισχόμην, induebar:
augetur

ἴσχεο.
augetur initio vt ἠμπεσχόμην ab ἀμπίσχομαι. Ab ἴσχομαι imperatiuus ἴσχου, & Ionicè ἴσχεο, continere: partici-
13 pium ἰσχόμενος, se reprimens. [13] At alterum verbale
ἕξις.
eiusdem formæ ἡ ἕξις, εως, habitus, ducitur tamquam ab εἶξαι secunda persona perfecti passiui formata ab ἔχω, cuius futurum ἕξω: perfect. † εἶχα, (augetur per ει, 201, 29: & præsentis spiritum seruat) pass. εἶγμαι, εἶξαι. sic
ἑκτέον. ἀφεκτέον. ἐνεκτέον.
à tertia εἶκται fit ἑκτέον, habendum, 182, 11: cum ἀπὸ, ἀφεκτέον, abstinendum est, ab ἀπέχομαι, abstineo: cum ἐν, ἐνεκτέον, ferendum est, ab ἐνέχω: verùm referri debet ad φέρω, quod sumit quædam tempora, ab ἐνέχω, vt suo loco dicetur. Ab eadem tertia persona εἶκται fit aoristus primus εἴχθην: unde participium ἐχθείς, ἐ-
14 χθέντος, cum ἀνὰ † ἀνεχθέντος, suscepti. [14] Cum ἀνὰ, ἠνε-
ἠνεσχέθην.
σχέθην, sustinui: augetur in principio & in medio, vt ἠμπεσχόμην, de quo paulò antè numero 9 mentionem feci-
15 mus. [15] Vide 252,17. [16] Vide 156,10. [17] De hoc 201,
16 33: & 202,10: & copiosè 258,6, 26. [18] De ἰτέον &
17 ἰτίον vide infrà inter ea verba quæ ab iota incipiunt.

Appendix. ἐλαύνω ab ἐλάω.

18 Ἐλαύνω, impello, agito, abigo: futur. ἐλάσω, abigam, ab ἐλάω: aorist. prim. ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento ἔλασα, ἔλασας, ἔλασε, exagitaui, isti, it. pro ἤλασε, Ionicè ἐλάσασκε, exagitauit, impulit, 77, 22. sic in imperfecto ἐλάασκον, ες, ε, ducebam, as, at, pro ἤλαυνον, ες, ε, ab ἐλαύνω. siue pro ἤλαον, ἤλαες, ἤλαε, ab ἐλάω: unde & in tertia persona ἐλάει ἐλᾷ, & poeticè † ἐλάα siue ἐλάα, cursum init: sic & in infinit. ἐλάειν ἐλᾶν, & poeticè ἐλάαν, incitare. sed redeamus ad aoristum primum ἤλασα: tertia plural. ἤλασαν, sine augmento ἔλασαν, & syncope ἔλσαν, compulerunt: sic in infinit. ἔλσαι pro ἐλάσαι, & pleonasmo τοῦ ε, ἐέλσαι: (apud Hesych. est etiam ἐλλάσαι, gemino λ, quod exp. conclusisse, prohibuisse) particip. ἐλάσας, ἔλσας, profectus: item, feriens. in subiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, currum agitarim, is. aorist. prim med. ἠλασάμην: infin. ἐλάσασθαι, abegisse: particip. ἐλασάμενος, & poeticè. geminato σ, ἐλασσάμενος, qui abegit. Perfectum ἤλακα, Atticè ἐλήλακα, expuli, abegi: plusquamperfect. ἐληλάκειν, εις, ει, promoueram, as, at: tertia pluralis ἐληλάκεσαν & Atticè

ἐλάασκον. ἐλάα. ἐλάαν. ἔλασαν. ἔλσαν. ἔλσαι. ἐέλσαι. ἐλλάσαι. ἔλσας. ἐλασσάμενος. ἐλήλακα.

ἐληλάκεισαν,

ἐληλάκεισαν, eiecerant: *partic.* ἐληλακὼς, qui peruenit. *Perfect. pass.* ἤλαμαι, σαι, ται, *non asciscit* σ, (*unde aoristus primus* ἠλάθην, eiectus sum: *& particip.* ἐλαθεὶς transfixus) *cum Attica reduplicatione* ἐλήλαμαι, ἐλήλασαι, ἐλήλαται, ductus seu impulsus sum, es, est: *particip.* ἐληλαμένος, productus, inductus, submotus: *plusquãperfect.* ἐληλάμην, ἐλήλασο, ἐλήλατο, immissus eram, eras, erat: *& rursus cum temporali augmento* ἠληλάμην, ἠλήλασο, ἠλήλατο: *tertia pluralis* ἠλήλαντο, discurrebant. — ἐληλάκεισαν. ἐλήλαμαι. ἐλήλατο. ἠλήλατο. ἠλήλαντο.

Ἔρχομαι, venio, accedo: *futurum med.* ἐλεύσομαι, veniam: *particip.* ἐλευσόμενος, venturus, *ab* ἐλεύθω. *aoristus secundus* ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθεν, *& syncope* ἦλθον, ες, ε, *cum* ἀπὸ, ἀπῆλθον, *pro quo Theocritus dicit* ἀπῆνθον, abij, discessi. *Infinit.* ἐλθεῖν, venisse, profectum esse: *Doricè* ἐλθὲν, *Aeolicè & Dor.* ἐλθῆν, *Atticè & Dor.* ἐλθέμεναι, *particip.* ἐλθὼν, gressus. *Perfectum* ἐλήλυθα: *medium* ἤλευθα, *& Atticè* ἐλήλυκα, ἐλήλυθα: *plusquamperfect.* ἐληλύκειν, ἐληλύθειν. — Ἔρχομαι *ab* ἐλεύθω. ἀπῆνθον. ἐλθὲν, ἐλθῆν. ἐλθέμεναι.

Ἦν δ᾽ ἐγὼ, *inquam autem ego*: ἦ δ᾽ [1] ὃς, *inquit autem ille*; dicta sunt per aphæresim à φημὶ, pro quo ἠμὶ, dico: [2] ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆς, φῆ: *unde* ἦν, ἦς, ἦ, *dicebam, bas, bat, vel dixi, isti, it.* — 1 Η. ἦν δ᾽ ἐγώ. 2 ἦ δ᾽ ὅς. ἦν, ἦς, ἦ.

Ἦσθα pro ἦς, *eras*, pagina 230, versu 17. — ἦσθα.

Ἥσθην, *lætatus sum*: & [3] optatiuus ἡσθείην, aoristus primus ab ἥδομαι, *delector, lætor.* — 3 ἥσθην.

[1] ὍΣ *est articulus postpositiuus pro nomine demonstratiuo* οὗτος *vel* ἐκεῖνος, 166, 21. [2] Ἔφην *est imperfectum vel aoristus secundus, ut habes* 241, 13, *&* 15. *reiecto augmento Jonicè dicitur* φῆν, *& per aphæresim siue abiectionem primæ literæ* φ, ἦν. [3] *Infinitiuus* ἡσθῆναι: *cum* ἐπὶ, ἐφησθῆναι, lætari: *participium* ἡσθεὶς, oblectatus, gauisus. — 1. 2 ἔφην. 3.

[1] Θάπτω, *sepelio*: Futurum θάψω: Aoristus prim. ἔθαψα. Aoristus secundus pass. ἐτάφην, à τάφω. — 1 Θ. θάπτω à τάφω.

[2] Θέλω vel [3] ἐθέλω, *volo*, tẽpora sumit à [4] θελέω vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba tum nomina διπλολογούμενα, hoc est, *quæ dupliciter dici possũt*: ὀρὸς & ὀῤῥὸς, *serum lactis*: ἄψοφος, † ἀψοφὴς, *non sentiens alimentum*: — 2 θέλω à θελέω. ἐθέλω *ab* ἐθελέω. *Annotatio.* διπλολογούμενα.

mentum: σταφὶς, ἀσταφὶς, *vua passa:* μικρὸς, σμικρὸς
paruus σπαίρω, ἀσπαίρω, *palpito:* εὐθενῶ, εὐθηνῶ, *abun-*
5 *do:* [5] θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo:* ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufra-*
6 *gor, naufragium facio:* στήκω, ἑστήκω, *permaneo:* [6] ἀλιν-
δοῦμαι, καλινδοῦμαι, *volutor, versor.* Multa præterea
7 sunt vel barytona vel circumflexa, [7] ῥιπτῶ, ῥιπτέω,
8 *proijcio:* κύω, κυέω, *uterum fero:* [8] ἕλκω, ἑλκέω, *traho:*
9 [9] εἴδω, εἰδέω, *video, scio:* [10] δόκω (vnde δόξω) & δοκέω,
10 *puto, censeo:* [11] τρύχω & τρυχόω, *attero:* vnde τετρυχω-
11 μένος, *extenuatus.* [12] Alia & barytona & circumflexa
12 & in μι: εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *scio.* Alia in diuersis con-
13 iugationibus, [13] δυνάω, δυνάζω, *possum:* quorum
omnium varietas legendis authoribus est obser-
14 [14] Θνήσκω, *morior.* Fut. θανοῦμαι: Aoristus sec.
15 [15] ἔθανον, à θάνω. Præteritum, [16] τέθνηκα, à θνέω: &
16 Ionicè τέθναα, [17] vt βέβηκα, βέβαα, *iui.* Imperatiuus,
17 [18] τέθναθι: Optatiuus, [19] τεθναίην: Infinitiuus,
18 [20] τεθνάναι: Participium, τεθνάς, à τέθνημι præsenti;
19 [21] quod reduplicatur per ι: vnde fit τεθνᾶσι tertia
20 pluralis, vt [22] ἱστᾶσι. quanquam potest τεθνᾶσι dici
21 præteritum pro τεθνάασι, per crasim; vt etiam in-
22 finitiuus τεθνᾶναι per ᾶ circumflexum, pro τεθναέναι.
23 Participium autem τεθνεώς, à † θνέω, τέθνημι. [23] Præ-
teritum Bœoticum τέθνεικα per ει, & Ionicè τέθνηα,
24 τεθνειώς, & ablato ι [24] τεθνεώς, pro quo poëtæ
25 [25] τεθνηώς, *mortuus.*

1 [1] *Huius perfect. pass.* τέθαμμαι, τέθαψαι: *part.* τεθαμ-
μένος, sepultus: *paulopostfut.* τεθάψομαι, ψῃ, ψεται, mox
sepeliar, eris, etur. [2] *Huius subiunctiuus* θέλω, θέλῃς,
2 θέλῃ, & *Doricè* λῶ, λῇς, λῇ: *poterimus tamen hæc dedu-*
cere à λάω, *in subiunctiuo* λάω, λάῃς, λάῃ, *crasi* λῶ, λᾷς,
λᾷ, & *Doricè* λῶ, λῆς, λῆ, velim, is, it. *ab eodem* λάω,
fut. λήσω, & *Doricè* λησῶ: *aoristus primus* ἔληα *pro* ἔλησα,
3 *resecta futuri consonante.* [3] *In subiunctiuo* ἐθέλω, ἐθέ-
4 λῃς, & *Aeolicè* ἐθέλῃσθα, velis. [4] *Fut.* θελήσω: *aoristus*
primus ἐθέλησα: *particip.* θελήσας, θελήσασα, θελῆσαν, vo-
lens. *In perfecto affirmant non dicendum* τεθεληκέναι *à*
θέλω, *sed* ἠθεληκέναι *ab* ἐθέλω, *cuius fut.* ἐθελήσω, ἐθελήσεις,
cupiam, es. *reperitur tamen à* τεθέληκα *passiuum* τεθέ-
λημαι:

Multa vel barytona vel circumflexa.
δόξω.
Quædam verba & barytona & circumflexa & in μι.
Verba diuersarum coniugationum.
θνήσκω à θείνω, θνάω, τίθνημι & θνέω.
τέθναα.
Ionica reduplicatio per ι.
τεθνᾶσι.
τεθνειώς.
τεθνεώς.
τεθνηώς.
λῶ, λῇς, λῇ.
λῶ, λῆς, λῆ.
λησῶ.
ἔληα.
ἐθέλῃσθα.
θελῆσαν.
ἠθεληκέναι.

λημαι: *prima plur.* τεθελήμεθα, voluimus: *aorist. prim.* ἐθελήθην: *unde particip.* θεληθεὶς, *neutrum* θεληθὲν, quod placuit. [5] *Non rarò* λ *è dictionibus sublatum offendes, ut* Ἀχιλλεὺς, Ἀχιλεὺς, Achilles: *genitiuus Ionicus* Ἀχιλῆος: † θαλεῦσαν, virentem, *pro* θάλλουσαν, *à* θάλλω, floreo. *sic è principio,* λείβειν, εἴβειν, libare: λαιψηρὸς, αἰψηρὸς, celer: *&* λαιψηρὰ, αἰψηρὰ, celeriter. [6] *Dicimus pro eodem* κυλινδοῦμαι, κυλίνδομαι, κυλίομαι, *&* εἰλινδοῦμαι. *Primæ coniugationis circumflexorum sunt ea verba quæ hîc à* CLENARDO *recensentur, finita in* ᾶ *&* οῦμαι. [7] *De his* 266,23,26. [8] *Vide* 201,30. [9] *De his* 293,29. [10] *Vide* 267,28. [11] *Inuenitur quoque* πτύω *in eadem significatione, unde* πεπτυμένος, *idem quod* πεπτυχωμένος. [12] *Sic* φέρω, φερέω, φέρημι, *unde* † φέρησι, fert: βρίθω, βριθέω, βρίθημι, *unde* βρίθησι, oneratur, fructu grauatur: ἀνέχω, ἀνεχέω, ἀνέχημι, *unde* ἀνέχησι, sustinet. [13] *Vide* 222,30. [14] *Quære* 262,18. [15] Sine *augmento* θάνον, θάνες, θάνε: *cum* κατὰ, κατάθανεν, *&* poeticè κάτθανε, mortuus est, obiit: *opt.* θάνοιμι: *subiunct.* θάνω, θάνῃς, θάνῃ, *cum* κατὰ *poeticè* κάτθανῃ *pro* καταθάνῃ, moriatur: *infin.* θανεῖν, κάτθανεῖν *pro* καταθανεῖν, mori: *pro* θανεῖν *Ionicè* θανέειν: *particip.* θανὼν, mortuus. *Futur. sec.* θανῶ, *unde medium* θανοῦμαι, moriar: *infin.* θανεῖσθαι, *&* *Ionica dialysi* θανέεσθαι, mori: *particip.* θανούμενος, θανουμένη: *hinc* κατθανουμένην *pro* καταθανουμένην, moritura. [16] *Plusquamperfect.* ἐτεθνήκειν, obieram: *particip.* τεθνηκὼς, extinctus. [17] *De hoc & similibus* 153, 22. [18] *Tertia persona* τεθνάτω, interficiatur. [19] *Tertia* τεθναίη: *cum* κατὰ, κατατεθναίη, moriatur: *in plural.* τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, *syncope* τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν. [20] *Doricè* τεθνάμεναι, *&* *Jonicè* τεθνάμεν. [21] *Vide* 242,8. [22] *De hoc* 151,15. [23] *Vide* 152,1: *&* 153,22. [24] *Huius obliqui per* ῶ *circumflexum,* τοῦ τεθνεῶτος, τῷ τεθνεῶτι, τοῖς τεθνεῶσι: *&* *fœm.* ἡ τεθνεῶσα, τῆς τεθνεώσης. *quare magis placet ut sit dictum per epenthesim vocalis* ε, *pro contracto* τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος, *ab Ionico* τεθναὼς, τεθναῶτος: *ut* γεγαὼς, γεγαῶτος, *per epenthesim* τοῦ α, *pro contracto* γεγὼς, γεγῶτος: *&* ἑστεὼς, ῶτος, *epenthesi* τοῦ ε, *pro* ἑστὼς, ῶτος: *de quibus* 155,21. [25] *Vide* 155,13. *vel dic* in-

Margin: τεθελήμεθα. θεληθέν. 5 λ *è dictionibus sublatum.* 6 7.8 9 10 11 φέρησι. 12 βρίθησι. 13 ἀνέχησι. 14 15 κάτθανε. κατθάνῃ. κατθανεῖν. θανέειν. θανέεσθαι. κατθανουμένην. 16 17 18 19 τεθναῖμεν. 20 τεθνάμεν. 21 22 τεθνεῶς, τοῦ 23 τεθνεῶτος. 24 25

esse poëticam ectasim.

Appendix. θοάω à θοόω.

Θοάω, incito, acuo: *aorist. prim.* ἐθόωσα, excitaui, acui: *infin.* θοῶσαι, acuere, nitidum reddere, † quasi à θοόω, μ. όσω.

1 ἴδμεν. Dorismus.

1 [1] Ἴδμεν pro ἴσμεν, *scimus*, more Dorico; vt ὀσμὴ, ὀδμὴ, *odor, olfactus.*

ἱκνέομαι ab ἵκομαι. ἀφῖγμαι. ἀφικόμην.

2 Ἱκνοῦμαι, *peruenio*. Futurum, [2] ἵξομαι: Aoristus se-
3.4 cundus medius, [3] ἱκόμην, ab ἵκομαι. Sic [4] ἀφικνοῦμαι,
5 *venio, peruenio:* Præteritum passiuum, [5] ἀφῖγμαι:
6 Aoristus secundus medius, [6] ἀφικόμην.

ἵπταμαι à πτάω, πτέω & ἵπτημι. α in η. Quædã verba sunt vel primæ vel secundæ coniug. circumflexorum, & in μι. Annotatio de reduplicatione.

7.8 [7] Ἵπταμαι, *volo, as.* Futur. [8] πτήσομαι: Aoristus se-
9 cund. [9] ἔπτην: medius [10] ἐπτάμην: Particip. πτάμενος,
10 ἀποπτάμενος, *auolans:* Infinitiuus [11] πτάσθαι, & α verso in
11 η dicitur [12] πτῆσθαι, ἐπιπτῆσθαι, *aduolasse.* Quamquam
12 sunt quædam vel primæ vel secundæ coniugatio-
nis: vt τέθνημι, *morior*, à θνέω vel θνάω: ita fuerit
πτάσθαι à πτάω, ἵπτημι: at πτῆσθαι à πτέω, ἵπτημι. sic composi-
13 ta [13] ἀφίπταμαι, *auolo:* [14] καθίπταμαι, *deuolo.* Præteritũ
14 passiuum [15] πέπταμαι, vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa
15 enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc ca-
16 rent: πτῆμι, ἵπτημι: [16] τλῆμι, τέτλημι, *tolero:* & consimilia.

ἰστέον & εἰστέον.

17 [17] Ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio.* Præter. pass. εἴσμαι,
εἶσαι, εἶσται: verbale εἰστέον: at ἰστέον dicitur reiecto ε,
18 vt [18] ἱμάτιον, *vestimentum*, sine diphthongo; cùm ta-
men fiat ab εἷμα, εἵματος, *vestis.*

ἰτέον, ἰτητέον.

18 [18] Ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, *eundum*, ab εἶμι, *vado.* Præteritum actiuum esset εἶκα: passiuum, εἶμαι, εἶσαι, εἶται: vnde εἰτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt fit in ἰστέον & ἴστωρ. Contra fit in θέμα, θέσις, *positio:* ἄφεσις, *remissio:* & huiusmodi. siquidem factum est θέμα à præterito passiuo τέθειμαι, vnde regulariter deduceretur θεῖμα: sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua. aut habenda est ratio legitimi præteriti, neglectis Bœotis: quo modo diceremus τίθημι: perfectum, τέθηκα: passiuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam: vnde θέμα, θέσις, & ἵημι, *mitto:* perfectum, ἧκα: passiuum, ἕμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum:* vnde ἄφεσις: & ita in cæteris.

1.2 [1] *De hoc quoque* 283,4: *&* 287,16. [2] *Compositum*

cum

cum ἀπὸ, ἀφίξομαι, perueniam: *tertia plur.* ἴσονται, ἀφίξον- ἴσονται.
ται: *pro* ἵξονται, *legitur* † ἴσονται, ibunt, ξ *in* σ *mutato. A*
futuro ἵξομαι *fit præsens* ἵξω *imperfectum* ἷξον, *quo Bœoti* ἷξον.
vtuntur pro ἷκον, iuerunt, venerunt: *alij malunt esse*
ipsum ἷκον, κ *in* ξ *Bœoticè mutato. sic* εἴξασι (*de quo* 212, εἴξασι.
26) *non pro* εἴξουσι, *vt quidam volunt; sed pro* εἴκασι, simi-
les sunt: *præteritum ab* εἴκω. ³ *Tertia dualis* ἱκέσθην 3
venerunt: *& tertia plural.* ἵκοντο. *Imperatiuus* ἱκοῦ (*at*
præsens, ἵκου, *& Jonicè* ἵκεο, veni, *ab* ἵκομαι) *optat.* ἵκεο.
ἱκοίμην, *Doricè* ἱκοίμαν, 21, 3. *subiunctiuus* ἵκωμαι, ἵκῃ *&*
Jonicè ἵκηαι, venias: *cum* ἀπὸ, ἀφίκηαι, perueneris: ἵκηαι.
tertia persona ἵκηται, ἀφίκηται: *infinit.* ἱκέσθαι: *particip.* ἱκό- ἀφίκηαι.
μενος, *syncope* ἴκμενος, fluens: *sunt qui spiritu tenui ef-* ἴκμενος.
ferant ἴκμενος. ⁴ *Jones dicunt* ἀπικνέομαι. ⁵ *Hinc infi-* 4.5 ἴκμενος.
nit. ἀφῖχθαι, deuenisse. *Vt* ἀφῖγμαι, *ita simplex* ἶγμαι, ἀπικνέομαι.
vnde particip. ἰγμένος, profectus. ⁶ *Participium* ἀφι- 6
κόμενος, *& Jonicè* ἀπικόμενος, progressus. ⁷ ἵπταμαι, 7 ἀπικόμενος.
ἵπτασαι, ἵπταται, *vt* ἵσταμαι, *est secundæ coniugationis*
verborum in μι, *pro* πίπταμαι, *à* πτάω: *spiritum asperum*
pro π *obtinuit, vt* ἵστημι. *huius imperfectum* ἱπτάμην, ἵ-
πτω. ⁸ *Et poëticè seruata reduplicatione* ἱπτήσομαι. *A-* 8 ἱπτήσομαι.
ctiuum quoque πτήσω *reperitur: hinc aoristus primus* ἔ-
πτησα: *particip.* πτήσας, *cum* διὰ, διαπτήσας, αντος, per-
uolans: *at* διαπτήσαντες λεπτὰ, per tenue cribrũ trans-
mittentes, *à* διαπτάω, percribo. ⁹ *Cum* διὰ, διέπτην, 9
transuolaui. *optat.* πταίην, volem: διαπταίην, peruo-
lem: *infin.* πτῆναι, volare: *cum* ἀνὰ, ἀναπτῆναι, reuola-
re, subuolare: *particip.* πτὰς, ἡ πτᾶσα, volans, διαπτὰς,
τοῦ διαπτάντος, transuolans. ¹⁰ *Doricè* ἐπτάμαν: *cum* 10
ἀνὰ, ἀνεπτάμαν, *pro* ἀνεπτάμην, sursum volaui: *tertia* ἀνεπτάμαν.
persona ἔπτατο, *sine augmento* πτάτο, volauit: *seu* vola- πτάτο.
bat, *vt sit imperfectum pro* ἵπτατο, *abiecta quoque redu-*
plicatione: vel quasi à πτῆμι, *passiuum* πτάμαι, *imper-*
fect. ἱπτάμην, ἵπτασο, ἵπτατο, *& deposito augmento* πτάτο.
In optatiuo pro πταίμην, πταῖο, πταῖτο, *reperitur*, † πτοί-
μην, πτοῖο, πτοῖτο, volem, es, et: *hinc cum* ἀνὰ, ἀνάπτοιτο, πτοῖτο.
subuolet, *tamquam à* πτέω *vel* πτάω, *cuius aorist. secund.* ἀνάπτοιτο.
esset ἔπτον, *medius* ἐπτόμην: *vnde* πτοίμην, *vt* θοίμην, θοῖο,
θοῖτο, *pro* θείμην, θεῖο, θεῖτο. ¹¹ *Hinc composita* ἀναπτάσθαι, 11

12 ſubuolare: διαπτάσθαι, tranſuolare. [12] *Cum ἀιὰ, ἀ-*
13 ναπτέσθαι, reuolaſſe. [13] *Participium ἀφιπτάμενος: fu-*
tur. medium ἀποπτήσομαι, & poëticè ſeruata reduplica-
ἀφιπτήσομαι. *tione, ἀφιπτήσομαι. aoriſt. ſecund. ἀπέπτην: medius ἀπε-*
14 *πτάμην: part. ἀποπτάμενος, de quo paulò antè.* [14] *Fut. me-*
dium καταπτήσομαι, καταπτήσῃ, καταπτήσεται, deuolabo,
is, it: *aoriſt. ſec. κατέπτην: ſubiunctiuus καταπτῶ, κατα-*
15 πτῇς, καταπτῇ, deuolauero, is, it: *partic. καταπτάς, ἀντος,*
16 deuolans. [15] *De hoc* 201, 21. [16] *Vide* 242, 13. [17] *De*
17 *ἱστέον, ἱμάτιον, & ἱστίον, habes quoque* 298, 24.

K
1.2 [1] Καθέζομαι, *ſedeo*: Futur. ſecund. med. [2] καθεδοῦ-
καθεδοῦμαι. 3 μαι, cur autem per δ ſcribatur, dictum eſt [3] pag. 86,
verſu 30: & pag. 104, 35. v. 23 & 27.

καθήσομαι. Κάθημαι, *ſedeo*: Futurum, καθήσομαι: de hoc pagina 239, v. 1.

1 [1] *Imperfecto Ἐκαθεζόμην præpoſitio capit augmen-*
tum, ut καθεύδω, ἐκάθευδον, quod & ſine augmento κα-
καθεῦδον. *θεῦδον. non enim plus ſignificat quàm ſimplex* ἕζομαι, ſe-
deo: *cuius quoque futur. ſecund. med. ἑδοῦμαι, ἑδῇ, ἑδεῖ-*
ται: & actiuum ἑδῶ. ab ἕζω, fut. ἕσω: medium ἕσομαι: in-
ἐφίσσεσθαι. *fin. ἕσεσθαι, poëticè geminato σ, ἕσσεσθαι: cum ἐπὶ, ἐφίσσε-*
σθαι, inſidere, collocare. *Pro ἕζομαι Dores dicunt*
ἑσδώμεθα. *ἕσδομαι, unde in ſubiunctiuo ἑσδώμεθα,* ſedeamus.
2 [2] *Infinitiuus καθεδεῖσθαι*: manſurum eſſe: *particip.*
3 καθεδούμενος, ſeſſurus. [3] *Ibi enim ait verba quartæ con-*
iugationis, quæ ſequuntur tertiam, habere characteriſti-
cam δ in aoriſtis ſecundis, futuris ſecundis, & præterito
perfecto ac pluſquamperfecto vocis mediæ.

Appendix. Καλέω, voco. *Imperfect. ἐκάλεον, ἐκάλεες: unde tertia*
καλέεσκε. *Ionica καλέεσκε pro ἐκάλει,* vocabat: *tertia plural. ἐκά-*
κάλουν. *λεον ἐκάλουν, & depoſito augmento κάλουν,* vocabant:
in tertia plurali imperfecti paſſiui ἐκαλέοντο ἐκαλοῦντο,
reiecto augmento & Doricè ου in ευ verſo καλεῦντο, voca-
καλεῦντο. bantur. *Futur. καλέσω vel καλήσω. Præterit. κεκάλη-*
κα, & ſyncope κέκληκα: cum ἐν, ἐγκέκληκα, criminatus
κέκληκα. ſum: *& futur. ἐγκαλέσω,* criminabor. *A κέκληκα paſ-*
ſiuum κέκλημαι, κέκληται: unde cum præpoſitione ἐκ, re-
ἐκκλησία. *iecto augmento, fit verbale ἐκκλησία,* eccleſia, conuo-
catio, cœtus. *ſic à tertia perſona κέκληται ducuntur*

κλητέος.

κλητέος, vocandus; & κλητὸς, vocatus: *unde rursus possessiuum* κλητικὸς, vocatiuus; & *verbum* κλητεύειν, in ius vocare. *Plusquamperfect.* ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο: *unde reiecto* ε, *fit tertia plural. Ionica & poëtica* κεκλήατο, vocati erant, *pro* ἐκέκληντο: *sic tertia perfecti* κεκλήαται & κεκλέαται *pro* κέκληνται, vocati sunt. *aoristus prim.* ἐκλήθην: *partic.* κληθεὶς, vocatus, inuitatus. *Aorist. secund. actiuus* ἔκαλον: *imperat.* κάλε, & *poëticè Syracusio more* κάλον, *cum* ἀνὰ, ἀνάκαλον, & *poëticè* ἄγκαλον, reuoca. *Futur. secund.* καλῶ, *quo Attici pro* καλέσω *vtuntur.*

κλητέος. κλητὸς. κλητικὸς. κλητεύειν. κεκλήατο. κεκλήαται. κεκλέαται. ἄγκαλον.

Κλάζω, resono, clango. *Futur.* κλάγξω, & *poëticè* κεκλάγξω, latrabo, *perfect.* κέκλαγχα: *aorist. prim.* ἔκλαγξα: *tertia plural.* ἔκλαγξαν: *particip.* κλάγξας, vociferatus, *à* κλάγξω. *aorist. secund.* ἔκλαγον: *at præt. med.* κέκληγα, *pro* κέκλαγα: *unde participium* κεκληγὼς, ότος: ἡ κεκληγυῖα, τῆς κεκληγυίας, & *Ionicè* κεκληγύης, clangens, entis. *Homerus dixit in masculino plurali* οἱ κεκλήγοντες *pro* κεκληγότες, clangentes, latrantes: *vel dicemus à præterito medio* κέκληγα *fieri præsens* κεκλήγω, *unde participium præsens* κεκλήγων, οντος, *in plurali* οἱ κεκλήγοντες.

κλάζω à κλάγξω. οἱ κεκλήγοντες.

Κραίνω, perficio: *futur.* κρανῶ, *medium* κρανοῦμαι, *infin.* κρανεῖσθαι, *dialysi Ionica* κρανέεσθαι, absolutum iri. *Aorist. prim. actiuus* ἔκρανα, *Atticè* ἔκρηνα, *imperat.* κρῆνον, *quod &* κρήηνον, κρηνάτω, perfice, iat: *secunda plural.* κρήνατε, perficite, *tamquam à* κραιαίνω; *mutato priori* αι *in* η, *pro* κραίηνον, κραιήνατε. *dicitur &* κράανον, *ex vtroque* αι, *reiecto* ι.

Κραίνω à κραιαίνω. κρανέεσθαι. κρῆνον. κράανον.

[1] Λαγχάνω, *sortior*: λαμβάνω, *sumo*, λανθάνω, *lateo*: μανθάνω, *disco*, tempora sumunt à [2] λήχω, [3] λήβω, [4] λήθω, [5] μαθέω.

Λ. 1 λαγχάνω. 2.3 λαμβάνω. 4.5 λανθάνω. μανθάνω.

[1] *Hæc est veluti quædam exceptio regulæ definitis in* άνω, *quã assignauit 253, lege quæ in eum locũ annotauimus.* [2] *Futur.* λήξω: *perfect.* λέλογχα & *Atticè* εἴληχα, sortitus sum. *Aorist. secund.* ἔλαχον (*cum* διὰ, διέλαχον, sortitus sum) & *poëticè* ἔλλαχον. *optatiuus* λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, & *Attica formatione* λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, *vt* ποιοῖμι, *dicitur etiam poëticè* λελάχοιμι: *sic in subiunctiuo* λελάχω *pro* λάχω, sortitus fuero: *tertia plural.*

1 λαγχάνω à λήχω. 2 εἴληχα. ἔλλαχον. λαχοίην. λελάχοιμι.

plural. λελάχωσι, ſortiti fuerint : *infinit.* λαχεῖν: (*hinc* διαλαχεῖν, ſortitum eſſe) *particip.* λαχὼν, ſortitus. *ſumit quoque à* κληρόομαι, *futur. medium* κληρώσομαι, ſortiar : *&* *perfect. paſſ.* κεκλήρωμαι, ωσαι, ωται : *hinc infinit.* κεκληρῶσθαι, ſortitò accepiſſe : *particip.* κεκληρωμένος, ſorte electus. *aoriſt. prim.* ἐκληρώθην : *partic.* κληρωθεὶς. *Præteritum med.* λέλογχα, ſortitus ſum,

3 *quaſi à* λέγχω, 109,6 : *vel à* λογχέω, 127, 1. [3] *A* λήβω, *futur.* λήψω: *medium* λήψομαι, λήψῃ, *&* *Doricè* (21,3,20: *&* 76, 28) λαψοῦμαι *ſiue* λαψεῦμαι, λαψῇ, ſumam, ſumes. *Perfect. actiuum* λέληφα, *&* *Atticè* (211,16) εἴληφα : *vnde infinit.* εἰληφέναι : (*cum* σὺν, συνειληφέναι, concepiſſe) *partic.* εἰληφὼς, qui cepit : *hinc* συνειληφὼς : ἡ συνειληφυῖα, quæ concepit. *Perfectum paſſiuum* λέλημμαι *&* εἴλημμαι, captus ſum : εἴληπται, aſſumptus eſt : *particip.* λελημμένος *&* εἰλημμένος, deprehenſus : συνειλημμένος, comprehenſus captus. *aoriſtus primus* ἐλήφθην : *infinitiuus* ληφθῆναι, captum eſſe : *participium* ληφθεὶς, captus : *cum* ἀπὸ *in nominatiuo plurali* ἀποληφθέντες, *&* *Doricè* ἀπολαφθέντες, intercluſi : *ſic in part. perfecto* ἀπολελαμμένος *pro* ἀπολελημμένος, intercluſus. † *ab aoriſto primo* ἐλήφθην, ἐλήφθης, *fit futur. prim.* ληφθήσομαι, capiar. *Aoriſtus ſecundus act.* (86,14) ἔλαβον, ἔλαβες : *hinc tertia Jonica* (77, 19) λάβεσκε, ſumpſit, *pro* ἔλαβε : *pro* ἔλαβε *quoque poëtæ dicunt* ἔλλαβε, 209,34. *imperat.* λάβε, *&* *Atticè* λαβέ, 220,7 : *ſubiunctiuus* λάβω, λάβῃς, λάβῃ, *&* *Jonicè* (220,29) λάβῃσι, capiat. *infinit.* λαβεῖν, *Doricè* (21, 15) λαβῆν, *&* *Aeolicè* λάβεν : *participium* λαβὼν, nactus. *Aoriſtus ſecundus medius* ἐλαβόμην, ἐλάβου, ἐλάβετο, *&* *poëticè* ἐλλάβετο : *pro* ἐλαβόμην *dicunt etiam poetæ* λελαβόμην : *hinc in infinitiuo* λελαβέσθαι *pro* λαβέσθαι, cepiſſe. *particip.* λαβόμενος, qui cepit.

4 [4] *Futurum* λήσω : *medium* λήσομαι, λήσῃ, λήσεται, latebo, is, it, *ſeu* obliuiſcar : *particip.* λησόμενος. *Perfectum paſſ.* λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται, oblitus ſum es, eſt : *infinit.* λελῆσθαι, oblitum eſſe : *particip.* λελησμένος, oblitus ; *pro quo Doricè* η *in* α *mutato inuenitur* λελασμένος *à* λάθομαι *pro* λήθομαι : *vnde &* λάθεται *pro* λήθεται, immemor eſt : *in prima plurali perfecti*

[Marginal glosses:]
λελάχωσι.
à κληρόομαι.
à λέγχω vel λογχέω.
λαψοῦμαι : λαψεῦμαι : λαψῇ.
εἴληφα.
ἀπολαφθέντες.
ἀπολελαμμένος.
λάβεσκε.
ἔλλαβε.
λάβῃσι.
λαβῆν.
λάβεν.
ἐλλάβετο.
λελαβέσθαι.
λελασμένος.
λάθεται.

perfecti λελάσμεθα *pro* λελήσμεθα, obliti sumus : *& aoristus primus* ἐλάθην : *infinitiuus* λαθῆναι, *& Jonicè* λαθήμεν *pro* ληθῆναι, oblitum esse. *Aoristus secundus act.* ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθεν, *& poeticè* (79,23) λέλαθον, ες, ε, latui, isti, it : *optat.* λάθοιμι, λάθοις, λάθοι : *subiunct.* λάθω : *infinit.* λαθεῖν : *particip.* λαθών, όντος, qui latuit. *Aoristus secundus medius* ἐλαθόμην, *& poeticè quoque* λελαθόμην : *unde in optat.* λελάθοιτο, *pro* λάθοιτο, oblitus fuerit : *& infinit.* λελαθέσθαι *pro* λαθέσθαι, obliuisci. *Rursus pro* ἐλαθόμην, ου, ετο, *Jones reiecto augmento & verso* α *in* η, λήθόμην, λήθου, λήθετο : *nisi malis imperfectum esse à* λήθομαι. *Perfectum medium* λέληθα, ας, ε, latui, isti, it : *plusquamperfect.* ἐλελήθειν, εις, ει, *& Jonicè* ἐλελήθεα, ἐλελήθεας, ἐλελήθεε, oblitus, eram, as, at : *tertia plural.* ἐλελήθεισαν, *& Atticè* ἐλελήθεσαν, obliti fuerant. *particip.* λεληθώς, ότος : *hinc aduerbium* λεληθότως, latenter, sensim.

λελάσμεθα. λαθῆμεν. λέλαθον. λελάθοιτο. λελαθέσθαι. λήθετο. ἐλελήθεε. ἐλελήθεσαν.

[1] Οἴομαι, & syncope οἶμαι, *puto* : Imperfectum, [2] ᾠόμην. Futurum, [3] οἰήσομαι : Aoristus, [4] ᾠήθην, ab οἴομαι.

Οἶδα, *nosti*, ab [5] εἴδω, *scio* : præteritum medium, οἶδα : secunda persona οἶδας, Æolicè οἴδαθα, deinde per syncopen οἶθα. Est autem pleonasmus θα familiaris personæ in ς, [6] εἶθα, *is vel ibis* : [7] ἦθα, *eras* : [8] παρῆθα, *aderas vel adfuisti, interfuisti* : [7] ἔφηθα, *dicebas vel dixisti* : [9] ἐπεξίηθα, *eruperis* : [10] πίηθα, *biberis* : [11] ᾔδεισθα vel ᾔδηθα per η, *noueras.*

†Οἷός τε pro οἷος, *qualis, potis, possibilis: vt* ἐφ' ᾧ τε, pro ἐφ' ᾧ, *ob quod.* nam Ionicè abundat particula τε.

Ὀμνύω & [12] ὄμνυμι, *iuro.* Futurum, [13] ὀμόσω ab ὀμόω : Præteritum Atticum, ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [14] οὐδέν, *nihil, nullum,* † Doricum est, vt [15] ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, sperno.*

[16] Ὀφείλω, *debeo.* Futurum, ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω. syncope autem ὄφλω : Futurum, [17] ὀφλήσω : Præteritum, [18] ὤφληκα : Aoristus primus, ὤφλησα : Aoristus secundus, [19] ὦφλον.

1 O
2.3 οἶμαι.
4 ᾠόμην.
5 οἰήσομαι.
ᾠήθην.
οἶθα.
6.7 θα *adiectio*
8.7 *Aeolica.*
9
10 οἷός τε.
11 ἐφ' ᾧ τε.
τε *Jonicè abundat.*
12
13 ὀμνύω *ab* ὀμόω.
14 ὀμώμοκα.
15 οὐθέν.
16 ἐξουθενῶ.
17 θ *pro* δ *Doricè.*
18 ὀφείλω *& syncope* ὄφλω, *ab* ὀ-
19 φλέω *&* ὀφλέω.
1.2
3 ᾠόμην.

[1] *Vide* 221,15,21. [2] *Et absq; syncope* ᾠόμην, ου, ετο : *tertia pluralis* ᾤοντο. [3] *Hinc aorist. primus med.* ᾠησάμην,

οἴσατο. ὀΐσατο. ὀϊσάμενος. ὄϊομαι. παρῄδατε. πίνᾳδατε. ᾔδηατε. ἀποώμνυς. ὄμνυ. δαίνυ. ὀμοῦμαι. ὀμεῖ.

φήσω, φήσατο, *facta syncope & reiecto augmento* † οἴσατο,
& rursus soluta diphthongo & geminato σ, ὀΐσσατο, pu-
tauit : *sic part.* ὀϊσάμενος, ratus. *sic & præsens* ὄϊομαι,
4 *& participium* ὀϊόμενος. [4] *Perfectum*, φῆμαι, φῆσαι, φῆται:
vnde φήθην, φήθης, φήθη : *tertia plural.* φήθησαν, pu-
5 tauerunt, arbitrati sunt : *infin* οἰηθῆναι, putasse. [5] *Vi-*
6.7 *de* 293,29. [6] *Quære* 233,34. [7] *De* ᾔδατε *&* ἐφῄδατε *ha-*
8.9 *bes* 230,17. [8] *Componitur ex* παρὰ *&* ᾔδατε. [9] *Vide* 234,
10 14. [10] *Est aoristi secundi subiunctiui à* πίνω, bibo : *sed*
quasi à πίω, *vnde aoristus secund.* ἔπιον, *vt suo loco dice-*
11 *tur.* [11] *Secunda persona plusquamperfecti ab* εἴδω. *Pe-*
nultima verò in ᾔδηατε *scribitur per* η *pro* ε, *quadam ana-*
logia ad primam personam Atticam ᾔδη, *quæ per* η *quoque*
12 *scribitur, vt habes.* [12] *Ab* ὄμνυμι, ὄμνυς, ὄμνυσι, *imper-*
perfect. ὤμνυν, ὤμνυς : *cum* ἀπὸ, ἀπώμνυς, *& poeticè ser-*
uato ο *præpositionis* ἀπὸ (80, 1) ἀποώμνυς, deierabas :
imperat. ὄμνυθι, *& apocope* ὄμνυ, iura : *sic* δαίνυ, *pro* δαί-
νυθι, præbe conuiuium, *à* δαίνυμι. *infinit.* ὀμνύναι, iu-
rare: *particip.* ὀμνὺς, ύντος : ὀμνύντες, iurantes. *Ab* ὀ-
μνύω, *imperfectum* ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυεν, *accipitur pro*
aoristo secundo, id est. iureiurando me astrinxi, isti, it.
13 [13] *Poëticè* ὀμοῦμαι, ὀμῇ, *& Atticè* ὀμεῖ, iurabo, iura-
bis, *videtur futurum secundum med. ab* ὀμόω, *quamuis*
CLENARDVS *dixerit tertiam coniugationem cir-*
cumflexorum non agnoscere futurum secundum : quod
verum est in ijs authoribus qui prosa oratione scripse-
runt. at poëtæ nihil non sibi permissum arbitrantur.
† *poßumus tamen deducere* ὀμοῦμαι *quasi ab* ὄμνω, *futu-*
rum ὀμῶ, *medium* ὀμοῦμαι. *A futuro* ὀμόσω, *aoristus pri-*
mus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, iuraui, isti, it : *tertia plura-*
lis ὤμοσαν : *perfectum* ὤμοκα, 62, 15 : *vnde Atticum* ὀ-
14 μώμοκα. [14] *De hoc* 45,17. [15] *Hinc participium per-*
15 *fectum passiuum* ἐξουθενημένος, contemptus, nihili ha-
bitus. *augmentum non habet, quòd simplex ab* ου *diph-*
16 *thongo immutabili incipiat.* [16] *Vide* 218,14. [17] *Ab*
17 ὀφλέω. *sunt qui hæc tempora referant ad* ὀφλαίνω, *quod ab*
18 ὀφλέω, *vnde est formatum, tempora mutuatur.* [18] *Infi-*
nitiuus ὠφληκέναι, damnatum esse : *participium* ὠφλη-
19 κὼς, obnoxius. [19] *Optatiuus* ὄφλοιμι : *infinitiuus* ὀφλεῖν :

participium

participium ὀφλὼν, όντος, damnatus. *Dicimus & in hoc*
aoristo secund. ὤφλον, ες, εν, *ab* ὀφλέω, *&* ὤφελον, ες, εν, *ab* — ὤφλον.
ὀφείλω: *& Ionicè deposito augmento* ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, — ὤφελον.
debui, isti, it: *sumitur & pro aduerbio optandi,* † ὤφλ- — ὄφελον.
λον, ὤφελον *seu* ὄφελον, vtinam ego: *&* vtinam illi, *in*
tertia plurali: ὤφλευς, ὤφελευς *seu* ὄφελευς, vtinam tu:
ὤφλεν, ὤφελε *seu* ὄφελεν, vtinam ille. *cum significatione*
optationis, etiam personarum indicationem habet.

Ὀλλύω, pereo, perdo: *siue* ὄλλυμι, *vnde & passiuum* — *Appendix.*
ὄλλυμαι, pereo: *in præterito medio ab* ὄλλω, ὦλα, *Atticè* — ὀλλύω *siue*
ὤλωλα, perdidi, *vel* perij: *aoristus secundus* ὦλον: me- — ὄλλυμι *ab*
dius ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο: *tertia pluralis* ὤλοντο, *sine aug-* — ὄλλω.
mento ὄλοντο, perierunt. *optatiuus* ὀλοίμην, ὄλοιο, ὄλοιτο: — ὄλοντο.
tertia pluralis ὄλοιντο, *& Ionicè* (101, 6) ὀλοίατο, pere- — ὀλοίατο.
ant. *subiunctiuus* ὄλωμαι, ὄλῃ *& Ionicè* (95, 33) ὄληαι, — ὄληαι.
sis perditus, pereas: *sic in præsenti* ὄλλωμαι, ὄλλῃ *& Io-* — ὄλληαι.
nicè ὄλληαι.

Πάσχω, *patior*. Futurum, [1] πείσομαι, *patiar*, pro πήσο- 1 Π
μαι, η *in* ει, à πήθω: at πείσομαι, *parebo, aut credam*, à πεί- — πάσχω à πήθω
θομαι, *pareo*. Aoristus secundus [2] ἔπαθον, à πήθω. Præ- 2 *&* πονέω.
teritum medium, πέπονθα, à πονέω, *laboro*: vnde præ- — πείσομαι.
teritum [3] actiuum, πεπόνηκα: medium, πέπονα, & 3 η *in* ει.
pleonasmo literæ θ, [4] πέπονθα: Participium [5] πε- 4.5 πέπονθα.
πονθὼς, πεπονθότος. — πεπονθώς.

Πίπτω, *cado*. Futurum, πεσοῦμαι, [6] Doricè vsita- 6 πίπτω à πέτω,
tum est pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura cir- — πτόω *&* πεσέω.
cumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω di- — *Dorismus.*
centes πεσῶ, vnde futurum medium πεσοῦμαι. Præ-
teritum, [7] πέπτωκα, à πτόω. Aoristus prim. [8] ἐπέσησα: 7.8
Aoristus secundus, [9] ἔπεσον, à πεσέω: at † ἔπεσαν, ter- 9 ἔπεσαν.
tia pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per syn-
copen, vt [10] ἔστησαν, ἔσταν, *steterunt*. 10

[11] Πίνω, *bibo*. Futurum, πώσω: Præteritum, [12] πέ- 11 πίνω à πίω
πωκα, à πόω. Aoristus secundus, [13] ἔπιον, à πίω. Im- 12 *&* πόω.
peratiuus, [14] πῖθι. nam legitimum πιε asciscit pleo- 13 πῖθι.
nasmum syllabæ θι, πίεθι: deinde crasi ει in ι lon- 14
gum, fit πῖθι. [15] Futurum secundum medium, πίο- 15 πίομαι.
μαι, pro [16] πιοῦμαι, vt φάγομαι & ἔδομαι, *edam*, pro φαγοῦ- 16
μαι, ἐδοῦμαι.

[17] Πωυθά-

πυνθάνομαι à 17 [17] Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futurum, [18] πεύσομαι:
πεύθομαι. 18 Aoristus secundus medius, [19] ἐπυθόμην, à [20] πύθο-
πέπυσμαι. 19 μαι. Præteritum passiuum, [21] πέπυσμαι, pro πέπευ-
20 σμαι: vt etiam [22] ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφευκτος,
21 elidendo ε ex diphthongo.

πράττω, πρά- 22 [23] Πράττω, *facio*: Futurum, πράξω: Præteritum,
ξω, πράσω. 23 πέπραχα. sed † πράττω, *vendo*: Futurum, πράσω: Præte-
24 ritum, [24] πέπρακα. [25] Sunt verò in quarta coniuga-
Duplex futu- 25 tione, quæ eadem significatione, tamē duplex ha-
rum in quar- bent futurum: ἁρπάζω, *rapio*: βαστάζω, *porto*: νυστάζω,
ta coniug. ξω *nuto, dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, ξω & σω.
& σω.

1 [1] *A* πείσομαι, πείσῃ, πείσεται, *particip.* πεισόμενος, passurus: πεισόμενοι ἀγαθὰ beneficia acceptura.
2 [2] *Ab* ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν, *optatiuus* πάθοιμι, πάθοις, πάθοι: *secunda pluralis* πάθοιτε: *subiunctiuus* πάθω, πάθῃς, πάθῃ: *prima pluralis* πάθωμεν, & *poeticè* (220,32) πάθομεν, patiamur: *infinitiuus* παθεῖν, & *Ionicè* (92,4) παθέειν, pati: *particip.* παθών, passus læsus. *Ab aoristo* ἔπαθον, *fit* † παθέω *præsens, idem quod* πάσχω: *futurum* παθήσω: *perfectum* πεπάθηκα, *Ionicè* (153,22) πεπάθαα: *participium* πεπαθαώς, *crasi* (153,25) πεπαθώς, passus: ἡ πεπαθυῖα, passa.

πάθομεν.
παθέειν.

3 [3] *Et passiuum* πεπόνημαι: *in secunda plural.* πεπόνησθε, *syncope* πέποσθε, *idem quod* πεπόνθατε, *id est*, passi estis: *plusquamperfect.* ἐπεπονήμην, ησο, ητο, *vnde reiecto augmento fit tertia pluralis Ionica* (121,21: & 101,7) πεπονήατο *pro* ἐπεπόνηντο, laborabant *vel* laborauerant.

πέποσθε.
πεπονήατο.

4 [4] *Infinitiuus* πεπονθέναι, *passum esse*.
5 [5] *In plurali* πεπονθότες, πεπονθότων: *hinc aduerbium* πεπονθότως, cum affectu. [6] *Possemus quoque dicere, esse futurum secundum medium, à* πεσέω, *vt aoristus secundus* ἔπεσον. *Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, idque per omnes modos & participia verborum barytonorum, circumflexorum & in μι; præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectēdi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorum terminationibus pro* ου *non rarò* ευ *vsurpant: dicunt enim* πεσοῦμαι & πεσεῦμαι, cadam. (*vide* 21,28) *huius infinitiuus* πε-

σεῖσθαι

σιᾶσθ, & *Jonica dialysi* (111,21. 28) πεσιέεσθαι, casu-
rum esse. *Jn crebro vsu sunt hæc Dorica futura apud*
poetas, & præcipuè apud Theocritum: hinc ἀξῶ, † ἀξεῖς, ἀξῶ.
pro ἄξω, ἄξεις, ducam, duces, *ab* ἄγω, ἁρπαξῶ, rapiam, ἁρπαξῶ.
pro ἁρπάξω *vel* ἁρπάσω, *sed non dicetur* ἁρπασῶ : *nam*
Dores pleraque futura in σω, *per* ξω, *efferunt*, 74,7. *hinc*
καθιξῶ *pro* καθίσω, sedebo : & *in aoristo primo* ἐκά- καθιξῶ.
θιξα *pro* ἐκάθισα, *à* καθίζω, sedeo : γελαξῶ, *pro* γελά- ἐκάθιξα.
σω : & *in aoristo primo* ἐγέλαξε, risit, *pro* ἐγέλασε, *à* γε- ἐγέλαξε.
λάω. *at id non semper obseruatur : dicunt enim* δωσῶ, δωσῶ.
dabo, *pro* δώσω, (143, 30) non autem δωξῶ : *sic*
κλαυσοῦμαι *siue* κλαυσεῦμαι, κλαυσῆ, κλαυσεῖται, flebo, κλαυσεῖται.
is, it, *pro* κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσεται, *à* κλαίω : *futur.*
κλαύσω, 218,22 : & 219,34. νομευσῶ, pascam, *pro* νο-
μεύσω, *à* νομεύω. ὀνασῶ, ὀνασεῖς, ὀνασεῖ, iuuabo, is, it, *pro* ὀ- νομευσῶ.
νήσω, εις, ει, (*vbi quoque* α *pro* η *positum est*, 21,3) *ab* ὀνάω ὀνασεῖ.
siue ὄνημι, iuuo. *Tertia pluralis Dorici futuri non in*
ξοι, *vt futurum secundum, sed in* οῦντι *desinit : hinc*
λεξοῦντι, dicent, *pro* λέξουσι, *à* λέγω. *vide* 76,23. [7] *Plus-* 7 λεξοῦντι.
quamperfectum ἐπεπτώκειν, cecideram : *tertia plura-*
lis ἐπεπτώκεισαν, & *Atticè* ἐπεπτώκασαν. *participium* πε- ἐπεπτώκασαν.
πτωκώς, ότος, & *syncope siue Jonica formatione* πεπτώς, πεπτώς, ῶτος.
ῶτος : ἡ πεπτῶσα, ώσης : τὸν πεπτῶτα, & *epenthesi* τοῦ ε πεπτεῶτα.
πεπτεῶτα, lapsum. [8] *Atque* ἔπεσα, cecidi, *à* πέτω : *vel* 8 ἔπεσα.
est syncope pro ἐπέσησα. [9] *Sine augmento* πέσον, πέσες, 9 πέσον.
πέσε, cecidi, isti, it, & πέσον, ceciderunt : *cum* ἐν, ἔμ- ἔμπεσε.
πεσον, ες, εν, incidi, isti, it : *cum* κατὰ, κατάπεσον, & *poëti-*
cè reiecto α, & *mutato* τ *in literam sequentem* π (80,22,
37) κάππεσον, κάππεσες, κάππεσε, decidi, corrui, isti, κάππεσον.
it. *Ab* ἔπεσον, *imperatiuus* πέσε, πεσέτω : *tertia plura-*
lis πεσέτωσαν, cadant : *infinitiuus* πεσεῖν (92,4) πεσέειν, πεσέειν.
cecidisse : *participium* πεσών, όντος, lapsus, prostra-
tus : πεσόντες, strati, iacentes. [10] *De hoc* 283,4. [11] *In-* 10
finitiuus πίνειν, *Atticè* & *Doricè* (91, 18) πινέμεναι, bi- 11 πινέμεναι.
bere. [12] *Plusquamperfectum* ἐπεπώκειν, εις, ει, potus seu 12
ebrius eram, as, at : *participium* πεπωκώς, qui bibit.
[13] *Jnfinitiuus* πιεῖν, *Jonicè* (92,4) πιέειν, bibisse : *par-* 13 πιέειν.
ticip. πιών, όντος, qui bibit : ἡ πιοῦσα, ούσης, quæ bibit. πῖθι.
[14] *Atque* † πῶθι, *à* πῶμι, 152,21. & *per apocopen* πῶ bibe. 14 πῶ.

15 [15] *Vide* 224,31: 293,28. [16] *A πῖομαι tamen reperitur infinitiuus πεῖσθαι*, bibiturum esse. [17] *Non sequitur regulam finitorum in αίω & αίομαι, assignatam à* CLENARDO, *vide quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπυνθανόμην, & deposito augmento πυνθανόμην*, audiebam. [18] *Secunda persona πεύσῃ & Ionicè πεύσεαι*, audies: *partic.* πευσόμενος, percontaturus. [19] *Poëticè πεπυθόμην, hinc in optat. πεπύθοιτο*, intelligat: *& in subiunctiuo πεπύθωνται*, audiant. *Contrà detracto omni augmento dicitur πυθόμην, ου, ετο: tertia plural. πύθοντο pro ἐπύθοντο*, audierunt. *Imperat.* πυθοῦ, interroga, audi, *Doricè* (21, 20) *πυθεῦ, & detracto accentu πύθευ*, sciscitare. *optat.* πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιτο, intelligerem, es, et: *tertia plural.* πύθοιντο, *& Ionicè πυθοίατο*, rogauerint, intellexerint. *infinit.* πυθέσθαι, audiuisse, accepisse: *particip.* πυθόμενος, sciscitatus, edoctus. [20] *Hoc poetæ pro πυνθάνομαι vsurpant: hine secunda persona Ionica πεύθεαι pro πεύθῃ*, cognoscis: *tertia imperfecti sine augmento, πεύθετο pro ἐπεύθετο*, audiebat: *tertia pluralis præsentis optatiui Ionica πευθοίατο*, audirent, *pro πεύθοιντο: & particip.* πευθόμενος, interrogans. [21] *Tertia πέπυσται*, nouit, scit: *tertia plusquamperfecti πέπυστο sine ε pro ἐπέπυστο*, audierat. [22] *De hoc* 299,18. [23] *Atticum est pro πράσσω*, 20,5. *Ionicè mutato α in η dicitur πρήσσω: πρήσσειν τὰ πρήγματα, pro πράττειν τὰ πράγματα*, res administrare: *passiuum πρήσσομαι: imperfect.* ἐπρησσόμην, conficiebar. [24] *Est etiam πέπρακα*, transiui, *pro πεπέρακα per syncopen, à περάω.* [25] *Pauca quædam alia his similia enumerantur, παίζω verò communiter facit παίξω, (vnde in aoristo primo passiuo ἐπαίχθη*, lusus est: *in particip. παιχθείς*. illusus: *in fut. primo pass. παιχθήσεται*, ludetur) *& Atticè παίσω vnde in aoristo primo infinitiui παῖσαι*, ludere.

πεῖσθαι. (16) — πεύσεαι. (18) — πεπύθοιτο. (19) — πεπύθωνται. — πύθοντο. — πυθοίατο. — πεύθεαι. (20) — πεύθετο. — πευθοίατο. — πέπυστο. (22) — πράσσω. (23) — πρῆγμα. — πέπρακα. (24) — παίζω. (25)

Appendix. πέπτω à πέπω. πεσσέμεν.

Πέπτω, coquo, pinso, mollio: *fut.* πέψω *à* πέπω. *aorist. prim.* ἔπεψα: *partic.* πέψας, αντος. *Communiter dicitur πέσσω: infin. πέσσειν, & Ionicè πεσσέμεν*, decoquere, *vel* cauponari,

P

1 Ῥέω, *fluo.* [1] Futurum, ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω. Præteritum,

teritum, ἐρρύηκα. Aoriſtus ſecundus actiuus ἐρρύην à ῥύημι: aut ſecundus paſſ. à ῥυέω, [2] etiamſi ῥυῶ circumflexum deſinit in ῶ purum. Compoſita ſunt ἐπιρρέω, *influo*: διαρρέω, *diffluo*, per geminum ρρ. [3] nam vt ε augmentum ſyllabicum duplicat ρ, ita & præpoſitio finita in vocalem: ῥῆμα, *verbum*; ἐπίρρημα, *aduerbium*: ῥήγνυμι, *rumpo*; καταρρήγνυμι, *dirumpo*: ῥῆξαι, *rupiſſe*; περιρρῆξαι, *circumcidiſſe*: proinde καταρράκτης, *cataracta*, fit à verbo ῥάσσω, *tundo*; καταρράσσω, *deturbo*: ſed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, *tundo*; καταράσσω, *deturbo*, per vnum ρ: pro quo & † ἀρράσσω dicitur, vnde συναρράσσω, *confringo*. nam συῤῥάσσω, *confringo*, *collido*, à ῥάσσω.

ῥέω à ῥεύω, ῥυέω
2 & ῥύημι.
3 ρρ geminum in compoſitis.
καταρράκτης ſiue καταράκτης vnde ducatur.

[4] Ῥηγνύω, & ῥήγνυμι, *rumpo*. Futurum [5] ῥήξω, à ‡ ῥήγω: Aoriſt. ſecund. paſſ. [6] ἐρράγην, *ruptus ſum*. Præt. med. [7] ἔρρωγα pro ἔρρηγα: ſiquidem hoc verbum pro η ſæpe capit ω: ſic διέρρωγα, *diruptus ſum*: διερρωγὼς, *diruptus*; vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defenſor*, *opitulator*.

4.5 ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω.
6
7
ω pro η.
διέρρωγα.
διερρωγὼς.

[8] Ῥωννύω & ῥώννυμι, *roboro*. Futur. [9] ῥώσω, à [10] ῥώω. Præteritum actiuum, ἔρρωκα, paſſ. [11] ἔρρωμαι: Pluſquamperfect. ἐρρώμην: Imperatiuus, ἔρρωσο, ἐρρώσθω, *vale*, *valeat*: Infinitiuus, ἐρρῶσθαι.

8.9 ἀρωγὸς.
10 ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω.
11

[1] *De hoc* 218,21. *A* ῥέω *Imperfect.* ἔρρεον, ἔρρεες, ἔρρεε, & ῥέε, *abſque augmento, ſubiunctiuus* ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, & *poeticè* ῥείῃ, fluat. [2] *Dicit* etiamſi ῥυῶ, &c. *quia viſus fuerat innuere, huiuſmodi verba deſtitui aoriſto ſecundo, futuro ſecundo, & præterito med. Poteſt hic aoriſtus etiam ab Aeolico* ῥεύω, *vnde & futurum* ῥεύσω, *deduci. ab eo aoriſtus ſecund. actiuus eſſet* ἔρρυον, (*vt* ἔφυγον *à* φεύγω, 86,20) *paſſ.* ἐρρύην, ἐρρύης, ἐρρύη, fluxi, iſti, it: *hinc ſubiunctiuus* ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ, fluxero, is, it: *prima plural.* ῥυῶμεν: *cum* παρὰ, παραρρυῶμεν, *& poeticè* (80,29) παρρυῶμεν, perfluamus. *infinit.* ῥυῆναι, manaſſe, fluxiſſe: *particip.* ῥυείς, qui fluxit. *futurum ſecundum*, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, fluam, es, et. [3] *Sic etiam* α *priuatiuum, atque aliæ particulæ in vocalem finitæ, quando in compoſitione ante* ρ *locum habent, geminant* ρ: *vt* ῥητὸς, dictus *vel* dicendus, clarus: ἄρρητος, nefandus, non dicen-

1
ῥέε.
2 ῥείῃ.
παρρυῶμεν.
3 α in compoſitione ante ρ.

dicendus, obſcurus. *poetæ metri gratia idem obſeruant*
περιδδείσασα.
ante alias quoque conſonantes: vt περιδδείσασα, verita,
αἰαλλέξας.
pro περιδείσασα, *participium aoriſti primi verbi* περι-
δείδω, vereor. αἰαλλέξας, qui collegit, *pro* ἀναλέξας, *part.*
4 *aoriſti primi ab* ἀναλέγω. [4] *De hoc & ſimilibus* 247,17:
5 *&* 249,29.31. [5] *Hinc aoriſtus prim.* ἔῤῥηξα, ἔῤῥηξας, ἔῤ-
ῥηξε, rupi, iſti, it: *tertia plural.* ἔῤῥηξαν, fregerunt: *impe-
ratiuus* ῥῆξον, rumpe: ῥήξατε, rumpite: *infinit.* ῥῆξαι,
rumpere, tingere: *partic.* ῥήξας, qui rupit. *aoriſtus
prim. med.* ἐῤῥηξάμην: *tertia ſingularis ſine augmento*
6 ῥήξατο, rupit. [6] *Ab* ἐῤῥάγην, ἐῤῥάγης, ἐῤῥάγη, ruptus ſum,
es, eſt, *tertia plur.* ἐῤῥάγησαν, rupti ſunt: *ſubiunctiuus*
ῥαγῶ, ῥαγῇς, ῥαγῇ, ruptus fuero, is, it: *infinit.* ῥαγῆναι,
(*quod &* ῥηγῆναι) ruptum eſſe; *particip.* ῥαγείς, ῥαγεῖσα,
ruptus rupta. *futurum ſecund.* ῥαγήσομαι, *unde infinit.*
ῥαγήσεσθαι, ruptum, iri. *Aoriſtus ſecundus actiuus* ἔῤῥα-
7 γεν, *obſoleuit.* [7] *Ab* ἔῤῥωγα, ἔῤῥωγας, ἔῤῥωγε, ruptus ſum,
ἐῤῥώγεσαν.
es, eſt: *pluſquamperfect.* ἐῤῥώγειν: *tertia plural.* ἐῤῥώγει-
σαν, *& Att.* ἐῤῥώγεσαν, rupti erant: *particip.* ἐῤῥωγώς,
ἐῤῥωγυῖα, ruptus, rupta: *ſine augmento* ῥωγώς: *cum* ἀνά,
ἀναῤῥωγώς.
ἀναῤῥωγώς, apertus, hians. *Huiuſmodi mutatio* τοῦ η *in*
συνοχωκότε.
ω, *Atticorum eſt. húcque referunt quidam* † συνοχωκό-
τε, *id eſt*, coarctati, in anguſtum coeuntes: *partic.
perfectum duale ſine augmento pro* συνωχωκότε, ἀ συνο-
χέω, μήσω, πηκα: *quod deriuatur à* συνοχή, ῆς, coar-
ctatio, in anguſtia, *hoc verò verbale eſt à* συνέχω, con-
ſtringo, contineo. *ſic* μέμβλωκα, κας, κε, veni, *&* cu-
raui, iſti, it: *quod per ſyncopen &* τοῦ β (*euphoniæ gratia*)
interiectionem dictum eſt, vel pro μεμόληκα *à* μολέω, *vel
pro* μεμέληκα *à* μελέω τὸ μέλω, curo. *è* μέμβλωκε *cum*
παρὰ *fit* παραμέμβλωκεν, *& poeticè* παρμέμβλωκε, adue-
8 nit, *adeſt.* [8] *De hoc & ſimilibus in* νύω *&* νυμι *finitis*
9 *habes.* [9] *Hinc aoriſtus primus*, ἔῤῥωσα, ας, ε, roboraui,
confirmaui, iſti, it: *infinit.* ῥῶσαι, roboraſſe: *particip.*
10 ῥώσας, roborans: *futur. med.* ῥώσομαι. [10] *Huius paſſ.*
† ῥώομαι, roboror: *item* fluo, ruo: *in imperfecto* ἐῤῥώοντο,
11 feſtinabant, ruebant. [11] *Hinc partic.* ἐῤῥωμένος, *de quo*
177,10. *aoriſt. prim. aſſumit* σ, ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη:
tertia plural. ἐῤῥώσθησαν: *unde particip.* ῥωσθείς, ῥωσθεῖσα,
robora-

roboratus, confirmatus, a.

[1] Σβεννύω, σβέννυμι, *extinguo*. Futur. [2] σβέσω & σβέσομαι, à σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην, à σβῆμι: [3] aut est aoristus secundus passiuus à σβέω: Aoristus secundus actiuus, ἔσβον: passiuus, ἔσβην. 1.2 3

[4] Σεύω, *agito, concito, fugo*. [5] Aoristus primus, ἔσευα per α purum. Aoristus passiuus, [6] ἐσύθην, pro ἐσεύθην. 4.5 6

[7] Σπένδω, *libo*. Futurum, [8] σπείσω, à σπείδω: [9] quandoque Æolicè pro subiunctiua vocali consonans; σπείρω, σπέῤῥω, *semino*: [10] γείνατο, γένατο, *genuit*. 7.8 9 10

[11] Συνίημι, *intelligo*. Aoristus primus, συνῆκα, & Atticè [12] ἐσυνῆκα, per † geminum augmentum; vt [13] ἠνώχλουν, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, συνῶ: Imperatiuus, συνές: Participium, συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ, ξυνές, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per συν, efferuntur Atticè per ξυν, σύνοικος, ξύνοικος, *contubernalis*. 11 12 13

Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum è σὺν, *cum, simul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi*. [14] Quomodo verò se habeat σὺν in compositis, docere possunt subiecta exempla; βαίνω, *vado*; συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*; συγγράφω, *conscribo*: ζάω, *viuo*; συζάω, *conuiuo*: κάμνω, *laboro*; συγκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico, & lego, id est, colligo*; συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*; συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*; συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*; συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*; συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto, traho*; 14
συστέλλω, *contraho*: φημὶ, *dico*; σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *fundo*; συγχέω, *confundo*: ψαύω, *tango*; συμψαύω, *contingo*. Idem iudicium de mutatione ν in præpositione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, *quatio*; ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *signo*; ἐνσημαίνω, *insignio, imprimo*.

[1] A' σβέννυμι *part.* σβεννὺς, extinguens. [2] *Hinc aorist. prim.* ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε, (*cum* ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, extinxit) *sine augmento* σβέσα, σβέσας, σβέσε: *tertia plural*, σβέσαν: *infin.* σβέσαι, extinxisse, *Aorist. prim.* ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, extinctus vel mortuus sum, es, est: *subiunctiuus* 1

Σ
σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι.
σεύω.
ἔσευα.
ἐσύθην.
σπείσω à σπείδω.
Aeolismus.
συνίημι.
συνῆκα.
ἐσυνῆκα.
συνῶ: συνές.
ξυν Atticè pro συν.
συῤῥήγνυσθαι.
συν in compositione fit
συμ ante β, μ, π, φ, ψ
συγ ante γ, κ, χ
συ, συσ, συ, συλ, συρ ante ζ, σ, ς, λ, ρ
Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.
σβέσαι.

subiunctiuus σβεσθῶ, σβεσθῇς, σβεσθῇ*: infinit.* σβεσθῆναι*:*
cum ἀπὸ, ἀποσβεσθῆναι, extingui, supprimi*: futur. prim.*
pass. σβεσθήσομαι, extinguar. *Pro* σβέσω *dicitur quoque*
σβήσω*: perfect.* ἔσβηκα*: participium* ἐσβηκώς*: cum* ἀπὸ,
ἀπεσβηκώς. 3 ἀπεσβηκώς, extinctus. [3] *Prior opinio verior videtur;*
4 *quòd posterior repugnet ei quod dixit.* [4] *Passiuum* σεύο-
μαι*: imperfect.* ἐσευόμην*: tertia plural.* ἐσεύοντο, *& poë-*
ἐσσεύοντο. *ticè augmento positione producto* ἐσσεύοντο, ibant. *Aori-*
stus secundus, ἔσυον (*ut* ἔφυγον *à* φεύγω) *medius* ἐσυόμην*:*
σύτο. *tertia persona* ἐσύετο, *syncope ac deposito augmento* σύτο,
concitatus est, proruit. *Alij volunt dictum pro* ἐσέ-
συτο *in plusquamperfecto passiuo, deposito omni augmen-*
σεῦα. 5 *to.* [5] *De hoc 215,37. sine augmento est* σεῦα, σεῦας, σεῦε,
ἐπισσεύας. fugaui, isti, it*: particip.* σεύας*: cum* ἐπὶ, ἐπισεύας, *& poë-*
ticè ἐπισσεύας, exhortatus. *aoristus primus medius* ἐ-
σευάμην, ω, ατο, *& deposito augmento,* σευάμην, σεύω,
σεύατο. σεύατο, rui, isti, it*: imperatiuus,* σεῦαι, σευάσθω, *& synco-*
σεύσθω. 6 *pe* † σεύσθω, concitetur. [6] *Ab* ἐσύθην, ἐσύθης, ἐσύθη,
id est, impetu concitatus sum, es, est, *ducitur partici-*
7 *pium* συθείς, concitatus. [7] *Huius imperfect.* ἔσπενδον,
σπένδεσκε. 8 ἔσπενδες*; hinc tertia Ionica* σπένδεσκε, libabat. [8] *Hinc*
aoristus primus ἔσπεισα, ἔσπεισας, ἔσπεισε, *sine augmento*
σπεῖσε. σπεῖσα, σπεῖσας, σπεῖσε, libaui, isti, it*: imperat.* σπεῖσον*:*
subiunctiuus σπείσω, σπείσῃς*: infinit.* σπεῖσαι*: particip.*
σπείσας. *Aorist. prim. medius* ἐσπεισάμην*: infinit.* σπεί-
σασθαι, inducias facere*: perfect. pass.* ἔσπεισμαι*: tertia*
persona ἔσπεισται, transactum est*: aorist. prim.* ἐσπεί-
σθην, libatus vel immolatus sum*:* ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ,
ἀργεννὸς. 9 factæ sunt induciæ. [9] *Sic* ἀργεννὸς, candidus, *pro* ἀρ-
ἄπερρε. γεινός. ἄπερρε *pro* ἄπερρε, abi in malam rem, *ab* ἀπέρρω*:*
ἔρρε. *& simplex* ἔρρε, peri*: atque in imperat. pass.* ἔρρου, abi,
peri, *ab* εἴρω *siue* φθείρω, *pro quo Aeoles* φθέρρω *dicunt;*
deinde per aphæresim ἔρρω. *A* φθείρω, corrumpo (*ut hoc*
obiter dicatur) *futurum* φθερῶ, *perfectum* ἔφθαρκα, *pas-*
siuum ἔφθαρμαι, *hinc particip.* ἐφθαρμένος, interemptus.
ἔφθορμαι. *pro* ἔφθαρμαι *Aeoles dicunt* ἔφθορμαι, ἔφθορσαι, ἔφθορται. *sic*
μέμορμαι. *à* μείρω *siue* μείρομαι, diuido, sortior, *fit* μέμορμαι, μέ-
μορσαι, μέμορται, sortitus sum, es, est, *pro* μέμαρμαι, μέ-
μεμοίραμαι. μαρσαι, μέμαρται*: quod &* † μεμοίραμαι, μεμοίρασαι,
μεμοίραται.

μεμοίρασται: & rursus pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρησαι, μεμόρηται: unde participium μεμορημένον, factum, elaboratum. *Ab* ἔφθορμαι, & μέμορμαι *in infinitiuo* ἐφθόρθαι, μέμορθαι, *accentu in antepenultima. sic* τέτορθαι *pro* τετάρθαι, *à* τείρω, μ. τερῶ, π. τέταρκα, *id est*, infesto, sum molestus. *sed redeamus ad* φθείρω: *huius perfect. medium* ἔφθορα, corruptus sum, *aoristus secund. act.* ἔφθαρον: *passiuus* ἐφθάρην, perij: *particip.* φθαρείς, έντος, corruptus. *Pro* φθερῶ *futuro verbi* φθείρω, *Aeoles dicunt* φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, vastabo, is, it: *sic ab* εἴρω *idem quod* φθείρω, *futur.* ἔρσω *pro* ἐρῶ: *unde aorist. prim. sine augmento* ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε: *cum* ἀπὸ, ἄπερσεν, & *poëticè seruato* ο (80,1) ἀπόερσε, corrupit. *sic à* κείρω, tondeo, μ. κερῶ, *Aeolicè* κέρσω, *unde aorist. prim.* ἔκερσα, totondi: *infinit.* κέρσαι, totondisse. *à futur.* κερῶ, *infin.* κερεῖν, & *Jonicè* (88,4) κερέειν, tonsurum esse. *ab* ἄρω, coapto, μ. ἀρῶ & ἄρσω, coaptabo: *aoristus primus* ἦρσα: *imperat.* ἄρσον, adapta. *à* κύρω, sum, incido, adipiscor, nanciscor, μ. κυρῶ & κύρσω, adipiscar: *aorist. prim.* ἔκυρσα: *in secund. plural.* ἐκύρσατε, incidistis: *tertia* ἔκυρσαν, inciderunt: *cum* ἐν, ἐγκύρσαν, inciderunt, offenderunt: *particip.* κύρσας: *cum* ἐν, ἐγκύρσας, incidens: *particip. aoristi primi pass.* κυρθείς, adeptus. 10
[10] *Vide* 277,13. [11] *Componitur ex* σὺν (*pro quo Attici* ξὺν *in compositis*, 198,34) & ἵημι, *cuius inflexionem* 11
habes 234,29. [12] *Pro* ἐσυνῆκα, ἐσυνῆκας, ἐσυνῆκεν, 12
Attici dicunt ξυνῆκα, ξυνῆκας, ξυνῆκεν, intellexi,
isti, it: *atque* ξυνέηκα, ξυνέηκας, ξυνέηκε, 211,9. *com-* 13
muniter verò συνέηκα, συνέηκας, συνέηκε. [13] *De hoc* 14
205,13. [14] *Quare ita mutetur* ν, *vel elidatur, docuimus. Jdem ferme iudicium de* ν *in* ἀνὰ, *cùm poëticè*, α *finali deperdito, præponitur consonantibus, veluti* 80,29, 27, *attigimus. nam* ν *ante* κ & χ *mutatur in* γ: *ante* λ, *in* λ: *ante* β, μ, π, φ, *in* μ: *ut ante* κ, ἀγκαλέω *pro* ἀνακαλέω, reuoco: ἀγκλίνας *pro* ἀνακλίνας, reclinans, *ut* τύψας, 62,19: *ab* ἀνακλίνω. *sic* ἀγκρεμάσας *pro* ἀνακρεμάσας, suspendens, *ut* τύψας, 92,19: *ab* ἀνακρέμαμαι, *sed tamquam ab* ἀνακρεμάω, μ. άσω: *aorist. prim.* ἀνεκρέμασα: *tertia plur.* ἀνεκρέμασαν, suspenderunt: *particip. aori-*

V *sti*

Marginal notes:

μεμόρημαι.
ἐφθόρθαι.
μέμορθαι.
τέτορθαι.
φθέρσει.
ἀπόερσε.
ἔκερσα.
ἄρσω.
ἄρσον.
κύρσω.
ἐνέκυρσαν.
ἐγκύρσας.
ξυνῆκα.

Jn compositis ex ἀνὰ *poetæ dicunt*

ἀγκ	pro	ἀνακ
ἀγχ		ἀναχ
ἀλλ		ἀναλ
ἀμβ		ἀναβ
ἀμμ		ἀναμ
ἀμπ		ἀναπ
ἀμφ		ἀναφ

ἄγκλητος. ἄγκονος. ἀγκορές. ἀγχαλάω. ἀλλύω. ἀλλύεσκε. ἀλλύουσα. ἄλλεγον. ἀλλέξαι. ἀμβαίνω. ἄμβαλε. ἀμβλήδην. ἀμβολή. ἀμβολίη. ἀμβολιεργός. ἀμβώσαντες. ἀμβωμοῖσι. ἀμμάθω. ἄμμιγα. ἀμμίγδην. ἀμμίξας. ἀμμέγα. ἀμμέσον. ἀμπεπαλών. ἀμπαύομαι. ἀμπαύσασθε. ἄμπαυμα. ἄμπαυσις. ἀμπαυστήριον.

sti primi pass. ἀνακριμασθεὶς, suspensus. ἀγκρίνω *pro* ἀνακρίνω, discutio, discerno, ἀγκρίνομαι *pro* ἀνακρίνομαι, præludo. *huc etiam referri possunt* ἄγκλειτος *pro* ἀνάκλειτος, iactabundus: ἄγκονος *pro* ἀνάκονος, minister: *atque hinc* ἀγκονὶς, ίδος, ministra: *&* ἀγκονέω ῶ, diligens sum: *sic* τὸ ἀγκορὲς *quasi* ἀνακορὲς, insatiabile. *Ante* χ, ἀγχαλάω *pro* ἀναχαλάω, relaxo, remitto. *Ante* λ, ἀλλύω *pro* ἀναλύω, resoluo, retexo: *vnde* ἀλλύεσκε *Ionicè pro* ἀνέλυε, resoluebat: *&* ἀλλύουσα *pro* ἀναλύουσα, resoluens. ἄλλεγον *pro* ἀνάλεγον, *& hoc pro* ἀνέλεγον, collegi: *aorist. secund. sine augmento ab* ἀναλέγω: *vnde & in aoristo primo infinitiui act.* ἀλλέξαι *pro* ἀναλέξαι, collegisse. *Ante* β, ἀμβαίνω *pro* ἀναβαίνω, ascendo: *vnde* ἄμβασις *pro* ἀνάβασις, ascensio: ἀμβάτης *pro* ἀναβάτης, ascensor: ἄμβατος, accessus, accessibilis: τὰ ἄμβατα, gradus. ἄμβαλε *pro* ἀνέβαλεν, *& istud pro* ἀνέβαλε, reiecit, sursum iecit; *aoristus secundus ab* ἀναβάλλω: (*at* ἔββαλε *pro* ἀπέβαλε) ἀμβλήδην *pro* ἀναβλήδην, altè: ἀμβολὴ *pro* ἀναβολὴ, *&* ἀμβολίη *pro* ἀναβολίη, procrastinatio, dilatio: ἀμβολιεργὸς *pro* ἀναβολιεργὸς, dilator, operum procrastinator. ἀμβώσαντες, reclamantes, exclamantes, *pro* ἀναβώσαντες, *& istud per crasim pro* ἀναβοήσαντες, *vt simplex* βῶσαι *pro* βοῆσαι, 120,17. *sic in appositione,* ἀμβωμοῖς *seu* ἀμβωμοῖσι (24,12) *pro* ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. *Ante* μ, ἀμμάθω *pro* ἀναμάθω, pœniteam: ἄμμιγα *pro* ἀνάμιγα, simul, vnà: ἀμμίγδην *pro* ἀναμίγδην, permixtim, promiscuè: ἀμμίξας *pro* ἀναμίξας, permiscens, *ab* ἀναμίγνυμι, *sed tamquam ab* ἀναμίγω, 247,16. *& in appositione,* ἀμμέγα *pro* ἀνὰ μέγα, per magnum: ἀμμέσον, *pro* ἀνὰ μέσον, in medio. *Ante* π, ἀμπαιωνίσαι *pro* ἀναπαιωνίσαι, pæana recantare, *aoristus prim. infinitiui ab* ἀναπαιωνίζω. ἀμπεπαλὼν, vibrans, *pro* ἀναπεπαλὼν, *& istud pro* ἀναπαλὼν, *cum augmento poëtico,* 79,23: *est participium aoristi secundi ab* ἀναπάλλω: *vt à simplici* πάλλω *fit* πεπαλὼν, vibrans vel qui vibrauit. ἀμπαύομαι *pro* ἀναπαύομαι, quiesco: *hinc in aoristo primo imperatiui medij* ἀμπαύσασθε, requiescite: *& verbalia* τὸ ἄμπαυμα, ατος, requies: ἡ ἄμπαυσις, εως, requies: ἀμπαυστήριον, sedes in qua quiescitur:

quiescitur: *pro* ἀναπαύσασθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριον. ἀμπέτασον *pro* ἀναπέτασον, extende, aperi, *vt* τύψον, 88,13: *ab* ἀναπεταννύω, *sed tamquam ab* ἀναπετάω, 253,22: & 259,19. ἄμπηρος *pro* ἀνάπηρος, cæcus, mutilatus. ἀμπλέκω *pro* ἀναπλέκω, implico, amicio: *hinc* † ἀμπλακέω, pecco, erro, implicor: *vnde participium aoristi secundi* ἀμπλακών, qui errauit; & *verbale* ἀμπλάκημα, peccatum; *inde dictum quòd implicet & inuoluat homines: sic &* ἡ ἀμπλακία, error, peccatum. ἀμπνοὴ *pro* ἀναπνοὴ, respiratio. ἀμπτάμενος *pro* ἀναπτάμενος, reuolans, subuolans: τὰ ἀμπτάμενα, reuolantia: *vide simplex* πτάμενος. ἄμπωσις, *siue (quo oratores uti solent)* ἄμπωτις, *pro* ἀνάπωσις, resorptio, reciprocatio siue recessus æstus marini: *vnde* ἀμπωτίζω, me resorbeo, refluo. & *in appositione*, ἀμπεδίον *pro* ἀνὰ πεδίον, per campum: ἀμπέλαγος *pro* ἀνὰ πέλαγος, per mare: ἀμπόλιν *pro* ἀνὰ πόλιν, per vrbem. *Ante* φ, ἀμφέρω *pro* ἀναφέρω, sursum fero: ἀμφέρεται *pro* ἀναφέρεται, sursum fertur: † ἀμφυγία *pro* ἀναφυγία, perpetuum exilium. & *in appositione*, ἀμφόνον *pro* ἀνὰ φόνον, per cædem: ἀμφυτὰ *pro* ἀνὰ φυτὰ, per plantas. *Ante* δ *verò, ante* θ, ν, σ, & τ, *quamuis* ἀνὰ *perdat* α *finale*, ν *tamen manet inuariatum, tam in compositione quàm in casus appositione: vt* † ἀνδηράδες *pro* ἀναδηράδες, areæ: ἄνδεμα *pro* ἀνάδεμα, vitta: τὰ ἄνδηρα *pro* ἀνάδηρα, flores: ἀνδίκλης, ου, *pro* ἀναδίκλης, genus laquei: ἄνδιχα, *pro* ἀνάδιχα, bifariam: ἀνδοκάδην *pro* ἀναδοκάδην, ex fideiussione: ἀνδόνακας *pro* ἀνὰ δόνακας, inter arundines, *ab* ὁ δόναξ, ακος, arundo: ἀνδύεται *pro* ἀναδύεται, emerget: ἀνθρώσκω, *pro* ἀναθρώσκω, resilio: ἀννέκυας *pro* ἀνὰ νέκυας, per cadauera: ἄνστησον *pro* ἀνάστησον, excita, *aorist. prim. imperatiui actiui ab* ἀνίστημι, μ. ἀναστήσω: ἀνστρέφομαι *pro* ἀναστρέφομαι, versor per, peruado, assiduus sum: ἄνσχεο *pro* ἀνάσχεο, *de quo* 296,32: ἀνσχήσεσθαι *pro* ἀνασχήσεσθαι, toleraturum esse: *vide simplex* σχήσεσθαι 299, 8. ἀνστόμα *pro* ἀνὰ στόμα, per os. ἀντανύω *pro* ἀνατανύω, extendo. τ *verò præpositionis* κατὰ, *quando poëticè quoque*, α *finali deperdito, præponitur consonantibus, ante aspiratas* φ, χ,

ἄμπηρος.
ἀμπλέκω.
ἀμπλακία.
ἀμπνοή.
ἀμπτάμενος.
ἄμπωσις.
ἄμπωτις.
ἀμπωτίζω.
ἀμπεδίον.
ἀμπέλαγος.
ἀμπόλιν.
ἀμφέρω.
ἀμφυγία.
ἀμφόνον.
ἀμφυτά.
ἀνδηράδες.
ἄνδεμα.
ἄνδηρα.
ἄνδιχα.
ἀνδοκάδην.
ἀνδόνακας.
ἀνδύεται.
ἀνθρώσκω.
ἀννέκυας.
ἄνστησον.
ἀνστρέφομαι.
ἄνσχεο.
ἀνσχήσεσθαι.
ἀνστόμα.
ἀντανύω.

Poetæ ita faciunt composita ex κατὰ, vt dicant,

καββ		καταβ
καδδ		καταδ
κακκ		κατακ
κακχ		καταχ
καλλ		καταλ
καμμ		καταμ
καννν	pro	καταν
καππ		καταπ
καπφ		καταφ
καρρ		καταρρ
κασσ		κατασ
κατθ		καταθ
καττ		κατατ

mutatur in earum tenues π, κ: ante θ & τ, seruatur ipsum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonam sequenti similem, nempe in β ante β, in δ ante δ, & sic de alijs: ante σ verò, ipsum τ prorsus deperit. sed exemplis res illustretur: ante β, κάββαλε pro κατέβαλε, & istud pro κατέβαλε, deiecit, *aoristus secundus absque augmento à καταβάλλω: infinitiuus καββαλεῖν pro καταβαλεῖν,* strauisse: *& καββαλικὸς,* prosternendo aptus: *& huius comparatiuus καββαλικώτερος,* ad prosternendum aptior, qui aptius prosternitur: *quibus & † oratores vtuntur. Ante δ, καδδραθέτην,* dormierunt duo, *pro καταδραθέτην, tertia dualis aoristi secundi à καταδαρθάνω, sed tamquam à καταδαρθέω: simplex δαρθέω, aoristus secundus ἔδαρθον, & metathesi ἔδραθον: tertia dualis reiecto augmento δαρθέτην, cum κατὰ, καταδαρθέτην, & poëticè καδδραθέτην. καδδῦσαι pro καταδῦσαι,* demersisse, *aoristus primus infinitiui actiui à καταδύω. & in appositione, καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν,* pro virili parte: *ἡ δύναμις, εως, τὴν δύναμιν, vt ὄφιν,* 51,10. *καδδὲ pro κατὰ δὲ. hoc in tmesi non rarò vsurpatur; quum scilicet verba composita ex κατὰ, diuiduntur, atque inter præpositionem κατὰ & verbum simplex inseritur particula δὲ, siue sola, siue cum alijs dictionibus: vt καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δὲ, id est,* strauit autem, *aoristus secundus à καταβάλλω: καδδ' εἷσε pro καθεῖσε δὲ, id est, ἐκάθισε δὲ,* collocauit verò: *vide simplex εἷσε 258, 6. καδδ' ἔθορε pro κατέθορε δὲ,* desilijt verò; *aoristus secundus à καταθορέω. καδδ' ἕλον pro καθέλον δὲ, & hoc pro καθεῖλον δὲ,* detraxerunt verò; *est aorist. secund. sine augmenti à καθαιρέω, sed tamquam à καθέλω, vt simplex αἱρέω ab ἕλω, 271, 23. καδδ' ἔπεσε pro κατέπεσε δὲ,* decidit verò, *aorist. secund. à καταπίπτω, sed tamquam à καταπετέω. Ante κ, κακκῆαι pro κατακῆαι, pro quo etiam* Ho*merus dixit κατακηέμεν,* cremare; *aorist. prim. infinitiui à κατακαίω, μ. κατακαύσω, aorist. prim. κατέκαυσα & κατέκηα, vnde infinit. κατακῆαι, & Ionicè, κατακηέμεν: in prima plural. subiunctiui κατακήωμεν, & poëticè κατακήομεν,* crememus. *κακκρύπτων pro κατακρύπτων,* occultans, tegens. *& in appositione, κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφήν,*

καδδὲ.
καδδ' ἔβαλε.
καδδ' εἷσε.
καδδ' ἔθορε.
καδδ' ἕλον.
καδδ' ἔπεσε.
κακκῆαι.
κατακηέμεν.
κατακήομεν.
κακκρύπτων.
κακκορυφὴν

κορυφὴν, circa verticem. *Ante χ*, † κάγχαρτος *pro* καταχαρτος, lætabundus; *verbale à* καταχαίρω, insulto. καγχύω *pro* καταχύω, defundo, deijcio. *Ante λ*, καλλείπειν *pro* καταλείπειν, relinquere: *hinc* καλλείπεται, relinquitur: καλλείψω, relinquam: *infinit.* καλλείψειν, relicturum esse: *in aorist. secund.* κάλλιπε, reliquit, *sine augmento pro* κατάλιπε, *&* *istud pro* κατέλιπε. *in appositione*, καλλαπάρην *pro* κατὰ λαπάρην, iuxta ilia: λαπάρην *accusatiuus est Ionicus* (13, 21) *pro* λαπάραν, *ab* ἡ λαπάρα, ας, ile, *siue pluraliter* ilia. *Ante μ*, καμμίξας *pro* καταμίξας, commiscens, *particip. aorist. prim. à* καταμιγνύω *siue* καταμίγνυμι, *sed tanquam à* καταμίγω, 247, 16. καμμύω *pro* καταμύω, claudo, *quo & oratores utuntur: hinc in futuro* καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, claudet oculos: *& in aristo primo* κάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, occluserunt oculos. καμμονία, *& Ionicè* καμμονίη *pro* καταμονίη, victoria forti mansione parta. (*huc referri potest* κάμμορος *pro* κακόμορος, infortunatus, *quasi* κάμμορος) *in appositione*, καμμέσον *pro* κατὰ μέσον, circa medium: καμμέσῳ *pro* κατὰ μέσῳ, *& in tmesi*, καμμέσῳ ἄροτρον ἄξειαν, *pro* κατάξειαν μέσῳ ἄροτρον, aratrum quidem fregerint: *est* κατάξειαν *aoristus primus Aeolicus optatiui* (91, 2) *à* κατάγνυμι, *sed tamquam à* κατάγω. *Ante ν*, καννεύσας *pro* κατανεύσας, annuens: *participium aoristi primi à* κατανεύω. *Ante π*, καππνεύσασα *pro* καταπνεύσασα, incendens; *participium fœmininum aoristi primi actiui à* καταπνεύω. *in appositione*, καππεδίον *pro* κατὰ πεδίον, per campum, in campo. *Ante φ*, κάπφαγε *pro* κατάφαγε, *& istud pro* κατέφαγε, comedit, *aoristus secundus sine augmento à* καταφάγω, *sed tamquam à* καταφάγω. † καπφωθεὶς *pro* καταφωθεὶς, vastatus, *participium aoristi primi passiui ab inusitato* καταφόω. *in appositione*, καπφάλαρα, *pro* κατὰ φάλαρα, in phaleris. *Ante ρ*, καῤῥέζειν *pro* καταρέζειν, *quod & ipsum poëticum est pro* καταῤῥέζειν, peragere: *sic participium præsens fœmin.* καῤῥέζουσα, peragens. *in appositione*, καῤῥὰ *pro* κατὰ ῥὰ: καῤῥόον, *& crasi* καῤῥοῦν, *pro* κατὰ ῥόον, *&* κατὰ ῥοῦν, (*quod &* καταῤῥοῦν *coniunctè*) *id est*, secundo flumine. *Ante σ*, κάσχεθε *pro* κατέσχεθε, continere: *à* κατέχω, *sed tamquam*

κάγχαρτος. καλλείπειν. καλλαπάρην. καμμίξας. καμμύω. καμμονίη. κάμμορος. καμμέσον. καμμέσῳ. καννεύσας. καππνεύσασα. καππεδίον. κάπφαγε. καπφωθεὶς. καπφάλαρα. καῤῥέζειν. καῤῥὰ. καῤῥοῦν. κάσχεθε.

quam à κατταχέω, *cuius aoristus secundus* κατέχον, ες, ε: *medius* κατεχόμην: *imperat.* κατάχε, καταχέθω, *secunda plur.* κατάχεαθε *&* *poëticè* κάχεαθε: κασορνῦσα *pro* καταστορνῦσα, complanans; *participium præsens actiuum à* καταστόρνυμι, *vt* ζευγνῦσα. *Ante* θ, κατθνήσκω *pro* καταθνήσκω, morior: *hinc in aoristo secundo* κάτθανε *pro* κατάθανε, *&* *istud pro* κατέθανε, mortuus est, *atque pro imperatiuo* κατάθανε, morere, obi: *&* *participium* κατθανὼν *pro* καταθανὼν, mortuus. κατθάψαι *pro* καταθάψαι, sepeliuisse; *aoristus primi infinitiui à* καταθάπτω. κάτθεσαν *pro* κατάθεσαν, *&* *istud pro* κατέθεσαν, deposuerunt: *vide simplex* ἔθεσαν, κατθεμένη *pro* καταθεμένη, quæ deposuit. *Ante* τ, καττύπτεσθαι *pro* κατατύπτεσθαι, vapulare. *&* *in appositione*, καττάδε *pro* κατὰ τάδε, secundum hæc, in hunc modum: καττοῦτο *pro* κατὰ τοῦτο, iuxta hoc. *Sic præpositio Dorica* ποτὶ, *id est*, πρὸς, (169, 14) *præcipuè cum articulis, vt* ποττῶ *pro* ποτὶ τῶ, *id est* πρὸς τοῦ: ποττὸν *pro* ποτὶ τὸν: ποττὰν *pro* ποτὶ τὰν, *id est* πρὸς τὴν: ποττὼς *pro* ποτὶ τὼς, *id est* πρὸς τοὺς: ποττὰς *pro* ποτὶ τὰς: ποττὰ *pro* ποτὶ τὰ: *vide* 166, 9, 14. Παρὰ *etiam in compositione sæpe amittit* α *ante consonantes, sed* ρ *præcedens in aliam consonam non mutatur: vt* παρβολάδην *pro* παραβολάδην, permutatim seu comparatim: παρθέμενοι *pro* παραθέμενοι, apponentes: *vide* 141, 10. πάρθεσαν *pro* παράθεσαν, *&* *istud pro* παρέθεσαν, apposuerunt: *vide simplex* ἔθεσαν 138, 13, 22. παρκλίνω *pro* παρακλίνω, detorqueo; *tertia pluralis* παρκλίνουσι, detorquent. παρμένω *pro* παραμένω, permaneo, adsum. παρπεπιθὼν, arte pelliciens, fallens, *à* παραπείθω: *simplex* πείθω, *aoristus secundus* ἔπιθον, *&* *poëticè* πέπιθον, *particip.* πεπιθὼν, *cum* παρὰ, παραπεπιθὼν, *&* *reiecto* α, παρπεπιθών. παῤῥέω *pro* παραῤῥέω, præterfluo. παρτιθέτω *pro* παρατιθέτω, apponat: *vide simplex* τιθέτω, παρφάσθαι *pro* παραφάσθαι, decipere, malè suadere: *vide simplex* φάσθαι. *hinc* πάρφασις *pro* παράφασις, deceptio. παρφέρεσθαι *pro* παραφέρεσθαι, perperam feror, trāsuersus agor.

† Σόω, seruo, vado, irruo: *subiunctiuus* σόω, σόῃς, σόῃ, seruem, es, et. *Fut.* σώσω *à* σόω: *aorist. prim.* ἔσωσα: *imperat.*

καστορνῦσα. κατθνήσκω. κατθάψαι. κάτθεσαν. κατθεμένη. καττύπτεσθαι. καττάδε. καττοῦτο. ποττῶ. ποττόν. ποττάν. ποττώς. ποττάς. ποττά. παρβολάδην. παρθέμενοι. πάρθεσαν. παρκλίνω. παρμένω. παρπεπιθών. παῤῥέω. παρτιθέτω. παρφάσθαι. πάρφασις. παρφέρεσθαι. Appendix. σόω à σόω.

imperat. σῦσον, vade. *Perfectum imperatiui passiui* σέσυσο, *&* *detracto augmento* σῦσο, σύθω, vade, at: rue, at: σῦθε, ite, ruite. *tamen* σύθω *&* σῦθε *possunt censeri facta per crasim à præsenti imperatiui passiui* σόυ, σοέσθω σύσθω: σόεσθε σῦσθε.

Σαάζω *poëticum pro* σώζω, seruo, tutor: *futurum* † σαώσω, σαώσεις, σαώσει: *infinitiuus* σαώσειν, *&* *Ionicè* σαωσέμεν, seruaturum esse. *Aorist. primus* ἐσάωσα: *tertia persona* ἐσάωσε, *reiecto augmẽto, & apocope poetica* σάω, seruauit: *sumitur & pro* σάωσον, *id est* σῶσον, serua: *per eandem apocopen.*

Τέμνω, *seco.* Futur. [1] τμήξω, à [2] τμήγω. Aoristus sec. 1.2
[3] ἔταμον vel [4] ἔτμον: Particip. ταμὼν vel τέμων. 3.4
[5] Γίκτω, *pario.* Fut. [6] τέξω, à τέκω. Præterit. med. τί- 5.6
τοκα. Aoristus sec. [7] ἔτικον, per ι: [8] nam secundo aor. 7.8
verti ι in α, id ferme fit præsente aliqua immutabili; δέρω, ἔδαρον, excorio: πλέκω, ἔπλακον, plico.
[9] Τιτρώσκω, *vulnero.* Fut. [10] τρώσω, à [11] τρόω. Sæpe ba- 9
rytona quoque habent reduplicationem; δράω, δι- 10
δράσκω, *fugio:* μνάω, μιμνήσκω, *in memoriam reuoco.* 11
[12] Τρέχω, *curro.* Fut. θρέξω, *per* θ. Præteritum δεδράμη- 12
κα, à δραμέω. Aoristus secundus [13] ἔδραμον, [14] à δρέμω. 13
Futurum secundum medium δραμοῦμαι. 14
Τρώγω, *comedo.* Aoristus secundus † [15] ἔφαγον, à φή- 15
γω. Futurum secundum med. φάγομαι pro [16] φαγοῦμαι, 16
[17] vt ἔδομαι & πίομαι: *edam, bibam.* 17
[18] Τυγχάνω, *sum, nanciscor.* Futur. [19] τεύξομαι, à [20] 18
τεύχω. Aorist. secund. [21] ἔτυχον. Præteritum [22] τετύ- 19
χηκα, à [23] τυχέω: at [24] τέτυκται, *est, & paratus est,* ter- 20
tia præteriti passiui pro [25] τέτευκται, à τεύχω. Vide in 21
* ἄφυκτος, *ineuitabilis.* 22
[1] *Vel* τμήσω, à τμέω: *vel etiam regulare* τεμῶ, *prima* 23
plural. τεμοῦμεν, vastauimus: *futurum med.* τεμοῦμαι. 24
Perfectum *act.* τετέμηκα, 83.9: *&* 84, 1: *syncope* τέτμη- 25
κα *hinc pass.* τέτμημαι: *particip.* τετμημένος, sectus: *ao-* 1
rist. prim. ἐτμήθην, excisus sum: *infin.* τμηθῆναι, vastari: *particip.* τμηθεὶς, τμηθεῖσα, sectus, secta. *Cæterùm à fut.* τμήξω *fit aor. prim.* ἔτμηξα: *particip.* τμήξας: *composita* ἀποτμήξας, qui abscidit: διατμήξας, qui discidit.

Τ
τέμνω à τμήγω.
ἔταμον *vel* ἔτμον.
τίκτω à τέκω.
Aoristus secundus quando mutet ι *in* α.
τιτρώσκω à τρόω.
Reduplicatio in barytonis.
τρέχω, à δραμέω & δρέμω.
θρέξω.
τρώγω à φήγω.
φάγομαι.
τυγχάνω à τεύχω & τυχέω.
* Pag. 269, v. 18
τμήσω.
τεμῶ.

2 [2] *Hinc etiam aorist. secund.* ἔτμηγον *&* ἔτμαγον: *pass.* ἐτμάγην : *tertia plural.* ἐτμάγησαν, *Bœoticè vel syncope* ἔτμαγεν, *sine augmento* τμάγεν, secti vel separati sunt:

τμάγεν.

3 *particip.* τμαγεὶς *&* τμηγεὶς, scissus. [3] *Sine augmento* τέμον, τέμες, τέμε : *futur. secund.* ταμῶ : *medium* ταμοῦμαι.

4.5 [4] *Infinit.* τεμεῖν. [5] *De hoc* 224, 22. [6] *Medium*

6 τέξομαι, τέξῃ, τέξεται, pariam, es, et : *perfect. act.* τέτεχα: *pass.* τέτεγμαι, ξαι, κται : *hinc aorist. prim.* ἐτέχθην, natus sum : *subiunctiuus* τεχθῶ, τεχθῇς, τεχθῇ, in lucem editus fuero, is, it : *infinit.* τεχθῆναι, nasci : *partic.* τεχθεὶς,

7 natus, genitus : *futur. prim.* τεχθήσομαι, pariar. [7] *Sine augmento* τέκον : *tertia persona* τέκε, peperit : *item* genuit, *de viro : aorist. secund. medius* ἐτεκόμην, *& reiecto augmento* τεκόμην, τέκεν, τέκετο.

τέκε.

τέκετο.

8 [8] *Reddit rationem cur* τίκτω *siue* τέκω *non faciat in aoristo sec.* ἔτακον, *cùm* 86, 18. *dictum sit penultimam* ε *mutari in aoristo secund. in* α : *verùm id, inquit, solùm habet locum, quum penultimam* ε *præcedit aut sequitur aliqua immutabilium,* λ, μ, ν, ρ : *atque hinc excipiuntur* λέγω, φλέγω, βλέπω, ἐλέγχω: *de quibus* 217, 3, *&* 31. *sic interdum* τέμνω, *ut in verbo*

9 *precedenti dictum est.* [9] *Hoc verbum continetur ea regula quam assignauit* 261, 15 : σκω *&* σκομαι, *tamquam* ω *&* ομαι. *nam reduplicatio* πι *non seruatur nisi in præsenti & imperfecto, ut de verbis in* μι *dictum est* 135, 3. *sic à* μιμνήσκω, *futur.* μνήσω : *à* διδύσκω, ingredior, submergor, *futur.* δύσω, *perfect.* δέδυκα : *plusquamperfect.* ἐδεδύκειν : *tertia plural.* ἐδεδύκεισαν, *& Atticè* (213, 23) ἐδεδύκεσαν, submersi vel submersæ fuerant. *à* κικλήσκω, voco, *futur.* κλήσω. *à* πιπίσκω, potum præbeo, *fut.* πίσω, *aorist. prim.* ἔπισα. *à* πιπράσκω (*Ion.* πιπρήσκω) vendo, *futur.* πράσω, *Ion.* πρήσω. *vel dic. huiusmodi verba à suis primitiuis tempora mutuari : nempe* πιτρώσκω *à* τρόω *vel* τρώω : μιμνήσκω *à* μνάω : διδύσκω *à* δύω : κικλήσκω *à* καλέω, *cuius futur.* καλήσω, *& syncope* κλήσω : πιπίσκω *à* πίω : πιπράσκω *vel* πιπρήσκω *à* πράω : *hinc in participio aoristi primi pass.* πραθεὶς, venditus. *tamen* διδράσκω *seruat reduplicationem in futuro,* διδράσω. *Cæterùm hæc reduplicatio tam barytonorum quàm circumflexorum (in quibus quoque locum habet) non solùm fit*

μνήσω.

διδράσω.
Reduplicatio Ionica per ι.

per ι,

per ι, sed etiam per ε, more Ionico, veluti de τίθημι dictum est, ut κάμω, κεκάμω, laboro : *κλῶ, κέκλω,* iubeo. *Hæc à præterito medio fieri innuit* CLENARDVS. *Interdum quoque (ut de verbis in μι diximus, 149, 32) huiusmodi reduplicatio fit repetitis duabus literis thematis initialibus; ut ἀλκέω, ἀλαλκέω,* propulso. [10] *Hinc aori-* 10
stus primus ἔτρωσα : perfect. τέτρωκα : pass. † τέτρωσμαι, τέτρωσαι, τέτρωσται, aßumpto σ : unde aorist. prim. ἐτρώθην : infinit. τρωθῆναι, sauciari, vulneratum esse : *particip. τρωθεὶς,* læsus, sauciatus. [11] *Vel à τρόω. di-* 11
citur & τρῶμι : unde † imperfect. ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω : cum ἐξ, ἐξέτρω, abortum fecit. [12] *De hoc 218, 5. A futur.* 12
θρέξω, aorist. prim. ἔθρεξα, & poëtice † θρέξασκον, cucurri & cucurrerunt, *vel* currebam & currebant. *futurum med. θρέξομαι, θρέξῃ. & Atticè θρέξει : cum περὶ, περιθρέξει,* circumcurres, [13] *Infinit. δραμεῖν, & Do-* 13
ricè δραμῆν, cucurrisse. [14] *Poterat etiam duci à δρα-* 14 δραμῆν.
μέω, sed præt. medium δέδρομα, cucurri, *à δρέμω formandum, non à δραμέω : nam ex hoc fieret δέδραμα.* δέδρομα.
Quidam hæc tempora non ad τρέχω, sed ad διδράσκω referunt. [15] *Sine augmento φάγον : imperat. φάγε : sub-* 15
iunct. φάγω, φάγῃς, φάγῃ : (cum πρὸ, προφάγῃ, antè ederit) *prima plural. φάγωμεν,* comedamus : *infinit. φαγεῖν. Facit quoque τρώγω in aorist. secund. ἔτραγον, 26, 15 : infinit. τραγεῖν,* comedere. [16] *Quo etiam poëtæ utun-* 16
tur. [17] *De his 224, 30 : & 293, 27 : atque 314, 15. Vide* 17
quoque 221, 6. [18] *Hinc τυγχανόντων,* assequantur, *pro* 18 τυγχανόντων.
τυγχανέτωσαν. [19] *Tertia persona τεύξεται,* consequetur : 19
infinit. τεύξεσθαι, adepturum esse : *partic. τευξόμενος,* adepturus, consecuturus. [20] *τεύχω, in usu habetur* 20
pro struo, facio, fabrico : *hinc in tertia plural. imperfect pass. sine augmento τεύχοντο,* struebant. *In aoristo* τεύχοντο.
primo act. τεῦξε pro ἔτευξε, fecit : *tertia plural. τεῦξαν,* τεῦξε.
fecerunt. [21] *Hinc imperat. τύχε,* consequere : *optat.* 21
τύχοιμι, τύχοις, τύχοι : tertia plural. τύχοιεν : subiunct. τύχω, τύχῃς, τύχῃ : prima plur. τύχωμεν : infinit. τυχεῖν : part. τυχὼν, τυχοῦσα, nactus, nacta, consecutus, a. *Aor. sec. med. ἐτυχόμην, Ionicè ἐτυκόμην, poëticè τετυκόμην*
& τετυχόμην, paraui, struxi : *hinc in tertia plural.* τετυχόμην.

τετύκοντο :

22 τιτύκοντο : & in prima plur. optatiui τετυκοίμεθα. [22] Io-
nicè τετύχηκα, nactus sum. A τετύχηκα, tertia persona
23 τετύχηκε, fuit, est, sine participio. [23] Hinc etiam fit τύ-
24 χησε, contigit, aoristus prim. sine augmento. [24] Sic in
plusquamperfecto pro ἐτετεύγμην, dicitur ἐτετύγμην, &
abiato ε, τετύγμην, eram seu fui : tertia persona τέτυκτο,
erat : imperat. τέτυξο, τετύχθω, sis, sit : infinit. τετύχθαι,
esse : part. τετυγμένος, factus, fabricatus, vel qui fuit.
inuenitur & τετευγμένος, consecutus. Aor. pr. ἐτύχθην, ἐ-
25 τύχθης, ἐτύχθη, effectus sum, es, est. [25] A τέτευκται fit
tertia plur. Ionica τετεύχαται, fabrefacti sunt.

1 Ὑπισχνοῦμαι, promitto. Fut. ὑποσχήσομαι : Præt. [1] ὑπέ-
σχημαι : Aorist. prim. ὑπεσχέθην : Aorist. sec. medius,
2.3 [2] ὑπεσχόμην, ab [3] ὑπόσχομαι. at fut. ὑποστήσομαι, promit-
4.5 tam, ab [4] ὑφίσταμαι : Aorist. sec. [5] ὑπέστην.
1.2 [1] Hinc infin. ὑπεσχῆσθαι, promisisse. [2] Imper. ὑπόσχου
& Ionicè ὑπόσχεο, promitte : infin. ὑποσχέσθαι, spopon-
disse : part. ὑποσχόμενος, sponsioné faciens, pollicitus.
3 [3] Quod componitur ex ὑπὸ & σχέομαι : actiuũ σχέω, de quo
4 in verbo ἔχω. [4] Quod etiam cõponitur ex ὑπὸ & ἵσταμαι.
5 [5] In ὑπέστην, π præpositionis ὑπὸ non migrat in φ, vt in
ὑφίσταμαι & ὑφίστημι. nam simplex ἔστην lenẽ habet spiri-
tũ. Ab ὑπέστην tertia plur. ὑπέστησαν, & syncope ὑπέσταν,
polliciti sunt : vt simplex ἔστησαν ἔσταν, tertia singularis
imper. ὑποστήτω, promittat : infi. ὑποστῆναι, promittere.

1 [1] Φάναι, dicere : præs. φημί : φᾶναι verò per ᾶ, lucere,
apparere ; aor. prim. à φαίνω, luceo, appareo ; pro quo &
2 φῆναι, ἀποφῆναι, demonstrare ; vt [2] μιᾶναι, μιῆναι, fœdare.
3.4 Φέρω, fero. Fut. [3] οἴσω, ab οἴω. Aor. pr. [4] ἤνεγκα : sec. [5] ἤνεγ-
5.6 κον, ab ἐνέγκω. Præt. med. [6] Atticũ ἐνήνοχα, διενήνοχα, ex-
7.8 cellui, ab ἐνέγκω. Aor. pr. pass. [7] ἠνέχθην. [8] Part. ἐνεχθείς, sic
ἀναφέρω, refero, respiro, conualesco : ἀνηνέχθην, ἀνενεχθείς,
refocillatus. Cæterùm per syncopen dicta sunt φέρειν
φρεῖν, ferre : φέρω φρῶ, fero : vnde φρῆμι. Imperatiui aor.
secund. φρές, fer : εἴσφρες, infer, admitte, irrumpe : ἔκφρες,
9 effer, emitte : vt [9] θές, pone. Aorist. prim. ἔφρησα. Fu-
10 turum φρήσω, [10] εἰσφρήσω, inferam, admittam.
11 Φθάνω, assequor quod efficere cõtendo, præuenio. Fut. [11]
12 φθάσω, à φθάω. Aor. sec. [12] ἔφθην, à φθῆμι : opt. φθαίην.

Φθίνω,

τετύκοντο.
τετυκοίμεθα.
τετύχηκα.
τύχησε.
τετύγμην.
τέτυκτο:
τετύχθω:
τετύχθαι.
τετυγμένος:
τετευγμένος.
ἐτύχθη.
Υ
ὑπισχνοῦμαι ab ὑπόσχομαι & ὑφίσταμαι.
ὑπόσχεο.
ὑπέσταν.
Φ
φάναι. φᾶναι.
ἀποφῆναι.
φέρω ab οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, φρέω & φρῆμι.
διενήνοχα à διαφέρω.
ἀνενεχθείς.
εἴσφρες ab εἰσφέρω.
ἔκφρες ab ἐκφέρω.
εἰσφρήσω ab εἰσφέρω.
φθάνω à φθάω & φθῆμι.

φθίω, *tabesco.* Fut. φθίσω, à [13] φθίω. [14] complura in 14 φθίνω à φθίω.
νω, dum tempora formant, negligunt ν; φθάνω, φθι- 15 *Annotatio de*
νω, πίνω *bibo*, tamquam à φθάω, φθίω, πίω. 16 *finitis in* νω.
φύω, *produco.* [15] Fut φύσω. [16] Aor. sec. ἔφυν, à [17] φῦμι. 17 φύω à φῦμι.
[1] *De hoc* 241,22. [2] *Ab aor. prim. indicatiui* ἐμίανα *cō-* 1.2
muniter, & ἐμίηνα *Atticè; vt habes sic à* φαίνω, *aor. prim.*
ἔφανα *&* ἔφηνα, ἔφηνας, ἔφηνε: *cum* ἐν, ἐνέφηνεν, ostendit. *Aor.*
medius ἐφηνάμην, *tertia persona* ἐφήνατο, apparuit. *Huius*
perfectū pass. πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται, *vnde aor. prim.*
ἐφάνθην *& poeticè pleonasmo* τοῦ α, ἐφαάνθην, ἐφαάνθης, ἐ-
φαάνθη, apparui, isti, it. [3] *Doricè* οἰσῶ: *fut. med.* οἰσοῦμαι, οἰ- 3 ἐφαάνθη.
σῇ, ferā, feres, *pro* οἴσομαι, οἴσῃ. *Ab* οἴω *perfectū esset* ᾦκα, οἰσῇ.
passiuū ᾦσμαι, ᾦσαι, ᾦσται: *vnde reiecto augmento fit ver-* οἰστέος:
bale οἰστέος, ferendus: *&* οἰστέον, ferendū est: *hinc etiam* οἰστέον.
aor. prim. ᾤσθην, ᾤσθης: *vnde futur. prim.* οἰσθήσομαι, ferar.
[4] *Pro* ἤνεγκα *poëtæ dicunt* ἤνεικα, *& deposito augmēto* ἔνει- 4 ἤνεικα.
κα, ας, ε: (*cum* κατὰ, κατένεικα, detulit) *& cū augmento At-* ἔνεικα.
tico ε *in medio*† ἐνήνεικα, *ab* ἐνείκω: *in opt. Aeolico* ἐνείκαις, tu- ἐνήνεικα.
lisset: *infin.* ἐνεῖκαι, tulisse: *partic.* ἐνείκας, qui tulit. *Aor.*
prim. med. ἠνεικάμην, tuli: *tertia persona sine augmento*
ἐνείκατο, tulit, portauit: *subiunct.* ἐνείκωμαι, *tertia plur.* ἐνείκατο.
ἐνείκωνται, tulerint. [5] *Sine augmento* ἔνεγκον, tuli: *infin.* 5
ἐνεγκεῖν, sustinere, tulisse: *particip.* ἐνεγκών, qui tulit: ἔνεγκον.
ἐνεγκοῦσα, quæ tulit: *sumitur pro patria.* [6] *Attici enim* 6
(*vt habes* 210,9) *inchoatorum ab* ε, ο, *&* α *breui, præ-*
terito communi præfigunt duas priores literas præsentis:
Hic verò notandum in ἐνήνοχα, ε *penultimam præsentis* ἐνήνοχα.
ἐνέχω, *mutatam in* ο *more disyllaborum, vt* λέγω, λέλογα,
polysyllaba enim regulariter non mutant ε *in* ο. *quamuis*
ab ἔχω *simplici disyllabo possit ductum videri. Ab* ἐνήνο-
χα *participium* ἐνηνοχώς, qui tulit. *Pro* ἐνήνοχα *Macedo-*
nes dicunt ‡ ἄσκοχα: *tertia plural.* ἀσκόχασιν. [7] *Et* ἠνείχθην, 7 ἀσκόχασι.
sine augmento ἐνείχθην, latus sum: *part.* ἐνεχθείς, *latus,* ἐνείχθην.
ab ἐνείκω: ἠνέχθην *verò ab* ἐνέχω, *cuius perfect. pass.* ἤνεγμαι,
vnde part. ἠνεγμένος, *latus: cum* διὰ, διηνεγμένος, transpor-
tatus. [8] *Imperatiuus* ἐνέχθητι, *optat.* ἐνεχθείην, ἐνεχθείης, 8
ἐνεχθείη: *subiunct.* ἐνεχθῶ: *infin.* ἐνεχθῆναι, *cum* κατὰ, κατε-
νεχθῆναι, delatum esse, deferri: *particip.* κατενεχθείς,
delatus, depressus: κατενεχθέντες, ad terrā venientes.

[9] De

9 [9] *De hoc* 152, 26. [10] *Aoristus primus* εἰσέφρησα, *unde*
10 *particip.* εἰσφρήσας, qui intulit. *aorist. prim. medius*, εἰσε-
φρησάμην: *infinit.* εἰσφρήσασθαι, recipere, admittere.
11 [11] *Perfect.* ἔφθακα: *plusquamperfect.* ἐφθάκειν. *Aorist.*
ἔφθαξα. *prim.* ἔφθασα, & *Doricè* ἔφθαξα, præueni: *optat. Aeoli-*
cus φθάσεια, φθάσειας, φθάσειε: *infinit.* φθάσαι: *particip.*
φθάσας, φθάσασα, præueniens: τὸ φθάσαν, & *cum* προ,
προφθάσαν, quod præterijt. *Est etiam aorist. prim.* ἔ-
φθῆσι. φθησα, ἔφθησας, ἔφθησε, *sine augmento* φθῆσε, præoccu-
pauit: *à futur.* φθήσω: *unde & medium* φθήσομαι: *ter-*
φθήσονται. 12 *tia plural.* φθήσονται, præoccubabunt. [12] *Tertia perso-*
na ἔφθη, *sine augmento* φθῆ, præoccupauit: *tertia plu-*
φθῆ. *ral.* ἔφθησαν: *subiunctiuus* φθῶ, φθῇς, φθῇ: *Ionicè* φθέω,
φθέῃς, φθέῃ: *poëticè* φθείω, φθείῃς, φθείῃ: *prima plur.* φθείω-
φθείομεν. μεν, & *poëtica systole* φθείομεν, anticipemus. *infinit.*
φθῆναι: *inuenitur &* φθάναι, *quod præsens potest censeri à*
φθῆμι. *partic.* φθάς qui præoccupauit. *Aorist. secund.*
med. ἐφθάμην: *unde partic.* φθάμενος, præueniens, an-
13 teuertens. [13] *Perfect.* ἔφθικα: *pass.* ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔ-
ἐφθίαται. φθιται: *hinc tertia plur. Ionica* ἐφθίαται, corrupti sunt:
plusquamperfect. ἐφθίμην, ἔφθισο, ἔφθιτο, perierat, in-
terierat: *cum* ἀπὸ, ἀπέφθιτο, interierat: *ab* ἔφθιτο *ter-*
tia plural. Ionica ἐφθίατο, corrupti erant: *perfect. op-*
tatiui ἐφθίμην *pro* ἐφθιμένος εἴην, *more circumflexorum*
(128,12) & *verborum in* μι, & *rursus deperdito aug-*
ἀποφθίμην. *mento* φθίμην: *cum* ἀπὸ, ἀποφθίμην, interijssem. *sic* λε-
λελῦτο, λε- λύμην, λελῦο, λελῦτο: *tertia plural.* λελῦντο: & *sine aug-*
λῦντο. *mento* λύμην, redemptus essem vel redimerer, *pro* λε-
λύμην. λυμένος εἴην, *à* λύω, redimo soluo. *Ab* ἔφθιμαι *infinit.*
φθίσθαι. ἐφθίσθαι, & *sine augmento* φθίσθαι, perijsse: *cum* κατὰ, κα-
ταφθίσθαι, interijsse: *vel* φθίεσθαι *factum est per synco-*
φθίμενος. *pen à præsenti* φθίεσθαι. *sic particip.* † φθίμενος, mortuus,
peremptus, defunctus, *per syncopen à præsenti* φθιό-
μενος, *vel pro perfecto* ἐφθιμένος, *detracto augmento &*
mutato tono. sic compositum ἀποφθίμενος, peremptus,
φθίῃς. mortuus. *A* φθίω *quoq; inuenitur in subiunctiuo* φθίῃς,
φθεῖσθαι. percas. *à* φθέω *verò infinitiuus pass.* φθίεσθαι & *crasi*
φθεῖτο. φθεῖσθαι, interire: *hinc etiam verbum* φθῆμι: *unde in*
optatiuo pass. φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, defecissem, præ-
terijssem,

terijssem,es,et: *ut τιθείμην sed absque reduplicatione.*
[14] *Sic* τίνω,luo,soluo, pendo: *tamquam* τίω, *fut.* τίσω: 14 τίνω ἀ τίω.
medium τίσομαι,vlciscar: *aorist. prim. med.* ἐτισάμην,
supplicium sumpsi: *tertia persona* ἐτίσατο,*sine aug-*
mento τίσατο: *optat.* τισαίμην, τίσαιο,τίσαιτο, *tertia plu-* τίσατο.
*ral.*τίσαιντο, *& Jonicè* τισαίατο: *infin.* τίσασθαι: *particip.* τισαίατο.
τισάμενος. *optat. actiuus Aeolicus* τίσεια,τίσειας,τίσειε: *ter-*
tia plural. τίσειαν, luissent. *A* τίνω *imperfectum* ἔτινον, ἔ-
τινε: *vnde tertia persona Jonica*(77,22) τίνεσκε,luebat. τίνεσκε.
[15] *Perfect.* πέφυκα, natura comparatus sum, soleo: 15
πέφυκε,natura comporatum est, innatum est: πεφύ-
κασι,consueuerunt: *plusquamperfect.* ἐπεφύκειν, ἐπεφύ- πεφύκει.
κει, *& sine augmento* πεφύκει,creuerat: *infinit.*πεφυκέναι,
natura esse,esse, adhærere: *partic.* πεφυκώς, πεφυκυῖα,
πεφυκὸς,inhærens, natus, aptus, natura dispositus:
Ionicè (153,22) πεφυώς, natus, productus: *genitiuus* πεφυώς.
πεφυότος *& poetica ectasi* πεφυῶτος: *accusatiuus plural.*
πεφυῶτας *pro* πεφυκότας: *& in nominatiuo plur.*πεφυῶτες: πεφυῶτας.
cum σὺν(321,9)συμπεφυῶτες, concreti,consiti: *fœmi-* συμπεφυῶτες.
ninum ἡ πεφυῖα,*syncope* † πεφῦα: *cum* ἐν(321,15)ἐμπε-
φῦα,implexa. *Inuenitur etiam tertia plural.perfecti* πε- ἐμπεφῦα.
φύασι *pro* πεφύκασι, producti seu nati sunt. *A perfecto* πεφύασι.
πέφυκα *fit præsens* πεφύκω: *vnde tertia plur. imperfecti*
ἐπέφυκον, pendebant, manabant. [16] *Ab* ἔφυν *tertia* 16 ἐπέφυκον.
persona ἔφυ, *& sine augmento* φῦ, natus est: *partic.* φὺς, φῦ.
natus. *Facit quoque* φύω *in aorist. secund.* ἔφυον, *vnde*
pass. ἐφύην: *tertia persona* ἐφύη, enatus est. [17] *Huius* 17
passiuum φύομαι,*imperfect.*ἐφυόμην.ἔφυσο,ἔφυτο:*tertia plur.*
ἔφυωντο,*& sine augmento* φυώντο,nascebantur. φυώντο.
Χαίρω, *gaudeo.* Fut.χαρήσομαι: Aorist.secund.pas- X
siuus [1] ἐχάρην, ὰ χαρέω. 1 χαίρω ἀ χαρέω.
Χάσκω, *hio, dehisco.* Futur. [2] χανοῦμαι: Præt. med. 2 χάσκω ἀ χαίνω.
κέχηνα: Aorist.sec. [3] ἔχανον, ὰ χαίνω. 3 χέω ἀ χεύω.
Χέω,*fundo.* [4] Fut.χεύσω. [5] Aor.prim.ἔχεα: Imper. 4.5 ἔχεα.
χέον,ἔκχεον,*effunde.* Infinit.χέαι,ἐκχέαι, *effudisse.* [6] Aor. 6 ἔκχεον,ἐκχέαι.
sec.ἔχεον.Futur.sec. χεῶ,ἐκχεῶ. ἐκχεῶ.
Χρὴ, *oportet*; [7] *ἀ* χρῆμι, per apocopen χρή: [8] ἀπό- 7.8 χρή.
χρη, *sufficit*. Imperfect. ἐχρῆν & [9] χρῆν. Infinit. 9 ἀπόχρη.
χρῆναι. ἐχρῆν,χρῆν,χρῆναι.

[1] *Tertia*

χάρη. 1 [1] *Tertia persona* ἐχάρη, *& sine augmento* χάρη, gaui-
ſus eſt : *imperat.* χάρηθι, gaude : *optat.* χαρείην : χαρείη, gaudeat : *ſubiunct.* χαρῶ, ῇς, ῇ : χαρῆτε, gaudeatis : *infi-nit.* χαρῆναι, gauiſum eſſe : *partic.* χαρείς, χαρεῖσα, gau-dens, oblectatus, a. *Aoriſt. ſecund. med.* ἐχαρόμην, *& poeticè* (79,23) κεχαρόμην : *vnde optat.* κεχαροίμην, οιο, οιτο : *tertia plural.* κεχάροιντο, *& Ion.* (100,21 : *&* 101, 6) κεχαροίατο, gauiſi fuiſſent. *perfect. med.* κέχαρα, ga-
2 uiſus ſum. *Vide* 127,1. [2] *Et actiuum* χανῶ, hiabo.
3 [3] *Hinc in optat.* χάνοι, dehiſceret : *in ſubiunct.* χάνῃ,
4 hiauerit : *infinit.* χανεῖν, hiſcere, dehiſcere. [4] *De hoc* 218,21. *fit* χεύσω *à* χεύω : *vnde & in tertia plural. imperf. paſſ.* ἐχεύοντο, *& sine augmento* χεύοντο, effude-

χεύοντο.
χεῦα.
περιχεῦε.
χευάντων.

runt. *& aoriſt. prim.* ἔχευα, *ſine augmento* χεῦα, aggeſ-ſi : *tertia perſona* χεῦε, *cum* περὶ, περιχεῦε, circumfudit : *imperat.* χεῦον, άτω : *tertia plural.* χευάτωσαν *& Atticè* χευάντων, fundant. *ſumit etiam* χέω *quædam tempora à* χεῦμι : *vnde aoriſt. prim. infinit. paſſ.* χεθῆναι, diffundi :

χεθῆναι.
χεθείς.
χυθείς.
χυσθείς.

& particip. χεθείς, fuſus : *quod &* χυθείς, χυθεῖσα (*cum* ἀμφὶ, ἀμφιχυθεῖσα, circumfuſa) *& aſſumpto* σ † χυσθείς *à* χῦμι *vel* χύω : *futur.* χύσω : *aoriſt. prim.* ἔχυσα : *imperat.* χύσον, effunde : *perfect.* κέχυκα, *paſſ.* κέχυμαι, υσαι, υται : *tertia plural.* κέχυνται : *pluſquamperf.* ἐκεχύμην· ἐκέχυτο, *& depoſito augmento* χύτο, fuſus erat : *hinc tertia plu-*

χύτο.
χύντο.

ral. χύντο, effundebantur : *partic.* κεχυμένος, fuſus. *ao-riſt. prim.* ἐχύθην : *cum* ἀμφὶ, ἀμφιχύθην, ης, η, circum-
5 fuſus ſum, es, eſt. [5] *A* χέαι *cum* ἀμφὶ, ἀμφιχέαι, cir-
6.7 cumfundere. [6] *Vide* 132.7. [7] *Vel à tertia perſona* χρῆσι *reiecto* σι *per apocopen. Dores pro* χρὴ *dicunt* χρῆ-

χρῆσθαι.
χρῆν pro χρὴ
& χρῆναι.
χρῇ.
χάδον, ες, ε.
χαδέειν.
κέκαδον.
κεκαδών.
κεκάδοντο.
κεκαδήσομαι.

8.9 σθαι. [8] *De hoc* 269,10. [9] *Sumitur* χρῆν *pro præſenti* χρὴ, *atque pro infinit.* χρῆναι. *inuenitur etiam ſubiunct.* χρῇ, oporteat. *Huc etiam referri poteſt* χάζω, concedo, capio, anxiè ſollicitus ſum, hio : *futur.* χάσω : *aor. ſec.* ἔχαδον, ες, ε, *ſine augmento* χάδον, χάδες, χάδε : *infinit.* χαδεῖν, *& Ion.* χαδέειν, cepiſſe. *rurſus pro* ἔχαδον *poëtæ dicunt* κέχαδον, *& Ion.* κέκαδον, priuaui : part. κεκαδών, priuans, curans : *aor. ſec. med.* κεκαδόμην; *tertia plural.* κεκάδοντο, ceſſerunt, priuarunt : *paſſ.* κεκάδην, ης, η, *vnde futur. ſecund.* κεκαδήσομαι, curabo : *prima plur.* κεκαδησόμεθα.

δησόμεθα. *A* χάζω *præter.med.* κέχαδα, *partic.* κεχαδὼς,
ότος: *&* *poëtice pleonaſmo* τῦ ν, κεχανδὼς, ότος: *accuſat.*
τὸν κεχανδότα, capientem. κεχανδότα.

Ὠθέω, *pello.* [1] Fut. ὠσω: Aor.prim. [2] *Atticè*, ἔωσα: 1.2 Ω
Præt.paſſ. [3] ἔωσμαι, ab ὤθω. 3 ὠθέω *ab* ὤθω.

† [4] Ὦ τᾶν, *O amice, heus tu, O bone vir quæſo*, pro ὦ ἑ- 4 ἔωσα.
ταῖν: [5] ἔτης, *amicus*, vnde ἑτὰν, vt Ἑρμῆς, Ἑρμᾶν: μέ- 5 ἔωσμαι.
γιστος, μεγιστάν: ὦ ἑτὰν, [6] ſed ſynalœphe contrahit in 6 ὦ ταν.
ὦ τᾶν.

[1] *Et regulariter* ὠθήσω, pellam. [2] *Ab* ὠθέω *imperf.* 1.2 ὠθήσω.
ὤθεον, ὦθουν, *&* *Atticè quoq;* ἐώθουν, impellebã. *Pro* ἔωσα, ἐώθουν.
inuenitur etiam ſine augmento Attico ὦσα: *tertia per-*
ſona ὦσε, pepulit, *&* *Jonicè* (77, 22) ὤσασκεν. *aoriſt.* ὦσε: ὤσασκε.
med. ἐωσάμην: *tertia plur.* ἐώσαντο, repulerunt. *infinit.* ἐώσαντο.
ὤσασθαι, pellere: *part.* ὠσάμενος, pellens. [3] *Tertia per-* 3
ſona ἔωσται, repulſus eſt: *unde aor.prim.* ἐώθην, reiectus
ſum: *particip.* ὠθείς, pulſus, truſus. *Pro* ἔωσμαι *dicitur*
etiam ſine augmento ὦσμαι: *unde part.* ὠσμένος, pulſus.
† *Variè ſcriptum inuenitur*, ὦ ταν, ὦ τᾶν, ὦ ταν, *&* ὦ τᾶν, 4
atque ὦ τάν: *&* *non ſolùm ſingulari, ſed* *&* *duali* *&* *plu-*
rali iunctum inuenitur, hoc eſt, ô amici. [5] Ὁ ἔτης, ου, 5
primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἔτα, *&* *Doricè (vt qui-*
dam volunt) ὦ ἔταν: *hinc per ſynalœphen faciunt* ὦ ταν.
CLENARDVS *verò paulò aliter videtur ſenſiſſe: vt*
ab ἔτης, ου, *primæ, faciat* ἑτὰν, ἑτᾶνος, *quintæ: in vocatiuo*
ὦ ἑτὰν, *&* *ſynalœphe* ὦ τὰν: *vt à* μέγιστος, ου, *tertiæ, id eſt*
maximus *fit nomen quintæ* ὁ μεγιστὰν, μεγιστᾶνος, *cuius*
plurale tantùm eſt in vſu οἱ μεγιστᾶνες, magnates, megi- μεγιστᾶνες.
ſtanes, *qua voce* *&* *Latini vtũtur. Sic ab* Ἑρμῆς, οῦ, *pri-*
mæ, fit Ἑρμᾶν, ᾶνος, *quintæ, id eſt* Mercurius. [6] *Sic* † ὦ γα- 6
θὲ *pro* ὦ ἀγαθὲ: ô bone vir: ὦ ναξ *pro* ὦ ἄναξ, *vel pro* ὦ ἄ- ὦ γαθέ.
να, ô rex, ὤνθρωπε *pro* ὦ ἄνθρωπε, ô homo: ὦ νερ *pro* ὦ ἄ- ὦ ναξ.
νερ, ô vir: ὦ 'ξέγνωτε *pro* ὦ ἀριγνῶτε, ô valde inſignis no- ὤνθρωπε.
tæ. *id dicitur fieri Atticè. Cùm autem Attici in omni de-* ὦ νερ.
clinatione vocatiuum ſimilem nominatiuo forment, di- ὦ 'ξέγνωτε.
cunt quoque in vocatiuo ὤνθρωπος, ὦνηρ: *unde etiã* ὦ ναξ ὤνθρωπος.
pro ὦ ἄνα, *à nominatiuo* ὁ ἄναξ. *Jdem nonnunquam obſer-* ὦνηρ.
uatur in nominatiuo cum articulo ὁ: *vt* ὤδωνις, *pro* ὁ ὤδωνις.
Ἄδωνις, Adonis, Veneris amaſius.

Riman-

Thematis inuestigandi ratio.
** Aliam rimandi viam ostendimus, 63, 14.*

* Rimantibus verborum themata praecipuum sit, vt in promptu & tamquam ob oculos habeant coniugationem τύπτω, ποιῶ & τίθημι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant donec statuendum sit praesens. Participium ὀφθησόμενος à futuro prim. ὀφθήσομαι. Aor. prim. ὤφθην. tertia praeteriti pass. ὦπται: prima ὦμμαι. Praeteritum act. esset ὦφα. Futur. ὄψω. igitur praesens ὄβω. ὄπτω, ὄφω, ὄπτω: ὄβομαι, ὄπτομαι, ὄφομαι, vel ὄπτομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, *video.*

ACCENTVS.

Accentuum sedes: Acuti, Circumflexi, Graui.

Accentus acutus afficit vltimam syllabam, penultimam, aut antepenultimam: Circumflexus, vltimam aut penultimam: Grauis, vltimam tantum. Dictionibus autem quae sic vel sic notantur, huiusmodi tribuerunt vocabula:

Θεός, *Deus*, ὀξύτονον, acutus in vltima:

λόγος, *sermo*, παροξύτονον, acutus in penultima:

τύπτομεν, *verberamus*, προπαροξύτονον, acutus in antepenultima.

ποιῶ, *facio*, περισπώμενον, circumflexus in vltima:

βοᾶτε, *clamatis*. προπερισπώμενον, circumflexus in penultima.

τιμὴ, *honor*, † βαρύτονον, grauis in vltima.

Notio de graui. Acutus in grauem.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quae nec acuitur nec circumflectitur: at signatur solùm in vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob consequentiam dictionis; Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster.* [1] Excipe τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε; *quis fecit?*

Nominatiui accentus quando in obliquis aut mutetur aut è loco migret.
σῶμα, σώματος.
σώματα, σωμάτων.

Casuum & personarum accentus fermè manet in eadem syllaba; ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ: τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autem mutetur accentus, aut è loco migret, sic est accipiendum: Σῶμα, σώματος, *corpus*, ῶ in ώ: quia antepenultima non circumflectitur. Σώματα, σωμάτων: vltima si fuerit longa, non acuitur

acuitur antepenultima: excipe Attica, Μενέλεως,
Menelaus: λέξεως, *dictionis*: [2] & similia. Βοάετε, βοᾶτε,
clamatis, άε in ᾶ: ex acuto & graui fit circumflexus:
excipe [3] τὴν Λητόα, Λητώ, *Latonam*: & [4] τὼ νόω, νώ, à 3.4
νόος, *mens*: & [5] νῶϊ, νώ, ab ἐγώ; dualia enim in ω, sem- 5
per acuuntur, etiam contracta. [6] Ἑσταὼς, *stans, ere-* 6
ctus, firmus, ἑστώς, non ἑστῶς: ex graui & acuto non
fit circumflexus. Ἑστὼς, ἑστῶτος: [7] longa ante fina- 7
lem breuem circumflectitur. Ἑστῶτες, ἑστώτων: [8] lon- 8
ga ante finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρα-
κλέος, *Hercules*: breuis non est capax circumflexi,
[9] nec item longa positione, sed natura; σῶμα, *cor-* 9
pus: τεῖχος, *murus*: βοᾶτε, *clamatis*: βοᾷ, *clamat*.

Diphthongi [10] finales αι & οι, in accentibus ha- 10
bentur breues; μοῦσαι, *musæ*: ἄνθρωποι, *homines*. Ex- 11
cipe [11] aduerbia, οἴκοι, *domi*; (nam οἶκοι, *domus*, no-
men plurale est) & optatiuos, ποιήσαι, *fecisset*: at
ποιῆσαι, infinitiuus aor. primi actiui: ποίησαι autem,
imperatiuus aor. primi medij.

[12] In declinationibus parisyllabicis circumfle- 12
ctuntur genitiui & datiui licet reliqui casus acu-
antur; ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ: τοῖν ποιηταῖν: τῶν
ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς, *poëta*. Idem iudicium de † ge-
nitiuo duali & plurali quintæ declinationis; ἡ χεὶρ,
τῆς χειρὸς: τοῖν † χεροῖν: τῶν χειρῶν, *manus*.

[13] Substantiuorum primæ & secund. declina- 13
tionis genitiuus plural. circumflectit vltimam; ὁ
Αἰνείας, τῶν Αἰνειῶν, non Αἰνείων: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν, non
μούσων. Adiectiua verò secundæ declinat. à mas-
culinis tertiæ, [14] genitiuum habent masculino si- 14
milem; ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων, *sanctus*. quòd
si masculinum sit quintæ, vltima genitiui fœm.
circumflectetur: ὁ ἡδὺς, *suauis*: μέλας, *niger*: τύπτων,
verberans: τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων: ἡ ἡδεῖα, μέλαινα,
τύπτουσα: τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν: in quibus etiam
non eadem est penultima genitiui in vtroque ge-
nere.

[15] Quintæ declinationis genitiui & datiui disyl- 15
labi accentum sortiuntur in vltima: nominatiui

Atticismus.
βοάετε, βοᾶτε.
Λητόα, Λητώ.
νόω, νώ: νῶϊ,
νώ.
ἑσταὼς, ἑστώς.
ἑστὼς, ἑστῶτος:
ἑστῶτες, ἑστώτων.
Ἡρακλῆς,
Ἡρακλέος.

αι & οι finales habentur breues; nisi in aduerbijs & optatiuis.

Genitiuus & datiuus vltimã longam circumflectunt, si in ea accentum habuerint.

Genitiuus pluralis primæ & secundæ declinationis.

De tono obliquorum disyllabo-

rum quintæ declinationis.

autem, accusatiui & vocatiui, in priore: ἡ χεὶρ, *manus*, τῆς χειρὸς. τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα: τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν: αἱ, ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θεὶς, θέντος, θέντι, *ponens, vel qui posuit*: ὤν, ὄν-
16 τος, ὄντι, *existens*, &c. [16] etiam τῶν παίδων, *puerorum*: τῶν Τρώων, *Troianorum*: τῶν πάντων, *omnium*, & τοῖς πᾶσι, *omnibus*.

ῶ & ȣ finales.

17 Circumflectuntur ευ & ȣ finales; [17] ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ, *rex*: † πανταχοῦ, *ubique*: præter aduerbium ἰ-
18 χοὺ, *ecce*: at [18] ἰδοῦ, *vide*, imperatiuus, vt τυπτοῦ.

Notio de vocatiuo primæ declinationis contractorũ.

Vocatiuus in ες à proprijs in ης, est προπαροξύτο-
19 νος: ὁ Δημοσθένης ὦ Δημόσθενες: ὁ Ἡρακλῆς, ἑος, [19] ὦ Ἡράκλεες, crasi Ἡράκλεις, *Hercules*.

Irregularia.

Irregularia sunt ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, *una*:
20 [20] δεσπότης, *dominus*: μητιέτης, *consiliarius*: ὦ δέσποτα, μητίετα. Etiam ἡ μήτηρ, *mater*: θυγάτηρ, *filia*: τῆς μητέρος,
21 [21] θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

α, ευ, δυς, in compositione accentum retrahunt.

22 [22] Particulæ α, ευ, δυς, crebrò accentum retrahunt; παιδευτὸς, *doctus*; ἀπαίδευτος, *indoctus*: τακτὸς, *ordinatus*; εὔτακτος, *bene cõstitutus*: κινητὸς, *mobilis*; δυσκίνητος, *motu difficilis*. sic ἑκὼν, *voluntarius*; ἀέκων, & crasi ἄκων, *inuitus*: λόγος, *ratio*; ἄλογος, *irrationalis*; εὔλογος, *rationabilis*, &c.

1 [1] *Acutum quoq; retinent dictiones oxytonæ, quum eas sequitur dictio enclitica: vt* Θεός σȣ, Deus tuus: Θεός
2 ἐστι, Deus est. [2] *Videlicet hyperdisyllaba quartæ declinationis Atticorum propriæ, quæ communiter declinata per tertiam, antepenultimam acuerent: vt* Μενέλαος, Μενέλεως; *huic similia enumerauimus pagina 30. Per ea autem quæ voci* λέξεως *sunt similia, intellige genitiuum Atticum singularem, dualem, & pluralem secundæ de-*
3 *clinationis contractorum, de quo 57, 33.* [3] *Hoc fit (vt 59, 32. attigimus) quia vt voce, sic & accentu hic casus necessariò similis est alteri casui præcedenti eiusdem numeri & idiomatis, vtpote nominatiuo* ἡ Λητώ. *sic vocatiuus* ὦ Λητοῖ *circumflectitur; quòd voce sit similis datiuo* τῇ Λητοῖ, *qui circumflectitur propter synæresim acuti & grauis: verùm in plurali dicimus* αἱ Λητοὶ, *acuto accentu: non est enim eiusdẽ numeri. Cæterùm* τὴν αἰδόα αἰδῶ

Attica quæ vltima longa antepenultimam acuunt.

circum-

circumflectitur, vt loco citato diximus. [4] *Vide* 190,33. 4 *Syllaba positio-*
[5] *Vide* 158,9: & 163,8. [6] *De hoc* 153,25. [7] *Intellige,* 5.6 *ne solùm produ-*
si penultima debeat aliquo accentu affici, ac sit natura 7 *cta pro breui*
longa. Fallit enim hæc regula, quum penultima positio- *habetur.*
ne tantùm producitur; vt τύπτε, τύψον, verbera. [8] *Hîc* 8
quoque intellige, si penultima accentum habuerit, ac fina-
lis sit longa, nō sola positione, sed natura. nam χοῖνιξ, chœ-
nix, *penanflectitur, quamuis vltima sit longa positu.*
[9] *Quæ autem & natura & positione producitur, est ca-* 9
pax circumflexi; vt τυπτοῦντος, verberaturi: † μᾶλλον,
magis. [10] *Sed ita finales, vt nulla consona eas in eadem* 10
syllaba sequatur. nam in μούσαις & ἀνθρώποις, αι & οι *αι, οι, ευ & ου fi-*
non habentur breues. Eodem modo intellige de finalibus *nales.*
ευ & ου, *de quibus paulò pòst.* [11] *Habentur tamen pro bre-* 11 πάλαι, πρόπα-
nibus πάλαι, olim; & πρόπαλαι, iam olim, diu. [12] *Hæc* 12 λαι.
regula non habet locum in genitiuo singular. quartæ de- ὁ λεώς, τοῦ λεώ.
clinationis: vt ὁ λεώς, τοῦ λεώ, populus: ὁ νεώς, τοῦ νεώ, ὁ νεώς, τοῦ νεώ.
templum: *quæ acuuntur.* [13] *Quidam hinc excipiunt,* 13 τῶν χλούνων.
ὁ χλούνης, τῶν χλούνων, verres: ὁ χρήστης, τῶν χρήστων, fœne- τῶν χρήστων.
rator: ὁ ἐτησίας, τῶν ἐτησίων, Etesias ventus: ἡ ἀφύη, τῶν ἐτησίων.
τῶν ἀφύων, apua, genus piscis. † [14] *Atque reliquos* 14 τῶν ἀφύων.
omnes casus, quod ad accentum attinet; nisi vltima
longa impediat. nam ab ὁ ἅγιος, *antepenacuto, dicimus*
ἡ ἁγία, *acuta penultima, quòd* α *finale longum impediat*
accentum poni in antepenultima. at in nominatiuo
plurali dicimus αἱ ἅγιαι, veluti οἱ ἅγιοι *nam* αι *habe-*
tur pro breui non aliter quam οι. *tamen ab* ὁ πόντιος, *id*
est, marinus, *in* PINDARO *inuenitur genitiuus*
pluralis fœmininus † ποντιᾶν *vltima circumflexa, pro* ποντιᾶν.
ποντίων *penacutè.* [15] *Hæc regula complectitur etiam* 15 *Obliqui quintæ*
obliquos disyllabos per syncopen ex trisyllabis forma- *ex syncope di-*
tos: vt ἡ ἀρνειὼ, agna, τῆς ἀρνὸς pro ἀρνειῶος, τῇ ἀρνὶ, τὴν *syllabi.*
ἄρνα. *sic* ὁ καὶ ἡ κύων, κυνὸς, κυνὶ, κύνα, canis. *Vide*
199,32. *Eodem modo* ὁ ἀνήρ, vir, τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ, τὸν
ἄνδρα, *pro* ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα: & *similia in* ηρ, *de quibus*
41,30. *at horum datiuus pluralis semper duarum sylla-* *Datiui plura-*
barum numerum excedit propter α *interpositum; de* *les in* ασι.
quo 53,14: *vt* ἀνδράσι: *atque huiusmodi datiuus perpetuò*
penultimam acuit: tamen τοῖς ἄστρασι *antepenacuitur:* τοῖς ἄστρασι.

neque enim fit ab ὁ ἀστὴρ, ἔρος, cùm non sit ex eorum numero quæ syncopen patiuntur, sed potiùs per metaplasmum, quem vocant, (id est, transformationem cuiusdam casus ex vna declinatione in aliam) ponitur pro τοῖς ἄστροις à nominatiuo τὸ ἄστρον, ου, id est, sidus, siue signum pluribus stellis constans: *at ἀστὴρ vnicam stellam significat. Eodem autem modo antepenacuuntur & alij datiui tam singulares quam plurales ex alia declinatione in quintam transformati: vt τοῖς πρόβασι pro προβάτοις à nominatiuo τὸ πρόβατον,* ouis: *τοῖς ἴγκασι pro ἐγκάτοις à nominatiuo plurali τὰ ἔγκατα,* viscera. *sic τῷ διχόμηνι pro διχομήνῳ ab ὁ διχόμηνος,* in duas partes mensem secans: *τῷ πολυπάταγι pro πολυπατάγῳ ab ὁ πολυπάταγος,* multistrepus: *τῷ μελίκρατι pro μελικράτῳ à τὸ μελίκρατον,* mulsum. *Excipe ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ ab ἡ ὑσμίνη,* pugna. *fit enim quasi à nominatiuo ὑσμὶν, ῖνος. Illud etiam hoc loco notandum, nomen ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, quamuis in obliquis sit trisyllabum, more tamen disyllaborum in genitiuis & datiuis habere accentum in vltima, in reliquis casibus in penultima. Est autem nomen heteroclitum: cuius inflexionem habes 196, 4.*

Declinationis metaplasmus.

Notio de datiuis per metaplasmum formatis. τοῖς πρόβασι. τοῖς ἴγκασι. τῷ διχόμηνι. πολυπάταγι. τῷ μελίκρατι. τῇ ὑσμῖνι.

16 [16] *His adde τῶν δᾴδων, δμώων, θώων, κράτων, φῴδων, † φώτων, à nominatiuis ἡ δᾲς,* fax: *ὁ δμὼς,* famulus: *ὁ θὼς,* lupus ceruarius: *τὸ κρᾶς,* caput: *ἡ φῴς,* inustio ab igne facta in cruribus: *ὁ φὼς,* vir. *Theodorus addit τῶν λάων,* lapidum: *sed dictum puto per crasim vel pro λαέων, α & ε in α contractis, à nominatiuo singulari τὸ λᾶος, τοῦ λάεος, & crasi λᾶος, vel pro λαάων & crasi λάων à nominatiuo singulari ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, & crasi λᾶος, 197, 32. circumflectitur verò penultima genitiui λᾶος, quamuis sit disyllabus vt χρωτός. regula enim de genitiuis & datiuis quintæ disyllabis, eodem Theodoro teste, non habet locum in ijs quæ fiunt ex contractione; vt τὸ κῆρ, τοῦ κῆρος penanflexè, à κέαρ, κέαρος,* cor. *sic τὸ ἦρ, ἦρος,* ver, *ab ἔαρ, ἔαρος. Inueni tamen in multis locis, ac in emendatissimis exemplaribus † κηρὸς & ἠρὸς, accentu in vltima: veluti in παιδὸς, licèt fiat per synæresim ex πάϊς, πάϊδος. tu videris: non tamen temere à sententia tanti viri discessionem faciendam arbitror.*

Genitiui plurales disyllabi quintæ penultimam acuentes. τῶν λάων.

Notio de genitiuis & datiuis quintæ disyllabis factis ex contractione.

17 [17] *Vt vocatiuus in εῦ circumflectitur*

à nominatiuo acutitono εύς *: ita quoque accuſatiuus ſin-*
gularis monoſyllabus quintæ declinationis vltimam lon-
gam circumflectit, quamuis eam nominatiuus acuat ; vt
ἡ κλεὶς, clauis, τὴν κλεῖν. [18] *Vide* 294,37. [19] *Vide* 193, 18
34. [20] *His adde* ὁ ἀνεγκλήτης, nullum malum promeri- 19
tus, ὦ ἀνέγκλητα : εὐρυόπης, latè ſonans, ὦ εὐρύοπα. †*Sunt* 20
& alij vocatiui quintæ declinationis in ον *à nominatiuo*
ων, *qui accentum in antepenultimam retrahunt : de his*
158,26. [21] *Accuſatiuus* τὴν θυγατέρα, *& ſyncope* θύγα- 21
τρα, *accentu in antepenultimam retracto. Antepenacui-*
tur quoque huius vocatiuus ὦ θύγατερ *: atque eodem mo-*
do in prioribus ſyllabis accentum habent & omnes vo-
catiui in ερ *à nominatiuis in* ηρ *tam acutis (qui quatuor*
enumerati ſunt, 52,4)quàm grauitonis, qui ſeptem inue-
niuntur, ἡ Ἄστηρ, Aſter vrbs : ἡ Δημήτηρ, ὦ Δήμητερ, Ce-
res : ἡ εἰνάτηρ, ὦ εἴνατερ, fratria, *id eſt, fratris vxor :* θυ-
γάτηρ, filia : ὦ θύγατερ : ὁ Ἴβηρ, Iberus, *Hiſpaniæ fluui-*
us : ἡ μήτηρ, mater. *Grauitonum quoque eſt* ὁ Πίηρ *: ſed*
eius vocatiuus eſt in ηρ, ὦ Πίηρ, Pier, *populus : tamen*
† *quæ ab hoc deriuantur, mutant* η *in* ε, *vt* ἡ Πιερία, Pie-
ria, *mons Bœotiæ :* αἱ Πιερίδες, Muſæ Pierides : *& ad-*
uerbium Πιερίηθεν, ex Pieria. [22] *Quid in compoſitione* 22
ſignificent α, δυ, *&* δυς, *diximus* 182,35. *Illud autem &*
hoc loco obiter monendum, has tres particulas ac ſimiles
in compoſitis, ex ſubſtantiuis adiectiua facere ; vt patet
ex ἄλογος *&* εὔλογος. *Cæterùm* α *præpoſitum vocali,* † *aſ-*
ſumit ν *: vt* ὅσιος, pius, ſanctus ; ἀνόσιος, impius, pro-
fanus.

ἡ κλεὶς, τὴν κλεῖν.
Nonnulli vocatiui in α *&* ον *ab* ης *&* ων, *accentum retrahentes.*
τὴν θυγατέρα : θύγατρα.
Vocatiui in ερ *accentum retrahunt.*
Annotatio de compoſitis ex α δυ, δυς, *& ſimilibus.*
Notio de α.

Verborum & participiorum accentus, [1] obſer- 1
uandi ſunt in coniugatione verborum τύπτω, ποιέω,
& τίθημι.

Verborum & participiorum accentus.

[2] Præterita & aoriſti, priore longa, ſeruant ac- 2
centum in compoſitis ; εἶχον, *habebam ;* κατεῖχον, *con-*
tinebam : εἶκα, *miſi ;* ἀφεῖκα, *dimiſi :* εἷμαι, *miſſus ſum ;* ἀ-
φεῖμαι, *dimiſſus ſum :* ἧκα, *miſi ;* συνῆκα, *intellexi :* præter
οἶδα, *noui ;* συνοίδα, *conſcius ſum,* non συνοῖδα.

A diſſyllabis compoſitorum accentus.

Monoſyllaba longa relicta poſt apocopen, acu-
untur ; [3] χρῆμι, χρή : poſt aphæreſim autem, circum- 3
flectuntur ; [4] ἔφην, ἔφης, ἔφη : φῆν, φῆς, φῆ : & ἦν, ἦς, ἦ, *in-* 4

Monoſyllaba.

5 *quam.* At breuia, ſunt acuta; [5] *ἱστὰν, στάν, iuerunt.*

Verborum accentus.

Tempora habentia accentum in vocali vel diphthongo, quæ immediatè characteriſticam conſequitur.

1 [1] *Si autem & quædam de his præcepta deſideras, vt breuiori via ad eorum obſeruationem ducaris, hæc accipe: Quoduis futurum ſecundum; Futura prima vocis act. & med. verborum quintæ coniugationis; (de quibus 66,28: & 110,8) Vterque aoriſtus ſubiunctiui paſſiui; Secunda perſona ſingul. aoriſti ſec. imperatiui medij in οῦ; Præſens & perfectum optatiui & ſubiunctiui paſſiui verborum in μι, quæ ſunt verè paſſiua; (de quibus 156, 29: & 157,4) Præſens & aoriſt. ſec. verborum quoque in μι in optatiuis & ſubiunctiuis cuiuſcunque vocis; Perfectum optatiui & ſubiunctiui paſſiui circumflexorum, hæc omnia (inquam) tempora recipiunt accentum, eúmque circumflexum, (modò nulla regula generalis impediat) in vocali ſiue diphthongo quæ characteriſticam immediatè conſequitur: vt in τυπῶ & τυποῦμαι, circumflexus eſt in ῶ, & οῦ, quæ characteriſticam π ſequuntur. Cæterùm in verbis in μι & circumflexis, de quibus hoc loco ſermo habetur, characteriſtica & vocalis ſiue diphthongus mox ſequens characteriſticam re ipſa non differunt; vt in τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, &c. ει occupat ſedem characteriſticæ & vocalis ſequentis characteriſticam. Aoriſtus verò primus infinitiui vocis actiuæ, & omnia tempora infinitiuorum communiter finita in ναι, habent accẽtum in penultima; vt ποιῆσαι, πεποιηκέναι,* fecisse. *Reliqua tempora, quæ his duabus regulis non ſunt comprehenſa, antepenacuuntur; modò vltima non ſit longa: tum enim penultimam acuunt: vt ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Si autem antepenultima deſideretur, penultima recipit tonum; vt τύπτε. Notandum verò hoc loco, finales ancipites α & ι in verbis ſemper corripi; υ verò produci: vt τέτυφα, τέτυφας: ζεύγνυμι, ἐζεύγνυν. in participijs autem maſculinis deſinentibus in ας, α producitur: vt ποιήσας acuta penultima: at neutrum ποιῆσαν penultimam circumflectit. Et hactenus de tono verborum. Participiorum verò accentum ſic paucis accipe: Finita quidem in μενος, antepenultimam acuunt, excepto perfecto paſſiuo, quod cum præſenti, aoriſto primo, & futuro primo barytonorum vocis actiuæ, habet accentum in penultima. Reliqua verò*

Habentia tonũ in penultima.

Antepenulti mam acuẽtia.

Notio de finalium, α, ι, υ, in verbis & participijs quantitate.

Participiorũ accentus.

verò omnia participia, vltimam acuunt; præterquam futurum secundum, quod eam circumflectit. Per Barytona autem hîc intelligo ea etiam tempora circumflexorum & verborum in μι, quæ nihil variant ab inflexione barytonorum. [2] *Reliqua verò tempora tonum in antepenultimā transferunt: vt κεῖμαι, αἴάκ{μαι, ἔπίκ{μαι, διάκ{μαι,* 239, 34. [3] *Quære verbum χρῆ, in Inuestigatione thematis.* [4] *Vide* 241, 30. [5] *De hoc* 274, 7. 2 3 4.5

Margin: ἀοριστα ρξύ-τονα. παρξύτονα. ὀξύτονα. ἀδιάπτωμα.

Quædam omnino carent accentu; [1] ὁ, ἡ: [2] εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν: εἰ, *si*: [3] οὐ, οὐκ. 1.2 3

Margin: *Accentu carentia.*

Interdum præter accentum natiuum (qui vnus est tantùm in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam.

Margin: *De dictionibus encliticis.*

Sunt autem enclitica; [4] τις, τινός, infinita, *aliquis, alicuius:* [5] τοῦ, τῷ, pro τινός, τινί, *alicuius, alicui.* [6] εἰμί, *sim*; & [7] φημί, *dico,* [8] toto præsente. [9] μοῦ, μοί, μέ, *mei, mihi, me*: σοῦ, σοί, σέ, *tui, tibi, te.* aduerbia [10] infinitè capta, ποθέν, ποθί, *alicunde*: ποθί, *alicubi*: ποτέ, *aliquando, tandem*: πώς, *quodammodo*: πώ, *adhuc, dum*: πῆ, *alicubi*: πού, *vspiam.* [11] τέ, *que*: γέ, *quidem.* [12] vt εἴ τις, *si quis*; εἴ τινα, *si quem*: εἰπέ μοι, *dicito mihi*: σῶμά σου, *corpus tuum*: ἤκουσέ μου, *audiuit ex me.* 4 5 6.7 8.9 10 11 12

Margin: *Nomina enclitica;* τίς, τινός: *Articuli,* τοῦ, τῷ. *Verba,* εἰμί, φημί: *Pronomina,* μοῦ, μοί, &c. *Aduerbia,* ποθέν, &c. *Coniunctiones,* τέ, γέ.

Persona ἐστί, *est*, principium orationis, aut subdita post οὐκ, *non*; καί, *&*; ἀλλά, *sed*; ὡς, *vt*; εἰ, *si*; τοῦτο, *hoc*; remittit accentum in priorem syllabam; ἔστι πόλις, *est ciuitas*; καὶ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, ὡς ἔστι, τοῦτ' ἔστι: alioqui, in præcedentem dictionem; καλός ἐστι, *pulcher est*: ἄνθρωπός ἐστι, *homo est*: σῶμά ἐστι, *corpus est*: Ἑρμῆς ἐστι, *Mercurius est. Et de accentu quidem hactenus: reliquum est vt de constructione, quatenus est opus, agamus.*

Margin: *Notio de* ἐστί. οὐκ, καὶ, ἀλλ', ὡς, εἰ, τοῦτ' } ἐστί.

[1] *Hi duo articuli,* ὁ, ἡ, *in nominatiuo quoque plurali destituuntur accentu,* οἱ, αἱ. *Reliqui verò casus articulorum, tam præpositiuorum quàm subiunctiuorum, aliquo semper notantur tono; circumflexo quidem in genitiuis & datiuis cuiusuis numeri; aliàs verò acuto: qui tamen ferè semper ob dictionis consequentiam mutatur in grauem.* [2] *Cæteræ præpositiones, tam monosyllabæ* 1 2

Margin: *De tono articulorum. De tono præpositiuorum.*

Notio de præpositionibus suos casus subsequentibus, aut pro verbis sumptis.

quàm disyllabæ, vltimam acuunt; nisi quum aut suis casibus per anastrophen postponuntur, aut pro verbis compositis sumuntur: tum enim penultimam acuunt: vt γήρως πέρι, *pro* περὶ γήρως, de senectute: *&* πάρα *pro* πάρεστι *vel* πάρεισι, adest *vel* adsunt: ἔνι *pro* ἔνεστι, inest: licet. *Significationem autem & constructionem præpositionum habes in sequenti tractatu de ratione syntaxeως.*

οὐ, οὐκ, & οὐχ, quomodo discrepent.

3 [3] *Sic* οὐχ, *quod idem significat quod* οὐ *&* οὐκ: *sed* οὐ *ponitur ante consonantes;* οὐ σύ, non tu: οὐκ, *ante vocales leuigatas;* οὐκ ἐγώ, non ego: οὐχ, *ante aspiratas;* οὐχ οὗτος, non hic: *in fine tamen sententiæ semper dicitur* οὔ *cum accentu acuto,* † *etiam ante vocales*

ὡς.

ὡς *quoque, id est* vt,
4.5 *accentu destituitur.* [4] *Vide 47,6.* [5] *Quære 165,6.* [6] *De*
6.7 *hoc 233,9.* [7] *De hoc 241,9.* [8] *Secunda tamen vtriusq;*

εἶ.

8 *persona sing.* † εἶ, es, *&* φής, ais, *non inclinatur, 230,13.*

φής.

Alia pronomina enclitica.

9 [9] *Sunt item & multa alia pronomina enclitica ex variis idiomatibus desumpta; de quibus pag 160, atque hæc ferè sunt: in prima persona,* μεῦ *pro* μοῦ: *in secunda* σεῦ *&* σέο *pro* σοῦ: *sic* τοὶ *pro* σοί, *&* τὺ *pro* σέ: *in tertia,* οὗ, *& pro eodem* εὗ, *&* † ἕθεν: *sic* οἷ: *&* μὶν *pro* ἕ: *in duali* σφωέ, *& pro eodem* σφωῒ *ac* σφέ: *nam* σφωῒ *secundæ personæ, encliticum non est. in plur.* σφίσιν, *&* σφὶν *siue* σφὶ *pro* σφίσι: *sic* σφέας *pro* σφᾶς.

Pronomina enclitica vbi non inclinentur.

Non tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina si ponantur † *cum præpositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctionibus, aut cum particulis* ἕνεκα, οὕνεκα, *vel* εἵνεκα, *id est,* ob, propter, causâ: *aut quum per appositionem ad aliam personam referuntur; vt* ἐμοῦ ἤκουσεν, ex me audiuit, *non ab alio. at* ἤκουσέ μου, ex me audiuit, *simpliciter; ita tamen vt ab alio audire potuerit.*

Aduerbia interrogatiua.

10 [10] *Sumpta verò interrogatiuè, non sunt enclitica; sed disyllaba penacuuntur, & monosyllaba circumflectuntur:* πόθεν *vel* πόθι; vnde? πόθι; vbi? πότε; quando? πῶς; quomodo? πῇ; qui? quonam modo? ποῦ; vbi? *at* πῶ *pro* πόθι *vel* πόθεν, *acuitur, & Doricum est.*

Cõiunctiones expletiuæ.

11 [11] *Occurrunt & aliæ coniunctiones encliticæ apud poëtas, quæ ferè velut otiosæ in oratione redundant: atque ideo* Expletiuæ *nuncupantur: vt* θήν, δή, κέ, κέν, νύ, νύν, πέρ, ποῦ, ῥά, † τάρ, τοί. *Inclinatur etiam* οὖν *post* οὐκ, *si tantùm neget; vt* οὔκουν, non: *si verò infert vel interrogat, retinet accen-*

accentum; οὐκοῦν, igitur, *absque negatione.* Δὲ *quoque inclinatur quando † in diuisionibus cum articulis positum, patitur apostrophum,* ὅδ', τοῦδ', *&c. Cæterùm* κε *&* κεν *non rarò potentialem modum indicant, veluti* ἄν: φαίης κε, *vel* φαίης κεν, *id est,* φαίης ἄν, dixeris, diceres, dicere, posses: *sæpe tamen redundant, vt etiam nonnunquam* ἄν. [12] *Exemplis indicat, quæ dictiones vltimam acuant ob particulas encliticas subsequentes; nempe eæ quæ alias accentu destituerentur, de quibus paulò antè: vt* εἰ, εἴπε. *Deinde, dictiones oxytonæ, quæ tamē alias ob dictionis consequentiam vltimam grauarent, vt* εἰπὲ, εἰπέ μοι. *de* εἰπὲ. *Dictiones quoque penanflexæ, vt* σῶμα, *& antepenacutæ, vt* ἤκουσα, *sequente enclitica, vltimam acuunt;* σῶμά σου, ἤκουσά μου. *Tamen vocabula penanflexa, quæ vltimam positione producunt, acutum ob encliticam non recipiunt; vt †* φοῖνιξ ἐστὶ, phœnix est; *non* φοίνίξ ἐστι. *Si autem particulas encliticas præcedat dictio vltimam habens circumflexam, encliticæ natiuum accentum prorsus amittunt; vt* θεοῦ σου, Dei tui: θεοῦ ἐστι, Dei est. *Si verò dictio præcedens penacuatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem, accentum eodem modo amittit; sed disyllaba, illum retinet; vt* λόγος μου, sermo meus: λόγος ἐστὶ, sermo est: *tamen si dictio præcedens penacuta, † trochaica fuerit, habens scilicet penultimam sola positione longam & vltimam breuem, enclitica sequens accētum (iuxta quosdam) in præcedentis vltimam reijcit, non aliter quàm si præiret vocabulum trochaicum penultimam circumflectens, quale est* σῶμα: *vt* ἄνδρά μου, virum meum. ἄνδρά τινα, virum quendam.

12 *Quæ dictiones ob subsequentes encliticas vltimam acuunt.*

Quæ dictiones encliticarum accentum non recipiant.

Constructio Græcorum.

DE Græcorum constructione tantùm præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum nō consentiunt.

Nominatiuus alterius numeri quam verbum.

1 [1] Neutrum plurale, verbo gaudet singulari; ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currunt.*

Genitiui constructio. Genitiuus absolutè positus.

2 Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum: siquidem vterque casus ponitur [2] absolutè. Latini, *me præsente*: Græci, ἐμοῦ παρόντος. Quandoque participium solum: ἐλθόντων δὲ, *vbi autem venissent*; intelligendo casum rei conuenientis.

Atticismus. Accusatiuus absolutè positus. Participia impersonalium in accusatiuo absolutè posita.

3 [3] Atticè pro hoc genitiuo est accusatiuus, & fermè cum ὡς & ὥσπερ· ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *viro istud facturo*. estque istud receptissimum in participijs impersonalium; δέον, *cùm deceat, cùm sit decorum*: † δεῆσον, *cùm oportuerit*: ἐξὸν, *cum sit permissus*: ἐνὸν, *cum liceat*: προσῆκον, *cum deceat*: παρὸν, *cum adsit facultas*: ἐνδεχόμενον, *cum fieri possit*: ἄδηλον ὂν, *cum sit incertum*: δόξαν ἐμοὶ γράψαι, *cum mihi visum esset scribere*: ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, *cum ipsi liceret facere*: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, *tamquam nihil eius intersit*, &c.

Genitiuum postulant, cōparatiua: superlatiua. Verba affectus. Sentiendi, Curandi, Participandi, Priuandi, Assequendi, Frustrandi, Dominandi, Dissidendi, Copiæ, inopiæ. Verbalia facta ex α priuatiuo, & finita in ικός. Adiectiua: Partitiua.

4 [4] Genitiuum postulant comparatiua & superlatiua; σταθμῆς δικαιότερος, *trutina iustior*: βέλτιστος ἁπάντων, *optimus omnium*.

5 [5] Verba quæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, *amo, desidero*, & similia. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ & inopiæ: quorum exemplis supersedendum duximus, monuisse tantùm contenti.

6 [6] Adhæc verbalia per α priuatiuum facta; ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *qui non perspexit veritatem*.

7 [7] Verbalia in ικός; πορισικὸς τῶν ἐπιτηδείων, *industrius conquisitor eorum quibus opus est*.

8 [8] Et adiectiua plurima: ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, *dignus, indignus, inexpertus*. [9] Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum; οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *qui inter amicos ingenui sunt*: quale il-

10 lud Plinianum, *Ouorum oblonga*. [10] Præterea ver-

bum substantiuum εἰμὶ & γίγνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, *horum* (aut *de horum numero*) *est Plato*: quod verbum quandoque omittitur; vt οὐ δὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium*.

Verbum substantiuum.

[11] Partitionis genitiuum mutant in casum partium; οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν, ἀγαθοὶ, οἱ δὲ, πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων: *hominum alij, probi; alij, improbi*. Sic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν, ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων, *amicorum alios quidem interfecit; alios verò pauperes reddidit*. & ita per omnes casus.

11 *Partitionis genitiuus, in casum partium mutatus.*

[12] Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico ob felicitatem*, aut *quod ad felicitatem pertinet*: vtrunque enim significat ἕνεκα. ὦ μακάριε τῆς θέας, *beatus qui ista videris*.

12 *ἕνεκα intelligitur.*

In genitiuo ponitur [13] materia; πεποίηται λίθου, *factum est è lapide*. [14] Pars; ἔπιον τοῦ οἴνου, *bibi è vino*: λαβόμενος τοῦ ποδὸς, *accipiens pede*. [15] Pretium; ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, *emi duobus obolis*. [16] Tempus; νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει, *noctu & diu studet*. Temporis verò continuitas, in accusatiuo; ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum*: quod & in datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *viginti totis annis peregrinatus*.

13 *Materia.*
14 *Pars.*
15 *Pretium.*
16 *Tempus.*
Temporis continuitas in accusatiuo & dat.

[17] Genitiuum regunt ἅλις, *satis*: ἕνεκα, *causa*: χάριν, *gratia*: δίκην, *instar*: ἄνευ, *sine*: πλὴν, *præter*: μεταξὺ, *interim, dum*; πάρεργον, *obiter*: etiam εὐθὺ, *recta*: πόῤῥω, *procul*: ἄπο pro ἄποθεν, *procul ab*: ἔξω, *extra*: χωρὶς, *sine*. & cætera aduerbia localia, ποῦ; *vbi?* πόθεν; *vnde?* Item φεῦ, *heu*; ὤ, ὦ: βαβαὶ, *papæ*: ἡράκλεις, *hercule dij boni*: οἴμοι, *hei mihi*: & huiusmodi exclamationes.

17 *Aduerbia genitiuum regentia.*
Localia.
Exclamationes.

[18] Datiuo tribuuntur verba sequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, *sequor*. Certandi; ἐρίζω, *contendo*: πολεμῶ, *belligero*: ἀγωνίζομαι, *certo*: μάχομαι, *pugno*. Quæcunque passiuè capiuntur; πεποίηταί μοι, *factum est mihi*: *pro* ὑπ' ἐμοῦ, *à me*: ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum*.

18 *Datiuo tribuuntur verba sequendi.*
Certandi.
Passiuè capta.

[19] Composita à σὺν & ὁμοῦ: σύντροφος, *collactaneus*; ὁμόψηφος, *consentiens, eiusdem sententiæ*.

19 *Composita à σὺν & ὁμοῦ.*

[20] Datiui casus est Causa; φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, *inuidia hæc*

20 *Causa.*

Instrumentũ: Modus actionis: Pretium.

hæc facit. Instrumentum; ἀπέκτεινε τῷ ξίφει, *interfecit gladio.* Modus actionis; τίνι τρόπῳ γράφεις; *quomodo scribis?* Et quandoque pretium; Chrysost. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, *propria morte gregem emens.*

Verba quæ datiuum habent cum genitiuo.

21 [21] Datiuum habent cum genitiuo, ἀμφισβητῶ, *dubito, contendo:* μετέχω, *participo:* κοινωνῶ, *communico:* συγγινώσκω, *ignosco:* φθονῶ, *inuideo:* & impersonalia, δεῖ, *oportet:* μέτεστι, *adest:* μέλει, *curæ est:* μεταμέλει, *pœnitet.*

σὺν intelligitur.

22 [22] In datiuo pronominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺν: vt ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, hoc est, σὺν αὐταῖς, *vna cum ipsis vlnis pennas amputans.*

Accusatiui constructio.

23 [23] Accusatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti; τοιούτους γάμους γαμῶν, *tales nuptias iniens:* ἀδικῶ σε ἀδικίαν, *afficio te iniuria:* aut nominis relatiuum; ἡ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε, *iniuria qua te afficio.*

κατὰ sæpe subauditur.

24 [24] Vbique locus est accusatiuo, si intelligas, κατά: Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria.* sic Virgilius, *cætera Graius.* † Et qualia sunt poëtis nostris vsitatiora, *fractus membra,* & similia; ijs Græci passim vtuntur; τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, *nares muco plenus:* κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, *moderatus in vestitu:* τὸ σχῆμα εὐπρεπής, *habitu decorus.*

Passiua cum actiuorum accusatiuo.

25 [25] Passiua regunt accusatiuum verbi actiui; vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *defers mihi arbitrium:* sic passiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *deferor arbitrium,* pro *arbitrium mihi defertur:* & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, *committitur mihi hæc cura.*

Verbalia in τέον. Secundus accusatiuus in vicẽ datiui.

26 [26] Verbalia in τέον, verbi sui postulant accusatiuum; γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολήν, *scribendum est mihi epistolam.* Interdum secundus accusatiuus in vicem datiui succedit; ἰατέον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *medendum est morbo neglecta morbi causa.*

Accusatiuus pro genitiuo. Accusatiuus pro datiuo.

27 [27] Atticè accusatiuus pro genitiuo; ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priuo te pecunijs.* Et pro datiuo; οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia mihi facis.*

Infinitiui cõstructio.

28 [28] Quando Infinitiuus & verbum præcedens ad eandem pertinent personam, non est opus accusatiuo

cusatiuo reciproci : ἔφη ποιήσειν, *dixit facturum*; nempe *se:* vt Terentius, *Pollicitus sum suscepturum.*

Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quàm nominatiuum; φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, *dicit se authorem fuisse:* οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδώς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, *tam alienus ab arrogantia, vt cùm omnia norit, tamen se nihil scire putet.* *Infinitiuus cum nominatiuo.*

29 Iunguntur infinitiuo, ὡς, *vt*; ὥστε, *ita vt:* πρὶν, πρὶν ἢ, *priusquam:* † ἐπειδὴ, *postquam:* ὅσον, *quoad, quasi.* 29 *Particulæ infinitiuo gaudentes.*

30 Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente; χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *vtor libris quos habeo:* ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε, *ex epistolis quas misit.* Hinc sunt illa; ἀνδρὶ οἵῳ σοι, *viro simili tibi:* ἄνδρα οἷόν σε, *virum similem tibi.* 30 *Notio de relatiuo.*

31 Participium tamquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi; ἀγαπῶν με διατέλει, *amare me perge.* Desistendi, οὐ παύσομαι φιλῶν, *non cessabo amare.* 31 *Participium pro infinitiuo cum verbis Perseuerandi. Desistendi.*

32 Et cum verbis affectionem animi significantibus; μέμνημαι ἰδὼν, *memini vidisse:* οὐ συνίεσαν μάτην πονοῦντες, *non intellexerunt se frustra laborare.* sic Virgilius, *sensit medios delapsus in hostes.* 32 *Affectus animi.*

33 Articulo vestitum Aduerbium, fit adiectiuũ; ὁ χθὲς, *hesternus.* Quòd si articulus iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium; ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *in cælis:* nempe ὢν aut οἰκῶν, *existens aut habitans.* 33 *Articulus aduerbijs & præpositionibus iunctus.*

34 Præpositionum varia significatio, variat regimen. Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ, *ex,* significans locum, tempus, materiam, causam: πρὸς, *ad, coram,* iurandi, officij: πρὸ, *ante,* locum, tempus: κατὰ, *contra, super, de, ab:* διὰ, *per* μετὰ, *cum* παρὰ, *ab:* ἀντὶ, *pro, vice:* ἐπὶ, *circa, super*; etiam tempus significat: περὶ, *pro* ἀπὸ, *à, ex:* ὑπὸ, *sub, præ:* ὑπὲρ, *super, de pro.* 34 *Præpositionum constructio. Iunctæ genitiuo.*

Datiuum, ἐν, *in:* σὺν, *cum:* πρὸς, *iuxta,* παρὰ, *apud:* ἐπὶ, *propter, in potestate, post, super, contra:* περὶ, *pro, in, circa:* ὑπὸ, *sub.* *Datiuo.*

Accusatiuum, εἰς, vel ἐς, *in, ad:* διὰ, *per* κατὰ, *per secundum, circa:* διὰ, *propter:* μετὰ, *post:* παρὰ, *ad, præter, propter:* ἐπὶ, *ad, in:* περὶ, *circa, circum, prope:* ὑπὸ, *sub:* *Accusatiuo.*

ὑπὲρ,

ὑπὲρ, *supra, ultra.*

De ἀμφὶ iudicandum vt de περὶ, quod vsitatius est.

ἐν & εἰς cum suorum casuum defecta.

35 [35] Duæ ἐλλειπτικῶς ponuntur cum genitiuo: ἐν, deficiente datiuo; εἰς, deficiente accusatiuo: ἐν ᾅδου, *apud inferos*, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, *in æde seu ædibus Plutonis:* εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *in domum præceptoris.*

36 [36] Dicunt præterea, οἱ περὶ Πλάτωνα, hoc est *Plato:* οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, hoc est *Socrates.*

Verum istiusmodi orationis formas, & breuiter quidquid ad Græcanicas phrases attinet, doctissimè persecutus est Budæus in suis Commentarijs, quos nuper & emendatè & eleganter magno studiosorum bono excudit Badius, optimè semper de literis meritus. Eum librum comparare sibi debet quisquis seriò græcari volet.

FINIS.

PRAXIS, SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

Opus mole quidem perexiguum, ſed ad Græcos tum Oratores, tum Poetas intelligendos, magnoperè conducens.

PRÆFATIO.

Onſtitueramus ſanè his CLENARDI *Inſtitutionibus exactiorē Græcanicæ ſyntaxeωs rationem annectere; necnon pleniorem de accentibus tractatum, præcipuè verò nominatiui ſingularis nominum, de quò à* CLENARDO *nullus habetur ſermo, ac obliquorum hyperdiſſyllaborum quintæ, qui etiam ab eo ſunt omiſſi, atq; de ſyllabaria vocalium anticipatū quantitate, quæ cum accentuum diſciplina eſt adeò coniuncta, vt vna nunquam ſine alterius cognitione intelligi queat: præterea de ſpiritibus, ac de eorum, quæ Grammaticis præceptis continentur, praxi & exercitatione, quæ Meditationes* CLENARDO *appellantur: de his, inquam, omnibus tractatus ſatis amplos, vt vnà cum hoc opere in lucem prodirēt, parauеramus. Sed quia iam in noſtris in* CLENARDI *Inſtitutiones Scholijs multi fueramus, & fortè longiores, quàm eorum ratio poſtularet, vt illorum terminos egreſſi cuipiam meritò poſſimus videri, accētuum quantitatiſq; ſyllabariæ & ſyntaxeωs rationem alio libro ſeperatim tractaturi, hic tantum Spiritus & Praxim appoſuimus: illos quidem ob tractatus breuitatem, & quod eos* CLENARDVS *ne attigerit quidem, hanc verò quòd tyronibus ad bonos auctores & præſertim poëtas intelligendos vtiliſſimam fore ſuſpicarer,*

neq; ab hoc opere eam seiungi posse perspicerem. Quamuis autem CLENARDVS in suis Meditationibus hanc partem & fusissimè & exactissimè fuerit persecutus: quia tamen ad poëtas intelligendos non multum facere videbantur, nos eam quoque partem complexi, vt studiosi adolescentes haberent aliquem & Institutionum CLENARDI & nostrorum Scholiorum vsum, (per quæ non modò ad oratores, sed ad poëtas via sternitur & paratur) primùm quidem in rudiorum gratiam rudes in Precationem Dominicam, atque in alia quædam fragmenta, quæ passim circumferuntur, omnibúsque Alphabetis continentur, commentationes conscripsimus. Deinde verò, vt eorum quoque studijs obsequeremur, qui iam ad poëtas aspirant, ex varijs poëtis, ijsque celebrioribus, poëmatum initia desumpsimus; quæ facili ac minimè elaborata interpretatione, breuissimísque scholijs & notis quibusdam illustrantes, præceptionum grammaticarum, variorúmque ac diuersorum idiomatum vsum conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione studiosæ iuuentuti viam quandam aperiremus; qua patefacta, ipsa deinde posset in ima & arcana poetarum penetralia nullo duce penetrare.

Notarum huius libri expositio.

Quid verò notis arithmeticis & literis, quibus ob breuitatis studium vsi sumus, designatum voluerimus, paucis accipe.

Notæ arithmeticæ superiores.

Scholiorum notæ arithmeticæ, quas superiores siue interlineares vocant, respondent ijs contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno vel in pluribus eiusdē tractatus locis habuerint.

In marginibus locatæ.

Vt autem & hæ & illæ notæ sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque margine notas è regione, quoad eius fieri potuit, apposuimus.

In contextu alijs literis æquales.

At eorum numerorum qui in ipso orationis cursu occurrunt, primus quidem, huius libri paginam, alter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione, &, in Institutionibus quidem, paginæ citatæ versum; in Praxi autem, eum numerum, quem in vtraque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat:

Vnicus numerus.

at quum vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur, parem numerum in eodem Praxeως tractatu esse quærendū.

Literæ Græcæ in margine interiori.

Literæ Græcæ positæ in margine interiori, demonstrat quæ vocales vel diphthongi e contextu per apostrophum reiectæ fuerint.

fuerint. Literis quoque Latinis hîc vsi sumus, vt molesta rei eiusdem euitata repetitione, breuiter tamen veluti ob oculos proponeremus ea idiomata quæ in his poëtarum fragmentis, ac passim in quibusuis poëtis occurrunt. a igitur, indicat paragogen literæ ν datiuis pluralibus & personis verborum in ι vel ε desinentibus: idque non solùm ante vocalem, sed etiam Atticè consona subsequente, 200,18. b, articulum præpositiuum cum particulis δὲ & γε positum pro nomine demonstratiuo eiusdem casus, generis & numeri, 165,11. c, hoc idem indicat, sed sine δὲ & γε: quod magis poëticum est, 165,9. d, articulum etiam præpositiuum pro subiunctiuo sumptum, 166,2,25. e, præpositionum anastrophen, 349,30. f, earundem tmesim; quum scilicet inter partes dictionis compositæ inseritur vnum vel plura vocabula: qua figura & Latini poëtæ interdum vtuntur, vt apud Lucanum, Inque vicem gens omnis amet, *pro* Inuicemque, *&c.* g, η *Ionicè pro α, 20, 23. h, genitiuum pluralem primæ & secundæ declinationis in έων pro ῶν, 24, 11. i, paragogen vocalis ι quibuscunque datiuis pluralibus in ς desinentibus, 24,12. k, ησι vel ῃς, Ionicè pro αισι vel αις, in datiuis pluralibus primæ & secundæ declinationis, 23,30: & 24,12. l, οιο pro ου in genitiuo singulari tertiæ declinationis, 29,13. m, pro contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 20,39. n, augmentum verborum Ionicè reiectum, 79,21. o, α pro η Doricè 31,3. p, infinitiuum Doricum & Atticum in μεναι, vel poëticè in μμεναι, pro ν vel ναι, 91,18. q, futurum primum cuiusuis coniugationis Doricè circumflexum, 76,28. r, duplex ττ pro duplici σσ Atticè, 20,5: & 61, 22. s, τ pro σ Doricè, 21,37. t, δὲ pro ου Doricè, 21,20. v, verbum poëticum in είω pro έω primæ coniugationis circumflexorum, 278,3. x, ξ Atticè pro σ in compositis à σὺν, 20,11. y, particulas expletiuas & potentiales, 350,81 & 39. z, σδ pro ζ Doricè, 4,30. Cætera quæ notis aut literis denotata non sunt, scholijs explanabuntur.*

Literæ Latinæ.

a b c d g h i k l m n o. p q r s t. v x y z

PRAXIS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA.

1.2. [1]ΕΥ'ΧΗ' [2]ΚΥΡΙΑΚΗ'.

Pater noſter, qui es in cælis: ſanctificetur
[3]Πάτερ [4]ἡμῶν [5]ὁ [6]ἐν [7]τοῖς οὐρανοῖς, [8]ἁγιασθήτω [9]
3.4.5.6.7.8.9 nomen tuum: adueniat regnum tuum: fiat
τὸ ὄνομά [10]σου: [11]ἐλθέτω [12]ἡ βασιλεία [10]σου: [13]γενηθήτω
10.11.12.13 voluntas tua, ſicut in cœlo, & in terra. pa-
[14]τὸ θέλημά [10]σου, ὡς [9]ἐν [7]οὐρανῷ καὶ [15]ἐπὶ [16]τῆς γῆς. [17]τὸν
14.15.16.17 nem noſtrum quotidianum da nobis hodie.
ἄρτον [4]ἡμῶν [18]τὸν ἐπιούσιον [19]δὸς [4]ἡμῖν σήμερον.
18.19. & dimitte nobis debita noſtra, ſicut &
καὶ [20]ἄφες [4]ἡμῖν [21]τὰ ὀφειλήματα [4]ἡμῶν, ὡς καὶ
20.21 nos dimittimus debitoribus noſtris: & ne
[4]ἡμεῖς [22]ἀφίεμεν [23]τοῖς ὀφειλέταις [4]ἡμῶν: καὶ μὴ
22.23 inducas nos in tentationem: ſed
[24]εἰσενέγκῃς [4]ἡμᾶς [25]εἰς [26]πειρασμόν, ἀλλά [27]
24.25.26.27 libera nos à malo. Amen. אָמֵן veritas
ῥῦσαι [4]ἡμᾶς ἀπὸ [28]τοῦ πονηροῦ. [29]Ἀμήν.
28.29. a Rad. אָמַן nihil credere in Kal: alere

SCHOLIA.

[1] Vt τιμή, 24, 26. Eſt nomen verbale ab εὔχομαι, oro, — ἡ εὐχή, ῆς.
1 184, 3. [2] Vt καλός, καλή, 170, 9. Eſt nomen poſſeſſiuum — κυριακός, ή, όν.
2 ductum ab ὁ κύριος, dominus, 185, 31. [3] Vide 21, 30:
3.4 & 51, 6: atque 53, 14: & 188, 21. [4] 158, 9: & 160: 21
5.6 & 29 [5] 15, 9: & 136, 25. [6] 168, 33: & 357, 6. [7] Vt
7.8 τοῖς λόγοις, 26, 2: ab ὁ οὐρανός, οῦ. [8] Vt τυφθήτω, 103, 25: ab
9 ἁγιάζω, μ. άσω, ſanctifico. fit ab ὁ ἅγιος, ſanctus, 130, 11.
10 [9] Vt τὸ βῆμα, 32, 9. [10] 158, 10. & 160, 25: 349, 10. [11] Vt — ἁγιάζω.
11 τυπέτω, 88, 16. ab ἔρχομαι, venio, aduenio: ſed fit tan- — ἐλθέτω.
12 quam ab ἐλεύθω, 301, 26. [12] Vt ἡ φιλία, 24, 32. vi- — ἔρχομαι.
13 de 172, 18: & 144, 9. [13] Vt τυφθήτω, 103, 25: ἀ γίγνομαι, fio; — γενηθήτω.
14 ſed tanquam à γένομαι, 277, 6. [14] Vt τὸ βῆμα, 32, 9. Eſt — τὸ θέλημα, α-τος.
nomen

nomen verbale, 181,32: *à* θέλω, volo; *sed tamquam à* θελέω, μ. ήσω, 302,16. [15] 169,1: *&* 357,3. [16] *Vt* τῆς τι-μῆς, 24,26: *ab* ἡ γῆ, τῆς γῆς, *per crasim pro* ἡ γέα, τῆς γέας. [17] *Vt* τὸν λόγον, 26,4. [18] *Vt* τὸν λόγον, 26,4. *Vide* 187,8. [19] 144,18: *&* 152,26. [20] 235,8. [21] *Vt* τὰ βήματα, 32,9. *verbale ab* ὀφείλω, debeo; *sed tamquam ab* ὀφειλέω, μ. ήσω, 181,31: *&* 218,14. [22] *Compositum ex* ἀπὸ, 79,4: *&* 18: *&* ἵημι 234,29. [23] *Vt* τοῖς χρύσοις, 16,9. *verbale*, 182, 5: *ab* ὀφείλω, 21. *Quia penultima corripitur, poterit duci tamquam ab* ὀφειλημι, 183,36: *&* 298,11. [24] *Vt* τύψης, 90. 24: *ab* εἰσφέρω, *sed quasi ab* εἰσενέγκω, 243,7: *&* 12. [25] 168, 33: *&* 357,9. [26] *Vt* τὸν λόγον, 26,4, *verbale*, 181,34: *à* πειράζω *vel* πειράω, μ άσω, *tento*. [27] 295,19. [28] *Vt* τοῦ ξύλου, 26,6. *Adiectiuum, vt* ὁ ἀνθηρὸς, 170,8. *hoc loco substantiuatur in neutro genere*. [29] *Dictio est Hebraica & heteroclita, significans*, Verum fiat seu efficiatur: *& quandoque* (*vt in Salutatione sequenti*) Verum est.

15 16 ἡ γῆ, τῆς γῆς.
17 18
19 δός. ἄφες.
20 τὸ ὀφείλημα.
21
22 ἀφίημι.
23 ὁ ὀφειλέτης, ου.
24
25 εἰσενέγκης.
26
27 ὁ πειρασμὸς, οῦ
28
29 Ἀμήν.

SALVTATIO ANGELI.

[30] ἈΣΠΑΜΟΣ [31] ΤΟΥ ἈΓΓΕΛΟΥ — 30.31.

ad sanctissimam virginem.

πρὸς [32] τὴν ἁγιωτάτην [33] παρθένον. — 32.33.

Aue gratia plena Maria, Dominus tecum:
[34] Χαῖρε [35] κεχαριτωμένη [36] Μαρία, ὁ κύριος [37] μετὰ σοῦ: — 34.35.36.37.
benedicta tu in mulieribus, & benedictus
[38] εὐλογημένη [10] σὺ ἐν [39] γυναιξὶ, καὶ [38] εὐλογημένος — 38.39.
fructus ventris tui. quoniam seruatorem
ὁ καρπὸς [40] τῆς κοιλίας σου. ὅτι [41] σωτῆρα [42] — 40.41.42.
peperisti animarum nostrarum, Amen.
ἔτεκες [43] τῶν ψυχῶν ἡμῶν, [29] Ἀμήν. — 43.

SCHOLIA.

[30] *Vt* ὁ λόγος, 26,4, *verbale*, 181,34: *ab* ἀσπάζομαι, μ. άσομαι, saluto, amplector. [31] *Vt* τοῦ λόγου, *verbale*, 184, 1: *ab* ἀγγέλλω, nuntio: *vnde* ἄγγελος, nuntius. [32] *Vt* τὴν τιμήν. *Est adiectiuum vt* καλὸς, 170,9: *&* *superla-tinum*,

30 ὁ ἀσπασμὸς, οῦ
31
32 ὁ ἄγγελος, ου.

33 *tiuum*,175,22; *à positiuo* ὁ ἅγιος,170,7. [33] *Vt* τὴν ὁδὸν,
34 26,4. [34] *Vt* τύπτε,88,7: *à* χαίρω, gaudeo. [35] *Vt* κε-
κεχαριτω-μένη. 35 χαριτωμένη,125,18: *à* χαριτόω,μ.ώσω, afficio gratia, gra-
tiosum facio. *fit à nomine* ἡ χάρις,χάριτος, gratia,130,
χαριτόω. 36 9. [36] *Vt* φιλίας,24,32. [37] 168,35. & 357,2 μετὰ σοῦ, *ver-*
μετὰ σοῦ. 37 *bum è verbo*, cum te, *seruato videlicet naturali præpo-*
sitionis ordine. Cur σοῦ *accentum retineat, cùm sit dictio*
εὐλογημένος,η. 38 *enclitica, vide* 350,19. [38] *Vt* πεποιημένος,η, 118,20. *sed*
sine augmento: incipit enim à diphthongo immutabili,
εὐλογέω. 79,3. *ab* εὐλογέω,μ.ήσω, benedico, laudo, honorificè
loquor de aliquo. † *ducitur à nomine composito* εὔλο-
γος, rationabilis, rationi consentaneus, 130,8. *com-*
ponitur verò ab εὖ,183,2: & λόγος, ratio. *Vide* 346,36.
γυναιξί. 39 [39] 196,4: & 53,8. [40] *Vt* τῆς φιλίας,24,32. *est nomen*
ἡ κοιλία,ας. 40 *denominatiuum*,186,24: *ab adiectiuo* κοῖλος, concauus,
σωτήρ,ῆρος. 41 sinuosus, inanis. [41] *Vt* τὸν Σῆρα,41,26. *Vide* 182,5.
ἔτεκον,ες. 42 [42] 329,32. [43] *Vt* τῶν τιμῶν,24,24. *verbale* 184,3; *à*
43 ψύχω, flo, spiro, *item* flatu refrigero seu frigefacio;
ἡ ψυχή,ῆς. *quòd* ψυχή, id est, spiritus vel animus, refrigeret in
ipsa respiratione.

SYMBOLVM SANCTO-

44.45 [44] ΣΥΜΒΟΛΟΝ [45] ΤΩΝ Α-

rum Apostolorum.

46 γίων [46] Ἀποστόλων.

Credo in Deum, patrem omnipotentem,
47.48.49 [47] Πιστεύω εἰς [48] θεὸν, [3] πατέρα [49] παντοκράτορα,
factorem cæli & terræ: & in Iesum Christum
50.51.52 [50] ποιητὴν [7] οὐρανοῦ καὶ [16] γῆς· καὶ εἰς [51] Ἰησοῦν [52] Χριστὸν
filium eius vnum solum, Dominum nostrum;
53.54.55.56.57 [53] υἱὸν [54] αὐτοῦ [55] ἕνα [56] μόνον, [57] κύριον [4] ἡμῶν, [58]
conceptum ex spiritu sancto, natum ex
58.59.60.61 συλληφθέντα [59] ἐκ [60] πνεύματος [45] ἁγίου, [61] γεννηθέντα [59] ἐκ
Maria virgine, passum sub Pontio Pi-
62.63 [36] Μαρίας [33] τῆς παρθένου, [62] παθόντα ἐπὶ [63] Ποντίου [63] Πι-
lato, & crucifixum, mortuum & sepultum; qui
64.65.66.67 λάτου, καὶ [64] σταυρωθέντα, [65] θανόντα καὶ [66] ταφέντα, [67] κα-
descendit ad inferos, tertia die resurrexit
68.69.70.71.72 τελθόντα [68] εἰς [69] ᾅδου, [70] τῇ τρίτῃ [71] ἡμέρᾳ [72] ἀναστάντα

ἐ

è mortuis, aſcendit in cælos, ſedet in
ἐκ[73] νεκρῶν, [74] ἀνελθόντα εἰς οὐρανὺς, [75] καθεζόμενον ἐν 73.74.75
dextera patris omnipotentis; vnde debet ve-
[76] δεξιᾷ [3] τοῦ πατρὸς [49] παντοκράτορος, ὅθεν [77] μέλλει [78] ἔρ- 76.77.78
nire iudicatum viuentes & mortuos.
χεσθαι [79] κρῖναι [80] ζῶντας καὶ [73] νεκρούς. 79.80

Credo in Spiritum ſanctum; ſanctam Eccleſiam
[47] Πιστεύω εἰς [60] πνεῦμα [45] ἅγιον· ἁγίαν [81] ἐκκλησίαν 81
catholicam, ſanctorum cõmunionem, remiſſioné
[82] καθολικὴν, [45] ἁγίων [83] κοινωνίαν, [84] ἄφεσιν [85] 82.83.84.85
peccatorum, carnis reſurrectioné, vitam æternam.
ἁμαρτιῶν, [86] σαρκὸς [87] ἀνάστασιν, [88] ζωὴν [89] αἰώνιον. 86.87.88.89
Amen.
Ἀμήν.

SCHOLIA.

[44] *Vt* τὸ ξύλον, 26, 6. *verbale*, 184, 6: *à* συμβάλλω, 44
conijcio, confero. *Eſt verò* σύμβολον, *nota, ſignum, indicium, argumentum, coniectura, atque id omne † quod à ſocijs in commune confertur, ſiue ſint pecuniæ, aut cibi ad veſcendum in conuiuio; ſiue verba ad ſermocinandum; ſiue nota quædam ſolis amicis communis, veluti ea qua milites vtuntur in excubijs & vigilijs nocturnis, vt inimicos à ſuis poſſint diſcernere; Gallicè,* le mot du guet. *Chriſtiani in primitiua Eccleſia hoc Apoſtolorum ſymbolo quaſi quadam nota, eos qui Chriſti fidem receperant, ab idololatris & infidelibus diſcernebant.* [45] 170, 7. 45
[46] *Verbale*, 184, 3, 5: *ab* ἀποστέλλω, cum mandatis ablego. 46 *Eſt verò* ἀπόστολος, legatus, nuntius, quicunque mittitur: *vt Apoſtoli qui à Chriſto miſſi ſunt ad prædicandum euangelium omni creaturæ.* [47] *Fit à nomine* ἡ 47
πίστις, εως, fides, 130, 11. [48] *Vt* τὸν λόγον, 29, 3, *verbale* 48
ductum à θέω, curro. *Nam priſci Græci Solem, Lunam,* 49
ſtellas & cælum, quæ ſunt in perpetuo curſu, deos eſſe cre- 50
diderunt. [49] *Vt* τὸν παιδαγωγόν. 42, 35. *nomen compo-* 51
ſitum ex πᾶν, παντὸς, omne; *&* κρατέω, rerum ſum po- 52
tens. [50] *Vt* τὸν Χρύσην, 16, 9. *verbale*, 182, 5. [51] 189, 4. 53
[52] *Vt* τὸν λόγον, 26, 3. *verbale*, 182, 5: *à* † χρίω, μ. ίσω, 54
vngo. *eſt enim* χριστὸς, vnctus. *Vt* τὸν λόγον. [54] 159, 14. 55
[55] 173, 2. [56] *Vt* τὸν λόγον. *adiectiuum vt* καλὸς, 170, 9. 56

τὸ σύμβολον, ου.
ὁ ἀπόστολος, ου.
πιστεύω.
ὁ θεός, οῦ.
ὁ παντοκράτωρ.
ὁ ποιητὴς, οῦ.
ὁ Χριστὸς, οῦ.

συλληφθεὶς, 57 [57] Vt τὸν λόγον. [58] Vt τὸν τυφθέντα, 107, 1 : ἀ συλλαμβά-
έντος. 58 νω, concipio, sed tamquam ἀ συλλήβω. componitur enim
συλλαμβάνω. ex σὺν, cum ν, verso in λ, (321, 8) & λαμβάνω, capio,
λαμβάνω. 59 accipio: de hoc vide 350, 2. [59] 168, 23 : & 356, 31.
τὸ πνεῦμα, 60 [60] Vt τὸ ῥῆμα, 32, 9. verbale (181, 31) ἀ πνέω, spiro, μ.
τος. 61 πνεύσω, 218, 22 : & 219, 30. [61] Vt τὸν τυφθέντα, 107, 12
ὁ γεννηθεὶς, έν- vel vt τὸν ποιηθέντα, 118, 21. ἀ γίγνομαι, fio, nascor; sed
τος. 62 tamquam ἀ γένομαι, 277, 6. [62] 315, 2. [63] Vt τοῦ λόγου.
γίγνομαι. 63 [64] Vt τὸν τυφθέντα, 170, 1 : vel vt τὸν χρυσωθέντα, 125,
ὁ παθὼν, όν- 64 19: ἀ σταυρόω, μ. ώσω, crucifigo. fit ἀ nomine ὁ σταυρὸς, οῦ,
τος. 65 crux, 131, 27. [65] 304, 21. [66] 225, 26. [67] vt τὸν τυ-
ὁ σταυρωθεὶς, 66 πέντα, 92, 22. ἀ κατέρχομαι, descendo. componitur ex
έντος. 67 κατὰ, 79, 4 : ac ἔρχομαι, venio, quod sumit tempora ab ἐ-
σταυρόω. λεύθω, 301, 25. Quomodo huiusmodi participia sint in-
ὁ θανὼν, όντος. 68 terpretanda, habes 93, 16. [68] 168, 33 : & 357, 9, &
ὁ ταφεὶς, έντος. 15 : vbi ait εἰς poni ἐλλειπτικῶς, vt hoc loco cum genitiuo
ὁ κατελθών. ᾅδου, deficiente accusatiuo οἶκον, domum, εἰς ᾅδου, pro
κατέρχομαι. 69 εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, in ædes Orci vel inferi. [96] vt τοῦ
εἰς ᾅδου. 70 Χρύσου, 16, 9. [70] vt τῇ τιμῇ, 24, 26. Adiectiuum vt κα-
ὁ ἀναστὰς, ά- 71 λὸς, 170, 9. Numerale ordinale, 173, 29. [71] 24, 31.
ντος. 72 [72] Vt simplex τὸν στάντα, 142, 20 : ab ἀνίστημι, suscito;
ἀνίστημι. quod componitur ex ἀνὰ, 79, 4, (in compositione sæpe so-
ὁ νεκρὸς, οῦ. 73 nat idem quod re Latinis) & ἵστημι, 141, 19. [73] Vt τῶν
νε priuatiuū. λόγων, 27, 3. Cōponitur νεκρὸς ex νε, priuatiua particula,
ἀνελθὼν, όν- (41, 27) cor, anima; quasi dicat, inanime vel exanime.
τος. 74 [74] Vt κατελθόντα, 67, ab ἀνέρχομαι, ascendo: componi-
ἀνὰ & κατὰ in tur ex ἀνὰ, 79, 4 : (in compositione nonnunquam signi-
compositione. ficat idem quod ἄνω, sursum: sic κατὰ interdum notat κά-
75 τω, deorsum) & ἔρχομαι, 67. [75] Vt τὸν τυπτόμενον, 106,
26 : ἀ καθέζομαι, sedeo, 307, 32. componitur ex κατὰ, 74,
76 & ἕζομαι, sedeo, [76] vt τῇ φιλίᾳ, 24, 32. [77] vt τύπτει,
77 76, 7 : ἀ μέλλω, debeo, futurus sum. hoc verbum ac in-
finitiuus sequens cui iungitur, Latinè sic reddi solent;
μέλλει ἔρχεσθαι. μέλλει ἔρχεσθαι, futurum est vt veniat, veniet, ventu-
rus est: sic in sequentibus μέλλων φονεύειν, interfectu-
78 rus, cùm vellet vel pararet interficere, cùm esset
79 interfecturus. [78] vt τύπτεσθαι, 106, 6 : ab ἔρχομαι, 67.
80 [79] vt τύψαι, 91, 10 : ἀ κρίνω, 84, 20. [80] vt βοῶντας, 120,
ὁ ἐκκλησία, ας. 81 13 : ἀ ζάω, viuo. [81] vt τὴν φιλίαν, 24, 32. verbale, 181, 36.

De

De hoc 308,25. [82] ut τὴν τιμὴν, 24,26. Adiectiuum 82
ut καλὸς, 170,9. componitur ex κατὰ. (79,4,& 16) ὅλος,
totus. Est verò ὁ καθολικὸς, vniuersalis. [83] ut τὴν φι- 83 ὁ καθολικὸς, οῦ.
λίαν, 24,32. Denominatiuum, 186,21: ab ὁ κοινωνὸς, ῶνος, so- ἡ κοινωνία, ας.
cius, particeps. [84] ut τὴν πόλιν, 57,26: vel ut ὄφιν, 84 ἡ ἄφεσις, εως.
57,24: & 51,10. verbale, 181,36: & 306,2: ab ἀφίημι; 85 ἀφίημι.
dimitto, quod componitur ex ἀπὸ, 79,4, & 16: & ἵημι, 86
234,26. [85] ut τῶν φιλιῶν, 24,32. [86] ἡ σάρξ, τῆς σαρκός. 87 ἡ ἀνάστασις, εως.
[87] ut τὴν ἄφεσιν, 84: ab ἀνίστημι, 72. [88] ut τὴν τιμὴν, 88 ὁ ἡ αἰώνιος, ου.
24,26. verbale à ζάω, viuo. [89] 187,10. 89

BENEDICTIO MENSÆ

[90] ΕΥ'ΛΟΓΙ'Α [91] ΤΗ͂Σ ΤΡΑΠΕ'ΖΗΣ 90.91

ante cibi sumptionem.

[92] πρὸ τοῦ γεύσασθαι. 92

Christe Deus, benedic cibum ac potum
[52] Χριστὲ [93] ὁ θεὸς, [94] εὐλόγησον [95] τὴν βρῶσιν καὶ [96] τὴν πόσιν 93.94.95 96
seruorum tuorum: quoniam sanctus es iugiter,
[97] τῶν δούλων [10] σου· ὅτι [45] ἅγιος [98] εἶ πάντοτε, 97.98
nunc & semper & in secula seculorum.
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς [99] τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. 99
Amen.
Ἀμήν.

SCHOLIA.

[90] *Vt ἡ φιλία, 24,32. Denominatiuum, 186,21: ab εὔ-* 90 ἡ εὐλογία, ας.
λογος, 38. [91] ut τῆς μούσης, 24,25. [92] γεύσασθαι ut τύ- 91 πρὸ τοῦ γεύσα-
ψασθαι, 113,6: à γεύομαι, gusto, cibum sumo. *Infini-* 92 σθαι.
tiui articulis iuncti, à Latinis variè redduntur, nunc
per gerundia, nunc per supina, quæ Græci ignorant; & *Infinitiui ar-*
quandoque per nomina verbalia, ut hoc loco. [93] Arti- *ticulis iuncti*
culus præpositiuus ὁ habet hîc miram quandam & ve- 93 *quomodo La-*
hementem emphasim; ut ὁ θεὸς sit quasi ὁ ὄντως θεὸς ὤν, 94 *tinè reddan-*
qui re vera Deus es. [94] *ut τίμησον, 116,5: ab εὐλο-* 95 *tur.*
γέω, 38. [95] ut τὴν ἄφεσιν, 84: à βρώσκω, 265 28,34. 96 ἡ βρῶσις, εως.
[96] *ut τὴν ἄφεσιν, 84: à πίνω,* bibo, *sed tamquam à* 97 ἡ πόσις, εως.
πόω 183,26,36. [97] *ut τῶν λόγων, 26,3.* [98] 230,13. 98 εἶ.
[99] 37,21. 99

GRATIARVM ACTIO

100 [100] ΕΥ'ΧΑΡΙΣΤΙ'Α

post cibi sumptionem.

[91] μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus, qui miseratur & nutrit nos
101.102.103 [101] Εὐλογητὸς ὁ θεὸς, [102] ὁ ἐλεῶν καὶ [103] τρέφων ἡμᾶς
ex suis ditibus donis sua gratia &
104.105.106 ἐκ [104] τῶν αὐτοῦ πλουσίων [105] δωρεῶν [106] τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ
benignitate iugiter, nunc & semper & in se-
107 [107] φιλανθρωπίᾳ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς [99] τοὺς
cula seculorum. Amen.
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

SCHOLIA.

ἡ εὐχαριστία, ας. — 100 [100] *Vt ἡ φιλία, 24,32. denominatiuum,* 186,21 : *ab* εὐχάριστος, gratus, iucundus, gratiosus & amabilis:
101 † *componitur ex* εὖ, 183,2 : *&* ἡ χάρις, ιτος, gratia. [101]
εὐλογητὸς, οῦ. — 102 *Verbale,* 182,5 : *ab* εὐλογέω, 38. [102] *Vt* ὁ ποιῶν, 116,23:
103 *ab* ἐλεέω, μ. ήσω, misereor. *Vide* 126,8. [103] *Vt* τύπτων,
104 92,13 : *à* τρέφω, μ. θρέψω, 218,5. [104] *Vt* τῶν λόγων, 26,3.
ὁ πλούσιος, ου. — *Adiectiuum vt* ἅγιος, 170,7. *Dicitur* πλούσιος *quasi* πολυούσιος, *id est,* πολλὴν ἔχων οὐσίαν, multam habens substantiam, præditus magnis opibus. *Inter articulum* τῶν *& eius nomen* πλουσίων, *eleganter inseritur genitiuus*
ἡ φιλανθρωπία ας. — 105 αὐτοῦ. [105] *Vt* τῶν φιλιῶν, 24,32 : *à nominatiuo* ἡ δωρεὰ, ᾶς.
106 [106] 47,17. [107] *Vt* τῇ φιλίᾳ, 24,32. *denominatiuum,* 186,
φιλάνθρωπος. — 107 21 : *ab* ὁ καὶ ἡ φιλάνθρωπος, ου, benignus, humanus, *id est,* *homines amans, vel hominum amator. componitur ex* φίλος, amicus; *&* ἄνθρωπος, homo.

EVRIPIDIS ORESTES.

1.2 [1] ΕΥ'ΡΙΠΙ'ΔΟΥ [2] Ο'ΡΕ'ΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.

3 [3] ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ.

Orestes propter matris cædem, simul & à
4.5 Ὀρέστης διὰ [4] τὴν [5] τῆς μητρὸς [4] σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ
Furijs

Furijs exterritus, & ab Argiuis
[6] τῶ Ἐρινύων [7] δειματούμϑμος, καὶ ὑπὸ [8] τῶν Ἀργείων 6.7.8
condemnatus morte, interfecturus Hele-
[9] κατακριϑεὶς [10] ϑανάτῳ, [11] μέλλων [12] φονεύειν [13] Ἑλέ- 9.10.11.12.13
nam & Hermionen, eò quòd Menelaus præsens
νην καὶ [13] Ἑρμιόνην, [14] ἀνθ' ὧν Μενέλαος [15] παρὼν 14.15
non tulerat opem, prohibitus-est ab Apolline. opitulabat
οὐκ ἂ [16] ἐβοήϑησεν, [17] ἐκωλύϑη ὑπὸ [18] Ἀπόλλωνος. 16.17.18
Apud nullum autem ponitur fabula. Præfatur
Παρ' [19] οὐδενὶ δὲ [20] κεῖται [21] ἡ μυϑολογία. [22] Προλογίζει 19.20.21.22
verò Electra vt soror Orestis, miserabili
δὲ ἡ Ἠλέκτρα [23] ὡς [24] ἀδελφὴ Ὀρέστου, [25] ἐλεεινολο- 23.24.25
oratione vtens propter Tantalum.
γοῦσα διὰ [26] τὸν Τάνταλον. 26

SCHOLIA.

[1] *Vt* τοῦ Χρύσου, 16,9. [2] *Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur; vt ex eius argumento ac ex Electræ oratione poteris colligere. ideo eam Euripides Orestem appellauit.* [3] *Verbale*, 181,35 : *ab* ὑποτίϑημι, suppono, principia pono. *componitur ex* ὑπὸ *&* τίϑημι, 138,2. *Vide* 306,2. [4] *Vt* τὴν τιμήν. *Verbale* 184,3: *à* σφάζω, *vel* σφάττω, 79,30. *præteritum medium* ἔσφαγα, 108,21 : *vnde* ἡ σφαγή. [5] 41,31. [6] *Vt* τῶν χελύων, 48, 19. † *componitur* Ἐρινὺς *ex* ἔρις, lis; *&* νοῦς, mens; *quasi sit mentis lis & prouocatio.* [7] *Vt* χρυσούμϑμος, 125,15 : *à* δειματόω, perterrefacio. *Fit à nomine* τὸ δεῖμα, δείματος, pauor, metus, 130,8. [8] Ἀργεῖος, Argiuus, *fit à* τὸ Ἄργος, εος, Argos, *clarissima ciuitas Peloponnesi, non procul à Mycenis, vbi Agamemnon Orestis pater regnauerat.* [9] *Vt* τυφϑεὶς, 107,1 : *à* κατακρίνω, condemno. [10] *Vt* τῷ λόγῳ. † ϑάνατος *dicitur quasi* τανατός, *id est*, extensa, porrecta, *à* τανύω, tendo, extendo. *mors enim se ad omnia extendit ac porrigit.* [11] *Vt* τύπτων, 92,13 : *à* μέλλω, 366,77. [12] *Vt* τύπτειν, 91,8 : *à* φονεύω, interficio. *fit à nomine* ὁ φόνος, cædes, 130,8. [13] *Vt* τὴν τιμήν. [14] *Pro* ἀντὶ ὧν, pro quibus; *id est, eò quòd. vide* 9,25,18: *&* 10,37. [15] *Vt simplex* ὢν, ὄντος, 231,4. *à* πάρειμι, adsum, *componitur ex* παρὰ, 79,4: *&* εἰμὶ, 230,13. [16] *Vt* ἔτυψε, 84,23 : *à* βοηϑέω, ήσω, auxilior, opem fero. *fit à nomine*

(margin: 1.2 Orestes. — 3 ἡ ὑπόϑεσις, εως. — 4 ἡ σφαγή, ῆς. — 5.6 ἡ Ἐρινὺς, ύος. — 7 δειματόω. — 8 ὁ Ἀργεῖος, ου. — 9 — 10 ὁ ϑάνατος, ου. — 11 — 12 φονεύω. — 13 — 14 ἀνθ' ὧν. — 15 ὁ παρὼν, όντος. — 16 βοηϑέω.)

17 *nomine* ὁ βοηθὸς, ὃ, adiutor, fautor, 130, 8. [17] *Vt* ἐτύφθη
κεῖται. 18 101, 31. ἀ κωλύω, *prohibeo* [18] *Vt* τοῦ Πλάτωνος, 37, 22.
μυθολογία. 19 [19] 45, 2. [20] 239, 30. [21] *Denominatiuum*, 186, 21. ἀ μυθο-
20 λόγος, fabulator : *quod componitur ex* μῦθος, fabula, *&*
21 λόγος, sermo. *Quare* μυθολογία *propriè est ratiocinatio*
προλογίζω. 22 *fabularum: sumitur verò pro fabula simpliciter.* [22] *Vt* τύπτῃ, 76, 7. ἀ προλογίζω, præfor : *quod fit* (130, 8) ἀ πρόλογος, prologus, præfatio: *componitur ex* πρὸ, præ,
23 ante, *&* λόγος, 184. 4, [23] ὡς *varia significat: hic*
24 *sumitur pro* vt, vtpote. [24] *Vt ab adiectiuo* ὁ καλὸς, *fit fœmininum* ἡ καλὴ: *sic ab* ὁ ἀδελφὸς, frater, *fit* ἡ ἀδελ-
ἐλεεινολογέω. 25 φὴ, soror. [25] *Vt* ποιοῦσα, 116, 24. *ab* ἐλεεινολογέω, μαίσω, conqueror, oratione vtor lugubri & miserabili. *Fit* (130, 8) *ab* ἐλεεινολόγος, qui miserabili oratione vtitur. *&* † *componitur ex* ἐλεεινὸς, miserabilis, *&* λόγος, sermo.
26 [26] *Vt* τὸν λόγον, 26, 3, *de hoc*, 11, 36.

ELECTRA.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Non est vllum malum(vt dicam verbo) Ne-
27,28,29 [27] Οὐκ [28] ἔστιν [27] οὐδὲν δεινὸν, [29] ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος, Οὐ-
que morbus, neq; calamitas à dijs-immissa, Cuius
30 τε πάθος, οὐδὲ συμφορὰ [30] θεήλατος, Ἧς
non ferat onus hominis natura. Nam be-
31,32,33,34. οὐκ [31] ἂν [32] ἄροιτ᾽ [33] ἄχθος ἀνθρώπου [34] φύσις. Ὁ γὰρ μα-
atus (nec exprobro infortunia) Ioue natus,
35,36,37,38 κάριος, [35] κ᾽ οὐκ [36] ὀνειδίζω τύχας, [37] Διὸς [38] πεφυκὼς,
vt aiunt, Tantalus, Vertici imminentem paues-
39,40 ὡς λέγουσι, Τάνταλος, Κορυφῆς [39] ὑπερτέλλοντα [40] δειμαί-
cens petram, Per-aerem-volat, & pendit hanc
41,42. νων [41] πέτρον, † [42] Ἀεροποτᾶται. καὶ τίνει ταύτην
pœnā: Vt quidem aiunt, quòd cum-Dijs, homo
δίκην: Ὡς μὲν [a] λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρω-
cùm esset, Communis mensæ dignitatem habens
43,44 πος [43] ὢν, Κοινῆς τραπέζης [44] ἀξίωμ᾽ ἔχων
æqualē, Incontinentē habuit linguam, turpissimū
45,46,47 ἴσον, [45] Ἀκόλαστον [46] ἔσχε γλῶσσαν, [47] αἴσχιστην
morbum

morbũ. Hic gignit Pelopem : ex hoc Atreus natus
48νόσον. Οὗτος φυτεύει Πέλοπα: b 49τοῦ δ᾽ Ἀτρεύς 50ἔφυ. 48.49.50
est: Cui sceptra texens, fatale fecit Dea cõtentio,
ᾯ 51στέμματα 52ξήνασ', a 53ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔρις, 51.52.53
Thyesti bellum existéti fratri Facere. Quid infan-
Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ 54θέσθαι; 55τί 56τ᾽ ἄῤ- 54.55.56
da repetere me oportet? Cõuiuio excepit igitur
ῥητ᾽ 57ἀναμετρήσασθαί με 58δεῖ; 59Ἔδαισε γ δ᾽ οὖν 57.58.59.
ipsum liberos interficiens Atreus. Ex Atreo verò
60νιν 61τέκν᾽ 62ἀποκτείνας Ἀτρεύς. Ἀτρέως δὲ, 60.61.62
(quæ fuerũt enim in medio taceo infortunia) illu-
63τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας. Ὁ κλει- 63
stris (si modo illustris) Agamẽnon natus est, Mene-
νὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων 50ἔφυ, Μενέ- 64
laúsq; ex Cretensi matre Aeropa. Ducit vxoré
λεώς τε, Κρήσσης ο μητρὸς Ἀερόπης c ἄπο. 64Γαμεῖ δ᾽ ὁ 65
verò sanè dijs inuisam Menelaus Helenã: porrò,
μὲν δὴ τὴν θεοῖς 65στυγουμένην Μενέλεως Ἑλένην. ὁ δὲ,
Clyténestræ coniugiũ insigne apud Græcos Aga-
Κλυταιμνήστρας λέχος Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγα-
memnon rex. Cui virgines quidẽ tres natæ sumus
μέμνων ἄναξ. ᾯ παρθένοι μὲν τρεῖς 50ἔφυμεν
ex vna, Chrysothemis, Iphigeniáq; Electráq; ego,
ἐκ 66μιᾶς, Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ᾽, Ἠλέκτρα τ᾽ ἐγὼ, 66
Másque Orestes, matre sceleratissima: Quæ mari-
Ἄρσην τ᾽ Ὀρέστης, ο μητρὸς ο 67ἀνοσιωτάτης Ἣ 68πο- 67.68
ritum exitũ non habente implicans veste, Oc-
σιν 69ἀπείρῳ 70περιβαλοῦσ᾽ 71ὑφάσματι, a 72Ἔκ- 69.70.71.72
cidit. Quorum verò gratia, virginẽ dicere Non est
τεινεν· ὧν δ᾽ ἕκατι, παρθένον λέγειν Οὐ
honestũ. relinquo hoc obscurum in cõmuni con-
καλόν. 73ἐῶ τοῦτ᾽ 74ἀσαφὲς ἐν κοινῷ 75σκο- 73.74.75
siderandum. Apollinem autem iniustitiæ quidem
πεῖν. Φοίβου δ᾽ ἀδικίαν μὲν
quid opus est accusare? Persuadet verò Oresti, ma-
τί δεῖ κατηγορεῖν; Πείθει δ᾽ Ὀρέστην, 76μη- 76
trem, quæ ipsum genuerat, Interficere; apud non
τέρ᾽, ἥ 77σφ᾽ 78ἐγείνατο, Κτεῖναι, πρὸς 79οὐχ 77.78.79
omnes

omnes gloriam ferens: Attamen occidit, non
80.81 ἅπασιν [80] εὔκλειαν φέρον· Ὅμως δ' [81] ἀπέκτειν', οὐκ
inobediens Deo. Et ego particeps-fui, tamquam
82.83.84.85 [82] ἀπειθήσας θεῷ. [83] Κἀγὼ [84] μετέσχον, [85] οἷα
scilicet mulier, cædis, Pyladésque, qui nobiscum
86.87 δὴ γυνή, φόνου, Πυλάδης [86] θ', ὃς ἡμῖν [87] συγ-
patrauit hæc. Inde agresti colliquefactus
κατείργασται [b] τάδε. Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ [88] συντακεὶς
88
morbo, ægrotat Miser Orestes. Hicq; prostratus
89.90 νόσῳ, νοσεῖ [89] Τλήμων Ὀρέστης. [b] ὁ δὲ [90] πεσὼν
in lecto Decumbit. Matris verò sanguis ipsum
91 ἐν δεμνίοις [20] Κεῖται. τὸ [o] μητρὸς δ' αἷμά [60] νιν [91]
agitat Furoribus. nominare enim vereor deas
τροχηλατεῖ [a] μανίαισιν. ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Eumenidas, quæ hunc certatim-exagitāt timore.
92.93 [92] Εὐμενίδας, αἳ [b] τόνδ' [93] ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Sextus porrò hic *est* dies ex-quo cædibus Mor-
94.95 Ἕκτον δὲ [y] δὴ [b] τόδ' [94] ἦμαρ ἐξ ὅτου [4] σφαγαῖς [95] Θα-
tua mater, igni purgata est corpore: Quibus
96.67 νοῦσα [o] μήτηρ, πυρὶ [96] καθήγνισται [97] δέμας· Ὧν
neque cibos per collum cepit, Non balnea dedit
98.99.100. οὔτε [98] σῖτα διὰ [99] δέρης [100] ἐδέξατο, Οὐ [101] λοῦτρ' [102] ἔδωκε
101.102 corpori. intra pænulas verò Tectus, quū quidē
103.104.105 [103] χρωτί. [104] χλανιδίων δ' [c] ἔσω [105] Κρυφθείς, ὅταν μὲν
corpus leuatum fuerit morbo, Compos mentis la-
106.107 σῶμα [106] κουφισθῇ νόσου, [107] Ἔμφρων δα-
crymat. interdum verò è cubili seu lecto Prosilit
108.109 κρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων [c] ἄπο [108] Πηδᾷ [109]
celer, vt pullus equinus à iugo.
δρομαῖος, πῶλος [c] ὣς ἀπὸ ζυγοῦ.

SCHOLIA.

ἐκ οὐδέν. 27 [27] ἐκ οὐδέν, non nullum, *id est, non vllum, vel nul-*
ὧδ' εἰπεῖν ἔ- *lum. Duæ negationes Græcis magis negant. De* ἐκ *vide*
πος. 28 350,3 : *de* οὐδὲν *verò*, 45,2. [28] 230,13. [29] Sic dicere
29 verbum, *id est, vt ita dicam; vel, vt breuiter dicam. de*
30 εἰπεῖν, 204,21, ἔπος *&* πάθος, *vt* τὸ τεῖχος, 59,27. [30] *Com-*
ὁ θεήλατος, ο. 31 *ponitur ex* θεὸς *&* ἐλαύνω, impello. *Vide* 170,11. [31] *Par-*
αἱ. *ticula potentialis,* ἐκ ἂν φέροιτο, non ferat, *id est, non pos-*
φέροιτο. *sit perferre. Interdum tamen* ἂν *prorsus vacat*, 351,1.

[32] *Vt*

[32] *Vt* τύψαιτο, 112,9: *ab* αἴρω, tollo, gesto. *futurum* ἀρῶ 32
62,1. [33] *Dicitur* τὸ ἄχθος, εος, pondus, onus, *quasi* τὸ 33
ἄχος, dolor, *per pleonasmum* τοῦ θ. [34] *Verbale*, 181,35: 34
à φύω, produco, gigno, creo. [35] καὶ νὺκ, & non, nec. 35 ἡ φύσις, εως.
[36] *Fit à nomine* τὸ ὄνειδος, improperium, opprobrium, 36 ὀνειδίζω.
ignominia, 130,8. [37] 196,11. [38] *Vt* τετυφὼς, 92,16: 37
à φύω, 82,4,25. [39] *Vt* τὸν τύποντα, 92,13: *ab* ὑπερτέλλω, 38
exorior, superemineo. *componitur ex* ὑπὲρ, super; *&* 39
τέλλω, orior. [40] *Vt* τύπτων, 92,13. *à* δειμαίνω, timeo, 40 δειμαίνω,
formido: *quod fit à* δεῖμος, ου, timor, 130,8. [41] ὁ πέτρος, 41 μ. ανῶ.
ου, *Atticè idem quod* ἡ πέτρα *communiter*, petra, saxum,
lapis. [42] *Vt* βοᾶται, 120,20. *ab* ἀεροποτάομαι, in aëre 42 ἀεροποτάομαι.
volo. *componitur ex* ἀὴρ, ἀέρος, aër; *&* ποτάομαι, volo,
volas. † *Aldus citra compositionem legit* ἀέρι ποτᾶται.
[43] ὢν, existens, 231,4. *De participiorum interpretandorum ratione vide* 93,17. 43
[44] *Verbale*, 181,32: *ab* 44
ἀξιόω μ. ώσω, dignum puto: *quod fit ab* ὁ ἄξιος, dignus, τὸ ἀξίωμα, ατος.
130,8: *&* 131,27. [45] *A* κολάζω, μ. άσω, *id est*, punio, 45
ducitur verbale, κολαστὸς, 182,5: *cum a priuatiuo*, ἀκόλαστος, incastigatus, impunitus, *id est*, *intemperans*, *incontinens*, *libidinosus*, *flagitiosus*. ὁ ἡ ἀκόλαστος, ου.
[46] 297,33. [47] *Vt* τὴν 46
τιμὴν, *adiectiuum vt* καλὸς, 170,9: *superlatiui gradus*, 47 ἴσχον, εις, ε.
176,10. [48] 28,7. [49] *Subauditur præpositio* ἐκ. [50] 337, 48 αἴχιστος, η, ον.
15. [51] *Verbale*, 181,31: *à* στέφω, corono. *ac propriè* 49 ἔφυν, υς, υ.
στέμμα *significat coronam*: *sed sumitur etiam pro sceptro*, 50 τὸ στέμμα, ατος.
vel corona regia, *aut diademate*: *quæ regis sunt insignia*. 51
[52] *Vt* τύψασα, 92,20: *à* ξαίνω, neo, texo. μ. ξανῶ, 62,8. 52 ξήνασα.
aoristus primus, ἔξηνα *Atticè*, *vt* ἐμίηνα, 85,12. *Quidam* ξαίνω.
subscribunt ι, *alij minimè*. [53] *Vt* ἔτυψε, 84,23: *ab* ἐπικλώθω, voluo fusum: *&* *refertur ad fatum siue Parcas*, *quarum vna Clotho nominatur*: *quasi* per fila Parcarum instituo, fatale facio, fataliter instituo. *In Aldino exemplari hæc sententia sic legitur*; ἐπέκλωσεν 53 ἐπικλώθω.
Θεὰ, ἔριν Θυέστῃ, *&c.* *vt sit hic sensus*; ἐπέκλωσεν Θεὰ, fatale fecit Dea, *scilicet Clotho*, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέστῃ, 54
&c. inferre litem bellum, *appositoriè*, *id est*, *bellum* 55 θέσθαι.
litigiosum. [54] 141,10. [55] 47,8. [56] 270,34: *&* 319, 56
9. [57] *Vt* τύψαιντο, 113,6: *ab* ἀναμετρέω μ. ήσω, reme- 57 ὁ ἄρρητος.
tior, repeto, recogito. [58] 279,32. [59] *Vt* ἔτυψε, 84,23: 58
59 τὸ τέκνον, ου.

60 ἀ δαίω, conuiuor, conuiuio & mensa excipio.[60] 162,
61 37. [61] 27,28. [62] *ut τύψας*, 92,19. *ab* ἀποκτείνω. *vide*
ἀποκτείνας.
62 243,27,30. *Igitur* τέκνα ἀποκτείνας, liberos interfici-
ens, *vel* liberis interfectis, postquam Thyestis
63 fratris liberos interfecisset. *vide* 93, 17. [63] *vide*
64 356,24. [64] *Sic sensum collige*: δὴ, porrò, ὁ μὲν Μενέλεως,
γαμεῖ δὴ ὁ μὲν δὴ, &c.
Menelaus quidem, γαμεῖ Ἑλένην τὴν στυγουμένην θεοῖς·
ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἄναξ, at Agamemnon rex, *supple* γαμεῖ,
τὸ λέχος, *&c.* γαμεῖ *ut* ποιεῖ, 115,22. *à* γαμέω, *de quo* 276,
65 29. [65] *ut* ποιουμένην, 118,18. *à* στυγέομαι, odio sum, *pas-*
66 *siuè*: inuisus sum. [66] 44,37: *&* 173,3. [67] *Pro* ἀνοσιωτά-
67 της, ὁ. *Est superlatiui gradus, ut* σοφώτατος, 175,22: *à po-*
68 *sitiuo* ἀνόσιος. *vide* 347,2. [68] ἡ πόσις *est* potus, potio:
ὁ πόσις, ιος.
verùm ὁ πόσις, *est* maritus, vir, sponsus: *sic dictus,*
quòd veluti potione terræ mista generantur plantæ, ita
69 *vir mulieri mistus causa est procreationis liberorum.* [69]
ἄπειρος.
τὸ πέρας *vel* πεῖρας, finis: ἄπειρος, fine & exitu carés,
346,36. *Astutè admodum Clytæmnestra Agamemnoni*
Troia reuerso ac dijs sacrificaturo porrexit vestem quan-
dam oblongam & ἄπειρον, *cui videlicet nulla erat à supe-*
riori parte apertio, qua caput aut brachia exereret; ut il-
lum ea obuolutum, adiuuante Aegistho (cum quo illa, ab-
sente viro, adulterij consuetudinem habuerat, & qui tum
70 *abditus erat in insidijs) miserè trucidaret.* [70] *ut* τυπτοῦσα,
περιβαλοῦσα.
71 92,23: *à* περιβάλλω, circundo. [71] *verbale*, 181,31: *&*
72 182,22: *ab* ὑφαίνω, texo. *vide* 221,24. [72] *ut* ἔτυψε, 84,
73 23. *à* κτείνω, 62. [73] *ut* βοῶ, 119, 13: *ab* ἰάω. [74] ὁ καὶ ἡ
ὁ ἡ ἀσαφής, έος.
74 σαφής, manifestus: *cum a priuatiuo*, ὁ καὶ ἡ ἀσαφής, καὶ τὸ
75 ἀσαφὲς, έος, obscurus, a, um. [75] *ut* ποιεῖν, 116,20: *à*
76 σκοπέω. [76] 188,23. [77] *Euripides ac Sophocles interdum*
σφέ.
77 *vsurpant dualè* σφὲ *pro singulari* ἕ. *atque hoc pronomen*
78 *primitiuum tertiæ personæ, non rarò ponitur loco relati-*
79 *ui* αὐτὸς: 163,15. [78] 277,7 *&* 14. [79] 350,3. [80] *Deno-*
εὐκλεέστατον, ου.
80 *minatiuum*, 187,1: *ab* εὐκλεὴς, inclytus, celebris: *quod*
81 *fit ab* εὖ, (346,36) *&* τὸ κλέος: gloria decus. [81] *ut* ἔτυψε,
ἡ εὔκλεια.
82 84,23: *ab* ἀποκτείνω. [82] *ut* τύψας, 92,19. *ab* ἀπειθέω, ῶ,
ἀπέκτεινε.
non pareo: *quod fit ab adiectiuo* ὁ καὶ ἡ ἀπειθής, έος, inobe-
ἀπειθήσας.
diens, impersuasibilis, 138,8. ἀπειθὴς *verò cōponitur ex*
ἀπειθέω.
α *priuatiuo, &* πείθομαι persuadeor, pareo: *act.* πείθω,
persuadeo.

persuadeo. [83] 229,27. [84] *vt simplex* ἔχοι,297,33 *: à* 83 μετέχοι.
μετέχω,particeps sum,*componitur è* μετὰ (79,4) *&* ἔχω. 84
[85] *Id est*,pro parte mea muliebri. οἷα,qualiter,*aduer-* 85
bium ex neutro plurali,168,10 *: ab* οἷος, οἵα, οἷον, qualis οἷα δὴ
& quale. *De* γυνὴ *vide* 196,4. [86] *Pro* τε,9,25. [87] *vt* 86 γυνή.
πέφρασται,98,5 *: à* συγκατεργάζομαι,vnà patro,simul per- 87
petro,alicui operam præsto. *Græci sæpe vtuntur ver-* θ'.
bo composito vbi nos vsurpamus simplex & prepositio- συγκατείργασται.
nem separatam : συγκατείργασται ἡμῖν,*pro* κατείργασται σὺν
ἡμῖν. *Componitur ex* σὺν,328,3 *&* 7 *: &* κατὰ,*atque* ἐργά-
ζομαι, operor; *quod per* ι *augetur*, 202, 2 *: &* 204,8.
[88] *vt* τυπεὶς,107,4 *: à* συντήκω, colliquefacio. *compo-* 88 συντακείς.
nitur ex σὺν,*&* τήκω,liquefacio. *vide* 107,18. [89] *ver-* 89
bale,182,30 *: à* τέτλημι, tolero, 242,11. [90] 316,24. 90 ὦ καὶ ἡ τλήμων.
[91] *vt* ποιεῖ,115,22 *: à* ζευγηλατέω, aurigor,*quasi* rota a- 91 ζευγηλατέω.
gito. *fit ab* ὁ ζευγηλάτης, ου,*id est*,auriga : *quod componi-*
tur ex ὁ ζυγὸς,οῦ,rota,*&* ἐλαύνω,impello,agito. [92] *Fu-* 92
riæ infernales quæ Ἐριννύες *(vt dictum est numero 6) ap-* αἱ Εὐμενίδες.
pellantur,quamuis Orestem,ob patratum parricidium,ar-
dentibus tædis agitarent & insectarentur:Electra tamen,
ne illis offensioribus Orestes vteretur,in eas quicquã gra-
uius dicere non audet, neque ipsas Ἐριννύας *vero quidem,*
sed odioso nomine appellare : verùm eas & Deas & Εὐ-
μενίδας *nuncupat, quasi* beneuolas, εὐμενὴς *enim, vn-*
de Εὐμενίδες, *est* beneuolus, *ab* εὖ, 183,2 *: &* μένος,
mens, virtus, robur. *Re vera tamen* Εὐμενίδες *dictæ*
sunt per antiphrasim, quòd minimè sint beneuolæ, neque
in illis bonus animus vel virtus conspiciatur. [93] *vt* βοῶν- 93
ται, 120,23 *: ab* ἐξαμιλλάομαι, certatim exagitate seu ἐξαμιλλάομαι.
exerceo. *cõponitur ab* ἐξ *&* ἁμιλλάομαι,*quod fit ab* ἡ ἅ-
μιλλα,certamen,contentio,130,8. [94] 196,27. [95] *vt* 94
τυπτοῦσα,92,23 *: à* θνήσκω,303,4. *vide* 304,16. [96] *vt* πέ- 95 θανοῦσα.
φρασται,98,12 *: à* καθαγνίζω,μ.ίσω *: quod componitur è* κατὰ, 96 καθήγνισται.
79,4,14 *: &* ἁγνίζω,purgo *: quod fit ab* ἁγνὸς,purus,130 8 97
[97] *Indeclinabile.* [98] ὁ σῖτος,ου,frumentum: *sed* τὸ σῖτον,ου, 98 τὸ δέμας.
(vnde τὰ σῖτα*) est* panis cibus. [99] δέρω,excorio *: vnde* 99 ὁ σῖτος.
verb. (184,3) ἡ δέρη,collũ,ceruix,gula *: sic dicitur,quòd* τὸ σῖτον.
à collo sumi soleat excorationis initium. [100] *vt* ἐτύψατο, 100
109,19 *: à* δέχομαι,capio. [101] *verbale*,182,5 *: à* λύω,lauo. 101

τὸ

τὸ λοῦτρον penultima circumflexa, est locus balnearum: λου-τρὸν verò acuta ultima, est balneum siue lauacrum: in qua significatione hoc loco accipitur, quamuis λοῦ acuatur.

λοῦτρ' pro λου- *propter apostrophum enim accentus retrahitur, & λοῦτρ'*
τρά. 102 *pro λουτρὰ dicitur. vide* 11, 26. [102] 144, 12: *&* 152, 78
ἔδωκα, ας, ε. 103 *&* 215, 33. [103] *Vt φωτὶ,* 49, 19. [104] *Diminutiuum,*
τὸ χλανίδιον, 104 186, 4, *ab ἡ χλανὶς, ίδος,* vestimentum tenuissimum.
ου. 105 [105] *Vt τυφθεὶς,* 107, 1: *à κρύπτω,* tego, abscondo, occu-
κουφίζω. 106 lo. [106] *Vt τυφθῇ,* 105, 24: *à κουφίζω,* leuem facio, sub-
ὁ καὶ ἡ ἔμφρων, 107 leuo: *quod fit* (130, 8) *à κοῦφος,* leuis. [107] *Componitur*
ονος. 108 *ex ἐν* (231, 15) *& φρὴν* 35, 38. [108] *Vt βοᾷ,* 119, 13: *à*
διερρωγμένος. 109 *πηδάω.* [109] 187, 4.

ARISTOPHANIS

1 [1] ἈΡΙΣΤΟΦΆΝΟΥΣ

Comici poëtæ Plutus.

2.3 [2] Κωμῳδοποιοῦ [3] Πλοῦτος.

Aristophanis Grammatici argu-

4 Ἀριστοφάνους [4] Γραμματικοῦ ὑπό-

mentum per iambica.

5 θεσις δὲ [5] ἰάμβων.

Oraculũ-consulit iustus existens quidã & pauper,
6 [6] Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης,
An mutatis *moribus*, diuitiarum compos-esse pos-
7.8 9 Εἰ [7] μεταβαλὼν, πλούτου [8] τυχεῖν [9] δυ-
sit. Respondit Deus, sequendum quencunque
10.11.12 νήσεται. [10] Ἔχρησεν ὁ θεὸς, [11] συνακολουθεῖν [12] ᾧ περ ἂν
virum offenderit. Plutus verò conspicitur cæ-
13.14 [13] Ἀνδρὶ [14] περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὀπλεύεται τυ-
cus. Cognitũ aũt ipsum duxit domum, alios
15.16.17 φλός. [15] Γνοὺς δ' αὐτὸν [16] ἤγαγεν [17] οἴκαδ', ἄλλους
populares Vocans ad participandum. postea
18.19.20.21 [18] δημότας [19] Καλέσας [20] μετασχεῖν. [21] εἶθ'
sanare pupillas Accelerabant: in Æsculapij
22.23 [22] ὑγιάσαι τὰς κόρας Ἔσπευδον. [23] εἰς Ἀσκληπιοῦ
verò deducebant. sed Repentè Paupertas prohi-
24.25 δ' [24] ἀπῆγον. ἡ δ' Ἄφνω Πενία [25] διεκώ-
buit.

buit. Tamen visum recipiente ipso, scceleratorum
λυσιν. Ὅμως [26] ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν 26
Nullus ditabatur: sed proborum erant bona.
Οὐδεὶς [27] ἐπλούτει. τῶν δ᾽ ἀγαθῶν [28] ἦν [29] τἀγαθά. 27.28.29
Præfatur autem seruus aduersus herum, quòd
† Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
cæcum & senem subsequi non erubesceret.
τυφλῷ καὶ [30] γέροντι [11] κατακολουθεῖν οὐκ [3] ᾔσχύνετο. 30.31

SCHOLIA.

[1] 194, 32. [2] ὁ κῶμος, ου, *comessationum & lasciuiæ* 1.2
Deus; in cuius sacris celebrandis iuuenes procaces petu-
lantia carmina decantabant. Per antonomasiam verò κῶ-
μος sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro
ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδὴ, id est, can-
tus, *fiunt* κωμῳδία, comœdia; κωμῳδὸς, comœdus; &
κωμῳδοποιητὴς *siue* κωμῳδοποιὸς, poeta comicus, co- κωμῳδοποιὸς.
mœdiarum scriptor vel factor. *fiunt enim à* ποιῶ, fa-
cio. [5] πλοῦτος *significat diuitias & diuitiarum deum:* 3 ὁ πλοῦτος, ου.
vnde ex vocabuli amphibologia festiuæ admodũ in hac
comœdia fiunt allusiones, dum Poëta per Plutum deum,
ipsas diuitias vult intelligi. [4] *Possessiuum,* 185, 31: *à* τὸ 4
γράμμα, ατος, litera, *quod est verbale,* 181, 31, *à* γράφω, 5 ὁ γραμματι-
scribo. [5] ἴαμβος, *est pes iambus, & versus iambicus.* 6 κὸς, οῦ.
[6] *Vt* τύπτεται, 94, 31: *à* μαντεύομαι, oraculum consulo 7 ἴαμβος.
vel edo: *fit ab* ὁ μάντις, ιος, vates diuinus, 130, 8. [7] *Vt* 8 μαντεύομαι.
τυπτῶν, 92, 22: *à* μεταβάλλω, muto & mutor. *Intellige* 9
hîc ex Aristophanis contextu, τοὺς τρόπους: μεταβαλὼν 10
τοὺς τρόπους, mutans mores & rationem vitæ; *vel,* 11
mutatis moribus. *Vide* 93, 16. [8] *Vt* τυπεῖν, 91, 11: *à* 12 τυχεῖν.
τυγχάνω, 332, 32. [9] *Vt* τύψεται, 109, 30: *à* δύναμαι, pos- 13 δυνήσομαι, ῃ,
sum; *quasi à* δυνάω, μ. ήσω. [10] *Vt* ἔτυψε, 84, 23: *à* χράω, 14 εται.
μ. ήσω, oraculum reddo, respondeo. [11] *Vt* ποιεῖν, 116, 15
20: *à* συνακολουθέω. [12] 165, 21: & 354, 8. [13] 41, 33. 16
[14] *Vt* τύπτει, 90, 27: *à* περιτυγχάνω, offendo, obuius fio. 17 περιτύχω, ῃς, ῃ.
vide 330, 11. [15] 277, 18. [16] 245, 26. [17] *Aduerbium* 18 γνούς.
loci, 168, 1: *ab* ὁ οἶκος, domus. [18] 187, 12. [19] *Vt* τύψας, 19 ἤγαγον, ες, ε.
92, 19: *à* καλέω, 126, 27. [20] *Vt* τυπεῖν, 91, 11: *à* μετέ- 20 οἴκαδε.
χω, *sed tamquam à* μεταχέω. *vide* 297, 33: & 298, 33. 21 ὁ δημότης, ου.
[21] *Pro* εἶτα, 9, 26. [22] *Vt* τύψαι, 91, 10: *ab* ὑγιάζω. 22

μεταχεῖν. 23 [23]. 357,15. [24] *Vt* ἔτυπτον, 77,11: *ab* ἀπάγω, *quod compo-*
εἰς Ἀσκληπιοῦ. 24 *nitur ex* ἀπό, 79,4: *&* ἄγω, 245,24: *&* 246,6. [25] *Vt*
25 ἔτυψε, 84,23: *à* διακωλύω. [26] *Vt* τύψαντος, 92,19: *ab*
26 ἀναβλέπω, suspicio, & visum recipio, post cæcitatem
27 oculis restituor. *Vide* 93,16: *&* 351,35. [27] *Vt* ἐποίει
πλουτέω. 28 115,25: *à* πλουτέω ditor, diues euado. *fit à nomine* πλοῦ-
30 τος, 130 8. [28] 230,15: *&* 351,32. [29] 229,2 [30] 38,
31 31: 354,8. [31] *Vt* ἐτύπτετο, 95,3: *ab* αἰσχύνομαι.

CARION SERVVS.

32 [32] ΚΑΡΙ'ΩΝ ΘΕΡΑ'ΠΩΝ,

Quàm difficilis res est, ô Iupiter & dij,
33.34.35.36. Ὡς [33] ἀργαλέον [34] πρᾶγμ' [35] ἐστίν, [36] ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, a
Seruum esse desipientis heri. Si
37.38 Δοῦλον [37] γενέσθαι [38] παραφρονοῦντος δεσπότου, Ἢν
enim optima seruus dicens fuerit, Vi-
39.40.41.42 γὰρ τὰ [39] βέλτισθ' ὁ θεράπων [40] λέξας [41] τύχῃ, [42] Δό- a
sum fuerit verò non facere hæc possessori, Par-
43 44 ξῃ δὲ μὴ [43] δρᾶν ταῦτα [44] τῷ κεκτημένῳ, Με-
ticipem-esse necesse est seruum malorum. Corpo-
45 τέχειν [45] ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν Τοῦ σώ-
ris enim non sinit dominum Imperium habere
46.47 ματος γὰρ οὐκ [46] ἐᾷ τὸν κύριον [47] Κρατεῖν
fortuna, sed emptorem. Et hæc quidem sanè
48 ὁ δαίμων, ἀλλὰ [48] τὸν ἐωνημένον. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ
sic *se habent*. verùm Apollinem, Qui vaticinatur
49.50.51 [49] ταῦτα [50] τῷδε Λοξίᾳ, Ὃς [51] θεσπιῳδεῖ
ex tripode auro ductili-facto, Accusatione iusta
52.53 τρίποδος ἐκ [52] χρυσηλάτου, [53] Μέμψιν δικαίαν
accuso hac, quòd Medicus cùm-sit & vates, vt
μέμφομαι ταύτην, ὅτι Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὥς
aiunt, sapiens, insanientem dimisit meum herũ,
54.55.56 [54] φασι, σοφός. [55] Μελαγχολῶντ' [56] ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην, a
Qui sequitur post hominem cæcum, Contrarium
57 Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ [57] Τοὐναντίον
faciens, quàm conueniret ipsi facere. Nam viden-
58.59 [58] δρῶν, ἢ [59] προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Οἱ γὰρ βλέ-
tes,

tes, cæcis præimus: Hic autem sequitur
πόντες, τοῖς τυφλοῖς [60] ἡγούμεθα: Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ 60
& me insuper cogit: Et id, † respondente ipso
[61] κἀμὲ προσβιάζεται: [62] Καὶ ταῦτ' [63] ἀποκρινομένου [64] 61.62.63.64
prorsus neque hilum. Ego quidem igitur non
τὸ παράπαν οὐδὲ [65] γρῦ. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ 65
vllo-modo conquiescam, Si non dixeris, quid
[66] ἔσθ' ὅπως [67] σιγήσομαι [68] Ἢν [69] μὴ φράσῃς [70] ὅτι 66.67.68.69.70
hunc sequamur tandem, O here: sed tibi faces-
τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε [71] Ὦ δέσποτ'; ἀλλά σοι [72] πα- 71.72
sam negotia. Non enim me verberabis, coronam
ρέξω [34] πράγματα. Οὐ γάρ με [73] τυπτήσεις, [74] στέφανον 73.74
habentem saltem.
ἔχοντά γε.

SCHOLIA.

32 [32] Καρίων seruum sonat, quòd ex Caria multi Athe-
33 nis seruirent. [33] 187,6. [34] 181,32. [35] 230.13. [36] 196,
34 11. [37] 278,28 [38] *Vt* ποιοιοῦτος, 116,23. *à* παραφρονέω, παραφρονέω.
35 desipio: *quod fit* 130,8: *ab* ὁ καὶ ἡ παράφρων, ονος, demẽs,
36 & quasi extra mentem; *ex* παρὰ, *extra*, & ἡ φρὴν, mens: βέλτισθ'.
37 [39] *Pro* βέλτιστα. 9,25: & 176,3. [40] *Vt* τύψας, 92, 19: *à*
38 λέγω. [41] *Vt* τύπῃ, 90,27: *à* τυγχάνω, 332,31. [42] 267, τύχω, ῃς, ῃ.
39 33. [43] *Vt* βοᾷν 120,10: & 127, 25: *à* δράσ͂ω δρῶ, δόξω, ῃς, ῃ.
40 126, 1. [44] *Vt* τετυμμένω, 106, 30: *à* κτάομαι, 201, 20:
41 & 253,15. [45] *Huic voci familiare est, vt habeat subau-*
42 *ditum verbum* ἐστὶ: ἀνάγκη, necessitas, *subaudi est*: *vel,* ἡ ἀνάγκη, ης.
43 necesse est. [46] *Vt* βοᾷ, 119,13: *ab* ἐάω. *Huius clausulæ*
44 *sensus talis est: Fortuna non sinit dominum corporis (id est,*
45 *eum cuius est corpus) habere imperium in suum corpus,*
46 *sed, &c.* [47] *Vt* ποιεῖν, 116,20: *à* κρατέω. [48] *Vt* τὸν
47 τιλυμμένον, 106,30: *ab* ὠνέομαι, emo. 211, 15.
48 [49] *Neutrum plurale ab* οὗτος, 158, 28. *hic aduerbiascit,* ὁ ἐωνημένος.
49 *pro* οὕτως. *Vide* 168,10. [50] *Apollo dictus est* Λοξίας ταῦτα.
50 *à* λοξὸς, *id est*, obliquus; *quòd eius responsa essent ob-* ὁ Λοξίας, ου.
51 *liqua & tortuosa.* [51] *Vt* ποιεῖ, 115,22: *à* θεσπιῳδέω,
52 res diuinas cano. *nam* † θέσπιον *est* res diuina, & ἄ- θεσπιῳδέω.
δω, cano. [52] *Dictio composita ex* χρυσὸς, aurum, χρυσήλατος, ου.
& ἐλαύνω, duco. [53] *Vt* ὄφιν, 51, 10: & 55,24. *verba-* ἡ μέμψις, εως.
53 *le*, 181, 35: *à* μέμφομαι. *Vide* 354,31. [54] 241, 11: & 349,3. φασί.
54
55

 [55] *Vt*

μελαγχολάω. 55 [55] *Vt βοῶντα*, 120,13: *ὰ μελαγχολάω*, insanio, atra bile
laboro. *componitur enim è μέλας, αινα, αν*, niger, a, um,
170, 24: *&* χολὴ, bilis: *quæ duplex est, flaua, & atra:*
atque hæc μελαγχολία dicitur: qua qui laborant, à furo-
re haud longè absunt. quare pro furore & insania sæpe
ponitur; & μελαγχολάω est insanio. *Hic nota γ posi-*
tum pro ν, à neutro μέλαν, propter χ sequens. vide 11,
56 31: *&* 83, 12. [56] *Vt ἔτυψε*, 84, 23: *ab ἀποτίμπτω.*
57 [57] 228,31. [58] *Vt βοῶν*, 120,13: *ὰ δεδιώ.* [59] *Jmperfe-*
58 *ctum à προσήκω.* [60] *Vt ποιέμεθα*, 117,5: *ab ἥγομαι.*
προσήκει. 59 [61] 229,31. [62] Et hæc: *Latinè dicimus*, idque, *sub* fa-
ἥκομι. 60 cit; *id est, cogit me eadem secum facere*; † *idque cùm*
καὶ ταῦτα. 61 *nihil prorsus mihi huius erroris causam sciscitanti re-*
62 *spondere velit.* [63] *Vt τυπτόμενοι*, 106,26: *ab ἀποκρίνομαι*,
63 respondeo. *vide* 351,35. [64] *Aduerbium cum articu-*
τὸ παράπαν. 64 *lo sub forma adiectiui neutri, vt τὸ πρῶτον*, 180,28. *&*
γρύ. 65 *componitur ex παρὰ, & πᾶν*, omne. [65] *γρῦ, minimum*
quiddam significat, vt sordes vnguium, & fabarum hi-
lum, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, quam
edere solent ij qui grauantur sermone respondere. Hinc
66 *Latinum verbum*, grunnio, *& Græcum γρύζω.* [66] *Pro*
ἔσθ᾽ ὅπως. *ἔστιν ὅπως*, 230,13: *&* 201,6. *verbum è verbo*, est quan-
do; *vel*, est quomodo, *id est, vnquam, vllatenus.*
67 [67] *Vt βοήσομαι*, 122,16: *ὰ σιγάω*, sileo, conquiesco.
ἢν μή. 68 [68] Si non, *id est*, nisi. [69] *Vt τύψας*, 90,24: *ὰ φράζω.*
οὗ δἰαυτα. 70 [70] *Pro διότι*, cur, quorsum. [71] Ὁ διαυτός, ου, ὦ δίαυτα, 187,22.
τυπέω. 71 τα, 187, 22. [72] Παρέχω, μ. παρέξω, præbeo, exhibeo.
72 [73] 267,1. [74] *Seruos coronam habentes in capite, domi-*
73 *nis non licebat cædere. imponebant autem seruis coro-*
74 *nas, si Apollinem consulturi, viæ comites illos sibi ad-*
iungerent.

CHREMYLVS HERVS.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Per Iouē *non*; sed detracta corona, si offendas pau-
75.76.77 Μὰ [75] Δί᾽ ἀλλ᾽ [76] ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν [77] λυ-
lulum me, Vt magis doleas. Car. Nugæ. nō enim
78.79 πῇς [78] τί με, Ἵνα μᾶλλον [79] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. οὐ γὰρ
cessabo

cessabo Priusquam dixeris mihi, quisnam sit
e [80] παύσομαι Πρὶν [y] ἂν [69] φράσῃς μοι, [81] τίς ποτ' [a] [82] ἐστὶν 80.81.82
hic . Beneuolus enim existens tibi interrogo
[83] οὑτοσί. [84] Εὔνους . γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι 83.84
multùm valde.Chr Sed non te celabo: meorum
a [85] πάνυ σφόδρα. Χρ. Ἀλλ' οὔ σε [86] κρύψω· τῶν ἐμῶν 85.86
enim seruorum Fidelissimum censeo te & taci-
γὰρ [87] οἰκετῶν Πιστότατον [88] ἡγοῦμαί σε καὶ [89] κλε- 87.88.89
turnissimum. Ego Dei cultor & iustus existens
πίστατον. Ἐγὼ [90] θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν 90
vir, Malè afflictabar, & pauper eram. Car. Noui
ἀνήρ, Κακῶς [r] ἔπραττον, καὶ πένης [28] ἦν. Καρ. [91] Οἶδά 91
hercle. Chr. Alij verò ditabantur, sacrilegi,
e [92] τοι. Χρ. Ἕτεροι δ' [93] ἐπλούτουν, [94] ἱερόσυλοι, 92.93.94
rhetores,Et sycophantæ, & scelerati. Car. Cre-
[95] ῥήτορες, Καὶ [96] συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. πείθο- 95.96
do. Chr. Interrogaturus itaque profectus sum ad
μαι. Χρ. [97] Ἐπερησόμενος οὖν [98] ᾠχόμην [99] ὡς 97.98.99
Deum, Meam quidem ipsius miseri penè
τὸν θεόν, Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν
Iam reputans exhaustam esse vitam: Verùm filiū,
e Ἤδη νομίζων [100] ἐκτετοξεῦσθαι βίον· Τὸν δ' υἱόν, 100
qui existens vnicus mihi est, Rogaturus num
ὅσπερ [101] ὢν μόνος μοι [101] τυγχάνει, [102] Πευσόμενος εἰ 101.102
oporteret mutatis moribus, Esse versutum,
[103] χρὴ [7] μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, [104] Εἶναι [105] πανοῦργον, 103.104.105
iniustum, sani nihil: Quippe vitæ hoc ipsum
[106] ἄδικον, [107] ὑγιὲς [108] μηδέν· Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ 106.107.108
o ratus conferre. Car. Quid igitur Phœbus ce-
a [109] νομίσας [x] ξυμφέρειν. Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος [a] [110] ἔ- 109.110
cinit è coronis? Chr. Audies: manifestè
λακεν [111] ἐκ τῶν στεμμάτων; Χρ. [112] Πεύσει· [113] σαφῶς 111.112.113
enim Deus dixit mihi hoc: Cui occurre-
γὰρ ὁ θεὸς [114] εἶπέ μοι [115] τοδί· [116] Ὅτῳ [x] [117] ξυναντή- 114.115.116
rem primùm, exiens, Iussit eum non dimit- 117
σαιμι πρῶτον, [118] ἐξιών, [119] Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίε- 118.119
tere me postea: Persuadere verò meipsum *illi* con-
ι,ι σθαί μ' ἔτι· Πείθειν δ' ἐμαυτὸν [x] [11] ξυνα-

ſequi *me* domum vſque. Car. Et huic occurriſti
121 κολουθεῖν [17] οἴκαδε. Καρ. Καὶ τῷ [121] ξυνανῆσας
igitur primo? Chr. Huic.
δῆτα πρώτῳ; Κρ. [83] τουτῳί.

SCHOLIA.

ἀφιλῶν. 75 [75] 196,11. [76] *Ex* ἀπὸ (79,4 *&* 14) *&* φιλῶν, 271,32.
λυπέω. 76 [77] *Vt* ποιῇς, 116,15: *à* λυπέω, *quod fit ab* ἡ λύπη, mole-
77 ſtia, dolor, 130,8. [78] *Id eſt,* κατά τι, in aliquo: *vel etiã*
ἀλγέω. 78 *in re minima. Vide* 355,4. [79] *Vt* ποιῇς, 116,15. *ab* ἀλγέω,
79 *quod venit à* τὸ ἄλγος, dolor, 130,8. [80] *Vt* τύπτομαι, 199,
80 30: *à* παύομαι. [81] τίς ποτε, quis tandem, quiſnam.
εὔνους. 81 [82] 330,13. [83] 159,10. [84] *Per craſim ab* εὔνοος, *quod*
πάνυ σφόδρα. 82 *componitur ex* εὖ, 183,2: *&* νόος, νοῦς, 190,32. [85] Valde
οἰκέτης, ου. 83 valde, *id eſt, vehementiſſimè.* [86] κρύπτω, μ. κρύψω. [87] 187,
ὁ καὶ ἡ θεοσεβής, 84 13. [88] *Vt* ποιοῦμαι, 117,2. [89] 178,9. [90] *Componitur*
έος. 85 *ex* θεὸς, deus; *&* σέβω, colo & veneror religioſè.
τοι. 86 [91] 263,30. [92] τοι *nunc affirmat, nunc redundat.* [93] *Vt*
ὁ ἱερόσυλος, ου. 87 ἐποίουν, 115,25: *à* πλουτέω, 27. [94] *Componitur ex* ἱερὸν,
ὁ ῥήτωρ, ορος. 88 ſacrum; *&* συλάω, prædor, compilo. [95] 270,33: *&*
συκοφάντης, ου. 89 183,7. *vulgò tum rhetores malè audiebant.* [96] φαίνω
90 *interdum ſignificat* accuſo, defero; *à quo, cum nomine*
91 τὸ σῦκον, *id eſt* ficus, *fit verbale* (182,5) ὁ συκοφάντης, *id*
92 *eſt, calumniator, & qui de re vel minima in ius aliquem*
ἐπιχειρησόμενος. 93 *vocat; quaſi* ficuum delator. [97] *Vt* τυψόμενος, 113,21:
94 *ab* ἐπέρχομαι, *quod componitur ex* ἐπὶ *&* ἔρχομαι, 295,31.
95 [98] 268,37. [99] *Atticè pro* σαφός. [100] *Vt* τετύφθαι, 106,8:
ἐκτοξεύω. 96 *ab* ἐκτοξεύω, exhaurio: *ſumptum vel à pharetra ſagit-*
97 *tis exhauſta, vel ab ijs quæ ſagittis confecta pereunt.*
98 *componitur enim ab* ἐκ *&* τοξεύω, 100,6: *quod fit à* τὸ
ἂν τυγχάνει. 99 τόξον, ſagitta, telum, arcus, 130,8. [101] *In* ἂν τυγχάνει,
100 *redundat* ἂν. *Eſt autem hæc loquendi forma Atticis fa-*
101 *miliaris.* [102] 316,39. [103] 337,29. [104] 231,3. [105] *Com-*
πιευσόμενος. 102 *ponitur ex* τὸ πᾶν, omne; *&* τὸ ἔργον, opus; *quaſi* ὁ πᾶ-
χρή. 103 σιν ἔργοις ἐπιβάλλων, omnibus operibus ſeſe immiſcés.
ὁ πανοῦργος, ου. 104 *Verùm quia huiuſmodi callidi eſſe ſolent, factum eſt vt*
105 *accipiatur pro callido, vafro, verſuto.* [106] *Componitur ex*
106 α *priuatiuo,* (346,36) *&* δίκη, iuſtitia, ius. [107] ὁ καὶ ἡ
107 ὑγιὴς, έος, ſanus; *neutrum* τὸ ὑγιὲς, *quod Græcis ſonat*
omne

*omne id quod probatur. Vnde & vulgatum hoc prouer-
bium,* ὑγιὲς μηδὲ ἕν, *&* ὑγιὲς οὐδὲ ἕν, *siue* οὐδὲν ὑγιὲς, *quum* ὑγιὲς μηδέν.
*omnia displicent, quum nihil est verum, nihil non cor-
ruptum, nihil simplex aut candidum.* [108] 45.71. [109] *Vt* 108
τύψαι, 92, 19 : *à* νομίζω, μ. ίσω, puto, reor. [110] ┼ *Vt* ἔ- 109
τυπε, 86, 6: *à* λάκω, resono, crepo, cano, do oraculum 110
vt Phœbus. [111] *Id est, è tripode coronis insigni,* τὸ στέμ- 111
μα, ατος, *verbale à* στέφω, *vt suprà dictum est,* 373, 51.
[112] *Pro* πύθοι, 316, 39 : *vt* ὄψει *pro* ὄψῃ, 221, 15 *&* 22. 112 πύθοι.
[113] ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, manifestus : τὸν σαφέα καὶ σαφῆ: *vn-* 113 σαφοῦς.
de σαφοῦς, 167, 20. [114] *Vt* ἔτυπε, 86, 6 : *ab* ἔπω, 201, 29: 114 εἶπεν, ες, ε.
& 202, 5. [115] 165, 15. [116] 166, 29. [117] *Vt* τύψαιμι, 115 τοδί.
89, 17 : *à* ξυμαντάω, μ. ήσω: *à* σύν *&* ἀντάω, occurro. 116 ὅτῳ.
[118] *ab* ἐξ *&* ἰών, 233, 11. [119] *Vt* ἔτυψε, 84, 23: *à* κελεύω, 117 ἐξιών.
[120] *Vt* τίθεσθαι, 140, 16 : *à* μεθίεμαι, *dimitto, ex* μετά, 79, 4 118 μεθίεσθαι.
& 4 : *&* ἵεμαι, 235, 20. [121] *Vt* βοᾷς. 119, 13 : *à* ξυμαν- 119
τάω, 117. ξυμαντᾷς, occurris; vel occurristi; *vt sit præ-* 120
sens positum pro præterito. 121

HESIODI ASCRÆI

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Opera & Dies.

ἔργα καὶ † ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes, Adeste,
Μοῦσαι [1] Πιερίηθεν [k] ἀοιδῇσι [2] κλείουσαι, [3] Δεῦτε, 1.2.3
Iouem dicite vestrum patrem cantantes,
[4] Δί' [5] ἐννέπετε [6] σφέτερον [7] πατέρ' [v] ὑμνείουσαι, 4.5.6.7
Quare mortales viri *sint* pariter obscurique no-
ti; [8] Ὅντε [f] διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς [9] ἄφατοί τε, [9] φα- 8.9
bilésque, Gloriosíque ingloriíque. Iouis magni
τοί τε, [9] Ῥητοί τ', [9] ἄρρητοί τε. [10] Διὸς [l] μεγάλοιο 10
consilio. Facilè etenim extollit, facilè verò *sese* ex-
[11] ἕκητι. ┼ [12] Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριά- 11.12
tollentem deprimit; Facilè verò insignem minuit,
οντα χαλέπτει· Ῥεῖα δ' [13] ἀρίζηλον μινύθει, 13
& obscurum auget : Facilè quoque corrigit pra-
καὶ [13] ἄδηλον [14] ἀέξει· Ῥεῖα [y] δέ τ' [15] ἰθύνει σκο- 14.15

 uum,

uum, & ſuperbum attenuat, Iupiter altitonans
16.17.18 λιὸν, καὶ [16] ἀγλώορα κάρφει, [17] Ζεὺς [18] ὑψιβρεμέτης,
qui ſupremas ædes incolit. Audi videns ſen-
19.20.21.22 ὃς [19] ὑπέρτατα [20] δώματα ναίει. [21] Κλῦθι [22] ἰδὼν [23] ἀ-
23 tiénſque, rectè vero moderare leges Tu: ego
24.25.26 ΐοντι, [24] δίκη δ' [15] ἴθυνε [25] θέμιστας [26] Τύνη· ἐγὼ
autem Perſæ vera loquar. Non vtique
27.28.29 δέ [y] κε [27] Πέρσῃ [28] ἐτήτυμα [29] μυθησαίμην. Οὐκ ἄρα
vnum eſt contentionum genus, ſed in terra
30.31 [30] μοῦνον [31] ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν [a]
Sunt duæ. alteram quidem laudauerit prudens;
32.33.34.35 [32] Εἰσὶ [33] δύω. [34] τὴν μὲν [y] [35] κεν [36] ἐπαινήσειε [37] νοήσας,
36.37 Altera verò culpanda eſt. porrò bifariam ani-
38 [34] Ἡ δ', [38] ἐπιμωμητή. [f] διὰ δ' ἄνδιχα θυ-
mum diuidunt. Hæc etenim bellumque malum &
μὸν [a] [f] ἔχουσιν. [34] Ἡ μὲν γὰρ, πόλεμόν τε κακὸν καὶ
litem auget Pernicioſa: nullus hanc amat mor-
39.40 δῆριν ὀφέλλει [g] Σχετλίη· [39] οὔτις [b] τήνγε [40] φιλεῖ βρο-
talis; ſed neceſſitate Immortalium conſilijs con-
41.42 τὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης [41] Ἀθανάτων [a] [k] βουλῇσιν [42] ἔ-
tentionem colunt grauem. Alteram verò (prio-
43.44.45 ριν [43] τιμῶσι [44] βαρεῖαν. Τὴν δ' [g] ἑτέρην ([g] [45] προτέ-
rem quidem genuit nox atra) Poſuit quidem
46.47.48.49 ρην μὲν [46] ἐγείνατο νὺξ [47] ἐρεβεννὴ) [n] [48] Θῆκε δέ [49]
ipſam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
50.51.52 μιν [50] Κρονίδης [51] ὑψίζυγος, [52] αἰθέρι ναίων,
Terræque in radicibus, & viris, longè melio-
53.54.55.56 [53] Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ [54] ἀνδράσι, [55] πολλὸν [56] ἀμεί-
rem. Hæc etiam inertem tamen ad laborem ex-
57 νω. [c] Ἥτε [f] καὶ [57] ἀπάλαμόν [f] περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐ-
citat. In alterum enim quiſpiam reſpiciens opere
γείρει. Εἰς ἕτερον γάρ τίς [y] τε [22] ἰδὼν [l] ἔργοιο
vacans, Diuitem, qui properat arare atque
χατίζων, Πλούσιον, ὃς σπεύδει [y] μὲν [r] ἀρόμμεναι, ἠδὲ
plantare, Domúmq; bene inſtituere, æmulatur ſa-
58.49.60 [58] φυτεύειν, Οἶκόν τ' εὖ [59] θέσθαι, [60] ζηλοῖ [y] δέ
nè vicinum vicinus, Ad opes contendentē: (bona
61 τε γείτονα γείτων, Εἰς [61] ἄφενον σπεύδοντ'· (ἀγαθὴ
verò

verò contentio hæc mortalibus) Et figulus figulo
a.s δ' [a] Ἔρις [b] ἥδε [l] βροτοῖσι) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ
ſuccenſet, & fabro faber ; Et mendicus mendico
[m] κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων: Καὶ πτωχὸς πτωχῷ
inuidet, & cantor cantori. O Perſe, tu verò hæc
[m] φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα
tuo repone in animo : Neque tibi contentio malis
e [62] τεῷ [63] ἐνικάτθεο θυμῷ· Μηδέ [y] [64] σ' Ἔρις [65] κακό- 62.63.64.65
gaudens ab opere animũ arceat Lites ſpectanté,
o χαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν [66] ἐρύκοι [m] [67] Νείκε' ὀπιπεύοντ', 66.67
fori auſcultatorem exiſtentem. Tempus namque
a.x [g] ἀγορῆς ἐπακουὸν [68] ἐόντα. † [g] Ὥρη γάρ τ' 68
paruum eſt litiúmque foríque, Cui non
e ὀλίγη [69] πέλεται [m] νεικέων τ' [h] ἀγορέων τε, [70] Ὧτινι μὴ 69.70
victus intus annuus repoſitus eſt Tempeſtiuus.
βίος ἔνδον ἐπηετανὸς [71] κατάκειται [72] Ὡραῖος, 71.72
quem terra fert, Cereris munus. Quo ſatia-
[d] τὸν γαῖα φέρει, [73] Δημήτερος [74] ἀκτήν. [d] Τοῦ [75] † κεκο- 73.74.75
tus, lites ac contentionem augeas De fa-
e.i ρεσσάμενος. [m] νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις [76] Κτή- 76
cultatibus alienis : tibi verò non amplius ite-
μασ' ἐπ' [77] ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτε- 77
rũm erit Sic faciendum : ſed rurſus diſcernamus
e.e ρον [78] ἔσται ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι [79] διακρινώμεθα 78.79
litem Rectis iudicijs, quæ ſanè ex Ioue ſunt
a νεῖκος [k] [80] Ἰθείῃσι δίκῃς, αἵ τ' ἐκ [10] Διός [a] [32] εἰσιν 80
optima. Nuper etenim patrimonium diuiſimus;
e [81] ἄρισται. Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον [82] ἐδασσάμεθ', 81.82
ſed ſanè multa Rapiens ferebas, valde locuple-
a † ἄλλα τε [83] πολλὰ [84] Ἁρπάζων [85] ἐφόρεις, [86] μέγα [87] κυδαί- 83.84.85.86.87
tans reges Doniuoros, qui hanc litem volunt
νων [88] βασιλῆας [89] Δωροφάγους, οἳ [b] τήνδε δίκην ἐθέλουσι 88.89
iudicaſſe. Stulti, neque ſciunt quanto plus dimi-
e [90] δικάσσαι. [91] Νήπιοι, οὐδ' [a] [92] ἴσασιν ὅσῳ [93] πλέον [94] ἥ- 90.91.92.93
dium *ſit* toto, Neque quàm in maluáque & aſpho- 94
e μισυ [95] παντός, Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ [96] ἀσφο- 95.96
delo magna vtilitas.
a δέλῳ [86] μέγ' [97] ὄνειαρ. 97

SCHO-

SCHOLIA.

Hesiodus hoc libro fratrem Persen hortatur ad opus
& agriculturam: de qua hîc multa præcipit. adycit etiam
qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut infausti, si
in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc librum
Ἔργα κὴ ἡμέ- 1.2 *inscripsit* Ἔργα κὴ ἡμέραι. [1] 346,45. [2] *Vt* αἱ κλείουσαι,
ραι. 3 92,14: à κλείω, laudo, celebro. [3] *Aduerbium hortan-*
Πιερίηθεν. 4 *di*, huc agite, eia accedite. [4] *Si scribatur* δὲ *per* ὗτε
δεῦτε. *sine apostropho, iungetur cum aduerbio* δεῦτε, agite-
dum, narrate (patrem vestrum celebrantes) qua-
re, *&c. Si scribatur* Δί', *erit accus. per apostrophum pro*
ἐννέπετε. 5 Δία, *à nom.* Ζεύς, Iupiter, 199,37. [5] *Pro* ἐνέπετε, *ge-*
πατέρα. *minato* ν, *vt prima produceretur*, 53,33. *ab* ἐνέπω, 204,
ὅντε διά. 6.7 35. [6] 163,18. [7] 188,22. [8] ὅντε διά, *per anastrophen,*
8 *pro* διὰ ὅντε, per quem, † *supple*, τρόπον, modum; *per*
quem modum; id est, quomodo, quare, vel, qui fiat vt, &c.
Notandum διὰ *&* ἀιὰ *ob anastrophen non retrahere to-*
num in penultimam, vt aliæ præpositiones, de quibus,
9 349,29. [9] φημὶ *inter alia significat* prædico, cele-
bro: *in tertia perfecti passiui facit* πέφαται: *vnde ver-*
φατὸς, ἄφατος. *bale* (182,5) φατὸς dictus, celebratus, *vel* prædican-
ῥητὸς, ἄρρητος. dus, *compositum cum* α *priuatiuo* ἄφατος, ignobilis, ob-
scurus; non dictus; *vel*, de quo nullus fit sermo. *ea-*
dem significatione, dicuntur ῥητὸς *&* ἄρρητος: *sed ducun-*
10 *tur ab* ἀγορεύω. prædico. *Vide* 270,33; *&* 319,8. [10] *Mu-*
ὁ Ζεὺς, τοῦ Διός. *sarum responsum. Cæterùm* Διὸς, *&* μεγάλου (*pro quo hic*
ὁ μέγας, τοῦ με- *dixit* μεγάλοιο) *sunt nomina heteroclita: de quibus* 196,
γάλου. 11 11 *&* 23. [11] *Est aduerbium, & significat* causa, gra-
ἕκητι. 12 tia, voluntate, consilio. [12] *Poeticum, pro* ῥεῖα, *correpta*
13 *penultima.* [13] δῆλος, *est* manifestus, clarus: *vnde cum*
particula ἀρι (*quæ in compositione simplicis significa-*
ἀρίζηλος. *tionem auget*) *fit* ἀρίζηλος *pro* ἀρίδηλος, inclytus, illu-
ἄδηλος. stris. *at cum* α *priuatino fit* ἄδηλος, non manifestus,
obscurus. *sunt etiam qui* ἀρίζηλον *deducant à* ζῆλος, ze-
lus, æmulatio, imitatio; *vt is* ἀρίζηλος *dicatur, qui est*
14 *æmulatione & imitatione dignus.* [14] 266,18. [15] *Ab*
ἰθύνω. 15 ἰθὺς, ἰος, directus, rectus, *fit* ἰθύνω, dirigo, guberno, 130,
ὁ ἀγήνωρ, ορος. 16 8. [16] *Componitur ex* ἄγαν, valde *seu* nimis; *&* ἀνὴρ, vir:
& modò significat superbum, audacem; modò fortem &
inclytum.

inclytum. [17] 196.11. [18] *Componitur ex* ὕψι, altè; & βρέ- 17 ὁ ὑψιβρεμέτης,
μομαι, sono, ſtrepo, fremo, tono: *quaſi* ἐν ὕψει βρεμόμε- 18 ου.
νος, altifremus, ſonans in altitudine. *nam* τὸ ὕψος, εος, 19
eſt altitudo. [19] 177,23. [20] τὸ δῶμα, ατος, *pro* δώμημα, 20 δῶμα.
(*à* δωμάω, μ. ήσω. extruo, ædifico, (181,31) *eſt* domus,
ſtructura, & tectum. [21] *Vt* ζεύγνυθι, 147,10. *hoc loco ta-* 21 κλῦθι.
men non eſt præſentis, ſed aor. ſecundi, propter penulti-
mam longã, quam præſens corripit. Vide 152,13. [22] 294, 22
1. [23] *Vt* τύπτων, 92,13: *ab* ἀΐω, audio, ſentio. [24] 168,6. 23 ἰδών.
[25] 47,17. [26] 162,33. [27] *Vt* τῷ Χρύσῃ, 16.9. [28] ὁ ἐτήτυ- 24 ἐτήτυμος.
μος *pro* ἔτυμος *poëticum eſt: cum repetitione duarum pri-* 25
marum literarum, quaſi ἐτέτυμος: *ſed verſum fuit* ε *in* 26
η, *ob tot breuium vocalium concurſum.* [29] *Vt* τυψάμην, 27
112,9: *à* μυθέομαι, loquor: *quod fit à* μῦθος, verbum, 28
fabula, 130,8. [30] *Poëticum eſt pro* μόνος, ſolus, v- 29 μοῦνος.
nicus. *Vide* 53,28. [31] 231,24. *Crebrò huius verbi* 30 ἦλον.
imperf. vſurpatur pro præſenti: quod & nonnullis a- 31
lijs imperf. contingit. [32] 230,14. [33] 173,5: & 174,10. 32
[34] 165,29. [35] 360,39. [36] *Vt* τύψει, 90,3: *ab* ἐπαι- 33 ἐπαινήσειε, ας, ε.
νέω, *quod componitur ex* ἐπὶ, 79,4: & αἰνέω, 126,26. *Vi-* 34
de 131,37. αἰνέω *autem fit ab* ὁ αἶνος, ου, laus, gloria, 130,8. 35
[37] *Vt* τύψας, 92,19: *à* νοέω, μ. ήσω, cogito, intelligo. *fit* 36
ab ὁ νόος, mens, 130,8. [38] *Ab* ὁ μῶμος, ου, *id eſt*, vitupe- 37
ratio, reprehenſio; & Momus, deus conuitij om- 38
nia reprehendens; *fit* μωμάομαι (130,8) vitupero,
reprehendo: *vnde verbale* (182,5) μωμητὸς, & ἐπιμω- ἐπιμωμητός.
μητὸς, vituperabilis, reprehenſibilis, culpandus. 39
[39] *Componitur ex* οὐ non, & *infinito* τὶς τινὸς, quis, ali- 40 οὔτις.
quis: οὔτις, non quis, *id eſt*, nullus. [40] *Vt* ποιεῖ, 115,12: *à* 41 φιλέω.
φιλέω, *quod fit à nomine* φίλος, amicus, 130,8. [41] *Compo-* 42
nitur ex α *priuatiuo*, 346,36: & θάνατος, mors, 369,10. 43 ὁ ἀθάνατος, ου.
[42] 51,13. [43] *Vt* βοῶσι, 119,15: *à* τιμάω, honoro, co- 44 τιμάω.
lo: *quod fit ab* ἡ τιμὴ, honor, 130,8. [44] ὁ βαρὺς, έος, ἡ βαρεῖα, 45
ας: τὴν βαρεῖαν, 48,80: & 171,4. [45] Ἀ πρὸ *fit* ὁ πρότερος, 46
177,13. *fœm.* ἡ προτέρα, 107,8: *ſed Ionicè* ἡ προτέρη, 171, 47 προτέρην.
20. *vnde* τὴν προτέρην. [46] 277,7 & 13. [47] τὸ ἔρεβος, 48
εος, erebus, tenebræ, caligo: *hinc* ὁ ἐρεβεννὸς, obſcurus, 49 ὁ ἐρεβεννὸς, ου.
ater. [48] *Pro* ἔθηκε, 138,10: n. [49] 162,36. [50] 184,23. 50 θῆκε.
[5] *Componitur ex* ὕψι, 18, & ζυγὸς, ſtatera *vel* iugum 51
ſtateræ:

ὑψίζυγος. ſtateræ: *vnde* Κρονίδης ὑψίζυγος, *eſt* Iupiter in alto
facta hominum æſtimans & librans: *vel*, in alto ſe-
ὁ αἰθὴρ, ἐρος. 52 dens, *& tum fiet à* ζυγὸν, *id eſt*, ſedes [52] 41,29. *duci-*
tur ab † ἀεὶ *ſiue* αἰεὶ, ſemper; *&* θέω, curro; *quòd æther,*
id eſt, cælū, perpetua volubilitate rotetur & currat. [53] Pro
γαῖα. 53 γαίας, *gen. ab* ἡ γαῖα, ας, *id eſt*, terra. *fit à* γῶ τὸ τίκτω, pa-
54 rio; *quaſi pariens omnia, vel omnium parens: vnde Ouid.*
ἀνδράσι. 55 Magna parens terra eſt. [54] 53,16. [55] 199,39. [56] *Vt*
ἀμείνω. 56 τὴν μείζω, 192,12. *Vide* 176,2 [57] ἡ παλάμη, ης, *eſt* ma-
ἀπάλαμνος. 57 nus, machinatio, induſtria: *vnde cum* α *primatiuo,*
φυτεύω. 58 ἀπάλαμνος, induſtria carens, imbellis. [58] *Vt* τύπτειν, 91,
φυτεῖν. 8: *à* φυτεύω. *quod fit à* τὸ φυτὸν, planta, 130, 8. *Atque*
59 φυτὸν, *eſt verbale*, 182,5: *à* φύω, produco, gigno. [59] 14,
ζηλόω. 60 10 [60] *Vt* χρυσοῖ, 122,23: *à* ζηλόω, *quod fit* (130, 8) *à*
ὁ ἄφενος, ου: 61 ζῆλος, 13, [61] ὁ ἄφενος, ου, *vt hoc loco; vel* τὸ ἄφενος,
& τὸ ἄφενος. ἐος, *vt alibi in hoc ipſo opere*, οὐκ ἄφενος φεύγων, non di-
εος. uitias fugiens, *propriè ſignificat reditum vnius an-*
ni, quaſi ἀπὸ (79, 4, *&* 14) ἑνὸς (44, 37:) ab vno,
id eſt, ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, vnius anni diuitiæ.
τεὸς, *pro* σός. 62 [62] Pro σοῦ, 163,26. [63] *Componitur ex* ἐνὶ (169,5) *&* κά-
ἐνικάτθεο. 63 τθεο 158,2. *hic* ἐνὶ *reſoluendum*; κάτθεο ἐνὶ θυμῷ τεῷ. [64] σὺ
64 *pro* σοὶ *vel* σοῦ, *vt ſit pro* θυμόν σου, *animum tuum*: vbi e-
tiam σοῦ *pro* σὸν *poſitum eſt*, 160, 22. *ſi capias* σὺ *pro*
σοὶ, *referetur ad verbum*, ἐρύκοι σοι θυμὸν, arceat vel
abducat tibi animum. *ac reipſa potes legere* σοὶ, *vt* οι
ὁ καὶ ἡ κακό- 65 *per apoſtrophum elidatur*, 9,25. [65] χαίρω, μ. χαρῶ, gaudeo
χαρτος. 66 *vnde cum nomine* κακὸς, malus, *fit verbale* κακόχαρτος,
νείκεα. 67 182,5. [66] *Vt* τυπτοι, 89,11, *ab* ἐρύκω. [67] *Sine craſi*, m:
ἐών, ἐόντος. 68 *pro* τὰ νείκη, *à* τὸ νεῖκος, εος *vt* τεῖχος, 56, 27. [68] 232,
πέλεται. 69 23, *&* 233,12 [69] πέλομαι, ῃ, εται, ſum, es, eſt: *poe-*
70 *ticum verbum.* [70] 165, 17. *Vt ſimplex* κεῖται, 239, 31.
71 [72] *Denominatiuum*, 187,3: *ab* ἡ ὥρα, ας, tempus.
δημήτηρ. 72 [73] 41,32 *dicitur* δημήτηρ, *quaſi* γῆ μήτηρ, terra mater.
ὁ ἀκτὴς, οῦ, 73 [74] *Verbale*, 182, 5: *ab* ἄγω, fero. *Alij declinant per*
κεκορεσμέ- 74 *ſecundam*, ἡ ἀκτὴ, ῆς † [75] *Pro* κορεσάμενος *vt* τυ-
νος. 75 ψάμενος, 213,15: *à* κορεννύω, 253,24. *ſed poeticæ præ-*
76 *ponitur augmentum perfecti*, 79,22: *&* σ *geminatur*,
κτήμασι. 77 126,24. [76] τὸ κτῆμα, ατος, *verbale*, 181,31: *à* κτάομαι, poſ-
ſideo, 201,20. [77] ἄλλος, alius: ἀλλότριος, alienus.

[78] 230,23. [79] *vt* τυπτώμεθα, 105,16: *à* διακρίνομαι. 78
[80] *Pro* ἰθείαις, [k]: *ab ἡ* ἰθεῖα, *à mascul.* ὁ ἰθὺς, έος, *re-* 79
ctus, 171,4, [81] 176,3. [82] *Pro* ἐδασσάμεθα, *geminato* 80
σ, 53,32: *vt* ἐτυψάμεθα, 109.21. *à* δαίω, 292.29: *&* 81
293,7. [83] 196.18. [84] ἅρπαξ, rapax: *vnde* ἁρπάζω, 82
rapio, 130,8 [85] *vt* ἐποίησε, 115, 25. *à* φορέω, 126,28. 83 ἁρπάζω.
[86] 196,21. *hic aduerbiascit*, 168, 10. [87] τὸ κῦδος, gloria, 84
decus: *hinc* κυδαίνω honoro decoro, locupleto, 130, 85 κυδαίνω.
8. [88] *Accusatiuus Ionicus* 58,32. [89] *Componitur è* τὸ 86
δῶρον, donum; *&* φάγομαι, *edo. Per reges doniuoros,* 87 δωροφάγος.
intelligit iudices donis corruptos. [90] *vt* τύψαι, 91,10. *à* 88 δικάζω.
δικάζω, *quod fit ab ἡ* δίκη, 130,8. [91] νήπιος *propriè est* in- 89 νήπιος.
fans, qui adhuc fari nequit; *à* νὴ *priuatiuo*, *&* ἔπος, 90
verbum. *refertur & ad animum, & significat stultum* 91
atque ætatis vitio imprudentem [92] 240,11 [93] 179. 12. 92
vide Erasmi prouerbium; *Dimidium plus toto* [94] *Neu-* 93
trum ab ὁ ἥμισυς, εος, dimidius: *ab* ἅμα, simul; *&* 94 ἥμισυς.
ἴσος, æqualis; *quasi* ἅμισυς, ex vtraque parte æqua- 95
lis. [95] 35,7: *&* 43,17. [96] ἀσφόδελος, *herba quæ La-* 96
tinis hasta (*siue* hastula) regia *dicitur* [79] 196.29. 97

ARGVMENTVM A HO-
ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α΄ ΤΟΥ Ὁ-
meri Compositionis.
μήρου Ῥαψῳδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit ad na-
Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίγνεται ἐπὶ [2] τὸ ναύ- 2
uale Græcorum, volens redimere fi-
σταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος, [3] λυτρώσασθαι τὴν θυ- 3
liam suam Chryseidem: non recuperans autē, sed
γατέρα αὐτοῦ [4] Χρυσηίδα· οὐκ [5] ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ 4.5
& cum contumelia expulsus ab Agamemno-
καὶ [6] μεθ' ὕβρεως [7] ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνο- 6.7
ne, precatus est Apollinē cōtra Græcos. Peste
νος, [8] ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμοῦ 8
autē orta, & multis (vt consentaneū est) pereunti-
δὲ [9] γενομένου, καὶ [10] πολλῶν (ὡς [11] εἰκὸς) [12] διαφθειρομέ- 9.10.11.12
bus,

bus, concionem Achilles coëgit. Calchante autẽ
13.14.15 νων, [13] ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς [14] συνήγαγε. [15] Κάλχαντος δὲ
aperiente veram cauſam, & iubente A-
16.17.18.19 [16] διασαφήσαντος [17] τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ [18] κελεύσαντος [19] Ἀ-
chille placare Deum: Agamemnon iratus,
20.21 χιλλέως [20] ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν· Ἀγαμέμνων [21] ὀργισθεὶς,
altercatus eſt aduerſus Achillem, & ipſi præmium
22 [22] διελέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας
abſtulit Briſeïda. Is verò iraſcitur Græ-
23 [23] ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα. [b] Ὁ δὲ [21] ὀργίζεται τοῖς Ἕλ-
cis. Thetis autem, filio precante, in cælum a-
24.25 λησι. Θέτις δὲ, τοῦ υἱοῦ [24] δεηθέντος, εἰς ὄλυμπον [25] ἀ-
ſcendens, petijt à Ioue, vt Troianos
26.27.28 νελθοῦσα, [26] ᾐτήσατο παρὰ [27] τοῦ Διὸς, ὅπως [28] τοὺς Τρῶας
ſuperiores Græcis faceret. Iuno autẽ, hoc
29.30 [29] ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων [30] ποιήσῃ. Ἥρα δὲ, τοῦτο
cognito, altercata eſt aduerſus Iouẽ, quouſq; ipſos
31 [31] γνοῦσα, [22] διελέχθη πρὸς [27] τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς
reconciliauit Vulcanus vinum fundens in po-
32.33.34 [a] [32] διέλυσεν Ἥφαιστος [33] οἰνοχοήσας ἐν [34] ἐκπώ-
culo aureo. Illi autẽ, reliquum diei conui-
35.36 ματι [35] χρυσείῳ. [b] Οἱ δὲ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας [36] εὐωχη-
uantes, in ſomnum vertuntur.
θέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

SCHOLIA.

τῆς ἀ ῥαψῳδίας. 1 [1] ἌΛΦΑ, *hoc loco pro primo ſumitur. Homerus enim quatuor & viginti libros Iliadis & totidem Odyſſeæ ſcripſit, iuxta numerum viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitque primum ά, ſecundum β', & ſic alios vſque ad ω μέγα. Quare verò libri appellati ſint* ῥαψῳδίαι, *ex vocabuli etymologia & compoſitione licet cognoſcere. fit enim* ῥαψῳδία *à* ῥάπτω, conſuo, contexo; *&* ᾠδὴ, cantus, carmen: *vt ſit quaſi conſutio ſeu con-*
ὁ ναύσταθμος. 2 *textura carminum, aut verſuum decantatio.* [2] ὁ ναύσταθμος, ου, nauium ſtatio; *à* ναῦς, nauis; *&* σταθμὸς, ſtatio.
λυτρόω, μ. ώσω. 3 [3] *Vt* τύψασθαι, 113, 6: *à* λυτρόω, redimo; *quod fit à* τὸ λύτρον, (130, 8) pretium redemptionis: *quod & ipſum*
4 *eſt verbale*, 182, 5: *à* λύω, ſoluo, redimo. [4] *Patronymicum*

cum ὰ Χρύσης, ut Καδμηΐς, ὰ Κάδμος, 185, 23. [5] Vt τυπών, 5 ἡ Χρυσηΐς, ἰδὲ.
92, 22: ab ἀπολαμβάνω. Vide 310, 24, & 86, 14. [6] μτ(9, 6 ἀπολαβών.
7, 25) ὕβρεως, 57, 33: ab ἡ ὕβρις, ιος. [7] Vt τυφεὶς, 107, 1: ab 7 μεθ' ὕβρεως.
ἀποδιώκω, abigo. [8] Vt ἐτύψατο, 109, 19: ab εὔχομαι, At- 8 ἠύξατο.
ticè ω in ου mutato, 202, 17. [9] 278, 20. Vide quoq; 351, 9 ὁ γηθόμενος, ου.
35. [10] 196, 18. [11] 212, 22. [12] Vt τυπτομένων, 106, 26: à 10
διαφθείρω, corrumpo. [13] 308, 25. [14] Vt simplex ἤγαγον, 11 συνήγαγον, ες, ε.
ες, ε, 235, 27: & 216, 23: à συνάγω. [15] Ἀΐδωτος, 43, 16. 12
[16] Vt τύψαντος, 92, 19: à διασαφέω, declaro, manife- 13 ὁ διασαφήσας,
sto, patefacio. fit ab ὁ ἡ καὶ ἡ διασαφὴς, έος, manifestus, 14 αντος.
130, 8. [17] 56, 24. [18] Vt τύψαντος, 92, 19: à κελεύω. 15
[19] Vt βασιλέως, 45, 11: & 58, 34. [20] Vt τύπτεσθαι, 106, 16
6: ab ἐξιλάσκομαι. [21] Vt τυφθεὶς, 107, 1: ab ὀργίζομαι, 17 ὀργίσομαι.
irascor: quod fit ab ἡ ὀργὴ, ira, 130, 8. [22] Vt simplex 18
ἠνέχθην, ης, η, 333, 35: à διαφέρομαι, dissideo, conten- 19 διηνέχθην, ης, η.
do, altercor. [23] Vt ἔτυψε, 84, 23: ab ἀποσσείω, quod com- 20
ponitur ex ἀπὸ, 79, 4: & σσείω, 131, 17. [24] 281, 23. [25] 21
366, 74. [26] Vt ἐτύψατο, 109, 19: ab αἰτέω, μ. ήσω, peto, 22 λυθεὶς, έντος.
more mendicorum posco. fit enim ab αἴτης, pauper, 23 ἀμέλγων, ουσα.
medicus, qui ostiatim petit, 130, 8. Vide quoq; 78, 29. 24 ἠπιστάμην, ω,
[27] 196, 11. [28] 49, 20. [29] Vt δυσσεβέστερος, 175, 26: ab ἐπι- 25 ατο.
κρατὴς, obtinens. [30] 116, 19. [31] ὁ γνοὺς, ἡ γνοῦσα, 277, 26 αἰτέω.
18. [32] Vt ἔτυψε, 84, 23: à διαλύω, dissoluo, dirimo, 27 ἐπικρατέστερος.
reconcilio: componitur è διὰ, 79, 4: & λύω, soluo. 28
[33] ὁ οἶνος, ου, est vinum; & χέω, fundo: unde ὁ οἰνοχόος, 29
pocillator, qui vinum fundit: hinc οἰνοχοέω, 130, 8, 30
vinũ fundo: à quo οἰνοχοήσαι, ut τύψαι, 92, 19. [34] Ver- 31 τὸ ἔκπωμα,
bale, 181, 31: ab ἐκπίνω, ebibo; futurum ἐκπώσω, 314, 10. 32 ατος.
[35] ὁ χρυσὸς, οῦ, aurum: unde χρύσεος, poët. χρύσειος, con- 33
tracte χρυσοῦς, aureus. [36] Vt τυφθέντες, 107, 1: ab δυσ- 34 δυσχυθε
χέομαι, conuiuor. 35
36

ILIADIS A HOMERI

[37] ἸΛΙΆΔΟΣ Α' ὉΜΗ'ΡΟΥ 37

Compositionis.

Ῥαψῳδίας.

Alpha preces Chrysæ, pestem exercitus, dissidium regum.

[38] Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος [39] ἀνάκτων. 38.39

Iram

Iram cane Dea Pelidæ Achillis Pernicio-
40.41.42.43 [40] Μῆνιν ἄειδε θεὰ [41] Πηληϊάδεω [42] Ἀχιλῆος [43] Οὐλομέ-
ſam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit; Mul-
44.45 νην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς [m][44] ἄλγε' [45] ἔθηκεν [10] Πολ- a a
tas autem fortes animas inferis miſit He-
46.47,48,49 λὰς δ' [46] ἰφθίμους [47] ψυχὰς [48] ἄϊδι [a] [49] προΐαψεν [50] Ἡ- i
50 roum: ipſos autem laniamenta fecit canibus
51.52 ρώων· αὐτοὺς δ' ἑλώρια [n][51] τεῦχε [a][52] κύνεσσιν i
Auibúſque omnibus. Iouis autem perficiebatur
53 [i] Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. [27] Διὸς δ' [v][53] ἐτελείετο
voluntas. Ex quo ſanè primùm diuiſi ſunt con-
54.55.56 βουλή· [54] Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα [n][55] διαστήτην [56] ἐ- i
tendentes Atridéſque rex virorum & diuus A-
57 ρίσαντε [57] Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀ-
chilles. Quiſnam ipſos deorum contentione
58.59.60 χιλλεύς. Τίς [y][58] τ' ἄρ [b][59] σφωε θεῶν ἔριδι [x][60] i,a
commiſit pugnare? Latonæ & Iouis filius. Hic
61 ξυνέηκε μάχεσθαι; [61] Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. [6] ὁ
enim, Regi iratus, Morbum per exercitum
62.63.64 γὰρ, [62] βασιλῆϊ [63] χολωθεὶς, [64] Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν i
excitauit malum: peribant autem populi: Quo-
65.66 [65] ὦρσε κακήν· [n][66] ὀλέκοντο δὲ λαοί· Οὕ-
niam Chryſem inhonorauit ſacerdotem Atrides.
67.68 νεκα τὸν Χρύσην [67] ἠτίμησ' [68] ἀρητῆρα Ἀτρείδης.
hic enim venit celeres ad naues Achiuorum, Li-
69.70.71 [c] ὁ γὰρ, [69] ἦλθε θοὰς ἐπὶ [70] νῆας Ἀχαιῶν, [71] Λυ- i,a
beraturúſque filiam, ferénſque infinita dona,
72.73.74 σόμενός τε [72] θύγατρα, φέρων τ' [73] ἀπερείσι' [74] ἄποινα, a
Coronas habens in manibus longè iaculantis
5.76.77 [75] Στέμματ' ἔχων ἐν [a][76] χερσὶν [77] ἑκηβόλου
Apollinis, Aureo cum ſceptro: & obſecrabat
78.79 Ἀπόλλωνος, [m][78] Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ [79] ἐλίσσετο
omnes Achiuos, Atridas autem maximè duos
80.81 πάντας Ἀχαιοὺς, [80] Ἀτρείδα δὲ [81] μάλιστα δύω
principes populorum: Atridæque & alij bene
82.83 [82] κοσμήτορε λαῶν· Ἀτρείδαι τε καὶ ἄλλοι [83] ἐϋ-
ocreati Achiui; Vobis quidem dij dent cæle-
84.85 κνήμιδες Ἀχαιοὶ, Ὑμῖν μὲν θεοὶ [84] δοῖεν [85] Ὀλύμ-

ſtes

ftes domos habentes, Expugnare Priami ciui-
πα δώματ' ἔχοντες, [86] Ἐκπέρσαι [l] Πριάμοιο πό- 86
tatem, bene vero domum reuerti: Filiam autem
λιν, εὖ δ' οἴκαδ' [87] ἱκέσθαι· Παῖδα δὲ 87
mihi soluite dilectam; hæc dona accipite, Ve-
μοι λύσατε φίλην, [b] † τάδε [74] ἄποινα [88] δέχεσθε, Ἁ- 88
nerantes Iouis filium longè iaculantem Apolli-
ζόμενοι Διὸς υἱὸν [77] ἑκηβόλον Ἀπόλλω-
nem. Tunc alij quidē omnes approbarunt Achiui,
να. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες [89] ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, 89
Reuerendúmq; esse sacerdotē, & splendida acci-
[90] Αἰδεῖσθαί θ' [9] ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ [92] δέ- 90.91.92
pienda dona. Sed non Atridi Agamemnoni pla-
χθαι [74] ἄποινα. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι [93] ἥν- 93
cuit animo, Sed malè dimisit, grauemq; sermo-
δανε θυμῷ, Ἀλλὰ κακῶς [94] ἀφίει, κρατερὸν δ' [f 95] ἐπὶ μῦ- 94.95
nem iussit: Ne te, senex, concauas ego apud
θον [f 95] ἔτελλε· Μή σε, [96] γέρον, [a k] κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ 96
naues comprehendā, Vel nunc tardantem, vel pòst
[97] νηυσὶ κιχείω, Ἢ [a] νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον 97
rursus venientem: Non vtiq; tibi profuerit sce-
αὖτις [98] ἰόντα. [99] Μή νύ [f] τοι [99] οὐ [100] χραίσμῃ σκῆ- 58.99.100
ptrum & corona Dei. Hanc vero ego nō soluam,
πτρον καὶ στέμμα [l] θεοῖο. [b] Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω,
antequā ipsam & senectus inuadat Nostra in do-
πρίν [101] μιν καὶ γῆρας [a 102] ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴ- 101.102
mo in Argis procul à patria Telam texentem, &
κῳ ἐν [103] Ἄργεϊ τηλόθι [g] πάτρης Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ 103
meum lectum obeuntem. Sed abi, ne me irrites,
ἐμὸν λέχος [104] ἀντιόωσαν. Ἀλλ' [105] ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, 104.105
sanus vt redeas. Sic dixit: timuit autem
[106] σαώτερος ὥς [y] κε [107] νέηαι. Ὣς [108] ἔφατ'. [109] ἔδεισεν δ' 106.107.108
senex, & obediuit verbo. 109.
ὁ γέρων, καὶ [110] ἐπείθετο μύθῳ. 110

SCHOLIA.

[37] *Appellatur hoc opus* Ἰλιάς, *quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum.* [38] Ἄλφα, *id est*, primus liber, *sup.* 37 ἡ Ἰλιάς, ἄδος. 38 Ἀχιλῆος.

Aa continet.

contininet. [39] 39,11. [40] *Vt* ἱερεν, 51,13. [41] 185,8. [42] 304,1. [43] † Οὐλόμενος, *est* ὅ ὅλον μύριος ἔχων, perniciosam vim habens. [44] *Vt* τὰ τείχεα, 56,27. [45] 138,10. [46] *Dictum volunt* † *ab* ἶφι, fortiter; & θυμὸς, animus; *quasi* animoſus, ſeu forti animo præditus. *ſcribitur tamen per* ι, *&* θυμὸς *per* υ. [47] 363,43. [48] ὁ ἄϊς, ἴδος, ἴδι. [49] *Vt* ἔτυψε, 84,23: *à* προϊάπτω, præmitto, ante tempus & fatum mitto. *Simplex* ἰάπτω, *incipit à vocali immutabili*, 78,26. *ideo augmentum non recipit. De* πρὸ *vide* 79,11. [50] 49,21. [51] *Pro* ἔτευχε, n: *vt* ἔτυπτε, 77,11: *à* τεύχω. [52] 199,32: *&* 53,18. [53] *Vt* ἐτύπτετο, 95,3: *à* τελείω, *pro* τελέω, v: *quod fit à* τὸ τέλος, εος, finis, 130, 8. [54] ἐξ οὗ, δηλονότι χρόνου, ex quo, *ſcilicet* tempore. [55] *Pro* διεστήτην, n: *vt ſimplex* ἑστήτην, 141,27, δίστημι, diſparo, diſiungo: *hic paſſiuè*, diuiſi ſunt, *vel per verbum neutrum*, diſſederunt. [56] *Vt* τὼ τύψαντε *in duali*, 92,19: *ab* ἐρίζω, *quod fit ab* ἡ ἔρις, contentio, 130,8. [57] *Id eſt, Agamemnon Atrei filius. eſt enim patronymicum ab* ὁ Ἀτρεύς, *vt* Πηλείδης, *à* Πηλεὺς, 185, 1. [58] τε *&* ἄρα, *aut* τὰρ, *expletiuæ particulæ ſunt*, 350,34. [59] 350,16: *&* 163,12. [60] 323,24. [61] 59,23. [62] 58,32. [63] *Vt* τυφθεὶς, 107,1: *à* χολόομαι, iraſcor: *quod fit ab* ὁ χόλος, ira, 130,8. [64] 28,7. [65] 246,37. [66] *Vt* ἐτύπτοντο, 95, 7: *ſine augmento*, n: *ab* ὀλέκομαι. [67] *Vt* ἔτυψε, 84,23: *ab* ἀτιμάω, μ. ήσω, *quod fit ab* ἄτιμος, ignominioſus, qui eſt ſine honore, 130,8: *ab* α *priuato*, 346, 36: *&* τιμὴ, honor. [68] ἀρητὴρ, *quaſi* precator: ἀραὶ *enim ſunt* preces: *aut ab* αἴρω, eleuo: *ſcilicet* manus in alium, *vt ſolent qui Deum precantur: aut ab* ἀρέσκω, placeo; *quòd ſacerdotum preces dijs gratæ ſint.* [69] 301,17. [70] 44,2. [71] *Vt* τυψόμενος, 113,21: *à* λύω, ſoluo, redimo. [72] 41, 33: *&* 42,12. [73] 186,37. [74] ἄποινον, pretium redemptionis, quod faciebat vt captiuus eſſet ſine pœna; *ab* α, *&* ποινὴ, pœna: *vel ab* α, *&* φόνος, cædes, *quòd eo à cæde hoſtium liberaretur.* [75] 373,31. [76] 195,32. [77] *Fit ab* ἑκὰ, longè; *&* βάλλω, iacio, 184,6. *Apollo enim fingitur arcum & ſagittas geſtare.* [78] 191,16. [79] *Vt* ἐτύπτετο, 95,3: *à* λίσσομαι. [80] *Vt* τὼ Χρύσα *in duali*, 16, 9. [81] 177,4. [82] *Verbale*, 183,7: *à* κοσμέω, ήσω, orno, ordino,

ὀλόμενος, η, ον.
τὸ ἄλγος, εος.
ὁ καὶ ἡ ἴφθιμος.
προϊάπτω.
κύνεσσι.
τελείω.
τελέω.
διαστήτην.
ἐρίσαντε.
ἐρίζω.
Ἀτρείδης.
σφωΐ.
ξυνέηκα, ας, ε.
χολόομαι.
ἄρσα, ας, ε.
ὁ ἀρητὴρ, ῆρος.
ἐλύσατο, ας, ε.
τὸ ἄποινον, ου.
ἑκηβόλος.
ὁ κοσμήτωρ, ορος.
80.81.82

ordino, impero. [83] *κνημὶς, ιδος, est* ocrea: *εὐκνήμις, ιδος,* 83 ἐϋκνήμιδες.
& diæresi ἐϋκνήμις, bene ocreatus: *ab Homero sæpe* 84
vsurpatur per synecdochen pro armis conspicuo, aut eo 85
qui est eleganti cultu. [84] 282, 23. [85] *Possessiuum,* 86
185, 31: *ab* ὁ ὄλυμπος, *cælum, Olympus.* [86] *Vt* τύψαι, 91, 87 ἔδιεν.
10: *ab* ἐκπέρθω. [87] 306, 27. [88] *Vt* τύπτεσθε, 103, 8: *à* 88 ὀλύμπιος.
δέχομαι. [89] *Ab* ἡ φήμη, fama, rumor, omen, *fit* εὔφη- 89 ἱκέσθαι.
μος, 346, 36, *id est,* boni ominis, celebratus, lauda- 90
tus: *vnde* εὐφημέω, 130, 8) laudo, faustis ominibus 91
excipio: *compositum cum* ἐπὶ, ἐπευφημέω, approbo, 92
laudo. *hinc* ἐπευφήμησαν, *vt* ἔτυψαν, 84, 25. *sed sine au-* 93 ἐπευφημέω.
gmento. nam εὐ *est immutabilis,* 79, 2. [90] *Vt* ποιεῖσθαι, 94
118, 13: *ab* αἰδέομαι, *quod fit à* † τὸ αἰδὼς, οῦς, reueren- 95 αἰδέομαι.
tia, 130, 8. [91] *Vt* τὸν βασιλῆα, 58, 32. [92] *Pro* δεδέχθαι, 96 ὁ ἱερεὺς, έος.
η: *vt* τετύφθαι, 106, 8: *à* δέχομαι. [93] 247, 36. [94] 269, 97 κῆνος.
13. [95] *Pro* ἐπέτελλε, f. *imperfectum ab* ἐπιτέλλω. *No-* 98 δέχθαι.
tandum, imperfecta sæpe pro aoristis vsurpari. [96] 38, 99 ἥνδανον, ες, ε.
31: & 51, 34. [97] 44, 1: & 53, 8: & 54, 5. [98] 233, 11. 100 ἀφίει.
[99] *μὴ οὐ, geminata negatio Græcis non affirmat vt La-* 101 γέρον.
tinis, sed magis negat. [100] *Vt* † τύπτη, 90, 16: *à* χράομαι. 102 ἰὼν, ἰόντα.
[101] 192. 36: & 163, 15. [102] *Vt simplex* εἶσι, 232, 33: 103 ἔπεισιν.
cũ ἐπὶ, 79, 4. [103] τὸ Ἄργος, εος, ει, m. [104] 133, 34. [105] 233, 104
14. [106] *Vt* σοφώτερος, 175, 22: *à positiuo* σοφός: *compara-* 105 ἴθι.
tiuus pro positiuo. [107] *Ionicè pro* νέῃ, *vt* τύπτῃ, 105, 14. 106 νέεαι.
Vide 95, 33. *thema est* νέομαι. [108] *Vt* ἔστατο, 143, 25: *à* 107.
φημὶ, 241, 9. [109] 283, 13. [110] *Vt* ἐτύπτετο, 95, 3: *à* πεί- 108 ἔφατο.
θομαι. *imperfectum pro aoristo.* 109 ἐδίδωσα, ας, ε.
110

THEOCRITI IDYL-
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ [1] ΕἸΔΥ'Λ- 1
lium tertium.
λιον [2] τρίτον. 2

ARGVMENTVM.
[3] ΥΠΟΘΕΣΙΣ. 3

Inscribitur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel
Ἐπιγράφεται τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο, [4] Αἰπόλος, ἢ 4

Amaryllis,vel † Lasciuus.Lasciuit autẽ aliquis A-
5 Ἀμαρυλλὶς, ἢ [5] Κωμαστής. ἐπικωμάζει δέ τις τῇ Ἀ-
maryllidi,nomine non declarato. Coniectauerit
6.7 μαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ [6] δηλουμένου. [a] [7] Εἰκάσειε
verò quispiam lasciuientem Battũ esse.hunc enim,
δ' [y] ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ,
caprariũ existentẽ, per alterum facit differentem
8 αἰπόλον ὄντα, [8] δι' ἑτέρου ποιεῖ προσδιαλεγό-
cum Corydone, & amorem, quem habebat erga
9 μενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν [9] εἶχε πρὸς τὴν
Amaryllida,ostendentem. Hæ itaq; res fuerint
10 Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. [c] Τὰ οὖν πράγματα [10] εἴη [y] ἂν
in Italia iuxta Crotona Siciliæ; vnde & Ama-
ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμα-
ryllida *esse* supponit. Cæterùm Poëtæ persona
11 ρυλλίδα [11] ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον
non fuerit,vt Munatus ait, ex eo quòd La-
12.13 οὐκ [y] ἂν [10] εἴη, ὡς ὁ Μουνατός [a] [12] φησιν, [13] ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπι-
sciuiens dicit: Nunquid tibi simus videor?
κωμάζοντα· Ἦ [y] ῥά [y] γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι;
Errat verò & circa tempora. Fert autem
14 [14] Πλανᾶται δὲ καὶ † παρὰ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ
Lasciuiens dona,videlicet mala & coronas, A-
ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤγουν μῆλα καὶ στεφάνους, τῇ Ἀ-
maryllidi, vt admittatur. Illa verò,neq;
15 μαρυλλίδι, [15] χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. [b] Ἡ δὲ, οὐδὲ
sermone ipsum dignum putat. atque ideo tristitia
16.17 λόγου αὐτὸν [16] ἀξιοῖ. διὸ καὶ [17] δυσθυμίᾳ
vitam dissoluere statuit. Cæterùm poëma
18.19.20 τὸν βίον [18] καταλῦσαι [19] προῄρηται. [20] Τὸ δὲ εἶδος,
est lasciuum. Tityrum,alij quidem proprium; alij
ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον, [b] οἱ μὲν, κύριον· [b] οἱ
verò, Satyrum esse dicunt: quidã autẽ per Simũ,
21.22.23 δὲ, σάτυρον [21] εἶναι [22] φασι· τινὲς δὲ [23] διὰ τοῦ σιμοῦ,
Theocritum arbitrãtur lasciuire, Simichidem vo-
24 τὸν Θεόκριτον [23] οἴονται κωμάζειν, [24] Σιμιχίδην κα-
cantes:historia est apud Apollonium.
λοῦντες: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

SCHO-

SCHOLIA.

[1] 186,16. [2] 173,29. *Tertium Idyllium selegimus,* 1.2
quòd esset & breuius & pluribus Dorismis refertũ quàm
præcedentia; vt eadem via possis & integrum Idyllium
habere, & Doricæ linguæ vsum non mediocrem his
paucissimis versibus complexum intueri. [3] 369,3. 3
[4] *Syncopa est pro* αἰγοπόλος, *ab* ἡ αἶξ, αἰγός, capra; & 4 αἰπόλος.
πολῶ, versor; qui circa capras versatur. [5] *Verbale,* 5
182,5: à κωμάζω, † lasciuio, petulans sum, procor, κωμαστής, οῦ.
procatum eo: *quod fit à* κῶμος. *Vide* 377,2. [6] *Vt* 6 κωμάζω.
χρυσωμένω, 125,15: à δηλόω, manifesto, declaro: *quod* δηλόω.
fit à δῆλος, manifestus, 130,8. [7] *Vt* τύψω, 90,3: *ab* εἰ- 7
κάζω, assimilo, coniecto: *quod fit ab* ἡ εἰκὼ, όος, ima- εἰκάζω.
go, 130,8. [8] *Id est, altero, siue proximè sequenti Idillio.* 8
[9] 202,2. [10] 230,28. *Vide* 351,32. [11] *Vt simplex* τί- 9
θεται, 139,19. [12] 241,10: & 349,3. [13] *Verbum è* 10
verbo, ex dicere lasciuientem; *id est, ex verbis ipsius* 11
qui hoc Idyllio inducitur lasciuiens, atque hæc verba 12
efferens, ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; *Ex his autem* 13
verbis sunt qui arbitrentur, ipsum Poëtam ita lasciuire;
vt quem Simichidem Apollonio teste appellant. Verùm
non obseruata temporis ratione, errare illos Munatus grã-
maticus affirmat. [14] *Vt* βοᾶται, 120,20: à πλανάομαι, 14 πλανάομαι.
erro, decipior: *quod fit ab* ὁ πλάνος, vagabundus, erro,
profugus. 130,8. [15] *Verbum de verbo,* gratia admit- 15
ti; *vel* causa recipi; *id est, vt admittatur ab Amarylli-*
de. de χάριν *habes* 353,32. προσδεχθῆναι *verò, vt* τυφθῆναι, χάριν τῶ προσ-
106,11: à προσδέχομαι, recipio, admitto. *hìc verò passi-* δεχθῆναι.
uè positum est. [16] *Vt* χρυσοῖ, 122,23: *ab* ἀξιόω, dignũ pu- 16 ἀξιόω.
to: *quod fit ab* ἄξιος, dignus, 130,8. [17] θυμὸς, animus, 17
compositum cum δυς (346,36) δύσθυμος, animo per-
turbatus, tristis: *vnde* ἡ δυσθυμία, ας, 186,24. [18] *Vt* 18
τύψαι, 91,10: à καταλύω. [19] *Vt* πεποίηται, 117,10: à 19
προαιρέομαι, eligo, statuo: αι *simplicis* αἱρέομαι *ob au-*
gmentum vertitur in η, 78,29. [20] εἶδος *propriè spe-* 20 εἶδος.
ciem seu formam significat. vsurpatur etiam pro forma
seu specie poëmatij: hinc fit εἰδύλλιον, 186,16. [21] 231, 21
3. [22] 241,21: & 349,3. [23] *Id est, propterea quòd Simi* 22
mentionem facit in versu citato. ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς κατα‡. 23

credunt enim eum allusisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si Appollonio credimus. Sequitur οἴονται, *ut* τύπτονται, *94,34: ab* οἴομαι, *quod & oἶμαι, 311, 16.*

24 [24] ὁ Σιμιχίδης, ου, *patronymicum ut* Κρονίδης, *184,23: ab* ὁ Σίμιχος, *qui Theocriti pater fuisse creditur.*

CAPRARIVS VEL AMA- ΑἸΠΟ'ΛΟΣ Ἢ ἈΜΑ- ryllis, vel Lasciuus. ρυλλὶς, ἢ Κωμαστής.

Procatum eo ad Amaryllida. Porrò mihi

25.26 [25] Κωμάσδω [25] ποτὶ ° τὰν Ἀμαρυλλίδα. [26] ταὶ δέ μοι

capræ Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas a-

αἶγες Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐ-

git. Tityre mihi multùm dilecte, pasce

27.28.29 λαύνει. Τίτυρ' [27] ἐμὶν [28] τὸ καλὸν ° [29] πεφιλαμένε, βόσκε

capras: Et ad fontem age Tityre, & te-

τὰς αἶγας· Καὶ [25] ποτὶ τὰν ° κρήναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν

sticulatum Illum Libycum album obserua, ne

30.31 [30] ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα [31] φυλάσσεο, μή

te cornu feriat. O gratiosa Amarylli, quid

32.33.34.35 [32] τυ [33] κορύψῃ. [34] Ὦ χαρίεσσ' [35] Ἀμαρυλλί, τί

me non amplius hoc in antrum Transcursim as-

36 μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον [36] Παρκύπτοι-

piciens vocas amatorculum? nunquid me odi-

37.38 σα [37] καλεῖς [38] τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μι-

sti? An vtique tibi simus videor cominus esse,

39 σεῖς; Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν [39] ἦμεν

Nympha, & mentosus? strangulari me facies.

40.41 ° Νύμφα καὶ [40] προγένειος; [41] ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Ecce autem tibi decem mala fero: illinc de-

42.43 Ἠνὶ δή τοι δέκα ° μᾶλα φέρω· [42] τηνῶθε [43] κα-

cerpsi, Vnde me iussisti decerpere tu: & cras

44.45 θεῖλον, [44] ὧ μ' [45] ἐκέλευ [43] καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον

alia tibi feram. Vide quidem acerbum meum

46.47.48 ἄλλα τοι [46] οἰσῶ. [47] Θᾶσαι μάν [48] θυμαλγὲς ἐμὸν

dolorē. Vtinam fierem Resonans apis, & in

49.50 ἄχος. εἴθε [49] γενοίμαν ° Ἁ [50] βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς

tuum

tuum antrũ venirem, Hederam ſubiens, & filicem
[51] τεὸν ἄντρον [52] ἱκοίμαν, Τὸν κισσὸν [53] διαδὺς, καὶ [o] ταὶ πτέριν 51.52.53
qua tu ornaris. Nunc cognoui Amorem: gra-
[o] [54] ἃ [s] τὺ [z] [55] πυκάσδῃ. Νῦν [56] ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βα- 54.55.56
uis Deus; certè leænæ Mammam ſugebat,
ρὺς Θεὸς, † ἦ [y] ῥα [o] [57] λεαίνας [z] Μασδὸν [58] ἐθήλαζε, 57.58
nemoréque ipſum nutriebat mater: Qui me com-
δρυμῷ τέ [59] μιν ἔτρεφε [o] μάτηρ· Ὅς με κατα- 59
burens & in oſſa vſque lædit. O pulchrè
σμύχων καὶ ἐς [m] ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Ὦ [28] τὸ καλὸν
aſpiciens, omnino lapis, ô nigrũ ſuperciliũ ha-
[60] ποθορεῦσα, [61] τὸ πᾶν λίθος, [62] ὦ κυάνο- 60.61.62
bens Nympha, amplectere me caprarium, vt te
φρυ [o] Νύμφα, [63] προσπτύξαί με τὸν [4] αἰπόλον, ὥς [32] τυ 63
oſculer: Eſt & in vanis oſculis ſua-
[o] φιλάσω· Ἔστι καὶ ἐν [64] κενοῖσι [a] [o] [65] φιλάμασιν [o] [66] ἁ- 64.65.66
uis iucunditas. Coronam diſcerpere me ſtatim *in*
δέα [67] τέρψις. Τὸν στέφανον [68] τῖλαί με καταυτίκα 67.68
minuta facies: Quam tibi ego Amarylli dilecta,
λεπτὰ [q] ποιησεῖς· [d] Τόν [s] τοι [69] ἐγὼν [35] Ἀμαρυλλὶ [o] φίλα, 69
hederæ ſeruo Implicans folliculis, & odo-
[l] κισσοῖο φυλάσσω [70] Ἐμπλέξας [71] καλύκεσσι, καὶ [i] [72] εὐόδ- 70.71.72
ratis apijs. Hei mihi ego quid patiar, quid,
μοισι σελίνοις. Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω, τί, [73] ὁ 73
felix? non audis? Bæta exutus, in vn-
δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; [o] [74] Ταὶ βαίταν [53] ἀποδὺς, εἰς κύ- 74
das illas ſaliam, Vbi thynnos ſpecula-
ματα [75] τηνῶ [76] ἁλεῦμαι, [44] Ὧιπερ [77] θύννως [78] σκοπιάζε- 75.76.77.78
tur Olpis piſcator. Etſi non mortuus fuero,
ται Ὄλπις [79] ὁ γριπεύς. [80] Κἤκα † [o] μὴ [81] ποθάνω, 79.80.81
ſaltem quidẽ tuum ſuaue paratũ fuerit. Cognoui
[82] τό γε μὰν τεὸν [o] ἁδὺ [83] τέτυκται. [56] Ἔγνων 82.83
dudum, quum me ſciſcitante, nũ amares me, Ne-
[84] πρᾴαν, [85] ὄκα [86] μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με, Οὐ- 84.85.86
que Telephilon admiſcuit ſtrepitum, Sed
δὲ [87] τὸ Τηλέφιλον [n] [88] ποτεμάξατο [89] τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' 87.88.89
fruſtra molli in brachio extabefactũ eſt. Dixit
αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ [o] [90] πάχει [91] ἐξεμαράνθη. [92] Εἶπε 90.91.92

 &

& Agrœo vera cribro vaticinans, Du-
93.94.95 dum herbas colligens ſequens, quòd ego quidem
66.97 Tibi totus incumbo; tu antem mei rationem nul-
98.99.1 lam facis. Certè quidem tibi albam gemellos pa-
2.3 tientem capram ſeruo; Quam me & Mermno-
4 nis *filia* Erithacis nigrum corpus habens Petit, &
5 dabo ipſi,quoniam tu mihi deliciaris. Salit o-
6.7.8.9 culus meus dexter: num videbo Ipſam?
10 Cantabo ad pinum hîc inclinatus: Et
11.12 me fortè aſpexerit: quoniam non adamantina
13 eſt. Hippomenes quando iam virginem voluit
14.15.16 vxorem ducere, Mala in manibus capiens, cur-
17.18.19 ſum perfecit. ſed Atalanta Vt vidit, valde
20.21 inſaniuit, valde in profundum proſilijt amorem.
22.23 Gregem etiam vates ab Othry duxit
24.25 Melampus In Pylum: porrò Biantis in vlnis
26 reclinata eſt Mater gratioſa prudentis Alphe-
ſibœæ. At pulchram Venerem in montibus oues
27 paſcens Non ſic Adonis in plus duxit
28.29.30 rabiei.

tabiei. Quare neque mortuum ipsum à mam-
ὁ λύσσας. Ὥστ' οὐδὲ [31] φθιμένω [32] μευ [33] ἄτερ [l] μα- 31.32.33
ma seponit. Beatus quidem mihi immutabilem
ζοῖο [34] τίθητι. ° [35] Ζαλωτὸς μὲν [36] ἐμὶν ὁ τὸν [37] ἄτροπον 34.35.36.37
somnum dormiens Endymion. Admiror autem
ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων. ° [35] ζαλῶ δὲ
ô dilecta mulier Iasionem, Qui tanta adeptus est,
° φίλα [38] γύναι Ἰασίωνα, Ὃς [39] τόσσων [a] [40] ἐκύρησεν, 38.39.40
quāta non audietis profani. Doleo caput.
ὅσ' οὐ [41] πευσεῖσθε [15] βέβαλοι. [m] Ἀλγέω [o] τὰν κεφαλάν. 41
tibi verò non est curæ: non amplius cano. Iace-
[42] τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκέτ' ἀείδω. [l] [43] Κεισεῦ- 42.43
bo autē cadens, & lupi hîc me edent: †Tanquā
μαι δὲ [44] πεσών, καὶ [45] τοὶ λύκοι ὧδέ μ' [46] ἔδονται· Ὡς 44.45.46
mel tibi dulce hoc in gutture fuerit.
μέλι [s] τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο [47] γένοιτο. 47

SCHOLIA.

[25] 169,14. [26] *Pro* αἱ αἶγες, 166,4. [27] 162,36. [28] *Id* 25 ποτὶ *pro* πρός.
est, λίαν, multùm, valde: *vel* καλῶς, pulchrè, bene, 168 26 ταὶ *pro* αἱ.
10. [29] *Pro* πεφιλημένε, ο: *vt* ὦ τετυμμένε, 106,30: *à* φιλέω, 27 ἐμὶν *pro* ἐμοί.
μ. έω, diligo, amo: *quod fit à* φίλος, amicus, 130, 8. [30] 28 τὸ καλόν.
Pro ἐνόρχης, ο. *Per* ἐνόρχην *intelligit hircum non castratū:* 29 πεφιλαμένος.
componitur ab ἐν *&* ὄρχις, εως, *id est*, testis, testiculus. 30 φιλέω.
[31] *Ionicum est*, 104,6: *pro* φυλάσσου, *à* φυλάσσομαι, vito, 31 ὁ ἐνόρχης, ου.
deuito. [32] *Pro* σου, 162,29. [33] *Vt* τύψῃ, 90,24: *à* κορύ- 32 φυλάσσεο *pro*
πτω τὸ κερατίζω, cornu peto. [34] 170,28. [35] 52, 26. 33 φυλάσσου.
[36] *Pro* παρακύπτουσα. *vide* 21,31: *&* 80,29,35. [37] *Vt* 34 τυ *pro* συ.
ποιεῖς, 115,22. [38] *Diminutiuum*, 186,3: *ab* ὁ ἔρως, ωτος, 35 παρκύπτοισα.
amor. [39] 232,19 & 23. [40] τὸ γένειον, mentum, bar- 36 ἐρωτύλος, ου.
ba: † ὁ προγένειος, mentosus, habens barbam promis- 37 ἦμεν *pro* εἶναι.
sam: *nomen possessiuum*, 185,31. [41] *Vt* τύψασθε, 113,6: 38 προγένειος.
ab ἀπάγχω, suffoco, strangulo. [42] *Aduerbium loci*, 167, 39 τηνῶ δε.
33: *formatum à Dorico* τῆνος, *id est*, ἐκεῖνος, 163,38. [43] *Vt* 40 καθεῖλον, καθε-
in simplici εἶλον, ἑλεῖν, 271, 24 *&* 30: *à* καθαιρέω, desu- 41 λεῖν.
mo, decerpo; *ex* κατὰ *&* αἱρέω, 79,4 *&* 14. [44] † ὧ *pro* ᾧ, 42 ὧ.
neglecto ι *subscripto*, 22,17. *éstque aduerbium sub forma* 43 ᾧ περ.
datiui, *vt* τῇ *&* τῷ 166,23. *sic* ὧπερ *in sequentibus; vbi* 44
περ *redundat vt in articulis*, 165,21. [45] *Pro* ἐκέλευε, t: *vt* ἐ- 45 ἐκέλευ.
τύπτε, 95,3: *à* κέλομαι *poetico verbo*, *pro* κελεύω, iubeo. κέλομαι.
[46] Pro

οἰσῶ. 46 [46] *Pro* οἰσω, q. *Vide* 243,11. [47] *Per crasim ex* θεάσασθαι,
θᾶσαι. 47 *vt* τύψαι, 111,32 : *à* θεάομαι, μ. άσομαι, specto, 131,4.
θυμαλγής. 48 [48] ὁ καὶ ἡ θυμαλγὴς, καὶ τὸ θυμαλγὲς, mœrore animum
49 afficiens : *à* θυμὸς, animus ; *&* τὸ ἄλγος, tristitia do-
γηθοίμαν. 50 lor. [49] *Pro* γηθοίμην, ο : 278, 16. [50] *Pro* βομβεῦσα, ε
βομβεῦσα. *vt* ποιοῦσα, 116,24 : *à* βομβέω, resono vt apis. *fit enim*
51 *ab* ὁ βόμβος, ου, bombus, sonus apum, 130,8. [51] 163,
ἱκοίμαν. 52 26. [52] 306,24. [53] *Vt* ζευγνὺς, 147,15 : *à* διαδύμι τὸ
διαδύς. 53 διαδύω, ingredior. [54] *Pro* ἢ, ο : *neglecto* ι *subscripto*, 22,
54 17. *in Aldino tamen exemplari vetustissimo legitur* ᾧ,
55 *puncto subscripto*. [55] *Pro* πυκάζη, ζ : *vt* τύπτη, 94, 31:
πυκάζω. *à* πυκάζω, orno, denso : *hoc à* πύκα, ornatè, densè,
56 130,8, [56] 152,20 : *&* 277,17. [57] *Pro* λεαίνης, ο. *vide*
θηλάζω. 57 171,14. [58] ἡ θηλὴ, ῆς, mammæ fœminæ : *hinc* θηλά-
58 ζω (130,8) lacto, lactor, vbera sugo. *nam dicitur tam*
59 *de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur*. [59] 162,
ποθορεῦσα. 60 36. [60] *Vt* βοῶσα, 120, 14 : *à* ποθοράω, 169, 14 *&* 20.
ποθορῶ. 61 [61] *Aduerbiascit vt* τὸ καλὸν, 28. omnino lapis, *id est*,
τὸ πᾶν. 62 *durissima & asperrima instar saxi*. [62] *Componitur ex*
ὁ ἡ κυανόφρυς, † ὁ κυανὸς, οῦ, niger ; *&* ἡ ὀφρῦς, ύος, supercilium, 49,10.
υος. 63 [63] *Vt* τύψαι, 111,32 : *à* προσπτύσσομαι *vel* προσπτύσσω,
κινοῖσι. 64 μ. ύξω, amplector. [64] *Pro* τοῖς κινοῖς, *id est*, κινοῖς, *à* κι-
φιλάμασι. 65 νὸς, *pro* κενὸς, vacuus. [65] *Pro* τοῖς φιλήμασι, α *&* ο. τὸ
φίλημα, ατος, *verbale* 181,31 : *à* φιλέω, μ. ήσω, amo, sua-
66 uior, osculor. † [66] *Doricè pro* ἡδεῖα, *à masc. adiect.* ἡδὺς,
ὁ τέρψιμος. 67 iucundus, suauis. [67] *Verbale*, 181,35 : *à* τέρπω, μ. ψω,
τίλαι. 68 delecto, demulceo. [68] *Vt* τύψαι, 91,10 : *à* τίλλω, μ.
69 ιλῶ, vello, discerpo. [69] 162,33. [70] *Vt* τύψας, 92,19:
70 *ab* ἐμπλέκω, *quod componitur ex* ἐν, (321, 15) *&* πλέκω,
71 plico. [71] *Datiuus pl. poëticus*, 53,18 : *ab* ὁ κάλυξ, κος, folli-
culus qui florem & semē includit, genitiuus κισσοῖο
καλύκεσσι. *regitur à* καλύκεσσι : *vt sit hic sensus* ; *Hanc ego è folli-*
72 *culis (vel floribus) hederæ intexens, tibi seruo*. [72] ὀσμὴ
& Doricè ὀδμὰ (305,7) odor : *hinc* εὔοσμος *&* εὔοδμος,
εὐόδμοισι. odoratus: *vnde datiuus pluralis* τοῖς εὐόδμοισι *pro* εὐόδ-
δύσσοος. 73 μοις, ι. [73] Componitur ex δυς, 183,4 : & σόος : *quasi* dif-
ἡ βαίτη, ης. 74 ficulter saluus, [74] *Pro* τὴν βαίτην, ο. *Bæta est indumē-*
75 *tum ex pellibus consutis, vestis pellicea & pastoralis*. [75]
ἁλεῦμαι. 76 163,38. [76] *Pro* ἁλοῦμαι, 21,29 : *vt* ψαλοῦμαι, 110,15 : *ab*
ἅλλομαι.

ἅλλομαι, salio, prosilio. [77] *Pro τὰς θύννως, 29, 14. Thynnus est nomen piscis prægrandis.* [78] σκοπιά, specula: *vnde* σκοπιάζομαι, speculor. 130, 8. [79] ὁ γρῖπος, rete; *hinc* ὁ γριπεύς, piscator, nexis retibus piscans. [80] *Pro* κἂν αἴκα, *per synalœphen:* αἴκα *verò Doricum est pro* εἴκα, 22, 4 *&* 7. *vide* 229, 29. † [81] *Per aphæresim pro* ἀποθανῶ, *vt* τύπτω, 90, 27: *ab* ἀποθνήσκω, 303, 3: *&* 304, 18. [82] Tuum iucundum, *id est, tua iucunditas; hoc est, iucunditas saltem aliqua tibi meo facto parabitur; sat scio.* [83] 330, 13. [84] *Doricum est pro* πρώην, dudum. [85] *Dorica particula, pro* ὁπηνίκα, quando. [86] *Verbum verbo,* me referente *vel* indagante, *siue* mentionem faciente; *id est, quum ex Telephili strepitu ac ex prophetissæ cuiusdam responsis indagarem & augurarer, num me redamares: neque Telephilum, &c.* μεῦ *pro* μοῦ, 162, 8. *&* μεμναμένος *pro* μεμνημένος, 0. *Vide* 201, 19: *&* 351, 35. [87] *Est folium papaueris:* † *dictum quasi* δηλέφιλον, *quòd amorem præmonstret. nam huius folijs intra manum collisis, ex sono de amore iudicabant: si enim legitimum & acutum sonum reddidissent, se ab amatis redamari coniiciebant: contrà, ex molli, inani ac illegitimo foliorũ Telephili strepitu, se in amicarum odio esse coniectabant. In eadem hæresi hodie multos versantes vidi, qui ex simili effectu foliorum buxi aut herbæ clematidis foco candenti admotorum, eadem prorsus indicia se accipere posse arbitrabantur.* [88] *Vt* ἐτύψατο, 109, 19: *sed sine augmento,* n: *à* ποτιμάσσω, 169, 14 *&* 19. [89] *Verbale,* 181, 31: *à* πλαταγέω, crepo, strepo. *In Aldino exemplari, pro* ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα, *legitur,* προτιμαξάμενον πλατάγησεν, mistum crepuit; *vel* tactum & intra digitos collisum, strepitum fecit. *vbi* προτιμαξάμενον *est vt* τυψάμενον, 213, 17: *à* προτιμάσσω: *quod est idem cum* ποτιμάττω. *nam* προτὶ *&* ποτὶ *Dorica sunt pro* πρός: *atque in hoc ipso loco quædam vetusta exemplaria habent* ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν *autem est vt* ἔτυψε, 84, 23: *sed sine augmento* n: *à* πλαταγέω, μ. ήσω. [90] *Pro* πήχει *à* πῆχυς, εως, 48, 23: *per brachium siue cubitũ videtur intellexisse manum vel digitos.* [91] *Vt* ἐτύφθη, 101, 31: *ab* ἐκμαραίνω, marcefacio, tabefacio: *compositum ab* ἐκ *quæ* ante

Margin notes: 77 τὰς θύννως. 78. 79 σκοπιάζομαι. 80 γριπεύς. κἂν αἴκα. 81 αἴκα. 82 ἀποθανῶ. τὸ τεὸν ἁδύ. 83 πέτυκται. 84 πρᾶν pro πρώην. 85 μεῦ. 86. μεμναμένος. 87 Τηλέφιλον. 88. 89 ποτιμάξατο. τὸ πλατάγημα, ατος. ποτί. 90. 91 ἐξεμαράνθην, ης, η.

ante vocalem fit ἐξ,169,2)& μαραίνω, μ. ανῶ, *tabefacio, arefacio.* [92] 202,5:& 216,21. [93] *Vt* ἡ Λητὼ 59,22.

εἶπεν,ες,ε. 92 est autem nomen cuiusdam vetulæ sortilegæ cri-
93 bro vaticinantis: quæ diuinandi ratio ad no-
πάλαθία. 94 stra vsque tempora permanauit. [94] *Pro* τὰ ἀληθῆ *à* τὸ ἀληθὲς,56,26.*Perpende hic tria: synalœphen siue contractionem; de qua* 229,1.*Dorismum*,ο:*& Ionismum*,m.

κοσκινόμαντις. 95 [95] *Dictio composita ex* τὸ κόσκινον,*vel* ὁ κόσκινος, cribrum;
ἁ ποιολογεῦσα. 96 *&* μάντις, ιος, vates. [96] *Pro* ἡ ποιολογοῦσα, ο,*&* τ: *vt* ποιοῦσα,:16,24 *à* ποιολογέω, herbas colligo, *ab*: ἡ ποία, herba:*&* λέγω, lego colligo. [97] *Pro* παραιβάτις. *nam poe-*
παραιβάτις. 97
παραί. *tæ* παραὶ *pro* παρὰ *dicunt*: *& fit à masculino* ὁ παραιβάτης, κ: *vt* ἡ διαιτῆτις, *ab* ὁ διαιτητὴς 171, 18. παραιβάτης, *autem, id est*, socius, comes, *est verbale*, 182, 5. *à* παραβαίνω: iuxta eo: *sed quasi à* παραβίβημι, *vel* παραβάω, 273.18. *Hunc versum præcedenti sic coniunge*, Καὶ Ἀγροίω κοσκινόμαντις, ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, εἶπε πάλαθία, Atque Agrœo cribro vaticinans, dudum herbas colligens sequens, dixit vera: & herbas colligens sequens, *id est*, *dum messores sequens, relictas spicas colligeret* [98] 163,3. [99] *Componitur*
98 *ex* ἐν,321,15.*&* χεῖμα,239,30. [1] 45 2. [2] *Pro* ποιῆ,
99 117.2.*nam Dores* ι *subscriptum sæpe negligunt*,24, 17
ποῖη. 1 [3] *Ab* ὁ καὶ ἡ δίδυμος, geminus, gemellus; τίκτω
2 pario (*cuius præteritum medium* τέτοκα, 108, 17)
διδυμαὶόκος. 3 *fit regulariter* ὁ διδυμοτόκος, geminos inixa, gemellos pariens: *verùm poetæ in compositis ex nominibus tertiæ declinationis*, ο *claudens primam compositionis partem*, *in* η *mutant*, διδυμητόκος, *& Doricè* διδυματόκος, ο. *Idem nonnunquam etiam in prosa fieri, declarant* ἐλαφηβόλος, πολλοστημόριον: *& similia quæ alij Ionismum habere putant, cum potius videantur esse Attica.*

4 [4] *Quum nomen proprium articulo fultum*, *regit genitiuum proprij nominis*, *cum eo articulo*, *si sit masculinus*, *intelligitur in eodem casu* υἱὸς, *id est*, filius: *si sit fœmininus*, *suppletur* θυγάτηρ, filia: *vt*, Πέτρος ὁ Ἰωάννου, Petrus Ioannis, *scilicet* filius, Ἐριθακὶς ὁ, *& Doricè*, ἁ Μέρμνωνος, Erithacis Mermnonis, *supple* filia.

μελανόχρως. 5 [5] *Dictio composita ex* ὁ μέλας, μέλανος, niger: *&* ὁ χρώς,

ὁ χρὼς χρωτός: cutis, corpus. [6] Pro δώσω,[9] ἀ δίδωμι, 316,1. [7] 158,13: & 163,15: & 350,16. [8] *Vt* τύπτῃ, 8
94,31: *ſed neglecto ι ſubſcripto* 22, 17. *ab* ἐνδιαθύπτω, *vel* ἐνδιαθύπτομαι, ludibrium & delicias facio. [9] *qua-* 9
ſi dicat : † *Amarillida procul venientem videre videor*: 10
num igitur ipſam inuiſam? [10] 294,31. [11] *Vt* πιστεῦμαι. 11 ἀστεῦμαι.
314,1: & 315,28: *ab* ἀδω. [12] *Vt* τυφθείς, 107,1: *ab* ἀ- 12 ἀποκλιθείς.
ποκλίνω. *Vide* 223,14. [13] Κε ποτίδῃ, *pro* προσίδῃ ἄν. *nam* 13 κεποτίδῃ.
κε eſt ἄν, 350,39. *& in* ποτίδῃ *punctum ſubſcriptum deſideratur*, 22, 17. *&* ποτὶ *loco* πρὸς *poſitum eſt : tamen ι quod eſt in* ποτίδῃ, *non pertinet ad* ποτὶ, *ſed ad ſimplex* ἴδῃ. *Vide* ἰδὼ, ἴδω, ῃς, ῃ. 294,1. [14] 231,17. [15] *Sequentes verſus, tribus vltimis exceptis, ſunt cantilena, quam caprarius audiente Amarillide canit. hæc pluribus fabulis contexitur: quibus non paucos enumerat, qui ægrè quidem, ſed tamen ſuis amoribus tandem ſumma cum voluptate ſunt vſi: quorum exemplo ipſe in ſpem primùm erigitur ſe aliquando Amaryllide potiturum: mox verò in deſperationem rurſus adducitur, vbi videt illam his auditis nullo modo commoueri. Quia verò ſine harum fabularum cognitione contextus eſt ſubobſcurus, eas paucis perſtringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta: quæ cum mira corporis velocitate præſtaret, & nuptijs & omnino abhorreret, procis ſuis curſus certamen propoſuit, in quo victum mortis pœna; victorem, coniugij ſui præmium ſequeretur. Multis itaque victis, tardem Hippomenes manes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ ſingulatim proijciens, eam malis colligendis detentam ſuperauit, ac poſtea in vxorem duxit. Altera ſic habet: Cum Bias Peronem Nelei filiam miſerè deperiret, eamque Neleus ſe illi daturum negaret, niſi is boues, quas Iphiclus vi raptas è Pylo Nelei vrbe in Othryn Theſſaliæ montem abduxerat, reſtituendas curaret: Melampus vaticinio clarus, ſe maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit: atque Bias amica potitus eſt: ex qua poſtea Alpheſibœam ſuſtulit. Tertia fabula, eſt de Adonide paſtore: quem cùm Venus (quæ & Cytherea à Cythera inſula, in qua*

Fabula de Atalanta & Hippomene.

De Biante & Perone.

De Adonide. & Venere.

qua primùm coli cœpta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed cum Venus aliquot menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac postea illum in delicijs habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium constanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno arctissimo sopiuit, vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula, est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex ea concubitu facta est grauida: quæ res est auditu incredibilis ijs qui mysteriorum amoris sunt

De Endymione & Luna.

De Iasione & Cerere.

βέβαλοι.

16 *ignari: qui βέβαλοι nuncupantur,* [6] *Imperfectum ab* γαμαι.

17 ἐθέλω. [17] *Pro* γῆμαι, *o:* 277,21. [18] 195,32. [19] 271, ἴδον,ες,ε.

18 32. [20] *Pro* ἤνυεν, *o. imperfectum vel aoristus secun-*

19 *dus ab* ἀνύω. [21] 293.36. † ὡς ἴδεν, postquam vidit,

20 *supple* mala quæ proiecerat Hippomenes, ὡς ἐμάνη, ἐμάνη.

21 sic, *id est* valde, insaniuit, subaudi malorum de-

22 siderio & amore. [22] Vt ἐτύπην: 102, 2, à μαίνομαι, ἄλλετο.

23 *Vide* 86, 11, [23] *Pro* ἥλλετο, *o. Imperfectum pro ao-*

24 *rist. sec. qui per vnicum* λ *scriberetur,* 86.25, *in margi-*

25 *ne: ab* ἄλλομαι*: vel dicemus esse sine augmento,* n. *No-*

26 *tatur spiritu tenui, Aolico more, quamuis* ἅλλομαι *aspi-*

27 *retur: veluti &* ἆλτο *pro* ἧλτο: de quo 288, 33. [24]

28 229,35. [25] 245, 26. [26] *ἁ μάτηρ ἁ χαρίεσσα, &c. pe-* χ' ὡ μάτηρ. ἄγε.

29 *riphrasis est ipsius Peronis, quam Bias adamabat.* [27] *Po-*

30 *eticum pro* ὄρεσι, ἀπὸ ὄρος, εος, & *poeticè* οὖρος [28] ἡ νο-

31 μὴ, ῆς, pabulum, pastura: *hinc* νομεύω pasco, 130,

32 [29] 340.2. [30] 179.12, [31] 336,19. [32] 162. 36: & νομεύω.

33 163, 15. [33] *ἄτερ μαζοῖο τίθηντι, id est,* cessat ample- ὦ δωνε. τίθηντι.

34 cti vel gremio fouere. [34] 138, 15. [35] *Pro* ζηλωτὸς, ζαλωτός.

35 *o. verbale,* 182,5: *à* ζηλόω, ζηλῶ, & *Doricè* ζαλῶ, μ,α-

σω, *id est*, æmulor, suspicio, admiror, beatum iudico. 162,36. [37] *ἀτρέπω*, verto, muto, *fit verbale*, 184,3. ἡ τροπὴ, ῆς, mutatio, conuersio: *vnde cum a*

36 *priuatiuo fit adiectiuum* ἄτροπος, immutabilis, incon-

37 cussus, perpetuus. [38] 196, 6. *Per apostrophen ad* τόσσος.

38 *Amarillida sermonem conuertit.* [39] *Est genitiui plura-*

39 *lis à* τόσσος, tantus: id poeticum est pro τόσος. [40] *Vt*

40 ἔτυψε, 84,23: *à* κυρέω, adipiscor. *construitur cum ge-*

nitiuo.

nitiuo. [41] *Pro* πεύσεαδε, vt τύψεαδε 109, 32. *habet terminationem futuri secundi medij* τυπεῖσθε, 110, 5. *Vide* 111, 15, & 315, 29. *Venit autem à themate* πευθάνομαι, 314, 18: [42] 163, 3. [43] κεῖμαι, iaceo, *fit* (*vt habes* 239, 30) *à* κέω, κείω, & *crasi* κείω, *vnde fut. primum* κείσω, & *med.* κείσομαι, *pro quo Dores dicunt* κεισοῦμαι, *vel* κεισεῦμαι, 240, 9: & 314, 1. [44] 316. 24. [45] 166. 4. [46] *Cõmuniter dicendum erat* ἴδονται, *ab* ἴδομαι *futuro secundo medio: de quo* 224, 30: & 293. 27. *Iuxta huius analogiam, futurum secundum actiuum esset* ἰδῶ, *non* ἴδω: & *tertia pluralis* ἰδοῦσι, *non* ἴδουσι. Pro ἴδουσι *verò antepenacuto, Theocritus more Dorico* 76, 21. *dixit* ἴδοντι. *Ego malim legere* ἴδονται, *quod futurum secundum huius verbi in voce actiua vix inueniatur* [47] 278, 16.

41

42 κεισεῦμαι.

43

44

45 πευσεῦν.

46 ἴδοντι.

47 γενοίμην, οιο, οιτο.

PINDARI OLYMPIA
ΠΙΝΔΑ'ΡΟΥ 'ΟΛΥ'ΜΠΙΑ 1
siue Olympiæ victores.
ἢ Ο'λυμπιονῖκαι.

Hieroni Syracusio celeri.
Ἱέρωνι Συρακουσίῳ † κέλητι.

ODE PRIMA.
[2] ΕΙ'ΔΟΣ [3] Α'. 2.3

Strophe prima est versuum septemdecim.
[4] Στροφὴ α' κώλων ιζ. 4

Optima quidem aqua: sed Aurum, ardens ignis
Ἄριστον μὲν ὕδωρ. [5] ὁ δὲ Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ 5
Velut excellit nocte, superbis eximiè diuitiis. Si
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ, † μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Εἰ
verò certamina narrare Desideras mi anime,
δ' ἄεθλα [6] γαρύεν [7] Ἔλδεαι [8] φίλον ἦτορ, 6.7.8
Ne porrò sole speculeris. Aliud feruentius In
[9] Μηκέθ' ἁλίου [10] σκόπει [11] ἄλλο θαλπνότερον Ἐν 9.10.11
die

die fulgidum astrum, Vacuum per æthera.
22 °ἀμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον, °Ἐρήμας δι' [12] αἰθέρος. a
Neque Olympico certamine præstantius eloque-
23.24 Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα [13] φέρτερον [14] αὐδάσο- c
mur. Vnde celeberrimus Hymnus vndique-poni-
15.16 μεν. °Ὅθεν [15] ὁ πολύφατος Ὕμνος [16] ἀμφιβάλλε-
tur sapientum consilijs, resonare saturni filium in
17.18 ται σοφῶν [17] μητίεσσι, [18] κελαδεῖν Κρόνου παῖδ' ἐς a
prædiuitē venientes *Ac* beatum Hieronis larem,
19.20 [9] ἀφνεὰν [20] ἱκομένοις Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Antistrophe versuum xvij.
[4] Ἀντιστροφὴ κώλων ιζ.

Iuris qui administrat Sceptrum in pecorosā
21.22 Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει °[21] σκᾶπτον ἐν °[22] πολυμάλῳ
Silicia; decerpens quidem Cacumina virtutibus
23.34 Σικελίᾳ; δρέπων μὲν [23] κορυφὰς [24] ἀρετᾶν
ab omnibus: Respōdet autem & Musices in flore:
ἀπὸ πασᾶν: Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ °Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Vt ludimus dilectam Viri circa crebrò Mensam.
25 [25]Οἷα παίζομεν °φίλαν Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.
Atqui Doricam citharam à clauo Sume, si tibi
26.27 [26]ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβαν', [27] εἴ τι [f] τοι
Pisæque Et Pherenici iucunditas Mentem dul-
28 °Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις Νόον [f] [28] ὑπὸ γλυ- e
cissimis applicuit cogitationibus: Quādo iuxta al-
κυτάταις [f] ἔθηκε [a] φροντίσιν: °Ὅτε παρ' Ἀλ-
pheum proruit corpus Prōptissimum in cursibus
29.30 φεῷ [29] σύτο, δέμας [30] Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι a
exhibens, Victoriæ verò admiscuit dominum,
31.32 παρέχων, [31] Κράτει δὲ [32] προσέμιξε °δεσπόταν,

[4] Ἐπωδὸς κώλων ιγ'.
Epodus versuum xiij.

Syracusium equis-gaudentem Regem. Lucet
33 Συρακόσιον °[33] ἱπποχάρμαν Βασιλῆα. Λάμπει
Verò ei gloria apud augustam Lydij Pelopis
34.35 δέ [34] οἱ κλέος παρ' °[35] εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος

cole-

coloniam, quem valde potens Amauit terræ con-
ἀποικίᾳ, [d] τῶ [36] μεγασθενὴς [37] Ἐράσσατο ὁ [38] γαιήο- 36.37.38
cussor Neptunus, Postquam illum *ex* puro lebete
χος Ποσειδῶν, Ἐπεὶ [39] νιν καθαροῦ λέβητος 39
extraxit Clotho, ebore splendido Humero ex-
[a] [n] [40] ἔξελεν Κλωθὼ, [41] ἐλέφαντι [42] φαίδιμον Ὦμον [43] κε- 40.41.42.43
ornatum. Profectò mirum nimis: Et alicubi
καδμένον. Ἦ † [44] θαῦμα [45] τὰ πολλά· [46] Καί που τι 44.45.46
etiam mortalium mentem, Supra verum sermo-
καὶ βροτῶν φρένας, [47] Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λό- 47
nem, Fabrefactæ mendacijs varijs Decipiunt
γον, [48] Δεδαιδαλμένοι [49] ψεύδεσι ποικίλοις [50] Ἐξαπατῶντι 48.49.50
fabulæ.
μῦθοι.

SCHOLIA.

[1] *Suas Odas Pindarus Olympia siue Olympionicas* 1 τὸ εἶδος, εος.
inscripsit, quòd his Olympia certamina, quæ ad Olympiam τὰ Ὀλύμπια.
urbem quinto quoque anno celebrabantur, atque eorum ὁ Ὀλυμπιονί-
certaminum victores (qui Olympionicæ, ἀπὸ τῆς νίκης, κης, ου.
id est, à victoria, *dicuntur) summis in cælum usque lau-* ἡ Ὀλυμπία, ας.
dibus extollat, & prima quidem Ode Hieronem Syracu-
sanorum regem, qui celes septuagesima tertia Olympiade
victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudum præco-
nio ad sidera euehit. Est autem celes, is qui equum de- κέλης, ητος.
sultorium, id est, solum, videlicet sine bigis aut quadrigis,
incitatissimo cursu agitat: quo nomine ipse quoque e-
quus appellatur.[2] 186, 16: & 400, 20. [3] *Literis alphabe-* 2.3
ticis utuntur Græci pro notis arithmeticis; ut in Lexico-
rum appendicibus fusissimè explicatur. [4] *Diuisæ sunt* 4 στροφή.
Odæ Pindari per Strophas & Antistrophas, quæ eodem ἀντιστροφή.
semper numero & eisdem versuum legibus constant; at- ἐπῳδός.
que per Epodos, & numero & versuum ratione ab utra-
que illa variantes. Si verbum verbo velis reddere, στρο-
φὴ *versionem sonabit, à* στρέφω, verto: ἀντιστροφή, *inuer-*
sionem vel contrauersionem: & ἐπῳδός, *accentionem.*
Erant autem vocabula chorearum ac saltationum, quæ
ad lyræ concentum ducebantur. dum enim Strophe occi-
nebatur, saltantes sese ab una parte in alteram verte-
bant: in Antistrophe gradum inuertebant: & in Epodo

5 *interquieſcebant.* [5] *Ordinem huius conſtructionis paulò*
inuerſum ſic retexe: Aurum verò † *eximiè excellit ſu-*
perbis diuitijs, (id eſt, reliquis metallis) non aliter quàm
χρύσεο. 6 *ignis noctu.* [6] *Pro* χρυσὸς: *Doriſmus duplex. Vide* 21,
ἔλδεαι. 7 3: *&* 22, 15: *&* 29, 2: *à* χρύσεο. [7] *Pro* ἔλδῃ, 95, 33:
8 *vt* τύπτῃ, 94, 31: *ab* ἐλδομαι. [8] φίλον ἦτορ, carum cor,
9 care anime; *vel*, mi anime. [9] *Pro* μηκέτι, 9, 25 *&*
10 27. *id eſt*, ne amplius, ne poſthac, ne porró. [10] *Vt*
11 ποίει, 116, 1: *à* σκοπέω. [11] 188, 4. [12] 41, 29. [13] 174, 31.
12 [14] *Vt* τυψόμεθα, 87, 14: *ab* αὐδάω, *ſiue* αὐδάζω, μ. άσω. [15] *A*
13 φημὶ (241, 9) *cum* πολὺ, *id eſt*, multum, *fit verbale* (182,
πολύφατος. 14 5) ὁ ἡ πολύφατος, celebris, vulgatus, de quo multus
15 ſermo habetur. [16] *Id eſt, paſſim celebratur, vel exor-*
μητίεσσι, *ſeu* 16 *natur.* [17] *Datiuus pluralis poeticus*, 53, 18 *&* 23: *ab* ἡ
μήτισι. 17 μῆτις, ιος. [18] Reſonare, *&c. id eſt, Vt ij qui veniunt in*
18 *amplas ædes Hieronis, celebrent Iouem Saturni filium.*
ἀφνεός, ά, όν. 19 κελαδεῖν, *vt* ποιεῖν, 116, 20: *à* κελαδέω. [19] *Ab* ἄφενος (*de*
ἱππόμαχος, ου. 20 *quo* 389, 61) *fit adiectiuum* ἀφνειὸς *vel* ἀφνεός. [20] 306,
σκᾶπτον. 21 27. [21] Pro σκῆπτρον, ο: *&* σκῆπτρον *pro* σκῆπτον, *abiecto* ρ, *vt*
in σκηπτοῦχος, *id eſt*, ſceptritenens, *non* σκηπτροῦχος, *dici-*
πολύμαλος. 22 *mus tamen pro eodem* σκηπτροφόρος. [22] Pro πολυμήλῳ, *et*
ex πολὺ, multum; *&* τὸ μῆλον, ouis: *quaſi* ouibus abū-
23 dante. [23] *Id eſt, ſummam virtutum omnium.* [24] *Pro*
ἀρετᾶν πασᾶν. 24 ἀρετῶν πασῶν, 24, 11 *&* 33. [25] *Id eſt, vt viri haud rarò*
25 *ludere ſolemus prope cara ſympoſia. Nam huius clauſulæ*
vocabula hoc modo ſunt retexenda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παί-
26 ζομεν ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν. [26] *Supple*, ὦ φίλον ἦτορ, mi
anime. *Nam ſeipſum hortatus Pindarus, vt Dorica*
dialecto Hieronis victoriam prædicet, quam illi ſuus e-
quus (dictus Pherenicus, à φέρω, fero; *&* νίκη, victo-
ria) *attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum flu-*
uium inter Olympiam (quæ & Piſa dicitur) & Elim
27 *ciuitates in Peloponneſi regione ſitas celebrabantur.* [27] εἴ-
εἴ τι. τι, ſi quid; *id eſt*, εἰ κατά τι, ſi in aliquo, ſi vllo modo.
ὑπόθηκε. 28 [28] Pro ὑπέθηκε, *ab* ὑποτίθημι, ſubijcio; *item* ſuggero,
inſtituo. *De ſimplici* ἔθηκε, *vide* 138, 10: *&* 152, 7: *at-*
αὐτῶ. 29 *que* 215, 33. [29] 322, 2. [30] † *A* τὸ κέντρον, *id eſt*, ſtimu-
ἀκέντητος. 30 lus, calcar, *reiecto* ρ, *fit* κεντέω *vel* κεντάω, *id eſt*, ſtimulo,
pungo, 130, 8. *hinc cū* α *priuatiuo fit verbale* ὁ ἀκέντητος,
non

non punctus, *id est, generosus, promptus, & qui etiã cal-* προσέμιξε.
caribus non admotis in cursum pronus est. [31] τὸ κράτος, 31 ὁ ἱπποχάρμης,
εος, ους, τῷ κράτεϊ κράτει. [32] *Vt* ἔτυψε, 84,23: *à* προσμίγνυ- 32 ε.
μι, admisceo, adiungo: *sed quasi à* προσμίγω. *Vide* 247,
16. [33] *Pro* ἱπποχάρμαν, ο. *Est autem* ἱπποχάρμης, equis 33
gaudens, *vel* equis pugnans; *ab* ἵππος, equus; *&* χάρ-
μη, lætitia, gaudium; *vel* pugna, conflictatio. [34] 158, 34
13: *&* 163,15,19: *atque* 350,16. [35] *Pro* εὐάνορι, ο. ὁ καὶ ἡ 35
εὐάνωρ, ορος, *ab* εὖ (183,3: *&* 346,36) *&* ἀνήρ, vir: *signi-* εὐάνωρ.
ficat habentem & generantem bonos viros; vel poten-
tem & augustum. [36] *Quasi* μεγαλοσθενέες, magnæ po- 36 ὁ καὶ ἡ μεγαλοσθε-
tentiæ, valde potens, magnanimus. [37] *Pro* ἠράσσατο, 37 νὴς, έος.
126,24: *vt* ἐτύψατο, 109,19: *ab* ἐράω, μ. άσω, amo, *geni-*
tiuum habet τοῦ, 352,19. *Pelopem verò à Neptuno maris Deo adamatum ait, quòd prospera nauigatione sit vsus, quũ Lydia patria relicta, in Elidem se contulit: vbi Oenomao Eleorum rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiam vxorem duxit, regnúmque dotale accepit; ac totam illam peninsulam* Πελοπόννησον, *quasi* τοῦ Πέ- Peloponnesus.
λοπος νῆσον, Pelopis insulam, *appellauit. Pelopem verò infantem adhuc ac tenellum Tantalus eius pater, Deos conuiuio excipiens, membratim discerpsit, coctúmque eis apposuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abstinuere omnes; vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit. hîc Dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus inijcientes, pro comeso humero eburneum reposuerunt: ac Clotho, Parcarum vna, illum è lebete extractum ad vitam reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quòd fabulis sæpe plus fidei quã ipsi veritati adhibeatur.* [38] *Componitur ex* ἡ γαῖα, terra; *&* ἔχω, *quod inter a-* 8 γαιάοχος.
lia significat, teneo, cohibeo; agito, moueo; *quasi* ter-
ram continens, terræ motor vel concussor. *Commu-*
niter dicitur γαιήοχος, *sed Doricè* γαιάοχος, ο. [39] 162,37. 39
[40] *Pro* ἔξειλεν, n: *ab* ἐξαιρέω. *vide* 271,26. [41] ὁ ἐλέφας, 40 ἔξειλεν.
αντος, elephas animal; *&* ebur, *id est, dens elephan-* 41 ἐλέφας.
tis. habet enim elephas duos dentes, vel potiùs cornua,
ex quibus fiunt opera eburnea. [42] 186,39. [43] *Pro* 42
κελαδεινῶν, *vt* πίφραδέ μοι *pro* πέφραδέ μοι, 101,9: *&* ὅς μὴ 43 κελαδεινός.

pro ὀσμὴ, 305,7 : *à* κάζω, orno, inſtruo, adorno. κεκασμένος φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, ornatus ſplendidum humerum ebore, *id eſt, eburneo fulgens humero. Vide* 335,
44 4,9. [44] Τὸ θαῦμα, ατος, miraculum, res noua viſúque mira: *vnde &* θαυμάζω, admiror, in admiratione
θαυμάζω. 45 habeo. [45] 168,14. [46] Καί πού τι καί: *geminatur* καί,
καί πού τι καί. 46 *vt ſæpe aliàs Atticè.* τι *quoque vacat: vel ita interpretandum, vt dictum eſt in* εἴ τι, *numero* 27. καί που *autem ſignificat,* ac ſanè aliquando, & aliquoties, vnde &.
47 [47] *Id eſt, magis quàm verus ſermo.* [48] *Vt* τετυγμένοι,
δεδαιδαλμένοι. 48 106,30 : *à* δαιδάλλω, vario, orno, arte conficio. [49] τὸ
ἐξαπατῶντι. 49 ψεῦδος, εος, mendacium. [50] *Pro* ἐξαπατῶσι, 76,21 : *vt*
50 βοῶσι : 119,15 : *ab* ἐξαπατάω, decipio, allicio.

Atque hæc quidem de præceptionum grammaticarum praxi dicta ſufficiant: in quibus ſi quiſpiam nos plus æquo breuitati ſtuduiſſe queratur, quòd vbique ferme ſolis literis aut notis, vel ex Inſtitutionibus adducta voce ſimili, dictionum accidentia aut dialectorum proprietates deſignaſſe contenti, nihil aut certè parum ad id quod volumus explicandum afferamus: næ is ſciat nos non aliam Grammaticam hîc denuo tradere, (cùm vna ad id quod quæritur poſſit abundè ſatisfacere) ſed deſcriptæ ſemel aliquem tantummodo vſum, quàm breuiſſimè fieri potuit, vel notis, vel pauciſſimis verbis demonſtrare voluiſſe. Reliquum eſt vt, quemadmodum antea ſumus polliciti, paucis quoque perſtringamus, quo ſpiritu, aſperóne an tenui, vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro ſunt ſemper afficiendæ, quoties dictionis initium occupabunt. Primùm itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quæ initiales has vocales vel diphthongos ſubſequantur. Poſtea verò explicabitur, quem ſpiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRI-

SPIRITVVM RATIO.

Regula.

Piritus Nominatiui retinetur in obliquis. ſic in verbis omnia tempora ſeruant ſpiritum præſentis, quamuis vocalis mutetur; vt ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, *pecco, peccabam*: ᾄδω, ᾖδον, *cano, canebam*. Excipe ἔχω, cuius futurum eſt ἕξω, 218, 6. & 297, 31.

ἔχω, μ. ἕξω.

Compoſita. *Deriuata.*

Compoſita, retinent ſpiritum ſimplicium: ſic deriuata primitiuorum, modò principalis litera ſeruetur. Excipe ἱδρώς, *ſudor*; *ab* ἰδίω, *ſudo, laboro*. ἅμυδις, *ſimul*; ab ἅμα, *ſimul*; Æolicum eſt. Æoles autem ſpiritum aſperum omnino reſpuunt, 23, 5.

Aeoliſmus.

Numeralia.

Numeralia aſpirantur; præter ὀκτώ, *octo*: ἐννέα, *nouem*: & εἴκοσι *viginti*. ſic eorum deriuata, ὄγδοος, *octauus*: ἔνατος, *nonus*: εἰκοστὸς, *viceſimus*, &c.

Relatiua ſiue redditiua.

Relatiua vel redditiua, facta per aphæreſim tenuis conſonantis, aſpirantur; vt τόσος, ὅσος, *tantus, quantus*: πηνίκα, ἡνίκα, *quando, quum*. Excipe τῆμος, ἦμος, *tum, quum*.

Pronomina.

Pronomina ab ε inchoata, leuigantur; præter οὗ, *ſe*; cum compoſito ἑαυτοῦ, *ſui ipſius* & ἕθεν, atque εἷο, pro οὗ, *ſui*: & ἑός, pro ὅς, *ſuus*. Quæ ab alia vocali quàm ε incipiunt, aſpirantur; præter αὐτός, *ipſe*. aſpiratur & αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Articuli.

Articuli notantur ſpiritu aſpero. nam ὦ non eſt articulus, ſed aduerbium vocandi.

Augmentum ſyllabicum.

Augmentum ε præpoſitum conſonanti, leuigatur, præterquam in præterito perfecto & pluſquāperfecto verbi ἵστημι, *ſiſto*: ἕστηκα, ἑστήκειν, 152, 3, 3: & 287, 26. Quum verò ε Atticè præponitur vocali, ſeruat ſpiritum præſentis, 211, 13.

Præpoſitiones.

Præpoſitiones leuigantur, præter ὑπό & ὑπέρ.

Coniunctiones.

Coniunctiones leuigantur, præter cauſales; vt ἵνα, *vt* ἕνεκα, & ἕνεκεν, & Ionicè εἵνεκα & εἵνεκεν, *cauſá gratiá*: ὄφρα tamen (*id eſt* vt), leuigatur.

Regula.

Quæ à vocali aſpirata incipiunt, ſi υ aſſumant, aſpirationem abijciunt: vt ὅρος, οὖρος, *terminus*. ſigni-

ficat etiã ὄρος *montem*; ſed tũ fit à τὸ ὄρος ſpiritu tenui.

Notio. Hoc notatu dignum, Latinos ſæpenumero ſpiritum Græcorum aſperum per h exprimere: Ἕκτωρ, *Hector*, interdum per ſ: ὑπὲρ, *ſuper*: ὑπὸ, *ſub*: ὗς, *ſus*: ἕρπω, *ſerpo*: ἓξ, *ſex*: ἑπτὰ, *ſeptem*. nonuunquam etiam, ſed rariùs, per v conſonum: vt ἑσπέρα, *veſpera*: ἕλω, *vello*: ἕλκος, *vulnus*.

υ vbique aſpiratum. Sed iam aperiamus quo ſpiritu vnaquæque vocalis aut dipthõgus ante has vel illas literas afficiatur. Atque υ quidem, ſemper ante quaſcunque literas aſpiratur: aliæ autẽ vocales ac dipthõgi omnes, tenui magis quàm aſpero ſpiritu gaudẽt: de aſpiratis igitur ſunt ſolùm tradendæ regulæ, & earũ exceptiones. vbi enim de omnibus vocabulis aſpirandis cõſtiterit. reliqua omnia leni ſpiritu afficienda cenſebũtur. Primùm itaque α aſpiratur ante.

Ante quas literas α aſpiretur.

† βρο: vt ἁβρὸς, *delicatus, mollis*.

γι: ἅγιος, *ſanctus*.

δρο: ἁδρὸς, *adultus plenus*.

λι: ἅλις *ſatis*: † ἁλία, *mare*.

λκυ: ἁλκυὼν, *halcyon*, auis.

λμ: ἅλμη, *ſalſugo*.

λοσ: ἁλοσύδνη, *mare*.

λυρ: ἁλουργὸν, *purpureum*.

λσ: ἅλτις, *ſaltus palpitatio*: hæc quidam leuigant.

λω: ἅλωμι, *capio*: ἅλως, *area*.

μαξ: ἅμαξα, *plauſtrum*, ab ἅμα *ſimul*; & ἄγω, *duco*, alij deducunt ex ἄμητος, *meſsis*: & ἄγω: ac ideo α leuigant: vt Hesiodus, ἐπ' ἄμαξαν, *in plauſtrum*.

μαρτ: ἁμαρτάνω, *pecco*.

μιλλ: ἅμιλλα, *certamen*.

παλος: ἁπαλὸς *tener, delicatus*.

παντα: ἁπανταχῆ, *vbique*.

πλο: ἁπλόος & ἁπλοῦς, ἡ ἁπλόη & ἁπλῆ, *ſimplex*.

ρμ: ἅρμα, *currus*: ἁρμόζω, *congruo*.

ρπ: ἁρπάζω, *rapio*.

ψικ: ἁψίκορος, *mox ſatiatus*.

ψιμ: ἁψιμαχία, *pugna præluditum*.

Compoſita ex α. Ab his regnlis excipe compoſita ex α: vt

Ἄβρομιος, *abſtemius*.

ἄβρομος, *obſtreperus*; ab α intenſiuo, & βρόμος, *ſtrepitus*: ſed ab α priuatiuo ſignificat *ſine ſtrepitu*.

Ἄβρεχος

Ἄβροχος, non rigatus siccus, & ἀβροχία, humoris penuria.

Ἀγίγαρτος, vinaceis carens; vuæ species.

Ἄλυτος, ineuitabilis.

Ἀλιθὴς, έος, & ἄλιθος, ου non calculosus, sine calculis.

Ἄλιμα, τὰ, pharmaca quæ famem obrepere prohibent.

Ἀλίμενος, importuosus, portu carens: vnde ἀλιμενία, importuositas.

Ἀλίπαντα, τὰ, medicamenta non pinguia.

Ἀλιπαρὴς, έος, non pinguis.

† Ἀλίπαστον, genus carnis.

sine pinguedine: at ἁλίπαστος, mari seu sale aspersus, aspiratur.

† Ἀλίπηρα, τὰ, impinguia.

Ἀλιπὴς, έος, pinguedine carens.

Ἀλώβητος, illæsus.

Ἀλώφητος, indesinens.

Ἀμάρτυρος, testibus carens.

Ἄπαλον, induciæ, cessatio à palæstra.

Ἀπλοΐα, nauigandi incommoditas. sic ἄπλοιος, nauigio carens: ἄπλοος, nauigationi ineptus.

Ἄπλοκος, non implicatus.

Ἀπλώστεροι, minus valentes nauigare.

ἄπλουτος, inops, sine diuitijs.

Et si quæ sint alia cōposita ex α quæ possint in eas regulas cadere, siue illud α significet priuationem, siue intensionem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum; siue sit abundans. semper enim α in compositione leuigatur: præterquam in ἅλυσις, *catena arcta & solida*, aut *vinculum intortum & inextricabile*, ex α priuatiuo, & λύσις, *liberatio, solutio*: (vnde ἁλύσιον, *catenula*: ἁλυσίδετος, & ἁλυσιδωτος, *catenatus*) & præterquam in ἅδης, ου, *Pluto, inferus*, ex α, & ἰδεῖν, *videre*. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia; eaq; partim cōposita ex α, sed quorum compositio non satis est nota; partim ex α non composita. Leuigantur autem, quòd nullā habeant affinitatem cum aspiratis. Omnia enim aspirata incepta ab ἁβρ, sunt veluti quæ Coniugata rhetores appellant, & ab ἁβρὸς deduci videntur: sic inchoata ab ἁγι, ἁδρ, & cæteris: vt ἁβροσύνη, *delicia*; ἁβρόβιος siue ἁβροδίαιτος, *delicatè viuens*: & sic de alijs: neq; solùm incepta ab ἁβρ, ἁγι, ἁδρ, &c, sed & alia quædā quæ postea, ne quid desideres, enumeramus

vt ἁβρίζομαι, *delicatè ornor*. Verumtamen non omnia in genere, quorum initium est ἀβρ, αγι, αδρ, &c. ab eodem capite manant: neq; etiam omnia aspirantur. nam sequentia omnia in emendatissimis variorum & bonorum authorum exemplaribus leuigata deprehendi.

Tenuem spiritum habentia, quamuis incipiant ab ἀβρ, ἀγι, &c.

Ἀβρόκαρπον, *abrotonū* herba.

ἀβρομίας, ας, ἡ, *tenebræ.*

Incepta ab ἀβροτ, præter ἀβρότης, *mollities : &* Ἀβροτίνιον siue Ἀβρότονον, nomen meretricis.

† Ἀγιγαῖος, *Agigæus* : proprium viri.

ἀγινέω, & ἀγινίσκω, *veho, duco.*

Ἄγις, *Agis*, rex Lacedæmoniorum : à quo & alij reges vocabantur ἀγιάδαι.

ἀγισμὸς, *via, semita.*

ἀγιστὴς, οῦ, *iniurius* : sunt qui aspirent.

† Ἀλίαρτος, vrbs Bœotiæ: at ἁλίαρτος spiritu aspero, est *herbosus.*

ἀλίγκιος, *similis.*

† ἄλιθες, αἱ, *alliorū & ceparum capita & nucles.*

Ἀλιλὰτ, *Alilat*: sic dicitur Vrania ab Ægyptijs.

ἀλινδέομαι, *voluor.*

ἀλινδήθρα, *volutabrum*, locus in quo volutant iumenta.

ἄλιξ, *alica.*

ἀλιστῆα, τὰ, *robusta.*

ἀλίσβη, *deceptio, fraus.*

ἀλίσγημα, *contaminatio.*

ἀλίσγω, *polluo*, Hesych.

ἄλισμα, *alisma*, plātæ genus.

ἀλίστρα, *volutabrum.*

† ἀλιτραί, *iniusta iudicantes.*

ἀλιβαίνω, *pecco, delinquo.*

ἀλιβία, *peccatum.*

Incepta ab ἀλιβα: vt Ἀλίβας, *Alibas*, fluuius inferorum.

Incepta ab ἀλιτ, sequēte vocali; præter ἁλιτενὴς, έως, *maritimus* (ἀλιτενὲς verò, id est, *humile*, à nonnullis leuigatur) & ἁλιτέρμων, *mari conterminus*: ἁλίτυρος, *caseus sale aspersus.*

Incepta ab ἀλιδρ, præter ἁλίδρομος, *mariuagus*; & ἁλίδρυφος, *mari alitus.*

ἄλος, *mæror*, & vrbis proprium.

Inchoata ab ἀλωπ: vt ἀλώπηξ, *vulpes.*

Ἀπαλοιάω, *abcīdo.*

ἀπαλοιφὴ, *litura.*

ἀπαντάω, *obuiā eo.* (νία.

Incepta ab ἁρμ: vt Ἁρμο-

Atque

Atq; hæc quidem ſunt quæ à prioribus regulis excipiuntur. Sunt verò rurſus & alia quæ aſpirantur, regulis illis non comprehenſa: quorum quædam ſunt eorum coniugata, quædam minimé. Illa autem ſunt,

Ἅβρα, *ancilla adoleſcentior.*

† ἁβροδίαιτη, *pellex.*

ἁβρίζομαι, *delicior.*

ἁβρῶς, *ſplendidè, delicatè:* at ὁ ἀβρὼς, *non exeſus*, leuigatur.

Ἁγναῖος, *purus, caſtus.*

ἁγνεία, *puritas, caſtitas.*

ἁγνευτήριον, *ſanctuarium.*

ἁγνευτικὰ, τὰ, *caſtius viuentia.*

ἁγνεύω, *caſtimoniam colo.*

† ἁγνὴς, έος, *caſtus, purus.*

† Ἅγνης, ητος, *Hagnes, etis*, mulieris proprium.

† ἁγνίζω, *purgo:* at ἀγνίζω, *corrumpo*, leuigatur.

ἅγνισμα & ἁγνισμὸς, *luſtratio, purgatio.*

ἁγνιστικὸς, *luſtrandi expiandique vim habens.*

† ἁγνίτης, *ſanctus, purus:* at ἀγνίτης, *Aeſculapij cognomen.*

ἁγνὸς, *purus, caſtus.*

ἁγνότης, *caſtitas.*

ἁγνῶς, *caſté, purè, pudicé.*

Ἅδε, *hæc*, Doricé.

ἅδην, *lubenter:* at ἄδην, *ſatis*, leuigatur.

ἁδινὸς, *cõfertus, frequens:* à quibuſdam leuigatur.

ἁδρέω, *adoleſco, augeor.*

ἅδρωσις, *craſſatio, perfectio.*

ἁδρύνω, *craſſum reddo.*

ἁδὺ, *ſuauiter.*

ἁδύγλωσσος, *ſuauis lingua.*

ἁδυεπὴς, *ſuauis ſermone.*

ἁδύπνοος, *ſuaue ſpirans.*

ἅδω, *placeo*, & ab eo deducta: quæ enumerantur, 247, 19, 35.

Ἅζω & ἅζομαι, *color, veneror:* at ἄζω, *ſicco*, leuigatur.

Ἁθρέω, *video*, Atticè aſpiratur, communiter leuigatur. idem iudicato de ἁθροίζω, *cõgrego:* ἁθροίσιμος, *frequens:* ἅθροισις, ἅθροισμα, ἁθροισμὸς & ἁθρότης, *cõgregatio, aceruus:* ἁθροιστικὸς, *congregatiuus:* ἁθρόος & ἅθρους, *denſus, frequens:* (at ἄθροος, *expers ſtrepitus*, leuigatur & antepenacuitur) ἁθρόως, *confertim.*

Ἅλαδε, *ad mare.*

Ἁλαὶ, *Halæ*, Bœotiæ oppidulum.

Ἅλαισα, *Halæſa*, Siciliæ oppidum.

Ἅλαισος,

*Ἅλαισος, *Halæsus*, Agamemnonis filius ex Briseide: itē Halæsus fluuius & mons non longè ab Ætna.

Ἅλας, ατος, τὸ, *sal & ὁ* Ἅλας, ου, *Hala*, viri proprium.

† Ἁλατοπωλία, *salis venditio*

*Ἁλία, Palladis cognomē apud Tegeatas, à delubro quod struxerat Haleus: at ἀλία, *tepor*, leuigatur.

ἀλεία, *piscatus*.

ἀλς, id est, *sal*.

*Ἁλεύς, *Haleus*, proprium viri.

†*Ἁλιάδες, *scaphæ piscatoriæ*.

*Ἅλλομαι, *salio, exilio*: tamē ἆλτο & ἆλτο pro ἥλατο, leuigantur: Vide 288 34.

*Ἁλοάω, *trituro*.

*Ἁλοεύς, *triturator*,

*Ἁλοητὸς, οῦ, ὁ, *tempus triturandi*.

*Ἁλόννησος, *Halonesus insula*.

Ἁλοπήγιον, *salinæ*.

Ἁλόω, *capio*: at ἀλόω, poeticè pro ἀλάω, *in errorem induco*, leuigatur.

ἅλς, *sal, mare*.

Ἁλτῆρες, pilæ plumbeæ massulæ ve, quib. vtraq; manu se librabant qui saltu certabāt, vt certiùs assiliret.

Ἁλτικὸς, *saltui aptus, agilis*.

*Ἁλυάττης, *Halyattes* pater Crœsi.

*Ἁλυκὴ, *mare*, Hesych.

*Ἁλυκίδες, αἱ, *salinæ salsulæ*.

*Ἁλυκὶς, ίδος, *salsugo*.

Ἁλυκὸς, *salsus amarus*: at ἄλυκος, *lupis carens*, leuigatur apud Hesych & Etymol.

*Ἁλυκότης, *salsedo, salsugo*.

Ἅλυς, *Halys fluuius*.

*Ἁλύω, *gaudeo*: item *mæreo*: Atticè aspiratur, comm. leuigatur.

*Ἅμα, *simul*, cū deriuatis.

*Ἁμαδρυάδες, *Nymphæ Hamadryades*, quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.

*Ἅμαρ, *vas in quo coria aptantur*: at ἆμαρ pro ἦμαρ, *dies*, dies leuigatur; quamuis à nonnullis aspiretur.

Ἁμασυκάδες αἱ, *pira quæ cum ficis nascuntur* vel *maturiescunt*.

Ἁματίζω, *misceo*.

*Ἁματροχία, *orbita; & concertatio in cursu*.

Ἁμέρα, Doricè pro ἡμέρα *dies*.

*Ἁμερία, *Hameria*, proprium mulieris.

ἅμα, *hama*, instrumentū ad incendium compescen-

ſcendum: at ἄμη *ſarculum, falx meſſoria,* leuigatur.

Ἀμηγέπη *aliquo modo:* a quibuſdam tamen leuigatur, veluti ἁμηγέπη ἁμηγέπως & ἁμωσγέπως, quæ etiam à nonnullis aſpirantur.

Ἄμιπποι, οἱ, *equi deſultorij, & pedites equitib. adiuncti.*

Ἀμὶς, ίδος, *matula, vas vrinarium:* at ἄμις, εως, *amis herba,* leuigatur à nonnullis.

Ἄμμα, ατος, *copula, nexus.*

Ἁνδάνον, *placens.*

Ἁνδάνω, *placeo.*

Ἁπανταχῆ, *vbique.*

Ἅπαξ, *ſemel.*

Ἁπαξάπας, αντος, *vniuerſus.*

Ἁπαξαπλῶς, *omnino.*

ἁπλᾶ, *ſimpliciter,* Doricè pro ἁπλῆ.

ἁπλαῖ, calciamenti genus Laconici, à ſimplicitate ſic dictum.

ἁπλῆ, *ſimpliciter.*

ἁπλήτιος, *ſimplex.*

ἁπλῶς, *ſimpliciter.*

ἁπτικὸς, *qui vim habet tangendi:* vnde τὸ ἁπτικὸν, *tactus, facultas tangendi.*

ἅπτομαι, *tango.*

ἁπτόμενος, *aptus,* id eſt, *conſertus* & *compoſitus.*

ἁπτὸς, *tractabilis, tangibilis.*

ἅπτω, *accendo, apto.*

ἅρκυς, *rete,* aſpiratum inuenitur.

Ἁσβῦται, *Haſbytæ,* populi.

ἅσσα, *quæ, quæcumque:* at ἄσσα, *quædam* leuigatur. ſic Atticè ἅττα & ἄττα.

ἅσσων Doricè pro ἥσσων vel ἥττων, *minor, inferior.*

ἅτε, *tanquam, vtpote.*

ἁτέριον, *diuerſum alienum.*

ἅτερος, Atticè pro ὁ ἕτερος, *alter.*

ἁφὴ, *tactus iunctura.*

ἁψὶς, ῖδος, *curuatura rotæ.*

ἅψις, εως, *tactus contrectatio.*

ἅψος, εος, *membrum.*

ε aſpiratur ante.

βδ: ἑβδομαῖος, *ſeptimanus.*

βρα: Ἑβραῖος, *Hebræus.*

δν: ἕδνον *donum iugale:* quod vxori à marito donatur.

δρ: ἕδρα, ας, ἡ, *ſedes.*

εδν: ἔεδνα, τὰ, *dos, dona iugalia.*

κ *ſequente alia vocale quã* ε: ἑκάς, *delongè, procul,* ἀ.

λεθ: ἑλεθερὴς, *calidus.*

λφο: ἕλφος, *paluſtris.*

λεν: ἑλένιον, *heleniũ,* herba *quæ & inula campana.*

λυκ

λικ: ἑλικὸς, *tortilis, niger.*
λκ: ἑλκῶ, *trabo.*
λλα: Ἑλλὰς, *Græcia*: ἕλλα, *sella.*
λλη: Ἕλλην, *Græcus.*
λμ: ἕλμινς, *tinea, lumbricus.*
λο: ἕλος, εος, τὸ, *palus, udis.*
λω: ἕλωρ, *præda, captura.*
ξ: ἕξις, *habitus.*
ορ: ἑορτὴ, *festum, festiuitas.*

Ab Ionibus talia leuigantur.

ρκ: ἕρκος, εος, *septum.*
ρμ: ἑρμηνεύω, *interpretor*: Ἑρμῆς, *Mercurius.*
ρξ: ἑρξείης, *coërcitor.*
ρπ: ἕρπω, *repo, serpo.*
σπερ: ἑσπέρα, *vespera.*
στ: ἑστία, *focus lar.*
ται: ἑταῖρος, *socius*. sic ἕταρος pro ἑταῖρος: vnde ἑταιρία, *societas, sodalitium.*
τερ: ἕτερος, *alter.*
τοιμ: ἕτοιμος, *promptus.*
φθ: ἑφθὸς, *coctus.*
ψ: ἕψω, *coquo, elixo.*
ωλ: ἕωλος, *pridianus, euanidus.*
ωσ: ἡ ἕως, ω, *aurora dies*: ἑωσφόρος, *lucifer.*

Hinc excipe,

† Ἐκιδδὸν, *mucronatim*, à nonnullis tamen aspiratur.

Ἐλειὸς, *glis*: at ἑλειος, *palustris*, aspiratur.

Incepta ab ἐλλαμ. cōponuntur enim ex præpositione ἐν, sed ν migrat in λ, 321, 15. vt ἐλλαμβαίομαι, *cōplector.*

Incepta ab ἔξω: vt ἔξω, *extra*: ἔξωθεν, *foris*. Notāda etiam quæ fiūt è præpositione ἐξ. atque in genere, quæcunq; regulis generalibus cōtinentur.

Ἐρηδίζω, *cauillor.*

Ἔρμα pro ἔρεισμα, *fulcrū*: quidam aspirant.

ἕψια siue ἑψιά, *ludicra.*

ἑψιὴ siue ἑψία, *ludus, iocus.*

sic cætera incepta ab ἑψ

Aspiratur præterea in dictionibus sequētibus.

Ἕβρος, *Hebrus* fluuius.

ἑδανὸς, *dulcis*, quasi ἡδανὸς, ab ἥδω, *lætifico, demulceo.* à quibusdam tamen leuigatur.

Ἐδὴς, nomē Mercurij apud Gortynios: Etym.

ἕδος, εος, τὸ, *sedes*: at ὁ ἐδὸς, οῦ, *edax*, leuigatur.

ἑδοῦμαι pro καθεδοῦμαι, *sedebo*; de quo 307, 32: & 308, 5.

ἑδωλιάζω, *consideo in theatro.*

ἑδώλιον, deriuatum ab ἕζομαι, *sedeo*, est basis naui aut statuis supposita, ne tangant terram,

terram, puluinar.

Ἑνὺς, ἕνος, *suus*, vel *bonus*.

Ἕζομαι, *sedeo*.

ἕζω, *sedere facio, loco*.

Ἑκτέον, *habendum est*.

ἑκτικὸς, *habitualis*: hinc ἑκτικοὶ, *qui corporis habitudine laborant*: & ἑκτικὴ, *febris hectica*: & aduerbiũ ἑκτικῶς, *pro habitudine*. sic alia ducta ab ἔχω, *habeo, teneo, defendo*: cuius fut. ἕξω (vt diximus) aspiratur: veluti Ἕκτωρ: sic enim dictus est, quòd vrbem contra hostiũ impetũ tenuerit, patriámque seruarit. eo namq; sospite, Troia nunquam potuit expugnari.

† Ἕλδομαι, vel ἐέλδομαι, *desidero*.

ἑλδύνω, *splendidum & amabile reddo, cupio*.

ἕλδωρ vel ἐέλδωρ, *desiderium*.

† ἑλεία, & ἕλα, *splendor aut calor solis*.

ἑλέπολις vel ἑλέπτολις, *machina bellica capiendis vrbibus*.

ἑλετὸς, *captabilis*.

ἕλη, *calor & splendor, solis*.

† ἕλιγμα, *intestinum tenue*.

ἑλιγμὸς, *vertex, gyrus*.

† ἑληθερεῖν, *apricari*.

ἕλιξ, *circumuolutio*.

ἕλιος, genus quoddam muscarum; à paludibus quas ἕλη vocant, & in quibus obuersantur, dictum.

ἑλίσσω, *verto*.

ἑλίχρυσος, *helichrysus*, herba: à quibusdam leuigatur.

ἑλλεδανὸς, *restis, funis*.

ἑλλὸς, *ceruus*: hinc Ἑλλοφόνος, *Diana*, ab occidẽdis ceruis: at ἐλλὸς, *mutus*, leuigatur.

ἑλξίνη, *muralis herba*.

ἕλξις, *tractus, tractio*.

† Ἕμυς, *testudo*.

† ἕμος, *dimissio*.

† ἕνος ac poëticè ἕννος, *annus*. at Latini aspirationem omiserunt, cùm ex ἕννος fecerũt *annus*.

Facta ab εἷς, ἑνὸς, *unus*: vt ὁνήρης, *uniremis*: ἑνὰς, *unitas*: ἐνίγυιος, *uno membro vel pede mancus*: ἑνίζω, *unitatẽ pono*: ἑνικὸς, *singularis*: ἑνικῶς, *singulariter*: ἑνόσωρα, τὰ, *una hora digna*: ἑνόρχης, *unicum habens testiculum*: at ἐνόρχης, *testiculatus, habens testiculos*, leuigatur: ἑνότης, *unitas*: ἑνόω, *unio*: (at † ἐνόω, *quatio* leuigatur) ἑνώ-

σις,

σις, *unitas*: ἑνωτικὸς, *vnitiuus*, *coniunctiuus*. His quidã addũt, † ἕνιος, vel ἑνιαῖος, *aliquis*: ἑνίπῃ, *alicubi*: ἑνίοτε, *interdum*.

Ἑνετοὶ, *Heneti* populi, qui & *Veneti*: Ἑνετία, *Venetia*.

Ἕπομαι vel ἕσπομαι, *sequor*.

† ἑπόμαχος, *inutilis ad pugnandum*.

ἑπομένως, *consequenter*.

Ἕρβιτα, *Herbita* Siciliæ vrbs.

Ἕρνικες, *Hernici* populi.

ἕρση vel ἕερση, *ros*. sic quæ hinc ducũtur, ἑρσαῖος, ἑρσήεις εντος, & ἑρσώδης, *roscidus*: ἕρσεα, *roscida*, *verna*, *tenera*.

Ἕρψις, *reptio*.

Ἑστία, *missio*, *legatio*.

ἕσσων, *minor*, Ionicè pro ἥσσων. sic ἑσσόομαι pro ἡσσάομαι, *vincor*.

Ἕω, *induo*, *sedeo*, *mitto*: at pro εἰμὶ, sum, leuigatur. Notẽtur tempora ab ἕω deducta: quæ enumerãtur 234, 26: & 258, 6.

ἑῴα, *orientalis*, *matutina*.

ἕωθεν, *manè*, *à diluculo*.

ἑωθινὸς, ἑώϊος & ἑῷος, *matutinus*, *orientalis*; ab ἕως, *aurora*.

η aspiratur ante

βη: ἥβη, *Hebe*, *dea pubertatis*; *iuuentus*, *pubes*, *pubertas*.

γε: ἡγέομαι, *duco*, *impero*.

γη: ἡγηλάζω, *duco*, *ago*.

δ: ἥδω, *lætifico*, *exhilaro*.

λια: ἡλιακὸς, *solaris*.

λικ: ἡλικία, *ætas*.

λιο: ἥλιος, *sol*.

λιω: ἡλίωσις, *insolatio*.

λο: ἧλος, *clauus*.

μερ: ἡμέρα, *dies*.

μι: ἡμίανδρος, *semiuir*.

νιο: ἡνίον, *habena*, *frenum*.

πατ: † ἡπατίαι, *iecinoris fibræ*; ab ἧπαρ, ατος, *iecur*.

ρα: Ἥρα, *Juno*: Ἡρακλῆς, *Hercules*.

ρο: Ἡρόδοτος, *Herodotus*.

ρω: ἥρως, *heros*.

σ: ἥσυχος, *quietus*.

ττ: ἧττα, *clades*.

φαι: Ἥφαιστος, *Vulcanus*.

Hinc excipe,

Ἠβαιὸν, *paulolum*.

ἠβαιὸς, *paruus*, *exiguus*.

ἠβολέω, *otior*, Hesych.

ἠβὸς, *gibbosus*.

Ἠγερία, *Egeria* nympha.

ἠδὲ, *atque*, *&*.

ἤδη, *iam olim*.

ἠδήποτε, *tandem*.

ἠδῆτε, *nempe*.

ἦδος, *voluptas*: à Gaza leuigatur, à nonnullis alijs aspiratur.

'Ηδυνοὶ

Ἠδωνοὶ & Ἠδωνεῖς, *Edoni* populi Thraciæ.

Ἠλίας, *Elias* propheta: sunt qui istud aspirent.

ἠμὶ pro φημὶ, *dico*.

Ἦνις, *anniculus*.

Ἦρα pro ἤρανα, *grata*.

† ἠραίνω, *deliro*: pro ληραίνω.

ἠρανίων, *auxilians, gratificans*.

ἤρανος, *rex, adiutor*. sunt qui hæc duo aspirent.

† ἠραρχικὸς, *à vere incipiens*.

† ἦρος, *amicabilis, placidus*.

Aspiratur præterea η in dictionibus sequētibus:

Ἥκιστος, *minimus*; & ἥκιστα, *minimè*.

ἥκω, *venio*.

† Ἡλαιθερὲς & ἡλαίθερον, *sole calefactum*.

ἠλίβατος, *altus, aerius*: à nonnullis leuigatur. Homerus, πέτραι τ' ἠλίβατοι, *saxa ardua*: nisi sit legendum πέτρῃ θ' ἠλίβατοι.

ἧλιξ, *coætaneus*.

ἡλίσκος, *claniculus*.

ἡλιτενὴς, *altus*.

ἡλῖτις, *helitis*: sic dicitur squama æris Cyprij.

Ἧμα, *iaculum, iaculatio*.

ἧμαι, *sedeo*.

ἡμεδαπὸς, *nostras, atis*.

ἡμοσύνη, *iaculatio*.

† ἡμωδιῶ, *dentes mihi stupescunt*.

ἥμων, *iaculator*.

Ἡνία, ας, *habenæ*.

Ἧπαρ, *iecur, hepar*.

ἠπίαλος, *hepialus, papilio qui lucernarum luminibus aduolat*: at ἠπίαλος, *epialus, febris cum rigore algida*, leuigatur.

Ἡρέας, *Hereas* historicus.

Ἥριλλος, *Herillus* philosophus.

Notanda quæ in verbis habent η ex augmento. nam ea thematis spiritum desiderant, 417, 3.

ι aspiratur ante

δρ: † ἵδρυμαι, *statuo*.

ἱδρὼς, *sudor*.

ερ: ἱερὸς, *sacer*.

ζ: ἵζομαι, *sedeo*.

καν: ἱκανὸς, *sufficiens*.

κε: ἱκέτης, *supplex*.

κν: ἱκνέομαι, *peruenio*.

λαρ sequente vocali: vt ἱλαρὸς, *hilaris*.

λασ sequente consona: vt ἱλάσκομαι, *placo*.

λε: ἵλεως, *propitius*: at ἰλεὸς, *voluulus, intestini gracilioris morbus*; & ἴλεον, *gracile intestinum*, leuigantur.

μ sequente vocali: vt ἵμερος, *desiderium*.

πα:

πω: ἵππος, *equus.*

ρ: ἱρεὺς pro ἱερεὺς, *sacerdos.*

σπ: Ἱσπανὸς, *Hispanus.* στ:

ἵστημι, *sisto, statuo.*

Hinc excipe.

Ἴδρις, *sciens*, & ἰδρεία *peritia*: à quibusdam tamen aspiratur.

Propria quædam incepta ab ισ, vt Ἰσαὰκ Ἰεχονίας, & similia.

Ἰοῦ, aduerbiũ irridendi.

Ἴκελος. *similis.*

ἰκελόω, *assimilo.*

Ἰρεῖν, *dicere*, Hesych.

ἴριγγες, *arteriæ*: à nonnullis aspiratur.

Ἶρις, ιδος, *Iris nuntia Iunonis: arcus cælestis.* item herba: cuius genitiuus est ἴρεως.

ἶρος, *pauper*; & *Irus* proprium viri.

Ἴσπω pro ἔπω, *dico.*

Ἴστρος, *Ister*, Danubius fluuius: vnde Ἰστρικὸς οἶνος, *Istricum vinum*

ἵστω, ἵστον, ἵστε, &c. (de quibus 240,19) retinent spiritum thematis, ἵστημι. sic ἰστέον, *sciendum*; de quo 305.26.

ἵστωρ, *sciens, prudens.*

Aspiratur præterea ι in dictionibus sequentibus.

† Ἱάλεμος carmen Apollini cani solitum: at Ἰάλεμος, *Ialemus* Calliopes filius leuigatur.

Ἱάρβας, *Hiarbas* Iouis filius.

† Ἱβηρὶς *hiberis*, herba.

Ἱήτης, *iaculator*: at ἰήιος, *lugubris*, leuigatur.

ἵημι siue ἵω, *mitto, iaculor*: at ἴημι, *vado*, leuigatur.

Ἱκμενος, *ire faciens*, epitheton venti, ab ἱκνέομαι, *peruenio*: vel ab ἰκμὰς, άδος, *humor*: & tum leuigabitur, & significabit humidũ.

ἱκτὴρ καὶ ἱκτήριος pro ἱκετήριος per syncopen, *supplex.*

ἵκω, *venio.*

Ἱλάομαι, *placo.*

ἵλαος, ἵλεως, *propitius.*

ἵλημι, *propitius sum.*

Ἵπτημι & ἵπταμαι, *volo, as.*

Ἱσμαηλῖται, *Hismaelitæ* populi.

ο aspiratur ante.

δε: ὁδεύω, *iter facio*: ὁδέω, *vendo.*

δη: ὁδηγὸς, *dux viæ.*

δι: ὁδίτης, ου, *viator.*

δο: ἡ ὁδὸς, *via*: at ὁ ὀδὸς pro οὐδὸς, *limen*, leuigatur.

κο: ὁκόθεν, *unde*: atque huiusmodi dictiones Ionicæ sunt omnes, habentes κ pro π, 20.21.

ὁκόθεν pro ὁπόθεν: ὁκοῖος pro

pro ὁποῖος, *qualis*: ὁκόσα pro ὁπόσα, *quot*, &c.

λκ: ὁλκέω, *traho*.

λμ: ὅλμος, *pila*, id est, *mortarium*.

λο: ὅλος, *totus*.

μ sequenti vocali: ὁμοῦ, *simul*: ὁμὸς vel ὅμοιος, *similis*.

πλ: ὅπλα, τά, *arma*.

πο: ὁποῖος, *qualis*: ὁπόσοι, *quot*.

ππ: hæc metri gratia geminant π: vt ὅππῃ, ὁππόσοι, ὁππότε, ὅππως, pro ὅπῃ, ὁπόσοι, ὁπότε, ὅπως, id est, *vbi quocunque*, *quando*, *quomodo*: at ὄππατα Æolicè pro ὄμματα, id est, *oculi*, leuigatur.

πως: ὅπως, *quomodo*, cum cõpositis ὁπωσοῦν, *quomodocunque*, &c.

ρα: ὁράω, *video*, *aspicio*: poëticè ὅρημαι, 150,13 & Ionicè ὁρέω: vnde participium ὁρέων, & imperfectum ὥρεον.

ρισ: ὁρισμὸς, *definitio*.

ρκ: ὅρκος, *iusiurandum*.

ρμ: ὁρμὴ, *impetus*.

σ sequente vocali: ὅσος, *quantus*: ὅσιος, *sanctus*, *pius*.

σσ: ὁσσάτιος, *quantus*, † ὄσσα, *vox*, *fama*: at Ὄσσα, *Ossa* mõs Thessaliæ, attenuatur.

τ sequente vocali: ὅτι & poëticè metri gratia ὅττι, *quòd*: sic ὅττικεν pro ὅτικεν siue ὁτιοῦν, *quodcunque*: ὅτου, poëticè ὅττεο, *cuius*: & ὅτε vel ὅττε, *quando*.

Hinc excipe,

Ὀβελὸς, *obolus*, Doricé.

† ὀδηγμὸς, *pruritus*.

† ὀδίσκω, *intumesco*.

ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens* & omnia incepta ab ὀδον, vtpote ab ὀδοὺς ducta: vt ὀδονταλγία, *dentium dolor*.

Ὀλμεῖος, *Olmeus* fluuius.

ὀλοεργὸς, *maleficus*.

Incepta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλοο, ὀλοφ: vt

ὀλοθρεύω, *extermino*.

ὀλολύζω, *vlulo*.

ὀλοὸς, *perniciosus*.

ὀλοφύρομαι, *lugeo*: aspiratur tamen ὁλόφυλος, *integer*.

† ὀλόκυρον, *olocyrum*, herba.

ὀλοκωνίτης, *olus syluestre*.

† ὄλονθος, *fructus fici syluestris*: at ὅλονθος, *totus fimo scatens*, aspiratur.

ὀλόπτω, *vello*, *decortico*.

† ὄλος, ου, *nigrum seu atramentum sepiæ piscis*: quod & θόλος.

ὀλύφω, *vello*.

Ὀμιχεῖν, *meiere.*

ὀμίχησις, *mictus.*

ὄμιχμα, *urinæ resperſio.*

ὀμοκλὴ, *vociferatio*: ab Heſiodo Ionicè leuigatur, ὑπ' ὀμοκλῆς, pro ὑφ' ὁμοκλῆς.

ὄμοργμα, *macula*, *labes.*

ὀμόργνυμι, *abſtergo.*

ὀμόω, *iuro.*

† ὀμύκις, ιδος, ἡ, *vagina.*

Ὀπὸς, *ſuccus*, *liquor*: ſic eius compoſita, vt ὀποβάλσαμον, *opobalſamum*, id eſt, *liquor balſami*: ὀποπάναξ, *liquor herbæ panacis.*

† ὀποπλεῖν, *renauigare.*

† Ὀρίζω, *excito.*

ὄραρος & συνοχὴ, *partes phalangis in æqualia diuiſæ*. Latini os & *umbilicum* vocant.

† ὄρκη, *vas olearium aut vinarium*, *capſa pigmentorum muliebrium*, *arca.*

ὀρκύνες, *orcynes* piſces, qui & ὄρκυνοι.

Ὀρκυνίον, *Orcynium* mons Lesbi, cui nunc nomen Ordyno.

† ὀρσαπίζης, *montifringilla* auis.

Ὄσιρις, *Oſiris* deus.

Ὀτὶς, *Tarda auis*; rectius ὠτίς.

ὀτοβέω, *tumultuor.*

ὄτοβος, *ſtrepitus*, *tumultus.*

ὀτοτύζειν, *plorare*, *vociferari.*

Aſpiratur præterea ο in dictionibus ſequentibus:

Ὁαρος, *Hoarus*, fluuius.

Ὁδιαῖον, *viaticum.*

ὁδαῖος, *ad iter comparatus.*

Ὅθεν, *vnde*, *quare*: ſic quæ ab eo fiunt; vt ὁθενδήποτε, ὁθενοῦν, *vndecunque*: ὅθενπερ, *vnde.*

ὅθι, *vbi.*

ὁθούνεκα, & ὁθούνεκεν, *propterea quòd*, *quoniam.*

Ὁλικὸς, *vniuerſalis*: hinc ὁλικῶς, *vniuerſaliter.*

ὅλως, *omnino.*

Ὁρίζω & ὁρίζομαι, *definio.*

ὁρικὸς, *finitiuus*, ὁριστικός.

ὅριον, *terminus*, *finis.*

ὅριος, *terminalis Iupiter*: ſed ὄριος, *proſper*, leuigatur.

ὁροθεσία, ας, ἡ, *termini poſitio*: & τοῖς ὁροθεσίοις, *terminalibus*, feſto.

ὁροθέτης, *finitor.*

ὅρος, ου, ὁ, *terminus*: ſed τὸ ὄρος, εος, *mons*: & ὄρος, ου, *lignum in prelo quo oleum vel vinum exprimitur*: atque ὀρὸς pro ὀῤῥὸς, *ſerum lactis*; leuigantur.

Ὅσον poëticè pro ὅσον, *quantum.*

ω aſpi-

ω aspiratur ante

ρα: ὥρα, *maturitas quædam & temporis opportunitas, pulchritudo*: at ἡ ὤρα, *cura*, leuigatur.

ρι: ὡρία, *maturitas*.

ρο: ὡροσκόπος, *qui rationem horarum obseruat.*

ς: ὡς, *vt*: ὡσεὶ, *quasi*: † Ὠστία, *Hostia* ciuitas Italiæ.

Hinc excipe,

Ὠρεία, ἡ, *hirundinum nidus.*

ὡρανιστὴρ, *vinculum.*

ὠρανὸς Dor. pro οὐρανὸς, *cælum.*

Ὠρικὸς, *Oricos* siue *Oricum*, ciuitas Epiri: vnde Ὠρίκιος, *Orici ciuis, Oricius*: & ἡ Ὠρικία, ipsa regio, vel mulier ex ea.

Ὠρίων, *Orion*, signum cæleste: at ὠρίων, auis nomen aspiratur.

Ὦσις, & ὠσμὸς, *impulsus.*

† ὤσφρησις, *olfactus.*

Incepta ab ωχ: vt ὦχος, *ramus.*

Aspiratur præterea ω in sequentibus,

Ὧ, pro ὦ, *ideo.*

Ὧδε & ὡδὶ, *hîc, huc, sic, adeó.*

ὡδέπως & ὡδὶ, *sic, quodammodo.*

Ὥσπερ, *tamquam, veluti.*

Ὡρεῖον, *horreum*: & ὡρειάριος, *horrearius*: à Latinis petita sunt.

ὡρεσιδώτης, *horarum seu temporum dator*, epitheton Solis.

† ὡρέω & ὡρήσω, *custodio, curo.*

ὥρημα, *cura, custodia.*

† ὧρμοι, *diuerricula.*

AI Diphthongus aspiratur ante μ & ρ: vt αἷμα, *sanguis*: αἱρέω αἱρῶ, μ. αἱρήσω, *capio*: αἱρέομαι αἱροῦμαι, *eligo*. Hinc excipe αἴμων, *peritus*: (at αἵμων, *cruentus*, aspiratur) Αἰμίλιος, *Aemilius*, & Αἰμιλία, *Aemilia*: sed αἱμύλος, *blandus*, aspiratum inuenitur. Aspiratur præterea † αἱστὴρ, *torris, titio*.

αυ quibusdam semper leuigatur, nisi in demonstratiuo pronomine αὗται, *hæc*: & in composito αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, *suiipsius*, 160,6. alij contendunt spiritu quoque aspero afficiendum αὕω, id est, *sicco, calefacio, vro*: idque propter compositum ἀφαύω, id est, *desicco, exuro*: nam si αὔω leuigaretur, compositum esset ἀπαύω. Idem erit iudicium de ijs quæ ab

αὔω deriuantur, siue quæ illius coniugata sunt: vt αὐσὸν, *siccum*: & quoties αυ ponitur ante α vel ο: vt αὖα, *sicca*, s. ligna: αὐαίνω, *sicco* (vnde cum ἀπὸ, ἀφαυαίνω, *exicco, arefacio*) αὐαλέος, *siccus, aridus*: pro quo Theocritus dixit αὐχαλέος: αὖος, *siccus*: vnde αὐόνη & αὐότης, *siccitas*, Etymol.

ει aspiratur ante λιγ & λωτ: vt εἵλιγγος, *vertigo*: εἵλωτες, *Helotes*, seu *Hilotæ*, Spartanorum serui, à singulari εἵλως, εἵλωτος: *hinc* εἱλωτεύω, *seruio*. Aspiratur præterea ει in dictionibus sequentibus,

Εἱαμενὴ, *lodus humidus*.

εἵαται pro ἧνται, *sedent*: & εἵατο pro ἧντο, *sedebant*, 239, 19.

† Εἱκέσθαι pro ἱκέσθαι, *aduenire*, 306, 27.

Εἱλεῖσθαι, *torqueri, volui*.

εἱλίασθαι, idem.

εἱλέω, *verto, voluo*.

εἵλη, *solis splendor*.

εἱληθερεῖν & εἱληθερεῖσθαι, *apricari*.

† εἵληθι, *propitius esto*, pro ἵληθι, 262, 39.

εἱλήϊον, *in sole calefactum*.

εἵλημα, *inuolucrum, tegumentum*.

εἵλις, *propitius*, Hesych.

εἵλισις, *conuolutio*.

εἱλητικὸς, *sese voluens*.

εἱλήτιος, Iupiter in Cypro.

† εἱλκωμένος, *exulceratus*.

εἵλυμα, *inuolucrum vestis*.

εἱλύασθαι, *voluo tego*.

† εἱλυφάζω & εἱλυφάω, *torqueo, circumuoluo*.

εἵλω, *verto, circumago*.

Εἷμα, *vestis*.

εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, quibusdam aspirantur, 213, 5.

Εἷναι, *misisse, mittere*, ab ἵημι: sic εἷνε, εἷσο, εἷς: atque εἷκα & εἷμαι, 235, 12, 14, 18: *&* 234, 32: 235, 21.

Εἵργνυμι & εἵργω, *coerceo, carcere detineo*: at εἴργω, *arceo, prohibeo, veto*, leuigatur.

† εἱρεσιώνη, *ramus oleaginus lana obuolutus*, quibusdã leuigatur.

εἱρκτὴ, *carcer, custodia*.

† εἱρμὸς, *series*, & *carcer*; vnde εἱρμοφύλαξ, *custos carceris*. sunt qui hæc leuigent.

εἵρω, *necto*: at εἴρω, *dico* leuigatur.

Εἷσον, *bonum*, Hesych.

Εἵως & εἵωσπερ pro ἕως, *vsquequo, donec*.

Notanda quæ in verbis ab ε aspirato inchoatis habent ει ex augmento, ducta videlicet ab ἕλω,

ἕλκω,

ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκύζω, ἕρπω, ἑρπύζω, ἑστήκω, ἕπομαι, ἑστιάω, quæ enumerantur 201,30.

ευ aſpiratur ante ρεσ & ρετ: vt εὕρεσις, *inuentio:* εὑρετὴς, *inuentor*. Aſpiratur prætcrea ευ in dictionibus ſequentibus:

εὕδω, *dormio.*
εὕρεμα & εὕρημα, *inuentio, commentum.*
εὑρητέος, *inueniendus.*
εὑρήτωρ, *inuentor.*
εὑρίσκω, *inuenio*; quod ſumit tempora ab εὑρέω, 295,34.
† εὔεστος, *reparabilis.*
εὕω, *vro, vſtulo.*

οι aſpiratur in οἷμος, *via:* & οἱμάω, *ruo, impetum facio:* (quæ tamen à nonnullis leuigantur) atque in οἷος, οἷα, οἷον, *qualis & quale:* cum τε (311,27) & περ, οἷός τε, οἷος περ, *potens, poſſibilis:* οἷόν τε, *poſſibile.* Neutrum aduerbiaſcit in ſingulari & plurali numero, 168,10: οἷον, *qualiter, vt velut:* οἷα, οἷα δὴ, οἷάπερ, & οἷά τε, *tamquam:* hinc etiam οἵως, *qualiter:* & οἱονεὶ, *quodammodo, tamquam,* ſed οἶος, *ſolus;* & οἶον, *ſolùm,* leuigantur.

υ aſpiratur in ἕνεκα, *propter:* & ὅπερ, *vbi.* Cætera quæ regulis generalibus non ſunt comprehenſa, tenui ſpiritu ſunt afficienda.

FINIS.

FRID. SYLBVRGIVS LECTORI. S.

NIMVS erat ſubiungere hic Notationes, quas ante quinquennium in hanc Clenardi & Anteſignani Grammaticam editas, nunc tertia fere parte adauxeram: eaque de cauſa textui ſuis locis incertum erat notationis ſignum †. Sed quia emptorum hoc ſeculo ea eſt iniquitas, vt editionum non bonitatem, ſed tantum vilitatem ſpectent, & inæqualia æquali pretio ſibi depoſcāt, non perpenſis emendationum & acceſſionum ſumptibus: propterea vt nos ad mores iſtos attemperaremus, viſum eſt eum Notationum libellum hic omittere, & cum grandiori Grammatices volumine coniungere; quippe qnod minor hæc Grammatica magis in tironum, grandior autem illa in prouectiorum gratiam adornata ſit. Ne tamen prorſus ἀπαρασημείωτον καὶ ἀνεπίδοτον etiam hanc minorem dimitteremus, placuit ea quæ à magiſtro meo *Henr. Stephano* in *Paralipomenis Grammaticis* in hanc Clenardi & Anteſignani πραγματείαν ſunt notata, hic adijcere; quoniam ijs nec libri moles admodum augetur, & lector ad conſideratiorem cautioremq́ue huius operis lectionem exacuitur. Vt ergo breuiter expediam, *Jn pagin.* 1, *verſum* 3: *&* p.2. v.24. *hæc anotat*; Interim tamen Anteſignanum Clenardo, ſcribenti *vita*, non *Beta*, aſſenſum eſſe miror: quum etiam apud Martialem beta legamus. libro quinto: *quod Alpha dixi, Codre, penulatorum. Te nuper, aliqua quum iocarer in charta; Si fortè bilem mouit hic tibi verſus, Dicas licebit Beta me togatorum*. Sic certe pro Græco ἀναλφάβητος ſcribendum Latine fuerit (vt & ſcriptum fuit) *Analphabetus*, non *Analpha vitus*. Eadem porro opera de alijs literis commonefaciam, quæ litera e, non i, ſcribendæ erant. nam pro ζῆτα, ἦτα, θῆτα, magis conſentaneum rationi erat, vt Zeta, Eta, Theta, quam Zita, Ita Thita,

Thitâ, ſcriberetur; aut ſaltem de hac ſcriptura (alteram auctori ſuo relinquendo) lector ab Anteſignano admoneretur. *Hæc Steph. Paralipomenun pagina 2 & 3. Porro de veriore controuerſarum conſonantium, vocalium & diphthongorum pronuntiatione, multi copioſe tractarunt: ego breuiſſime rem omnem explanaui in Ramea Grammatica noſtra, pag. 4. & ſeq.*

In pag. 15, v. 27. & pag. 23. v. 33. Quidam alij (quorum e numero eſt Clenardus) ſcribunt hanc declinationem partim maſculinorum, partim communium eſſe vt ὁ καὶ ἡ λῃστής. Sed ego exemplum deſidero: ſemperque (vt opinor) deſiderabo. Quid autem hic anteſignanus? hoc ſui Clenardi exemplo contentos eſſe lectores iubet. nullum enim aliud nomen primæ declinationis reperiri ait quod ſit communis generis: eſſem certe & ipſe hoc vno contentus, ſi vſquam reperiri putarem: ſed id mihi nullo perſuadere modo poſſum. *Paralip. p. 107. Fæminino ſane genere λῃστρίδας vt ναῦς, ſic etiam γυναῖκας dici veriſimile eſt: quod mox ipſe Anteſignanus quoque innuit v. 36.*

In p. 18. v. 7, Abſit tamen vt Anteſignano potius quam Caninio aſſentiar, dicenti Demoſthenem & Ariſtophanem, licet Attice loquuti dicantur, communi ſermone ſcripſiſſe. Imo vero Attice ſcripſit vterque: ſed Ariſtophanes in nonnullis etiam quæ leuiora ſunt, ſermonis Attici conſuetudinem magis ſeruat quam Demoſthenes. *Paralip. pagina 37. Communem vero linquam Stephanus definit, quæ ex ſingulis aliqua ſumit, ſed præcipue ex Attica: adeo vt illa in multis nullo ab hac diſcrimine ſeparetur: Paralip. p. 11.*

In p. 20. v. 11. Sed quum ex duobus illis (*Corintho & Ioanne Grammatico*) vnus male quæ ad dialectos pertinent, alter peius tradidiſſet, Anteſignanus peſſime id præſtitit. ξυμφέρον (inquit in dialecto Attica) *pro συμφέρον vtile. Iſtud habet locum in compoſitis a præpoſitione σὺν* quum prius docere debuiſſet, Atticos præpoſitionem σὺν in ξὺν mutare. Et in dialecto Dorica, de mutatione quæ fit in ευ, ita verba facit (p. 21. v. 29) vt excludat Θεύγνιδος pro Θεόγνιδος, & ſimilia.

Quid quod pauciora propemodum ſunt quæ dicit, ijs quæ omittit? *Paralip.p.45. De ξων Clenardus quoque restrictius tradit* 168, 32: *& de ευ rurſum Anteſignanus* 58, 13: 179, 13.

In p.27.v.21, examinato fœmininorum in ος catalogo, erroreq́ quintuplici obſeruato, Quomodo igitur, *inquit*, hic ſe gerere grammaticus debuiſſet, qui & exercitatus in Græca lingua eſſet, & iudicio valeret? Monendus ab eo lector fuiſſet, multa eſſe ſubſtantiua in ος fœminini generis: vt ὁδὸς & omnia ab eo deriuata: quinetiam quæ ſunt ſynonyma illi nomini ὁδός: vt τρίβος, ἀτραπὸς ſiue ἀτραπιτὸς, & οἶμος: licet ab Heſyodo cum μακρὸς iuncta hæc vox inueniatur.) Sic ἄμμος fœmininum eſſe, pariterque eius ſynonyma: quæ etiam voce illi affinia ſunt, vtpote ab eo deducta. Sic τάφρος, & ſynonyma, quorum eſt κάπετος. ſic κόπρος, & ſynonyma, quorum eſt μίνθος. Deinde ad magis generalia veniendo, monendus lector fuiſſet, regionum, item inſularum, vrbium nomina in ος, magna ex parte eſſe fœminina. ſic etiam pleraque arborum nomina. Sed & alia quædam generalia, aut fere generalia, obſeruare iubendus erat lector, non in longa enumeratione, per ordinem alphabeticum (quo ſcilicet valde hic erat opus) digeſta, memoriam ſuam fatigare. *Hæc Stephanus, præfationis pagina* 13. *At p.*10. *fœmininis à me Anteſignaneo catalogo adiectis, addit ἄκολος* buccea.

*In p.*47, *v.*17. Ac ne multos grammaticos nominare neceſſe habeam, ſubijciam verba Anteſignani, quem vulgus pro grammaticorum anteſignano habet; maximam ea in re grammaticis iniuriam faciens. Audi igitur illius Anteſignani verba: *Hoc loco animaduertendum, Clenardum omiſiſſe terminationem* ις, ιτος: vt ἡ χάρις, χάριτος *gratia. ſic eius compoſita,* ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratioſus, a:* ὁ καὶ ἡ ἄχαρις *expers gratiæ, iniucundus, a. Omiſit & ιςος:* vt θέμις, θέμιςος, *ius:* ἡ χάρις, χάριςος. *nam χάρις facit ιτος: & ιδος, & ιςος.* Ita ne pro Grammaticorum Anteſignano eum haberi, qui tantam vno eodemque in loco ignorantiam prodat? Apud quem quæſo ſcriptorem Græcum Anteſignane vel χάριδος, vel χάριςος legiſti? Apud nullum

nullum scriptorem Græcum hoc legit Antesignanus: (excipiet aliquis fortasse, qui Antesignano patrocinari cupiet) sed quum apud Ceporinum & quosdam alios grammaticos inuenisset, & minime cuiusquam fidem, vt erat probus vir, vsquam suspectam haberet, hunc centonem cæteris assuendum putauit. Ego verò, lector, quicumque vel mediocriter in græco sermone exercitatus es, non puto tibi defuturum quid tam stultæ patrocinationi respondeas: (qua tamen nulla simplicior ac verior inueniri potest) sed tantum vereor vt per bilem, aut certe per risum, vel vnum verbum eloqui tibi liceat. Potius tamen de χάριδος quam de χάριστος excusari posse illũ, paulo post ostẽdam. *Hæc Steph. paral. p* 127, *&* 128. *Ego verò locum illum prætermiseram intactum, quod a Lascari quoque triplicem istum genitiuum agnosci vidissem, ac* χάριστος *ab eo poeticum dici vt* θέμιστος: *existimante fortassis etiam, cõpos.* εὐχάριστος *atque* ἀχάριστος *hinc esse facta, vt* ἀθέμιστος *ex* α *priuatiuo, & genitiuo* θέμιστος: *cum ea æque à verbo* χαρίζομαι *deduci possint* 182, 5. *atque à nomine* χάρις. *Verba Lascaris hac de re sunt. Ald. edit. pag.* 155. τὰ εἰς ρις θηλυκὰ, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον, ἔρις, ἔριδος, κίθαρις, κιθάριδος· ἶρις, ἴριδος, χάρις, χάριδος, καὶ χάριτος. καὶ χάριστος ποιητικῶς· ὁμοίως καὶ θέμις, θέμιδος, καὶ θέμιτος, καὶ θέμιστος, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, ---δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. *At Demetrius Chalcondylas tantummodo priores duos genitiuos agnoscit, his verbis, pagina* 110: χάρις χάριδος, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, χάριτος: ὃ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐπικρατήσε.

In p. 79, *v.* 1. Imo vero dipthongi ει & ευ non vbique sunt immutabiles, quum ηὐχόμην & ἤκαζον Attici interdum dicant: quorum themata sunt εὔχομαι & εἰκάζω. Hoc tamen & cæteri Grammatici de ista dipthongo ει perhibent: atque adeo idem verbum à Clenardo affertur ad confirmãdum illud, tacente interim Antesignano, quod ego attuli ad refellendum. *Hæc Steph. paralip. p.* 53. *Ego Antesignanum nihil ibi adnotasse puto, quia ipse Clenardus infra in Anomaliarum expositione de vtriusque augmento monet*, 202, 16: *&* 205, 19: 293, 34. *notauit tamen de vtraque obiter ipse Antesignanus quoque,*

297,26: 392,8: & 294,22.

*In p.*170,*v.* 18. In hoc vocabulo(τέῤῥω)alij aliter falluntur Hic & quidam alij, in eo falluntur, quod τέῤῥινα non minus quam τέῤῥινα dici posse existimant: Clenardus autem,& alij nonnulli,in eo quòd τέῤῥω non solum masculini, sed fœminini quoque generis esse credunt. Hæc Steph. Paralip.p.148. *Clenardus vero hic quoque Lascarim videtur secutus, qui p.*139. *sic scribit;* εἰ δ' εἰσὶν ἐπίθετα διγενῆ τρέπουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄῤῥω ἄρσενος: ὁ καὶ ἡ τέῤῥω, τέρρινος. De τέρρινα *vero monuit etiam Antesign.*171.32.

*In p.*172.*v.*10, Sed nec de fœmininis substantiuorum extraordinarijs (vt ita dicam) tacendum fuit. Sic autem appello θέαινα à θεός (nisi Antesignani errorem non minus ridiculum quam crassum sequi volens,hoc θέαινα à masculino θέων esse malis dicere) λύκαινα à λύκος: σκόρπαινα, pro σκορπίαινα à σκορπίος: μαγείραινα, à μάγειρος Hæc Steph. *Paralip. p.* 150. *Antesignanus vero ibi secutus videtur Etymologicon & alios, qui & ipsi hoc* θέαινα, *à* θέων *deducunt. Porrò fæmin.* αινα *est non tantum à mascul. in* αν *&* ος, *sed etiam ab* ης · *vt docui R. gr.* 33,25. *Similia sunt* δέσποινα, βασίλεινα, ἔχιδνα: *à masculinis* δεσπότης, βασιλεύς, ἔχις.

*In p.*178,*v.* 30. Comparatiuum ὀψιαίτερος videmus & per ἔστερος efferri: sicut alia multa,quorum facta modò fuit mentio(nam inuenitur & ὀψιαίτερος.At vero Antesignanus, aliquid noui pariter & ridiculi suo more hic quoque afferens, proponit nobis & ὀψιέστερος & ὀψίτερος. nec minus inepte ab eo exponitur positiuum ὄψιος, non solùm *Tarde veniens*, sed etiam *Flagitiosus*. In quibusdam vero eius editionibus est ὄψος, non ὄψιος Hæc *Steph. Paralip.p.*155. *Sed fortasse* ὀψίτερος, *quod exstat etiam in vulg. lexicis, factum est ea forma qua* φιλίτερος 180, *per syncopen poeticam.*

*In p.*187,*v.*16 Clenardus suis in declinationes simplices annotationibus scribit: *Primæ declinationis nomina in* ας, *quædam recepto more genitiuum faciunt in* α: & affert in exemplum ista, Θωμᾶς, Ἀννίβας, Πυθαγόρας, Ἀρχύτας, πατραλοίας: *additque, & item alia consimiliter.*

militer. Vrbanus vero in secundo suo libro, Αἰνεία quidem, sicut & Κρονίδα, & Φιλώνδα, pro Αἰνείου, Κρονίδου, & Φιλώνδου, dici ait: sed à Doribus: quorum etiam esse ait Λάα & Ἀλεύα, ex Λάας & Ἀλεύας. At ego grammaticos ita debuisse hac de re scribere crediderim: Primæ declinationis nomina in ας, non in ου tantum sed etiam in α, genitiuum habent: & quidem vtrumque nonnulla. Nam à Πυθαγόρας, Ἀρχύτας Παυσανίας, habemus genitiuos, Πυθαγόρα, & Πυθαγόρου, Ἀρχύτα & Ἀρχύτου, Παυσανία & Παυσανίου. Idémque in quibusdam appellatiuis nominibus videre est: vt in πατραλοίας, μητραλοίας, ὀρνιθοθήρας, δευτερίας. At vero genitiuum horum, Μηνᾶς, Κοσμᾶς, Κηφᾶς, Λουκᾶς, Φωκᾶς, atque his similium, non vtrámque sed in α tantum terminationem habēt. *Paralip.p.*110, *&* 111.

*In p.*194, *v.*13. Perperā ab hoc, sicut à Clenardo atque aliis, hæc neutra, aut pleraque horum, ita afferuntur quasi sola in vsu sint: quum tamen masculina quoq; vsurpentur. nam δεσμοὶ quoque legi constat, nec non ἐρέτμοι & κύκλοι, & λύχνοι, & μοχλοὶ, & τράχηλοι. Sed & in pluribus talem generis metaplasmum sibi permiserunt poetæ: veluti quum μηρὰ pro μηροὶ, & ταρσὰ pro ταρσοὶ, & δόρπα pro δόρποι dixerunt. *Paral.*146.

*In p.*195, *v.*2. Imo vero nullum esse vsum huius genitiui ἑπταέτεος existimo: (quamuis à Clenardo etiam & alijs proferatur) sed tantum contractionem passi ἑπταέτους, siue ἑπταετοῦς nā hoc, sicut & cætera ex ἔτος composita controuersiam de accentu habet. *Hæc Steph paral.* 135. *Apud Herodotum sane* Ionice *legimus p.* 52. τριέτεα καὶ τετραέτεα χρόνον: *apud Platonem autem contracte*, παιδὶ δεκέτει *&* *rursum perispomenws*, τετραετεῖ καὶ πανταετεῖ καὶ ἐξαετεῖ ἤδη ψυχῆς. *de quib. in notarum libello fusius à me dictum est.*

*In pag.*197, *v.*18. Male ab vno eodémque nominatiuo hosce tres genitiuos (ἄρνητος, ἄρνος, & ἄρεος) deducit: quibus vnum atque alterum adiicere potuit; ἄρεος, per ο; & ἀρῶ. quinetiam tertium αἶρος, si quibusdam credimus) ex ἄρεος per contractionem factum; atque adeo quantum ἄρδος: si Antesignano fides est habenda. *Paralip.pag.* 143. *Et pag. s. qu.* Genitiuo ἀρῶ, *inquit*, non me-

memini me vllum ſcriptorem qui vteretur legere: multóque minus in vſu eſſe ἄρϑος crediderim. nec abſimile vero fuerit, perperam ex aliquo ſumptum eſſe loco, vbi adiectiuum eſſe nomen non animaduerteretur. *Hæc ibi Stephanus. Ego vero hic quoque acquieſcendum putabam in Laſcaris ſententia; donec certius aliquid cognoſcerem:* ὁ Ἄρης δὲ (*inquit ille p.* 131.) ἄρευ καὶ ἄρης ἄρητος, καὶ ἄρης ἄρεος ἄρευς· καὶ ἄρευς ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρϑος αἰολικῶς. *quomodo & p.*168, *tradit, apud recentiores Ionas dici* ἀχιλλεῖος, *& apud recentiores Aeolios* ἀχίλλϑος, *pro communi,* ἀχιλλέος, *à nominatiuo* Ἀχιλλεύς.

In *pag* 373. *num.*45. κολαςὸς dici putat: ex quo fieri ἀκόλαςος. Hoc certe eſt Græcæ linguæ fines propagare. *Ita Steph. præfationis pag.* 15. *& recte: ſi vſum ſpectemus, neque enim in vſu eſt nomen* κολαςός. *Nihil tamen impedit quominus deriuationis gratia ſic à* κολάζω *formatum dicamus, vt* θαυμαςὸς *&* ὀνομαςὸς *à* θαυμάζω *&* ὀνομάζω. *ſic etſi* φραςὸς *in vſu non eſt, legitime tamen à* φράζω *deriuari poteſt,* 182,5 *ad formandum inde compoſitum* ἄφραςος. *quod etiam de* εὔχαρις, ἀχάριςος, *aliiſque ſimilibus ſentiendum videtur.*

In pag. 386. *num* 69. Hoc in verſu Heſiodi, Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, Ὤρη, quod *curam* ſignificat, putat declarare tempus. *Hæc Steph. præfationis pag.*16. *Itaque tenui ſpiritu legit* ὤρη, *Anteſignanus vero aſpirate* ὥρη.

*In pag.*386.*&* 390.*num.*75. Poeticæ autem licentiæ terminos dilatat, quum κακορεστάμενος ſcribit: vt ſi quis τετυφάμενος vſurpet nec animaduertit particulam poeticam κε pro ἂν, ſeiungendum eſſe, quum alio feratur. *præfationis pag.*16.

*In pag.*392. *num.*16. Διασαφέω Anteſignanus deducit à nomine ὁ καὶ ἡ διασαφής: perinde videlicet ac ſi quis verbum διαφανερόω inueniens, & διαρθρόω, & διαβεβαιόω, etiam διαφάνερος, & διαρθος, & διαβέβαιος dici, atque ab his nominibus verba illa originem habere contenderet. *præfationis p.*15.

In poſtremum Anteſignani tractatum, qui Thematis inueſtigan-

inuestigandi ratio inscribitur, pag. 324, v. 21: Verum libetne te, ex hac errorum sylua, mendosa fœmininorum in οι enumeratione, egressum in aliam ducam, adeo magnam vt illam præ hac syluulam sis appellaturus? Si hoc libet, eamus illam partem versus in qua de ratione inuestigãdi thematis agitur. Magnus enim ibi est catologus thematum, quæ quum ille vsitata esse dicat. sed parum; contra tamen, paucissimis exceptis omnino sunt inusitata: adeo vt tu, quum tuo præceptori fidem adhibens, ea vsurpabis, ridendum te ijs qui vel minimum in Græça lingua sunt exercitati, sis propinaturus. Nam ibi cum alia nobis proponit, tum vero ista, ἀγαίζω, αἰσθέομαι, ἁμαρτέω, ἀμείβω, ἀναινέω, obserua quam multa è barytonis circumflexa faciat, sicut & in aliqua eorum quæ sequuntur parte, βάθω, βλάζω, βλέπω, γάμω, δαρθέω, διδάχω, δραμέω, ἐθελέω, ἐλεύθω, (seu ἔλθω) ἔλομαι, ἐχθεύμαι, θέυω, θρέφω, θρέχω, vtrumque per θ, καύω, κλήζω, καλύβω, κρύβω, λάμβω, λέσχω, λύβω, μαχέομαι, μόρζω, πεπιθέω. Cuius dialecti sunt hæc verba? Antesignanicæ. Quid? illa dialectus ex barytonis circumflexa facit? facit certe, vt vides. Literam υ interiicit? ita: vt vides in θεύω & καύω, pro θέω & κάω. Sed videbis in pluribus si vlterius pergas, nam itidem πλεύω & πνεύω inuenies, pro πλέω & πνέω. Habere vero eam & alia multa sibi peculiaria, tum ex his cognosces, tum ex cæteris quæ tibi apud eũ vidẽda relinquo: quid est lectorẽ decipere, si hoc non est? quæ nusquã apud Græcos scriptores extent, ea in vsu, sed minus frequẽti, esse dicere. Nam contingit certe plerumq;, vt parũ vsitata, pro elegantioribus, tãquam raritate ea commendante, habeantur. At non decepit lectorem ille, nisi prius deceptus. hæc enim aliquo in vsu esse putauit. Fateor: verum, grãmaticos præsertim, non ea quæ putant, sed ea quæ sciũt, scribere oportet Alioqui hoc modo scribere, nihilo magis fuerit grammaticas institutiones quam somnia sua scribere. Ac eũ quidem qui tam rudis sit Græcæ linguæ, non dicere, Sciebam hæc aliquo in vsu esse, sed putabam, mirum non est: sed cũ velle etiam suæ ignorantiæ doctorem alijs esse, hoc

vero mirum est. *Hæc Steph. præfationis pag.* 14. *Ego quoque de horum thematum nonnullis monui ad p.* 324 *& sequ. Cætera parum vsitata dici interpretabar, pro rarissimi aut plane nullius vsus themata; sicut apud* Etymologum *& alios grammaticos multa multis in locis ponuntur verba, etiam sine vlla vsus mentione, quæ regularia quidem sunt, at tamen inusitata: vt quum inter alia idem* Etymol. *scribit,* βέλτερος, παρὰ τὸ βέλλω, ὅθεν καὶ βολὴ καὶ βέλος. *item,* εἴληφα, ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω· ὡσαύτως καὶ τὸ εἴληχα, ἀπὸ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω. *& alibi ponit* γένομαι, γείνομαι: *item* γνῶμι, κλῦμι, *& alia consimilia. non quòd illa verba vel frequenter vel infrequenter vsurpari senserit, sed quòd regulariter inde tempora & alia deriuata formari iudicarit. Immo à* βλάβω, *quod Stephanus inter alia explodit, non tantum* Etymol. *deriuat nomen* βλάβη, *sed etiam Anacreon cum* Homero *format inde passiuum* βλάβεται, læditur; *quod agnoscit etiam Hesychius. Quæ verò in hoc genere, & vbi vsitata sint, quotidiana lectione cognoscitur. Ac modus hîc seruandus est, nec præter ea quæ à classicis grammaticis sunt recepta, temere fingenda sunt noua. Quæ autem talia sint, etsi à me in* Ram. gr. *expositum est pag.* 238. *& deinceps; tamen infra quoque post coniugationum tabulas cum accessione aliqua declarabitur.*

Hæc itaque sunt quæ Stephanus nominatim in CLENARDVM *& Antesignanum annotauit. Quæ vero in cæteris etiam grammaticis, veteribus simul & recentioribus desideret, plenius apud eum in* Paralipomenis *edocebere.*

SYN-

SYNTAXEΩS COMPENDIVM, A FRID. Sylburgio conscriptum.

Cap. I.

DE Syntaxi sufficere poterant præceptiones à Clenardo traditæ 351 28. Quia tamen Colonienses quædam alia syntactica putarunt addenda, coacti sumus & nos Syntaxin aliquam condere; verbis quidem breuem, sed rebus tamen pro compendio satis amplam, illorum certè syntaxi & pleniorem & planiorem.

Principio igitur hoc sciendum, constructione mutari nonnunquam syllabicas vocum affectiones, & in contextu earum discedi aliquantum à præceptis etymologicis. Primum enim quantitates interdum mutat vocum constructio; ita vt finales syllabæ vel natura sua breues, fiant longæ; vel contra longæ fiant breues. Deinde accentum mutat, tum in alijs oxytonis, tum potissimum in encliticis. Tertiò litteras pro litteris interdum substituit. Quartò litteram aliquam vel ascîscit vel abijcit. Cuius postremi generis est multiplex per apostrophum siue crasis siue sinaliphe. Hæc latius hic explicare supersedeo, cum in Rameæ grammatices explicatione fusius à me tractata sint, *à pag. 274, vsque ad pag. 285.*

Conuenientia substantiuorum.

Cap. II.

NOminum porro inter se conuenientia, est non tantum adiectiuorum, sed etiam substantiuorũ. 1, Nam & substantiua interdum eodem casu ponuntur, cum alterum alteri declarationis caussa adijcitur: vt apud Ptolem. Ἄσωπὸς πόλις, *Asopus oppidum:* & cum articulo, ὁ Ζάρηξ τὸ ὄρος, *Zarex mons.* Item postposito articulo: Herodot. Ἱστιαῖος ὁ Μιλήτου τύραννος, *Histiæus Mileti tyrannus.* 2, Hic interdum substantiui appositi ellipsis

lipsis est: vt Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, s. υἱός, *Alexander Philippi filius.* Sic apud Lysiam, Ἀλέξιδι τῷ Ἀριστοδίκου, s. ἀδελφῷ: vt declarant sequentia, Ἀριστόδικον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλέξιδος. Interdum duplex hic ellipsis est, substantiui appositi, & participij: vt apud euangelistas, Μαρία ἡ Ἰακώβου, s. νομιζομένη μήτηρ, *Maria quæ Jacobi putabatur mater:* sicut adnotat Theophylact. 372. Sic apud Ptolem. Προῦσα ἡ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει, s. κειμένη πόλις, *Prusa ad Olympum montem sita vrbs.* Eius generis alia notata in Ram. gramm. expl. 333, 1: & infra in syntaxi articuli, cap. 15. 3, Interdum in appositione fit enallage: vt Ἀθηνῶν πόλις, Τροίης πτολίεθρον, pro Ἀθῆναι ἡ πόλις, Τροία ἡ πόλις. (nisi potius ibi periphrasin esse velis; sicut in istis Homeri, βίη Πριάμοιο, pro Πρίαμος, ἲς Τηλεμάχοιο, pro Τηλέμαχος. Cuiusmodi à Latinis quoq; poetis vsurpata sunt; *Buthroti vrbs, Auentini mons; Odora canum vis, Fortis equi vis.* Similis periphrasis per substantiuum παῖδες, vsitata est etiam in prosa oratione: vt in Ram. gramm. expl. docui 335, 12. 4, In tali periphrasi pro genitiuo ponitur interdum adiectiuum: Theogn. Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν. ibi enim δουλείη κεφαλὴ pro δούλου κεφαλὴ ponitur: hoc autem, pro δοῦλος. Sic in prosa ὦ φίλη κεφαλή: pro ὦ φίλε) 5, Casus enallagen habere videntur ista Homerica, ἱππότα Νέστωρ, & μητίετα Ζεύς, νεφεληγερέτα Ζεύς, ac consimilia: quippe in quibus vocatiui terminatio posita sit pro terminatione nominatiui. 6, Aliquando in substantiuorum connexione, casus quidem similitudo retinetur, sed mutatur pars orationis. Aristot. Rhet. 2, περὶ δὲ ἔχθρας καὶ τοῦ μισεῖν, dicendum enim fuisset τοῦ μίσους.

Conuenientia adiectiui & substantiui.

CAP. III.

IN adiectiui & substantiui nominis constructione, sæpe substantiuum omittitur, & auditori subaudiendum relinquitur. vt Arist. Hist. anim. τὸ θῆλυ, ἀκινητότερον τοῦ ἄρρενος, s. ζῷον, γένος, vel simile quid. Sic Paulus ad Rom. 10, πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται, s. ἄνθρωπος. Eius generis alia multa notata in Ram. gram. expl.

expl.285,11. 2,In adiectiuo prima anomalia est generis.vt apud Hom.κλυτὸς Ἱπποδάμεια,pro κλυτὴ,*inclyta*.Sic apud Dionys. Halic. συμφορητὸς πόλις: γεγωνὸν φωνὴν: ἡμέρου ψυχῆς: βεβαίου συμμαχίας: αναγκαίου τροφῆς: δούλου ψυχῆς, & eius generis alia permulta, ad Thucydidis & aliorum Atticorum imitationem vsurpata.Magis poëticam generis enallagen habent ista Hom. ἀὴρ βαθεῖα,αἰθὴρ δῖα: & contra θῆλυς ἐέρση, & apud Hesiodum θερμὸς ἀϋτμή,apud Nicandr.φολοέντος ἐχίδνης. 3,Secunda anomalia est numeri.Arist.Analyt. ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν.Hom.Il. ψ,ἑκάτερον δ' θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων. 4, Hanc siue generis siue numeri anomaliam facit plerumque Synthesis, hoc est structuræ ad intellectum relatio: vt apud Athen. ex Machaone comico, ἡ Γναθαίνιον, ἡ Γλυκέριον. Sic Pausan. 141, Διοσκούρων ἀγάλματα, φέροντες τὰς Λευκίππου. in priori enim loco articulus respicit fœmininum ἑταίρα; in posteriori, participium refertur ad masculinum Διόσκουροι. Eius generis alia notaui in Ram. gr.expl.287, 288. 5,Cum verò pluribus substantiuis vnum adiectiuum tribuitur,commune istud adiectiuum aliquando propiori substantiuo respondet per Zeugma: vt apud Homer.Παρθένικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.Aliquando per Syllepsin respondet digniori, etiam remotiori: vt Paus.141,20.πύργοι καὶ ἐπάλξεις εἰσὶν ἀνῳκοδομημένοι. 6,Hæc substantiua si rerum sint inanimarum, adiectiuum sæpe neutro genere ponitur. Arist. De anima, ὅταν ὁ λόγος καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐναντία ὦσι. 7, Nonnunquam tamen etiam animatis adiectiuum neutrum tribuitur. Isocr. Nicocle, περὶ πλείστου ποιουμένους τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ μάλιστα ὀργιζομένους τοῖς εἰς ταῦτα ἐξαμαρτάνουσι. 8, Substantiuum interdum in hac constructione mutato casu partitiue ponitur. vt apud Isocr. οἱ σπουδαῖοι τῶν ἀνθρώπων, pro οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι. Sic apud Polyb. τὰ βαρέα τῶν ὅπλων, *grauis armatura*. Id structuræ genus Plinius quoque non raro imitatur;vt lib. 8, *nigræ lanarum nullum colorem bibunt*; pro, nigræ lanæ. 9,Rursum hæc enallage interdum fit per periphrasin. Dionys.Halicarn. χρῆμα βοσκημάτων οὐκ ὀλίγον, pro οὐκ ὀλίγα βοσκήματα. sicut Latini quoque *Magnam pe-*

corum vim, pro *Multa pecora.* 10, Ea periphrasis habet interdum ellipsin substantiui: vt, τὸ βαρβαρικὸν τῆς γλώττης: τὸ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς. ibi enim subauditur substantiuum σχῆμα vel aliud consimile: breuius autem dici potuisset ἡ βαρβαρικὴ γλῶσσα, ἡ Ἰωνικὴ στολή. Sic in istis, τὸ ἄδικον τοῦ ἄρχοντος: τὸ πρόθυμον τῶν ἱππικῶν, subaudiri potest λῆμμα, vel tale quid. (quamquam ibi alij adiectiua neutra malunt esse posita pro substantiuis ἡ ἀδικία, ἡ προθυμία: sicut apud Lucianum in Rhet. magistro, ἀγρυπνίαν, ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, tale adiectiuum cum substantiuis coniungitur) Eius generis est illud Demosth. εἰς τοῦθ' ἥκει ἀναιδείας: & istud Herodiani, εἰς τοσοῦτον προεχώρησεν ὕβρεως: subaudito subst. μέτρον, aut simili alio. illic enim breuius dici potuisset εἰς τοσαύτην ἀναίδειαν: hîc, εἰς τοσαύτην ὕβριν. Sic Plinius, *eo insolentiæ processit*; pro, ad tantam insolentiam, & Valer. Maxim. *vt huc indignitatis veniretur*; pro, ad hanc indignitatem. Eiusdem generis est etiam istud Aristot. οὐ δύναται τὸ νέον ἡσυχάζειν. ibi enim primum τὸ νέον elliptice positum pro τὸ νέον τῶν ἀνθρώπων γένος: & hoc deinde periphrastice pro breuiore loquendi genere οἱ νέοι ἄνθρωποι. 11, Interdum enallage, ellipsis, & periphrasis concurrunt: vt in istis sacræ scripturæ locutionibus, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας: ὁ οἰκονόμος τῆς ἀδικίας. ibi enim plenior structura esset ὁ τῆς ἁμαρτίας δοῦλος ἄνθρωπος: breuius autem loquendi genus, ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Rursum in istis, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας: τὰ τέκνα τῆς ὀργῆς, subaudire possumus adiectiuum ἔνοχος, *obnoxius*; & breuius pro eisdem dicere, ὁ ἐξώλης υἱός: τὰ ἀποδεδοκιμασμένα τέκνα. 12, Adiectiui periphrasis fit interdum per articulum & præpositionem, subaudito participio: vt ὁ ἀπ' Ἰωνίας τρόπος: ὁ μετ' εὐκλείας θάνατος. breuius enim dici posset ὁ Ἰωνικὸς τρόπος, & ὁ εὐκλεὴς θάνατος. sicut Latini quoque *Vitam cum turpitudine coniunctam*, pro Vitam turpem. 13, Adiectiuum vsurpatur interdum etiam pro aduerbio. Homer. εὗδον παννύχιοι. Herod. 88, πάννυχος λύχνος παρακαίεται. sicut Gellius quoque de Socrate; *stare solitus pertinaci statu perdius atque pernox*: pro, per totum diem totamque noctem. Crebrius hoc fit in neutro gen. vt ὀξὺ

βλέπειν.

βλέπειν, *clare cernere*. Sic Polyb. ταχὺ συναθροισθέντα, *cito congregata*. At Homericum istud, ὀξέα κεκληγὼς, & istud Aristoph. δεινὰ κεκραγὼς, peculiaria sunt poesi: vt etiam istud Virgilij, *stabat acerba fremens*. Frequentissime quoque aduerbialiter vsurpantur comparatiua singularia, & superlatiua pluralia. Plutarch. φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι, *fastuose magis quam philosophice disserere*. Plato, ᾧ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος, *quo pulcherrimè atque optimè alitur humanum genus*. 14, Generis enallagen habere videntur ista; apud Demosth. πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεί: &, ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς. Sed est in eis potius ellipsis; eaque duplex, & verbi scilicet substantiui, & nominis. Desideratur enim ἐστὶ, seu χρῆμα πέφυκε: vt Dionys. Halicarn. de dictatura loquens, ait, μέγα τι καὶ θαυμαστὸν ἐφαίνετο εἶναι χρῆμα. Sic Silius lib. 4, *Mite & cognatum est homini Deus*. & Virgil. Bucol. *Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres*. 15, De articuli cum alijs orationis partibus structura, eiusdemque vsu, & enallage, dictum Ram. gram. expl. 289, 13: dicetur etiam infra, cap. 15.

Substantiuorum rectio.

CAP. IIII.

Substantiuum à substantiuo cum regitur, genit. casu ponitur, significatione varia. vt, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. Sic adiectiua substantiue posita: Ram. gramm. expl. 332, 17. 2, Enallage hic nonnunquam fit per periphrasin. vt, ἀτυχία ἡ περὶ τὸν βίον, pro ἡ τοῦ βίου ἀτυχία. Sic κοινωνία ἡ ἐν τοῖς κινδύνοις. 3, Poëtica enallage est, quum interiecta copula, duo substantiua eodem casu ponuntur quorum alterum genitiuo casu poni aut adiectiue efferri deberet: vt Iliad. γ, ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, pro ἡ θανάτου μοῖρα, seu ἡ πεπρωμένη μοῖρα, *sors fatalis*. Sic Theognis, μὴ πίνειν ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου: pro κυνὸς τοῦ ἄστρου, seu composite κυνάστρου, ἀστροκύονος. Virgilius quoque sic dicit, *pateris libamus & auro*, pro, pateris aureis. Id grammatici nunc ἓν διὰ δυοῖν, nunc δύο δι' ἑνὸς appellant. 4, Ellipsis est in materialibus illis, στέφανος κισσοῦ: αὐλὸς καλάμης: βωμὸς λίθου. subaudien-

ſubaudiendum enim participium πεποιημένος, cum præpoſ. ἐκ: vt plenius oſtendi Ram. gramm. expl. 388, 2. 5, Ellipſis eſt etiam in adiunctis laudis aut vituperij. vt, ἀνὴρ μεγάλης βουλῆς. ſubintelligitur enim vel adiectiuum μέτοχος, πλήρης: vel participium ὤν, aut aliud tale. Sic cum Xenophon dicit, στολὴ τῶν καλλίστων, ſubauditur adiectiuum partitiuum μία, vel participium οὖσα. 6, Frequens etiam ellipſis eſt in exclamationibus. Demoſth. De falſa legat. ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ἐξουσίας. ſ. πηλίκα ἐστί. Latine dixeris, *ſed o licentiam*. Eurip. ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. & Theognis, Οἴμοι ἐγὼ ἥβης καὶ γήραος. In his enim ſubauditur ἕνεκα, vel ſimile quid. Item ſine exclamatione: Æſchyl. αὐθαδίας φρενῶν: vt Latini quoque *Integer vitæ*, ſ. ratione habita.

. Quædam ſubſtantiua κατὰ συμπάθειαν (vt Priſcianus vocat lib. 11.) duplicem admittunt caſum, reſpectu diuerſo. Sic Plato dicit τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, quæ alibi vocantur τὰ κοινὰ τῇ πόλει. & Ariſtot. Rhetor. ad Alex. 190, 13, τὸ συμφέρον τῆς πόλεως, pro τὸ συμφέρον τῇ πόλει. 2, Quædam cum datiuo conſtruuntur ratione commodi, aut alius ſignificationis conſimilis. vt cum Ariſtot. De mundo νέμεσιν dictam ait ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως. Sic in Rhet. ad Alex. 198, 5, τοῦ πράγματος μὴ εἰδόσι εἰδήλωσις, *expoſitio qua res enarratur ijs qui neſciunt*. Ram. gramm. expl. 341, 22.

Adiectiuorum rectio.

Cap. V.

GEnitiuum regunt adiectiua quæ ſignificationem habent. 1, Copiæ ſeu plenitudinis, & contra inopiæ ac vacuitatis. Herod. λήματος πλήρης. Dionyſ. Halicar. μεστὴ θορύβου. Sophocl. φίλων ἔρημος. Luc. κενὴ οἴστων ἡ φαρέτρα. Sic participationis & contrarij: R. 338, 22. 2. Scientiæ & ignorationis. Thucyd. ἔμπειρος πολέμων. Iſocr. ἄπειρος λόγων. 3, Studij, curæ; & contra alienationis ac contemptus. Ariſt. ὀρεκτικοὶ μεγάλων. Idem, φειδωλικοὶ χρημάτων. viſe & R. 338, 29. 4, Pretij Demoſth. πολλοῦ ἄξια. Ariſt. πάντα τὰ ὤνια εἶναι πλούτου. 5, Partitiua. Pind. χρ πίνων πολλοί. Demoſth. οὐδὲν τῶν δεόντων. Sic μόνη τῶν

πόλεων,

πόλεων, *sola ex ciuitatibus.* 6, Ordinis. Thucyd. ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος. Athen. νέμων ἱμπειρίᾳ οὐδενὸς δεύτερος. vt Virgil. quoque, *nulli virtute secundus.* At μέσον ἀμφοῖν, *medium inter vtrumque.* 7, Comparatiua. Athen. κακώτερον λεβηρίδος. Item cum plurali genitiuo: Marci 6, πάντων τῶν λαχάνων μείζων. vbi quædam superlationis est significatio. Superlatiua enim pluralem genitiuum postulant: vt apud Aristot. χείριστον πάντων. Interdum his additur datiuus modi. Aristot. De cælo, μεῖζον βάρος βαρὺς βάρει. Dionys. Halic. μακρῷ κράτιστος πάντων. Nonnunquam pro datiuo accusatiuus additur, subaudita præpos. κατὰ, παρὰ, vel simili. Bion, πόσον ἀφαυρότερος μήνης ἐστὶν ἔξοχος ἄστρων, Homer. πάντων πολὺ φίλτατος. ibi enim πόσον & πολὺ idem valent quod πόσῳ *tanto*, πολλῷ *multo.* Comparatio instituitur etiam eiusdem; sed diuerso respectu. Aristot. τότε αὐτὸς αὐτοῦ δυσχερέστερός ἐστι. Herodot. τῇ βαθυτάτῃ αὐτὴ ἑωυτῆς. Cicero in eo loquendi genere vtitur periphrasi; *Cæteros à Crasso semper omnes, illo autem die etiam ipsum à sese superatum.* Vise & Ram. gramm. expl. 333. & seq.

Enallage in his quoque fit interdum periphrastica: vt cum pro genitiuo ponitur præpositio cum suo casu. Xenoph. ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικὰ βούλεται εἶναι. Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν σοφίαν. Aristoph. Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς. Dicendum enim fuisset τῶν ναυτικῶν, τῆς σοφίας, τῶν ποιητῶν. Sic Latine quoque dicimus interdum, *Peritus in agricultura, Præstantissimus inter poetas.* 2, Contra, brachylogia est in istis: Dionys. Hal. 174, 42, διπλασίαν τῆς προτέρου. significat enim διπλῷ μείζω, *duplo maiorem priorem.* Sic Aristot. Eth. 7, μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίου, *homo malus, infinitis modis plura mala perpetrauerit quam bestia.* 3, Rursum casus similes sunt nonnunquam in partitiuis. Appianus, ὥσπερ ἀνθρώποις ἅπασιν ἑκάστῳ. regula enim postulat genit. ἀνθρώπων ἁπάντων ἑκάστῳ, *vnicuique inter quos vis homines.* sic Herodot. οὐνόματα δὲ τοῖσι οὔρεσι, τῷ μὲν, Κρῶφι, τῷ δὲ, Μῶφι. Vise & R. 338, 9. 4, Ellipsis partitiui est in illo γὰρ τῶν φίλων, s. εἷς, *es enim vnus ex amicorum numero.* Sic apud Strab. Ἑρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν οὐκ ἀσήμων πόλεων, *Hermione*

mione vna est è non obscuris vrbibus.

Datiuum regunt adiectiua quæ significationem habent. 1, Commodi vel incommodi: Xenoph. ὠφέλιμόν τι ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθὸν εἶ). Hesiod. ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι. 2, Amicitiæ & contrarij. Homer. φίλος ἀνθρώποις. Aristoph. ἐχθρὸς θεοῖς. Sic æmulationis & studij. Isocr. ἐφάμιλλος γένησῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι. 3, Moris & consuetudinis. Dionys. Halicar. πάτρια τοῖς τότε, *vsitata illius ætatis hominibus*. 4, Vicinitatis, æqualitatis, similitudinis; & contrarij. Plato epist. γείτονες ἡμῖν. Homer. ἴσον ἴσοι. Demosth. ὅμοια ἢ παραπλήσια τούτοις. Sic ταὐτὸν ἐκείνῳ, *idem cum illo*. 5, Facilitatis, & contrarij. Aristoph. πόριμον ἑαυτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. 6, Proprietatis & communionis. Aristot. ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Plato, ἔργον πᾶσι κοινόν. 7, Pleraque cum ὁμοῦ & σὺν composita, datiuum asciscunt vi præpositionis. Herod. ὁμόφωνα σφίσι. Plato, συντρόφους καὶ συνήθεις ταῖς τοιαύταις ὄψεσι. 8, Datiuum asciscunt etiam multa verbalia, ad verborum suorum imitationem. Arist. Rhet. 1, προετικὸς τοῖς τυχοῦσι, *quibusuis (seu in quosuis) profundere solens*, Idem Rhet. 3. προσεκτικοὶ δὲ τοῖς μεγάλοις, τοῖς θαυμαστοῖς, τοῖς ἡδέσι, τοῖς ἰδίοις, *animum attendere solent rebus magnis*. Idem Eth. 1. τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικός. Idem Eth. 8, ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. 9, Modus etiam & causa hoc casu exprimitur. Aristot. ἴσα τῷ ἀριθμῷ ᾠά, *oua numero paria*. cuius generis alia paulo ante allata sunt in rectione comparatiuorum. Mixta signif. Alex. Aphrod. αἱ δὲ χρηστικαὶ τοῖς κληθεῖσι, *aptæ ad vtendum partis*. Vise & R. 341, 9.

Multa ex his pro datiuo adsciscunt interdum genitiuum, diuerso respectu: vt prolixius exposui R. 341, 30. Sic Dionys. Hal. 266, 37. ἀλλότρια τοῖς τυράννοις ἐστί: & 308, 11, ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς τὸν ἄνδρα. 2, Quædam præter datiuum adsciscunt etiam genitiuum. Aristot. Metaphys. ὁ ἄλλοις ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων. 3, Ellipsis quoque hic interdum incidit. Anacr. τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; Sic Ioann. 2, τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι; subauditur enim κοινόν ἐστι πρᾶγμα, vel simile quid; vt Latini dicunt, *Quid mihi tecum est negotij?*

Accusatiuũ adiuncti recipiunt adiectiua per ellipsin præposi-

præpoſitionis εἰς, κατὰ, περὶ, vel alius eiuſmodi. Xen. εἶδος μὲν κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος. Sic Dionyſ.Hal. Λάρος ὄνομα, Πορσίνας ἐπίκλησιν, *nomine Lar, cognomine Porſena.* Idem, τὰ πολέμια ἄλκιμος: τὰ πολέμια γενναῖος: τὰ πολέμια λαμπρὸς, & huius generis alia multa. 2, Pro eo accuſatiuo vſurpatur interdum datiuus. Priore modo Herodot.84, ἐόντας τὸ μέγαθος εἰείκοσι πήχεων: poſteriore idem p.81, ἐόντας μεγάθεϊ περιμήκεας. Interdum præpoſitio exprimitur. vt enim ſine præpoſ. Dionyſ. Halicarn. dicit τὰ πολέμια δεινότατος, ita Plutarch.cum præpoſ. οἱ περὶ ταῦτα δεινοί: & Ariſtot. δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν: & Ariſtoph. δεινὸς εἰς τὰ πάντα. Sic Virg.quoque, *acerrimus armis Hyrtacides:* &, *acer in armis Romanus.*

Infinitiuum quoque pro accuſatiuo capiunt adiectiua potentiæ, facultatis, & ſimilia. Thucyd. λέγειν τε καὶ πράττειν δυνατώτατος. Lyſias, ἱκανώτατος εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. vt Virg. quoque — *ambo cantare periti.* Hom. θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι, *ſimiles ventis in currendo.* Eius generis apud Dionyſ.Halicarn. eſt, καλὸς μὲν ὀφθῆναι, γλυκὺς δὲ πιεῖσθαι, *aſpectu pulcher, potuque ſuauis.* Idem de Iſocr. elocutione, θαυμάζειν ἀξία, *admiratu digna,* ſignif. paſſiua: vt Ariſt.Hiſt.anim. δασὺ ἰδεῖν, *aſpectu hirtum ſeu hiſpidum.* —

Verbi & nominis conuenientia.

CAP. VI.

IN nominis & verbi conuenientia, quæ in numero ac perſona conſiſtit, varia eſt anomalia. 1, Pro nomine ponitur interdum verbum infinitiuum aut infinitiua oratio cum articulo. Menander, πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων. ibi enim τὸ ζῆν poſitum pro ἡ ζωή. Sic Cic. pro Mur. *Huic donis militaribus patris triumphum decorare, fugiendum fuit?* 2, Nomen, ſeu infinitiua oratio, interdum ſubaudiendum relinquitur. vt, εἴθε μοι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν: pro, τὸ ἀπολαύειν τούτου τοῦ ἀγαθοῦ: *vtinam mihi nunc bono iſto frui* (ſeu *boni iſtius fruitio*) *daretur.* Sic φασί, μυθολογοῦσι: item εἰώθασι, φιλοῦσι, ſ. οἱ ἄνθρωποι. vt apud Latinos quoque *Aiunt, Ferunt, Solent.* Sic item ἐβρόντησε *tonuit,* ἤστραψε *fulgurauit:* ὕοντο *pluat,*

νιφέτω *ningat*, & ſimilia 3, Verbi quoque duplex anomalia incidit. Nam & ipſum vel omittitur, ac modo ex antecedentibus ſubaudiendum relinquitur, modo extrinſecus intelligendum eſt: vel diuerſo numero ponitur, vt docui Ram. gramm. expl. 305, 15. Ellipſis crebra eſt verbi ſubſtantiui. Menander, πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν Ariſtot. Rhet. ἀρχὴ τῆς λέξεως τὸ ἑλληνίζειν. Enallage frequens eſt ea qua verbum ſingulare tribuitur nomini plurali neutro, more Attico. Ariſtot. vno eodemque in loco Atticam & communem ſtructuram coniunxit: Metaphyſ. 2, ἐξ οὗ τὰ ἄλλα ἤρτηται, καὶ δὴ ὃ λέγονται. in priori enim commate Atticiſmum, in poſteriore ſimplex loquendi genus vſurpauit. 4, Contra Syntheſis appellatur, cum nomini ſingulari, ob ſignificationem multitudinis, tribuitur verbum plurale. Hom. ὥς φάσαν ἡ πληθύς. Pauſ. 331, 39, τὸ ἔθνος τὸ Αἰτωλικὸν ἀπέστελλον. Sic Virg. *Turba ruunt.* 5, De verbi periphraſi per participium & verbum ſubſtantiuum, dicetur in participio.

Quum vni verbo tribuuntur plura ſingularia, aut vnum collectiuũ pro plurali, numeri anomalia frequens eſt, Pauſ. 143, 39, ποταμὸς Ἠλέκτρα καὶ Κοῖος ῥέουσι. pro, *Electra & Cœus fluuij fluunt.* & 120, 24, τὸ πλῆθος ὥρμησεν ἀποκλειομένους τῆς μνήστηρος. illic enim à fronte anomalia eſt numeri; hic, à tergo anomalia eſt numeri & generis; ſignificatũ videlicet ſpectans, non vocem, ſenſus enim eſt, οἱ ὄχλοι ὥρμησαν ἀποκλ. 2, Verbum ſubſtantiuũ, inter diuerſi numeri nomina interiectum, ſæpe nõ habita potioris ratione, reſpõdet proximiori; eiq; interdum antecedenti: Pauſ. 144, 36, τῇ πόλει ἐστὶν ὅμορος Κολωνίδες, pro, *Colonides locus eſt vrbi confinis*. interdum ſequenti: Ariſt. Rhet. 1, αἱ γὰρ πίστεις ἔντεχνόν ἐστι μόνον. Sic Dionyſ. Hal. οὗτος ὁ χῶρος Μούκιοι λειμῶνες καλοῦνται. illic enim regula poſtulat plurale εἰσὶ, & hic ſingulare καλεῖται: ſicut Pauſ. 144, 41, ὄνομα ἦν αὐτοῖς Δρύοπες. Huc referri poteſt etiam hoc Ariſtot. Magn. moral. 61, 18, νοῦς μὲν δὴ, καὶ λόγος, καὶ ἐπιστήμη, παντελῶς ἀλλότριόν τι ἔοικεν εἶ). ibi enim verbũ, quod pluribus ſingularibus plurali numero reſpõdere debuiſſet, relatum eſt ad proximum ſingulare. 3, Verbo poſtpoſitum adiecti-

adiectiuum, sæpe aduerbij vicem obtinet Greg. Naz. εἰσελεύσεται δρομαῖος, *cursim* seu *curriculo introibit.* Participium verbo postpositum, significationem habet variam; vt infra suo loco dicetur.

Verborum rectio,

CAP. VII.

GEnitiuum regunt verba 1. Sensus Aristoph. ᾐσθῆσθαι ψόφου, *senserit strepitum.* Hesiod. ἄλλου ἀκούων, *ex alio audiens.* Xen. τίνων ὀσφραινόμενος; *quænam odorans?* Idem, τούτων γεύσασθαι, *hæc gustare.* 2, Memoriæ & obliuionis. Hom. μνῆσαι πατρὸς σεῖο, *memineris patris tui.* Luc. ἐπιλέλησται ἁπάντων, *oblitus est omnium.* 3, Curæ, & contra neglectus. Isocr. τῆς ψυχῆς οὐδὲν φροντίζοντες, *nihil curantes animum.* Herodian. τῆς ἀληθείας ὀλιγωροῦσι, *veritatem negligunt.* 4, Desiderij seu appetitus. Dion. Hal. ἐρῶντες δυναστείας, *potentiam appetentes.* Demosth. ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι *imperium concupiscere.* 5, Tangendi, apprehendendi. Pind. φθόνος ἅπτεται τῶν ἐσλῶν, *tangit & arripit bonos.* Dionys. Halicarn. ἐπιληψόμενοι τοῦ ἀνδρὸς *virum arrepturi.* Sic contra Abstinendi & Dimittendi. Aristoph. οἴνου τ' ἀπέχειν καὶ γυμνασίων, *abstinere à vino & exercitijs.* *Idem,* τούτου μὴ μεθίεσθαι *hunc non dimittere.* 6, Incipiendi & Desinendi. Thucid. μάχης οὐκ ἦρχον. Isocr. λῆγε τῶν πόνων. Æsop. παῦσαι τοῦ κλαίειν. Sic Horat. *Desine mollium querelarum.* 7, Assequendi & contra Aberrandi. Plato, τοῦ σκοποῦ τευξόμενος, *scopum assecuturus* Polyb. τετευχότες σχολῆς *nacti otium.* Herod. ψευσθεὶς ἐλπίδος, *spe falsus seu frustratus.* 8, Communicandi & contra Priuandi. Xenoph. μεταδιδόναι τοῦ βάρους, *communicare onus,* seu *oneris partem.* Idem, στερήσεται τῆς πόλεως *priuabitur ciuitate.* Sic Arcendi & Prohibendi. Dionys. Hal. εἴργοντες διαβάσεως, *prohibeant transitu.* Xenoph. κωλύειν τοῦ χρῆν, *impedire quo minus vrant.* 9, Copiæ & Indigentiæ. Arist. εὐπορεῖν χρημάτων, *abundare pecunijs.* Diodor. πληθύειν ἀνδρῶν, *abundare viris.* Paul. 2. Cor. 3. χρῄζομεν συστατικῶν ἐπιστολῶν, *indigemus commendatitijs literis.* Dionys. Hal. σπανίζουσι τῶν ἀναγκαίων, *laborant penuria rerum ad vitæ sustentationem necessariarum.* Sic Implendi & Vacuandi.

cuandi. Demosth. τοσαύτης παρανομίας καὶ μανίας ἐνέπλησε τοὺς ταλαιπώρους, *tanta iniquitate ac furore impleuit miseros*. Aristot. Probl. κουφισθεὶς τοῦ πάθους, *malo leuatus*. Item Liberandi. Philo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθεὶς, *domina difficili liberatus*. Isocr. ἀπηλλάγησαν δουλείας, *liberati sunt seruitute*. Apollonius, ῥύσασθε λύμης, *liberate à calamitate*. 10, Participandi. Dionys. Halicarn. μετέχειν τῶν ἴσων, *æquale ius participare*, seu *æquali iure esse*. 11, Fruendi. Isocr. ἀπέλαυε τῶν παρόντων, *fruebatur præsentibus*. Huc pertinent illa, φαγόντες ἐχίδνης, *cum de vitupera comederunt*: πίοντες οἴνου, *cum de vino bibissent*, apud Aristot. & alibi. 12, Emendi & Vendendi. Xenoph. πρίασθαι ταλάντου, *emiße talento*. Matth. 10, πωλεῖται ἀσσαρίου, *venduntur asse*. 13, Imperandi & Dominandi. Isocrat. τῶν οἰκετῶν ἄρχειν, *imperare famulis*. Polyb. δεσπόζειν τῆς ἄλλης Σικελίας, *reliquæ Siciliæ dominium obtinere*. Idem, Σικελίας κυριεῦσαι, *Siciliæ dominari*. 14, Accusandi; damnandi, absoluendi. Theophr. Charact. ἀπάγεσθαι κλοπῆς, *furti reum agi*. Luc. ἀπολυθεὶς τοῦ ἐγκλήματος, *absolutus criminis*, seu *à crimine*. 15, Admirandi. Isocr. θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυτέρων, *miror autem seniores*. 16, Dolendi. Eurip. Ἑλλάδος τῆς ταλαιπώρου στένω, *Græciam miseram deploro*; seu, *Græciæ vicem defleo*. 17, Distandi & Discrepandi. Aristot. πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα, *longe à se inuicem distantia*. Luc. οὐδὲν τῶν κοράκων διαφέρουσι, *nihil à coruis differunt*. Sic Excellendi, & contra. Isocr. προέχειν τῶν ἄλλων, *cæteros antecellere*. Item Superandi. Xenoph. κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, *superare voluptates*. Gregor. ἡττήθη τῆς γεύσεως, *à gustu superatus est*. 18, Esse; in significatione possessionis, pertinentiæ, causæ. Heliodor. μὴ τῆς ὀργῆς γίνου ὅλος, *ne prorsus iræ succumbe*. Basil. σεαυτοῦ γενέσθαι πάλιν, *rursus tui fieri compotem*. Aristoph. πλούτου δ᾽ ἐστὶν ὑβρίζειν, *diuitiarum est insolescere*. 19, Esse in Ortus significatione. Homer. αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, *bono sanguine ortus es*. 20, Esse, in adiunctæ laudis aut vitij significatione. Aristot. Hist. anim. τὸ θῆλυ ἀκακώτερον τοῦ ἄρρενος, καὶ ἐλάττονος τροφῆς ἐστι, *& paucioris cibi est*. id est, *minori alimento indiget*; seu, *minus comedit & bibit*. 21, Pars quoque hoc casu solet exprimi. Luc. ἕλκει σε ῥινὸς, *trahit te naso*.

22, Ma-

22, Materia quoque hoc casu enuntiatur. Herodian. πεποιημένον μυλίτου λίθου, *factum molari lapide*. Æschyl. τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, *thure suffitum facere*. 23, Tempus quoque hoc casu exprimitur, cum quæstio est Quando Paul. 2. Thess. 2, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι, *nocte & die laborantes*; seu, *noctu pariter atque interdiu*. Dionys. Halic. σκότους ἀπιόντες ἀτάκτως, *per tenebras, noctu*. Xenoph. ὀλίγου χρόνου παρέσται, *breui tempore* (seu, *intra breue tempus*) *aderit*. Sophocl. οὐ μακροῦ χρόνου μέτεισι, *intra tempus non longum persequitur*. Vise & Ram. gr. 389, 11. 24, Denique multa genitiuum regunt vi præpositionis cum qua sunt composita. Luc. ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου, *aspellere à conuiuio*. Aristoph. ἐκβαλῶ τῆς οἰκίας, *eijciam domo*. Galen. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, *prodire domo*. Aristoph. ταυτὶ καταχέω σου, *hæc aduersus te* (*seu in te*) *effundo*.

Horum quoque multa vel ellipsin aliquam habent, vel alium casum alio respectu asciscunt; vt in Ram. gr. expl. 350, & seq. prolixe docui.

Datiuum regunt verba 1, Dandi & Adimendi. Homer. δῶρον σοι τοῦτο δίδωμι, *do tibi hoc donum*. Idem, σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε, *cibaria illis ademit*. Sic Tribuendi seu Attribuendi. Sophocl. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, *amicis honores tribuere*. Dionys. Halicarn. προσάπτειν θεοῖς ἀνάξια, *dijs res indignas adscribere*. 2, Commodandi & Incommodandi. Isocr. λυσιτελεῖ τῇ πόλει, *prodest reip*. Idem, φθονοῦμεν τοῖς προέχουσι, *inuidemus ijs qui eminent*. 3. Promittendi & Minandi. Plutarch. ὑπισχνούμενος αὐτῷ ποιήσειν, *promittens illi se facturum*. Luc. οἷα ἡμῖν ἠπείλησε, *qualia nobis minatus sit*. 4, Irascendi & Ignoscendi. Matth. 5, ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ, *qui irascitur fratri*. Eurip. συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν, *ignoscet tibi peccatum*. 5, Credendi & Diffidendi. Marci 1, πιστεύετε τῷ εὐαγγελίῳ, *credite euangelio*. Isocr. ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις, *diffidens rebus gestis*. 6, Obsequendi & Repugnandi. Act. ap. 5, πειθαρχεῖν θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, *obedire Deo magis quam hominibus*. Iacobi 4, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, *obsistite diabolo*. Sic item Pugnandi. Plato epist. 7, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται, *pugnabit cum multis testibus*. Homer. οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν, *non contenderit mecum*. 7, Appropinquandi. Dionys. Hal.

ἐγγίσας

ἐγγίσαι τῇ πόλει, *cum appropinquaſſet vrbi*. Iſocr. τοῖς λόγοις πλησιάζειν, *litteris ſtudere*. 8 Sequendi. Hom. ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, *vt ipſe te ſequar*. Lucæ 5, ἀκολούθει μοι, *ſequere me*. 9, Seruiendi, & miniſtrandi. Lucæ 4, διηκόνει αὐτοῖς, *miniſtrabat eis*. Iſocr. ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν, *ſeruire voluptatibus*. Lucæ 4, αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, *ei ſoli ſeruies*. 10, Adorandi, ſupplicandi, precandi, Paul. 1. Corinth. 14, προσκυνήσει τῷ θεῷ, *Deum adorabit*. Demoſth θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, *omnes deos deaſque precor*. 11 Hortandi. Ariſtoph. παραινῶ σοι σιωπᾶν, *hortor te vt taceas*, vel *ſuadeo tibi* 12, Iubendi, Mandandi. Dyonyſ. Hal. 32. 42. κελευσθὲν αὐτοῖς *cum iuſſum* (*id eſt imperatū*) *eis eſſet*. Matth. 15. ὡς προσέταξεν αὐτῷ, *vt mandarat ei*. 13 Increpandi, Obiurgandi. Iſocr. τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιπλήττειν, *delicta reprehendere*. 14, Occurrendi Incidendi. Soph. ἀντιάσας σοι, *obuiam tibi factus*. Ari. Eth. ἂν Πριαμικαῖς τύχαις περιπέσῃ, *ſi in Priamicas calamitates inciderit*. 15, Conueniendi ſeu congruendi. Dion. Hal. ὡς ἥρμοττέ μοι ζῆν, *vt mihi conueniebat viuere*. Sic Decendi. Ariſtot. ἃ πρέπει ἐλευθέροις *quæ liberos decent*. 16, Sufficiendi. Plato εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσει ταῦτα, *ſi hæc ei non ſufficerint*. Plutarch, ἀρκεσθεὶς τούτοις, *his contentus*.

17, Placendi, Diſplicendi. Thucyd. εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τούτοις δ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, *ſi compluribus placemus, his ſolis haud iure diſplicuerimus*. Xeno. οἷς ἀπήχθετο, *quibus exoſus erat*. 18, Eſſe; in habendi ſignif. Ariſtoph. ὅσοις οὐκ ἦν ἄλφιτα, *quibus non erat farina*, id eſt, *qui non habebant quo viuerent*. 19, Datiuum etiam aſciſcunt multa vi præpoſitionis ἐν & σύν. Thuc. ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, *manere in pactis*: id eſt, *ſtare pactis, ſeruare pacta*. Plato epiſt. ξυγγιγνόμενος ἄλλοις, *cum aliis verſans*. Sic pleraque compoſita cum præpoſ. ἀντὶ, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, in ſignif. ſupra expoſitis, aliiſue conſimilibus. Xen. τούτοις ἀντιλέγων, *his contradicens*. Plut. ἐπιχειρεῖν τῷ ἔργῳ, *manus admouere operi*; *ſeu opus aggredi*. Sophocl. τούτῳ παρέστης *huic adſtitiſti* ſeu *affuiſti*. Greg. Naz. προσδραμεῖν τῷ δωρήματι, *accurrere ad donum*. 20, Datiuo etiam caſu enuntiatur actionis paſſioniſue cauſſa inſtrumentum, modus. Cauſſa: Ariſtot. χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι

οἷς

οἷς δεῖ, *gaudio & mærore affici ob quæ oportet*, Aristoph. τούτοις ἄχθεσθαι, *his offendere, hæc ægrè feres* Xenoph. ἥδεσθαι τοῖς τοιούτοις, *talibus delectetur, è talibus voluptatem percipiat*. Sic Hom. ἀλκὶ πεποιθὼς, viribus fretus. Insigne exemplum hic est Pauſ. 132. 39. ἀνανδρίᾳ γὰρ, καὶ ὑπὸ δέους, καὶ οὐ διὰ κακίαν οὐδεμίαν, φυγεῖν αὐτόν. ibi enim Datiuus causalis mox effertur per præpoſ. causales ὑπὸ *præ*, & διὰ *propter*. Instrumentum: Aristot. Oecon. ἠθμῷ ἀντλεῖν, *colo haurire*. Modus Aristoph. ῥώμῃ πράττειν, γνώμῃ βουλεύειν, *animo & mente deliberare, virib. exequi*. Demosth. κρατούμενοι τῷ πολέμῳ *bello victi*. 21 Mixtæ signif. est χρῆσθαι τοῖς παροῦσι, *uti præsentibus*, apud Isocr. & alibi. 22, Temporis quoque notatio fit hoc casu, vt εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *totis viginti annis peregrinatus*. Plato, χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ πάσα μετέπεσε, *intra tempus non longum*, Dionyſ. Hal χρόνῳ δ' ὕστερον, *aliquanto post tempore: vel, post progressu temporis*. 23, De ellipsi præpoſ. σὺν, seu aduerbij ἅμα, viſe R. gr. 372. 25. 24, Attice interdum pro datiuo vſurpatur accuſatiuus; vt in ſeq. structuræ classe dicetur.

Accuſatiuus asciſcunt verba actiua varij generis, quibus ſcilicet persona vel res affici aliquo modo significatur, vt ἀδικεῖν τοὺς φίλους, *amicos iniuria afficere*, ſic Aristot: τὴν θάλατταν ἐργάζεσθαι, *mare tractare*. ſic Item ἐσθίειν κρέα, οἶνον πίνειν, *carnes comedere, vinum bibere*: & conſimilia. 2, Interdum verbo verbale ſuum additur: 354. 31. Herod τίνα λέγεις λόγον: Idem 99, ἔπρησαν τὰ πρήγματα. Matth. 2, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Sic Latini quoq; *Suum gaudere gaudium, Duram ſeruire ſeruitutem*, & ſimilia, Apud Ariſt. in Polit. eſt non tantum ἄρχειν δεσποτικὴν ἀρχὴν, *herili imperio regere* ſed etiam paſſ. ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχὴν *ſeruili imperio regi*. In quibus vt pleonaſmi quædam ſpecies eſt, ita in illis quæ cum nomine aliquo ſunt compoſita. Homer. νέκταρ ἐῳνοχόει Iſocr. οἰκονομεῖν τὸν βίον. Sed quemadmodum in ſuperiorum pleriſque ita etiam in his dici poteſt emphaſis quædam eſſe. nam νέκταρ ἐῳνοχόει ſignificat *infundebat nectar vt pincerna qui vinum infundit*, & οἰκονομεῖν τὸν βίον, eſt *vitam ita inſtituere vt peritus œconomus res domeſticas*. Sic

1 Cor.

1 Cor. 6. *βασιλείαν θεοῦ κληρονομεῖν* eſt *regnum Dei velut hereditatem adire.* 3, At il. ι, Οὐχ ὅγ᾽ ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται ſignificat vel *Per furorem hæc agit*: vel, *In his inſanit ac furit*. 4, Sunt enim multa quæ accuſatiuum aſciſcunt per ellipſin præpoſitionis. vt Alex. Aphr. ἱδροῦσι τὰς μασχάλας pro περὶ τ. μ. Ariſtot. τὸν τε νοῦν καὶ τὸ σῶμα διαφθαρέντες, *vitiati & animo & corpore*. Sic Eurip. τἄλλα δ᾽ εὐσεβεῖν χρεών. vt Latine quoque, *cetera pietatem cole*; pro In cæteris. 5, Similis ellipſis ſtatui poteſt in temporis expreſſione. Demoſth. μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, ſ. κατὰ *per omne vitæ tempus meminiſſe*. Idem χρόνον τινὰ παρέσχεν ἑαυτὸν *per aliquod tempus ſeſe præbuit*. Act. Apoſt. 20. τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην, *per totum triennium non ceſſaui nec noctes nec dies*. Ellipſis etiam quædam eſt in iſto apud Pauſ. 179, 23. ἐνίκα στάδιον παῖδας, *pueros vincebat in ſtadio*. 6, At in iſto Ariſtoph. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, non tam ellipſis poteſt dici præpoſitionis εἰς, quàm Attica enallage. Attici enim ſæpe accuſatiuos vſurpant pro datiuis. vt Plato, ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι, *quæ ipſi placeat*. Idem epiſt. 7. πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους *multa mala ceteris facere*; ſeu *multis malis ceteros afficere*. cuius generis alia notata in R. gr. expl. 361, 5. 7, Accuſatiuus interdum finito verbo tribuitur qui iure ad infinitiuum pertinebat; vt infrà in infinitiuorum ſyntaxi docebitur.

Vocatiuum aſciſcunt verba imperatiui modi, & ſimilia. vt Heſiod. ἐργάζευ νήπιε Πέρσα, *labora ſtolide Perſa*. 2 Attice hic nõnunquam nominatiuus vſurpatur, vt Marci 5, ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκαθάρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου *exi ſpiritus impure*. Sic Virg. *Adſis lætitiæ Bacchus dator*, & Lucanus, *Degener o populus*. At in iſto apud Stobæum, ἀκούετε λεώς eſt præterea etiam numeri ac perſonæ anomalia.

Verba eadem cum caſu diuerſo,

CAP. VIII.

VErba, caſu variante, ſignificatione quoque variant vt plurimũ. Herod. πατρὶ τιμωρῶν *patris iniuriam vindicans*; ſeu *iniuriam patri illatam vlciſcens*: at Act. Ap. 26, τιμωρῶν αὐτοὺς, *perſequens & puniens eos*. Sic

Thuc.

Thuc. ἀμύνονται σφίσιν αὐτοῖς *defendunt seipsos*: at Plut. ἠμύνατο τοὺς πολεμίους, *propulsabat hostes*. Rursus, τὰ τῇ θερμότητι κοινωνήσαντα apud Plat signif. actiua, *quæ se ad calorem applicarunt*: at mixta signif. Isocr. ἐκοινώνησε συμφορῶν *calamitatum fuit particeps*. Item διαφέρει αὐτοῦ, *ab eo differt*: at διαφέρει αὐτῷ, *eius interest*, *eius refert*, Thuc. 2. Sunt tamen quæ eadem aut certè non multum diuersa significatione casum regunt diuersum; respectu scilicet diuerso.

Genitiuum & datiuum: vt Homer. Il. α, Τενέδοιο ἀνάσσεις, *Tenedum regis*: seu, *Tenedi regnum tenes*; & mox ibidem, Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, *Myrmidonas rege*: seu, *Myrmidonib. impera*. Eurip. πείθομαι σοὶ *obsequor tibi* Plato, πειθόμενος τοῦ νόμου, *legi obsequens*. 2, Item Genitiuum & datiuum instrumentalem seu modalem. Nonus, χάριτος πέπληθε *plenus fuit gratia*. Diodor. γῆν παντοδαποῖς καρποῖς πληθύουσαν *terram omnis generis fructibus abundantem*.

Genitiuum & accusatiuum. Aristot. αἰσθάνεται τῶν ὀσμῶν, *sentit odores*. Idem, αἰσθάνονται τὰ παρόντα, *sentiunt præsentia* Luc ἀκούσας τοῦ μύθου, *cum sermonem istum audisset*. Idem, ἀκούσεσθε τὰ μετὰ ταῦτα, *audietis sequentia*. Aristoph. ὄζει μύρου, *oleo vnguentem*. Dioscor. ὄζουσα γεῶδες, *terreum quiddam olens*. Plut. ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος, *incipiens pæana victoriæ*. Xenoph. ἐξῆρχε παιᾶνα τὸν νομιζόμενον, *incepit solennem pæana*. Sic Isoc. τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν: at Math. 19, ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Eiusdem generis sunt etiam μεμνῆσθαι *meminisse*, ἐπιλανθάνεσθαι *obliuisci*. Item θαυμάζειν *mirari*, καταφρονεῖν *contemnere*, μεταδιδόναι *communicare*, μετέχειν *commune habere*, ἀπολαύειν *frui*, seu *fructum percipere*, & similia.

Genitiuum, datiuum, & accusatiuum admittere dicuntur θαυμάζειν *mirari*, ἀπολαύειν *frui*, itidemq; affertur πάσχω τῶν κακῶν, πάσχω τοῖς κακοῖς, & πάσχω μοι τὰ κακά. *Sed eorum pars suspecta est, pars vt structuram, ita & signif. habet diuersam. Vt enim de postremo tantum agam*, δεινὰ πάσχειν est *atrocia pati*, at κακῶς πάσχειν τοῖς χρήμασι *mulctari pecunijs*. Aptius exemplum petemus à verbo μέμφεσθαι. cum genit. enim Thuc. dicit, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, *quos nemo vitu-*

vituperauit, cum accuſ. Plato, τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι *talia reprehendere*, cum dat. & accuſat. idem, τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, *in hoc merito incuſantur*. Temporis quoque notatio triplici caſu fit; vt in ſuperiorib. expoſui: ſignif. tamen pleraque diuerſa. Viſe & R. 389, 4: & inf. c. 18.

Datiuum & Genitiuum. Herodot. πειθόμενος τῇ γυναικί, *obſequens mulieri: vt etiam Plato*, πείσονται τῇ παρθένῳ. at Eurip. πείθομαι σέθεν: ſicut etiam Agathon, ὡς ἡδύ, τῶν φυσάντων πείθεσθαι τέκνα, *quam iucundum eſt natos obſequi parentibus*. Huc referri queant etiam iſta: Homer. νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον: Vt Ariſtoph. Pluto, τοῖς τυφλοῖς ἡγεμόνα: at Xen. τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι, vt Homer quoque Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Sed ibi ſtructuræ diuerſitas naſci videtur potius è diuerſitate ſignificationis, nam ἡγεῖσθαι cum Datiuo ſignificat *Præire, Ducere*, cum genitiuo autem, *Præeſſe*.

Datiuum & Accuſatiuum: Matth. 15. ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν: & cap. 14. κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι, *iubens turbam vt recumberent*. Ariſtoph. λοιδορῆσαι τοὺς πονηρούς: Xenoph. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, *conuitiis eum inceſſebat, conuitia ei dicebat*. Sic Plato ἐμποδίζουσι τὴν θήραν, *impediunt venationem ſeu inueſtigationem*: At Ariſtot. ἐμποδίζουσιν ἀλλήλαις, *impedient ſe mutuo*. 2 His adde iſta: Ioan. 3. χαρᾷ χαίρει: & Matth. 2. ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. vt apud Latinos quoque *Gaudere gaudium*, & *Gaudere gaudio*. Sic apud Ariſt. τῇ αὐτῇ κινήσει κινεῖσθαι, & κινεῖσθαι τὴν αὐτοῦ κίνησιν: item βιαίᾳ φορᾷ φέρεσθαι, & φέρεσθαι φορὰν βιαίαν: aliaque conſimilia: quæ apud Latinos etiam vtroque modo efferri ſolent.

Verba cum duplici caſu,

CAP. VIII.

DVplicem etiam caſum aſciſcunt verba permulta: ac plerumque alterum perſonæ, alterum rei: nōnunquam tamen vtrumque perſonæ, vel vtrumque rei, ſed ita vt alter tantum actionis paſſioniſue regimen obtineat.

Genitiuum cum Datiuo: Iſocr. προέξεις τῶν ἄλλων τῇ

φρο-

φρονήσει, *antecelles ceteros prudentia.* Dionyſ.Hal. ἀρετῇ λειπόμενος οὐδενός, *nulli virtute inferior.* Plut. ὑστέρισαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, *vno die tardius venerunt quàm commiſſum eſt prælium;* ſeu, *venerunt poſtridie prælij.*

Genitiuum cum accuſ. Ariſtoph. βύρσης κάκιστον ὄζων, *peſſimum corij odorem referens.* Idem, δέομαί σου τοῦτο, *hoc abs te peto.* Xenoph. πολλῶν τοῦτο ἀκούειν ἔφη, *è multis ſe hoc audire dixit.* Ariſtoph. ἀπέλαυσ' αὐτοῦ ἀγαθὸν οὐδέν, *nihil ex eo percepi boni.* Diog. L. μῶν τι σου κατεχώτησα; *num quid in te effudi?* At in iſto, τῶν φαύλων διαφέρειν οὐδέν, *nihil à malis differre*, ellipſis dici poteſt præpoſ. κατὰ, ſenſus enim eſt, ἐν οὐδενί, *nulla in re.*

Datiuum cum genitiuo: Anacr. οὔ μοι μέλει Γύγαο, *non eſt mihi curæ Gyges;* ſeu, *non curo Gygem, nec Gygis opes.* Sic verba participandi, cõmunicandi, inuidendi, iraſcendi, ignoſcendi, & ſimilia: præſertim in quibus ſubaudiri poteſt μέρος *pars*, aut περὶ ſeu ὑπέρ, *de, ob.* Plato, κοινωνεῖν αὐτῷ τοῦ βίου παντός, *tota vita cum eo conſueſcere.* Xen. μεταδιδόναι τοῖς φίλοις τοῦ βάρους, *amicis dare partem oneris.* Phocyl. μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, *ne inuideas ſocijs bona.* Iſocr. ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου, *contendo tecum de prædio.* Plutarch. ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς ἡγεμονίας, *cedens illi imperio.* Sic μέμφεσθαι, συγγινώσκειν, παραχωρεῖν, & ſimilia.

Datiuum cum accuſatiuo: Xen. συνειδὼς αὑτῷ πολλὰ καὶ πονηρά, *conſcius ſibi multorum malorum.* Ariſtoph. τῷ γὰρ Λοξίᾳ μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, *Apollinem in hoc iure poſſum incuſare.* Iſocr. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας, *quæ tuis ipſius liberis conſulueris.* Heſiod. οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων, *ſibi ipſi mala ſtruit, qui alij mala ſtruit.* Xen. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν, *amicis opem ferre in reb. iuſtis.* Plato, οὐ πείθομαί σοι ταῦτα, *non credo tibi hæc;* ſeu *in his.* poteſt enim in his duobus poſterioribus ellipſis dici præpoſ. εἰς, κατὰ, vel conſimilis.

Accuſatiuum cum genitiuo. Ariſt. οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀμηξίωσε, *nec eam dedignatus eſt pulcherrimis.* Chryſoſt. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, *magni amicitiam noſtram æſtimans.* Ariſtoph. γράφομαί σε παρανόμων, *accuſo te iniuriæ.* Sic verba Damnandi & Abſoluendi: item Liberandi, Prohibendi ſeu Arcendi, Eijciendi, Priuandi;

& contra Implendi, Satiandi: præterea Permutandi, Emendi, Vendendi, & similia. 2, His adde in quibus est partis significatio, subaudita præpositione ἐκ. Aristoph. Pluto, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν τὸν Λαερτίου, *Laertiadem suspendemus è testiculis*. Item in quib. est ellipsis quædam causalis aduerbij ἕνεκα: vt ζηλῶ σε τῆς βουλίας: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, *beatum te iudico ista fortuna*; id est, *ob istam fortunam*.

Accusatiuum cum datiuo. Plutarch. διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις, *ciuitates inter se conciliat & consociat*. Aristot. διαβάλλειν αὐτοὺς ἀλλήλοις, *alterum apud alterum traducere seu calumniari*. Plutarch. ἐπεῖχε τὴν γνώμην τῷ πολέμῳ, *intendebat animum bello*. Libanius, κώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν, *culicem elephanto conferre*, id est, *cum elephanto comparare*, & similia infinita. 2, Item cum datiuo instrumentali seu modali. Plutarch. ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας ἀνθρώπων, *hominum iniurias cohibiturum esse litteris*; id est *per litteras*. Luc. οἴνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα, *cùm se inebriasset vino*.

Geminari etiam idem casus solet nonnunquam, vel rei, vel personæ, vel alterutrius.

Genitiuus geminus. Æschines, κατηγορῶ σου ἁπάντων τῶν τεττάρων, *accuso te de omnibus quatuor*. Phalaris, κατηγορῶ μου τῆς ἀναλγησίας, *accuso me indolentiæ*. in quib. est ellipsis præpos. ὑπὲρ seu περί: vt declarat istud Demosth. περὶ ὧν μου κατηγόρουν, *de quib.* (seu, *ob quæ*) *me accusabant*.

Datiuus geminus. Demosth. σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι, *conscius tibi eras iniuriæ*; seu, *conscius tibi eras te iniuste facere*. Idem, τούτῳ μοι προσέχετε τὸν νοῦν, *huic mihi mentem attendite*: id est, *huic quæso animum aduertite*. 2, Sed est hic alter datiuus interdum instrumentalis seu modalis Aristot. Rhet. Al. Συρακουσίοις τριήρεσιν ἐννέα βοηθήσαντες, *Syracusanis nouem triremibus opitulati*.

Accusatiuus geminus. Xen. διδάσκειν τοὺς πολίτας τὰ συμφέροντα, *docere ciues quæ conducunt seu prosunt*. Lysias, τὴν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, *filiam celabat mortem viri*. Sic verba Postulandi, Exigendi. Aristoph. ἀπαιτῶν με τἀργύριον, *pecunias me postulans*. Æschines, τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας ἐξέλεγον, *vectigalia exigebant à prænauigantibus*.

nauigantibus: Hac structura efferuntur præterea verba Rogandi, Interrogandi, accusandi & Euadendi, Impertiendi & Implendi; & contra Adimendi ac Priuandi; Induendi & Exuendi; Arcendi & Prohibendi; deniq; Faciẽdi seu afficiendi; vt prolixe docui R.gr.expl.359, 20,& seq. Accus.geminus cum datiuo. Demosth. παράδειγμα ποιήσαντες τοῦτον τοῖς ἄλλοις, *hunc ceteris statuentes exemplum*; id est, *pro exemplo.*

In his posterior casus variè interdum effertur. 1, Genitiuo & accusatiuo: vt Demosth. ἐγκαλεῖν αὐτῷ μισθώσεως, *incusare illum elocationis nomine*. Plutarch. ἐνεκάλουν αὐτῷ προδοσίαν, *accusabant eum proditionis*. Sic ἀμφισβητεῖν, & similia contendẽdi atq; accusandi verba. Item verba participandi & communicandi. Thucyd. μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, *pericula cum multitudine communicare*: at Herodot. μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ τάλαντα πέντε, *impertit Eurybiadi quinque talenta*. Rursum Plato, μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς: at Aristoph. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Cum verò Demosth. dicit κοινωνῶ σοι οὐδέν, ellipsis videri potest præpositionis κατὰ: quæ in alijs quoque frequens est. Eandem structuram sequuntur etiam verba significationis contrariæ, Inuidendi, & similia. Item ea quæ præter accusatiuum personæ, habent rei modo genetiuum, modo accusatiuum: vt sunt verba Accusandi, Implendi, Priuandi, & similia. vt διώκω σε φόνου: & διώκω σε ταύτην τὴν γραφήν. Sic Plutar. δούλους ἔργωσι τιμῆς ἐλευθερίας: at Eurip. βούλει σε γεύσω μέθυ; *vis vt tibi vinum gustandum præbeam?* Rursum Xenoph. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε: at Aristot. αὐτὸν ἀποστερεῖ τὴν παρακαταθήκην, *priuat, seu fraudat eum deposito*. 2, Genitiuo & datiuo: vt Chrysostom. ὁ μὴ χρημάτων, μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, *qui non pecunijs, nec alio huiusmodi pretio, sed sua morte gregem redemit*. Sic etiam verba Implendi, & similia. 3. Datiuo & accusatiuo: vt, ποτίζω σε γάλακτι, & ποτίζω σε γάλα. itidem σιτίζω, χορτάζω, & huius generis alia. Sic Psalmo 50, ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ: at Numer. 8, περιρρανεῖς αὐτοὺς ὕδωρ. 4, Quædã triplici casu. Genitiuo enim Isocr. dicit, γεμίσας τὰς ναῦς σίτου:

dativo Eustathius, μύθοις μεμεμφωμένος: accusatiuo autem Psalm. 147, στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε, *implens te adipe frumenti.* 5, Interdum pro posteriore casu ponitur verbum infinitiuum, aut præpositio cum suo casu. Chrysost. τὴν ἱερωσύνην αἰτιᾶσθαι τούτων τῶν κακῶν, *sacerdotium accusare horum malorum.* Idem, εἰς ὑπερηφανίαν αἰτιώμενος τοῦτον, *superbiæ hunc accusans.* Æschines, αἰτιώμενός τινας ἐμποδίζειν, *incusans quosdam sibi obstare.*

Personæ quoq; casus variatur interdum. In quo genere verbum auferendi triplicem habet structurā. Simplici enim ratione Homerus dicit, σῖτον μέν σφιν ἀφείλε: Ratione præpositionis Xen. τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενος χρήματα, Attice Galenus, τὴν ζωὴν ἀφιλέσθαι τὸν ἄνθρωπον. 2, De præpositionum in verbis regimine, deq; earundem transpositione & ellipsi, dicetur infra sub finem capitis 18.

Reciproca etiam in quibusdam structura est. Aristot. enim dicit περιβάλλειν τῇ πόλει τεῖχος: at Dionys. Hal. & Paus. τὴν πόλιν περιβάλλειν τείχει καὶ τάφρῳ. vt Latini quoque *Vrbi murum circumdare*, & *Vrbem circumdare muro.* Sic Xenoph. τῷ Ὑρκανίῳ ἵππον ἐδωρήσατο, *Hyrcanio equum donauit:* at Dion. Hal. δωρεῖται τὴν κόρην ἵππῳ πολεμιστῇ, *donat virginem equo bellatore.* Sic Thucid. ποιοῦμαι σοι ὀργήν: at Demosth. ποιοῦμαι σε ἐν ὀργῇ, *irascor tibi.* Rursum personaliter, μέλει μοι τοῦτο, *hoc mihi curæ est*; & impersonaliter, μέλει μοι τούτου, *est mihi cura huius*: nulla significationis differentia.

Verborum paßiuorum & paßiue positorum syntaxis.

CAP. X.

PAssiuorum proprius casus est genitiuus, cum præpositione ὑπό, παρά, πρός. Dionys. Hal. τῶν ὑπ' ἐμοῦ γραφομένων, *eorum quæ à me scribuntur.* Idem, τὰ παρὰ τῆς βουλῆς ὁμολογηθέντα, *ea quæ à senatu promissa seu concessa erant.* Idem, ἀγνοοῦνται πρὸς Ἑλλήνων, *ignorantur à Græcis.* 2, Interdum datiuus sine præpositione, Demosth. τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων, οὐ μέμνηται, *eorum quæ à me acta sunt.* Sic Virg. *nulla tuarum audita mihi, neque visa sororum.*

Priorem structuram imitantur etiam media & neutra,

tra, cum passiuè vsurpantur: vt, 1 Cor. 10, ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, *à serpentib. extincti sunt.* Demosth. φεύγει ὑπ' ἐμοῦ δίκην, *à me reus agitur seu accusatur.* 2, Eandem structuram retinent interdum etiam verbalia passiua. Aristot. De gen. & corr. ποιητικὰ ἀλλήλων, καὶ παθητικὰ ὑπ' ἀλλήλων, *& à se inuicem patiuntur*, seu *afficiuntur.*

Quæ in actiua diathesi duplicem accusatiuum habuerūt, personæ & rei, ea rei accusatiuū in passiua forma retinent. Paus. 94, 34. διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης, *Spartæ capiendæ rationem edocentur.* Plutarch. ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, *cum reposcuntur ab eis pignora deposita.* Dionys. Hal. ἃ διαβεβλήμεθα ὑπ' αὐτῶν, *quæ nobis ab illis impactæ sunt calumniæ.* 2, Hanc structuram imitantur etiam ea interdum quæ in actiua diathesi cum rei accusatiuo habent datiuum personæ. Luc. εἰ ὁ Ἄρης ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, *si Marti permittatur arbitrium.* Dion. Hal. κομισθῆναι Ταρκύνιον τοὺς πελέκεις, *allatas esse Tarquinio secures.* Aristoph. ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ, *excussus mihi est oculus lapide.* Plura vise R. 361, 28.

Passiua, cum actiuorum & neutrorum significationē induunt, structuram quoque illorum sequuntur. Xen. ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, *amicum sibi facere.* Luc. 20, ἐφοβήθησαν τὸν λαόν, *metuerunt populum.* Plut. ἐκπλαγεὶς τῶν νεῶν τὸ πλῆθος, *nauium multitudinem reformidans*; vel etiam, *nauium multitudine perterritus.* At οὐ βαρυνθέντες πενίαν apud Dion. Hal. partim hac regula potest excusari, partim ellipsi infinitiui verbi φέρειν, aut alius consimilis. Quintilianus quoque sic dicit, *Quæ si quis grauabitur.*

Impersonalium syntaxis.

CAP. XI.

IMpersonalia personalium structuram sequūtur, Demosth. δεῖ γὰρ χρημάτων, *opus est enim pecuniarū.* 2, Horum etiam quædam diuersum casum admittunt, respectu diuerso. cum enim dicitur προσήκει ὑμῖν ποιεῖν, *conuenit vobis facere*, impersonale respicit nomen: cum vero dicitur προσήκει ὑμᾶς ποιεῖν, *conuenit vos facere*, impersonale respicit verbum infinitiuum. 3, Quædā & impersonaliter efferūtur, & personaliter. vt, δεῖ μοι χρημάτων,

μάτων, opus est mihi pecunijs : &, δέομαι χρημάτων, *opus habeo pecunijs*. sic μεταμέλει μοι τούτου, *pœnitet me huius rei* : & μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ, *pœnitentia ob hoc ducor.*

Infinitiui verbi syntaxis.

CAP. XII.

INfinitiui modi verbum requirunt verba deliberatiua & similia. Polyb. ἔκρινε διακινδυνεύειν, *statuebat subire periculum.* Idem, ἠρκοῦντο σῶσαι μόνον τοὺς Μαμερτίνους, *contenti erant seruasse Mamertinos*; seu, *satis habebant s. M.* 2, In hoc genere frequens est verbum μέλλω cum infinitiuo non tantum præsentis & aoristi, sed etiam futuri temporis. Arist. Rhet. 3, ὅταν μέλλῃ εἰσάξειν, *cum introducturus est.* 3, Interdum infinitiuo infinitiuum alterum additur. vt, τὸ κοινὸν αὔξειν ἕκαστος ᾤετο δεῖν, *vnusquisque existimabat oportere augere remp.* 4, Sed nonnunquam, vbi vel sententiam obscurare, vel aures offendere videtur iste infinitiuorum concursus, alterum infinitiuum mutatur, præmisso ὡς vel ὅτι: vt docui R. gr. expl. 363, 17. 5, In eiusmodi resolutione accusatiuum infinitiuo debitum Attice tribui verbo finitiuo, docebo in sequenti sectione. 6, Diuersa est periphrasis ista apud Aristot. τρεῖς διαφορὰς ἔοικεν οἰομένῳ εἶναι, *similis est putanti tres esse differentias*; pro, *videtur tres statuere differentias.* 7, Infinitiua sæpe vsurpantur pro Latinorum Gerūdijs & Supinis. Pro priore supino: vt Matth. 20, ἐξῆλθε μισθώσασθαι ἐργάτας, *exiuit conductum operarios*; seu, *ad conducendos operarios* : id est, *vt conduceret operarios.* Pro Supino posteriore: Plato, ἡδὺ καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, *suaue ac comparatu facile.* Sic ἀδύνατα γενέσθαι, *factu impossibilia, quæ fieri non possunt.* cuius generis alia supra in adiectiuorum regimine notata sunt, cap. 5, paragr. vltimo. Pro Gerundijs in DI. vt. ὥρη ἐρᾶν, ὥρη τοῦ γαμεῖν, ὥρα τοῦ πεπαῦσθαι, *tempus est amandi, tempus ducendi uxorem, tempus requiescēdi.* Sic Xen. ὥρα πορεύεσθαι ἐστὶ, *tempus est proficiscendi.* Itidemq; Propert. lib. 3. *Non datur ad musas currere lata via*; pro, *via currēdi.* Pro Gerundio in DVM. vt Homer. δῶκε φέρειν, *dedit ferendum.* Sic δίδωμι χρήσασθαι, *do vtendum*; & similia, vt Virg. quoque, *magnum dat ferre talentum.*

talentum. Sed hic præponitur ſæpe articulus, perſpicuitatis gratia. Demoſth. τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν, *tempus dicendi.* Ariſt. Eth. τοῦ παίζειν χάριν, *ludendi gratiã.* Sic alteris gerundijs in DO & DVM, ſuus apponitur articulus. Ariſt. τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἐν τῷ χρῆσθαι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ κεκτῆσθαι, *diuitem eſſe, poſitum eſt magis in vtendo quam in poſſidendo.* Polyb. εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν, *natura factus ad deludendum.* Menand. ὀξὺς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾶν, *acer ad perſpiciendum omnia.* Sic Lucr. *ad ſedare ſitim fontes fluuijque vocabant*; pro, *ad ſedandam ſitim.* In horum vtriſque videtur interdum ellipſis committi; vt cum Homer. dicit, θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι, pro ἐν τῷ θεῖν, *ſimiles ventis in currendo.* & Orpheus in Argon. θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, pro, εἰς τὸ λέγειν, *inſtigat ad dicendum.* quod Ouidius imitatus initio Metamorph. dixit, *animus fert dicere.* 8, Sicut autem in his poſteriora ſupina & gerundia ponũtur pro nominibus, ita alibi quoque ſæpe Infinitiua pro Nominibus vſurpantur; ſed præmiſſo articulo. Plutarch. τὸ λίαν φιλεῖν, τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον, *nimius amor, amorem ſæpe extinguit.* Idem, ἀρχὴ τοῦ καλῶς βιῶναι, τὸ κακῶς ἀκοῦσαι, *male audire, initium eſt honeſte viuendi.* id eſt, *calumniæ ac probra, viam nobis patefaciunt ad vitam honeſtam; monent nos vitæ honeſtæ.* Antiphanes, ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν, *ſumptio*(munerum ſcilicet) *tenebras offundit menti & prudentiæ.* In quib. vides caſus varie traiectos eſſe. Conciſius adhuc idem Plutarch. τοῦ φιλοσοφεῖν τὸ ζητεῖν, ſ. ἐστί, *philoſophiæ eſt inquiſitio*; id eſt, *ad philoſophiam pertinet indagatio & perſcrutatio veritatis.* Sic Cicero in Academ. q. *Docto homini & erudito, cogitare eſt viuere.* Item ſine articulo: vt δίδωναι φαγεῖν καὶ πιεῖν, pro δοῦναι βρῶμα καὶ πόμα. quo modo & Terentius, *iuſſi ei dare bibere*; pro, *dare potum, dare quod biberet.* itemque διδάσκω σε διαλέγεσθαι, *doceo te rationem diſſerendi.* 9, Vſurpatur infinitiuus modus etiam pro imperatiuo. Pauſ. 132, 21, σὺ δὲ σώζειν μὲν Μεσσηνίους, σώζειν δὲ καὶ σαυτόν, *tu vero & Meſſenios tutare, & te quoque conſerua.* Phocyl. μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν, *neque inconſiderate te habe.* In quib. ellipſis eſſe videtur imperatiui μέμνησο *memento,* θέλε *velis,* aut alius conſimilis. 10, Pro cæteris etiam finitiuis

modis vſurpatur infinitiuus, præmiſſa cõiunctione ὡς. Herodian. in Seuero, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον συνθετὸν, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν πεποιῆσθαι, pro ὥστε οὐδεὶς ᾤετο, *ita vt nemo putaret cõpoſitum eſſe opus, ſed ex vno lapide factum eße*. Heſiod. Ergon 1, ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο, ὥστέ σε κεἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα, pro ὥστε ſeu ἵνα ἔχῃς, *vt etiam in annũ habeas vnde viuas, etiamſi ab opere vaces*. Sic Hor. 1. Carm. oda 11 dixiſſe putatur, *vt melius, quidquid erit, pati*; pro, *vt melius patiare quidquid acciderit*. Huc pertinent etiam iſta: Thucyd. ἔφθασε τοσοῦτον ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι, pro, *dum Paches legeret*. Ariſtoph. οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι, *non, quod quidem ego ſciam*. In quib. omiſſum videtur verbum συμβαίνει, vel aliud ſimile. Viſe & R. 308, 1. Sic cum Ariſtot. de anima dicit, δύναμίς ἐστιν οἵα σώζειν τὸ ἔχον αὐτὴν, omiſſum videtur πέφυκε, aut tale quid; *talis eſt vis quæ tueri queat id quod ea præditum eſt*.

Caſum porrò infinitiuus adſciſcit accuſatiuum; qui mutata ſtructura in nominatiuum vertitur præmiſſa ὅτι, ὡς, ὅπως, aut alia conſimili particula. Thucyd. ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι, *ſpes enim eſt eos ſic maximè incuſſum eſſe metum*. Finitiue Act. apoſt. c. 14, ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ, pro, ἐλπίζων δοθήσεσθαι αὐτῷ χρήματα, *ſperans ſibi datum iri pecunias*. Sic quod ad Hebr. 6. dicitur, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, Latine mutato modo & caſu vertes, *in quibus fieri non poteſt vt Deus mentiatur*; & breuius, *in quibus Deus non poteſt mentiri*. 2, In hac reſolutione accuſatiuus infinitiuo debitus Attice tribuitur verbo finitiuo. Dionyſ. Halicarn. ἐνθυμούμενον τὸν ἀνθρώπινον βίον ὡς ἀπὸ μικρᾶς αἰωρεῖται ῥοπῆς, communis enim ſtructura eſt, ἐνθυμούμενον τὸν ἀνθρώπινον βίον αἰωρεῖσθαι ἀπὸ μικρᾶς ῥοπῆς: vel, ſoluta oratione infinitiua, ἐνθυμούμενον ὡς ὁ ἀνθρώπινος βίος αἰωρεῖται ἀπὸ μικρᾶς ῥοπῆς: Latine, *cogitans vitam humanam dependere à leui momento*. Idem, οὐδὲ σεαυτὸν ἐξ ὧν ἔφυς ἔτι μέμνησαι, *nec amplius recordaris ex quibus natus ſis*. Et Theophr. in Charact. καὶ τοὺς ξένους δὲ εἰπεῖν ὡς δικαιότερα λέγουσι τῶν πολιτῶν, *atque adeo dicere peregrinos iuſtiora dicere quàm ciues*. id eſt, *atque adeo dicere iuſtiores eſſe peregrinorum rationes quam ciuium*. Sic item Soph. Electra, Καίτοι τοσοῦτόν γ'

οἶδα

ἤδη καὶ μαντεύω ὅτι ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παροῦσι: pro, *tantum scio, me dolere præsenti rerum statu.* quo fere modo etiam Terent. in Eun. *ego illum nescio qui fuerit.* 3, Infinitiui casus à tergo, respondet ei qui est à fronte. Nominatiuus: vt, Aristot. Metaphys. 9, τὰ δὲ, s. ἐναντία λέγεται, τῷ λείψεις εἶναι καὶ ἀποβολαὶ τούτων, *alia vero contraria dicuntur eo quod defectus sint horum amissiones.* Genitiuus: vt Aristot. Metaphys. 3, περὶ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ὑγιοῦς, *de eo quod futurum est sanum.* Datiuus: vt Aristot. Metaphys. 1. ἀληθέστατον τὸ τοῖς ὑστέροις αἴτιον τοῦ ἀληθέσιν εἶναι, *verissimum est, quod posterioribus causa est vt & ipsa sint vera.* Accusatiuus: Aristot. Metaphys. 4, τὸ ἓν καὶ τὴν στιγμὴν ἀρχάς τισὶ δοκεῖ εἶναι, *videtur quibusdam, vnum & punctum esse principia.* vt Cicero Leg. 1, *Ego me cupio non mendacem putari.* pro, *cupio haberi non mendax.* Nam postremum hoc genus finite quoque mutato casu efferri potest; vt, τὸ ἓν καὶ ἡ στιγμὴ, ἀρχαί τισιν εἶναι φαίνονται, *vnum, & punctum, videntur quibusdam esse principia.* 4, In hoc eodem genere cum finitiuum & infinitiuum verbum ad eandem personam referuntur, antecedens casus omittitur. Demosth. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, pro, *cum dixerit se popularem esse.* Plutarch. ὑπέσχετο βοηθήσειν, *pollicitus est se opem laturum.* Hæc quoque Latini imitantur nonnunquam. Lucanus, *tutumque putauit iam bonus esse socer.* Catullus, *Phaselus hic ait fuisse nauium celerrimus.* Terentius, *Pollicitus sum facturum,* s. me. 5, Interdum tamen posterior casus infinitiuum verbum respicit, non casum antecedentem. Paus. τοῖς ἐντυγχάνουσι παρεκελεύοντο ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, *obuios quosque cohortabantur vt strenuos se præstarent viros.* 6, Apud Aristot. posterior casus etiam dandi forma effertur. vt Rhet. 1, 26, 24, τοῦτο γὰρ ἦν τὸ μείζονος ποιητικῷ εἶναι, pro ποιητικὸν εἶναι, *id enim erat maioris efficiendi vim habere.* Sic alibi sæpe. 7, Relatiuum quoque hic interdum non infinitiuum verbum respicit, sed finitiuum extrinsecus subauditum. Paus. 175, 18, τὸν αὐτὸν σφᾶς Ἡρακλέα, ὃν καὶ Τύριοι, σέβεσθαι, *colere ipsos Herculem eundem quem & Thasij,* s. colunt. 8, De pleonasmo infinitiui εἶναι, φάναι, & similium, vise R. 308, 22.

Partici-

Participiorum ſyntaxis.

Cap. XIII.

PArticipia verborum ſuorum ſtructuram ſequuntur, vt in actiua, ſic etiam in paſſiua & media diatheſi. 2, Seruiunt autem breuitati. vt Sophocl. Trachin. καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλήσιον πατρός, *atque nunc adiens, ſta prope patrem,* pro, *accede ac ſta.* 3, Reddi verò Latine poſſunt non ſemper per participia, ſed interdum per nomina, interdum per verba infinitiua; interdum per Supina vel Gerundia; interdum per aduerbia; interdum per verba finita præmiſſis particulis Cum, Si, & alijs; vt docui Ram. gramm. expl. 309, 1. 4, Pro nomine certè ponitur participium cum dicimus οἱ φρονοῦντες, pro οἱ φρόνιμοι, *prudentes*. Sic apud Plut. τὸ φρονοῦν pro ἡ φρόνησις, *prudentia*, cum dicit, οἷς μετὰ τοῦ εὐτυχεῖν παραγίνεται τὸ φρονοῦν, *quibus vna cum fœlicitate obtingit etiam prudentia*. Sic τὸ βεβηκὸς, *firmitas*, & ſimilia. Alias participium cum articulo, Latine redditur per relatiuum. vt Ioan. 11, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ζήσεται *is qui credit in me, viuet*. Pro nomine adiectiuo vſurpatur cum Homer. Iliad. β dicit, τόξων ἐὺ εἰδὼς, pro ἔμπειρος τόξων, *peritus ſagittarum*. niſi ellipſin hic eſſe velis accuſatiui τέχνην, *artem mittendarum ſagittarum probe ſciens*. ſicut apud eundem, διδασκόμενος πολέμοιο, ſ. ἔργα: &, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, ſ. διά. Eſſe autem in poſtremo ellipſin, ſatis declarat hoc eiuſdem poetæ, Iliad. γ, διέπρησσον πεδίοιο, *properabant per campum*. 5, Pro verbo infinitiuo: vt Xenoph. οἱ Πέρσαι λέγονται ἐσθίοντες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ, *Perſæ dicuntur edere naſturcium, & bibere aquam*. Demoſth. οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, *quos ſentirent munera capere*. In hoc genere crebra & elegans eſt ellipſis nominatiui pro accuſatiuo reciproci. Demoſth. δείξω πεποιηκὼς, pro δείξω αὐτὸς πεποιηκὼς, *oſtendam me feciſſe*. Xenoph. Pæd. συνοῖδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιουμένῳ, *conſcius ſum mihi me non ſimulare ſeu fingere*. Ariſtoph. λέληθας δουλεύων, *latuit te ſeruire*. at Ariſtot. λανθάνει πράττων, *latet alios eum hoc facere*; ſeu, *non animaduertitur hoc facere*. Luc. αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ χάριτος.

τοῦ χρόνου, *sentio me ferri extra temporis limites*, vt Virgilius quoque, *sensit medios delapsus in hostes*: pro, *se delapsum esse*. Sic accipi & illud potest, οἶδα ἰδὼν, *scio me vidisse*: & apud Demosth. οἶδα ἀκούσας ὅτι, *scio me audisse quod*, sed reddi posset etiam per Relatiuum: *Scio, vt qui viderim*; *Scio, vt qui audierim:* sicut apud Eurip. εὖ δ' ἐποίησας μολὼν, *recte fecisti qui veneris*. 6, Pro Supino priore. Apollon. Argon. 3, βάσαν ἐποψόμεναι, *ibant inspectatum*. Isocrat. ἧκον ἀμυνοῦντες *veniebant opitulatum*.

7, Pro Gerundio in DO. Aristot. Hist. anim. ὁ ἡττηθεὶς μαχόμενος, *qui victus est pugnando*: & aliquanto post, ζῇ γὰρ ἰχθυοφαγοῦσα, *viuit enim comedendo pisces*. Quæ breuius etiam & aptius per nomen reddideris; illic, *victus pugna:* hic, *viuit esu piscium*, seu *esitatione piscium*. Pro Gerundio in dum: vt μεταξὺ λουόμενος, *inter lauandum*: μεταξὺ ὀπτωμένα, *inter assandum:* seu, *interea dum assantur*. Nam etiam pro aduerbio quandoque participium ponitur: vt apud Aristot. ὡς εἴπομεν ἀρχόμενοι, pro ἀπ' ἀρχῆς τοῦ λόγου, *sicut dixi ab initio huius tractatus*. 8, Quum autem participio præmittitur verbum φθάνω, aut διατελῶ verba ista per aduerbium exprimuntur commodius, & participium per verbum Plutarch. ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες, ὧν ἤλπισαν, *prius eos absumpserunt quam assecuti sunt quæ sperabant*. Philom. ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, *perpetuo est incorruptus*. Sic etiam λανθάνει ἐκπίπτουσα reddi potest, *latenter excidit*. R, 311. 9, Sicut autem contrahendæ orationi seruiunt interdum participia, ita nonnunquam seruiunt eidem dilatandæ: quæ periphrases apud Atticos sunt vsitatissimæ per participium & verbum substantiuum, εἰμὶ, τυγχάνω γίνομαι, aut aliud eiusmodi. In actiua forma: Soph. οὐ σιωπήσας ἔσῃ: pro οὐ σιωπήσεις; *an non tacebis*? Sic Dyonis. Hal. ἃς αὐτῷ κεκομικώς τις ἐτύγχανε, *quas ei quidam attulerat*. Psalm. 129, γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα, *attendant aures tua*. Rursum Arist. ὅσοι φαύλως ἔχοντες προϋπάρχουσι, *qui iã ante male habent*. In passiua diathesi: Dion. Hal. 36. 2, ἦσαν οἰκούμεναι, pro ᾤκοῦντο, *habitabantur*. Arist. Anal. 129, 15, καθ' ὧν τυγχάνει λεγόμενον, *de quibus dicitur*. Idem Topic. 397, 10. ἀπηρημένος

νος ὑπάρχῃ, *ſublatus eſt*, & mox v. 20. ἀνεσκευασμένον γίνεται, *refutatur*: vt in Problem. 32, 12. ἐκλελυμένον γίνεται, *exſoluitur*. Eſſe autem hunc periphaſeων iſtarum ſenſum docent hæc eiuſdem Ariſtot. Metaphyſ. 80, 5. οὐδὲν γὰρ διαφέρει τὸ, ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστιν, ἢ τὸ, ἄνθρωπος ὑγιαίνει, *nihil enim eſt diſcriminis cum dico. Homo eſt valens, vel cum dico, Homo valet*. Apud Latinos in paſſiua quidem diatheſi frequens eſt hæc periphraſis: ſed rarior in actiua vt apud Cic. De oratore: *Eſt, vt ſcis, quaſi in extrema pagina Phædri, his ipſis verbis loquens Socrates*. Similes periphraſes per verbum ἔχω & ἥκω viſe R. 312. At cum Dion. Hal. ad imitationem Herodoti dicit περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων non tantum reddere poſſumus, *de quib. dicam*; ſed etiam, *de quib. dicere aggrediar*. Eiuſdem generis eſt & iſta periphraſis Attica apud Thuc. τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν pro τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο, *plebs nolebat* R. 312, 15. Eam periphraſin apud Latinos imitati ſunt Saluſtius, Tacitus, Macrobius: vt docet Paulus Leopardus Emendationum lib. 4. c. 23. 10 De pleonaſmo participiorum ὤν, ἔχων, φέρων, & ſimilium dictum R. 312, 14. 11, De ellipſi participij dictum ibidem 313, 1: dicetur etiam mox in articuli conſtructione.

Abſolutæ quoque ſtructuræ inſeruit participium. Ac ſæpius quidem genitiuo caſu: vt Dyoniſ. Hal. Ἀμουλίου τελευτήσαντος ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχὴν ὁ Νεμέτωρ, *Amulio defuncto inſtaurauit imperium Numitor*. itidemq; Ariſt Hiſt. an. 263, 15. βροντήσαντος *ſi tonuerit*. 2 Nonnunquam tamen etiam nominatiuo, datiuo, accuſatiuo; vt docui R. 391, & apud Pauſ. 491, 29. 3, In quibuſdam caſus eſt ambiguus vt in illo Alcibiadis, ἐξὸν φυγεῖν, μὴ ζήτει δίκην, *effugere cum licet, ne quære iudicium*. Sic Thuc. δόξαν αὐτοῖς ναυμαχεῖν, *cum viſum ipſis eſſet nauali prælio decertare*. Lyſias, προσταχθὲν αὐτῷ ἀναγράφειν τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, *cum iniunctum ei eſſet vt Solonis leges conſcriberet*. Sic Dionyſ. Hal. ὡς δὴ ἀκινδύνου αὐτοῖς τὸ ἔργον ἐσόμενον, *quaſi res illis ſine periculo eſſet futura*. Accuſatiuus autem expreſſè nonnunquam ponitur. Ariſtot. de cælo ὥσπερ οὐκ αὐτῷ χώραν τινὰ οὖσαν, *quaſi ei non eſſet aliqua regio, ſeu aliquis locus*. In eodem loquendi genere idem genitiuo

tiuo vtitur; Ethic. magn. 7. 1, οὕτως ὡς καὶ αὐτοῦ συναριθμουμένου *quasi & ipse connumeraretur*. & De part. anim. 83. 27. περὶ πάντων ὑπολαμβάνουσιν, ὡς ἁπάντων ἐχόντων, *de omnibus intelligunt, quasi omnes habeant*. Idem diuerso casu in vno eodemque loco vtitur, Histor. anim. 110. ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι, *quasi non similiter natura sint sermo & vox, sed fingi ac formari ea contingat*. Sic Pausan. 492. 4.

Gerundiorum syntaxis,
CAP. XIIII.

GErundia & ipsa verborum suorum structuram imitantur. Isocr. ἀφεκτέον τοῦ συμβουλεύειν, *abstinendum à consulendo*. Aristot. δεικτέον αὐτοῖς, καὶ πειστέον αὐτοὺς *ostendendum eis est, & persuadendum*. 2, Gerundio additur interdum datiuus, interdum accusatiuus, vt docui R 365, 28. 3, Quin & cũ nominatiuo reperiuntur gerundia nonnunquam apud Aristot. vt Org. 349, 28: 352 Metaph. 107, 18. De part. anim. 16, 19. sed non immerito ibi suspecta est exemplarium fides: ac verendum ne librarij non intellectis scripturæ compendiis, nominatiui terminationem ibi posuerint pro terminatione accusatiui, τέος scilicet pro τέας. 4, De Attica Gerundiorum terminatione, & Gerundiuorum syntaxi dictum in R. gr. exple. 366, 5 Periphrasi quoque interdum expimuntur gerundia. Eurip. Phœniss. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών *inscitiam eorum qui obtinent, ferre oportet*: ibi enim φέρειν χρεών positum est pro οἰστέον, *ferendum est*. Sic Plato ὧν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, pro ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως πορευτέον, *quæ & nobis fortassis eunda est*: vel, vt Cicero vertit, *quam nobis quoque ingrediendũ sit*. vbi nota & ipsum gerundio tribuisse casum verbi, vt Virg. quoq; *pacem Troiano ab rege petendũ*.

Articulorum syntaxis,
CAP. XV.

ARticuli præpositiui natura est certum quid denotare vel distinguere: vt Matth 2, οἱ μάγοι, ἰδόντες

τὲς τὸν ἀςέρα, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ibi enim certi quidam magi, certa ſtella, certa domus, certus puer ſignificatur; ac Maria quoque ſuo adiuncto ab alijs diſtinguitur. erant enim & aliæ Mariæ: quæ itidem ſuis adiunctis diſtinguuntur: vt Marci 16. Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ Ἰακώβου: quarum poſterior dicitur etiam Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, Ioann. 19. In his diſtinctionibus duplex articuli ſyntaxis eſt. apponitur enim ſubſtantiuo articulus vel cum adiectiuo: vt Μαρία ἡ Μαγδαληνή, *Maria Magdalene*, ſeu *Maria Magdalenſis*: vt Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος: vel cum genitiuo elliptico, ſubaudito ſubſtantiuo & participio: vt Μαρία ἡ Ἰακώβου, ſ. νομιζομένη μήτηρ, *Maria quæ Iacobi putabatur mater*: quæ Ioanni eſt Μαρία ἡ Κλωπᾶ, ſ. γυνὴ *Maria Cleopæ uxor*. Vtraque ellipſis in alijs etiam frequens eſt: vt Αἴας ὁ Τελαμώνιος: & δεινότης ἡ ἐν λογοῖς. clarius hæc perſpicitur in articuli duplicatione: cum ſcilicet & ſuſtantiuo tribuitur articulus, & adiectiuo: vt apud Ariſtot. Rhet. 3, τῆς γυναικὸς τῆς ἡμετέρας. perinde enim eſt ac ſi diceret, *eius mulieris quæ noſtra eſt*. Sic apud eund. De cælo, ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ τῇ τοῦ βαρέος, *in ipſa materia quæ rei grauis eſt*. Ellipſis autem hic varia eſt. cum enim dicitur τὰ τῶν φίλων & τὰ τῆς τύχης, generalius ſubaudiri poteſt vel ſubſtantiuum πράγματα, vel participium ὄντα, ſed nonnunquam ſubaudiendum eſt aliquid ſpecialius: vt τὰ Ἡροδότου, ſ. συγγράμματα, *Herodoti ſcripta*. Sic apud Herod. 23. τῷ Κροίσῳ ἐξελθεῖν τὸ τοῦ Σόλωνος, ſ. ἀπόφθεγμα, *Crœſo in mentem veniſſe Solonis dictum*. In quibuſdam periphraſis quædã videtur eſſe: vt apud Chryſoſt. αὔξεται αὐτοῖς τὰ τῆς τιμωρίας: & ἐν τῇ γνώμῃ τὰ τῆς εὐθυμίας, ἵςασθαι πέφυκε. Ibi. n. τὰ τῆς τιμωρίας, & τὰ τῆς εὐθυμίας, idem ferè eſt quod ἡ τιμωρία, *pœna*: & ἡ εὐθυμία, *lætitia ſeu tranquillitas animi*. quamquam in talibus quoque aptum ſubintelligi ſubſtantiuum poteſt. Rurſum cum legimus τὰ τετράποδα, οἱ φρόνιμοι, illic ſubauditur ζῶα, hic ἄνθρωποι. quæ partitiue quoque efferuntur, τὰ τετράποδα τῶν ζώων, οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων.

2. Non cum nominibus autem ſolum & pronominibus, ſed etiam cum aduerbijs copulantur articuli,

per

per ellipsin participij; vt ὁ πέλας, & ὁ πλησίον, ſ. ὤν, *qui prope eſt proximus*. Eurip. Med. πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, *vnuſquiſque ſeipſum magis amat quam proximum*. Matth. 19. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, *diliges proximum tuum vt teipſum*. Sic οἱ νῦν, ſ. ὄντες, *qui nunc ſunt*. ἡ χθὲς, ſ. γεγονυῖα, *quæ heri fuit, heſterna*: ἡ αὔριον, ſ. ἐσομένη, *quæ cras erit, craſtina*. cuius generis alia viſe R. 313,7. 3, Præpoſitionib. etiam frequentiſſime præfigitur articulus, ſubaudito à tergo participio: vt, οἱ πρὸ ἡμῶν. ſ. γεγονότες, *qui ante nos fuerunt; maiores noſtri*: οἱ μεθ' ἡμᾶς, ſ. ἐσόμενοι, *qui poſt nos erunt, poſteri noſtri*: οἱ μετ' Ἀχιλλέως, ſ. ὄντες, *qui cum Achille ſunt, Achillis ſocij*. οἱ ἐν τέλει, ſ. ὄντες, *qui in ſenſu ſunt potentiores*: οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ, ſ. διάγοντες, *qui in agro degunt, agreſtes, ruſtici*. Sic οἱ κατ' ἀγορὰν, *qui verſantur in foro, forenſes*: οἱ περὶ τὰ ἱερὰ *qui adminiſtrant ſacra ſacerdotes*. Rurſum οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonis ſectatores*: vt οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα. *ſectatores Orphei*. οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. *qui ſunt à Platone*, vt Cic. quoque loquitur in Orat. pro Mur. & Virg. AEn 1. *tum Belus & omnes à Belo*, ſ. orti; ſeu, qui poſt Belum fuerunt. Item οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς apud Appianum, *qui ſunt de ſenatu, ſenatorij ordinis homines*. Item οἱ πρὸς ἀνδρῶν, ſ. προσήκοντες, *qui ex parte virorum nobis ſunt propinqui, qui ex parte virorum nos attingunt*. at οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, ſ. ὄντες, *qui ſunt ad pocula, præfecti poculis, pocillatores*. hæc Latini quoq; ſic efferunt interdum. Sueton in Claudio *Super hos polybium à ſtudijs, Narciſſum ab epiſtolis, & Pallantem à rationib.* Idem addito ſubſtantiuo in Cæſare dicit, *Philomenē à manu ſeruum* itidemq; Cic ad At. *Pollucem ſeruum à pedib. Romam miſi*. Priores etiā formulas per ἀμφὶ & περὶ, idem Latini imitantur. Terēt. *Quæ circum illam erant ancilla*. Aemilius Prob. *Qui circum Antigonum erant*. 4, In partionibus quoque articulus cum μὲν & δὲ poni videtur per ellipſin partitiui ἕτερος, *alter*. vt apud Xen. τὰ δὲ μὲν τῶν κυνῶν ἐστι διττά: αἱ μὲν, καστόριαι: αἱ δὲ, ἀλωπεκίδες: *canum genera duo ſunt: alteræ caſtoriæ dicuntur: alteræ, alopecides*, ſeu *vulpinæ*, 5, Sine ellipſi articulus apponitur nō tantum nominibus, ſed etiam aliis orationis partibus. Infinitiuis verbis

ap-

apponitur cum pro nominib. vsurpantur; vt supra docui cap. 12. num. 8. Sic apponitur etiã participio in vocabuli certa limitatione: vt, *οἱ φρονοῦντες, ἢ qui sapiunt*: & substantiue τὸ φρονοῦν pro *ἡ φρόνησις prudentia*. Pronom. substantiuis non præponitur. Relatiuo αὐτὸς præpositus, mutat eius significationem. nam ὁ αὐτὸς significat *idem*, ἡ αὐτὴ, *eadem*, τὸ αὐτὸ, & contracte ταὐτὸ, *idem*. Sic *οἱ ἄλλοι, οἱ ἕτεροι, cæteri*: cum ἄλλοι & ἕτεροι generalius significet *alij*. 6, Neutri generis articulus præponitur quibuscunque vocib. absolute captis. Aristot. De gener. anim. *ὥσπερ μετὰ τὸ Παῖς ἀνὴρ γίνεται, quemadmodum postquam* puer *aliquis esse desierit, fit vir*. Idem Analyt. pr. *μὴ προσθεὶς τὸ Πᾶσαι, nisi adiecerit vocabulum* omnem. 7, Idem interdum duplicatur: ita vt prior totum attributum spectet, posterior partem eius. Aristot. De cælo, lib. 3, cap. 2. *ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο ἄτοπον, τὸ, τὸ ἄπειρον ἄτακτον ἔχειν κίνησιν, verum enimvero hoc quoque absurdum est, quod infinitum habeat motum inordinatum.* Sic Alexan. Aphr. *προσδεήσεται καὶ ἄλλων τινῶν πρὸς τὸ τὸ ἴδιον ἔργον ἀποδιδόναι, indigebit etiam alijs quibusdam ad id vt opus suum absoluat, seu, ad id vt officij sui partes expleat.* 8, Pleonasticωs quoque aduerbijs nonnunquam additur, more Attico; vt infra dicetur capit. 17. num. 6 9, Quæ præterea sint anomaliæ in articuli adiectione vel omissione, dictum in R. 291, & seq, 10, Vsurpatur articulus etiam pro demonstratiuis pronominib. interdum: item pro Relatiuo ὃς *qui*, pro Interrogatiuo τίς *quis*, & pro Infinito τὶς *aliquis*: item pro vocandi aduerbio: vt docui R. 297, 298, 299. Latine articulus non semper potest exprimi. Nonnunquam tamen exprimitur demonstratiuo *ille*. vt Ioann. 1, *ὁ προφήτης εἶ σύ: es ne tu propheta ille*, id est, magnus ille propheta à Mose prædictus. Sic vsurpatum putatur istud Plinij; *Ipsum cremare apud Romanos non fuit veteris instituti*, vt sit τὸ καίειν, sed potest tamen æque accipi pro αὐτὸ τὸ καίειν.

Ad collocationem porro articuli quod attinet, substantiuis nudè positis præponitur: vt Ioann. 1, *αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, tollens peccata mundi*. 2, In tali substantiuorum constructione sæpe continuatis articulis sub-

ſubſtantiuum regens poſtponitur, elegantius: vt, Iſocr. τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπειν, *cæterorum infortunia intueri.* 3, Adiectiuis quoque præponitur, tum nominalibus, tum pronominalibus, tum participialibus, & alijs; ſed ita vt cum adiectiuo ſuo ſubſtantiua modo antecedat, modo ſequatur. Antecedit enim, quum ſubſtantiuo non apponitur aliud à fronte attributum. vt, οἱ γνήσιοι φίλοι: & partitiue, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *genuini & veri amici.* Poſtponitur, cum ſubſtantiuum à fronte alium habet articulum: vt Iſocr. τῆς οὐσίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Sic in appoſitione: Herod. ἐς τὸν Ὄλυμπον τὸ ὄρος, *in Olympum montem.* 4, In ſubſtantiui & demonſtratiui copulatione, articulus præponitur ſubſtantiuo, demonſtratiuo nunc præpoſito, nunc poſtpoſito: vt, τάδε τὰ ἔπη, & τὰ ἔπη τάδε. Sic Dionyſ. Hal. 201,41. περὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου, *de ipſo loco*; & mox, τοῖς θεοῖς αὐτοῖς, *dijs ipſis.* Sic item Thuc. παντὶ τῷ στρατεύματι: & Æſchin. τῆς οἰκουμένης πάσης. cuius generis alia viſe R. 293,19. 5, Quantitatis tamen & qualitatis demonſtratiuis præponitur interdum articulus. Dionyſ. Hal. 201,17, τὰς τοσάσδε μυριάδας: & 419, 33, τὰς τοσαύτας μυριάδας, *tot milia.* Idem 347,15, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς, *poſt tales clades*: & mox ἐπὶ ταῖς τηλικαύταις εὐπραγίαις, *poſt tantas fœlicitates,* ſeu *tam fœlices rerum ſucceſſus.* Sic Pauſ. 176,27, ἐπὶ τῷ τοιῷδε, *ea de cauſa, eam ob rem.* Item ἡ πᾶσα Σικελία, *vniuerſa Sicilia,* apud Thuc. 6, Articulus confuſius interdum multiplicatur. Pauſ. 275,11, τῆς δὲ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον. breuius enim & clarius ita ſonat ſenſus, τῆς δὲ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα; *porro vetus Mineruæ Aleæ ſimulacrum.* Sic idem 178,30, καθῆκεν ἐς τῶν ἵππων τὸν δρόμον τῶν τελείων τοὺς πώλους, pro καθῆκε τοὺς πώλους ἐς τὸν δρόμον τῶν τελείων ἵππων, *pullos immiſit in adultorum equorum curſum*; ſeu, *pullos cum adultis equis in curſus certamen commiſit.* 7, Interdum etiam regens ſubſtantiuum cum ſuo articulo longius poſtponitur. vt apud Ariſt. De anima, ἄδηλος δὲ καὶ τοῦ κύκλῳ φέρεσθαι τὸν οὐρανὸν ἡ αἰτία, *ſed & cauſa cur cælum in orbem* (ſeu *circulari motu*) *feratur, obſcura eſt.*

De articuli & articulatæ vocis craſi, viſe R. 280,23: & ſupra 228,26.

Postpositiuus articulus, seu Relatiuum pronomen, ὅς, ἥ, ὅ, naturæ ordine subsequitur: sed non ineleganter interdum præmittitur. Demosth. χρὴ μὰ Δί', οὐχ ἣν Διοπείθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν κατασκευάζειν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι. ibi enim naturæ ordo postulabat talem seriem, οὐ βασκ. ταύτην τὴν δύν. ἣν Διοπ. id est, *oportet, me Hercule, non inuidiose perstringere ac conuellere eas vires quas Diopithes vrbi adstruere nititur.* Sic Cicero, *vt, quam poßeßionem habet in agro Volaterrano, eam*—Vise & R. 299. 2, Idem præpositioni postponi cum soleat, quandoque præponitur. Aristot. Polit. 2, ἄπειρος γὰρ τῆς ἐπιθυμίας φύσις· ἧς πρὸς τὴν ἀναπλήρωσιν οἱ πολλοὶ ζῶσι, pro πρὸς ἧς *ad cuius expletionem.* 3, Idem sibi antecedens interdum postponit, casu eiusdem ad suum casum conformato. Theophrastus, ἀπὸ ἀνθῶν καὶ ἐν οἷς ἄλλοις ἔνι γλυκύτης, pro, ἀπ' ἀνθῶν καὶ ἄλλων ἐν οἷς, *à florib. & alijs in quibus ineſt dulcedo.* 4, Idem, eiecto nonnunquam antecedente, eiusdem casum sibi vsurpat. Dionys. Hal. τριάκοντα σταδίους ἀπεῖχεν ἀφ' οὗ τὸ πάθος ἐγένετο τόπου, pro ἀπὸ τοῦ τόπου ἐν ᾧ *triginta stadijs aberat ab eo loco in quo clades accepta erat.* Aristot. ἀντικαταλλαττόμενός τι ἀνθ' οὗ προΐεται, pro ἀντὶ τούτου ὅ, *per commutationem aliquid accipiens pro eo quod dimittit.* cuius generis alia vise R. 301, 302: quib. adde ἐφ' ᾧτε, pro ἐπὶ τούτῳ ὥστε, *ea conditione vt.* Sic Terent. *Restitue in quem me accepisti locum,* pro, restitue me in locum in quo me accepisti. & Cic. *Recipe te ad nos, ad quod tempus confirmasti,* pro ad id tempus quod confirm. seu, eo tempore quo te vent. conf. quib. addi potest ex Virgil. Æn. 7, *ad muros quam dicitur vrbem Acrisioneis Danae fundasse puellis;* pro, ad muros eius vrbis quam D. Hanc brachylogiam volunt esse Atticam. 5, Sed inueniũtur etiam communis syntaxeως exempla; in quib. scil. antecedente suo loco posito, relatiui casus respondet sequenti. Dionys. Hal. 454, τὰ ἄλλα ὅσων ἔδει τῇ στρατιᾷ, Idem, 485, χάριν οἶδα τῆς τιμῆς ᾗ με τιμᾶτε. & 497, περὶ τῶν νόμων οὓς ἐσπούδαζον οἱ δήμαρχοι γραφῆναι. itidemque apud Aristot. & alios. 6, Genus quoq; sæpe ad intellectum conformat. Aristot. Rhet. 32, 12. ὅπερ ἦν δευτέρα πίστις, *quod,* id est, *quæ ratio.* Sæpe genus cõformat cum sequenti substantiuo;

vt docui R. 300, 10: vbi etiam de anomalia numeri. 7, Periphrasticis etiã formulis inseruit. Plato Minoe, οὐκ ἔστιν οἵτινες ἀπέχονται τῶν συμποσίων ἢ Κρῆτες. ibi enim οὐκ ἔστιν οἵτινες periphrastice vsurpatum pro οὐδένες *nulli*. vt apud Horat. quoque, *Sunt qui non habeant, est qui non curet habere*; pro, quidã non habent, quidam habere negligunt. 8, Nonnunquam idem effertur per præpositiuum articulum & participium; & quidem vsitatius atq; elegantius: vt Act. ap. 9, ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες, pro, πάντες ὅσοι ἤκουον, *omnes qui audiebant*. Sic pro Hesiodeo isto, Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει, non minus eleganter dixeris ὁ ὑπέρτατα δώματα ναίων. 9, Vsurpatur etiã pro demõstratiuis pronominib. pro interrogatiuo τίς *quis*, pro infinito τὶς *aliquis*; vt docui R. 303, 16. 10, Qualitatis relatiuũ οἷός τε, Atticæ brachylogiæ & ipsum inseruit. Herod. οἷῳ τε ἐόντι λογίζεσθαι, id est, τοιούτῳ ὄντι ὥστε λογίζεσθαι, *tali qui posset perpendere*. Inde plerumq; vsurpatur pro δυνατός, *potis*, & *possibilis*. Sic R. 301 & 302, notata sunt, οἷόν σε, pro τοιοῦτον οἷος σύ: & οἷον pro ὅτι τοιοῦτον, aliaq; consimilia.

Pronominum syntaxis.

CAP. XVI.

PRonomina primitiua, nõ verbis tantum apponuntur, sed etiam nominibus & participijs; & his quidem interdum articulate, declarationis alicuius gratia; illis vero absq; articulo. 2, Primitiui pronominis genit. sæpissimè vsurpatur pro possessiuo. vt 2. Cor. 12, οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, pro τὰ ὑμέτερα. 3, Possessiuis præmittitur articulus, siue præponantur siue postponantur. vt, cum Aristot. Rhet. 3, 127, 15, tradit, idem esse τῆς γυναικὸς τῆς ἡμετέρας, &, τῆς ἡμετέρας γυναικός: sed illud longius, hoc breuius. 4. Possessiua vsurpantur interdum pro primitiuis. Luc. οὗτοι ἀναλίσκουσι τὰ ἐμὰ τοῦ κακοδαίμονος, *hi dissipant mea infœlicis bona*. Dionys. Hal. 214, 33, ἐκ τῆς ἐμῆς ἑνὸς ὄντος προστασίας, *è mea vnius tutela*. Sic etiam Plato, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, *dicam enim tua beneuolentia*: (vt *tua gratia, tua causa*) id est, *pro mea erga te beneuolentia*. 5, Possessiuum per hypallagen à poetis tribuitur interdum ei substãtiuo cui minus apte conuenit. Eurip. Phœn. τὸ ἐμὸν ὠδίνων πόνον,

pro τὸν ἐμῶν ὠδίνων πόνον, *meorum dolorum laborem.* 6, Primæ personæ pronomen datiuo casu pleonasticῶς interdum inseritur orationi. Demosth. τούτῳ μοι προσέχετε τὸν νοῦν, *huic mihi mentem attendite.* Philemon, Σύρα, Σύρα. τί ἐστι; πῶς ἡμῖν ἔχεις; *Syra, Syra: quid est? quo modo nobis habes?* Sic Terent. *Quid ait nobis Sannio?* Virg. *vbi nunc nobis deus ille magister?* pro, *quæso.* 7, De relatiuo pronomine ὅς dictum est cap. præced.

Aduerbiorum syntaxis.
Cap. XVII.

ADverbia non verbis tantum, sed etiam nominibus & participijs, quin & suo ipsorum generi apponuntur, ad exprimendam aliquam circumstantiam. Aristot. εὐδαιμόνως ζῆν, *beate viuere.* Plato, μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητος, *non admodum communicatione dignus.* Idem, οὕτω χρονίως, *tam diu.* 2, Qualitatis aduerbia sæpe inseruiunt periphrasi. Demosth. κακῶς ἔχων νόμος, pro κακὸς νόμος, *mala & iniqua lex.* Aristoph. ἀναγκαίως ἔχει μοι ταῦτα ποιεῖν, pro ἀναγκάζομαι ταῦτα ποιεῖν, *cogor hæc facere.* 3, Eadem rursus circumscribuntur per nomen substantiuum cum præpositione. Isocr. τοὺς μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας, pro τοὺς εὐσεβῶς καὶ δικαίως ζῶντας, *eos qui pie ac iuste viuunt.* Demosth. εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, pro ἀληθῶς, *vere.* Efferuntur eadem etiam per datiuum modalem. Aristot. ἀὴρ καὶ ὕδωρ καθ' ἑαυτὰ τῇ φύσει λευκά, *aer & aqua per se & sua natura sunt alba.* id est φυσικῶς, *naturaliter.* Sic Virg. Æn. 7, *Consilio hanc omnes animisque volentibus vrbem Afferimur*; pro, consulto ac sponte. 4, Comparatiuum aduerbium μᾶλλον, comparatiuis sæpe additur; pleonasmi quidem specie, non tamen sine emphasi. Eurip. θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος. Sic Dionys. Hal. 311, 9, προχειρότερον μᾶλλον ἢ φρονιμώτερον, *promptius quàm prudentius.* Sic item Alcimus lib. 1, *Quoque magis natura hominis sublimior exstat.* Contra idem quandoque deest: Ram. gr. 318, 13. vt apud Hom. quoque, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, *malo ego populum saluum esse, quam perire.* 5, Negandi aduerbia interdum iterantur, aut per synonyma duplicantur, ad negationis vim magis inten-

intendendam. Arist. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἢν γε μὴ ὀμόσῃς ἐμοί, *non per Apollinem; non; nisi mihi iuraueris.* Sic Demosth. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον, Ἀριστογεῖτον· οὐχ ὅμοιον, οὔ, *non est enim simile, Aristogiton; non simile, non.* Sic item Cicero de arusp. resp. *Non ignouit, mihi crede, non: nisi forte tibi ignotum putas.* Sic negatiuorum nominum & coniunctionum negatiuarum adiectione intenditur aduerbiornm negatiuorum efficacia. Plato apologia, οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδέν, οὔτε ζῶντι, οὔτε τελευτήσαντι. Sicut etiam Lucilius apud Nonium, *Proprium nil neminem habere,* (μηδένα μηδὲν ἔχειν ἴδιον) pro, Neminem quidquam habere proprium. De his & alijs vise R. 319,320.321. 6, Aduerbia, præmisso à fronte articulo, subaudito à tergo participio, nominum vicem gerunt. vt, Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, *anteriora pariter & posteriora videre.* sic οἱ πέλας, οἱ πλησίον, οἱ ἐγγύς, s. ὄντες, *propinqui.* Sic item οἱ πάλαι, *veteres:* οἱ νῦν, *qui nunc sunt:* εἰς τὴν αὔριον, *in crastinum.* cuius generis alia supra quoque notata, cap. 15, num. 2. Item ὁ πάνυ, *excellens, præstans:* ὁ ἄγαν, *nimius;* & similia Horum imitatione. Virg. dixisse putatur, *peccare fuisset ante satis:* vt sit τὸ πρότερον ἁμάρτημα: & Terent. Hecyra, *omne quod est interea tempus,* πᾶς ὁ μεταξὺ χρόνος. 7, Interdum tamen etiam pleonasticῶs aduerbio præmittitur articulus. vt τὸ πρίν, *prius:* τὰ νῦν, *nunc:* τὰ μάλιστα, *maxime.* itidemque τὸ ἐξ ἀρχῆς, & τὸ κατ' ἀρχάς, *initio:* τὸ ἐπὶ τούτοις, *exinde:* τὸ ἐπὶ πλεῖστον, *vt plurimum;* & similia. quæ nonnumquam etiam (velut composita) coniuncte scripta reperiuntur; τοπρίν, τανῦν, &c. In diuisa scriptura ellipsis quædam videtur statui: vt τὸ πρίν significet, *si priora seu superiora spectes:* τὰ νῦν, *si spectes ea quæ nunc sunt;* seu, *quod attinet ad præsentem statum.* Vise & R. 313, 31, & seq.

Casum porro alium alia sibi sumunt aduerbia. Deriuata suæ originis structuram plerumque imitantur. Plato, ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, *ita vt viro bono dignum est.* Aristot. Ethic. Eud. ἰσαχῶς τῷ ὄντι, *tot modis quot ens.* Demost. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, *vt qui maximè.* Sic aduerbia è verbis & participijs deriuata. Homer. ἔξοχα πάντων, *supra omnes, præstantius quàm omnes.* Dionis. Hal. συμφερόντως τῷ κοινῷ,

ita vt conducit reipub. Sic item è præpositionib. orta. Homer. ὀτρυνῶσι πόλιν εἴσω, *cogere intra vrbem*, seu *in vrbem*. Apollon. ἔκτοθι πύργων βαῖνον, *è turrib. egrediebantur*. 2, Quædam etiam proprios sibi casus asciscunt, partim significationis natura, partim nominum imitatione, partim alio quopiam respectu.

Genitiuum regunt localia: vt, ἐγγὺς τῆς πόλεως, *prope vrbem*: πλησίον τῆς ἀγορᾶς, *prope forum*: πόῤῥω ἡμῶν, *procul à nobis*: ἐνώπιον ἐμοῦ, *coram me*, *in conspectu meo*: πάροιθε ποδῶν, *ante pedes*: προπάροιθε θυρῶν, *ante fores*: ἕως τοῦ λόφου, *vsque ad collem*: μεταξὺ τῆς ἄκρας καὶ τοῦ Καπιτωλίου, *inter arcem & Capitolium*: πέραν τοῦ Ιορδάνου, *vltra Jordanem*: πέρα τοῦ μέτρου, *vltra modum*: εἴσω τοῦ χάρακος, *intra vallum*: ἐντὸς ὑμῶν, *intra vos*: ἔνδοθι κρήνης, *in fonte*: ἐκτὸς τοῦ σώματος, *extra corpus*: ἔξω τῆς πόλεως, *extra vrbem*. 2, Temporalia: vt εὐθὺς τοῦ δείπνου, *statim à prandio*: μέχρι τῆς ἑσπέρας, *vsque ad vesperam*: εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, *intra dies triginta*. 3, Horum quædam genitiuum regunt respectu partitionis. vt ποῦ γῆς; *vbi terrarum?* πανταχοῦ τῆς χώρας, *per omnes regionis partes*: ἐνταῦθα τύχης, *in hac fortunæ conditione*. Item, πότε τοῦ χρόνου; *quo temporis articulo?* πρωῒ τῆς ἡμέρας, *matutino diei tempore*: ὀψὲ τῆς ἡμέρας, *vespertina diei parte*. Sic illa numeratiua, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, *semel in anno*: πεντάκις τῆς ἡμέρας, *quinquies in die*: vel, *semel quotannis*, *quinquies quotidie*. 4, Serici & cohærentiæ aduerbia: vt, ἐφεξῆς τοῦ ἑνὸς, *deinceps post vnum*. 5, Separationis aduerbia: vt ἄνευ κινδύνου, *sine periculo*: χωρὶς τῶν ἄλλων, *sine cæteris*: item apud poetas, ἀπάνευθε πόνου, *absque labore*: δίχα δώρων, *sine donis*: νόσφι Διὸς, *sine Joue*. 6, Sic exceptionis aduerbia: vt πλὴν γυναικῶν, *præter mulieres*, *exceptis mulieribus*. 7, Celandi aduerbia: vt λάθρα τῶν φίλων, *clam amicos*: κρύβδα Διός τε ἄλλων τε θεῶν, *clam Joue aliisque diis*. 8, Causæ: vt τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα, *boni causa*: τῆς ἀληθείας χάριν, *veritatis gratia*: τοῦ κέρδους ἕνεκα, *propter lucrum*. 9, Similitudinis seu comparationis: vt, ποταμοῦ δίκην ἢ πυρὸς, *instar fluuij aut ignis*. Sic Philo, ἑρπηνώδους νοσήματος τρόπον διαφάγῃ, *more serpentis vlceris perederit*. 10, Comparatiua & superlatiua: vt, μᾶλλον τῆς φύσεως, *magis quam natura postulat*: πλέον τοῦ δέοντος, *magis quam oportet*;

oportet : μάλιστα πάντων, *omnium maximè* : ἥκιστα πάντων, *omnium minimè*.

Datiuum regunt congregatiua: vt ὁμοῦ τοῖς συμμάχοις, *vna cum socijs* : ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *vna cum prima luce*.

Accusatiuum regunt iuratiua aduerbia : vt, νὴ τὸν Δία, *ita per Jouem* : μὰ τὸν Ἀπόλλω, *non per Apollinem*. At τὶ in μεγαλωστὶ, νωστὶ, & similibus, pleonasmi habet speciem. aliquantum tamen significationem adauget: vt in νυνὶ, ὡδὶ, adiectio finalis demonstrat efficacius ; velut demonstratiuum ἰδού.

Duos etiam casus quædam asciscunt ; modo genitiuum, modo datiuum. Ioann, 19, ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως, *erat propè vrbem* : at Aristot. ἐγγύ ἐστι τῇ κοιλίᾳ, *vicinum est ventri*. Rursum Ioann. 4, πλησίον τοῦ χωρίου, *prope prædium* : at Aristot. τῶν πλησίον τοῖς ἀγγείοις τιθεμένων, *eorum quæ prope vasa ponuntur*. Rursum Galenus, ἐφεξῆς αὐτῶν, *post eos* : at Aristot. Polit. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις λέγωμεν, *consequenter post supra dicta dicamus*. Rursum Epigramm. lib. 1, ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, *inter mortuos iaceo* : at lib. 3, ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, *inter Musas & Gratias exercuit*.

Quædam præpositionem sibi adsciscunt. Aristot. μέχρι πρὸς τὸν ἥλιον, *vsque ad solem*. Aratus, μέσφα παρ' αὐτὴν οὐρὰν, *vsque ad ipsam caudam*. Cum verbis autem quàm variè construantur, fusius exposui R. 315, & sequ.

Coniunguntur etiam interdum aduerbia synonyma. Hesiod. Ergων. 1, νόσφιν ἄτερθε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, *sine malis & absque difficili labore*. Sic apud Aristoph. μάλα σφόδρα, *magnopere*: & apud Platonem πάνυ σφόδρα, *omnino*. vt & apud Cic. de legib. *Sane quidem Hercule; & est ista recte docendi via*.

Ordine quoq; variant. nam cetera fere omnia præcedunt suum casum ; sed causæ ac similitudinis aduerbia plerumq; sequuntur. interdum tamen illa postponuntur, hæc præponuntur : R. 368, 1.

Absolute quoq; sine casu ponuntur quædam. Thucyd. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, *anni prope trecenti*. Dionys. Halic. ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη, *annos ferme quingentos*. Idem, ἐτῶν ὁμοῦ τι πεντακοσίων, *annis ferme quingentis*. Aristoph. οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, *non est alius præterquam ego*.

Per ellipſin reticentur interdum cauſſalia: R. 368, 31. Sic apud Thucyd. lib. 1, διότι δ' ἔλυσαν, τὰς αἰτίας προὔγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς, τοῦ μή τινα ζητῆσαί ποτε ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη, id eſt, ἕνεκα τοῦ, ſeu ὑπὲρ τοῦ, *eam ob rem, ſeu ea de cauſa, vt ne quis fortè quær.* Sic Terent. Adelph. *Ne id aſſentandi magis, quam quod habeam gratum, facere exiſtimes.* Saluſt. *Regium imperium, quod initio conſeruandæ libertatis atque augendæ reipubl. fuerat.* nam in his quoque ſubauditur *gratia, cauſa.* itidemque Inſtitution. Iuſtin. l. 3, *laudamus quidem prætores ſuæ humanitatis.*

Interiectiones quæ dicuntur, & ipſæ nonnunquam ſibi caſum aliquem aſſumunt. ὦ cum nominatiuo abſolute ponitur in exclamatione admiratiua. Eurip. Hel. ὦ κλεινὸς ἡμῖν πόσις. Sæpius cum vocatiuo: vt Ariſtoph. Acharn. ὦ Ζεῦ δίοπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ. Item cum genitiuo: vt ὦ τοῦ ἀδικήματος, *o inſignem iniuriam.* vbi quidam malunt ὤ, accentu acuto. 2, Eandem ſtructuram ſequitur eiulantis aduerbium οἴμοι, *heu mihi.* Abſolute cum nominatiuo legitur apud Ariſtophan. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα. Cum vocatiuo apud Sophocl. οἴμοι πάτερ, τίν' εἶπας; Cum genitiuo apud Luc. οἴμοι τῶν κτημάτων, οἴμοι τῶν ἀγρῶν. 3, Cum accuſ legitur αἶ in Epitaphio Adonidis. Cur autem hic vel ille caſus particulis iſtis tribuatur, expoſui R. gr. 366, 21, & ſeq.

Præpoſitionum ſyntaxis.

CAP. XVIII.

PRæpoſitionum aliæ cum vno, aliæ cum duobus, aliæ cum omnibus trib. obliquis conſtruuntur; ſignificatione multiplici: quippe quæ aliâs loci aut temporis, aliâs cauſæ, modi, aut alius conſimilis circumſtantiæ notationem habeat. Vnius caſus ſunt octo; duorum, quatuor; trium, ſex.

Genitiuum ſolum aſciſcunt quatuor: duæ monoſyllabæ, ἐξ & πρό: duæ diſyllabæ, ἀντὶ & ἀπό.

ἐξ. ΕΞ, & (ſequente conſona) ΕΚ, *ex*, in ſignif. multiplici. vt ἐκ Συρίας, *è Syria*: ἐξ οὗ χρόνου, *ex quo tempore*: ἐκ ῥαθυμίας πενία, *ex ignauia paupertas.* 2, A B: vt, ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, *à Ioue*

à Ioue incipiamus. Sic in temporali significatione: ἐκ τούτου, *ab eo tempore*: ἐκ νηπίου, *ab infantia*: ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, *à teneris vnguiculis*: & huius generalis alia. 3, Præ. sic enim ex Pindaro affertur, ἐξ ἄλλων ὁδὸν ταύταν ἐπίστανται, *præ alijs seu supra alias, hanc viam sciunt.* 4, In modi signif. nudo ablatiuo exprimitur rectius. vt ἐκ παντὸς τρόπου, *omnibus modis, quacumque ratione.* Sic Marci 12, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ἀγαπᾶν, *toto corde amare.* 5, Aduerbio etiam redditur interdum. Herod. ὃ δεῖ γενέσθαι ἐκ τοῦ θεοῦ, *quod diuinitus fieri seu accidere oportet.* 6, Articulum à fronte assumens, nominis vicem gerit: vt οἱ ἐκ τῆς στοᾶς, *stoici*: οἱ ἐκ τοῦ κήπου, *hortenses, Epicures.* 7, Assumit nonnumquam aduerbium. vt ἐκ τότε, seu coniuncte ἐκτότε, *ex eo tempore*, seu *ab eo tempore.* Cum verbis composita, varie pro loco redditur: vt ἐκμανείς, *furore extimulatus*, vel, *furore incensus.*

Πρὸ, *Pro*, id est, *Ante.* Aristoph. Vesp. πρὸ τῶν θυρῶν, *pro foribus, ante fores.* Aristot. Rhet. Alex. πρὸ τῆς πόλεως, *ante vrbem.* Thucyd. πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, *ante Troiani belli tempora.* Plutarch. Poplic. ἡμέρᾳ τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν Μαΐων, *die vndecimo ante kal. Maias*: quod vsitatius per ellipsin dicitur, *vndecimo kal. Maias.* 2, *Pro*, in defensionis significatione. Plato, μάχεται πρὸ ὧν αὖ τίκῃ, *pugnat pro ijs quæ peperit, pugnat pro salute prolis*, sic Xen. ἃ πρὸ αὐτοῦ τὶς οὐκ εἰργάσατο, *quæ pro se non fecerit aliquis.* 3, *Præ.* Herodot. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, *bellum paci præoptat.* 4, Progressus & commodi significationem habet in istis, πρὸ ἔργου & πρὸ ὁδοῦ. Arist. Metaphys. 6, ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν, *proderit enim ad præsentem disquisitionem.* Luc. ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτο εἰς τὰ μαθήματα, *quod tibi profuerit ad progreßus in disciplinis.* Sic apud Homer. πρὸ ὁδοῦ ἐνόησαν, *de negotio promouendo consultant.* 5, Articulum à fronte assumens, subaudito à tergo participio, nominis vicem gerit: vt οἱ πρὸ ἡμῶν, s. γεγονότες, *maiores nostri.* 6, Sequente ο vel ε, nonnumquam per crasin Attice cum casu suo conflatur: vt προὐλίγου, pro πρὸ ὀλίγου, *paulo ante.* sic προὔργου pro πρὸ ἔργου. Demosth. μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν τι λέγειν, *nihil prodesse de ijs in aliquid dicere.* Aristoph. τῶν προὔργου τι δρᾶν, *facere aliquid eorum quæ pro sunt, seu operæ pretium facere.* Eadem crasis frequens

est

est in compositis: vt προὔπτος *præuisus*, προὔχων *præminens*: item in augmentis verborum: vt Clenardus & Antesignanus supra fusius notarūt 226, 227, 228. In hoc genere cum posterior compositionis pars à vocali aut diphthongo aspirata incipit, prima huius præpositionis litera π & ipsa in aspiratā φ vertitur: vt φροῦδος, pro πρόοδος, *qui iam præteriÿt, qui curriculum suum absoluit.* Sic φρουροὶ, *prospeculatores*, à προορᾶν. item φροίμιον ex προοίμιον, & similia. In πρωκτὸς quoque & πρωῒ similis esse crasis videtur quibusdā. 7, Seruat autē in compositione significationes supradictas vt plurimum: in nonnullis tamē variatur præpositio Latina: vt προάστιον, *suburbium.*

ἀντί. Ἀντὶ Pro, id est Loco, Vice, Aristot. Oec. ὁ βοῦς ἀντ' οἰκέτου τοῖς πένησίν ἐστι, *bos pauperib. est pro famulo.* id est, famuli vicem explet. Sic ἀνθ' ἑνὸς δύο, duo pro vno. Sic item ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακά, *pro bonis reddere mala:* vt Terent. quoque, *Pro hoc nuntio quid donem?* At Thuc. ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται, *pro bonis facti sunt mali*, id est, cum boni esse debuissent. 2. Pro, id est Propter. Gregor. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, *nescio quam ob rem.* Luc. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, *redde pro eo quod te transfretaui, solue naulum.* 3, Subauditur etiam interdum, vt apud Xen. πόσου διδάσκει; Luc. διδάσκει μισθοῦ. R, 371, 15. 4, In compositione quoque significat Pro: vt ἀνθύπατος, *proconsul.* Sed frequentius significat *Contra:* vt ἀντιλέγειν *contradicere*, ἀνθίστασθαι *resistere, obsistere.* Significat etiam vicissitudinem: vt ἀντευεργετεῖν, *vicissim beneficio afficere, reddere beneficium.* Item comparationem: vt ἀντίθεος, *qui cum dÿs comparari possit, deo æqualis.*

Ἀπό. Ἀπὸ, Ab. vt in prouerb. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τοὺς πόδας, *à vertice ad calcem vsque.* Arist. ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, *à principio vsque ad finem.* Hermog. καθαίρειν ἀπὸ τῶν ἀσεβημάτων, *purgare ab impÿs sceleribus.* 2. Ex Callimach. τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν: vt Lucr. quoque, *è terra spectare mare.* Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν, *è iudicÿs & foro victum quærere.* 3, De Thuc. ἀκροθίνιον ἀπὸ Μήδων: vt Virgil. Æn. 3, *AEneas hæc de Danais victoribus arma.* Aristoph. Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον, de meo cænabitis, ἀπὸ συνθήματος vtraque præpos. reddunt Latini. Plinius, *ex com-*

composito. Suetonius *ex compacto*. *Liuius de compacto*. 4, Per Chrysost. κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, *per preces diremptum est*. Sic ἀπὸ κακίας ἀδικεῖν τινὰ, *per malitiam afferre alicui iniuriam*. 5, Absque Plutarch. ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, *quæ sine marito est*, *vidua*. 6, A, id est Post. Homer. ἀπὸ δείπνου, *à prandio*. Xenoph. ἀπὸ σάλπιγγος, *post tubæ sonitum*. 7, Interdum nudo ablatiuo exprimitur. Plutar. ἀπὸ στόματος λέγειν, *ore & verbis referre quod iniunctum est*. Aristoph. ἀπὸ σμικροῦ τι διαπράξαι, *leui impensa efficere aliquid*. 8, Aduerbium quoque pro genitiuo sibi adsciscit. vt ἀπὸ τότε, *ex illo tempore*. Sic ἀπὸ τηλοῦ *è longinquo*. quod Latini quoque, *de procul*, & *de longe* dicunt. At in isto Lucæ ἀπὸ μακρόθεν, & Homeri ἀπ' οὐρανόθεν, pleonasmus esse videtur præpositionis: quod terminatio θεν per se motum de loco significet. 9, Contra subauditur interdum, vt tum supra monui aliquoties, tum R. 371, 31. 10, Articulum quoque à fronte capit, subaudito à tergo participio. vt οἱ ἀφ' Ἡρακλέους, *Heraclidæ, Herculis nepotes*: οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, *stoici*: in originis scilicet & sectæ significatione: sicut etiam Ouid. Trist. 3, *Nauita ab Italia*: & Virgil. Georgic. 3, *Pastor ab Amphryso*. 11, ἄπο baryton ως remotionis significationem habet. Pausl. Phoc. οὐκ ἂν ἄπο γε εἰκότος εἴη, *non abhorruerit à verisimili*. Sic οὐκ ἄπο τρόπου, *non inconuenienter*: οὐκ ἄπο καιροῦ, *non intempestiue*: οὐκ ἄπο πράγματος, *non abs re*, *non præter rem*: οὐκ ἄπο γνώμης, *non præter animi sententiam* οὐκ ἄπο σκοποῦ, *non præter scopum*: & similia. 12, Postponitur etiam in carmine Simonides, οὔτι κακῶν ἄπ' ἐστιν, sic nihil est absque incommodis: *vel etiam*, procul malis. 13, In compositione quoque supradictas significationes retinet: in multis tamen variat: immo in vna eademque voce interdum significationes habet plane diuersas: vt ἄποπτος apud Arist. *qui conspici alicunde potest*: apud Soph. & Dionys. Halicarn. *à conspectu remotus*: sic ἀπειπεῖν *interdum est abdicare*, interdum *interdicere ac vetare*, interdum *renuntiare*, interdum *fateri se victum ac fractum esse*; & huius generis alia. 14, Crasin etiam in compositione patitur: vt ἀπουργοὶ pro ἀποεργοὶ *loca secreta*, *seu ab operis*

ris tractatione remota; vt sunt anguli sordibus deponendis dicati: & ἀπίεραι, pro ἀποκίεραι seu ἀποίρραι.

Datiuum solum asciscentes præpos.

Datiuum solum adsciscunt duæ: ἐν & σύν.

ἐν. Ἐν, In. vt, ἐν οὐρανῷ, *in cælo*: ἐν μάχῃ, *in pugna*. At ἐν θεῷ ἦν, *in Dei potestate erat*, 2, Inter. vt ὄντας ἐν μελίτταις. 3, Intra: 4, Cum: R.372,8. 5, Pro: in æstimatione: vt ἐν μηδενὶ τίθεσθαι, *pro nihilo habere*. 6, Interdum in versione Latina non exprimitur: 7, Atque adeo etiam plane nonnunquam redundat: R.372,12. 8, Aduerbio quandoque redditur: vt ἐν δίκῃ, *iure*: ἐν καιρῷ, *opportune*: ἐν παρόδῳ, *obiter*. Sic ἐν εἰκόνι διαπορεύεται, *transit velut imago*. 9, Interdum redditur participio, aut nomine: vt ἐν ὀργῇ εἶναι, *inuisum esse*: ἐν ἡδονῇ εἶναι, *gratum esse*: ἐν καλῷ εἶναι, *honestum esse*. 10, Ponitur etiam pro εἰς. Xen. ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι *veniret in Græciam*. 11, Reperitur etiam cum genitiuo, per ellipsin datiui οἰκίᾳ, vel similis; R.372, 17. vt apud Lat. adulterium commisit, *in Veneris*, s. æde. 12, Articulum etiam à fronte capit, subaudito à tergo participio: vt ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, s. ὤν, *qui in cælis est, cælestis*. 13, In compositione varie exprimitur: vt ἰσχύω non tantùm *manus inijcio*, sed etiam *aggredior*. 13, Poetice pro ea vsurpatur interdum ἐνὶ, interdum εἰν, prout metrum tulerit.

σύν. Σύν, Atticè ξύν, Cum: passim, obuium. 2, σὺν θεῷ *Deo volente*: σὺν Χάρισι, *Gratijs fauentibus*. At Menan. οὐδ᾽ αὐτὸς εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, *ligneus vt deorum statua*. 3, Aduerb. quoque redditur interdum. vt σὺν νόμῳ, *legitimè* σὺν χρόνῳ *tandem*. 4, Subauditur etiam in quibusdam σύν vel ἅμα: R.372.25, 5, In compositione vt plurimum Latina præpositione con redditur: nonnnnquam tamen etiam variatur: vt συντελῶ, *consumo*, vel *ad finem perduco* 6, Cum numeralibus composita, effertur per distributiuum; vt σύνδυο *bini*, σύντρεις terni, συνεκκαίδεκα *senideni*. R.372,30.

Accusatiuum solum asciscentes præp.

Accusatiuum solum adsciscunt duæ; εἰς & ἀνά.

εἰς. Εἰς, Attice Ἐς, In, significans motum, ad aliquid. Polyb. ἀπεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον, *salui reuersi sunt in castra*.

Item

Item ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, *hymnum in Apollinem*, id est, in laudem Apollinis. 2 In, Erga, Aduersus. R.373,7. 3, Ad. Appian. εἰς τὸν Σύλλαν ἔπεμψεν, *ad Syllam misit*. Et Marci 1, εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, *ad hoc exiј*, id est, huius rei gratia. Sic Phocil. μὴ πρὸς φόνον ἀλλ' ἐς ἄμυναν, *non ad cædem, sed ad defensionem*: id est, non occidendi alterius causa, sed tui defendendi gratia. 4, Ad, id est Circiter R.373,17. 5, Apud, ibidem. 6, Ob. Aristot. εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, *laudatur ob iustitiam*. 7, Pro, in facultatis signif. vt ἀδιάφθορον εἶναι εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην, *incorruptum esse pro humanarum virium modulo, quantum hominis facultati concessum est*. 8, Ponitur etiam pro ἐν, R.373.19 9, Ablatiuo etiam redditur. Eurip. εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωνται ξίφη, *pulchritudine, seu pulchritudinis intuitu hebetati sunt gladij*. 10, Aduerbio quoque redditur: vt εἰς δέον, *opportune*: εἰς τέλος, *tandem*: Item *plane, perfecte*: εἰς κενὸν, *frustra*: quod Suetonius itidem *in vacuum*, dixit & propertius in vanum. 11, Aduerbium quoque asciscit interdum: εἰς αὔριον, *in crastinum*: εἰς ἀεὶ, *in perpetuum*: εἰσάπαξ, *semel*: εἰσαῦθις, *iterum*. 12, Cum genitiuo construitur per ellipsin accusatiui οἰκίαν: R. 373,21: vt apud Ciceronem quoque. *Ad Pollucis, Ad Opis*, s. ædem, fanum. 13, Articulum à fronte habens, subaudit, à tergo harticipium: vt τὸ εἰς ἐμέ, s. καθῆκον, *quod ad me attinet*. 14, Affinis huic est præpositio πρὸς, in multis. 14, In compositione vero exprimitur interdum præpositione plane diuersa: vt εἰσακούω, *exaudio*. At ἐστ' ἂν ᾖ, *donec fuerit*, Dionys. Hal.

Ἀνά, Per, sursum, versum, Herod. ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν *aduerso flumine nauigare*, 2, Per quoquo versum. Plutarch. ἀνὰ τὴν πόλιν προηγοῦντο, *per vrbem præcedebant*. Epigr. l. 1, τέσσαρες εἰσὶν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, *quatuor sunt certamina per Græciam seu in Græcia*, 3, In Homer. & Xen. ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*, id est, quotidiano sermone iactare. Sic ἀνὰ μέσον, *in medio*. 4, Ablatiuo etiam exprimitur, vt ἀνὰ πᾶν ἔτος *singulis annis*: ἀνὰ κράτος, *vi*, apud Dionys. Halicarn. 5, Aduerbio quoque redditur: vt ἀνὰ χρόνον *post, progressu temporis*: ἀνὰ μέρος, *vicissim*. 6, Articulum etiam à fronte asciscit, subaudito à ter-

à tergo participio. vt τὰ ἀνὰ μέσον, s. ὄντα, *quæ sunt in medio, intermedia*. 7, Coniungitur etiam interdum cum suo casu: vt ἀναμέσος, ἀναμέσον: & elisa finali, ἀνδονάκας, *per arundines*, Homer. 8, Poetice datiuo iungitur. Homer. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *super aureo sceptro*. Hic quoque cum suo casu componitur, elisa finali: vt ἀμβωμοῖς, *super aris*, Homer. 9, Absolute quoque vsurpatur pro numerali distributiuo. Matth. 20. ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον, *acceperunt singuli denarium*. Lucæ 10, ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο, *misit eos binos*, Aristot. ἀνὰ πέντε γάρ ἔτικτε, *qui nos enim peperit*, id est singulis vicibus quinque. Et apud Diosc. ἀνὰ δραχμὰς ιβ, *singulorum* (seu *de singulis*) *drachmas* XII. 10 In compositione duabus potissimum præpositionibus exprimitur, Sub (i. Sursum) & Re: vt ἀναβλέπω *suspicio*, ἀναπέτομαι, *subuolo*: ἀναλαμβάνω *resumo*, ἀνακτῶμαι *recupero*. At ἀναίσθητος, *sensus expers*, & similia, non ad hanc præpositionem pertinent, sed ad priuatiuum ἀ, quod sequente vocali aut diphthongo hiatus vitandi gratia sibi vt plurimum adsciscit ν.

Genitiuum & accusatiuum asci sc. prœpos

Genitiuum & Accusatiuum asciscunt quatuor: διά, μετά, κατά, ὑπέρ.

διά. Διά, cum genitiuo, per Aristoph. διὰ μέσου αἰθέρος, *per medium ætherem*. Plutarch. διὰ βίου, *per totam vitam*. Sic δι' ἑαυτοῦ κτήσασθαι, *per se acquisiuisse*, id est suâ operâ. 2, Ex, in signif. materiæ. Plutarch. δι' ἀλφίτου πεποιημένος *è farina confectus*. 3, In Dionys. Hal. διὰ χειρὸς ἔχειν, *in manu habere*. Idem, δι' ὑποψίας εἶναι *in suspicione esse*. 4, Ablatiuo solo exprimitur interdum. Galen διὰ ῥοφημάτων θρέψαι, *sorbitionibus nutrire*. Isocr. διὰ μιᾶς γίνεται γνώμης, *vno fit consensu*. Sic διὰ βραχέων, *paucis*; διὰ μακροτέρων, *prolixius*. 5, Verbo etiam exprimitur: vt, δι' αἰσχύνης ἔχειν, *vereri*, & δι' αἰσχύνης εἶναι, *pudori esse*; aliáque similia apud Dionys. Hal. 6, Aduerbio etiam exprimitur: vt διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, *celeriter*. Sic διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας σκοπεῖν, *noctu & interdiu considerare*. 7, Cum Accusatiuo significat Propter: vt διὰ τί; quam ob rem? διὰ τοῦτο, & διὰ ταῦτα, *propterea*. Item Per Arat. Phæn. διὰ νύκτα μέλαιναν, *per noctem opacam*;

cam; seu, vt Virgil. vertit, *noctis per umbram.* Demosth. διὰ θεοὺς ἐσώθην, *per deos seruatus sum*; seu *à dijs.* vt Pind. ἀλκὴ διὰ δαίμονα ἀνδ᾽ ἔφυ, *vires hominum à deo sunt.* 8, Componitur interdum cum suo casu: vt διαταχέων, *celeriter*: διατί; *cur?* διὸ & διόπερ, *quapropter*; διότι, *propterea quod.* 9, Articulum à fronte gerens, subaudit à tergo participium. vt, τὰ διὰ μέσου, s. ὄντα, *intermedia.* Item τὰ διὰ κρόκου, *è croco confecta*, apud medicos; & apud mus. ἡ διὰ πασῶν ἁρμονία, *harmonia constans ex omnibus.* 10, In compos. variè redditur, Per, Trans, Dis, Se, alijsque similibus particulis.

Μετὰ, cum genitiuo, Cum. vt, μετὰ μαινομένων μαίνεσθαι, *cum insanientibus insanire.* Sic Aristot. μετὰ λύπης ἡ μάθησις, *discere coniunctum est cum dolore ac molestia.* Dionys. Halicarn. σὺν αἰσχύνῃ τε καὶ μετὰ μεγάλης βλάβης ὑποχωρεῖν, *cum dedecore ac magno detrimento pedem referre.* 2, Interdum non exprimitur: R. 375, 12. Sic Aristot. μετὰ λόγου πάντα πράττειν, *ratione omnia facere*: vel, *cum ratione*: vt Lucr. *videant qua quidque geratur cum ratione.* 3, Cum Accusatiuo, Post. vt, προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, *prudens post res gestas.* Sic μετ᾽ ὀλίγον, *paulo post.* 4, In, ἐν. Thucyd. ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι, *quæ in manibus haberet.* Et μεθ᾽ ἡμέραν, *interdiu*, Aristot. 5, In, Aduersus. Hesiod. μετ᾽ ἀθανάτους ἤλιτε, *in deos immortales deliquit.* 6, Datiuo etiam iungitur poetice. Theocr. id. 1, ὅτι οὐ μετὰ τῆσι χορεύεις, *quod non cum eis saltas*; vel, *inter eas*: vt Homer. μετὰ πρώτοισι, *inter primos*: μετὰ πᾶσι, *inter omnes*, sicut Hesych. quoq; exponit. 7, Articulum quoque à fronte capit, subaudito à tergo participio: vt οἱ μεθ᾽ ἡμῶν, *qui nobiscum sunt, socij nostri*: τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, *quæ post physica tractantur, suprema philosophia.* 8, Coniungitur interdum cum suo casu: vt μεθό, *postquam.* 9, In compositione significat itidem *Cum, Post, Inter*; item *Trans*, in significatione mutationis. 10, Absolute quoque ponitur pro *Post*: R. 375, 25.

Κατὰ, cum genitiuo, De: Plutarch. κατὰ τῶν πετρῶν ῥίπτειν, *de saxis deijcere.* Aristot. καθ᾽ ἧς λέγεται, *de qua dicitur.* 2, In, εἰς. R. 376, 25. At κατὰ πετρῶν σπείρειν, *in petras semen*

semen spargere : vel *supra petris* 3, Contra, Aduersus, Rom. 8. εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν: Sic apud Isocr. & alios κατὰ σοφιστῶν, in orationum inscriptionibus. 4, Per Matth. 27, κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐξορκίζω σε, exigo abs te, *vt per Deum mihi iures*. Sic Lucianus. 5, A, id est post, vt κατὰ νώτου, *à tergo*. 6, Cum Accusatiuo, Iuxta. Thuc. ὁ κατὰ τοὺς ἐκεῖ, *qui iuxta illos erat collocatus*. 7, Secundum: vt κατὰ ποταμὸν, *secundum flumen, secundo flumine*. Sic Aristot. κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγοῦ ζῆν, *secundum pædagogi præscriptum viuere*. vel, *ad pedagogi præscriptum*. 8, Pro, in modi signif. vt κατ' ἀξίαν, *pro dignitate*. κατὰ δύναμιν, *pro viribus*. Theogn. τὴν δαπάνην θέσθαι κατὰ χρήματα, *sumptus facere pro opum modulo*. 9, More, Sicut. Luc. κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς, *facis hoc vatum more*. Sic in officij & decori signif. Antiphanes, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ, *plus quam homo debeat*. Herod. καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα: sicut Salust. *saltare elegantius quam necesse est probæ*. 10. In ἐν: vt κατ' ἀγορὰν, *in foro*, κατὰ μάχην, *in prælio*. At κατ' ὄρον & κατὰ νῶτον, *à tergo*. 11. Per Theocr. βόσκονται κατ' ὄρος, *pascuntur per montes: vt* Virg. *longum per valles pascitur agmen*. Item καθ' αὑτὸ, *per se*. 12, Ablatiuo etiam solo effertur. vt in modi expressione: κατὰ κράτος ἑλεῖν. *vi capere*: κατὰ ταὐτὸ, *eodem modo*, Sic in notatione temporis: καθ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, *vno eodemque tempore*. κατ' ἐνιαυτὸν, & κατὰ μῆνα, i. ἕκαστον, *singulis annis, singulis mensibus*: καθ' ἡμέραν, i. ἑκάστην *quotidie*: καθ' ἡμᾶς, *nostro tempore*. Sic πλουσιώτατος τῶν κατ' αὐτὸν, *omnium suo tempore ditissimus*. Item κατὰ δεύτερον πλοῦν, *secundario loco*, per metaphoram. 13, In distributionibus aduerbio redditur: vt κατὰ πόλεις, *oppidatim*, κατὰ κώμας, *vicatim*: κατὰ φυλὰς, *tributim*: κατ' ἄνδρα, *viritim*. id est, per oppida, per vicos seu pagos. at κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος. Dionys. Halicarn. *pro suo quisque capite. Huc pertinent illa* κατὰ μέρος, *particulatim*: κατὰ πόδας, *pedatim*: κατὰ μίτον, *filatim*. 14, Omittitur quoquo haud rarò: vt Aristot. Rhet. εἰσὶ δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, *sunt autem numero quinque*. Aristoph. μαίνεται καινὸν τρόπον, *insanit nouo more*. Sic in alijs multis, R. 377. 22. Expressa præpositione Aristot.

dicit

dicit De gener.anim.215,15. οὐ γίνεται κατ' οὐδένα τρόπον, *non fit vllo modo*. Dionyſ.Halicarn.184,38, γυναῖκα ἐπιφανῆ κατὰ γένος, *mulierem illuſtrem genere*: & 120,24, κατ' ὄνομα Νομᾶν, *nomine Numam*. 15, Articulum etiam à fronte recipit, ſubaudito poſt ſe participio: vt οἱ καθ' ἡμῶν, *qui contra nos ſunt*: τὰ καθ' ἡμᾶς, *quæ pro noſtra conditione ſunt*. Item τὰ καθόλου, *vniuerſalia*: τὰ κατὰ μέρος, *particularia*: τὰ καθέκαστα, *ſingularia*. Vbi etiam nota præpoſ.cum ſuo caſu nonnunquam coniungi: ſicut in illis, καθὸ, καθότι: καθὰ, καθάπερ, καθόσον: item cum aduerb. καθώς, καθάπαξ. 16, In compoſitione redditur tum ſupradictis præpoſitionibus, tum alijs: vt κατακόπτω, *concido*: & κατηγορῶ, *accuſo*, cum propriè ſonet *dico contra ſeu aduerſus*. Sæpe ſignificat *De*, id eſt, *Deorſum*, vt ἀνὰ *Surſum*.

Ὑπὲρ, cum genitiuo, *Super, Supra*. Homer. ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς, vt Virg. *ſupra caput inſtitit imber*. Sic R. 374, 17. 2. Super, id eſt De; ſicut idem Virg. *multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa*. Dionyſ. Halicarn. ὑπὲρ ἧς ἐν οἰκείῳ τόπῳ διαλέξομαι, *de qua ſuo loco dicam*. Sic ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λαλεῖ καὶ μανθάνει, *de pietate & loquitor & diſcito*. 3, Supra, Præ. R.374,21. 4, Pro. Loco, Dionyſ. Halicarn. ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων στρατιωτῶν ἑτέρους καταγράφειν, *in defunctorum locum alios conſcribere milites*. 5, Pro, id eſt Pro ſalute. 2. Corinth. 5, εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε, *vnus pro omnibus mortuus eſt*. Demoſth. ὑπὲρ πόλεως πράττειν, *pro ſalute reipub. aliquid agere*. Sic in defenſionis & adiumenti ſignif. Lucæ 9, ὃς οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστι, *qui non eſt contra nos, pro nobis eſt*. Et Dionyſ. Halicarn. ὑπὲρ ὑμῶν ἐστι, *pro vobis facit, in rem veſtram eſt*. 6, Pro, id eſt Nomine, Gratia. Plutarch. Lyc. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐκαρτέρησεν, *latendi gratia tolerans*. Idem Fabio, παρέδωκε τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, *tradidit copias ea conditione vt ne manus ſereret*. 7, Affertur etiam ex Demoſth. δίκην ὑπὲρ αὐτοῦ λαβεῖν, *pœnas de illo ſeu ab illo ſumere*. 8, Cum Accuſatiuo, Supra Ptolem. ἡ Ῥοδόπη τὸ ὄρος, ὑπὲρ Νέσσον τὸν ποταμὸν κεῖται, *Rhodope mons, ſupra Neſum fluuium ſita eſt*. 9, Supra, id eſt Vltra, in exceſſus ſignificatione. Plut. ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, *ſupra LX. annos natus*. Sic ὑπὲρ τὸ μέτρον, *ſupra modum*:

ὑπέρ.

modum: ὑπὲρ δύναμιν, *supra vires:* ὑπὲρ λόγον, *supra quam verbis possit exprimi:* ὑπὲρ ἄνθρωπον, *supra hominis captum, aut supra hominis vires.* 10, Cum articulo etiam construitur per ellipsin participij. Theophr. τὰ ὑπὲρ γῆς, *quæ supra terram exstant plantæ.* Sic τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. *quæ supra nos sunt*; id est, quæ captum & vires nostras superant. 11, Coniungitur etiam cum cognatæ significationis aduerbijs: vt ὑπεράνω, *supra:* ὑπεράγαν & ὑπερλίαν, *supramodum egregie.* 2. Corinth. 11, τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων, *eximitis seu præstantibus apostolis.* 12. Absolute quoque ponitur. 2. Corinth. 11, διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; ὑπὲρ ἐγώ. id est ὑπὲρ τοῦτο, *supra id, amplius quam Christi minister.* 13, In compositione aliàs significat *Pro*, alias *Supramodum:* vt ὑπερασπίζειν, *protelare*, ὑπεραττικίζειν, *in Atticismis affectandis modum excedere.*

Præpositiones tres casus asciscentes.

Tres casus, genitiuum scilicet, datiuum, & accusatiuum, asciscunt præpositiones sex; πρὸς, παρὰ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀμφὶ, περί.

πρός. Πρὸς cum genitiuo, Ab, Dionys. Halic. πρὸς ἑνὸς ἄρχεσθαι, *ab vno regi.* Idem, πρὸς ἐκείνων λαβεῖν, *ab illis accipere.* Et Herod. πρὸς ἡμέων γίνεσθε, *à nobis state*; seu *à nostris partib. state.* 2, Ex, De. vt ἔπεσε πρὸς οὐρανοῦ, *cecidit è cælo.* Æsch. ἐλεύθερον πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, *ex vtroque parente liberum.* Luc. πρὸς τουδὶ φράσω, *ex huius parte*; seu, *huius nomine.* Dionys. Halic. πρὸς τῆς βουλῆς ἐστι, *ex re senatus est.* At οὐ πρὸς φιλοσόφου ἐστὶ, *non est ex officio philosophi:* vt Aristoph. τοῦτο σκαιῶν θεατῶν ἐστι, καὶ οὐ πρὸς ὑμῶν, *id sinistrorum est spectatorum, non vestri officij.* 3, Coram: R. 384, 9. itidem Synes. πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος, *innocens coram deo & hom.* 4, Contra. Dionys. Hal. 457, 46, πρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον, *contra inimicum ferens suffragium*, vel, *ex inimici partibus.* 5, Per, Aristoph. πρὸς Διὸς φράσον, *quæso per Jouem, dic.* 6, Cum, μετά. R 384, 12. 7, Cum Datiuo. Ad, i. Prope. Ptole. Προῦσα ἡ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει, *Prusa ad Olympum montem sita.* 8, In, ἐν, R. 384, 21. Sic Æschin. πρὸς ἑτέροις τὴν γνώμην ἔχουσι, *mentem alijs intentam habent.* 9, Ad, i. Præter, Vltra. vt, πρὸς τούτοις, *ad hæc, præterea.* 10, Apud, Cum. Plut. Themist. πρὸς ἑαυτῷ τὰ πολλὰ ἔπραττεν, *secum; apud*

se;

se; vel, *intra se*. 11, Aduersus: Soph. Aiace, πρὸς Ἀτρείδαισιν ὥχμασας χέρα; *aduersus Atridas armasti manum?* 12, Cum Accusatiuo, Ad. Aristoph. πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα, *ad Deum accessimus*. Demosth. οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμὲ, *horum nihil ad me*, s. attinet. Theophrast. de aristolochia, χρησίμη πρὸς πολλὰ, καὶ ἀρίστη πρὸς κεφαλὴν, *utilis ad multa, & optima ad capitis affectus*. At πρὸς ἄλλον ζῆν, *ad alius arbitrium viuere*; &, πρὸς ἕτερον ἄρχειν, *pro alterius arbitrio imperium administrare*, Aristot. 13, Ad, Apud. vt, πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίεις, *ad nouercæ tumulum fles*. 14. Ad, in respectu & comparatione. vt, λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον, *nugæ sunt omnia, si ad aurum comparentur*; vt Terent. *ne comparandus hic quidem ad illum est*. id est, cum illo. 15, Aduersus. vt πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, *ne aduersus stimulum calces*. sic, ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, καὶ πεζοὶ πρὸς ἱππεῖς. *inermes aduersus armatos, & equites contra pedites*. 16, Erga, Nilus, τοιοῦτος ἴσθι πρὸς τοὺς σοὺς οἰκέτας, οἷον εὔχῃ σοὶ τὸν θεὸν γενέσθαι, *talis erga famulos tuos sis, qualem tibi Deum esse optas*. 17, Cum, Dionys. Halicarn. σπονδὰς ποιεῖται πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ φιλίας, *fœdus cum eis facit*. Lysias, πρὸς τοὺς οἰκείους διαφέρειν, *cum domesticis disceptare seu litigare*. Aristoph. πρὸς μὲ παίζειν, *mecum ludere*. 18, Apud. Marci 14, ἤμην πρὸς ὑμᾶς, *eram apud vos*. Sic Chrysostomus malum spiritum διάβολον appellatum scribit, ἐπειδὴ καὶ θεὸν πρὸς ἀνθρώπους διαβάλλει, καὶ ἡμᾶς πρὸς θεὸν, καὶ πάλιν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους, *quia & Deum apud homines traducit, & nos apud Deum, & rursum nos ipsos inuicem alteros apud alteros*. 19, In, εἰς. Basil. πρὸς τὸ χεῖρον ἐπιρρεῖ, *in peius ruit*. 20, Secundum. Aristot. πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, *volant secundum ventorum flatus*. id est, in volando sequuntur venti flatum. 21, Secundum, id est Pro, Prout. Eurip. Hippol. πρὸς τὰς τύχας καὶ φρένας κεκλήμεθα, *secundum fortunam etiam animos gerimus*: id est, (vt Terent.) *vt sese dat fortuna*. Sic πρὸς τὸ ἀξίωμα, *pro dignitate*: πρὸς τὸ δοκοῦν, *prout libuerit*: & πρὸς δύναμιν, *pro viribus*. 22, Circa: R. 385. 16. 23, Propter: vt πρὸς τὰ χρέα ἀπάγεσθαι, *ob debita in neruum abduci*, apud Dionys. Halic. quinque in locis: pro διὰ χρέος, vt idem loquitur. 24, Ablatiuo etiam solo exprimitur: vt Diosc. πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, *venditur*

ſeu rependitur duplo argento. Ariſtot. τὸν βίον πρὸς κέρδη καταλλάττονται, *vitam lucro permutant:* id eſt, vitam pro lucro periculis exponunt. Sic etiam πρὸς βίαν, *vi:* πρὸς ὀργὴν, *irato animo*. 25, Aduerbio quoque exprimitur: vt πρὸς ἀνάγκην, *coacte:* πρὸς ἀχθηδόνα, *grauate:* πρὸς φιλίαν, *amice:* πρὸς ἀκρίβειαν, *exacte:* πρὸς ἀλήθειαν, *verè:* πρὸς ὑπερβολὴν, *nimis:* πρὸς ὀλίγον, *paululum.* 26, Articulum à fronte gerens, ſubaudit à tergo participium: vt οἱ πρὸς γυναικῶν, *qui ex parte uxorum nobis ſunt affines:* οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, *qui ſunt à poculis*, ſeu *ad cyathos:* vt Horat. *puer qui ad cyathum ſtatuitur:* de quo loquendi genere ſupra cap. 15, numero 3. Item τὰ πρὸς ποσὶ *quæ ante pedes ſunt:* τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας, *caro oſſi contigua:* τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια, *officia dijs debita.* 27, In compoſitione ſignificat Ad, Inſuper, & ſimilia.

παρά. Παρὰ, cum genitiuo, Ab. Ioann. 16, ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς, *exij à patre.* Demoſth. ὑγίειαν αἰτεῖν παρὰ θεοῦ αἱ τοιαῦται, *ſanitatem à Deo petunt.* Ariſtot De cælo lib. 4, τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένα, *quæ à cæteris dicta ſunt.* Affertur etiam ex Luciano παρ' ἐμοῦ ἐκτίσαι, *à me ſoluere*; ea ſignific. qua Cic. dicit, *laborat vt tibi quod debet, ab Egnatio ſoluat.* 2, Ex. Xenoph. λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ, *hæc illi ex me dicere*, id eſt meis verbis. 3, De. Iſæus, παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσας, *ſumptibus de meo factis.* 4, Præ, Supra. ſic enim interpretantur iſtud Eurip. Phœniſſ. ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα, *habet Argos aliquid eminentiæ præ cæteris Græcis.* 5, Cum Datiuo, Apud. Chryſoſtom. ἔστι καὶ παρὰ μικρῷ καὶ εὐτελεῖ ἀνθρώπῳ εὑρεθῆναί τι τῶν δεόντων, ὃ παρὰ τῷ σοφῷ καὶ μεγάλῳ πολλάκις οὐχ εὕρηται, *fit vt etiam apud tenuem ac vilem hominem aliquid eorum quæ requiruntur, inueniamus, quod apud ſapientem & magnum ſæpe non inuentum eſt.* Sophocles, ἐν δείπνοις παρ' οἴνῳ, *in conuiuijs inter pocula.* Rurſum παρ' ἐμοὶ, *apud me*, id eſt, me arbitro, mea ſententia. Herodot. οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ ὄνομα τοῦτο δίκαιός ἐστι φέρεσθαι. *hic me iudice dignus eſt qui nomen iſtud ferat*; ſeu, *hic mea ſententia nomine iſto merito appellatur.* 6, In, ἐν. Sic enim affertur ex Plutarchi Othone, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν, *in ciuilibus bellis mori.* 7, Cum Accuſatiuo, Ad. Plato, δεῦρο

παρ

παρ' ἡμᾶς φοίτα, *huc ad nos ventita*. 8, Ad, id est, Prope, Iuxta. Theocr. id. 9, παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, *ad aquam fluentem sub dio cubare*: quod Tibull. dicit *ad riuos prætereuntis aquæ*. 9, Per. Aristot. παρὰ συμβεβηκὸς, & κατὰ συμβεβηκὸς, *per accidens*. Demosth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, *per omne id tempus*. 10, Inter, Iu. R. 383, 2. Sic Dionys. Hal. παρὰ τοὺς κινδύνους, *inter pericula*, seu *in periculis*: & ἡ παρὰ τὰ δεινὰ ἀτολμία, *audientia in periculis*. 11, Ad, Præ, in comparationibus. R. 383, 15. Sic Dionys. Hal. 132, 3, ἵνα διάδηλος ᾖ παρὰ τοὺς ἄλλους, *vt præ ceteris insignis esset*. 12, Præter, Vltra, Supra: R. 383, 13. 13, Præter, Contra: ibid. 8. Sic Dionys. Hal. παρὰ τὴν ὑπόληψιν, *præter opinionem*: παρὰ πάντα τὰ δίκαια, *contra omnia iura*. Idem Dionys. Hal. παρὰ τόπον dicit *Præter locum*, id est *Loco non suo*, *Alieno Loco*. 14, Pro, Prout: R. 383, 20. 15, Propter, Ob: ibidem 22. Sic Dionys. Hal. παρ' οὐδὲν ἕτερον, *nullam aliam ob causam*: & παρ' οὐδὲν ἁμάρτημα ἴδιον, *ob nullum suum delictum*. At cum dicitur, παρὰ τὸ εὖ ζῆν κλέος, reddere potes & *Ob honeste actam vitam*, & *Ex honeste acta vita*. 16, Ablatiuo etiam nudo effertur: vt Dionys. Hal. ὅτι παρὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ὁ χάραξ ἐλήφθη, *sua virtute captum esse vallum*. Sic παρὰ μῆνα τρίτον, *tertio quoque mense*: παρ' ἑκάστην ἡμέραν, *singulis diebus*. at πληγὴν παρὰ πληγὴν Aristoph. *alternis verberibus*. 17, Aduerbio etiam redditur. vt Dionys. Halic. παρὰ πολὺ προτερεῖν, *longe antecellere*: παρὰ πολὺ κρατεῖν, *longe superare*. Sic reddi interdum potest aduerbijs *Vt*, *Quàm*. Dionys. Halicarnass. παρ' ὁντινα οὖν ἄλλον ἐπιτήδειος, *idoneus vt quiuis alius*. Hebræ. 11, de Abele, πλείονα θυσίαν παρὰ Κάϊν προσενήνοχε, *maius sacrificium quam Cain*. sed possis etiam reddere, *si ad Caini sacrificium comparetur*. Sic Theophrastus, ἄλλος παρὰ τούτους, *alius atque hi*, seu *alius ab his*. 18, Aduerbium etiam cognatæ significationis asciscit. Dionys. Halicarn 451, 30, παρὰ μικρὸν ἐλθόντες δεινὰ παθεῖν, *parum abfuit quin atr. pat. iniuriam*. 19, Articulum à fronte capit subaudito à tergo participio: Ram. 382, 20. Sic Isocrates αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, *illorum preces*. & Xenoph. ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, *horum beneuolentia*. Item τὰ παρὰ νόμους, *quæ sunt*

ſunt præter leges: quæ & compoſite παράνομα dicuntur. 20, Coniungitur etiam interdum cum ſuo caſu: vt παρὸ, pro παρ' ὅ, *quapropter*. ſic τὸ παράπαν, *omnino*, item cum aduerb. & præpoſ. πάρεξ & παρεκτὸς, *præter*, *extra*. 21, In compoſitione quoque mire variat. non enim tantum acceſſum ſignificat, ſed etiam exceſſum & tranſgreſſionem: interdum præteritionem: & in hac ipſa ſignif. ſpecialiter interdum valet *Tranſuerſim*, *Obiter*, *Perperam*, & ſimilia. 22, Apud poetas metri cauſa interdum ad finale α aſſumit ι: vt παραὶ ποσὶ κάππεσον *decidit ad pedes*; & in compoſitione παραιβασίη, *tranſgreſſio*: interdum hoc ipſum α finale plane amittit; πὰρ Διὸς, *à Ioue*; & in compoſ. ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, *ius alio detorqueat*. 23, Ab iiſdem etiam poſtponitur interdum ſuo caſui: vt σέθεν πάρα, *abs te*.

ὑπό. Ὑπὸ cum genitiuo, Sub: ὑπὸ τοῦ χιτῶνος ἔχειν, *ſub tunica habere*: vt Virg. *ſub veſte latebat*. Item ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, *ſub rege fuit*, id eſt, ſub regis imperio. 2, Ab. Plutarch. ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, *ab igne conſumitur*. Plato. μήπως ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι, *ne à Melito tot criminum reus agar*. 3, Ex, in ſignific. cauſæ & modi. R. 382, 1. Sic ὑπὸ συνθήματος, *ex compoſito*; ſeu *de compoſito*. 4, Per. Dionyſ. Halicarn, ὑπὸ σκότους, *per tenebras*. Idem προσφωνεῖν ὑφ' ἑνὸς, *compellare per vnum*. Plato epiſt. 7, ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, *per decreta diſtribuens*, id eſt, factis eam in rem decretis. Idem, ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τὴν οἰκείαν πρᾶξαι σχολή μοι γέγονε, *per hanc occupationem*, vel, *propter hanc occupationem*. 5, Præ: ὑπὸ σπουδῆς, *præ feſtinatione*, Dionyſ. Halicarn. 32, 19. Sic ὑπὸ χαρᾶς, *præ gaudio*: ὑφ' ἡδονῆς, *præ voluptate*. 6, Pro μετὰ, Cum, citatur ex poetis. 7, Cum Datiuo, Sub. R. 382, 5. Sic Iliad. δ. ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι, *ſub ſole & cælo ſtellato habitant*. Dionyſ. Halicarnaſſ. ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἡγεμόνι ἐκστρατεῦσαι ἑκάστους, *ſub ſuo quemque duce*. Sic item Herod. ὑπὸ Πέρσῃσί ἐστι, *ſub Perſis eſt*: & Xenoph. ὑπὸ δεσπότῃ μένειν, *ſub domino manere*: id eſt, ſub imperio. Sic etiam ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, *ſub imperium ſuum redigere*, *ſibi ſubiicere*: & ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γίνεσθαι, *in hoſtium poteſtatem venire*. 8, Sub, id eſt Cum. Plut. Poplic. ὑπὸ

ῥάβδοις

βαίνοντες ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐξ οἰκίας, *cum vniuersis fascibus ac securibus descendens*. 9, Ex, Præ. Dionys. Halicarn. ἐταλαιπώρει ὑπὸ τραύματι ἐξαισίῳ, *languebat ex vulnere immani*. 10, Cum Accusatiuo, Sub. Plutarch. ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν, *super terra & sub terra*. Aristot. Hist. anim. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ, *sub duce sunt, duci sunt subiecta*. Xenoph. ὑφ' ἑαυτοὺς ποιοῦνται, *sibi subijciunt*. Item in signif. temp. ὑπὸ τὴν ἕω, *sub auroram*: ὑπὸ νύκτα, *sub noctem*: ὑπὸ κύνα, *sub caniculam, sub ortum caniculæ*. & Thuc. ὑπὸ τὸν σεισμὸν, *tempore terræmotus*. 11, Ad, ἐπί. Hom. Il. β, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, *ad Ilium venit*. 12, Aduerbio etiam exprimitur: vt ἐχώρουν ὑπὸ πόδα, *retrocedebant*, seu *pedem referebant*, apud Dionys. Halic. 13, Articulum à fronte gerens, subaudit à tergo participium. Theophr. τὰ ὑπὸ γῆς, *quæ sub terra sunt*. Isocr. τοὺς ὑπ' αὐτοῖς, *subditos ipsorum*. Herodian. οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν, *qui sub orientali cæli plaga sunt, orientales populi* Dion. Hal. τοὺς ὑπὸ χεῖρα, *subditos atque obnoxios*. 14, In compositione significat *Subter, Latenter, Paululum, Retro, Rursum*, & similia. 15, Reperitur nonnumquam pro ἀπὸ & ἐπί: sed sæpe magis librariorum errore, quam auctorum voluntate.

Ἐπὶ cum genitiuo, Super, In. R. 380, 27. Sic in prouerb. θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, *Deo volente nauiges etiam super vimine*. Item ἐπ' ἄκρων βαδίζειν, *super summis pedum vestigijs incedere*; seu, *suspenso pedum gressu, ita vt vix terram contingant*. 2, Pro In (hoc est ἐν) ponitur etiam in his; ἐπὶ ξένης εἶναι, *in peregrino solo esse*: ἐπὶ τῆς αὐτῆς γενέσθαι γνώμης, *in eadem esse sententia*: ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ γραμμῆς, *eadem ratio est etiam in linea*. 3, Super, in præfecturæ significatione. Act. apost. ἐπὶ πάσης ἦν τῆς πόλεως, *toti vrbi præerat*. 4, Supra, Rom. 9. ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητὸς, *qui supra omnia Deus est benedictus*. 5, Per. Dionys. Halic. 637, 28, ζητεῖσθαι ἐφ' ἑαυτῶν ποιεῖσθαι, *per se inquirere*. (vt idem in Rhet. op 15, 1, ἐπὶ σεαυτοῦ, *per te ipsum, tuopte marte*) Sic accipi apud eundē potest ἐπὶ θεῶν πίστεις δοῦναι, *per deos fidem dare*. 6, Potest tamen vtroq; in loco accipi etiam pro *Coram*: vt ἐπ' ἐξουσίας, *corā magistratu*, apud eundem 717, 41 & Ram. 380, 30. 7, Apud Dionys. Hal. 711, 17, ἐπὶ σοῦ, *apud te*, magistr. scilic. & 102, 1.

ἐπὶ σφῶν, *apud se.* 8, Penes. Dionyſ. Halic. ἐπὶ τῶ δήμω ἔστω ἡ κρίσις, *penes populum eſto iudicium.* 9, Verſus, In, Ad. vt ἐπ' οἴκου, *domum verſus*: & ἐπ' οἴκων, *domum quique ſuam*, apud Dionyſ. Hal. Sic idem, ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου καταβάντι, *in caſtra deſcendenti.* quomodo in Rhet. op. 67, 8, 14, apud eundem eadem ſignific. legitur ἀπαλλάττεσθαι ἐπὶ τῶν πατρίδων, & εἰς τὰς πατρίδας. Sic etiam ex Herod. affertur ἐπὶ Αἰγύπτου ῥέειν, *Aegyptum verſus fluere*: & ex Ariſtoph. ἐπ' ἐκεῖνον ἐλθεῖν, *ad illum ire.* Pro εἰς accipitur etiam in iſto, ἐπὶ κόῤῥης παίειν, *in malam cedere.* 10, Erga. Chryſoſt. ἐπὶ τῶν δεομένων χρηστὸς καὶ πρᾷος, *benignus & mitis erga petentes.* Sic idem alibi. 11, Ad, Prope. Sic enim affertur ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, *prope viam.* 12, Cum, μετά. Dionyſ. Halic. ἐλεύθερον ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας τὰ δόξαντα, *magna cum libertate.* 13, Poſt. Arrian. τοὺς ὑπασπιστὰς διαβαίνειν τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπὶ τούτων τὰς τάξεις τῶν Μακεδόνων, *clypeatos tranſire fluuium, & poſt hos ſequi ordines Macedonum.* 14, Sub; in imperij & temporis ſignificatione: vt ἐπὶ Κρόνου, *ſub Saturno*: ἐπὶ Κύρου, *ſub Cyro.* & Demoſth. ἐπ' ἐμοῦ, *meo tempore, mea ætate.* 15, De: vt ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων λέγεται, *de iactatoribus dicitur*; vel *in iactatores.* 16, Ab, De. Herodot. ἐπὶ τοῦδε ἐπωνυμίην ἔθηκε, *à ſue nomen impoſuit.* cuius generis multa exempla notata apud Dionyſ. Halic. 17, Interdum non exprimitur. Dionyſ. Halic. ἐπὶ προαιρέσεως γένηται τῆς αὐτῆς, *eiuſdem ſit propoſiti*: vel, *idem ſibi proponat inſtitutum.* Sic ἐπ' ἐμαυτοῦ, *mea ſponte*, apud eundem. 18, Aduerbio etiam redditur: vt ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, *ſingulatim ducere*, Xenoph. Sic ἐπὶ μέρους, *particulatim*: ἐπ' εὐθείας, *directe.* itidemque ἐπὶ κεφαλαίων, pro κεφαλαιωδῶς, Dionyſ. Halic. 19, Cum Datiuo Super, In: R. 381, 8. ſic Dionyſ. Halic. 612, 7, ἐπὶ τοῖς τείχεσι, *ſuper muris.* Idem ἐπὶ τοῖς ὤμοις κομίζεται, *ſuper humeris baiulatur.* 20, Super, in præfecturæ ſignificatione. Homer. Odyſſ. οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, *abiens inſpectatorem præfeci rebus meis.* 21, In, ἐν. Dionyſ. Hal. 599, 46, κινήσεις ἐγένοντο ἐπὶ τῇ πόλει, *motus in vrbe excitati fuerant.* Ariſtoph. Pluto, τῶν ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι καθημένων, *eorum qui in tonſtrinis deſident.* Demoſth. ἐπὶ τούτοις μένειν, *in his acquieſcere.*

eſcere. Sic Dionyſ. Halicarn. ἐπ' ἀρχῇ, *in principio*: ἐπὶ τέλει, *in fine*: quod idem cum genitiuo dicit ἐπὶ τελευτῆς. 22, In, id eſt In poteſtate, Penes. Dionyſ. Halicarn. ἐφ' ἡμῖν γενόμενον, *cum in nobis poſitum eſſet*. Idem, ἐπὶ τοῖς δημόταις ἦν, *penes plebem erat*. 23. Sub, in poteſtatis & imperij ſignific. Iſocrates, τοὺς δυναστείας ἔχοντας, καὶ τοὺς ἐπ' αὐταῖς ὄντας, *eos qui principatus habent, & eos qui ſub ipſorum ſunt imperio*. Dionyſ. Halicarnaſſ. ἐφ' ὑμῖν γενέσθαι δικαστῇς, *veſtrum ſubire iudicium*. Idem, ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιεῖν, *plebis poteſtati permittere*. Item Sub, in temp. ſignific. Ariſtotel. ἂν χειμὼν γένηται ἐπὶ κυνί, *ſi ſub canicula oborta fuerit tempeſtas hiemalis*. 24. Ad, Prope. R. 381,11. Sic Thucyd. ἦν ἐπὶ ποταμῷ, *ad fluuium ſitus erat*. Plutarch. Romulo, ἐπὶ τούτῳ φερόμενος, *huc delatus*. & Xenoph. οὐκ ἔστι καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν, *non eſt pulchrior via ad gloriam*. 25, Aduerſus, Contra. Dionyſ. Halicarnaſſ. 583,7, ὡς ἀεί τι κακὸν ἐπὶ τοῖς πένησι μηχανωμένων, *quaſi ſemper aliquid mali aduerſus pauperes machinarentur*. 26, Præter, Vltra, Supra. Xenoph. ἐπὶ τῷ σίτῳ οὐδὲν ἄλλο ἔχειν, *præter victum nihil habere aliud*. Plutarch. τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις, *trecenti ſupra X I milia*. Huc pertinent iſta, μάχαι ἐπὶ μάχαις, *prælia ſuper prælijs*: & πῆμα ἐπὶ πήματι, *malum ſuper malo*, apud Dionyſ. Halicarnaſſ. & Phocyl. vt Liuius *vulnus ſuper vulnus*. 27, Poſt. Euripid. τίς πρῶτος, τίς δ' ἐπὶ πρώτῳ; *quis primus, & quis poſt primum?* Sic Dionyſ. Halicarnaſſ. ἐπὶ τούτοις, *poſt ea*: ἐπὶ πᾶσαις, *poſt omnes*. 28, Ob, Propter. Xenoph. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, *hæc lucri cauſa facere*. Cicero in hac ſignificatione vertit non modo Propter: ſed etiam Ex: vt in Stoicis definitionibus: λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, *ægritudo ſuſcepta propter alterius res ſecundas*: & λύπη ἐπ' ἀναξίως κακοπαθοῦντι, *ægritudo ex miſeria alterius iniuria laborantis*. 29, Solo etiam ablatiuo exprimitur. Dionyſ. Halicarnaſſ. ἐφ' οἷς δικαίοις, *quibus conditionibus* ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διωρισμένοις, *certis conditionibus*: Sic ἐπὶ τούτῳ ἐφ' ᾧτε, *ea conditione vt*; apud Herodotum ſequente indicatiuo, apud Platonem & alios ſequente infinitiuo: quod Dionyſ. Hal. 742, 25, dicit ἐπὶ τούτῳ -- ἐπὶ τῷ --

Apud

Apud eundem D. ἐπ' οὐδενὶ χρηστῷ γενόμενον, *nullo bono consilio factum:* ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ, *bono publico:* ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως, *detrimento ciuitatis*. Sic ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δανείζεσθαι, *grandi fœnore pecunias accipere*, *apud* Demosth. Item in temporis notatione apud eundem D. ἐπὶ τοῖς παρεληλυθόσι μεμαρτύρηκε, *præteritis temporibus q. f.* Aduerbio etiam redditur: vt ἐπὶ τέλει, *nouissime*, pro *ad extremum*. 30. Cum Accusatiuo, Super, In, Thuc. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, *considere super focum*. Aristot. Polit, ἐπὶ βουλευτὰς καθεστῶσι, *præfecti sunt consiliarijs* 31. Ad. Plato: ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, *misit* ad *me triremem*. Pausan. ἐπὶ μέγιστον δόξης ἐλθών, *ad summum gloriæ fastigium euectus*. *Sic* ἐπὶ χρόνον, *ad tempus*. Item Ad, Versus: ἐπὶ δεξιάν, *ad dexteram:* ἐπ' ἀριστεράν, *ad sinistram*: quorum illud in re militari dicitur, ἐπὶ δόρυ: hoc, ἐπ' ἀσπίδα, & ἐφ' ἡνίαν: dextra enim tenetur hasta, sinistra clypeus, & ab equite habena. *Sic* ἐπ' οἶκον, *domum versus*, quod etiam ἐπ' οἴκου: vtrumque apud Dionys. Halicarn. 32, Vsque ad Tenus Aratus, ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν, *à manu vsque ad clunes:* vel, vt Cic. vertit, *lumborum tenus à dextra*. Item Dio. νοσήσαντα ἐπὶ θάνατον, *ægrotum vsque ad mortem*. 33, Ad, propter. Aristoph. ἐπὶ τί ad quid, quam ob rem? Herod. ἐπὶ τὴν θυγατέρα παρὰ Ἄμασιν πέμψας, *missis ad Amasim super filia legatis* id est, *ad petendam ab eo filiam*. 34, Aduersus Isocr. ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, *aduersus æmulos exercere*. Sic Demosth. ἐπὶ βασιλέα. 35. In sic, Dionys. Halicarn. ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, *in buccam venire*: & ἐπὶ τὰ χείρω λαμβάνειν, *in deteriorem partem accepere*. Herodian lib. 1. ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν. *eo in potestatem suam redacto*. 36, Sub, In potestatem. Arist. Oecon. ἐφ' αὑτὸν ποιούμενος, *suæ potestatem vindicans*. 37. Ablatiuo etiam redditur: Thuc. ἐπὶ ὀκτὼ τεταγμένον στράτευμα, *octonis ordinib. instructus exercitus*: id est, cuius ordines octonis constarent militibus. 38, Aduerbio quoque redditur ἐπί τινα χρόνον, *aliquandiu*, ἐφ' ὅσον, *quoad, quandiu*. Item ἐπὶ τοσοῦτον. *tantum*: ἐπὶ τὸ πλεῖστον, *maxima ex parte*. ἐπὶ πόδα, *cessim*, ἐπὶ τὰ λαιά, *læuorsum*, ἐπὶ τάδε, *cis*, ἐπ' ἐκεῖνα, & ἐπὶ θάτερα, *trans*: quæ coniuncte quoque reperiuntur scripta, ἐπιτάδε & ἐπέκεινα 39, Articulum à fronte

gerens,

gerens, ſubaudit à tergo participium. vt *οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, qui ſunt in dignitate;* οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, *qui reb. præſunt:* οἱ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, *qui ſunt à ſecretis, ſecretarij:* οἱ ἐπὶ τοῖς παισὶ, *qui præſunt pueris, puerorum magiſtri.* Item triplici caſu, eadem ſignificatione: ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτου, τὴν ἐπὶ θανάτῳ, & τὴν ἐπὶ θάνατον, ſ. φέρουσαν ὁδὸν, *abduci eam viam quæ ad mortem fert,* id eſt, breuius, abduci ad mortem. Præterea τὸ ἐπ' ἐμοὶ, *quantum in me eſt.* Et apud Dionyſ. Hal. τὸ γοῦν ἐφ' ὑμῖν, & τὸ ἐφ' ὑμῖν εἶναι μέρος *quantum in vobis eſt.* 40, In compoſit. quoque varie redditur, *Super, In, Inſuper, Ad, Ob, Poſt.* Componitur autem non modo cum nominibus & verbis, ſed etiam cum aduerbijs: vt ἐπάνω, *ſuper, ſupra.* In hac quoque præpoſitione ſæpe ſuſpecta eſt exemplarium fides, cum ſcilicet pro ἀπὸ & ὑπὸ reperitur.

Περὶ cum genitiuo, Circum. Homer. Odyſſ. περὶ σπείους, *circum ſpeluncam.* 2, De: R. 379, 16, Sic Dionyſ, Hal, περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων, *de quibus dicere aggrediar.* Sic etiam in librorum inſcriptionibus, περὶ ψυχῆς, *De anima:* περὶ καλοῦ, *De honeſto.* 3, Pro Plato, περὶ ψυχῆς μάχεσθαι, *pro anima & vita pugnare.* 4, Pro, i, Propter, Ob. Ioann. 10, περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομένους, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, *non ob bonum opus, ſed ob blaſphemiam.* ſic enim præcedenti verſu eſt, διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; *ob quale opus l. me?* 5, Pro, i Loco, ἀντὶ Dionyſ. H. 651, 47, περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκλάνων αἰχμαλώτους, *pro quib. Tuſculanorum captiuos ex permutatione dimiſerunt.* Sic περὶ οὐδένος ἡγεῖσθαι, *pro nihilo ducere.* 6, Præ, Supra. Dionyſ. H. 375, 36, περὶ ἁπάντων, *præ omnibus:* & 384, 35, περὶ παντὸς θέλειν, *præ omnibus cupere.* 7, Solo etiam genitiuo aut ablatiuo redditur: vt in verbis pretij, Dionyſ, H. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, *magni facere:* περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *quantiuis æſtimare, omnium maximi facere:* περὶ πολλοῦ ἐστὶ, *magni fit, magnopere expetitur.* 8, Cum Datiuo, Circum, Dionyſ. Hal: περὶ τοῖς βραχίοσιν ἐφόρουν, *Circum brachia geſtabant:* περὶ τοῖς σώμασιν ἔχετε, *circum corpora habetis,* induti ſcilicet. At περὶ τοῖς σκόλοψι, περὶ ταῖς θύραις, περὶ ὕδασι, apud eundem reddi poteſt non tantum Circum, ſed etiam *Ad,* id eſt Prope. 9, Apud, παρὰ. Dionyſ.

nys.H.τὸ νικᾷν ἀεὶ περὶ τοῖς αὐτοῖς ἔμενε, *apud eosdem semper manebat victoria.* 10,In εἰς. Dionys H. περὶ αὐτῷ σφάλλεσθαι, *in seipsum corruere:* vel, *sua ipsius mole collabefactari.* Item pro ἐν, vel etiam ἐξ: Odiss. ο, ὃν περὶ κῆρι φίλει, *quem ex animo amabat.* 11.Cum verbis metus non exprimitur Latine: Thuc. περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ἐφοβούμην, *meo ipsius corpori metuo.* Sic apud eundem, περὶ δοράτιοις διεφθείροντο, *telis perimebantur.* 12,Cum Accusatiuo,circum, circa. R. 379, 38. Sic Demosth. περὶ αὐτὸν ἔχει μίμους γελοίων, *circum se habet ridiculorum imitatores mimos,* Plato Timeo, τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς, *ignis qui est ob os offusus,* vt Cic. vertit. Item in tempor. signif. Dionis. H. περὶ τὸν ὄρθρον ἦν, & περὶ δυσὶν ἡλίου ἦν: item περὶ λύχνων ἁφάς: περὶ μέσας νύκτας. *circa diluculum, occasum solis, lucernarum accensionem, mediam noctem.* 13, Circa, In: R. 379.32.*Sic* Arist. περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία, *circa formidolosa versatur fortitudo*: seu *in formidolosis, in periculis. Et* Plato, ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, *instrumenta quorum in agricultura vsus est.* Sic ὀψοποιεῖν εὐφυῶς περὶ Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, *opsonia scite apparare in Sicilia ipse didici:* vel, *in Siciliæ peragratione.* 14, Circum, id est, Apud. Eupolis, κατίδω τιν' ἄνδρα ἠλίθιον, εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί, *si quem conspexero hominem stolidum, statim circa eum sum, statim eum assector.* Xen. περὶ τὰ ἀρχεῖα οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται, *circum prætoria (seu ad prætoria) adolescentes cubant.* 15,Erga R. 380, 2. Sic Dionys. Hal. χρηστὸς περὶ ἡμᾶς ἀνὴρ, *benignus erga nos vir,* & κακοὶ περὶ ἡμᾶς γινόμενοι, *cum vos malos erga nōs prebueritis.* 16, Supra: retracto accentu: vt, ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, *qui mentes hominum superat.*

17, Circiter Thucyd. ἐλέγοντο περὶ τριακοσίους, *dicebantur occubuisse circiter trecenti.* Dioscor. περὶ δάκτυλον τὸ πάχος ἔχει, *crassitudo habet circiter digitum:* seu, *crassitudo est circiter digitum.* 18, Articulum a fronte gerens, desiderat à tergo participium. R. 380, 5. Sic Gregor. τὰ περὶ τὴν κτίσιν, *quæ creaturam circumstant,* seu, *quæ in creaturam cadunt.* Item τὰ περὶ τὰς ναῦς, *res nauales:* τὰ περὶ ἐμέ, *res mea:* at τὰ περὶ τὰς μοίρας, apud Platonem, *fabula de Parcis,* & mascul. gen. οἱ περὶ τὴν θάλασσαν, *qui occupantur in mari, qui mare tractant.* Comites quoque

ac

ac sectatores frequentissime hoc loquendi genere significantur. Xen. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, *cum suis*. Sic οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonis sectatores*. Sed interdum hac periphrasi designatur cum sectatoribus ipsa etiā princeps persona: vt apud Plutarch. τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς, *Arcesilaum Academicum cum suis asseclis*. Interdum sola persona princeps: vt Dionys. Hal. 317, 33, τοῖς περὶ Οὐαλέριον πρέσβεσι, pro Οὐαλερίῳ τῷ πρεσβευτῇ. *Valerio legato*. Ad hoc loquendi genus respexisse videtur. Quintilianus lib. 2. *doctores artis sero iam & circa Tisiam & Coraca repertos*. nam & idem lib. 3. ait, *artium scriptores antiquissimi Corax & Tisias seculi*. In compositione significat Circum, Ob, Per: nec tantum excellentiam & superantiam, sed etiam neglectum: vt περιφρονῶ & περιορῶ, *negligo tum mente & cogitatione, tum oculis*, id est, *despicio, contemno*. Hæc quoque præpositio multis in locis pro παρὰ per errorem à librarijs videtur esse supposita: vt apud Dionys. Hal. 606, 17, περὶ τὰ ὅπλα στῆναι: at 643, 3 *& alibi*, παρὰ τὰ ὅπλα.

Ἀμφὶ, à præcedente περὶ nihil nec structura differt, nec, significatione: nisi quod magis est Ionica, præsertim cum genitiuo & datiuo. Itaque cum genitiuo significat. 1 Circum Herod. τοῖς ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, *ijs qui circum hanc vrbem habitant*. 2, De: R. 378, 14. sic Pind. ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά, *conuenit homini de dijs honeste loqui*. 3, Per, Propter: Apoll. Arg. 2, Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι, *per Apollinem & ipsius Iunonis gratia precor*. Sic R. 378, 16. 4, Cum Datiuo, Circum: 378, 22. sic Homer. ἀμφὶ πόδεσσιν ἀείρεσκε πέδιλα, *pedibus circumaptabat*. 5, Apud Cum. Sophocl φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω *Teucrum apud te relinquam custodem*. 6. De: R. 378, 20. sic Herod ἀμφὶ τῇ ὁδῷ ἔχει ὧδε, *detinere sic res habet*. Sophocl. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, *de his recte habebit*. 7, De, Ob, Propter. Luc. ὡς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, *ita vt etiam bellum ob eam exortum fuerit*. vbi respexit ad Homer, istud, ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. Cum Accusatiuo, Circum. Circa: R. 378. 25. Sic Luc. ἀμφὶ τὰς συνθήκας καλινδούμενον: vt Quintil, quoque, *versatur circa res omnes Rhetori-* ἀμφὶ.

torica. at ἀμφὶ πλοῦν εἰχόμην τὸ λοιπὸν, *in nauigatione occupabar:* ſeu *nauigatione eram intentus:* vt & Dionyſ. H. ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν, *in his occupati erant*. 9. De Dionyſ. H. νόμους τοὺς ἀμφὶ θυσίαι καταςαθέντας, *leges de ſacrificijs latas*. 10, Circiter Dionyſ. H. ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις διεφθάρησαν, *dimidia circiter ex parte interierunt*. 11, Coniungitur etiam a poetis cum ſynonyma περί. Il. β, ἀμφὶ περὶ κρήνην. Apollon. Arg. 2. ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται. Plautus quoque, *ſcalpturirire vngulis circum circa*. ſic in compoſ. ἀμφιπεριτρύζειν, & ſimilia. 12, Articulum à fronte gerens, deſiderat à tergo participium, vt τὰ ἀμφὶ τοὺς ἀγροὺς, *quæ ad agrorum culturam pertinent*, ſeu. *res ruſticæ*. Item maſcul. gen. Dion. H. Νεοπτόλεμος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, *Neoptolemus cum ſocijs*. Hoc quoque loquendi genere ſignificatur interdum perſona princeps cum ſua aſſeclis: vt οἱ ἀμφὶ Κῦρον, *Cyrus cum ſuis:* interdum ipſe duntaxat perſona princeps: vt οἱ περὶ Κορινθίου, *Corinthij*, apud Herod. 13. In compoſ. redditur non tantum Circum, ſed etiam Am: vt ἀμφιδοξεῖν, *ambigere, dubitare*.

Generales de Præpoſitionibus regulæ.

Præpoſitiones interdum à caſib. interiecta vna vel altera dictione dirimuntur: vt, ἐν μὲν γὰρ ταῖς εὐτυχίαις πολλοὺς, ἐν δὲ ταῖς δυσπραγίαις μόλις ἂν ἕνα φίλον εὕροις. Sic R. 322, 1. 2, Sed ſunt hic quædam poetis duntaxat vſitatæ tmeſes: vt apud Apollon. Argon. 4. ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς, pro ἦν δὲ θροῦς ἐν ταῖς ἀγ. *eratque murmur in vicis ſeu plateis*, *Sic* Pind. Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε, *Doriam citheram à paxillo ſume*. 3, Eleganter etiam ordine mutato inter adiectiuum & ſubſtantiuum præpoſitio interijcitur: vt, πολλέων ἐκ πολίων: μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ: χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι: ἐμὰ πρὸς δώματα, & ſimilia quomodo apud Latinos etiam in proſa paſſim vſurpantur *quam ob rem*, *qua de cauſſa*, apud Virg. autem magis poetice, *inijciunt ipſis ex vincula ſertis:* pro, ipſis ex ſertis inijciunt ei vincula. Item inter duo ſubſtantiua, quorum alterum regitur, alterum regit: vt πηγῆς ἔπι Κυφισσοῖο. Ac rurſum inter duo commata copulatiua: vt νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων. 4, Interdum caſui ſuo poſtponitur præpoſitio: vt Ἀρτέμιδι ξυνὸν κακῶν ἐξ: Διὸς δ' ἐκ πάντα

τέτυ-

φέρεται. 5,In hac postpositione disyllabæ pleræque accentum ex vltima in penultimam retrahunt: R. 322, 6, nominatim autem περί, etiam in prosa: vt τούτων δὲ πέρι ἐν ἑτέροις λεχθήσεται, ἀμφὶ tamen & διὰ retinent accentum: forsan ad differentiam vocat. ἄμφι, & accusat, δία, à nom. Ἄμφις & Δίς, 196.11. 6,Alias accentus retrahitur etiam in mutatione significationis: vt ἄπο. barytonos scribitur cum significat *Procul, Absque*: R. 322. 16, cuius significationis supra quoque suo loco tacta est mentio. Sic πέρι, cùm significat excellentiam seu exsuperantiã. Homer. τετιμῆσθαι πέρι πάντων, *honore supra omnes euectum esse*. Hesiod. πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, *consilijs pollens supra omnes*. Item absolute sine casu τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι *Tydide in bello quidem eximie viribus polles*. 7, Ad hæc accentus retrahitur cum præpositio nuda ponitur pro verbo cum præpositione composito: vt ἔπι, ἔνι πάρα, μέτα, pro ἔπεσι, πάρεστι, μέτεστι. R. 322, 20. Sic Sophocl. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, pro ἀνάστα, *sed exsurge è sede*, quomodo vsurpatum est istud Virgilij: *nec fuga iam super vlla pericli*: & hoc Silij, *Saucius haud illi comitum super vnus*: pro, *superest*. 8, Cum alieno casu ponuntur in ellipsi casus regentis: vt ἐν ᾅδου, & εἰς ᾅδου: de quibus supra. Sic apud Latinos Terentius ait. *vbi ad Dianæ veneris*: & Vlpianus iurecons. *superficiem ex vicini in suum deriuare*: pro, ad Dianæ fanum ex vicini fundo. 9, Pleonasmus quidam est cum præpositio & nomini simul præponitur & verbo: vt 1 Thes. 5, ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε, *ab omni genere mali abstinete* Aristoph. Conc. οὐ γὰρ ἐν νέοις τὸ σοφὸν ἔνεστι, *non enim in iunioribus inest sapientia* Dionys. Hal. ἐπ' αὐτοῖς ἐπίκειται, *eis incumbit*. Idem pleonasmus fit in cognatarum præpositionum geminatione. Eurip. εἰς ὄμματ' εὐνῆς φωτὸς ἐμβλέψαι, γλυκύ Isocrat. ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, *è concione abire*. Rursum Matth. 21, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱερὸν: at Marci 15, εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον. Sic etiam Cicero, *cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset*: & Næuius apud Prisc *tibi serui multi apud mensam adstant*. 10, Pleonasmus etiam esse præpositionis videtur quum aduerbio præponitur: vt εἰς ἅπαξ, siue εἰσάπαξ, *semel*, itidemque

demque εἰσαῦθις & ἐξαῦθις *iterum*: παραχυτίκα (& apud Theocr καταυτίκα) *statim*: item ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑποκάτω, ἐφεξῆς, καθεξῆς, παντὸς, & similia: quippe in quibus præpositio fere nihil ad simplicis aduerbij significationem addit. 11, Contra omittitur interdum præpositio: vt, ὧν ἔπαθον ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν, *ira æstuat ob ea quæ passus est*. Sic πόσου διδάσκει: *quanti docet?* pro ἀντὶ πόσου, *pro quanta mercede*. cum enim Homerus sine præpositione dicat, χάλκεα χρυσείων ἠλλάξατο, Isocrates expressa præpositione ait, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, *corpus mortale immortali gloria permutare*: seu, *vitam mortalem cum immortali gloria commutare*. Rursum Heliodorus sine præposit. ἐνεφορεῖτο τῶν κρεῶν: at Matth. 15 cum præposit. ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων itidemque Aristot. Probl. 65, 25, μικρὰ προσενεγκάμενοι ἐξ ἄρτου, *sumpto modico panis*. Sic in alijs quoque multis subaudiri εἰς, κατὰ, περὶ, aut aliam præpositionem sensui conuenientem, tum ex supradictis clarum est, tum in sequentibus etiam latius exponetur.

Præpositio sæpe cum casu suo composita, transit in aduerbium: Ram. 323, 4 2, Hæc compositio ita interdum fit, vt vel accentus, vel aliud vocis accidens mutetur: vt ἐπίπαν pro ἐπὶ πᾶν, *in vniuersum*. sic ἐπίταδε & ἐπέκεινα, pro ἐπὶ τάδε *cis*, ἐπ' ἐκεῖνα *vltra* Sic etiam ἐκποδών, pro ἐκ ποδῶν. Multo adhuc maior mutatio est in ἐμποδών & ἐξεπίτηδες, pro ἐν ποσὶ & ἐξ ἐπιτηδεύματος. quæ vt sine insigni mutatione diuidi non possunt, ita nec ἐπιπολῆς. vnde quidam composite dixerunt ἐξ ἐπιπολῆς, & κατ' ἐπιπολῆς: quæ tamen à Luciano & Phrynicho repudiantur. 3, Aduerbia etiam quædam in hac compositione accentum suum amittunt: vt πρόπαλαι, πρόχθες: ἔμπροσθεν, ἔπειτα: ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν. Quædam tamen accentum suum retinent, vt tum ea quæ præcedentis paragraphi numero 10 sunt exposita, tum hæc, ἐκπάλαι, ἐκτότε, & consimilia. Sic ὑπέρευ quidem, accentu amisso: at ὑπεράγαν & ὑπερλίαν, accento retento. Rursum accentum amittunt etiam numeralia cum σὺν composita: vt σύνδυο *bini*, σύντρεις, *terni*; de quibus supra. Accedit in hac compositione nonnunquam

etiam

etiam articulus pleonasticῶs : vt τὸ παράπαν, omnino : τὸ πρὸ τοῦ, antea.

In compositione cum verbis, præpositio casum sæpe retinet, præsertim cum significatio eius obtinet. Sic multa vi præposit. ἀπὸ, ἐξ, πρὸ, κατ', ἀντὶ, ὑπὲρ, genitiuum: vi præpositionis ἐν & σὺν, datiuum: vi præpos. εἰς, πρὸς, παρὰ, περὶ & ἀμφὶ, accusatiuum adsciscunt. Genitiui & datiui exempla quædam supra enumerata sunt in verborum syntaxi, cap. 7. Accusatiui exempla sufficiant hæc: Epigr. εἰσελάαν ἀΐδην, in orcum inuehi: Act. ap. 20, παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, præternauigare Ephesum. Musæus, νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα, sponso circumfusa. Sic μεταπεμψάμενοί με, mittentes post me, id est arcessentes me, & similia. 2, Horum quædam modo accusatiuum, modo datiuum asciscunt: vt εἰσῆλθέ με ἔρως, Chrysost. & εἰσέρχεται αὐτῷ φόβος, Plato: vt Liuius quoque, *incesserat eum cupido*; &, *incessit patrib. cura*. Sic Æschines προσιέναι τὸ δικαστήριον: at Demosth. προσιέναι τοῖς δικασταῖς. quemadmodum alia etiam multa composita cum præpos. πρὸς, παρὰ, περὶ, ἐπὶ, ἀντὶ, quædam etiam cum μετὰ & ὑπὸ, datiuum regunt vi verbi. 3, Immò vt ἐπὶ tres casus regit, ita etiam verbum ἐπιβαίνειν in vna eademque incendendi significatione. Cum genitiuo enim Plutarch. Themist. ἐπιβαίνει τῆς αὐτῆς τριήρους: cum datiuo Thucyd. ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο: cum accus. Apollon. Argon. 2, Κολχίδα γῆν ἐπιβαίης. 4, In quibusdam etiam præpositio magis nomini quam verbo competere videtur: vt apud Hesiod. οὐρανῷ ἐμβασίλευε, *regnabat in cælo*. Plut. ἐνδιατρίβειν τῇ περὶ τάδε ἀναγραφῇ, *in his perscribendis morari*. Xenoph. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *non grauate circum hæc vagamur seu oberramus*. vt & Virg. *hanc vrbem afferimur*, pro ferimur ad hanc vrbem. 5, Contra poetæ præpositionem sæpe à verbo suo dirimunt interiectis alijs dictionibus. Hom. Il. γ, ἐπὶ λᾶαν ἵησι, pro λᾶαν ἐφίησι, lapidem immittit. Idem, κατὰ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, pro κνίσσῃ τε κατεκάλυψαν, *aruinaque contexerunt*. Hesiod. μή σ' ἀπὸ χρήματ' ἕληται, pro μὴ ἀφέληταί σε τὰ χρήματα, *ne tibi adimat pecunias*. cuius generis tmeses apud Herodot. quoque leguntur; interdum etiam apud Platonem:

em: vt in eo loco qui à Dionys. Halic. 128, 8, dithyrambici tumoris notatur, ξύμμοι λάβεσθε τοῦ μύθου, pro ξυλλάβεσθέ μοι τοῦ μύθου, *sermonem mecum capessite*; seu, *in fabula me adiuuate*. 6, Geminatam præpositionem habentia, nonnumquam verbi, nonnumquam præpositionis regimen sequuntur. Homer. προσπερικυλινδόμενος πατρὸς, *ad patris genua se prouoluens*. Idem Odyss. θ, ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, *at non inest eius verbis gratia*; seu, *non comitatur eius verba vlla gratia*. 7, Præpositio cum præpositione raro componitur. In eo genere παρὲξ, cum in significatione præpollet παρὰ, accusatiuum regit: Il. ι, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, *multam algam secus mare fuderant*. Odyss. ο, μή με πάρεξ ἄγε νῆα, *ne me præter nauem ducito*. Cum vero præpollet ἐξ, regit genitiuum: Il. κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν κονίῃσι κλινθήτην, *extra viam*. Absolute quoque ponitur. Hesiod. Clyp. Herc. ἀλλὰ πάρεξ ἐκ δίφρον, pro *extra viam emoue currum*. vbi scholiastes annotat, oxytonon παρὲξ, cum accusatiuo construi, & significare *prope*: at barytonon πάρεξ, construi cum genitiuo, & significare *extra*: atque illud poeticum esse; hoc vero etiam in communi sermone receptum. Etymologus vero πάρεξ barytonως tum demum dici scribit, cum vsurpatur pro χωρὶς, vt πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: in priorib. vero significationibus, pro παρὰ & ἐξ, efferri oxytonως παρέξ. Apud Latinos quoq; rara est ea compositio. Ouid. Metamorph. 2, *Argolica quod in-ante Phoronide fecit*. Propert. 2, *Hic dominam exemplo ponat in-ante meam*. 8, Præterea vt verba præpositionis regimen sequuntur interdum, ita etiam aduerbia è præpositionibus orta: vt ἔξω οἰκίας, κάτω χθονός: qua de re supra quoque in aduerbiorum syntaxi, cap. 17. 9, Absolute ponuntur paucæ præpositiones: inter cæteras μετὰ *post*, πρὸς *ad hæc*, ὑπὲρ *supra* seu *vltra*; & composita πάρεξ, de qua modo dictum est. Sic apud Salust. *supplicia in postfuturos composuit*, εἰς τοὺς μεταγενησομένους, id est εἰς τοὺς μετέπειτα γενησομένους.

Præterea præpositionib. aliquando aliquid vel accedit vel decedit, vel mutatio accidit aliqua; idq; tam extra compositionem quàm in compositione. 1, Accedit

dit apud poetas, metri caussa: vt, ἐν αἰθέρι ναίοισι: ὑπεὶρ ἅλα: ὑπείροχον ἐμφαίνοιο: ibi enim vt ι in ἐν & ὑπὲρ produceretur, adscitum ei est ι: 53,28. Rursum in fine adscito ι, vsurpatur ἐνὶ, παραὶ, καταὶ, pro ἐν, παρὰ, κατὰ: vt supra docui. Quin & ὑπαὶ pro ὑπὸ: vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, *ad imũ Idæ pedem.* 3, Decedit, vel per apostrophum, 9, 25; vt κατ' ἀναλογίαν: vel per compositionem, 79, 4; vt ὑπάρχω. Sic πὰρ pro παρὰ in metro vsurpari, supra docui. quemadmodum etiam αἰ pro ἀνά: vt Hesiod. αἰ φυτὰ βαίνη, *per plantas scandat*, seu *plantas ascendat.* Homer. ἂν δ' ἐι συβώτης ἵστατο, *surgebat autem subulcus.* 4. In hac abiectione si posterior dictio ab aspiratione incipiat, finalis in præpositione tenuis mutatur in aspiratam; 9, 27: 79, 14. 5, Impura σὺν, sequente consona, finale ν interdum amittit; interdum cum sequenti conformat: R. 95, 19. qua de re supra quoque, 321, 3. ἐν quoq;, & poetica ἀν, mutationes illas patiuntur, 321, 15: 323, 28. quinetiam κατὰ multo plures, 326, 2. ἀπὸ & ὑπὸ patiuntur vnam tantummodo. non enim nisi ante β omicron abijciunt, & π in β vertunt: vt ἀββάλλε abijce, ὑββάλλει *subijcit.* Sic Dorica ποτὶ, tantum ante vocales & ante τ, finale ι perdit, 328, 31. ἐν tamen & σὺν interdum immutatæ manent: vt ἐνράπτειν, pro ἐρράπτειν, *insuere*: & apud Hesych. ἐνριγοσκάπτειν, ἐνριγοῦν, *inrigere*: apud Suid. σύνγονος, *cognatus, frater.* sic apud Latinos quoq; *inritus, inlustris, conlusio*, & similia. 6, πρὸ, sequēte ε vel ο, crasin pati, supra in ea præpositione docui: docuit idem etiā cum Clenardo Antesignanus 80. 6: 227, 15. Idem etiam in ἀπὸ nonnumquam fieri docui. Sed fit interdum etiam in ὑπὸ: vt declarat ὑπουργὸς contractū ex ὑποεργός. Eodem modo ὑπωρεα quoque contractum dici potest ex ὑπόορεα, *montib. subiecta.* Doricam crasin habere videntur πρώρα, ἀπώλεια ὑπώρεια, ὑπωρόφιος, & similia: quippe in quib. duo οο non communi more in ου contracta sint, sed Dorico more in ω. Verum breues in compositione migrare interdum in longas, etiam sine crasi, satis docet συνώνυμος, συνωμότος: ἐξώνυξ, πολυώνυξ: item ναυηγός, στρατηγὸς, συνήγορος, ὑπήνεμος: ad hæc εὐήρης, ἀμφήρης, διήρης, τετρήρης, ἐξήρης, & πρoσήλυτος, συνήλυδες, δυσωρόφιος, & similia, in quibus ο, α, & ε, sine vlla crasi per

compoſitionem verſa ſunt in longas ω & η. ſimplicia enim ſunt ὄνομα *nomen*, ὀμόσαι *iurare*, ὄνυξ *vnguis*: ἄγνυσθαι *frangi*, ἀγορεύειν *loqui*, ἄνεμος *ventus*: ἐρέσσειν *remigare*, ἐλεύθειν *venire*, ἐρέφειν *tegere*.

Abſolutam etiam ſtructuram huc pertinere, ex antedictis clarum eſt. Primum ergo genitiuus abſolutus vſurpatur in notatione cauſæ à qua, ex qua, per quam & propter quam aliquid fieri ſignificatur; ſubauditis præpoſ. ἀπὸ, ἐκ, διὰ, ἕνεκα: R.gr.385,30. 2, Datiuo abſoluto exprimuntur efficientium aliquot genera; Per quas, & Propter quas: tum Comitantes & Adiuuantes; Inſtrumenta etiā & Modus actionis; R.386,29. In his ſubauditur præpoſitio ἐπὶ, σὺν, ἐν, aut alia conſimilis. ἐν ſane præter morem interdum hic exprimitur: vt apud Eurip. ἐν βέλει πληγείς, *ictus iaculo*. 3, MATERIA plerumque genitiuo exprimitur, ſubaudita ἐκ; nonnumquam tamen etiam datiuo: R.388,2.

Menſura effertur accuſatiuo; genitiuo etiam, ſed ellipticῶς; item datiuo: R.388,21.

Tempus etiam, vt menſura, accuſatiuo enuntiatur, cum quantitas continuata (id eſt QVAMDIV) ſignificatur: at QVANDO, ponitur in datiuo, interdum etiam in genitiuo: R.389,4. Cum accuſatiuo ſubaudiri poteſt, ἐπὶ, κατὰ, ἀνὰ, vel ſimilis præpoſitio: cum datiuo, ἐν: cum genitiuo autē, modo ἐν ὥρᾳ, modo ἐκ, διὰ, ἐντός. 2, Interdum tamen commutatis caſibus datiuo exprimitur QVAMDIV, accuſatiuo autem QVANDO: R.389,30. 3, Nominatiuo abſoluto cum tempus exprimitur, ſubaudiendum verbum ſubſtantiuum aut ſimile: vt pro *Quotidie* Horatius dixit *quotquot eunt dies*. R.390,9. 4. De participijs abſolutis ſupra dictum cap.13.

Vrbium (vt & cæterorum locorum) nominib. ſuæ tribuuntur præpoſitiones, ἐν, εἰς, ἐκ, διά. Poetice tamen hic quoq; datiui & accuſatiui ſine præpoſitionib. vſurpantur. Alias adhibentur etiam aduerbia localia: R. 392,5.

Abſolutæ quoque rectionis ſpecies eſt, cum verba vi præpoſitionis cum qua ſunt compoſita, regunt genitiuum, datiuum, vel accuſatiuum, vt etiam apud Latinos,

tinos, qua de re paulo ante, & R gram. 392, 30. 2, In hoc genere quæ variatio sit, & supra breuiter notatum est, & plenius R. 394. 3, De hypallage in verbis absoluendi, accusandi, & damnandi, dictum itidem in R. gr. 394, 395.

Coniunctionis syntaxis.

CAP. XIX.

Coniunctionum syntaxis, est eadem ferme quæ apud Latinos. 2, Copulatiuæ, disiunctiuæ, ac discretiuæ, similes plerumque voces requirunt; sed sortiuntur interdum dissimiles. Plutarch. οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα, ὡς δόξα ποιεῖ καὶ τὸ τιμᾶσθαι μετά τινος δυνάμεως πόνον ἡδύν, κάματόν τ' εὐκάματον. ibi enim, vt similes essent dictiones, dicendum fuisset ἡ δόξα καὶ ἡ τιμή, *gloria & honor*. Sic modos interdum diuersos sortiuntur. Aristot. Rhet. Alex. 174, 9, ἐὰν δὲ μὴ δυνατὸν ᾖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ νομίζεις δεῖξαι τὸν ἐναντίον. vt apud Ouid. quoque Metamorph. 4, *Tecta repente quati, pinguesque ardere videntur Lampades; & rutilis collucent ignib. ædes; Falsaque sæuarum simulacra vlulare ferarum.* nam ibi etiam veteres codices (teste Georg. Fabricio) indicatiue habent *collucent*; cum in cæteris commatibus modus sit infinitiuus. 3, Similiter etiam aduerbia relatiua diuersos quandoque casus sortiuntur. Aristot. Eth. Eud. 187, 5, οἱ δὲ, οὐδὲ τοῖς συνδιαμένουσιν ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἐξαπατῶντας καὶ προσποιουμένους. ibi enim regula dandi casu postulat, ὡς ἐξαπατῶσι καὶ προσποιουμένοις: *alij ne ijs quidem qui in rebus aduersis nobiscum permanent, credendum existimant, quippe qui simulent & decipiant.* Paulo melius excusari potest hic eiusdem locus Metaphys. 134, 26, διαφέρειν δὲ ἢ ῥυσμῷ, ὅ ἐστι σχῆμα· ἢ τροπῇ, ὅ ἐστι θέσις· ἢ διαθιγῇ, ὅ ἐστι τάξις. ibi enim sequentis nominis casus cum relatiuo cōformatus est; cum alioqui cum antecedenti conformari debuisset, sic, τουτέστι σχήματι.

Copulatiua καὶ, à viginti ad centum, præponit numeralium nominum minus; post centum, postponit minus: R 325, 2. Sic Her. 92, μυρίῃ τε καὶ τεσσερήκοντα καὶ διηκοσίαις:

σίας: & mox, ἐν μυρίοισί τε ἵπποι καὶ χιλίοισί, καὶ πεντακοσίοισί τε καὶ τεσσαράκοντα. Mixte Pausanias 332,8, ἐς εἴκοσί τε καὶ τετρακοσίους πεντήκοντα, pro, *ad quadringenta & septuaginta stadia.* 2, Interdum hic pro copulatiua ponitur præpositio πρὸς, ἐπὶ, vel μετά. Diog. L. πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Plutarch. πεντακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Pausan. ὀλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μετὰ δέκα καὶ διακοσίας; quod Latinius dixeris, *olympiade post ducentesimam vndecima.* 3, Copulatiua interdum præter morem inseritur, vt Pausan. 95,16, μία δὲ καὶ δέκα νῆες: & 179,17, δύο γεγονὼς ἔτη καὶ δέκα. composite namque sine copula dici solet ἕνδεκα & δώδεκα, vt etiam apud Latinos. 4, Eadem interdum contra morem omittitur: vt Demosth. μίαν ἑξήκοντα: & rursum, χιλίας πεντακοσίας πεντήκοντα μίαν: quorum prius Latinis plane inusitatum est, posterius vsurpatum etiam à Plinio. 5, Similis coniunctionis ellipsis est in istis: Pausan 252,41, οὐ πλεῖον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά: Dionys. Halic. in Dinarcho, ἀργυρώματα οὐκ ἐλάττω εἴκοσι μνῶν ἄξια. ibi enim subaudienda est aduersatiua ἢ *quam*: vel transposito commatum ordine, καί: quemadmodum scilicet idem Pauſ. 79,21, τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια. Sic Cæsar quoque, *amplius octingentæ à litore discesserant.* & Liuius, *plus quinquaginta hominum milia ceciderunt.* ac rursum, *minus duo milia hominum effugerunt.* itémque Plautus, *minus quindecim dies sunt quod minæ XL accepisti.* nam ibi quoque subaudiendum *quàm.* 6, Rursum pro copulatiua καὶ extra numerationem quoque vsurpatur præpositio μετὰ cum genitiuo: vt, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων, *paruos cum magnis*; pro, paruos simul & magnos: sicut etiam Virg. *Remo cum fratre Quirinus Iura dabunt*, pro, Quirinus & frater Remus iura dabunt; itidemque Silius, Horatius, Terentius. Itidem etiam Appollon. Arg. 1, ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς ἄμμιγα παύροις ἄπλετοι, *grandes cum paruis*, seu *grandes inter paruos.* De καὶ post ὁμοίως dicetur in sequ. paragr.

Ad ordinem porrò quod attinet, Gaza tradit coniunctiones alias antecedere, alias in medio collocari, alias consequi: ac rursum antecedere & consequi vel oratio-

orationem, vel dictionem, vel vtrumque. Periodum ordiri possunt καὶ, ἢ, cum composita ἤτοι: εἰ, cum suis compositis, εἴπερ, εἴθε, ἐπειδὴ: itemque cognatæ illius αἴ, ἐὰν, ἢν: ad hæc ἀλλὰ, & in carmine αὐτὰρ: ἄρα, μῶν: ὅτι, διότι: ἵνα, ὅπως: τοιγὰρ, τοιγάρτοι. Post principia secundo tertiove loco sequuntur τὶ, γὲ, μὴν, μὲν, δὲ, γὰρ, οὖν, τοίνυν: itidemq; potentialis ἂν: & apud poetas κὲν, ῥὰ, ceteræque expletiuæ 350,33. Modo præponuntur, modo postponitur δὴ, ἄρα, τοιγαροῦν. atque hæ quidem absolute, ac magis antecedentium quàm consequentium respectu.

In quibusdam vero consociatio quædam est, mutuusque connexus; vnde ἐπακολουθητικοὶ & ἀναφορικοὶ σύνδεσμοι appellantur: quibus scilicet duo pluraue periodi membra mutuo quodam cõsecutionis nexu copulantur. 2, Harum quædam geminantur: vt Xen. καὶ ἄλλοθι, καὶ ἐν ὑφῇ, *& alibi, & in textura*: seu, vt Cic. vertit, *tum in cæteris, tum in textili*. Sic τε apud poetas: nonnumquam tamen etiam in prosa: Pausan. 148,32. τοῖς Ἀκτορέοις παισὶ γένος τε ἦν ἐπιχώριον, βασιλείας τε μετῆν σφίσι. Frequentissimè autem in compositione: vt εἴτε-εἴτε: εἴτοιγε-εἴτοιγε: αἴτε-αἴτε: ἐάντε-ἐάντε, *siue*: R.326,7. Sic οὔτε-οὔτε: μήτε-μήτε, *neque*, cum synonymis οὐδὲ-οὐδὲ: μηδὲ-μηδὲ, alijsque consimilibus. Sic etiam disiunctiua ἢ-ἢ, *aut*. 3, Quædam variantur: vt πολλά τε καὶ μεγάλα, *cum multa, tum magna*. Sic Plato, εἴτε ἀρκεῖ, καὶ εἰ μὴ, *siue sufficit, siue non*. Sic etiam ἤτοι-ἢ, *aut*. 4, Sic concessiuæ μὲν, infertur aduersatiua δὲ Xenoph. δίκαιον μὲν, σοφὸν δὲ οὔ, *iustum quidem, at non sapientem*. In hac connexione interdum omittitur μὲν: interdum pro δὲ ponitur ἀλλὰ, αὐτὰρ, ὅμως, vel alia synonyma: R. 3.7,7. Nonnumquam etiam plures aduersatiuæ copulantur: vt Aristot. Analyt. post. 158,22, ἀλλ' ἄρξασθαί γε ὅμως ἀνάγκη, *at incipere tamen necesse est*. Sic De mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέπειν, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ, *diuinæ potentiæ quidem conuenire, at non item substantia*. 5, Sic alijs etiam concessiuis aut positiuis conditionib. suæ inferuntur aduersatiuæ. Paulus 1. Cor. 9, εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι, *si forte alijs apostolus non sum, at vobis saltem sum apostolus*. Homer. Il. α, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψει, Ἀλλά γε

καὶ μετόπισθεν ἔχει χόλον, *etsi enim eo die iram deuorauit ac represserit, seruat tamen eam in posterum.* Sic post καὶ infertur interdum δὲ, interdum ἀλλά. nonnumquam etiam vtrimque fit duplicatio: vt Aristot. Meteorol. 1, de stellis, καὶ εἰ μείζους καὶ ἐλάττους φαίνονται, ἀλλ' ὅμως ἀδιαίρετοί γε κατ' ἑαυτοὺς εἶναι δοκοῦσι, *etiamsi maiores aut minores videantur attamen indiuiduæ per se certe esse videntur.* Idem de cælo, lib. 1, καὶ εἰ μὴ ἄπειρόν μὲν τὸ σῶμα τὸ πᾶν, οὐ μὴν ἀλλὰ τοσοῦτόν γε ὡς εἶναι πλείους οὐρανούς, *ac licet non infinitum sit corpus vniuersum, attamen tantum saltem est vt plures sint cæli.* 6, Sic οὐ μόνον--ἀλλὰ καὶ, *non tantum--sed etiam.* cuius generis sunt etiam illa, οὐχ ὅπως- ἀλλὰ καὶ: & οὐχ ὅσον - ἀλλὰ καὶ: & οὐχ ὅπως - ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον: item hæc vtrimque negantia, οὐχ ὅπως- ἀλλ' οὐδέ: & οὐχ ὅτι- ἀλλ' οὐδέ. quorum exempla in Indice Dionys. Halicarn. à me notata sunt. Ea Latinè dupliciter enuntiari possunt: vt, *non dicam eruditus, sed ne primis quidem elementis initiatus:* &, *non modo non doctus, sed-* 7, Similis consecutio est inter εἰ & potentialem ἄν; & quidem ordine reciproco, sed ita vt εἰ ponatur initio, ἄν vero vel in medio, vel in fine. vt Plutarch. Apophth. ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, *accepissem, si Alexander essem.* Aristot. De anima, εἰ κινεῖ γε αὐτὴ ἑαυτήν, καὶ αὐτὴ κινοῖτ' ἄν, *si ipsa seipsam mouet, etiam ipsa moueatur.* Demosth. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ὑμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, *si quis optionem mihi daret, nostræ ciuitatis fortunam eligerem; seu, electurus essem.* 8, καὶ quoque post ἴσος, ὅμοιος, ὁμοίως, & similes particulas, relatiuam quandam vim habet: quippe quæ ponatur pro aduerbio ὡς, sicut apud Latinos *Ac* & *Atque*. Eius generis exempla notaui apud Pausan. 493, 11. sed reperiuntur etiam apud Aristotel. Meteorol. 71, 26: De poetica 231, 3. itidemque in Organ. 148, 25, ταὐτὸ σημαίνει καὶ *idem significat ac-* 9, Tanta vero in hoc genere est varietas, vt etiam Aristoteles ad Theodecten, particularum collocationem & ἀνταπόδοσιν inter primum elegantis orationis munus recensuerit. quamobrem bonorum auctorum lectione melius quam nostris præceptionibus eius rei cognitio comparari poterit.

Modum

Modum autem verbi pleræque, in structura non obliqua, asciscunt indicatiuum. 2, Et connexiuis εἰ non modo indicatiuum capit, sed etiam optatiuum: vt paret è præcedentibus. Sic εἴγε, εἴπερ: & optatiua εἴθε, *osi, vtinam*. R. 376, 4, (καίπερ verò & καίτοι, iunguntur etiam participio) Similiter etiam potentialis ἂν in superioribus: & composita inde κἂν. Arist. Rhet- 59, 28, ἐκ τῶν αὐτῶν γὰρ κἂν ἕτερόν τις, κἂν ἑαυτὸν κατασκευάσει τοιοῦτον, *ex ijsdem enim & alium aliquis & seipsum talem asseruerit*. Sed reperitur ἂν etiam cum subiunctiuo cum infinitiuo, & cum participio apud Dion. H. & alios. Sic poetica κὸν, seu κέ. 3 ἂν vero, ἐὰν & contracta ἤν, si asciscunt subiunctiuum: R 326, 12. cōposita κἂν, *etsi*, recipit interdum etiam indicatiuum, teste Moschopulo, vt apud Arist. κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, *etiam si mori me oporteat*. sic κἂν εἰ in loco Arist. paulo ante citato. Cæteræ quoq; cōpositæ, ὅταν & ἐπειδάν, plerumque subiunctiuum adsciscunt: nonnunquam tamen etiam indicatiuum Dionys. H. 700, 15, ὅταν προὔθυμήθην λέγειν *cum dicere instituerem*. 4, ἐπεὶ, ἐπειδὴ ἐπειδήπερ, (sicut ὅτι, διότι) plerumque indicatiuum asciscunt: apud Xen. vero præter indicatiuum & optatiuum, asciscunt etiam infinitiuum. Sic apud Plat, Sympos. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν, *postquam vero ad Agathonis ædes venissent, apertas invenisse fores*. vbi subaudiri potest συνέβαινε, vel simile quodpiam verbum finitum. 5, Finales ἵνα, ὅπως, plerumque subiunctiuum vel optatiuum; rarius indicatiuum. R. 328, 16 ὡς vero & ὥστε, plerumque infinitiuum: apud Herodotum tamen etiam subiunctiuū & optatiuum, sicut ὅπως. Sic Dionys. Hal. 714, 13, ὡς μηδὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων βιασθείη *ne qua ipsi vis à turba inferretur*. & 143, 38, ὡς ἂν ἥκιστα ὑπίδοιτό τις, *vt eo minus suspicionis alicui oboriretur*. & 62, 22, ὡς μὴ τίκῃ, *ne pariat*: itidemque 144, 45, ὥστε μηκέτι πολεμήσωμεν, *ne amplius bellum geramus*, & rursum 698, 13, εἰς τοῦθ' ἥκουσιν εὐηθείας, ὥσθ' ἵνα τούτους διαβάλλωσι πρὸς ὑμᾶς, ὅλην ὑπομένουσιν ἀνατρέψαι τὴν πατρίδα, *eo deueniunt stoliditatis, vt, modo hosce apud vos traducant, totam rempublicam euertere sustineant*. In aduerbiali autem significatiōne plerunque indicatiuum regit

καὶ μετόπισθεν ἔχει χόλον, *etsi enim eo die iram deuorauit ac represserit, seruat tamen eam in posterum.* Sic post καὶ infertur interdum δὲ, interdum ἀλλά. nonnumquam etiam vtrimque fit duplicatio: vt Aristot. Meteorol. α, de stellis. [illegible]

Modum autem verbi pleræque, in ſtructura non obliqua, aſciſcunt indicatiuum. 2,Et connexiuis εἰ non modo indicatiuum capit, ſed etiam optatiuum: vt paret è præcedentibus. Sic [illegible]: & optatiua [illegible]

καὶ μετόπισθεν ἔχει χόλον, *etſi enim eo die iram deuorauit ac repreſſerit, ſeruat tamen eam in poſterum.* Sic poſt κἂν infertur interdum δὲ, interdum ἀλλά. nonnumquam etiam vtrimque fit duplicatio: vt Ariſtot. Meteorol. 1, de ſtellis, κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνονται, ἀλλ' ὅμως ἀδιαίρετοί γε καθ' ἑαυτοὺς εἶναι δοκοῦσι, *etiamſi maiores aut minores videantur attamen indiuiduæ per ſe certe eſſe videntur.* Idem de cælo, lib. 1, κἂν εἰ μὴ ἄπειρόν ἐστι τὸ σῶμα τὸ πᾶν, οὐ μὴν ἀλλὰ τοσοῦτόν γε ὡς εἶναι πλείους οὐρανούς, *ac licet non infinitum ſit corpus vniuerſum, attamen tantum ſaltem eſt vt plures ſint cæli.* 6, Sic οὐ μόνον--ἀλλὰ καὶ, *non tantum--ſed etiam.* cuius generis ſunt etiam illa, οὐχ ὅπως- ἀλλὰ καὶ: & οὐχ ὅσον - ἀλλὰ καὶ: & οὐχ ὅπως - ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον: item hæc vtrimque negantia, οὐχ ὅπως- ἀλλ' οὐδὲ: & οὐχ ὅτι- ἀλλ' οὐδὲ. quorum exempla in Indice Dionyſ. Halicarn. à me notata ſunt. Ea Latinè dupliciter enuntiari poſſunt: vt, *non dicam eruditus, ſed ne primis quidem elementis initiatus:* &, *non modo non doctus, ſed-* 7, Similis conſecutio eſt inter εἰ & potentialem ἄν; & quidem ordine reciproco, ſed ita vt εἰ ponatur initio, ἂν vero vel in medio, vel in fine. vt Plutarch. Apophth. ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, *accepiſſem, ſi Alexander eſſem.* Ariſtot. De anima, εἰ κινεῖ γε αὐτὴ ἑαυτήν, καὶ αὐτὴ κινοῖτ' ἄν, *ſi ipſa ſeipſam mouet, etiam ipſa moueatur.* Demoſth. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ὑμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, *ſi quis optionem mihi daret, noſtræ ciuitatis fortunam eligerem; ſeu, electurus eſſem.* 8, καὶ quoque poſt ἴσος, ὅμοιος, ὁμοίως, & ſimiles particulas, relatiuam quandam vim habet: quippe quæ ponatur pro aduerbio ὡς, ſicut apud Latinos *Ac* & *Atque*. Eius generis exempla notaui apud Pauſan. 493, 11. ſed reperiuntur etiam apud Ariſtotel. Meteorol. 71, 26: De poetica 231, 3. itidemque in Organ. 148, 25, ταὐτὸ σημαίνει καὶ *idem ſignificat ac-* 9, Tanta vero in hoc genere eſt varietas, vt etiam Ariſtoteles ad Theodecten, particularum collocationem & ἀνταπόδοσιν inter primum elegantis orationis munus recenſuerit. quamobrem bonorum auctorum lectione melius quam noſtris præceptionibus eius rei cognitio comparari poterit.

Modum

Modum autem verbi pleræque, in ſtructura non obliqua, aſciſcunt indicatiuum. 2, Et connexiuis εἰ non modo indicatiuum capit, ſed etiam optatiuum: vt paret è præcedentibus. Sic εἴγε, εἴπερ: & optatiua εἴθε, *oſi, vtinam*. R. 376, 4, (καίπερ verò & καίτοι, iunguntur etiam participio) Similiter etiam potentialis ἄν in ſuperioribus: & compoſita inde κἄν. Ariſt. Rhet. 59, 28, ἐκ τῶν αὐτῶν γὰρ κἄν ἕτερόν τις, κἄν ἑαυτὸν κατασκευάσειε τοιοῦτον, *ex iiſdem enim & alium aliquis & ſeipſum talem aſſeruerit*. Sed reperitur ἄν etiam cum ſubiunctiuo cum infinitiuo, & cum participio apud Dion. H. & alios. Sic poetica κὄν, ſeu κέ. ἐάν vero, ἐάν & contracta ἤν, ſi aſciſcunt ſubiunctiuum: R 326, 12. cõpoſita κἄν, *etſi*, recipit interdum etiam indicatiuum, teſte Moſchopulo, vt apud Ariſt. κἄν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, *etiam ſi mori me oporteat*. ſic κἄν εἰ in loco Ariſt. paulo ante citato. Cæteræ quoq; cõpoſitæ, ὅταν & ἐπειδάν, plerumque ſubiunctiuum adſciſcunt: nonnunquam tamen etiam indicatiuum. Dionyſ. H. 700, 15, ὅταν προῄρημαι λέγειν *cum dicere inſtituerem*. 4, ἐπεί, ἐπειδή ἐπειδήπερ, (ſicut ὅτι διότι) plerumque indicatiuum aſciſcunt: apud Xen. vero præter indicatiuum & optatiuum, aſciſcunt etiam infinitiuum. Sic apud Plat. Sympoſ. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν, *poſtquam vero ad Agathonis ædes veniſſent, apertas inveniſſe fores*. vbi ſubaudiri poteſt συνέβαινε, vel ſimile quodpiam verbum finitum. 5, Finales ἵνα, ὅπως, plerumque ſubiunctiuum vel optatiuum; rarius indicatiuum. R. 328, 16 ὡς vero & ὥστε, plerumque infinitinum: apud Herodotum tamen etiam ſubiunctiuũ & optatiuum, ſicut ὅπως. Sic Dionyſ. Hal. 714, 13, ὡς μηδὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων βιασθείη *ne qua ipſi vis à turba inferretur*. & 143, 38, ὡς ἂν ἥκιστα ὑπίδοιτό τις, *vt eo minus ſuſpicionis alicui oboriretur*. & 62, 22, ὡς μὴ τίκῃ, *ne pariat*: itidemque 144, 45, ὥστε μηκέτι πολεμήσωμεν, *ne amplius bellum geramus*, & rurſum 698, 13. εἰς τοῦθ' ἥκουσιν εὐηθείας, ὥσθ' ἵνα τούτους διαβάλλωσι πρὸς ὑμᾶς, ὅλην ὑπομένουσιν ἀνατρέψαι τὴν πατρίδα, *eo deueniunt ſtoliditatis. vt, modo hoſce apud vos traducant, totam rempublicam euertere ſuſtineant*. In adverbiali autem ſignificatiône plerunque indicatiuum regit

regit. Theocrit. ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνη, *vt vidi, vt perij*, Virgilio interprete: id est, *quàm perij postquam vidi*. Interdum tamen in temporali quoque signif. infinitiuum adsciscit, sicut ἐπειδὴ, paulo ante; non tantum apud Herodotum, sed etiam apud Demosth. Sic Plato, De rep 6, εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, *statim ergo, simulatque vidisset Agathonem*. Vise & R.315,18.

Componuntur etiam Coniunctiones nonnullæ: vt εἴτε, εἴγε, εἴπερ, καίπερ: ἤτοι, γάρτοι: τοιγάρ, τοίνυν: item tres, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, εἶτουν. Ipsa etiam γάρ, composita videtur ex γὲ & ἄρ. vt γοῦν ex γε & οὖν. sic ἐὰν ex εἰ & ἄν: κἂν ex καὶ & ἄν, per crasin: itidemque ἢν ex ἐάν. 2, Componuntur etiam cum aduerbijs vt ὅταν, ὁποτάν: ὥστε, ὥσπερ: οὔτε, μήτε· οὐδὲ, μηδέ. Sic etiam ἐπεὶ composita videtur ex ἐπὶ & εἰ: atque inde ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ ἐπειδάν. 3, οὖν δήποτε, περ nominibus & aduerbijs annectuntur ea signif. qua *cumque* apud Latinos: vt ὁστισοῦν, *quicumque*, ὁτουοῦν *cuiuscumque*, ἁτινοῦν, *quæcumque*, ὁποιοσοῦν, *qualiscumque*: ὁποσοσοῦν, *quantuscumque*: ὁποτεροσοῦν, *vtercumque*: ὁποσαπλασιοῦν, *quotuplexcumque*: & ὁπουοῦν, *vbicumque*: ὁπωσοῦν, *vtcumque, quomodocumque*. apud Xen. etiam οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν, *nequaquam*. Item ὁποιοσδήποτε, *qualiscumque*: ὁποιδήποτε, *quocumque*. & Eurip. ὅπουπερ ἐστί *vbicumque est*, qua significatione vsurpatur etiam ἄν & ἐὰν extra compositionem. R.330,21. 4, περ apud Poetas annectitur, pro καίπερ: vt ἱέμενοι περ, *quamuis cupientes*. 5, δὲ accusatiuis nominum annexa, fungitur apud poetas vice præpositionis εἰς: R.330,28. Sic interdum etiam in prosa μεγαράδε, *Magara versus*. atque inde aduerbia localia in ζε: R.264,24. Eadem δὲ fungitur vice demonstratiui verbi ἰδε, in ὅδε *hic*, τοιόσδε *talis*, τοσόσδε & τηλικόσδε *tantus*, ὧδε *sic* & hic: Atticeque vertitur in δί; ὁδί, τοιοσδί, τοσοσδί, τηλικοσδί ὡδί ad intendendam demonstrationis vim. idem enim est ὅδε quod οὗτος ἰδε. & ὧδε, idem ac οὕτως ἰδε: sicut etiam *hicce* apud Latinos vsurpatur pro *hic ecce*. 6, Non raro tamen absque vllo significationis augmento, numeri tantum explendi gratia, annectuntur hæ particulæ: vt ὅσπερ, & apud poetas ὅστε, nihil amplius significant quam simplex ὅς. sic ὥστε,

ὥσπερ

ὥσπερ, ὅπωσπερ, καθώσπερ, καθάπερ. ſic etiam in τοιγάρτοι, & τοιγαροῦν, poſtremæ particulæ expletiuæ ſunt. viſe & R. 274, 31: & Anteſign. ſupra 350, 31, 7, καὶ quoque cum varij generis vocibus per apoſtrophum contrahitur, 229, 27. vbi Etymologicon hanc tradit regulam, ι tũ demum ſubſcribi, cum in ſequentis dictionis initio fuerit ι vel οι; vt κᾆτα, ex καὶ εἶτα: κᾦνος, ex καὶ οἶνος, ſic χᾠ factum eſſe ex καὶ ὁ: at χᾠ ex καὶ οἱ. viſe & R. 280, 1. 8, Cauſſalis ἵνα nonnunquam vice præpoſitionis διὰ ponitur, Ariſtoph. Nub. ἵνα δὴ τί τὴν ἐλαίαν προσέθηκεν; id eſt, διατί, *cur igitur*. ſic idem alibi, ἵνα τί γάρ; *cur enim?* qui loquendi modus paſſim in Biblijs eſt obuius.

Coniunctiones etiam cumulantur interdum in oratione. vt Il. γ, ἦ μὲν δὴ πρίν γ' οὐχ' ἀρηΐφιλον Μενελάου στῆ-ναι βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι. cuius generis Polyſyndeton notatum etiam R. 329, 22, ex Demoſthene, Heſiodo, Virgilio. Sic etiam potentialis ἂν geminata reperitur in vno eodemque commate apud Dionyſ. Halicarn. in Iſeo, 106, 2, τίς ἂν οὖν οὐκ ἂν ὁμολογήσειε. niſi forte legendum ἄρ' οὖν: vt R. 328, 29. Sæpius ea geminatio fit in καὶ, quamquam ſignificatione variante, Luc. καὶ τὸ καὶ ἱμάτιον καταρρήγνυται. *& alicubi etiam veſtis dirumpitur.* Sic καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὴν καὶ, καὶ δὴ καὶ, paſſim obuia. 2, Contra Aſyndeton orationis ſchema dicitur quod coniunctionibus caret. In hoc genere de copulatiuæ omiſſione dictum ſupra, paragr. 2. Sic Ariſtot. Magn. mor. l. 2. ἀγαθὰ δὲ, ἀρχὴν πλοῦτον δόξαν, τιμήν, τὰ τοιαῦτα. & in fine lib. 3. Rhet εἴρηκα, ἀκηκόατε, ἔχετε, κρίνετε. E conceſſiuis omittitur interdum μὲν (ſicut etiam disiunctiuis prior nonnumquam omittitur, ἢ, ἤτοι & contra interdum aduerſatiua ὅμως ſeu ἀλλά: R. 329, 11. Omittitur etiam nonnunquam cauſſalis ἵνα ſeu ὅπως: & potentialis ἄν: R. 329, 14: Sic etiam optatiuæ, εἴθε & ὡς: vt in Not. libello docui ad 313, 16.

Atque hæc de ſyntaxi ſufficiant. Plura qui deſiderat, Cruſij copioſiſſimum hac de re tractatum legat. e Poſſelio etiam exemplorum non pœnitenda depromi poteſt copia.

AD

AD GRAECAE LINGVÆ COGNITIOMEM QVOMODO PVER DVCENDVS.

Rimus labor impendatur DECLINATIONIBVS & CONIVGATIONIBVS, etiam neglectis accentibus, niſi ſi quid obiter ſuapte induſtria notarit: deinde ſe in auctore quopiam exerceat, & ſingulas minutias excutiat. Vbi hoc ſcopo ſibi propoſito, iam iſtã partem ſats aſſecutus erit, mox alteram curam ſuſcipiat de ACCENTIBVS, aut de SYNTAXI, diſsimulatis interim illis, quæ huc non pertinent: ſcilicet vt ex animo & ſeriò, quid agendum, agat. Iuxta hunc modum, puer linguam Græcam diſcere cupiens, ſua inſtituere ſi conabitur, ad ſummum huius linguæ culmen ſe aſcendere poſſe, certò ſibi promittat.

AB-

ABBREVIATIONES ET LITERARVM NEXVS.

αι	αι.	κρ	κρ.	χ	σχ.
αν αι	αν.	λλ	λλ.	σα σαι	σα.
αυ	αυ.	μεν	μεν.	ται	ται.
αὐτοῦ	αὐτοῦ.	μὲν μὲν	μὲν.	τὰ	τὰ.
αὐτῷ	αὐτῷ.	μεθ	μεθ.	τε	τε.
αρ	αρ.	μετὰ	μετὰ.	τι τι	τι.
ἀπὸ ἀπο	ἀπὸ.	μων	μων.	το τὸ.	το.
ἀξ αξ	ἀξ.	ου	ου.	την	την.
γὰρ γαρ	γὰρ.	οὐκ	οὐκ.	τῆς	τῆς.
γα	γα.	πω	πω.	τὸν	τὸν.
γι	γι.	ωρ	ωρ.	τοῦ τοῦ	τοῦ.
γη	γη.	πι	πι	τοὺς	τοὺς.
γρ	γρ.	παρ	παρ.	τρ τρ	τρ.
δὲ δὲ	δὲ.	παι	παι.	τρὸ	τρό.
δαι	δαι.	περ	περ.	ττ	ττ.
δυν	δυν.	περι	περι.	τυ	τυ.
δαυ	δαυ.	πο	πο.	τῷ	τῷ.
δην	δην.	ρι	ρι.	τῶν τῶν	τῶν.
ει ει	ει.	σαι	σαι.	ται ται	ται.
ἐν	ἐν.	σαν	σαν.	τει τει	τει.
εν	εν.	σβ	σβ.	υι	υι.
εἶναι	εἶναι.	σθ	σθ.	υν	υν.
ευ ευ	ευ.	σθαι σθαι	σθαι.	ὗν	ὗν.
ἐκ	ἐκ εκ.	σμ	σμ.	ὑπ	ὑπ.
ἐξ εξ	ἐξ εξ.	σπ	σπ.	ὑπερ	ὑπερ.
ἐστι	ἐστι.	σσ	σσ.	ὑπο ὑπὸ	ὑπὸ.
ἐπι	ἐπι.	ςαι	ςαι.	ὃ	ὃ.
ερ	ερ.	στι	στι.	χην	χην.
ην	ην.	στρ	στρ.	χαρ	χαρ.
κα	κα.	συ	συ.	χθ	χθ.
κατὰ	κατὰ.	συν συν	συν.	χει	χει.
καὶ καὶ	καὶ.	σφ	σφ.	ῷ	ῷ

FINIS.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙ-
λείου πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεόλογον, περὶ
τῆς κατ' ἐρημίαν διαγωγῆς.

EPISTOLA MAGNI BASILII, AD SANCTVM GREgorium Theologum de vita in solitudine agenda.

BASILIVS.

[1] ἘΠΕΓΝΩΝ [2] σοῦ [3] τὴν [4] ἐπιστολήν, [5] ὥσπερ [6] οἱ [7] τῶν
[8] τοὺς φίλων [9] παῖδας [10] ἐκ [11] τῆς [12] ἐπιφαινομένης [12] αὐτοῖς
[13] ὁμοιότητος [14] πρὸς [15] τοὺς τεκόντας [16] ἐπιγινώσκουσι.

VERBVM VERBO REDDITVM.

[1] *AGNOVI* [2] *tuam* [4] *epistolam,* [5] *vt* [6] *qui* [8] *amicorum* [9] *proles* [10] *ex* [11] *apparente in* [12] *eis* [13] *similitudine* [14] *ad* [15] *parentes* [16] *agnoscunt.*

[1] Τὸ [2] γὰρ [3] μὴ [4] μέγα [5] εἶναι [6] φῆσαι, [7] τὴν τοῦ [8] τόπου [9] κατασκευήν, [10] πρὸς τὸ [11] ἐμποιῆσαι [12] ὁρμήν [13] τινα τῇ [14] ψυχῇ [15] σου, [16] εἰς [17] τὸν [18] μεθ' [19] ἡμῶν [20] βίον, [21] πρὶν [22] ἂν [23] περὶ τοῦ [24] τρόπου [25] τι [26] μάθοις [27] καὶ [28] τῆς διαγωγῆς· [29] σὸν [30] ἦν [31] ὄντως τὸ [32] διανόημα, [33] καὶ τῆς σῆς [34] ψυχῆς, [35] τῆς [36] πάντα [37] τὰ [38] τῇδε [39] μηδὲν [40] τιθεμένης, [41] πρὸς τὴν [42] ἐν [43] ἐπαγγελίαις [44] ἀποκειμένην [45] ἡμῖν [46] μακαριότητα.

[2] *Nam* [3] *haud* [4] *magnum* [5] *esse* [6] *dicere* [8] *loci* [9] *structuram,* [10] *ad* [11] *ingenerandum* [12] *impetum* [13] *aliquem* [14] *animo* [15] *tuo,* [16] *ad* [18] *cum* [19] *nobis* [20] *vitam* [21] *priusquam* [23] *de* [24] *modo* [25] *aliquid* [26] *didiceris* [27] *&* [28] *conuersatione:* [29] *tuus* [30] *est* [31] *reuera* [32] *sensus,* [33] *& tui* [34] *animi,* [36] *omnia*

[38] hic

[38] *hic* [39] *nihili* [40] *facientis,* [41] *præ* [42] *in* [43] *pollicitationibus* [44] *reposita* [45] *nobis* [46] *beatitudine.*

[1] Ἐγὼ δὲ [2] ἃ μὲν ποιῶ [3] αὐτὸς [4] ἐπὶ τῆς [5] ἐρημίας [6] ταύτης, [7] νυκτὸς καὶ [8] ἡμέρας, [9] γράφειν [10] αἰσχύνομαι. [11] κατέλιπον [12] μὲν [13] γὰρ [14] τὰς ἐν [15] ἄστει [16] διατριβάς, [17] ὡς [18] μυρίων [19] κακῶν [20] ἀφορμάς, [21] ἐμαυτὸν δὲ [22] οὔπω [23] ἀπολιπεῖν [24] ἠδυνήθην.

[1] *Ego verò* [2] *quæ quidem facio* [3] *ipse* [4] *in* [5] *solitudine* [6] *hac,* [7] *nocte &* [8] *die,* [9] *scribere* [10] *erubesco.* [11] *dereliqui* [12] *quidem* [13] *enim in* [15] *vrbe* [16] *occupationes,* [17] *tanquam* [18] *sexcentorum* [19] *malorum* [20] *causas,* [21] *meipsum autem* [22] *nondum* [23] *dere-linquere* [24] *potui.*

[1] Ἀλλ' [2] ὅμοιός [3] εἰμι [4] τοῖς [5] ἐν θαλάσσῃ, [6] ὑπὸ τῆς [7] κατὰ τὸν [8] πλοῦν [9] ἀπειρίας [10] ἀπολλυμένοις καὶ [11] ναυτιῶσιν.

[1] *Sed* [2] *similis* [3] *sum* [5] *in mari* [6] *præ* [7] *circa* [8] *nauigationem* [9] *inexperientia* [10] *pereuntibus &* [11] *nauseantibus.*

[1] Οἳ τῷ [2] μεγέθει τοῦ [3] πλοίου [4] δυσχεραίνουσιν, [5] ὡς [6] πολὺν [7] τὸν σάλον [8] παρεχομένῳ. [9] κἀκεῖθεν [10] ἐπὶ τὸν λέμβον [11] ἢ [12] τὸ ἀκάτιον [13] μεταβαίνοντες, [14] πανταχοῦ ναυτιῶσι καὶ [15] ἀποροῦνται. [16] συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ [17] ἀηδία καὶ ἡ [18] χολή.

[1] *Qui* [2] *magnitudine* [3] *nauigij* [4] *offenduntur,* [5] *tanquam* [6] *multam* [7] *iactationem* [8] *præbente.* [9] *& illinc* [10] *in lembum* [11] *aut* [12] *acatium* [13] *transeuntes,* [14] *vbique nauseant &* [15] *hæ-rent.* [16] *transgreditur enim cum ipsis* [17] *molestia &* [18] *bilis.*

[1] Τοιοῦτον [2] οὖν [3] τι [4] καὶ [5] τὸ ἡμέτερον. τὰ γὰρ [6] ἔνοικα [7] πάθη [8] συμπεριφέροντες, πανταχοῦ [9] μετὰ τῶν [10] ὁμοίων θορύβων [11] ἐσμέν. [12] ὥστε [13] οὐδὲν [14] μέγα τῆς [15] ἐρημίας [17] ἀπωνάμεθα [16] ταύ-της.

[1] *Tale* [2] *igitur* [3] *quiddam* [4] *&* [5] *nostrum. nam* [6] *dome-sticas* [7] *perturbationes* [8] *simul circunferentes, vbique* [9] *cum* [10] *similibus tumultibus* [11] *sumus.* [12] *itaque* [13] *nihil* [14] *magni* [15] *solitudine* [17] *lucrati sumus* [16] *hac.*

Α[1] μὲν τοι[2] ποιεῖν[3] ἔδει, καὶ[4] ὅθεν[5] ὑπῆρξεν[6] ἡμῖν[7] τῶν ἰχνῶν[8] ἔχεσθαι τοῦ[9] πρὸς σωτηρίαν[10] καθηγησαμένου ([11] εἴ τις[12] γὰρ, φησι,[13] θέλει[14] ὀπίσω[15] μου[16] ἐλθεῖν,[17] ἀπαρνησάσθω[18] ἑαυτὸν, καὶ[19] ἀράτω τὸν[20] σταυρὸν[21] αὐτοῦ, καὶ[22] ἀκολουθείτω[23] μοι)[24] ταῦτά[25] ἐστι.[26] ἐν ἡσυχίᾳ[27] τὸν νοῦν ἔχειν:[28] πειρᾶσθαι[29] προσήκει.

Quæ[1] vero[2] facere[3] oportet &[4] unde[5] licuit[6] nobis[7] vestigijs[8] hærere[9] ad salutem[10] præeuntis ([11] si quis[12] enim, inquit,[13] vult[14] post[15] me[16] venire[17] abneget[18] seipsum, &[19] tollat[20] crucem[21] suam, &[22] sequatur[23] me)[24] hæc[25] sunt[26] in quiete[27] mentem habere[28] conari[29] conuenit.

[1] Ὥσπερ γὰρ[2] ὀφθαλμὸν[3] περιαγόμενον[4] συνεχῶς,[5] καὶ νῦν μὲν[6] ἐπὶ τὰ πλάγια[7] περιφερόμενον, νῦν δὲ[8] πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω[9] πυκνὰ[10] μεταστρεφόμενον,[11] ἰδεῖν[12] ἐναργῶς[13] οὐχ[14] οἷόν τε, ἀλλὰ[15] χρὴ[16] προσερεισθῆναι[17] τὴν ὄψιν τῷ[18] ὁρωμένῳ,[19] εἰ[20] μέλλοι[21] ἐναργῆ[22] αὐτοῦ[23] ποιεῖσθαι τὴν[24] θέαν.[25] οὕτω καὶ νοῦν[26] ἀνθρώπου[27] ὑπὸ[28] μυρίων[29] τῶν[30] κατὰ τὸν κόσμον[31] φροντίδων[32] περιελκόμενον,[33] ἀμήχανον ἐναργῶς[34] ἐνατενίσαι τῇ[35] ἀληθείᾳ.

[1] *Vt enim*[2] *oculum*[3] *circumactum*[4] *assiduè,*[5] *& nunc quidem*[6] *in obliqua*[7] *circumlatum, nunc vero*[8] *ad superna & inferna*[9] *identidem*[10] *reuersum,*[11] *cernere*[12] *euidenter*[13] *non*[14] *possibile, sed*[14] *oportet*[16] *affixum-esse*[17] *obtutum*[18] *viso,*[19] *si*[20] *futurus sit*[21] *euidentē*[22] *ipsius*[23] *facere*[24] *conspectum:*[25] *sic & mentem*[26] *hominis*[27] *ab*[28] *innumeris*[30] *in mundo*[31] *curis*[32] *distractam*[33] *difficile euidenter*[34] *intendere*[35] *veritati.*

Ἀλλὰ τὸν μὲν οὔπω τοῖς[1] δεσμοῖς τοῦ[2] γάμου[3] συνεζευγμένον,[4] λυσσώδεις[5] ἐπιθυμίαι, καὶ[6] ὁρμαὶ[7] δυσκάθεκτοι, καὶ[8] ἔρωτές τινου[9] δυσέρωτες[10] ἐκταράσσουσι.

Sed quidem nondum[1] *vinculis*[2] *nuptiarum*[3] *constrictum*[4] *rabidæ*[5] *cupidines &*[6] *impetus*[7] *irretenti, &*[8] *amores quidam*[9] *perditi*[10] *perturbant.*

Τὸν δὲ[1] ἤδη[2] κατειλημμένον[3] ὁμοζύγῳ[4] ἕτερος θόρυβος φροντίδων

παίδων [5] ἐνδέχεται. ἐν [6] ἀπαιδίᾳ, [7] παίδων [8] ἐπιθυμία, [9] γυναικὸς [10] φυλακή, [11] οἴκου ἐπιμέλεια, [12] οἰκετῶν [13] προστασία, [14] αἱ κατὰ τὰ [16] συμβόλαια [16] βλάβαι, αἱ πρὸς τοὺς [17] γείτονας [18] διαπληκτισμοί, αἱ ἐν τοῖς [19] δικαστηρίοις [20] συμπλοκαί, τῆς [21] ἐμπορείας οἱ [22] κίνδυνοι, αἱ τῆς [23] γεωργίας [24] διαπονήσεις. [25] πᾶσα ἡμέρα [26] ἰδίαν [27] ἥκει [28] φέρουσα τῆς [29] ψυχῆς [30] ἐπισκότησιν. καὶ αἱ [31] νύκτες τὰς [32] μεθημερινὰς [33] φροντίδας [34] παραλαβοῦσαι, ἐν [35] ταῖς αὐταῖς [36] φαντασίαις [37] ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν.

implicationes contentiones tribunalibus manuum consertio molestias

visiones deludunt

At [1] iam [2] occupatum [3] coniuge [4] alter tumultus curarum [5] excipit: in [6] orbitate, [7] prolium [8] desiderium, [9] vxoris [10] custodia, [11] domus procuratio, [12] ministrorum [13] præfectura, in [15] contractibus [16] damna, cum [17] vicinis [18] digladationes, in [19] foro [20] cōcertationes [21] negotiationis [22] pericula, [23] agriculturæ [24] labores: [25] vnaquæque dies [26] propriam [27] venit [28] ferens [29] animi [30] caliginem. Et [31] noctes [32] diurnas [33] curas [34] excipientes, in [35] eisdem [36] phantasijs [37] fallunt mentem.

[1] Τούτων δὲ [2] φυγὴ [3] μία, ὁ [4] χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ [5] κόσμου [6] παντός. κόσμου δὲ [7] ἀναχώρησις, οὐ [8] τὸ [9] ἔξω αὐτοῦ [10] γενέσθαι [11] σωματικῶς, ἀλλὰ τῆς [12] πρὸς τὸ σῶμα [13] συμπαθείας τὴν ψυχὴν [14] ἀπορρῆξαι, καὶ γενέσθαι [15] ἄπολιν, [16] ἄοικον, [17] ἀνίδιον, [18] ἀφιλέταιρον, [19] ἀκτήμονα, [20] ἄβιον, [21] ἀπράγμονα, [22] ἀσυνάλλακτον, [23] ἀμαθῆ τῶν [24] ἀνθρωπίνων [25] διδαγμάτων, ἑτοίμην [26] ὑποδέξασθαι τῇ [27] καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς [28] θείας [29] διδασκαλίας [30] ἐγγινομένας [31] διατυπώσεις inculpationes

[1] Horum autem [2] fuga [3] vna [4] separatio à [5] mundo [6] vniuerso. Mundi vero [7] secessus, [8] nō [9] extra ipsum [10] fieri [11] corporaliter, sed [12] cum corpore [13] consensu animum [14] abrumpere, & fieri [15] extorrem, [16] sine domo, [17] carentem proprio, [18] nescium-sodalitatis, [19] inopem, [20] sine facultatibus, [21] vacantem-negotijs, [22] alienum-à contractibus, [23] rudem [24] humanarum [25] disciplinarum, paratum [26] admittere [27] corde ex [28] diuina [29] doctrina [30] ingenitas [31] informationes.

[1] Ἑτοιμασία δὲ καρδίας, ἡ [2] ἀπομάθησις τῆς ἐκ πονηρᾶς [3] συνηθείας [4] προκαταλαβόντων αὐτὴν διδαγμάτων.

[1] Præparatio vero cordis, [2] obliuio ex praua [3] consuetu-

dine ⁴ ante-occupantium ipsum doctrinarum.

Οὔτε γὰρ ἐν ¹ κηρῷ ² γράψαι ³ δυνατόν, μὴ ⁴ καταλεαίνοντα τοὺς ⁵ ἐναποκειμένους ⁶ χαρακτῆρας, οὔτε ψυχῇ ⁷ δόγματα θεῖα ⁸ παραθέσθαι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ⁸ ἔθους ¹⁰ προλήψεις αὐτῆς ¹¹ ἐξελόντα.

Neque enim in ¹ cera ² scribere ³ possibile, non ⁴ delentium ⁵ insitos ⁶ characteres, neque animæ ⁷ placita diuina ⁸ accommodare, non ex ⁹ consuetudine ¹⁰ anticipatas opiniones ex ea ¹¹ eximentem.

¹ Πρὸς δὴ τοῦτο ² μέγιστον ³ ὄφελος ἡμῖν ἡ ἐρημία παρέχεται, ⁴ κατευνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολὴν ⁵ διδοῦσα τῷ λόγῳ, παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ⁶ ἐκτεμεῖν.

¹ Ad vero hoc ² maximam ³ vtilitatem nobis solitudo præbet, ⁴ consopiens nostras perturbationes, & otium ⁵ dans rationi, omnino ipsas ex anima ⁶ elidendi.

Ὥσπερ γὰρ τὰ θηρία ¹ εὐκαταγώνιστα ² ἐστὶ ³ καταψηθέντα· οὕτως ἐπιθυμίαι, καὶ ⁴ ὀργαί, καὶ φόβοι, καὶ λῦπαι, τὰ ⁵ ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακά ⁶ κατευνασθέντα διὰ τῆς ἡσυχίας, καὶ μὴ ⁷ ἐξαγριαινόμενα τῷ ⁸ συνεχεῖ ⁹ ἐρεθισμῷ, ¹⁰ εὐκαταγωνιστότερα τῇ ¹¹ δυνάμει τοῦ λόγου ¹² γίνεται.

Vt [illegible] faciles-superatu ² sunt ³ permulsæ: sic concupi[illegible] ⁴ iræ, & pauores, & mærores, ⁵ venefica animæ mala, ⁶ consopita per quietem, & non ⁷ exasperata ⁸ assiduo ⁹ irritamento, ¹⁰ superabiliora ¹¹ vi rationis ¹² fiunt.

¹ Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, ² οἷόνπέρ ἐστι ³ καὶ τὸ ἡμέτερον, ⁴ ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ⁵ ἀπηλλαγμένον, ⁶ ὡς ⁷ μὴ ὑπὸ μηδενὸς ⁸ τῶν ἔξωθεν ⁹ τὸ συνεχὲς τῆς ¹⁰ ἀσκήσεως ¹¹ διακόπτεσθαι. ἄσκησις δὲ ¹² εὐσεβείας τὴν ψυχὴν ¹³ τρέφει τοῖς θείοις ¹⁴ διανοήμασι.

¹ Sit igitur locus talis ² qualis est ³ & noster, ⁴ congressu hominum ⁵ liber ⁶ vt ⁷ ne à nullo ⁸ externorum ⁹ assiduitas ¹⁰ meditationis ¹¹ interpelletur. meditatio autem ¹² pietatis animam ¹³ nutrit diuinis ¹⁴ cogitationibus.

Τί οὖν [1] μακαριώτερον τοῦ τὴν [2] ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ [3] μιμεῖσθαι; εὐθὺς μὲν [4] ἀρχομένης ἡμέρας [5] εἰς εὐχὰς [6] ὁρμῶντα, καὶ [7] ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς [8] γεραίρειν τὸν [9] κτίσαντα; εἶτα ἡλίου [10] καθαρῶς [11] διαλάμψαντος [12] ἐπὶ ἔργα [13] τρεπόμενον, πανταχοῦ αὐτῷ τῆς εὐχῆς [14] συμπαρούσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ὥσπερ [15] ἅλατι [16] παραρτύειν τὰς [17] ἐργασίας. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ [18] ἄλυπον τῆς ψυχῆς [19] καταστήματα αἱ τῶν ὕμνων [20] παρηγορίαι [21] χαρίζονται.

Quid igitur [1] beatius [2] angelorum concentum in terra [3] imitari? statim quidem [4] incipiente die [5] in prece [6] exurgentem, & [7] hymnis, & canticis [8] venerari [9] creantem? deinde sole [10] purè [11] resplendente [12] ad opera [13] conuersum, vbique ipsi precatione [14] præsente, & hymnis tanquam [15] sale [16] cōdire [17] actiones. Nam hilarem & [18] alacrem animæ [19] statum hymnorum [20] cohortationes [21] largiuntur.

Ἡσυχία οὖν [1] ἀρχὴ [2] καθάρσεως τῇ ψυχῇ, μήτε γλώττης, [3] λαλούσης [4] τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν [5] εὐχροίας [6] σωμάτων καὶ [7] συμμετρίας [8] περισκοπούντων, μήτε [9] ἀκοῆς τὸν [10] τόνον τῆς ψυχῆς [11] ἐκλυούσης, ἐν [12] ἀκροάσει [13] μελῶν πρὸς ἡδονὴν [14] πεποιημένων, μήτε [15] ῥήμασιν [16] εὐτραπέλων καὶ [17] γελοιαστῶν ἀνθρώπων, [18] ὃ [19] μάλιστα [20] λύειν τῆς ψυχῆς τὸν τόνον [21] πέφυκε.

Quies ergo [1] principium [2] expiationis animæ, neque lingua [3] loquente [4] res hominum, neque oculis [5] nitidos colores [6] corporum & [7] proportiones [8] circunspicientibus, neque [9] auditu [10] vigorem animi [11] dissoluente, in [12] auscultatione [13] carminum ad voluptatem [14] factorum, neque [15] verbis [16] scurrilium & [17] ridiculorum hominum, [18] quod [19] maximè [20] frangere animi intentionem [21] natum est.

Νοῦς [1] μὲν γὰρ μὴ [2] σκεδαννύμενος [3] ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὸ τῶν [4] αἰσθητηρίων ἐπὶ τὸν κόσμον [5] διαχεόμενος, [6] ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, [7] δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ [8] ἔννοιαν [9] ἀναβαίνει.

Mens [1] quidem enim non [2] dispersa [3] ad externa, neque à [4] sensorijs in mundum [5] diffusa, [6] redit quidem ad seipsam, [7] per seipsam vero ad Dei [8] notionem [9] ascendit.

[1] Κἀκείνῳ τῷ [2] κάλλει [3] περιλαμπόμενός τε καὶ [4] ἐλλαμπόμενος,

καὶ αὐτῆς [5] φύσεως [6] λήθην [7] λαμβάνει, μήτε πρὸς [8] τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς [9] περιβολαίων [10] μεριμνᾶν τὴν ψυχὴν [11] καθελκόμενος.

[1] *Et illo* [2] *decore* [3] *circumlustrataque &* [4] *illustrata, etiam ipsius* [5] *naturæ* [6] *obliuionem* [7] *capit, neque ad* [8] *cibi curam, neq; ad* [9] *vestimentorū* [10] *solicitudinem animum* [11] *detrahens.*

Ἀλλὰ σχολὴν ἀπὸ τῶν [1] γηΐνων φροντίδων [2] ἄγων, τὴν [3] πᾶσαν αὐτοῦ σπουδὴν ἐπὶ τὴν [4] κτῆσιν τῶν [5] αἰωνίων ἀγαθῶν [6] μετατίθησι, πῶς μὲν [7] κατορθωθῇ αὐτῷ ἡ [8] σωφροσύνη καὶ ἡ [9] ἀνδρεία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ [10] φρόνησις, καὶ αἱ [11] λοιπαὶ ἀρεταί, ὅσαι ταῖς [12] γενικαῖς ταύταις [13] ὑποδιαιρούμεναι, [14] καθηκόντως ἕκαστα [15] ἐπιτελεῖν [16] τῶν κατὰ τὸν βίον [7] ὑποβάλλουσι τῷ σπουδαίῳ.

Sed otium à [1] *terrenis curis* [2] *agens,* [3] *omne suum studium ad* [4] *acquisitionem* [5] *æternorum bonorum* [6] *traducit, quomodo quidem* [7] *rectè præstetur ipsi* [8] *temperantia &* [9] *fortitudo, quomodo verò iustitia &* [10] *prudentia, &* [11] *reliquæ virtutes, quotquot sub* [12] *generales has* [13] *distributæ,* [14] *decenter singula* [15] *exequi* [6] *in vita* [17] *admonent studiosum.*

[1] Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τοῦ [2] καθήκοντος [3] εὕρεσιν, καὶ ἡ μελέτη τῶν [4] θεοπνεύστων [5] γραφῶν.

[1] *Maxima porrò via ad* [2] *officij* [3] *inuentionem, & meditatio* [4] *diuinitus-inspiratarum* [5] *scripturarum.*

Ἐν [1] ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν [2] πράξεων [3] ὑποθῆκαι εὑρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων [4] ἀνδρῶν [5] ἀνάγραπτοι [6] παραδιδόμενοι [7] οἷον [8] εἰκόνες τινὲς [9] ἔμψυχοι [10] τῆς κατὰ Θεὸν [11] πολιτείας, τῷ [12] μιμήματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων [13] πρόκεινται.

In [1] *his enim, &* [2] *actionum* [3] *præcepta reperiuntur, & vitæ beatorum* [4] *virorum* [5] *perscriptæ* [6] *traditæ* [7] *tanquam* [8] *imagines quædam* [9] *animatæ* [10] *secundum Deum* [11] *conuersationis,* [12] *imitationi bonorum operum* [13] *proponuntur.*

Καὶ τοίνυν περὶ ὅπερ ἂν ἕκαστος [1] ἐνδεῶς ἔχοντος ἑαυτοῦ [2] αἰσθάνηται,

νηται,

μένται, ἐκείνῳ [3] προσδιατρίβων, οἷον ἀπό τινος κοινοῦ [4] ἰατρείου, τὸ [5] πρόσφορον εὑρίσκει τῷ [6] ἀῤῥωστήματι φάρμακον.

Et igitur quocunque vnusquisque [1] indigenter habentem seipsum [2] senserit, illi [3] immorans, tanquam ab aliqua communi [4] officina medicinæ, [5] aptum inuenit [6] infirmitati pharmacum.

Καὶ ὁ μὲν [1] ἐραστὴς τῆς σωφροσύνης, τὴν περὶ τοῦ Ἰωσὴφ ἱστορίαν συνεχῶς [2] ἀνελίττει, καὶ [3] παρ' αὐτοῦ τὰς [4] σωφρονικὰς [5] ἐκδιδάσκεται [6] πράξεις, εὑρίσκων αὐτὸν οὐ μόνον [7] ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ [8] ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν [9] διακείμενον.

Et quidem [1] amator temperantiæ, de Ioseph historiam assiduè [2] euoluit, & [3] ab eo [4] temperantiæ-plenas [5] perdocetur [6] actiones, reperiens ipsum non solùm [7] temperanter erga voluptates affectum esse, verùm etiam [8] habitualiter ad virtutem [9] dispositum.

Ἀνδρείαν δὲ [1] παιδεύεται παρὰ τοῦ Ἰώβ, ὃς οὐ μόνον πρὸς τὰ ἐναντία τοῦ βίου [2] μεταπεσόντος αὐτῷ, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ [3] καλλίπαιδος, ἐν μιᾷ καιροῦ [4] ῥοπῇ [5] γενόμενος, [6] διέμεινεν ὁ αὐτός, [7] ἀταπείνωτον πανταχοῦ τὸ τῆς ψυχῆς [8] φρόνημα [9] διασώζων, [10] ἀλλ' οὔτε τῶν φίλων τῶν εἰς [11] παραμυθίαν [12] ἡκόντων, [13] ἐπεμβαινόντων αὐτῷ, καὶ [14] συνεπιτεινόντων [15] τὰ ἄλγη, [16] παρωξύνθη.

Fortitudinem vero [1] eruditur ab Iob, qui non tantum in contraria vita [2] cedente ipsi pauper ex diuite, & orbus ex [3] pulchræ-prolis-parente, in vno temporis [4] momento [5] factus, [6] permansit idem, [7] minimè humiles vbique animi [8] spiritus [9] retinens, [10] sed neque amicis ad [11] consolationem [12] venientibus, [13] insultantibus ipsi, & [14] simul augentibus [15] ærumnas, [16] irritatus est.

Πάλιν [1] σκοπῶν τις, πῶς ἂν πρᾶος [2] ἐν ταὐτῷ καὶ [3] μεγαλόθυμος [4] γένοιτο, [5] ὥστε τῷ μὲν θυμῷ [6] κατὰ τῆς ἁμαρτίας [7] κεχρῆσθαι, τῇ δὲ [8] πραότητι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. [9] εὑρήσει τὸν Δαβὶδ [10] γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον [11] ἀνδραγαθήμασι, πρᾶον δὲ καὶ [12] ἀκίνητον ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν [13] ἀντιδόσεσι.

Rursum

Rursum[1] *reputans aliquis, quomodo clemens*[2] *in eodem &*[3] *magnanimus*[4] *fiat,*[5] *ut quidem animo*[6] *contra peccatum utatur: sed*[8] *clementia erga homines:*[9] *inueniet Dauid*[10] *generosum quidem in circa bellum*[11] *facinoribus, clementem autem &*[12] *immotum in inimicorum*[13] *ultionibus.*

Τοιοῦτος[1] ἦν καὶ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν θυμῷ κατὰ τῶν εἰς θεὸν[2] ἐξαμαρτανόντων[3] διανιστάμενος.[4] πρᾳείᾳ δὲ τῇ ψυχῇ τὰς καθ' ἑαυτοῦ[6] διαβολὰς[7] ὑποφέρων.

Talis[1] *erat & Moses, magna quidem ira contra in Deum*[2] *peccantes*[3] *insurgens:*[4] *miti autem animo*[5] *contra seipsum*[5] *calumnias*[7] *sustinens.*

Καὶ πανταχοῦ ὥσπερ οἱ[1] ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα[2] γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ[3] παράδειγμα ἀποβλέποντες,[4] τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι[5] μεταθεῖναι[6] φιλοτέχνημα. οὕτω δεῖ καὶ τὸν[7] ἐσπουδακότα ἑαυτὸν[8] πᾶσι τοῖς[9] μέρεσι τῆς ἀρετῆς[10] ἀπεργάσασθαι[11] τέλειον,[12] οἷον πρὸς[13] ἀγάλματά τινα[14] κινούμενα καὶ[15] ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθὸν[16] οἰκεῖον[17] ποιεῖσθαι διὰ[18] μιμήσεως.

Et ubique quemadmodum[1] *pictores, quando ex imaginibus imaginem*[2] *pingunt, identidem ad*[3] *exemplar respicientes, inde characterem ad suum ipsorum student*[5] *transferre*[6] *opificium: ita oportet &*[7] *studentem seipsum*[8] *omnibus*[9] *partibus virtutis*[10] *efficere*[11] *perdoctum,*[12] *tanquam ad*[13] *simulachra quædam*[14] *mota &*[15] *actuosa vitas sanctorum respicere, & illorum bonum*[16] *suum*[17] *facere per*[18] *imitationẽ.*

Εὐχαὶ πάλιν ταῖς[1] ἀναγνώσεσι διαδεχόμεναι,[2] νεαρωτέραν τὴν ψυχὴν καὶ[3] ἀκμαιοτέραν τῷ πρὸς θεὸν πόθῳ[4] κεκινημένην παραλαμβάνουσι.

Orationes rursum[1] *lectionibus succedentes,*[2] *recentiorem animam &*[3] *vegetiorem ad Deum desyderio*[4] *thotam accipiunt.*

Εὐχὴ[1] δὲ καλή, ἡ[2] ἐναργῆ[3] ἐμποιοῦσα τοῦ θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ.

ψυχῇ. καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ Θεοῦ [4] ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν [5] ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν Θεόν.

Oratio [1] *verò bona* [2] *manifestam* [3] *ingenerans Dei notionem animo. Et hoc est Dei* [4] *inhabitatio, in memoria habere* [5] *insidentem in seipso Deum.*

Οὕτω γινόμεθα ναὸς Θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γηΐναις τὸ συνεχὲς τῆς μνήμης διακόπτηται, μηδὲ τοῖς [1] ἀπροσδοκήτοις πάθεσιν ὁ νοῦς ἐκταράττηται, ἀλλὰ πάντα [2] ἀποφυγὼν ὁ [3] φιλόθεος, ἐπὶ Θεὸν [4] ἀναχωρῇ. ἐξελαύνων τὰ [5] προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς [6] ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ἄγουσιν [7] ἐπιτηδεύμασιν [8] ἐνδιατρίβῃ.

Ita efficimur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur neque [1] *improuisis perturbationibus mens turbatur: sed omnia* [2] *effugiens* [3] *amans Dei ad Deum* [4] *secedit, expellens* [5] *prouocantes nos in* [6] *intemperantias affectus, & ad virtutem ducentibus* [7] *studijs* [8] *immoratur.*

Καὶ [1] πρῶτόν γε πάντων, σπουδάζειν προσήκει, περὶ τὴν τοῦ λόγου [2] χρῆσιν μὴ [3] ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' [4] ἐρωτᾶν μὲν [5] ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ [6] ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν [7] χρήσιμον λέγῃ, μηδὲ [8] ἐπιθυμοῦντα τὸν ἑαυτοῦ λόγον [9] ἐπιδεικτικῶς παρεμβάλλειν, μέτρα ὁρίζοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

Et [1] *primum quidem omnium studere conuenit circa sermonis* [2] *vsum non* [3] *imperitè habere, sed* [4] *percunctari quidem* [5] *citra-contentionem, respondere autem* [6] *sine-affectione, non interpellantem disserentem, quando* [7] *vtile dicit, neque* [8] *desyderantem suum sermonem* [9] *ostentando interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.*

[1] Μανθάνειν δὲ [2] ἀνεπαισχύντως, καὶ διδάσκειν [3] ἀνεπιφθόνως, καὶ εἴ τι παρ' ἑτέρου [4] δεδίδακται, μὴ ἐπικρύπτειν, ὥσπερ αἱ [5] φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ κηρύσσειν [6] εὐγνωμόνως τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

[1] *Discere autem* [2] *sine-pudore, & docere,* [3] *sine inuidia,*

& si quid ab alio [4] doctum est non occultare, quemadmodum [5] improbæ mulierum, notha supponentes, sed prædicare [6] gratè patrem sermonis.

Τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος [1] προτιμητέος, ὡς μήτε διαφεύγειν τὴν ἀκοὴν ὑπὸ [2] σμικρότητος, μήτε [3] φορτικὸν [4] εἶναι τῷ [5] μεγέθει τῆς [6] διατάσεως.

Intentio porrò vocis mediocris [1] præferenda, vt neque effugiat aurem præ [2] exilitate, neque [3] odiosa [4] sit [5] magnitudine [6] contentionis.

Προεξετάσαντα δὲ ἑαυτῷ τὸ [2] ῥηθησόμενον, [3] οὕτω [4] δημοσιεύειν τὸν λόγον, [5] εὐπροσήγορον ἐν ταῖς [6] ἐντεύξεσι, [7] γλυκὺν ἐν ταῖς [8] ὁμιλίαις, οὐ διὰ τῆς εὐτραπελίας τὸ [9] ἡδὺ [10] θηρώμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς [11] εὐμενοῦς [12] παρακλήσεως [13] τὸ [14] προσηνὲς ἔχοντα, πανταχοῦ [15] τὸ τραχὺ, [16] κἂν [17] ἐπιτιμῆσαι [18] δέοι, [19] ἀποθέμενον.

[1] Prius expendentem autem in seipso [2] dicendum, [3] ita [4] publicare sermonem [5] comiter-appellantem in [6] congressibus, [7] suauem in [8] conuersationibus, non per scurrilitatem [9] voluptatem [10] venantem, sed per [11] beneuolam, [12] adhortationem, [13] mansuetudinem [14] habentem, vbique [15] asperitatem, [16] etiam-si [17] obiurgare [18] oporteat, [19] reijcientem.

[1] Προκαταλαβὼν γὰρ [2] ἑαυτὸν διὰ [3] ταπεινοφροσύνης, οὕτως [4] εὐπαράδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας.

[1] Præoccupans enim [2] teipsum per [3] humilitatem, ita [4] facile-acceptus eris indigenti curationi.

[1] Πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν καὶ ὁ τοῦ [2] προφήτου τρόπος τῆς [3] ἐπιπλήξεως, ὃς τῷ [4] Δαβὶδ [5] ἁμαρτόντι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὅρον τῆς [7] καταδίκης, ἀλλ' [8] ὑποβολῇ προσώπου [9] χρησάμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον [10] ἐκάθισε τοῦ ἰδίου [11] κριτὴν [12] ἁμαρτήματος, [13] ὥστε αὐτὸν καθ' ἑαυτοῦ [14] προεξενεγκόντα τὴν [15] κρίσιν, μηδὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν [16] ἐξελέγξαντα.

[1] Plerunque verò vtilis nobis & Prophetæ modus [3] increpationis,

increpationis, qui [4] *Dauid* [5] *peccanti non à semetipso* [6] *impegit modũ* [7] *damnationis, sed* [8] *suppositione personæ* [9] *vsus, ipsum illum* [10] *constituit proprij* [11] *iudicem* [12] *peccati,* [13] *adeò-vt ipse aduersus semetipsum* [14] *pronuntians* [15] *iudicium, nihil iam succenseret* [16] *increpanti.*

[1] Ἕπεται δὲ τῷ ταπεινῷ καὶ [2] καταβεβλημένῳ φρονήματι [3] ὄμμα [4] στυγνὸν καὶ εἰς γῆν [5] συννενευκός, [6] σχῆμα [7] ἠμελημένον, κόμη [8] αὐχμηρά, [9] ἐσθὴς [10] ῥυπῶσα, ὥστε ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες [11] κατ' [12] ἐπιτήδευσιν ταῦτα ἐκ τοῦ [13] αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι.

[1] *Comitatur autem humiles atque* [2] *abiectos animos* [3] *oculus* [4] *tristis & in terrã* [5] *innuens,* [6] *habitus* [7] *neglectus, coma* [8] *squallida,* [9] *vestis* [10] *sordida, ita vt quæ faciunt lugentes* [11] *secundum* [12] *studium, ea ex* [13] *spontaneo in nobis appareant.*

Χιτὼν διὰ ζώνης [1] προσεσταλμένως τῷ σώματι τὸ μέντοι [2] ζῶσμα μήτε ἄνω τῆς [3] λαγόνων, [4] γυναικῶδες γάρ, μήτε χαῦνον, ὥστε [5] διαρρεῖν τὸν χιτῶνα, [6] βλακικὸν γάρ.

Tunica per cingulum [1] *astricta corpori: veruntamen* [2] *cinctus neque supra* [3] *ilia,* [4] *muliebre enim: neque laxus, vt* [5] *diffluat tunica,* [6] *desidiosum enim.*

Καὶ τὸ [1] βάδισμα μήτε νωθρόν, ὡς [2] ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς [3] κατηγορεῖν· μήδ' αὖ σφοδρὸν καὶ [4] σεσοβημένον, ὡς [5] ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφαίνειν.

Et [1] *incessus neque segnis, vt* [2] *dissolutionem animi* [3] *declaret: neque rursus vehemens &* [4] *incitatus, vt* [5] *consternatos ipsius impetus significet.*

Σκοπὸς ἐσθῆτος εἷς, [1] κάλυμμα εἶναι [2] σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος [3] αὐτάρκες.

Scopus vestis vnus [1] *operimentum esse* [2] *carnis, contra hyemem & æstatem* [3] *sufficiens.*

Μήτε δὲ ἐν [1] χρώματι τὸ [2] ἀνθηρὸν [3] διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ [4] κατα-

parahone

minutulea

construction[e] κατασκευῇ τὸ [5] λεπτὸν καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐσθῆτι ἀνθηρίας περισκοπεῖν [6] ἴσον ἐστὶ [7] γυναικείῳ [8] καλλωπισμῷ, ὃν ἐκεῖναι ἐπιτηδεύουσιν. [9] ἀλλοτρίῳ [10] ἄνθει παρειὰς καὶ [11] τρίχας ἑαυτῶν καταβάπτουσαι.

Sectant studiose curant

barba menti

Neque verò [1] in colore [2] amœnitas [3] exquiratur, neque in [4] structura [5] tenue & molle. Nam in veste nitidos colores circunspicere, [6] æquale est [7] muliebri [8] ornamento, quod illæ affectant, [9] extraneo [10] flore malas & [11] crines suos-ipsarum tingentes.

corpulentia pinguitudi

[1] Ἀλλὰ μὴν καὶ [2] παχύτητος οὕτως ἔχειν ὁ χιτὼν ὀφείλει, ὡς μὴ [3] δεῖσθαι κοινωνοῦ [4] πρὸς τὸ θάλπειν τὸν [5] ἐνδυόμενον.

calefaciendu

[1] Atqui & crassitudinem [2] sic habere tunica debet, vt ne [3] indigeat socio [4] ad fouendum [5] indutum.

simplex tenuis

[1] Ὑπόδημα δὲ τὸ [2] εὐτελὲς μὲν κατὰ τὴν ἀξίαν, [3] αὐταρκῶς δὲ τὴν χρείαν [4] ἀποπληροῦν.

[1] Calciarium verò [2] vile quidem secundum dignitatem, [3] citra indigentiam autem necessitatem [4] implens.

Omnino

Καὶ [1] ἁπαξαπλῶς ἐν τῷ [2] ἐνδύματι [3] ἡγεῖσθαι προσήκει τὸ [4] χρειῶδες, οὕτω καὶ ἐν [5] τροφῇ ἄρτος [6] ἐκπληρώσει τὴν χρείαν, καὶ ὕδωρ θεραπεύσει τὴν δίψαν τοῦ ὑγιαίνοντος, καὶ ὅσα ἐκ [7] σπερμάτων παραψήματα, πρὸς τὰς [9] ἀναγκαίας χρείας τὴν [10] ἰσχὺν τῷ [11] σώματι [12] δύναται [13] διασώσασθαι.

quench sanabit

V[..]

preservare

Et [1] semel in-vniuersum, vt in [2] indumento [3] præire conuenit [4] vtile, sic & in [5] cibo panis [6] explebit indigentiam, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex [7] leguminibus [8] obsonia, ad [9] necessarios vsus [10] robur [11] corpori [12] possunt [13] conseruare.

Ἐσθίειν δὲ μὴ [1] λυσσώδη [2] γαστριμαργίαν [3] ἐμφαίνοντα, ἀλλὰ πανταχοῦ τὸ [4] εὐσταθὲς καὶ πρᾶον καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς διασῴζοντα μηδὲ πώποτε τὸν νοῦν ἀργὸν ἐν τῇ περὶ θεοῦ ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτὴν τῶν [5] βρωμάτων τὴν [6] φύσιν, καὶ τὴν τοῦ ὑποδεχομένου σώ-

ματος

γυτος κατασκευὴν, ἀφορμὴν ποιεῖσθαι [7] δοξολογίας πῶς ποικίλα [8] εἴδη [9] τροφῶν τῇ [10] ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἁρμόζοντα, παρὰ τοῦ πάντα [11] οἰκονομοῦντος. [12] ἐπινενόηται.

Edere autem non [1] rabidam [2] gulositatem [3] ostendentem, sed vbique [4] constans & mansuetum & circa voluptates continens seruantem, neque tunc mentem otiosam in de Deo cogitatione habentem, sed ipsam [5] alimentorum [6] naturam & suscipientis corporis structuram, occasionem facere [7] glorificationis, quomodo varia [8] genera [9] ciborum [10] proprietati corporum congruentia, ab omnia [11] moderante excogitata sunt.

Εὐχαὶ πρὸ τροφῆς [1] ἀξίως [2] γινέσθωσαν τῶν τοῦ Θεοῦ [3] παροχῶν, [4] ὧν τε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν πρὸς τὸ [5] μέλλον [6] ἐταμιεύσατο. εὐχαὶ μετὰ τροφὴν. [7] εὐχαριστίαν τῶν [8] δεδομένων ἔχουσαι, καὶ [9] αἴτησιν τῶν [10] ἐπηγγελμένων.

Orationes ante cibum [1] dignè fiant Dei [3] donis, [4] quæque nunc dat, & quæ in [5] posterum [6] reposuit, Orationes post cibum [7] gratiarum-actionem [8] datorum habentes, & flagitationem [10] promissorum.

Ὥρα μία τροφῆς [1] ἀποτεταγμένη, ἡ αὐτὴ κατὰ [2] περίοδον [3] ἀπαντῶσα, ὡς ἐκ τῶν [4] εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τῆς [5] ἡμερονυκτίου, μόλις εἶναι ταύτην [6] προσαναλισκομένην τῷ σώματι· τὰς δὲ λοιπὰς ἐν τῇ κατὰ νοῦν ἐργασίᾳ [7] ἀπασχολεῖσθαι τὸν [8] ἀσκητήν.

Hora vna cibi [1] constituta, eadem per [2] ambitum [3] reuertens, ita vt ex [4] vigintiquatuor horis [5] diei-&-noctis vix sit hæc [6] insumpta corpori: at reliquas in circa mentem operatione [7] occupet [8] exercitator.

Ὕπνοι δὲ κοῦφοι καὶ [1] εὐαπάλλακτοι, [2] φυσικῶς ἀκολουθοῦντες τῇ [3] συμμετρίᾳ τῆς [4] διαίτης, κατ' ἐπιτήδευσιν δὲ ταῖς περὶ τῶν μεγάλων μερίμναις [5] διακοπτόμενοι.

Somni verò leues & [1] facilè-discedentes, [2] naturaliter sequentes [3] proportionem [4] diætæ, secundum studium autem de magnis curis [5] interrupti.

Τὸ

Τὸ γὰρ [1] βαθεῖ [2] κάρῳ [3] κατακρατεῖσθαι, λυομένων αὐτοῖς τῶν [4] μελῶν, ὥστε σχολὴν [5] ἀτόποις [6] φαντασίαις παρέχειν, ἐν [7] καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς [8] οὕτω καθεύδοντας.

Nam [1] profundo [2] sopore [3] detineri, solutis ipsius [4] membris, ita-ut otium [5] absurdis [6] visis præbeat, in [7] quotidiana morte facit [8] sic dormientes.

Ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐστί, τοῦτο τοῖς ἀσκηταῖς τῆς [1] εὐσεβείας τὸ [2] μεσονύκτιον μάλιστα σχολὴν τῇ ψυχῇ τῆς [3] νυκτερινῆς ἡσυχίας χαριζομένης, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὤτων [5] βλαβερὰς ἀκοὰς ἢ θέας ἐπὶ καρδίαν παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνου καθ' ἑαυτὸν τοῦ νοῦ τῷ Θεῷ [6] συνόντος, καὶ [7] διορθουμένου μὲν ἑαυτὸν τῇ [8] μνήμῃ τῶν [9] ἡμαρτημένων. ὅρους δὲ ἑαυτῷ [10] τιθέντος πρὸς τὴν [11] ἔκκλισιν τοῦ κακοῦ, καὶ τὴν παρὰ Θεοῦ [12] συνεργίαν τὴν [13] τελείωσιν τῶν [14] σπουδαζομένων [15] ἐπιζητοῦντος.

Sed quod alijs diluculum est, hoc cultoribus [1] pietatis [2] media nox, maximè otium animæ [3] nocturna quiete largiente, neque oculis, neque [4] auribus [5] noxios auditus aut aspectus in cor admittentibus, sed solum apud seipsam mente cum Deo [6] præsente, & [7] corrigente quidem seipsam [8] memoria [9] peccatorum fines verò sibijpsi [10] statuente ad [11] declinationem mali, & à Deo [12] auxilium ad [13] perfectionem [14] studiorum [15] implorante.

FINIS.

DE INDICE ADMONITIO AD LECT.

CVM in ſuperiorum editionum Indice multa memorabilia omiſſa eſſe deprehenderem, eorumque loco multa parum neceſſaria inculcata, viſum eſt nouum in hac editione Indicem conficere. Cuius vſus vt tibi ſit notior, rationem eius paucis exponam. Principio igitur, ne libri moles nimium excreſceret, caſus & perſonas à notis vocabulis deductas, nō viſum eſt hic ponere; ſed ea potiſſimum quæ vel anomaliam aliquam vel difficultatem habere viderentur; præſertim ſi abſtruſiore in loco eſſent poſita, vbi à te non facilè inuenirentur. Tum è pluribus caſibus aut perſonis, ſatis habui vnam & alteram difficiliorem excerpere: quippe cuius indicio ceteras ipſe per te inuenire poſſes. Sic vbi verbum per plures diatheſes deducitur, ſæpe actiuā tātum, paſſiuam, aut mediam vocem poſui: ceteras tibi eius indicio ibidem quærendas reliqui. Alia quæ nominatim in hoc libro non ſunt expoſita, inueniri poterunt, ſi augmentum eis, aut reduplicatio, aut præpoſitio detrahatur, ceteraque obſeruentur quæ de Thematis inueſtigatione ab vtroque auctore ſunt tradita. Vocum qualitas memorabilis ſæpe nota aliqua indicata eſt: ſæpe tamen, vbi verſus ſpatium anguſtius erat, nota eſt omiſſa; maxime ſi ea nota ſequēti voci cum præcedenti eſſet communis. Ex his notis, *d* deriuatum ſignificat: *c*, compoſitum; interdum etiam commune: *p* poeticum; *A*, Atticum: *AE*, Æolicum: *B*, Bœoticum: *D*, Doricum: *I*, Ionicum: *a*, anomalum: *f*, figuratum: *g*, vero, genitiuum, interdum etiam genus ſignificat; vbi ſcilicet additum eſt *m*, *f*, aut *n*. Terminationes quoque notabiliores viſum eſt inſerere, vt iſtarum etiam ductu inuentis iiſdem aut ſimilibus, ad id quod quæris deſcenderes. eis præpoſita eſt hæc nota - Initij item ac medij ἔπη notabiles eadem de cauſſa inſerui. Suſpectis & meo iudicio mendoſis ſignum appoſui †. Numeralium notarum prima quæq; paginam deſignat: ſecunda, interdum etiam tertia, in Inſtitutionib. quidem paginæ citatæ verſum; in Praxi autem, parem in margine numerum indicat; qui & ipſe interiori numero ſimili & in ſcholijs & in contextu reſpondet. Secundarij numeri, hypodiaſtole à primarijs & à ſe ipſis diſtincti ſunt: vbi vero plures paginæ indicantur, poſteriores à prioribus puncto vel vnico vel gemino diſcernuntur.

Hæc

Hæc tibi ſignificanda putauimus. Tu & hoc labore noſtro fruere, & ad maiora deinceps adornanda felices nobis à Deo ſucceſſus precare.

NOtandum præterea (lector) quòd vbi fortè, commutato paginarum ordine, eò quòd paginam paginæ, & lineam lineæ in compoſitione præſentis æditionis, ad exemplaris formã (ſeruato voluminis decore) nullo modo potuimus, in errorem alium de improuiſo incidimus: nempe, vt ex differentibus paginis ac lineis diuerſo & longè diſcrepantes ab huius æditionis paginarum forma numeri inueniantur, præſertim in ſcholijs, quæ in praxi habentut: hanc igitur tabellam de nouo colligi, verúmque vnicuique verbo numerum affigi, curauimus, tam paginæ, quàm lineæ, quò facilius ſtudioſi adoleſcentes, quicquid deſiderent, inueſtigare poſſint. Cùm autem ex numeris in prædictis ſcholijs nemo dirigatur certò, (falſi enim ſunt ij numeri) quærat in hac tabula verbum ferè quodlibet alphabeticè, & inueniet verum paginæ numerum, ac lineæ, vbi dé verbo eodem tractatur. Vale.

IN

IN CLEN. ET ANT. GRAM. INDEX.

ἀεξῆσαι

ἄλτο

ἀπα-

ἀφίωνται

-γος

δίσω

ἔβλαστον

ἔζεκα

ἐκεινοσί

ἐμέθεν

ἔνωσαν

ἐπίσταμαι

ἐσμύγην

ἐψυμμένος

 ἤγερθεν

ἠνεχόμην

κεκαδμένος

κήρυθος

μέτε

N

N paragog. 97,32 assumitur etiam ante cons. A. 199,12. ν in cõpos. vt mutetur in præp. ἐν in συν 303,20. abijcit in præt. 102,36.116, 15. ν extritum in nom. fine. 189,19

Ξ

Ξ prio σ D.94,12. 299.6

-ξ finita

παρμμ-

P

τιθέασι

φαὶ

X

χάσκω

ὠμόρξατο

INDEX RERVM MEMORABILIUM.

Dorismi

FINIS.

